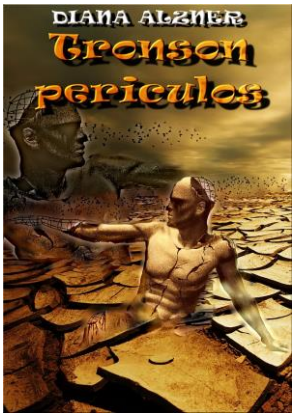

DIANA ALZNER
TRONSON PERICULOS

Colecţie de povestiri
2013
Volum virtual

Am deosebită plăcere să vă prezint astăzi una dintre cele mai interesante autoare de ficţiune speculativă pe care le-am citit în ultimii ani. Numele său:

DIANA ALZNER.

N-o cunosc personal, ştiu doar că e din Râmnicu-Vâlcea, i-am văzut chipul numai în fotografii şi am vorbit de câteva ori la telefon. Dar nici nu cred că a fost nevoie de mai mult ca să fiu convins de talentul ei deosebit, mai ales după ce i-am citit povestirile răspândite prin diverse reviste online – şi, atenţie, nu toate dedicate ficţiunii speculative! *Indiferent de gen însă, a fost foarte convingătoare. Pe mine mă interesează totuşi aici faţeta dedicată SF-ului, fantasy-ului şi*

fantasticului, aşa că am ales pentru astăzi două proze scurte[1]*, complet diferite din toate punctele de vedere şi care stau mărturie faptului că Diana Alzner este o scriitoare în adevăratul sens al cuvântului. Încotro o va duce destinul său literar, habar n-am. Oricum ar fi însă, merită să-i citiţi prozele, indiferent unde le veţi găsi. N-o să vă pară rău*!

Ştefan Ghidoveanu

Articol I. TRONSON PERICULOS

Publicat Dec, 2013

Domnul Popescu îşi privi cu atenţie mâna. I se păru că vede ceva, ceva care-l făcu pe loc să tremure. Probabil avea leziuni pe creier, probabil era în comă şi tot ce i se întâmpla era un vis, fir-ar al dracului! Adică, pardon, Doamne, iartă-mă, îngăimă, ştiind el că în asemenea situaţii nu e indicat să te pui rău cu cerurile.

Dar mâna lui! Mâna lui… ca şi piciorul, ieri… Totul începuse vineri. Nu fusese vineri şi treişpe, nu, era o vineri oarecare, 23, na, vineri 23, când se întâmplase accidentul. Se ridică hotărât să deschidă o bere, cu toate că era înainte de prânz, că doar n-o să-i permită nevestei să-i dicteze lui când, cum şi ce lichide să-şi administreze. Ori el avea acum nevoie urgentă de încurajare. Pentru că mâna lui… şi era tocmai dreapta! mâna lui se transformă într-o moluscă!

Uite, nici nu mai putea să-şi folosească unghia degetului mare pentru destinaţia ei primordială, deschiderea unei cutii de bere! Tudorel sorbi cu nesaţ. Nu exista nicio explicaţie logică pentru care soarta l-ar fi ales pe el pentru asemenea întâmplare. Dar, cum lipsa de logică părea, la o analiză mai atentă, ca fiind un factor constant în viaţa sa, de ce să se revolte chiar acum? Dar mâna mea? Maşina, chestia cu maşina, hai, treacă-meargă, dar de ce şi mâna? Şi piciorul? Şi de la picior cine ştie spre ce zonă s-ar mai fi putut extinde simptomul acela curios şi periculos! care îi transforma carnea într-un ţesut flasc, cenuşiu-verzui şi cu aspect cauciucat?

Aruncă o privire pe fereastră: maşina era în curte, la locul ei, sub nuc. De aici nu era vizibil, dar Tudorel ştia că botul maşinii suferea şi el transformări ciudate. Întâi crezuse că s-a luat vopseaua pe când a trecut val-vârtej la vale prin tufele de mur, salcâmi tineri şi scaieţi. Însă

---

[1] Textele din această colecţie au fost publicate de autoare pe: www.moshhulsf.wordpress.com ; www.srssf.ro ; www.suspans.ro ; www.revistadesuspans.ro ; www.sferaonline.ro .

ieri, parcă a trecut deja o sută de ani! ieri, când pusese degetul să constate cât de adânc s-a zgâriat tablă, descoperise cu un frison că botul maşinii era moale şi gri-verzui. Şi că dacă îl împungea cu degetul, materialul acela revenea cuminte la loc. De parcă ar fi fost viu!

Şi toate astea din cauza unei javre care-i sărise dinainte în trafic! Se însera, era vineri şi se întorcea acasă de la birou, mergând în coloană. Serpentinele Dealului Negru transformau tirurile în broaşte ţestoase la urcare pentru ca apoi, la coborâre, să prindă viteză şi să claxoneze ameninţător maşinile care le stăteau în cale. Toată lumea de pe şosea era nervoasă. Ca de obicei. Iar el se afla în mare întârziere. Lili îl sunase deja de vreo două ori, dar nu-i răspunsese. Şi chiar atunci, în clipa când încerca să depăşească un camion, îi sărise în faţă câinele. Sincer, nu-şi mai amintea exact cum ajunsese în râpă. Noroc că plonjase printr-o porţiune unde drumul nu mai avea parapet – din grija unor tiruri care alegeau adeseori să zboare pe acolo spre valea ce se deschidea îmbietor. Luase cu nasul maşinii toţi rugii plini de ţepi… da… însă asta nu explică, nu-i aşa? culoarea nesănătoasă pe care-o căpătase tablă, piciorul lui, mâna şi consistenţa de cauciuc a tuturor. A! Şi încă ceva: dacă tabla maşinii venise totuşi în contact cu ceva care ar fi putut să cauzeze daune, nici piciorul şi nici mâna nu şi le lovise. Ba chiar putea să spună că scăpase fără lovituri. Doar cu amintirea unei stranii senzaţii de plutire, ca şi cum timpul s-ar fi dilatat. Mai trase un gât de bere. Nu-i plăceau deloc senzaţiile confuze şi ar fi făcut mişto de oricine ar fi încercat să-i vorbească lui despre plutiri şi dilatări ale timpului. Întreaga afacere era de natură să-l bage în depresie, aşa că termină berea şi se duse în bucătărie, la nevastă, la scumpa de Lilişor care gătea prânzul duminical.

— Fii atent! îl apostrofă ea de cum intră, îndreptând cuţitul cu care toca ceapa spre ecranul televizorului.

— Ce? mormăi cu gura uscată, cu un sentiment clar de déjà vu: o televiziune de ştiri prezenta un accident straniu pe E81, în judeţul Vâlcea, „pe tronsonul de tristă reputaţie Dealul Negru”.

— Aia nu-i maşina noastră? Cine te-a filmat?

— Nu m-a filmat nimeni, puişor. Nici măcar cei de la tractări nu au venit, deşi am sunat de câteva ori. M-a scos din râpă un turc cu o dubă, aibă-l Allah în pază!

— Nu te maimuţări, Dorele! Ce făceai tu pe Dealul Negru la ora aia? Că acasă ai ajuns abia seara târziu, hm?

Tudorel căscă ochii. Fu rândul lui să ia televizorul de martor:

— Uite, dragă, accidentul de aici s-a petrecut dimineaţa, de ce nu eşti atentă? Ori eu era să mor vineri seara, dar cui să-i pese?

Lili zvârli ceapa în cratiţă şi se întoarse ca muşcată de şarpe:

— Stai aşa, poate mai arată număru' încă o dată! Hai, măi, daţi număru' încă o datăăă! Vezi, vezi?! ţipă ea triumfătoare, când cameramanul surprinse din nou o imagine bună. E BPK, eşti TU!

— Cum să fiu eu, puişor? Tu nu auzi că accidentul s-a petrecut, la orele şapte patruzeci? Ascultă!

— Nu se poate!

— Maşina nu s-a clintit din curte de vineri seara, cred că ne-au clonat. Şi n-au găsit pe nimeni în automobil…

— O, să nu crezi că ţine la mine cu chestii d-astea! E ceva necurat la mijloc şi tu nu vrei să-mi spui, da' aflu eu!

Tudorel renunţă să mai ia încă o bere din frigider şi porni spre dormitor cu gând să doarmă privind un meci. Petrecu o după amiază de duminică tristă.

*

Luni dimineaţa, abia se încheie la nasturii cămăşii. Degetele mânii drepte, după ce mai întâi se umflaseră ca nişte cârnăciori de bere, acum se lungiseră nefiresc şi nu le simţea deloc vârfurile. Aveau o culoare ca pielea de şobolan, gândi Tudorel dezgustat.

Problema era însă de cu totul altă natură, anume cum va scrie la calculator, cum se va folosi de acum încolo de mâna de şopârlă pe care-o dobândise. Trebe să merg la doctor, dar asta era cu adevărat de speriat, pentru că desigur că va sfârşi într-un laborator unde vor face pe el experimente dureroase. Iar maşina, Dumnezeule! maşina arăta la fel de rău. Bine că Lili nu băgase de seamă în graba ei de-a deschide poarta găinilor, asta i-ar mai fi trebuit, interogatoriu încă din zori…

Porni spre oraş cu sentimentul că sabia lui Damocles nu era prea departe, nu-şi simţea deplin nici laba piciorului drept, era o nebunie, trebuia să vadă un medic. De-abia se înscrise pe şoseaua principală când văzu adevărata nebunie în faţa ochilor, cam la cinci sute de metri distanţă, şi frână brusc ceea ce stârni un val de claxoane, depăşiri, degete ridicate cu o semnificaţie lipsită de orice dubiu… dar ei nu vedeau? Nu vedeau? Tremurând din tot corpul, trase pe dreapta, noroc că în faţa unei porţi era puţin spaţiu. Respiră adânc, strânse pleoapele, apoi îndrăzni să privească din nou. Era acolo! Imaginea de

coşmar nu dispăruse. Şi nimeni dintre participanţii la trafic nu observă. Ba, mai mult, se înscriau în răsucitura aceea de groază… Avea vedenii, nu putea fi real. Coborî geamul şi se adresă unei băbuţe care trecea cu găleata goală spre puţ:

— Mamaie, ce-i acolo, ce s-a întâmplat?

— Unde, maică?

— Acolo, sus, şoseaua face roată pe cer… face buclă, nu vezi?

Bătrânica privi din nou în direcţia indicată, apoi îl sfătui conspirativ:

— Auzi, maică, du-te-acas dacă băuşi ceva că e poliţaii colo, după curbă…

Avea dreptate! Acasă! Un om cu halucinaţii nu putea merge la serviciu.

Lili îl privea cu suspiciunea aceea a ei care nu promitea nimic bun.

— Dacă te simţi rău, învoieşte-te de la serviciu şi du-te la medicul de familie. E posibil să te fi lovit la cap şi să nici nu fi observat în emoţia de la accident. Aş veni cu tine, dar am pus zacusca la fiert.

— Scumpo, dar şoseaua… pe unde să mă duc? Tu nu auzi ce ţi-am povestit?

— Da' tu nu te auzi ce spui? Ai vedenii! Te programez la madam Boldizar la cabinet, dacă bate vreun apropo zi-i că puii de curcă sunt încă mici, că doar n-oi tăia curcanul pentru un consult! Aşa!

— Dar n-am pe unde s-o iau, dacă pe acolo drumul urcă spre cer…

— Cătinel, te ţii după ceilalţi şoferi. Şi să-ţi dea concediu ca să-ţi justifici ziua, nu uita!

Când fusese puşti, la grădiniţă, furase din grămada de jucării o maşinuţă mică, mică de tot. O ascunsese în buzunar, dar acasă o descoperise maică-sa, iar a doua zi l-a silit să o înapoieze educatoarei şi să-şi ceară iertare de faţă cu toţi copiii. N-a putut să uite niciodată teroarea vie pe care-o trăise în dimineaţa aceea îndepărtată, pe drum spre grădiniţă. Iar acum simţea acelaşi lucru: ceva îngrozitor avea să i se întâmple şi nu exista scăpare nicăieri. Din cuvântul nevestei nu putea ieşi.

Parcurse toată distanţa cu viteză redusă. Se înscrise pe drumul european cu frica în suflet şi, iată, porcăria aceea se afla la locul ei! Dacă avea vedenii, de ce le avea numai în acest loc? Rulă ca melcul pe

banda întâi şi privea în sus. Camioane, dube, maşini mici, ba chiar şi un autocar intrau fără probleme, cu capul în jos, în bucla ca de montagne russe, apoi reveneau la poziţia normală şi îşi continuau călătoria. Ce oroare! Încercă să-şi slăbească nodul la cravată, dar mâna-de-moluscă nu-l ajută prea mult. Era convins că viaţa lui de până acum avea să ia sfârşit curând, fie în anomalia drumului pe care autorităţile (?) îl reparaseră atât de fantezist, fie în cabinetul doctoriţei de familie căreia nu-i ducea niciun curcan. Tot înainte, mândri pionieri! cântă el răguşit şi intră în buclă.

— Şi am simţit că plutesc, tu, Lili, dar era ceva mai mult decât atât, pentru că în acelaşi timp m-am simţit învăluit în ceva cald.

— Oi fi făcut pe tine!

— Te rog, te rog, ascultă-mă. Sunt calm acum şi îţi vorbesc serios, dacă nu ţie, cui să-i pot mărturisi o asemenea experienţă? încercă Tudorel să-i atingă coarda sensibilă cu riscul de a fi pe loc catalogat drept „patetic", adjectiv care era evident că suferise în ultimii ani o depreciere a sensului. Era cald, aveam o senzaţie de beatitudine, simţeam o mireasmă ca de ocean…

— Alge în putrefacţie?

— Nu, aer sărat, prospeţime… Am fost foarte mirat când am realizat că zburam în sus, deşi iniţial am căzut din buclă. Toţi treceau fără probleme, doar eu am căzut.

— Tu întotdeauna ai avut ghinion!

— Da, şi am văzut că zburam în sus purtat de un jet de aer colorat, ştii, ca la balene… În jurul meu era altă lume, nu poţi să crezi!

— Păi, chiar nu pot…

— Coloane gri-verzui cu deschizături ca nişte ferestre, aş fi crezut că sunt un fel de clădiri, însă unduiau uşor, iar printre ele circulau nişte vehicule, iniţial am crezut că sunt peşti, dar erau vehicule înscrise pe traiectorii fără sens, urcau rapid în spirală sau se roteau în cerc… Şi totul era învăluit de o lumină caldă, densă ca mierea, o lumină în care totul se mişca sinuos. Apoi nu-mi mai amintesc… M-am trezit suspendat într-o încăpere imensă.

— Te răpiră extratereştrii, Tudorel!

— Lili, mi-a fost o frică de moarte. Da, la asta m-am gândit şi eu… Să vezi acum ce-o să-mi facă! Şi când i-am văzut intrând de undeva, m-am cutremurat: erau atât de umani şi, în acelaşi timp, atât de non-umani!

— Cum arătau, dragă?

— Aveau un fel de picioare, două, două mâini, dar aşa, mai mult ca nişte înotătoare, iar de aici încolo… ce să zic, aveau cap de peşte.

— Puah!

— Şi totuşi nu erau urâţi, nu ştiu cum să-ţi spun… Unul dintre ei, că erau vreo trei-patru, s-a apropiat repede de mine şi deschidea gura ca peştele, ştii, însă eu nu auzeam nimic, apoi am perceput ca un fel de gâdilat pe creier. „Nglilalt!" – aşa zicea – „Nglilalt, Nglilalt!"

— Şi ce înseamnă?

— Habar n-am. Dar era o emoţie teribilă pe faţa creaturii, iar asta se vede, nu trebuie tradusă, se înţelege. Cred că voia să mă… să mă îmbrăţişeze… Dar ceilalţi au luat-o uşurel deoparte şi doar se mai uita la mine din când în când şi mie îmi mai gâdila pe creier „Nglilalt!". Pe-urmă, unul a venit în dreptul meu şi mi-a lipit nişte chestii pe piele.

— Oh, erai dezbrăcat?

— Dragă, nu ştiam cum sunt… crede-mă. Mult mai târziu am văzut şi te asigur că am fost şocat! Eram… eram ca ei, Lili.

— Mda… nu credeam c-o să ajungem aici. Să-mi spui o minciună atât de romanţată ca să-ţi explici absenţa de acasă pentru o zi întreagă… La ce să mă mai aştept din partea ta, Tudorele?

— O zi? Doar o zi? Atât am lipsit? Mi s-a părut că a fost mai mult, mult mai mult…

— Să mă pregătesc sufleteşte, ha?

Lili capsa borcanele de zacuscă de parcă ar fi montat bombe, cu duşmănie, cu un fel de fanatism. Avea dreptate, nevastă-sa, uite, de dimineaţă începuse zacusca, iar acum, seara, închidea borcanele… Deci unde fusese el? Timpul lui se dilatase, era atât de evident, iar ideea nu i se mai părea deloc greţoasă şi trasă de păr. Timpul se dilatase…

— Lili, cred… cred că am călătorit în altă dimensiune.

— Vai, aşa-i spune mai nou? Lipseşti de acasă, cine ştie cu ce pipiţă îţi faci de cap şi apoi e destul să-mi torni un episod din „Scenarii extraterestre", nu-i aşa?

Tudorel închise ochii şi se gândi cu amărăciune că dacă toate iubitele se transformă după ce sunt luate în căsătorie într-un fel de mame cicălitoare, iubita lui, odată ce-i devenise nevastă, se transformase negreşit într-o pedagogă.

— Lili, nu este un scenariu şi sunt dezamăgit că nu mă crezi. Îţi comunic ceva ca de la suflet la suflet, am trăit o revelaţie… Sunt

profund marcat. Simt că ceva s-a clătinat în mine.

— Eşti penibil.

— Dar am dovezi concrete. Îţi arăt, nu vreau să te sperii, te pot lua cu mine. Vei vedea că şoseaua se răsuceşte ca o buclă, că banda lui Moebius…

— Ca ce? Ia mai slăbeşte-mă!

Lui Tudorel îi sclipiră ochii de parcă ar fi priceput dintr-odată ceva:

— Acum îmi dau seama. Ei sunt tot aici, împreună cu noi, în acelaşi spaţiu, doar timpul curge altfel…

— Ai lipsit de la serviciu, o să-ţi taie ziua, ştii că o ducem prost cu banii. M-ai supărat foarte rău.

— Bine, Lili, uite!

Îşi scoase mâna din buzunar şi i-o arătă. Lili scăpă capsatorul, păli, buzele începură să-i tremure. Era conştient că o va speria, dar nu chiar aşa. O eczemă… Dar când îşi privi el însuşi mâna… nu şi-o mai recunoscu: degetele dispăruseră unite sub o piele dură, cenuşie, volănaşe din aceeaşi piele îi atârnau de-o parte şi de alta a braţului. Era normal ca Lili să iasă din bucătărie cu spatele, fără să-l piardă din ochi, era firesc ca ajunsă pe hol să-şi caute înfrigurată telefonul prin buzunare ca să cheme 112…

Tudorel fugi pe uşa din spate. Avea cheile maşinii în buzunar. Porni în grabă şi când trecu prin dreptul ferestrei o văzu pe Lili vorbind la telefon, chema ajutoare…

Ascunse maşina în zăvoiul de lângă râu. Înserarea se aşternea treptat şi păsările amuţiră prin tufişuri. Jean poliţistul apăru cu Loganul pe drumul comunal, mai întâi la deal, spre centru, apoi, după o jumătate de oră, se întoarse spre sediu. Tudorel ar fi putut să jure că fusese la ei acasă. Nu avea de ce să fie îngrijorat, şeful de post nu se deranjă niciodată să rezolve incidentele ce i se raportau, întrucât omul ordinii observase din experienţă că orice conflict se rezolvă de la sine mult mai eficient şi mai rapid.

Când întunericul inundă valea pe deplin şi doar ferestrele unor case de dincolo de luncă se mai puteau ghici, porni motorul şi reveni pe şosea. După un kilometru intră pe drumul european. Circulaţia era mult redusă. Tudorel inspiră aerul răcoros al nopţii. Conducea încet, încă nu era sută la sută hotărât. Totuşi, când în faţa lui farurile maşinilor părură că urcă spre cer, că se dau peste cap şi apoi coboară

la loc, nu mai opri îngrozit că dimineaţa. Maşina lui ajunse în buclă, cu capul în jos, Tudorel se simţi cazând prin portiera deschisă, dar ştia de acum prea bine că nu cade, ci de fapt se înalţă. Văzu pentru scurt timp farurile automobilului pierzându-se sub el şi se gândi la reportajul de la televizor. Dar ce-i mai păsa? Mă duc acasă! îşi zise şi se miră pe loc de gândul care-i trecuse prin cap. Într-o clipă, plonjă în lumina aceea înceată, caldă, mai groasă decât lumina de dincolo, o lumină vie şi plină, încât avea impresia că dacă se va deplasa prin ea, în urma lui aveau să rămână tunele. Văzu clădirile unduind pe straturi etajate, tăiate în aerul greu, văzu culorile tropicale revărsându-se din toate direcţiile şi, în sfârşit, îi văzu pe oamenii-peşte venind spre el. Una dintre creaturi spunea „Nglilalt! Nglilalt!", dar acum Tudorel înţelese şi-i răspunse cu dor: „Liallia!"

Articol II. PELERINA

Publicat Dec, 2013

Dirina clipi orbită de reclamă: „AVEŢI NEVOIE DE MAGIE PENTRU A FI FERICIT! FOLOSIŢI METODA SUPREMĂ ŞI EFICIENTĂ, CONECTAŢI-VĂ ACUM".

Întoarse capul plictisită ca să se asigure că n-o va lovi niciun vehicul pe când avea să traverseze Canalul Principal, apoi încercă să meargă fără să alunece pe noroiul care acoperea gropile din asfaltul străvechi.

Nu avea cum să fie tocmai veselă, dar măcar reuşise să se mişte de acasă, să întreprindă ceva în interes propriu.

Era greu să te acomodezi din nou cu peisajul, după ce stăteai conectat mai tot timpul cu Biblioteca, însă aparatul personal o avertizase deja de mai multe ori şi trebuia să-l creadă: îi expira perioada de validare, fir-ar să fie!

Ajunsă pe celălalt pasaj pentru pietoni, privi cu invidie cele câteva automobile care glisau la înălţime. Tare ar fi dorit să se afle într-unul dintre ele, însă Shugun fusese de părere că ar fi fost mai uşor de reperat într-un mijloc de transport. Aşa, cu lentilele de contact cumpărate de la Bob traficantul, putea spera să treacă de aparatele de identificare.

Oare mai avea mult de mers?

Atmosfera era absolut sufocantă aici, în cartierul Hacks, remarcă tuşind. Se vede că primăria nu lăsa purificatoarele să funcţioneze decât dimineaţa, o oră, două.

Trecu pe lângă o poartă mare, întunecată, grăbind pasul, atât cât îi permiteau mușchii atrofiați. Se conectă pe Mobile ca să vadă exact unde se află. Ah, încă puțin, încă puțin…

Dintr-o vitrină îi zâmbi Madona Oriflamma a lui Roerich. Ajunsese.

Încercă să își amintească cuvintele pe care le avea pregătite, dar ușa se deschise lin.

— Intrați cei ce auziți chemarea!

Se simți străbătută de un recul: era un lăcaș de cult! O, fir-ar să fie! Și doar îl rugase pe Shugun s-o trimită într-un loc serios!

Totuși intră, fiindcă adresa era cea indicată.

Se afla în interiorul unei biserici de secol XX, desigur cu dimensiuni adaptate, dar atent reconstituită până la detaliu. Lecturile și turismul virtual de care profitase din plin pe când avea conturile intacte își arătau roadele acum: nu se simțea nici străină, nici stingheră în cele mai exotice locații.

Dintr-o absidă se ridică un tip cu veșmânt bogat, de bazileu. Cum nu-l văzuse niciodată pe cel la care venise după ajutor, solicită un Consult Rapid pe aparatul personal. Negativ. Mâna ei apucă teaca Phaserului, deși Dirina avea îndoieli serioase despre capacitatea sa de a nimeri o țintă chiar și de la câțiva pași distanță.

— Vai, vai! E doar decor, domniță.

„Afirmativ” îi confirmă aparatul. Lengren în persoană!

Individul din fața ei avea o ținută răvășită și ieșise pe o ușă mascată, de undeva din lateral. Îl privi circumspect. Chel, slab și foarte palid. Probabil petrecea zile întregi în convertizor. Dirina se gândi că și ea trebuie să arate cam la fel. Noroc că avatarul ei de pe Comnet era cât se poate de ispititor.

— Doriți vreunul din serviciile divine? Vă putem absolvi definitiv de anumite erori trecute sau viitoare, putem contacta persoane decedate, oferim consultări astrologice complete…

— M-a trimis Shugun.

— Ah!

Mina bărbatului uscățiv se schimbă brusc. Masca mieros-pioasă căzu și Lengren abordă un ton profesional:

— Pe aici, urmați-mă.

O conduse spre ușa laterală și Dirina pătrunse cu el într-o încăpere aproape goală, dar foarte plăcută datorită luminii calde,

naturale. Nu-şi putu stăpâni un mic ţipăt de surpriză.

Lengren o privi amuzat:

— Nu mai ieşeam din starea depresivă şi am investit într-o oglindă de mare înălţime. A durat ceva până am descoperit un specialist care să mi-o regleze, dar, după cum vedeţi, merită. Cu ce v-aş putea ajuta?

— Shugun spunea că puteţi modifica nişte date…

— Oh, un fleac! Modificăm date în orice sistem. Putem crea conturi noi, conturi clonă, putem chiar să înlocuim conturi dacă doriţi. Oferim buletine probabilistice pentru persoane şi evenimente, închiriem şi vindem domenii pe toate sistemele, iar contra unui cost adecvat putem extrage date confidenţiale… desigur dacă primim şi anumite garanţii…

— M-ar interesa modificarea de date.

— Cel mai simplu! În ce sistem?

Lengren se şi instalase în faţa pupitrului, gata să activeze comenzile.

— Pentru sistemele interioare vă costă două unităţi pe pagină, iar pentru cele exterioare trei unităţi pe pagină. Unde doriţi să mergem?

Dirina îşi simţi inima strângându-i-se. Dacă individul cerea trei unităţi pe pagină pentru un sistem exterior, cât va cere pentru ce dorea ea?

— Aş dori să modific evenimente reale din trecut.

— Oho!

Lengren îndepărtă pupitrul spre perete şi se întoarse spre ea. O privi curios.

— Cronovizoarele astea sunt o pacoste, nu? rânji el.

Dirina se mulţumi să răspundă cu un oftat grăitor. Era evident că nu va reuşi o negociere cu individul, iar el avea să-i ceară mult, mult de tot. Simţi nevoia imperioasă de a-şi injecta conţinutul întreg al unei fiole. Ce va face când nu îşi va mai permite să le cumpere?

— Indiferent ce spune legea, toată lumea încearcă să vadă ce a făcut cel de lângă el. Costurile sunt prea mari ca să urmăreşti acest tip de infracţiune şi aşa se face că cei care încalcă restricţia stau fără griji. Pe cine să intereseze Enciclopedia sau Trecutul îndepărtat mai mult decât afacerile şi viaţa cunoscuţilor? Pun pariu că vrei să-ţi acopăr vreo năzbâtie!

— Îhî… îngână Dirina şi se gândi că oamenii devin familiari de îndată ce îţi descoperă o cât de mică slăbiciune.

— Eram sigur. Ce-ai făcut?

— Asta nu te priveşte. (Avea nevoie de conţinutul unei fiole întregi de Lippo, chiar în acel moment!) Am coordonatele exacte. E vorba de două zile distincte, în prima doresc acoperirea unui interval de două ore, iar în cealaltă zi, un interval de o oră.

Lengren fluieră scurt.

— Ai habar cât costă? Sunt zile succesive? Nu? Păi atunci înseamnă două intervenţii separate, domniţa mea. Face cam cinci sute de unităţi. Da, ştiu, banditul de Ernetti ar fi putut fi bogat, dacă l-ar fi interesat asta când a construit cronovizorul, însă el era doar un fanatic. Închipuie-ţi că s-a făcut benedictin numai ca să intre în arhivele Vaticanului, bine asta nu te încălzeşte cu nimic, ştiu…

— Cinci sute de unităţi? Eşti nebun? gemu ea răguşit după primul şoc. Şi pentru ce? Ca să acoperi un interval care nici nu e mai lung de trei ore cu totul?

Dirina se gândi cu ciudă că nu ar fi fost acum în situaţia asta stupidă, disperată, dacă în urmă cu şapte ani ar fi fost fată cuminte şi nu s-ar fi avântat să dea cu pietre în casa senatorului în timpul Revoltei Verzilor. Însă nu avea de unde să bănuiască faptul că în timp va deveni prietena fiului aceluia şi că va spera din tot sufletul la o alianţă care să-i asigure conturi valide pentru tot restul vieţii. Acum visa că bătrânelul căruia dorise să-i spargă ţeasta să-i devină socru, însă avea de trecut de examenul exhaustiv al consilierilor acestuia.

Lengren o studie în tăcere, apoi deschise pupitrul:

— Ştii ceva, cred că e un tun greu aici, te ajut dacă îmi dai zece la sută din ce obţii.

— Ăsta e jaf!

— Nu, e un procent, procentul pe care oricine l-ar cere într-o afacere delicată că asta. Ţine cont, pelerina cu care îţi voi acoperi eu tărăşenia pe care-o vei fi făcut este unicat. Cronovizoare au mulţi, dar tehnica scutului o deţin câţiva oameni pe toată planeta. Ori închei afacerea cu mine, ori… mi se pare că va trebui să renunţi. Vrei să rămâi cu conturile goale? Să mergi zi de zi la una din fabricile care fumegă la orizont şi să fii obligată să procreezi? Sau să zaci în vreun cotlon pe undeva, fără să mai ai posibilitatea de a te conecta în veci de veci?

Dirina se gândi la maică-sa. Trăia dintr-o pensie de rahat după

ce muncise toată tinereţea, se putea conecta doar o zi pe lună, în restul timpului lua Terpexin şi hiberna în convertizorul rece. Nu voia să ajungă aşa, nu, pentru nimic în lume, era gata să omoare, să dea foc, să şteargă avatururile celor mai buni prieteni, numai să nu ajungă aşa!

Lengren o privea şi o expresie satisfăcută se lăţi pe faţa lui:

— Foarte bine, bravo! Ştiam eu că ne înţelegem. Dă-mi coordonatele!

Îi întinse plăcuţa, iar el ieşi făcând un gest liniştitor cu mâna. Slavă Sfintelor începători şi Tronuri! Avea să-şi injecteze fiola, încă puţin şi ar fi citit-o, nemernicul!

Respiră iute când drogul îi ajunse în inimă, apoi o pace adâncă o cuprinse: lucrurile păreau să se rezolve.

Lengren se întoarse cu o farfurie mare, argintie. Discul de ununseptium!

— Părea de necrezut, dar Ernetti a demonstrat că lungimile de undă ale evenimentelor trecute nu sunt distruse. Cronovizorul persoanei pe care vrei s-o păcăleşti le-ar putea detecta, însă noi vom distorsiona lumina şi în gaura produsă vom ascunde alea trei ore ale tale.

— Pare foarte complicat.

— Hm, dacă ai ce-ţi trebuie e chiar simplu.

— Eu… voi uita ce s-a întâmplat în acele ore?

— Domniţă, eu ascund ceva, nu pot să şterg pe vecie. Nu pot modifica trecutul, să fim înţeleşi. Dacă cineva te-a trimis la mine spunându-ţi asta, te-a minţit. Shugun nu cred să fi fost, e o persoană serioasă. Nimeni nu va uita nimic, dacă ai avut martori, eşti la mâna lor. Te mai interesează în aceste condiţii?

Dirina medită o clipă, apoi spuse repede:

— Da, o, da, categoric!

— Bine, atunci să începem.

Lengren deschise pupitrul şi cuplă farfuria argintie într-o mufă. Apoi tastă o parolă şi sistemul se deschise.

A fost ultima sa clipă de viaţă.

Dirina îşi privea phaserul din mână cu oarecare mirare. Până la urmă fusese în stare să-i dea o gaură în coaste! Măi, măi! Shugun avusese dreptate, au reuşit. Se conectă la aparatul personal şi-i transmise iubitului vestea: se aflau în posesia singurei farfurii din aliaj de Ununseptium de pe întreg continentul! Afacerea cu pelerine

temporale era a lor! Vor fi bogaţi, vor avea conturile valide toată viaţa, vor putea rămâne activi în sistem chiar şi după moarte.

Fiolele de Lippo îl împiedicaseră pe Lengren să-i citească mintea, citise prostiile pe care le gândea ea intenţionat, aşa cum lentilele de contact din retina băiatului prins ieri de Bob o feriseră de camerele de identificare.

Desprinse farfuria din mufă, intră în sistem şi modifică parola de acces. Asta doar aşa, ca o măsură de precauţie, nu-i plăcea faptul că Shugun era capabil de orice pentru ca să aibă putere.

Era mai prudent să poată face ea regula jocului.

Articol III. O DUPĂ-AMIAZĂ PE DUNGĂ

Publicat Oct 15, 2013

— Sunt doar invidioşi, asta e tot, cred eu. Nu e răutate pură, numai invidie.

Priveam la ceea ce trebuia să fi fost faţa lui şi mi se părea mai umflată decât în trecut. Şi peste Darling trecuse timpul şi acest lucru îmi dădea un oarecare confort.

— Dar sunt nenumărate cazurile de agresiune! Cum poţi să spui că asta vine doar din invidie?

Darling se opri puţin, dincolo de dungă, părea să cugete. Am observat că mai jos de dig se adunaseră băieţii pentru meci. Nu prea era înţelept să mă apropii.

— Crede-mă, Pill, morţii nu au de ce să fie cu adevărat răi, opină amicul meu şi mi se păru iar că sughiţă ca şi cum ar fi înghiţit încă o dată, din jurul său, vorbele pe care tocmai le rostise. Mă botezase Pill, iar eu îl alintam Darling. Era singurul meu prieten, singura fiinţă vie la care puteam să găsesc oricând bunăvoinţă pe vremea aceea. Maică-mea, biata de ea, era trează doar două-trei ore dimineaţa până fierbea o oală de cartofi, apoi se îmbăta şi zăcea pe veranda casei plângând. Cât îi invidiam pe fraţii mei! Moartea tatii îi surprinsese pe când erau deja mari şi puteau munci. Viorel lucra la prăvălia lui Marcea şi îşi plătea şi şcoala. Dorin muta lăzi prin piaţă, n-avea să se aleagă nimic de el, da' avea bani să-şi cumpere în fiecare seară o bere şi-un cârnaţ. O dată mi-a dat şi mie… Iar eu… eu aveam cinşpe ani şi eram olog.

— Iar te-ai gândit! mă atenţionă Darling. Ţi-am spus să încetezi, altfel îţi vei contamina toată viaţa. Eu pot să văd! Din călcâi îţi picură o substanţă de culoarea şţrumelor şi ţi se urcă pe picior în sus, auzi?

— Darling, dacă îmi picură din călcâi, ajunge în ţărână, n-are cum s-o ia în sus, aici aşa stau lucrurile.

— Bine, bine, nu te amuză de traducerile mele. Mai greşesc şi eu.

— Nu-i nimic, eşti singurul meu prieten, singurul care mă ia în seamă, cum să mă supăr? şi era să mă treacă lacrimile spre ruşinea mea! El însă pocni de câteva ori la rând ceea ce îmi imaginam că e un fel de râs satisfăcut. Şi am început şi eu să râd puţin.

— Deci singurul meu prieten, Pill, ascultă la mine! Morţii nu fac rău, poţi să mergi în locul ăla fără grijă.

— Aha, aşa zici tu, da' habar n-ai! În ruina casei Dărâmuşilor s-au petrecut numai chestii urâte. Pe terenul din spate o fată a fost violată şi omorâtă, violată, ştii ce-i aia? Au aruncat-o din tren acolo unde încetineşte, înainte de staţie şi au sărit după ea. Cred eu că şi Tibi Grasu ştie ceva de treaba asta… adăugai eu mai mult pentru mine. Pe urmă, Moacă, beţivul oraşului, s-o-necat într-un deget de apă, într-o baltă, chiar lângă peretele nordic al casei. Şi mai este şi scara prăbuşită peste băieţi! Da, s-au dat mari că merg la vânătoare de fantome, au vrut să urce la etaj, şi s-a prăbuşit scara. Sorin şi Iani s-or ales cu mâini şi picioare rupte, dar Gabi şi-a frânt gâtu' şi e mort. Aşa că sunt destui morţi acolo fără să mai pun la socoteală că e blestem pe casă de zeci de ani şi am auzit-o pe Jeni cu urechile mele când povestea că a văzut un spectru la o fereastră, pe când se întorcea într-o seară de la cursul de croitorie.

— P… prostii! Pprostii! pufni Darling bâlbâindu-se de indignare de cealaltă parte a dungii şi se roti de câteva ori în jurul propriei axe ceea ce făcu să-i dispară pentru moment unele extremităţi, iar altele să se răsucească absurd, încât mă gândii pe bună dreptate că acolo la el sunt dimensiuni invizibile mie, aşa cum am citit prin cărţi.

— Eşti un prost, Pill! mă încurajă încă o dată prietenul meu, singurul meu prieten. Sunteţi nişte ciudaţi voi toţi! mai zise şi se lipi cu partea anterioară de peretele buretos al dungii.

— Noi, ciudaţi? Ia, uite, zisei lipindu-mi şi eu nasul de dungă cât să pot vedea mai bine la el. Ce naiba sunt notele alea muzicale care atârnă peste tot, hă? Parcă ar fi numai portative acolo la voi. Nu sunteţi deloc normali. Darling se răsuci urmărindu-mi privirea, deşi ştia foarte bine la ce mă refer.

— Dar cum ce este? Este Reţeaua de Mame. Toate umflăturile acelea sunt chicini. Când o să mă pot înălţa suficient o să mă urc şi eu

până acolo să întâlnesc o Mamă şi să-mi las chicinii pe reţea!

Mi-am dat seama că rânjesc ca atunci când am găsit sub patul lui frate-meu revista cu fete dezbrăcate.

— Deci singura condiţie este să te caţeri până la reţea… La noi e ceva mai complicat, suspinai eu zgâindu-mă cu speranţa că voi descoperi ceva cât de cât obscen, dar nu era nimic de văzut sau de înţeles. Nu doar că totul era pământiu şi învăluit într-un fel de ceaţă, dar făpturile alea nu aveau nicio noimă. Însă Darling era grozav de deştept şi presupuneam că toţi ai lui trebuie să fie la fel.

— De ce să-ţi fie frică de casă, nu înţeleg, când eu văd că morţii sunt peste tot? se întoarse Darling la subiectul nostru.

— Cum să fie peste tot, doamne fereşte, ce vrei să spui? făcui eu cu o înfiorare, amintindu-mi că mama zicea uneori că tata a rămas cu noi, acasă.

— Morţii se transformă într-o pungă cu ouă, iar după un timp nu prea lung, punga explodează şi ouăle se împrăştie peste tot.

— Ouă?!

— Chist, spor, sămânţă…

— De unde scoţi traducerile astea, Darling?

— Tot de la voi! Intru într-o zonă care învăluie planeta voastră şi extrag de acolo, din baza voastră astrală de date, tot ce doresc.

— E o bază de tot rahatul! Cum să se transforme morţii în ouă? E o figură de stil? mă răţoii eu spre amicul meu ce mi s-a părut uşor intimidat.

— Morţii voştri sunt peste tot, Pill, nu e o glumă. Aşa văd eu din partea asta a dungii, să ştii! Ouăle, sau hai să zic „sporii", dacă e mai aproape, se împrăştie şi plutesc un timp, unii se fixează pe obiecte, sau pe semeni de-ai tăi, însă după o vreme cred că se desprind din nou şi îşi iau zborul definitiv. Dacă mă uit bine, şi tu ai un spor în muşchiul din partea superioară a braţului…

— Eu?! Unde, unde? şi mă scuturai cuprins de frisoane.

— Şi încă vreo câţiva în păr şi pe haine. Ce te face să crezi că vor deveni furioşi dacă intri în casă la care te trimit?

— E tata, nu-i aşa? E tata! scâncii eu îngrozit la amintirea bătăilor pe care le-am încasat de la el până mai trăia. Darling păru să vibreze un moment ca şi cum ar fi fost într-o mică transă:

— Au radiaţii diferite, sunt trei indivizi. Nu te îngrijora, ei sunt purtaţi cu un motiv… sau poate că nu, nu ştiu exact, Pill, nu vreau să te

mint, nu am studiat prea aprofundat acest aspect. Oricât ţi s-ar părea de ciudat, şi voi sunteţi prinşi într-o reţea, îţi spun, aşa se vede din partea mea. Spre tine vin mii de fire şi din tine pleacă alte mii care te unesc cu persoane şi întâmplări îndepărtate în spaţiu şi timp dar care au legătură cu tine. De-a lungul firelor circulă nişte luminiţe, presupun că sunt informaţii care modifică în continuu realitatea.

— Cum o să-l scot din muşchi? Cum să-l scot? mă bâţâiam şi mă scuturam hotărât să alung de pe mine orice ou.

— Taci, Pill, taci! hohotea Darling, dar eu eram prea crizat ca să-l aud. Deodată mi-am dat seama că nu mai eram singur pe iarba prăfuită de lângă dig. Tibi Grasu şi gaşca lui lăsaseră baltă meciul şi mă descoperiseră pe mine, adică ceva cu mult mai amuzant.

— Ce faci aici, perversule, ţi-o tragi singurel? Nu ţi-a spus mămica ta că nu e voie? Că o să orbeşti? Vai de mine, băieţi, animalul ăsta are nevoie de-o corecţie! Ce erau convulsiile alea pe tine? Aşa de tare-ţi trebe? Of, of! Na, să te răcoreşti! Şi mă pocni cu o bâtă peste şale. Ştiam ce am de făcut. Am căzut în genunchi şi mi-am acoperit capul cu braţele. Mi-aş fi dorit să fiu un arici, sau mai bine o ţestoasă, iar după ce ploaia de lovituri a devenit tot mai aprigă mi-am dorit tare mult să fiu un ou, un chist, un spor. Băieţii icneau ca jucătorii de tenis şi când n-am mai putut să îndur, am urlat. Abia atunci încetară loviturile. Râdeau veseli şi îmi aruncau pământ pe haine cu vârful adidaşilor. Tibi mă apucă de păr şi-mi ridică dintr-o smucitură faţa plânsă spre public. L-am privit printre lacrimi. Avea un chip blond, cărnos, de-o prostie senină. Gura îi mirosea îngrozitor. Cu o mână încă îmi mai apăram capul, dar cealaltă găsi instinctiv o piatră măricică pe jos. Am strâns-o în palmă şi mă pregăteam să-l izbesc cu ea în frunte. Ar fi fost foarte, foarte plăcut să-i văd creierul ţâşnindu-i pe urechi.

— Nu, nu face asta, singurul meu prieten, Pill! Nu e calea ta. Nu! Darling era încă acolo, asista la supliciul meu, dacă putea să înţeleagă ce mi se întâmplă. Cred că putea. Nu face asta, prietenul meu, repetă el şi deslușii în glasul lui ceva nou, poate o duioşie neaşteptată. Am lăsat piatra jos. Tibi mă scuipă între ochi şi spuse că e o mare cinste pentru mine să fiu marcat de salivă lui cea sfântă, apoi îi invită pe băieţi să mă boteze. Am început să plâng din nou, ştiam ce însemna botezul, preferam bătaia. Se descheiară la pantaloni şi îşi goliră vezicile pe spinarea mea. Umilinţa era fără margini şi când îmi mai făcuseră aşa, cu vreun an în urmă, am stat ascuns toată vara în grădina casei

noastre. Atunci descoperisem că pot vedea dunga şi mă împrietenisem cu Darling.

— Gunoiule! Eşti un căcat cu ochi! concluzionă Tibi dezamăgit că m-a învins atât de uşor. Apoi mica haită se îndepărtă, iar eu mi-am smuls cămaşa udă de pe mine cu furie şi dezgust. Mă ustura carnea acolo unde urina lor găsise pielea sfâşiată de lovituri. Am coborât cu grijă dincolo de dig, spre râu. Piciorul meu sucit, pentru care ai mei niciodată nu avuseseră nici măcar banii necesari unei perechi de încălţăminte ortopedică, îmi putea juca o festă de toată frumuseţea trântindu-mă la pământ, de unde m-aş fi rostogolit la vale ca o minge diformă. M-am scufundat în apa de la mal sperând că nu voi face tetanos. Dar dacă râul îmi spăla măcar puţin pielea îndurerată şi cămaşa, nu putea să-mi spele mândria rănită. Şi mai fusese şi Darling de faţă! Dunga mă însoţise şi aici, doar că se mutase în dreapta mea, era tot un fel de perdea murdară între mine şi el. Eram un ciudat infirm care avea vedenii, nu-i aşa?

— Şi asta-i tot o prostie. murmură Darling. Ai un dar foarte special, prietenul meu. Nu ai de unde să ştii, dar eşti singurul din lumea ta care a putut să intre în contact cu noi. Iar eu sunt privilegiatul care am avut parte de prietenia ta, însă cred că nu va mai dura mult.

— De ce? ţâşnii eu de pe cimentul digului unde mă uscam la soare.

— Pentru că oricând e posibil să reuşesc să mă înalţ la reţea. După aceea… după aceea nu am să te mai pot vedea.

— De ce? am insistat cu încăpăţânare.

— Să zicem că voi începe o viaţă nouă.

— Şi viaţa ta nouă te va face să-ţi uiţi prietenul? Să mă laşi fără singurul prieten pe care-l am? Deci nu eşti cu mult mai bun decât băieţii care m-au bătut, Darling? îl şantajai fără ruşine.

— Atunci hai să-ţi spun altfel: după ce mă voi înălţa sus, pe reţea şi voi găsi o Mamă, nici nu voi mai apuca să văd chicineii mei, voi înceta să exist, iar energia mea va intra în pui, ca să crească.

Am tăcut şi a tăcut şi Darling. Ultimele raze de soare ale zilei de vară îmi mângâiau spinarea tumefiată. Dunga persista lângă mine.

— Nu ştiu când va fi ultima noastră întâlnire, Pill, poate vin încă o dată şi încă o dată, dar poate nu. Aş vrea să mergi în casa aceea.

— Să se ia mătreaţa morţilor pe mine? O, nu!

— Sunt de acord cu tine că morţilor probabil că nu le place că

sunt morţi, dar să ştii că sentimentul acesta persistă la ei foarte puţin, doar până îşi descoperă noile capacităţi. Apoi nu mai au treabă cu semenii lor, explorează. Tu mergi şi caută sub intrarea din spate, să nu te vadă nimeni. O să găseşti ceva care te va ajuta să-ţi urmezi calea.

— Şi care ar fi calea mea?

— Aminteşte-ţi cum mi-ai povestit că ai salvat cărţile tale din incendiu. Aici e calea ta: cunoaşterea, învăţătura.

— Dacă găsesc o comoară, îmi plătesc şcoala.

— Acela e locul unde Tibi n-o să te poată urma! şi Darling pocni de câteva ori.

— Îţi mulţumesc, singurul meu prieten! zisei şi îmi lipii mâna de dungă. Darling lipi şi el una din extremităţile sale, poate mâna lui – niciodată nu am reuşit să înţeleg cum funcţiona corpul său de-o hidoşenie fără cusur, dar care îmi era mai drag decât al oricărei fiinţe.

Dunga se retrase subit şi rămăsei singur pe malul apei. Mi-am îmbrăcat cămaşa scorţoasă şi am pornit spre ruină bântuită, până nu avea să mi se evapore hotărârea. Sau, mai bine zis, curajul. Nu era nimeni prin jur, aşa că am smuls pragul uşii din spate. Cimentul se măcinase de mult, sub scândurile putrede era un pământ moale, spre norocul meu. Nici n-am săpat treizeci de centimetri că am dat peste pânza a ceva ce părea un rucsac. Am reuşit să-l scot şi l-am deschis. În el era viitorul meu fără griji. Mi-am amintit de jaful petrecut cu vreo cinci ani în urmă, când doi nătărăi spărseseră oficiul poştal. Poliţia îi prinsese, dar nu recuperase pierderea, infractorii erau hotărâţi să se bucure de pradă lor după ce vor ieşi de la zdup. Era drept să beneficiez eu de munca lor? Zâmbii în sinea mea gândindu-mă la firele pe care Darling zicea că le vede. Era firesc să existe un rost şi o explicaţie în toate. Fire nevăzute înlănţuiau oameni şi lucruri şi era imposibil să nu fie pe undeva şi un sens în toate astea.

*

Au trecut douăzeci de ani de la ultima după-amiază cu Darling şi în mintea mea întâmplările de atunci sunt la fel de vii. Mi-ar plăcea să-mi închei povestea spunând că firele au un sens şi o semnificaţie, că fraţii mei sunt bine, iar eu am devenit judecător şi că tocmai l-am băgat la răcoare pe Tibi Grasu pentru un jaf armat, dar lucrurile nu stau aşa. Ceea ce viaţa consideră ca fiind semnificativ se pare că este cam lipsit de logică pentru noi, întrucât realitatea este aceasta: fratele meu cel mare şi harnic a murit strivit de un motostivuitor pe când făcea ore

suplimentare, fratele mijlociu e tot în piaţă, doar că acum bea mai mult de o bere seara, cu mult mai mult, în ciuda strădaniilor mele de a-l reabilita, mama călătoreşte spre marginile galaxiei sub formă de spori, iar eu nu sunt judecător, ci un amărât de cercetător la Institutul de Fizică Aplicată.

Cât despre Tibi Grasu, pot spune că acum suntem prieteni, deşi nu e singurul meu prieten. A ajuns deputat şi, când m-am dus în audienţă ca să cer nişte fonduri pentru un proiect pe care-l aveam în derulare, m-a recunoscut jovial, m-a bătut pe umăr şi a pomenit de „vremurile trecute". M-a finanţat şi mi-a amintit să votez cu cine trebuie. Iar banii de la el au dat roade: am reuşit, împreună cu echipa pe care o conduc, să demonstrăm existenţa „dungilor".

Articol IV. CĂLĂTOR ÎN BEZNĂ

Publicat Dec, 2012

Pentru Gershom, *cel străin aici*.

Farurile maşinii mângâiau spinarea udă a şoselei decupând din întuneric porţiuni de asfalt pe care tremurau frunze moarte luate de vânt şi spălate de ploaie. Uneori se întâmpla să vadă lucind pe marginea drumului ochii fosforescenţi ai vreunei pisici şi atunci talpa piciorului drept apăsa mai puţin pedala de acceleraţie, pentru că ştia cât de îndurerată privea Claudia trupurile animalelor ucise de maşini…

„S-a dus şi vara asta!" gândi Emanuel sorbind mirosul de aer ud şi răcoros pe care ventilatoarele de la bord îl strecurau înăuntru. Arborii prinseseră deja culoarea aceea roşu-ruginie care îl uimea în fiecare an, ploua mai des, ajungea acasă pe întuneric în fiecare seară…

Melodia transmisă la radio începu să-şi piardă din claritate: se apropia de curba cea mare de pe Dealul Negru, iar acolo semnalul nu ajungea. Treptat, paraziţii înlocuiră muzica. Îi ascultă curios, ştia că sunt glasuri care bântuie Universul, ecouri îndepărtate ale Marii Explozii… mici scântei sonore călătorind ca şi el spre eternitate… Privi în partea dreaptă la luminile cătunelor din adâncul văii, care, din cauza întunericului şi a vitezei autovehiculului, păreau ele însele în deplasare. Oricare dintre luminiţe însemna o aşezare omenească, o istorie, o poveste… Dar trebuia să te apropii mult mai mult pentru ca să deslueşti povestea. Mult mai mult. Dacă nu, ar fi rămas ceea ce erau – lumini fugind în dreptul ferestrei, paraziţi călătorind în spaţiu, Emanuel călătorind spre eternitate…

Şirul gândurilor îi fu întrerupt de senzaţia neaşteptată de

plutire, simţi spatele maşinii trăgând spre dreapta, roţile alunecând oblic şi, în acelaşi timp un val fierbinte de sânge inundându-i membrele. Era în plin derapaj, avea să izbească parapetul, iar la viteza cu care se deplasa sigur va zbura pe deasupra lui, precum o exotică pasăre nocturnă din tablă şi fier şi se va rostogoli în gura deschisă a prăpastiei, retezând dramatic vârfurile salcâmilor ca un avion în picaj. Emanuel vedea scena de parcă s-ar fi uitat la un film de acţiune, însă prezenţa de spirit nu-l părăsise de tot: evită să calce frâna, coborî într-o viteză inferioară pentru frână de motor şi nici nu vizualiză bine salcâmii pe care i-ar fi rupt în cădere, că deja incidentul se terminase, oprise Fordul la treizeci de centimetri de parapet, nimic nu fusese atins, doar inima lui bătea nebuneşte. Şi transpirase.

În faţă, pe şosea, licăriră luminile unei maşini venind din sens opus. Celălalt participant la trafic semnaliză atenţionându-l că are fază lungă aprinsă.

— Ba pe mă-ta! mormăi şi porni din nou.

Probabil fusese o pată de ulei pe asfalt. Altfel nu avea cum să derapeze ca la patinoar. Respiră adânc şi continuă călătoria. După un kilometru viră la dreapta şi se înscrise pe drumul judeţean care traversa comună lui. Trecu pe lângă casa de rugăciune a adventiştilor, pe lângă magazinul lui Tănţoi – unde o reclamă la Heineken clipea îmbiind şoferii la un popas contravenţional, apoi, după alt kilometru, lăsă în urmă şi luminile de la geamurile aburite ale bombei lui Chikimearcă unde seara se juca barbut şi biliard, iar în dimineţile însorite băieţii mahmuri se reculegeau pescuind în heleşteul din spatele cârciumii… După încă două sute de metri mai viră o dată la dreapta şi părăsi şoseaua asfaltată, iar pneurile scrâşniră pe drumul pietros de ţară. Sus, pe deal, înşirate printre pâlcuri rare de pădure, erau case cu ferestre luminate, case ca nişte cuiburi, iar căminul lui era acolo, aşteptându-l. Ce bine era să mergi acasă! îşi amintea de perioada de anul trecut când lipsise o lună pentru cursurile de specializare. Parcă cineva i-ar fi tăiat legătura cu pământul… Avea nevoie ca Anteu să-şi atingă zi de zi pământul natal, altfel îi secau forţele.

Străbătu ultimele sute de metri cu viteză redusă, ca de obicei. Uliţa lor urcă lin spre mijlocul dealului şerpuind printre arbuşti de păducel şi salcâm. Însă de la cotitură încolo creşteau de-o parte şi de alta a drumului opt stejari viguroşi de care era tare mândru: arătau exact ca la un conac boieresc – şi se potriveau aşa de bine cu

maiestatea sobră a casei! Doar el o proiectase, el îi gândise formele, liniile, unduirile – aşa cum visezi la o femeie frumoasă… El o construise cu elanul tânărului arhitect, pe când era şi tânăr, nu doar arhitect, şi plin de elan… O construise pentru Ileana…

I-ar fi plăcut să-i vadă strălucind toate ferestrele, să se înscrie şi cuibul său în istoria luminilor călătoare pe care le admirase în seara aceea de-a lungul şoselei… Însă Claudia uita, sau pretindea că uită să aprindă becurile pe terasă. Zicea că se adună insecte. Strâmbă din nas fără să-şi dea seama: îl irita până şi cuvântul: insecte! Erau fluturi de noapte spectaculoşi, bondari emailaţi cu viaţă solitară şi creaturi transparente cu aripi moi ce veneau parcă să se încarce din energia luminii artificiale. Ce rău puteau săvârşi? Mda, din cauza lor nu avea decât să orbecăie, aşa voia Claudia…

În lumina farurilor drumeagul părea oarecum ciudat, dar trecând zi de zi pe acolo poate că nu îl mai vedea cu adevărat, nu-i aşa? Uite, de exemplu nici nu băgase de seamă că vecinul Georgel întinsese un gard de plasă de-a lungul livezii de pe dreapta… Iar gluga aceea de coceni… Ce naiba căuta acolo, pe proprietatea lui? Putea să jure că de dimineaţă n-o văzuse!

Primul semnal de nelinişte îl primi însă cu adevărat doar după ce opri maşina. Mai avea de parcurs pe jos o alee cimentată până în pragul casei, dar nu numai că aleea nu se desluşea acolo unde s-ar fi aşteptat să calce pe ea, însă nici casa nu se vedea deloc, nici măcar aşa ca o siluetă întunecată, presupunând că nevastă-sa se uita la televizor cu luminile stinse… Trânti portiera şi se răsuci în stânga şi în dreapta. De când îşi propusese să ia o lanternă în maşină! Aşteptă să i se obişnuiască pupilele cu întunericul şi privi din nou în jur. Norii care îl plouaseră pe Dealul Negru rămăseseră în urmă, deasupra lui licăreau timid stelele. Sentimentul de inexplicabilă nelinişte se amplifică: conturul întunecat al pădurii care creştea în spatele casei i se părea nefamiliar. Unde era teiul cel înalt, teiul mai bătrân decât el însuşi? Tuşi încurcat şi pipăi cu talpa pantofilor săi eleganţi în căutarea cimentului izbăvitor de pe alee. Dar nu era. Se întoarse în maşină şi aprinse farurile. Ce-o să-i facă Claudiei!

Numai că în lumina farurilor se lămuri: o apucase pe un drum greşit, fir-ar să fie! Cel mai probabil când părăsise şoseaua asfaltată, virase la dreapta fie prea repede, fie după ce trecuse deja de intrarea corectă.

Se întoarse nervos toată distanţa până la drumul judeţean. Când să iasă pe şosea, desluşi pe cealaltă parte adăpostul albastru al staţiei de autobuz. Păi, era la intrarea corectă! Cum era posibil să se rătăcească pe o distanţă de cinci sute de metri? Poate mai bine n-o să-i spună Claudiei nimic. I-ar fi dat ocazia să râdă întorcându-i monedă, că prea o ironizase de atâtea ori pentru incapacitatea ei de-a se orienta…

Se întoarse pe drumeagul de ţară, foarte atent la toate reperele: casa lui Dorel pe dreapta, casa lui Nelu pe stânga, casa lui Georgel, apoi, la răspântie era troiţa. Până aici, toate bune şi la locul lor, dar când intra pe uliţa ce ducea spre casă, apăreau ciudăţeniile. Un gard de plasă din sârmă pe care nu-l mai văzuse, o glugă imensă de coceni pe terenul său (sau despre care credea că îi aparţine), stejarii care trebuia să fie opt la număr erau doar cinci şi… lipsa… absenţa absolut inexplicabilă a casei.

Perplexitatea rodea un gol dureros în mijlocul pieptului său. Ce se petrecea? Oare se lovise la cap? Uitase unde locuieşte?

Emanuel îşi lipi fruntea de volan şi strânse pleoapele. Avea lacrimi în colţul ochilor, lacrimi de enervare şi neputinţă. Lăsă maşina unde era, coborî pe jos până la troiţă şi se întoarse. Rezultatul era acelaşi: casa lui fusese ştearsă de pe faţa pământului.

Atunci îşi aminti de telefon. Chiar era tulburat de nu se gândise la această soluţie mai devreme: o să sune acasă să-i zică nevesti-sii să aprindă dracului toate luminile aşa încât să fie în stare să-şi descopere casa. Iar ea o să râdă câteva săptămâni şi îl va tachina pentru asta tot restul vieţii, da.

Formă numărul Claudiei, dar o voce neutră îl anunţă că respectivul număr era nealocat. Încercă din nou şi primi acelaşi răspuns. Formă numărul telefonului fix. Avea să-l lase să sune până când ea îl va auzi, chiar dacă ar dormi la televizor urmărind cel mai zgomotos film turnat în toată istoria cinematografiei!

După cinci apeluri cineva ridică receptorul. Dar nu era Claudia, ci un bătrânel ostenit şi puţin confuz pe care îl mai deranjă încă de două ori, până când se convinse de adevărul aberant că numărul lor de telefon fix, care fusese al lor până în dimineaţa acelei zile când vorbise pentru ultima oară cu Claudia, acum sună la altcineva.

Îl durea capul de enervare.

Oare Claudia nu vedea că soţul ei, cel care îi aduce acasă bani cu nemiluita şi o ţine ca pe o prinţesă, omul de care şi-a legat viaţa,

prostănacul acela nu mai ajunge acasă?! Ea de ce nu-l sună? De ce nu este îngrijorată aşa ca alte soţii? Pe Marian îl sună întruna nevastă-sa. Şi, deşi sunt căsătoriţi de şase ani, el încă se înroşeşte la faţă când vorbeşte cu ea şi îi sclipesc ochii. Iar pe el nu-l sună nimeni nici când e pe punctul de a dispărea în neant! Dumnezeule!

Mai privi de două ori spre cer de unde nu-i veni niciun răspuns, după care se simţi atât de dezarmat de situaţia nemaivăzută, încât capitulă: intră în automobil pe partea dreaptă, lăsă jos scaunul de lângă şofer şi încercă să adoarmă. Desigur că mâine costumul va fi mototolit, dar se va trezi foarte devreme şi, pe lumină, îşi va găsi casa şi se va schimba înainte de a pleca la birou.

Încercă să îşi ţină ochii închişi, numai că simţea nevoia de neînlăturat de a privi spre locul unde ar fi trebuit să se afle casa. Îşi aminti de perioada când o construise. Ce vremuri! Pe atunci mai exista casa cea bătrânească, iar el locuise acolo timp de un an ca să supravegheze îndeaproape lucrările. Era primul său proiect, ce entuziast şi ce nerăbdător fusese! După ce plecau muncitorii şi rămânea singur pe şantier îşi exersa privirea aceea specială de „vedere în viitor”. Vizualiza casa deja terminată, ştia unde va amplasa mobilierul de grădină, unde va creşte bujorul-copac pe care i-l promisese mama unui coleg, unde va planta mesteacănul aşa încât să filtreze lumina prea crudă a răsăritului intrând pe geamul bibliotecii…

Se hrănea cu vise, dar nu era cea mai consistentă hrană, cea de care chiar şi aşa nu te saturi niciodată? Şi pe atunci, pe când rămânea singur după plecarea muncitorilor şi mai spăla vreo roabă murdară de ciment sau mai consolida vreo schelă, nici nu credea că are de-a face cu vise: totul urma să se împlinească, era doar o chestiune de timp…

Rămânea până noaptea târziu afară şi îşi admiră casa neterminată amintindu-şi de cuvintele unui profesor ţicnit de la facultate care avea pentru el o slăbiciune şi începuse să-l tot cheme în cabinetul său. Îi debita poveşti despre echilibrarea energiilor unei clădiri, despre raportul dintre uşi şi ferestre, intrări şi ieşiri, despre punctul secret al oricărei construcţii, în care dacă se aplică o singură lovitură întregul edificiu se prăbuşeşte… La asta se gândea când rămânea până târziu sorbind dintr-o bere, prea obosit s-o bea dintr-odată, prea fericit ca să doarmă. Uneori i se părea că vede efluvii misterioase rostogolindu-se prin golurile geamurilor şi uşilor, i se părea că spiritul clădirii stă să se nască în liniştea nopţii.

Iar acum… iată-l aici singur. Tot ce a construit, cărămizi şi vise laolaltă au dispărut…

Ultimele gânduri înainte a a adormi în poziţia chinuită în care se afla s-au îndreptat spre o povestire citită în liceu într-un almanah Anticipaţia. Era despre oameni care dispăreau căzând printre ochiurile straniei împletituri de spaţiu-timp… care, ca orice ţesătură, se mai lărgeşte… şi casa lui… printr-o asemenea gaură… a căzut în nefiinţă…

Soarele rece al dimineţii îl luă prin surprindere şi trebui să recunoască faptul că se înşelase când crezuse că nu va reuşi să adoarmă deloc. Se răsuci imediat şi privi în direcţia casei, aşteptând s-o vadă pe Claudia cu mâinile în şolduri mirându-se zgomotos. Dar inima îi fu străbătută de un fior, pentru că nici în lumina străvezie casa nu apăruse la locul ei. Acolo era doar coapsa golaşă a dealului acoperită cu frunze ruginii de stejar, cu smocuri de iarbă şi câţiva scaieţi violet. Emanuel coborî din maşină încercând să-şi pună oasele amorţite cap la cap. Se uită în jur cu multă atenţie. Locul semăna cu ceea ce aştepta el, dar nu era absolut identic. Desigur, grădina dispăruse şi ea. Nici mestecănul, nici tulpinile uscate ale bujorului-copac nu mai erau unde se aştepta să le găsească. Remarcase lipsa teiului celui înalt încă din noaptea precedentă… Hotărât, nu nimerise unde trebuia.

Încercă să-şi strângă nodul de la cravată, îşi scutură haina şi îşi netezi părul. Se urcă la volan şi conduse încet spre şosea.

Figura nesuferită de aseară se repeta. Ajungea cu bine până la troiţă, după care se părea că intră într-o lume diferită.

Porni radioul de la bord şi ascultă ştirile. Totul părea normal, nu auzea nimic care să-l intrige, care să-l facă să se suspecteze de oarece deranjamente mintale.

Opri maşina pe drumul de ţară. Îşi simţea gura uscată, ar fi băut o cafea, deşi se cam temea că trupul său a început să devină inconsistent şi nu va mai putea reţine nimic material. Dacă dispăruse casă, însemna că dispăruse tot ceea ce îl definea ca fiinţă, tot ce îl reprezenta ca om. Nu mai avea alte rădăcini. Nicio rudă în viaţă, niciun copil. Doar Claudia.

Privind aburii groşi pe care soarele îi trezea din apele Topologului ridicând spre cer o perdea opalescentă, Emanuel conştientiză pentru prima oară că nu cucerise inima Claudiei, aşa cum nici inima lui nu fusese cucerită de ea. Căsnicia lor se întemeia pe

respect, bunătate şi amabilitate, un edificiu aparent solid, dar care fără dragoste ar fi putut să dispară la fel de uşor şi pe neaşteptate ca şi casa făcută din cărămizi, fier şi mortar…

În depărtare se auzi claxonul vesel al maşinii de pâine. Un afacerist local avusese ideea de a duce cumpărături la domiciliu bătrânilor care nu se mai puteau deplasa. Îi spunea „maşina de pâine", dar aducea şi ulei, zahăr, bere, ţigări… Şi nu cumpărau doar bătrânii, se leneviseră şi femeile tinere, preferau să aştepte prăvălia ambulantă la poartă şi să plătească un pic mai scump pe produse, doar să nu plece pe jos câţiva kilometri până la magazin. În scurt timp vecinele vor apărea: Maria-Grasa, nevasta lui Dorel, Lina cu copilul în braţe, Luminiţa lui Georgel…

Îşi amintea totul, era evident că nu suferă de amnezie şi că nu se lovise la cap! Asta era bine, era grozav de bine, dar era foarte rău, ha, ha! râse Emanuel cu amărăciune. O să stea de vorbă cu vecinele. Trebuia ca ele să aibă o explicaţie pentru lipsa casei lui. Vreun eveniment demn de consemnat în Blue Book? Poate nu-şi plătise impozitele şi Fiscul descoperise o metodă nouă de a sancţiona contravenienţii? „Nu aţi plătit impozitul, vă confiscăm casa! Cu nevastă cu tot!"

— Sărut mâna, bună dimineaţa! o întâmpină el cu o bună dispoziţie cam forţată pe Luminiţa, prima care-şi făcuse apariţia cu sacoşa de cârpă fluturând.

— Mneaţa… mormăi femeia privind în lungul drumului.

— Doamna Luminiţa, aveţi idee ce s-a întâmplat aici?

Se hotărâse subit că o abordare directă e cea mai potrivită. Cu toate acestea, Luminiţa abia se uită spre el. Auzise poveşti că se cam bea tărie pe la casele din jur, dar era prima oară a dimineţii, sfinte dumnezeule! de ce părea vecina atât de năucă?!

— Doamna Luminiţa, nu ştiţi ceva de casa mea? Mă recunoaşteţi, nu-i aşa? Sunt vecinul de sus, Emanuel Marcu…

— Io nu ştiu de ce vorbiţi, domnu'. Nu vă cunosc. Pe cine căutaţi?

„Pe mine însumi!" îi veni să spună exasperat, dar se controlă.

— O să vă pară hazliu, dar nu reuşesc să ajung acasă. Nu găsesc casa.

— Aveţi adresa ieczată?

— Păi, doamna Luminiţa, aici locuiesc. Nu mă recunoaşteţi?

Sunt Manu, vecinul dumneavoastră.

— Nu știu, domnu', ia vedeți că mai vin niște muieri, întrebați-le și pe iele.

Emanuel reluă dialogul cu Maria lui Dorel care, deși la început păru ceva mai volubilă, în scurt timp îi arunca priviri pline de suspiciune, iar Lină, în brațe cu plodul ei care nu putea să umble la patru ani, îl ignoră fără jenă, omițând până și să-i răspundă la salut. Într-o clipă realiză ridicolul situației și se enervă. De ce se simțea dintr-odată atât de neajutorat? Încât să ajungă să cerșească atenția acestor ființe inferioare de parcă ar fi fost un copil pierdut în supermarket! Dacă aici situația se prezenta albastră, va merge la birou, printre ai lui, avea cunoștințe, relații, chiar și un prieten… Va face lumină în toată afacerea asta. Pe când se urcă la volan observă doi corbi rotindu-se deasupra luncii în cercuri largi, domoale, iar imaginea îl umplu de o tristețe inexplicabilă pe care nu o mai resimțise decât în unele duminici ce păreau prea lungi.

Ajuns în plin centrul orașului deja sentimentul neliniștitor de „ruptură a ființei" se mai atenuase. Știa cine este și unde vrea să meargă, recunoștea totul. Parcă mașina unde găsi un loc liber și se îndreptă spre clădirea de birouri. Cum ar fi fost mai potrivit să-i spună lui Dănuț? Direct sau mai pe ocolite? Ca să nu creadă c-a băut ceva sau că glumește…

Prima piedică i-o puse portarul. Ecusonul său nu era corespunzător, iar nea Milică pe care îl salutase grăbit în atâtea dimineți nu părea să-și amintească deloc de Emanuel Marcu. Totuși îi permise intrarea după ce îi notă datele într-un registru.

Nici nu ajunsese bine la ușa liftului și curajul său începu să descrească vertiginos. Avea impresia că realitatea din jur se acoperă încet, încet de praf. Când privirea colegului său alunecă pe lângă el, nu mai fost atât de surprins. Un fel de oboseală ciudată i se insinua în toate celulele corpului.

— Dar e imposibil să nu-ți amintești de mine! insistă moale. Am făcut amândoi Arhitectura la București… Ne știm de-o veșnicie, omule!

Dănuț ridică ochii spre el și-l cercetă de parcă ar fi privit o reclamă strecurată într-un meci de fotbal.

— Arhitectura? îi arătă cu pixul spre peretele de sticlă al biroului unde atârnau tot felul de afișe. Dacă aș fi fost arhitect nu mă omoram încercând să câștig un ban încheind asigurări. „Matterhorn

Insurance – tot mai sus pentru dumneavoastră!”

— Dar aici e biroul de arhitectură Filip şi asociaţii. Am lucrat aici până ieri. Ieri am fost cu tine în pauza de prânz la cafeneaua de la parter şi am mâncat amândoi sandvişuri cu piept de pui şi varză, Dănuţ…

— Apreciez că ai fost atent la detalii, că te-ai documentat, dar show-ul tău nu ţine la o vulpe bătrână cum sunt eu. Amice, du-te şi fă-ţi numărul în altă parte, nu ştiu ce urmăreşti şi nu mă interesează să aflu. Dacă nu doreşti să închei vreo asigurare, scuteşte-mă, sunt ocupat. Şi să ştii că nu suport varza.

— Dănuţ…

— Pa!

Coborând scările, Emanuel se gândi că abia atunci a înţeles deplin dezamăgirea unei mirese părăsite la altar: era un amestec exploziv de furie, neputinţă, durere, spaimă, ruşine… Şi ce alte ingrediente sordide s-or mai fi găsit prin recuzita inimii sale… Efectiv nu mai avea unde să meargă. La parter văzu cafeneaua şi descoperi pe loc nu doar că ar bea o cafea mare, ci şi că îi era teribil de foame, iar un sandviş cu pui şi varză ar merge la fix, indiferent de opinia lui Dănuţ despre această legumă.

Comandă o cafea dublă şi un un sandviş mare. Nu se mai aştepta ca tanti Râca, ospătăriţa, să-l recunoască, de aceea tresări plin de speranţă când femeia obeză cu păr blond şi cu şorţ alb strălucitor, mare cât un cort, întins pe suprafaţa anterioară a corpului i se adresă cu amabilitate:

— Arăţi de parcă ţi s-ar fi înecat toate corăbiile, dragule. Necazuri?

Draga de tanti Râca! Vocea ei avea tonul mângâios al unei doici.

— Ah, tanti Râca, ce mă bucur! Necazuri e puţin spus. De-ai şti ce mi s-a întâmplat! Mi-a dispărut casa şi nimeni nu mă recunoaşte… Exprimă el toată supărarea în cea mai concisă formă. Dumneata eşti prima care ştii cine sunt.

— Dacă ştii de tanti Râca precis ai mai mâncat aici de multe ori, dragule, io însă nu pot să jur că te cunosc, mi s-o părut numa că eşti tare amărât pe-o dimineaţă aşa de senină.

— Sunt Emanuel Marcu de la biroul de arhitecţi, etajul cinci… Nu se poate să nu mă ştii!

— Îmi pare bine, dragule. Uite-ţi cafeaua, îţi aduc sandvişu

imediat, că mi se pare că ai multă nevoie. Eşti galbin la faţă, poate era bine să mergi în dimineaţa asta la doctor, nu la birou' de arhitecţi, auzi?

— Da, mulţumesc.

I se prăbuşise la pământ abia trezitul entuziasm precum aluatul de cozonaci al Claudiei la primul lor Crăciun împreună. Sorbi din cafeaua fierbinte, mâncă absent cele două felii de pâine cu pui şi varză între ele. Poate că primise un indiciu nesperat în această lume ostilă… Poate era bine să ţină seama de el. Şi-aşa nu avea altceva de făcut şi ideile îl părăsiseră cu totul. Avea să termine de mâncat şi va merge la doamna Marinescu, medicul lor de familie, nici nu era prea departe, avea cabinetul în curtea Spitalului Vechi, la nebuni.

Devenise puţin circumspect, pentru că aici, în oraş, lucrurile nu mai erau întocmai cum le ştia. De exemplu pe strada General Magheru era sens unic, deşi până ieri se circulase în ambele sensuri, iar el se văzu pus în situaţia de-a viziona degetele prezentate vertical ale câtorva şoferi… Apoi, la colţ, cofetăria Liliacul dispăruse. Cu totul, aşa cum dispăruse şi casa lui. Pe locul ei se ridica un bloc cu magazin la parter. Era foarte posibil ca Spitalul Vechi şi cabinetul doamnei Marinescu să nu mai facă parte din ecuaţie…

Se opri în parcare. Privi câteva clipe în jur prin geamurile fumurii ale maşinii. Lumea de afară se rotea în ritmul ei obişnuit: pietoni, automobile, parcul Mircea cel Bătrân, dealul Capelă, sunete de motoare, voci, frâne, portiere, fluierul unui poliţist, muzică revărsându-se de pe geamul unei case…

Încercă să-şi facă puţin curaj. Coborî şi porni agale pe trotuarul cu tei spre poarta spitalului. Cel puţin aici, nimic nu părea schimbat. Era aceeaşi clădire veche, vopsită cândva în portocaliu, acum cu două tonuri mai decolorată şi plină de praf, cu ferestre ovale şi ornamente de gips, cu alei pietruite şi copaci în curtea mare.

Tocmai pe când se opri în dreptul porţii încercând să observe eventualele schimbări, soarele pătrunse prin straturile fluide, mişcătoare de ceaţă. Totul era aşa cum se aştepta, nimic nu se schimbase. Un val de optimism îl străbătu şi împinse poarta de fier. Se gândi că era o splendidă zi de toamnă, cu aer călduţ, cu o culoare, cu un parfum şi o consistenţă ca ale jeleului de gutui.

Atunci se întâmplară deodată două lucruri. Privirea îi alunecă spre partea din stânga, dincolo de colţul clădirii, unde cu mirare

descoperi un teren de joacă plin de copii şi în aceeaşi clipă auzi un glas inconfundabil pentru partea emoţională a minţii sale:

— Sandu, ai uitat? Vino înapoi, nu e voie!

Sandu era un băieţel de vreo zece ani cu o carte sub braţ şi era evident, după aerul său vinovat, că tocmai încercase să se furişeze pe o portiţă ce dădea în stradă din spate.

Emanuel îşi desprinse privirea de la copil şi o îndreptă spre cea de la care plecase chemarea, lăsându-se călăuzit de un fir aproape vizibil. Emoţia îi ajunsese în palme şi de acolo în vârfurile degetelor pe care şi le simţea tremurând uşor. Era vocea Ilenei. Iar el o auzea din nou, după cincisprezece ani. O descoperi stând pe o bancă, înconjurată de mai mulţi copii. Imaginea ei îl străbătu cu viteză, luă cunoştinţă de acea prezenţă cu toată fiinţa, era ea, Ileana, totuşi ceva nu se potrivea. Purta negru, recunoştea veşmântul călugăresc, avea şi mătănii lungi prinse la cingătoarea din talie…

— Ileana!

Se apropiase fără să-şi dea seama, iar ea îl auzi.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Eu… nu ştiu… eu căutam cabinetul doamnei doctor Marinescu… Dar nu mă recunoşti, Ileana?

— Vă rog să mă iertaţi, dar nu vă cunosc. Doamna Marinescu? Nu am auzit…

— Trebuie să mă recunoşti, Ileana. Tu nu poţi fi ca toţi ceilalţi. Am făcut Arhitectura la Bucureşti împreună, am…

Lăsă gândul neterminat. I se păru nedelicat să-i amintească aşa dintr-odată că fuseseră iubiţi, dată fiind starea ei actuală. Ileana surâse şi mângâie creştetul uneia dintre fetiţele care îi stăteau în preajmă:

— Nu se poate. Eu am absolvit medicina în 2000.

Emanuel înghiţi în sec. De fapt, Ileana era prima dispariţie din viaţa lui. În vacanţa de după sesiunea de iarnă a anului 1998, colega lui de grupă, iubita lui, viitoarea sa soţie, nu a mai revenit la cursuri. Îi lăsase un singur bilet scurt: „Trebuie să am grijă de mama”. Evident că nu se mulţumise cu atât, a sunat-o, i-a trimis scrisori, apoi a mers până la Târgovişte la adresa pe care o ştia… Casa era încuiată, vecinii spuneau că familia s-a mutat. Orice încercare de-a o mai găsi a fost zadarnică. Îi construise casa visurilor, se pregătea ca într-un an, doi s-o aducă acolo, s-o treacă pragul în braţe, aşa cum scrisese Ion Pillat într-o poezie… Doar că mireasa lui dispăruse…

— Ileana, nu-ți amintești cum te strigam în fața căminului de fete în fiecare joi seara să mergem la concert? Râdeau fetele de mine, mai știi? Se deschideau cel puțin cinci, șase ferestre când auzeau „Ileaaanaaa!" și răspundeau în joacă „Da!", „Da!", „Da!"…

— Ei, vedeți că este o confuzie? Ileana este numele meu de monahie, înainte mă numeam Diana. Așa că e doar o coincidență, nimic mai mult, spuse ea surâzând.

— Dar eu te cunosc. Îți recunosc fața, glasul, știu tot despre tine. Ce este o coincidență, Ileana?

— Dacă ar fi să glumesc, aș spune că o coincidență este punctul în care lumile paralele se ating, dar această definiție l-ar satisface numai pe Sandu, îi place la nebunie să citească povestiri fantastice. Da, de tine e vorba, ștrengarule, vino mai aproape să te văd, să stau și eu liniștită.

Sandu se așeză docil pe o bancă și deschise cartea pe care o ținea în brațe. Emanuel simți cu disperare că ar fi cazul să plece, că nu o poate ține de vorbă la nesfârșit, oricât de binevoitoare se arătase, dacă nu voia să bată la ochi.

— Aș putea… mă întrebam dacă aș putea face o donație? Nu sunt bogat, dar…

— Cum să nu? Avem nevoie de orice bănuț pentru copii, le trebuie atâtea! Orice dar e bine primit. Vă dau contul nostru, stați puțin.

— Sunt bolnavi micuții, nu-i așa?

— Sunt niște copii foarte speciali, să știți. Foarte inteligenți. Să nu luați seama la faptul că sunt internați aici, zise și arătă cu bărbia spre tăblița de pe frontispiciul spitalului. Mănăstirea noastră le construiește un așezământ unde vor avea profesori speciali…

— Unde tot vrea să plece băiețelul?

— Sănducu are o poveste foarte tristă. Îl vedeți cum stă pe bancă și citește? Peste puțin timp va închide cartea și va încerca să fugă pe poartă, trebuie să fiu foarte atentă. A fost într-o tabără în vacanța de vară acum doi ani. Între timp părinții lui au avut un accident de mașină și s-au mutat la Domnul. Copilul nu mai are pe nimeni pe lume și, cu toate că i s-a explicat încet, încet că mami și tati sunt cu Doamne-Doamne în cer, el tot vrea să meargă acasă. L-am lăsat să citească cât a dorit, dar nu-l ajută să uite. Deodată ridică ochii și pleacă de parcă l-ar striga cineva…

— Îl înţeleg, sărăcuţul de el! Ştiu cum e să vrei să mergi acasă şi să nu se poată. Uneori se dovedeşte a fi o călătorie imposibilă.

Ileana chemă o fetiţă să-i lege şiretul, apoi privi ceasul. Emanuel simţi că întâlnirea miraculoasă se va încheia.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă Ileana pe când el credea că nu va mai spune nimic.

— Şi eu sunt tot un rătăcit. Nu-mi găsesc casă, poţi să mă crezi? Nu am uitat adresa, merg exact unde trebuie, recunosc tot, dar casa mea lipseşte din peisaj.

Ileana nu zâmbi aşa cum se aşteptase.

— V-aţi simţit rău în ultimul timp? Parcă m-aţi întrebat de un medic…

— Nu am nevoie de medic, nu ştiu cui să mă adresez. Caut o dovadă că am existat. Colegii de serviciu nu mă recunosc, tu nu mă recunoşti, prin oraş unele străzi par schimbate.

— Dacă ar fi doar problema cu imobilul, poate ar trebui să întrebaţi la primărie, bănuiesc că au acolo o evidenţă, nu? Însă faptul că nu vă recunosc prietenii… asta e mai complicat.

— Într-adevăr…

— Nu vă pierdeţi nădejdea! Cât timp vă amintiţi cine sunteţi, nu e nimic pierdut. Întoarceţi-vă pe drum înapoi până ajungeţi acasă. Şi Domnul să vă însoţească!

Urcându-se în maşină se hotărî să încerce: era ora unsprezece, încă devreme, şi cu siguranţă o va găsi la Primărie pe Valentina, secretară, verişoara Claudiei. Ascultase sugestia ospătăriţei şi o descoperise pe Ileana, cine ştie ce avea să se întâmple dacă mergea pe fir mai departe…

Însă ceea ce i se oferi nu a fost decât iar şi iar gustul dezamăgirii: Valentina nu-l recunoscu, nu auzise de Claudia şi pretindea că nu are nicio rudă în viaţă, (ceea ce nu era de mirare având aşa un caracter), ba chiar bombăni şi trânti câteva uşi când el ceru să i se elibereze o adeverinţă de rol. Argumentul funcţionarei avea desigur valoarea unui as de treflă: cum să elibereze adeverinţă cuiva care nu deţine proprietăţi în comună?! Fiindcă oricât ar fi părut de aiurea, el, Emanuel Marcu, nu exista înscris în registrul comunei.

După mai multe insistenţe şi complimente abil plasate, feminitatea oarecum ruginită a Valentinei cedă şi ea acceptă să caute în registre mai vechi. Acolo descoperiră pe Florea Marcu, proprietar,

care murise fără urmaşi. Patruzeci de pogoane de pământ intraseră la CAP, iar după anii nouăzeci nu le revendicase nimeni. Primăria le încredinţase spre păşunat sătenilor din Linia Hanului.

— Şi acu' ce vreaţi? Să cereţi pământu' înapoi? îl întrebă fără ocolişuri pe Emanuel când acesta îi arătă buletinul de identitate şi se declină drept descendent al lui Florea.

— Deocamdată daţi-mi o adeverinţă că Florea Marcu a murit fără urmaşi şi că proprietăţile sale se află în posesia primăriei.

Nu era deloc sigur că ştia la ce i-ar putea folosi o asemenea hârtie, însă era dovadă concretă că el nu exista, deşi îşi amintea cine este, cum spusese Ileana…

După-amiaza spre seară, când dori să-şi cumpere ceva de mâncare de la localul din mall, constată cu surprindere că vânzătoarea îi returnează cardul. Luase salariul de curând, ce putea fi? Însă era de aşteptat, îşi zise: nici cititorul de carduri nu-l recunoştea…

Era o situaţie disperată, în buzunare mai avea doar câteva monede, abia cât să-şi ia o cafea şi un sandviş, dar mâine? Dar toate zilele care aveau să urmeze şi pe care el va trebui să le petreacă într-o lume foarte cunoscută şi totuşi ciudat de străină?

Nu putea rămâne peste noapte în oraş, nu avea bani să doarmă la o pensiune, iar ideea de stă în maşină în mijlocul unei parcări îi dădea fiori. Mai bine acasă, sau, mă rog, pe locul casei…

Porni spre ieşirea din oraş, bucuros că avusese măcar inspiraţia de a face plinul maşinii chiar cu o zi înainte. Lumina scădea cu repeziciune şi se gândi că instinctul lui de om cu serviciu îl făcea să se întoarcă acasă la aceeaşi oră.

De sus, de pe coama Dealului Negru, valea se desfăşura aurie, cu pajiştile cât o carte deschisă, cu acoperişurile parcă jucăuşe ale caselor şi şnurul strălucitor al drumurilor de ţară şerpuind printre livezi. Toate păreau cumva încremenite ca şi cum un zeu capricios ar fi sorbit tot aerul şi le-ar fi lăsat prinse pe veci în amurgul chihlimbariu. Numai că zeul acela făcuse ceva cu mult mai rău: înghiţise bucăţi întregi din lumea lui, din trecutul lui.

Întinse mâna să deschidă radioul. Postul pe care îl ascultase în oraş aici mergea foarte prost, trebuia schimbată frecvenţa. Pe când încerca să nimerească butoanele dădu într-o groapă de toată frumuseţea, înjură şi se bucură că n-a auzit sărind capacul de la vreo roată.

În rest, drumul se desfăşură fără alte incidente şi, la intrarea în sat, deschise geamul uşor, lăsând să pătrundă aerul cu miros de frunze de nuc zdrobite, de pelin îmbătrânit şi de pietre ude peste care a murit lumina înserării de toamnă: era parfumul copilăriei sale, îl ştia fără greş!

Avea o noapte întreagă să se necăjească, să-şi facă probleme, să se tulbure şi să nu ştie cum să procedeze, în momentul acela însă, trăi cu totul bucuria întoarcerii acasă… sau a locului unde fusese casa lui.

Încă de la troiţă zări străluncind lumina de la fereastra sufrageriei. Inima începu să-i bată cu putere: casa era acolo, la locul ei, înfiptă bine în pământul copilăriei sale, aşa cum o construise el pentru o viaţă întreagă şi mai mult.

Opri motorul în dreptul aleii şi realiză că se simte mototolit şi firav ca un căţel bătut. Îi tremurau mâinile. Becul de pe terasă ardea primitor şi câţiva fluturi cu aripi groase de catifea zburau dezordonat în jurul lui. Uşa se deschise brusc şi Claudia apăru radioasă:

— Bună, iubire! Credeam c-o să întârzii şi va trebui să mâncăm friptura sleită. Doamne, cât eşti de obosit! Vă presează de la centru cu proiectul acela?

Bâlbâi un răspuns şi se lăsă dus în casă şi aşezat la masă. Totul avea darul de a-l năuci. Oare Claudia îl tachină? Nu avea să urmeze o ploaie de reproşuri pentru că a lipsit o noapte de acasă? Sau era doar calmul dinaintea furtunii?

Pe când ajunseră la deşert era absolut convins că nevastă-sa nu i-a observat absenţa. „Sau poate nici nu am lipsit şi totul a fost un vis”. Îşi spuse pe când se cuibări plin de recunoştinţă pe jumătatea lui de pat. „Un vis, atât…” Şi chiar pe când aluneca în starea de somn, îl mai tulbură un singur nume: „Ileana…”

Dimineaţa se trezi cu un sfert de oră înainte de a suna ceasul. Spre răsărit cerul se albise deja şi frunzişul împuţinat al mesteacănului tresări în vânt.

Se gândi la ziua precentă, o zi pe care, din câte se părea, doar el o trăise. Îşi amintea totul cu o claritate înspăimântătoare şi totuşi, singura concluzia logică era aceea că visase sau imaginase întreaga aventură.

Coborî la bucătărie, îşi turnă o cafea şi privi pe geam. „Dar dacă?…” Scutură din cap: în viaţa lui nu era loc pentru astfel de lucruri, fusese întotdeauna un om raţional. Cu siguranţă exista o explicaţie de

ordin psihic pentru nălucirea de care avusese parte.

Se pregăti de serviciu mult mai liniştit, era sigur că la etajul cinci al clădirii din centrul oraşului era biroul de arhitectură „Filip şi asociaţii" unde lucra prietenul şi colegul său Dănuţ căruia îi plăceau sandvişurile cu pui şi varză.

Urcă în maşină, îi făcu Claudiei un gest de salut cu mâna şi constată că uitase cheile. Unde naiba erau? Nu mai ştia ce făcuse cu ele aseară, de obicei… Căută în torpedou. Pe covoraşul maşinii căzură cheile şi o hârtie. O despături distrat pe când pornea motorul. Era de la Primăria comunei, un act prin care se adeverea că Marcu Florea decedase fără urmaşi…

Articol V. TESTER

Publicat Iun, 2012

Samuel se privi în oglindă. Era la fel de palid ca întotdeauna, cutele dintre sprâncene se aflau la locul lor. Puţinul păr cu care se născuse în creştet dispăruse cu mulţi ani în urmă. Îşi admiră limba. Petele albastre din gât începeau să se estompeze. Mda, se putea spune că supravieţuise şi de data asta. E adevărat că fuseseră nişte dureri câteva zile, senzaţii de vertij şi unele pocnituri ciudate în urechi. Le notase pe toate cu grijă pe tableta de protocol. Data, ora, descrierea cât mai exactă a simptomului. Dar nu a fost nevoit să acţioneze butonul roşu, o, nu! Specialiştii făceau totul să te salveze, totuşi era bucuros că el nu fusese nevoit să apese pe buton.

Trânti uşa dulăpiorului. Avea câteva luni libere până curierul îi va aduce un nou pachet alb în care se afla invariabil flaconul şi instrucţiunile de folosire. Uneori erau pastile rotunde, alteori ovale. De culori diferite. Unele miroseau puternic a ceva indefinit, altele nu aveau nici miros, nici gust. De câte ori înghiţea pastila era conştient că îşi asumă un risc. Iar lunile de libertate care urmau nu îi erau date din bunăvoinţa Pharmacorex, ci pentru urmărirea unor eventuale efecte secundare de lungă durată. Ştia şi asta.

Dar ce naiba! Jucau cu cărţile pe masă. Avea un contract cu ei şi era mulţumit de partenerii săi, se ţinuseră de cuvânt. Nu îi mai lipsea nimic, locuia într-un cartier periferic, dar curat şi aproximativ liniştit, îşi putea permite lucruri la care nici nu visase în copilăria lui tulbure.

Ce noroc pe el că nu apucase să se drogheze! Nu ar mai fi fost selectat. La început, Zâna considerase asta o nenorocire. Dar când el îi explicase calm şi lucid că era alegerea lui, se încruntă şi rămase

încruntată o lună, după care înfăşură copilaşul într-o pătură, îl puse în port-bebe şi plecă. Nici nu apucase să vadă cu ochii ei primul lui onorariu, poate atunci s-ar fi răzgândit. Femeile au o sensibilitate aparte pentru conturi bancare. În ceea ce îl priveşte, îşi va aminti mereu dimineaţa de vară când primise confirmarea. Zâna încălzea pe maşina electrică laptele pentru copil în camera care le servea de bucătărie, dormitor, living… El coborâse fără chef până la parterul clădirii ca să vadă dacă vreun patron afişase peste noapte oferte de muncă. Li se stricase ecranul de afişaj din cameră şi nu avea bani să-l repare sau să cumpere altul. În holul mare de la parter, portarul îi făcu semn să se apropie. Avea o scrisoare. Rămase interzis cu bucata de hârtie în mână. Sigur că mai văzuse aşa ceva, dar… el nu primise şi nu expediase nimic în acest fel. Numele lui era tipărit pe una din feţe, iar pe cealaltă se lăfăia cu litere sfidătoare – „PHARMACOREX”. Îşi aminti că într-o seară, la bar, sorbind cea mai ieftină bere, citise anunţuri, iar unul i se păru anume conceput pentru el: „Posibilităţi financiare deosebite, pensie de stat, o viaţă fără griji. Vrei să fii tester? Dacă eşti tânăr, cu un nivel de educaţie mediu sau peste mediu, aplică. Niciun regret”.

Aplicase. Într-adevăr, niciun regret. Sau poate… unul mic. După ce luase legătura cu EI, după ce trecuse primele teste şi i se făcuseră toate analizele, primi înştiinţarea că fusese acceptat. Dar, într-o discuţie amicală, foarte deosebită de interviurile neutre de până atunci, o doamnă secretară cu zâmbet cald îl invită să ia loc şi îi mărturisi că Pharmacorex l-ar putea ajuta mai mult pe el şi pe familia sa:

— Am citit în fişă că aveţi deja un copil de trei luni.

— Da. mormăi Sam deloc mândru. Un copil era un lux sau o dovadă de mare prostie, ori el nu avea chef să fie considerat prost, dat fiind că de bogăţie nu îl putea suspecta nimeni.

— Ştiţi, copiii sunt foarte vulnerabili la vârste atât de fragede. Mai ales în mediul în care trăim… adăugă secretara cu o voce din care răzbăteau mii de nuanţe – şi regret, şi nostalgie, dar şi determinarea de a înfăptui ceva concret pentru salvarea planetei. Samuel deveni atent.

— Hm, da, aşa este. (Zâna cocoloşea toată ziua mumia aceea scâncitoare şi suferea cu adevărat când micuţul avea febră sau alte chestii)

— Bănuiesc că nu prea aveţi posibilitatea să achiziţionaţi

medicamente pentru copil. I-aţi făcut toate imunizările? Costă o avere!

— Nu… cred că nu. Prietena mea se ocupă de asta. Dar nu ne permitem tot ce ar trebui. prinse el ideea din zbor.

— Dacă doriţi să înscrieţi copilul în program, ar primi totul gratis.

— Da, dar trebuie să mă consult şi cu prietena mea.

— Aţi avea nebănuite avantaje, domnule… Samuel Cert. Îi culese ea numele de pe fişă.

Zâna nu reuşea să vadă avantajele. Îi explicase ore în şir că descoperise o mină de bani, dar ea căpătase încruntătura aceea care n-o mai părăsi până la plecare. Copilul ei era cea mai mare realizare a vieţii şi nu avea de gând să-l dea acelor hiene (da, chiar „hiene" le spusese), să-l transforme în cobai pentru nenorocitele lor de pastile cu care vor să extermine omenirea. Să anuleze voinţa oamenilor rămaşi, să-i transforme în sclavi buni de muncă. Copilul lor era o fiinţă unică, un dar al Domnului, un suflet adevărat născut din ei doi… oare el nu-şi iubea fiul deloc?!

Samuel simţise că era mai prudent să nu mărturisească ce simţea el pentru copil sau, mai exact, faptul că nu simţea nimic. Preţ de câteva zile se gândi dacă ar fi fost oportun să-i propună Zânei să aibă încă un copil, dar unul de care ea să nu se ataşeze, unul pe care să-l destineze de la început acestui proiect menit să-i salveze pe toţi trei de la sărăcie. Nu lansase decât vagi aluzii, iar efectul fusese prompt: Zâna dispăru pe veci din viaţa lui.

Sam privi pe geamul mare ce dădea spre strada principală a cartierului. Norii se rostogoleau la fel de cenuşii, doar că ploaia mohorâtă se oprise. Nu-şi amintea de când nu mai văzuse soarele. Veşnic ploua şi era cald, înăbuşitor de cald. Totuşi, bucată cu verdeaţă din mijlocul promenadei nu părea să prospere. Copacul din centrul rondului verde părea să sufere un fel de răstignire veşnică, oscilând între viaţă şi moarte fără să se poată decide pentru una sau cealaltă. Puţin soare l-ar fi ajutat şi pe el, însă pâcla înecăcioasă nu se ridica zile întregi.

Bătu cu degetul în geam şi plecă spre bucătărie. Avea la dispoziţie şase luni pe care îşi putea permite să le trăiască bine. Hotărî că va începe cu un mic dejun.

Petrecu restul zilei aşezat comod în camera de zi, cu navigatorul fixat pe frunte şi ochelarii setaţi pe live image mode. Era atras mai ales

de primele însemnări din virtual. Pe atunci oamenii aveau o naivitate, o inocenţă de neregăsit! Şi culmea! Păreau fericiţi. O descoperise pe bunică-sa pe un chat. Pură întâmplare. Apoi, cunoscându-i ID-ul, o urmări peste tot. Îi plăceau restaurantele cu mâncare indiană şi prezentările de modă, făcuse o slăbiciune pentru parfumul Heaven's, scria poezele siropoase şi cocheta vag cu un domn dintr-un oraş îndepărtat. Ce viaţă bună duseseră! Virtualul făcea ca totul să pară intact, recent, de parcă nu ar fi trecut de atunci zeci de ani.

Sam adormi în fotoliu, închise ochii sub lentilele care continuau să-i desfăşoare ştiri şi imagini. Nu dormi decât puţin, sau aşa îşi închipui, că doar aţipise, şi se trezi tresărind. Primul lucru pe care-l observă era el însuşi, adormit în fotoliu, cu ochelarii pentru virtual pe nas. Şi totuşi, el era în altă parte, adică – Sfintelor Puteri! – plutea sub tavan!

Nu se trezise, asta era, nu se trezise! Sau ochelarii îl puseseră în contact cu cine ştie ce gadget stupid… Instinctiv, dori să-i scoată, să deconecteze aparatul. De sus, îşi văzu mâna făcând gestul, îşi zări ochii clipind a mirare în lumina difuză a amiezii ce alunecă spre seară.

Şi atunci, poc! Reintră la locul lui, în corpul lui, cu un sunet ca de îmbinare a doua componente.

Rămase câteva momente năuc. Aşa ceva nu i se mai întâmplase. Trebuia să scrie în protocol.

*

Cu un efort de voinţă puse injectorul pe bordura pe care stătea. Nu-şi putea dezlipi ochii de la el. Ar fi băut conţinutul cu toţi porii. Îl treceau transpiraţii când calde, când reci, tremura şi dorea să moară. Îi promisese Zânei că se va abţine. Îi jurase. Ce-o fi fost în capul lui atunci? Cum crezuse că ar fi capabil de aşa ceva?

Apucă injectorul din nou. De fapt, dacă lua doza ar fi însemnat să se sinucidă. Tibi îl învăţase cum să scape de dependenţă: cu Pentriol. Avea de ales: drogul şi moartea sau abstinenţa şi să rămână în viaţă. Al naibii nenorocit! zicea că va fi uşor, că şi alţii care erau hotărâţi au făcut-o. Acceptase să ia Pentriol. Ha, ha! Tibi îşi vânduse produsul, nimic mai mult. Numai că odată înghiţit Pentriolul, deveneai incompatibil cu orice praf.

Privi lichidul de un galben vag din dozator. Avea nevoie de el, îl durea carnea pe oase de această nevoie.

Apropie vârful injectorului de braţ. Tibi îi mai spusese ceva: că

va fi o moarte chinuitoare. Scrâşni din dinţi şi aruncă injectorul în gura de canal. Începu să plângă în hohote şi porni spre casă.

*

— Eşti începător, nu te nelinişti.

Sam privi bărbatul din faţa lui neştiind ce anume îi provoacă o confuzie mai mare: străinul care i se adresa oarecum protector sau faptul că nu înţelegea cum ajunsese în piaţeta plină de oameni.

Visa! Era acasă în fotoliu, adormise cu ochelarii la ochi şi aparatul pornit, deşi îi dădea coşmaruri acest obicei.

— Fereşte-te, se fac fotografii.

— Ce?

Bărbatul îl trase deoparte.

— E indicat să nu apărem în imagini înregistrate. O să-ţi explic ce ai de făcut.

— Lasă-mă în pace, omule!

— Samuel Cert. Eşti tester la Pharmacorex, iar eu sunt o vreme ghidul tău.

— Ce naiba?!

— Chiar aşa. Bine-ai venit. O să-ţi explic eu câte ceva, dar mă bazez mai mult pe excursii. Ah, uitasem. Eu sunt Anton.

— Ce excursii? Eu trebuie să iau nişte pastile, da? Să scriu pe tableta de protocol tot ce simt, să rabd vizitele infirmierului şi testele alea nesuferite şi, dacă pot, să supravieţuiesc. Acum plec în excursii?

— Da, aşa le spun testerii de vreo câţiva zeci de ani, de fapt sunt nişte excursii mai speciale. Avem timp destul, de timp nu ducem lipsă, amice! Hai la colţul străzii unde se văd barăcile, acolo mai au ceva respectabil de mâncare pentru epoca asta.

*

Când Zâna îl îmbrăţişă în pragul adăpostului lor de la marginea celui mai murdar cartier, Sam se simţi cuprins de remuşcări: cheltuise ultimii bani pentru o doză, iar ea, femeia pe care o iubea, murea de foame deşi aştepta un copil. Copilul lui!

Toată noaptea următoare se gândi la soluţii. Dormi un somn frământat de vise negre, se vedea în barul lui Wallace citind anunţuri de slujbe, se vedea cumpărând prafuri şi se trezea fiert de emoţie că va putea să se injecteze.

Pe când stătea pe marginea patului încercând să facă faţă cumva unei cumplite dureri de cap, Zâna îl mângâie pe spate:

— A trecut ce a fost mai greu, puiule. De acum eşti curat. M-ai impresionat, să ştii.

Iar el aproape că se injectase în după-amiaza aceea! îi reveni în minte visul cu el în bar citind anunţuri. Era o idee bună, poate va găsi o ofertă nesperată. O şansă de a intra în Oraş, de a lucra şi de a câştiga bani. Îşi aminti cu durere de zilele primei copilării când ai lui încă locuiau în Oraş. Amintiri vagi, îndepărtate, dar atât de scumpe! Bunica avea o casă mare pe o stradă lată, unde creşteau copaci. Câtă linişte, câte amiezi ce păreau infinite gustase acolo…

Dimineaţa nu-şi uită gândul din toiul nopţii şi plecă la barul sordid de lângă centrul de distribuire a alimentelor.

Nu-şi putea permite nici măcar o cafea. Wally îi lăsa să stea la mese şi dacă nu comandau ceva, cu condiţia să facă loc clienţilor plătitori dacă aceştia s-ar fi ivit. Ca şi cum visul încerca să se materializeze, descoperi pe scaunul de alături un afiş cu anunţuri. Era cam vechi – privi data – avea deja zece zile de când fusese postat. Pe alocuri era pătat cu grăsime şi împodobit cu cercurile cănilor de cafea. Totuşi, mai putea fi citit.

Unul din anunţuri îl aprinse: „Sunt căutate persoane cu vârste între 20 şi 50 de ani pentru teste de laborator. Câştiguri sigure, riscuri minime. Asistenţă medicală gratuită”.

Era fantastic! Era chiar de ceea ce avea nevoie. Numai de ar mai fi valabilă oferta…

*

Sam încercă să se desprindă din găoacea fotoliului. Îi pocneau urechile ca după o ascensiune rapidă. Na! Efecte întârziate la produsul acesta. Îşi simţea mintea făcută cioburi, nu putea lega lucrurile între ele, constată el clipind des şi încercând să rămână stabil pe picioare. Îşi târşi paşii spre bucătărie unde avea tableta de protocol. Până în ziua aceea însemnările lui, deşi ajunse la pagina 5, erau foarte asemănătoare. Dar iată că azi… Se întoarse în faţa ferestrei uluit de o imagine pe care o înregistrase cu întârziere: copacul. Copacul din rondul cu verdeaţă arăta altfel. Adică era în plină transformare. Sam clipi din nou, se frecă la ochi. Parcă ar fi urmărit un film derulat cu acceleratorul: copacul, de fapt o anumită parte a coroanei, părea supusă unei scurgeri mai rapide a timpului. Frunzişul său creştea vizibil, apoi pălea, se ofilea, cădea. Şi dintr-odată, după numai câteva clipe, muguri noi pocneau de parcă ar fi năvălit primăvara.

Nu, nu era de bine! Ultimul produs administrat de corporaţie era periculos: dădea halucinaţii.

Îşi continuă drumul spre bucătărie, dar aici se sperie de-a binelea:

— Ei drăcie! îi scăpă pe când aproape că făcu un salt înapoi. Nu era obişnuit să dea peste străini în propria casă, mai ales când ştia că uşa e încuiată şi că nu a chemat pe nimeni. Şi ce dacă era tipul din vis? Cum intrase? Ce căuta? Ce legătură era între toate astea?

— N-am vrut să fiu inoportun, dar a trebuit să te urmez.

— Din virtual… ai ieşit din virtual.

— Nu, nici chiar aşa. făcu Anton modest. Hai, ia loc, deocamdată nu îţi poţi stăpâni reacţiile, este firesc. Substanţa care ţi-a fost administrată încă nu e perfect stabilă în corpul tău.

— Dar cine eşti?

— Anton, ghidul tău în excursii. Da, nu este un răspuns mulţumitor, voi încerca să-ţi dau mai multe explicaţii, dar nu uita că ai semnat un contract cu firma, aşa că nu are rost să protestezi. Eşti sub influenţa ultimului produs, un produs ceva mai special.

— Un medicament. preciză Sam cu gura uscată.

— Nu tocmai un medicament. O substanţă care are anumite efecte. Ca urmare a acestor efecte, testate deja pe alte persoane înaintea ta, vrem să descoperim ce abilităţi capătă corpul uman.

— Îţi spun eu: sunt total zăpăcit şi mă doare capul.

— Din cauza presiunii, da.

— Şi… şi copacul din faţa clădirii a luat-o razna. Înverzeşte şi se usucă de parcă s-ar învârti în morişcă! zise cu satisfacţie aşteptând să citească măcar puţină tulburare pe faţa neclintită a lui Anton.

— Uite, Samuel, voi încerca să-ţi explic atât cât ai nevoie ca să putem colabora. Mai mult nici nu ai vrea să ştii, crede-mă, sunt chestii teoretice plictisitoare.

— Uimeşte-mă!

*

O privi pe sub sprâncene pe asistenta de la recepţie. Era îmbrăcată în alb, dar nu avea niciun fir de păr pe cap, boneta clasică acoperea o bilă perfect lucitoare. Nici sentimente nu păreau să se ascundă sub respectiva ţeastă. Îl evaluă cu o privire neutră, nu răspunse întrebării lui despre valabilitatea ofertei de lucru ca tester, doar îi notă numele pe o tabletă. Când apăru un răspuns pe care el nu-l

putea vedea, abia atunci, ea zâmbi uşor:

— Dar domnule Samuel Cert, vă aşteptam.

Plăcut surprins, încălzit de atenţia ce i se acorda, acceptă să urmeze un alt membru al personalului spre camera de primire.

Acolo i se înmână contractul şi imediat, după nici două minute, i se ceru o semnătură. Încercă să explice că nu a citit tot, era mult şi scris mărunt, dar încruntătura de pe faţa celui care-i vorbea, îl determină să renunţe. Semnă. Semnă mai multe foi, i se luă şi amprenta electronică.

Cineva îl conduse în altă încăpere, deja era derutat, toate erau perfect asemănătoare, albe şi impersonale, i se ceru o adresă.

— Suntem o firmă serioasă, domnule Cert, ne respectăm angajamentele. Vom expedia această sumă familiei dumneavoastră.

Suma îl determină să spună adresa imediat. Zâna avea să fie copleşită. Ca să nu pară prea sărac, mormăi ceva despre faptul că nu era nicio grabă, că putea duce el banii acasă şi era atât de stârnit, încât nu observă felul ciudat în care îl privi cel din faţa lui.

*

— Trebuie să ştii că eşti un norocos. Ai luat produsul sub formă de pastile. Până să se ajungă aici era administrat intravenos. Şi nu era deloc plăcut.

— Nici acum nu e plăcut. Mă doare capul.

— Ţi-am spus, e din cauza presiunii. Ai suportat dintr-odată vreo zece ani. În plus.

— Cum?

— Presiune ridicată. Ai făcut un salt în viitor. Te-ai deplasat zece ani.

— Din câte ştiu, nu s-a inventat maşina timpului. Omule, eşti beat sau ce? Eu tot nu înţeleg cine eşti.

— Corpul uman este maşina timpului. E perfect pentru deplasări în timp, doar că era nevoie de mici ajustări. Acum, vezi tu, mintea umană şi procesele de conştiinţă seamănă mult cu lumea cuantică. Ai habar ce sunt punţile Einstein-Rosen? Nu? Mda… păi în cazul ăsta mi-e cam greu să-ţi explic. ADN-ul uman poate crea structuri invizibile în energia vacuumului din spaţiu, producând acele „găuri de vierme". Se aseamănă cu punţile Einstein-Rosen, numai că acestea din urmă se referă la stele. Chestia e că se poate trece prin aceste tunele, se poate circula în timp şi spaţiu.

— Aiurea!

— Există şi animale care fac câte un mic salt în timp. E o specie de raci care trăieşte în oceane, la mare adâncime. Când sunt agresaţi fac un salt de câteva secunde înapoi în timp pentru a evita atacul. Dispar, efectiv. Circulă prin acest tunel. Aşa cum alte specii marine se ascund într-un nor de cerneală, aceşti raci se ascund în timp. E fabulos.

— E hazliu!

— E real. Substanţa care ţi-a fost administrată măreşte capacitatea naturală a corpului uman de a călători în timp. Problema este că trebuie să învingem presiunea timpului, mă înţelegi?

— Nu.

— Aşa cum aerul şi apa exercită o anumită presiune asupra corpului uman şi timpul acţionează în acelaşi fel. De aceea te doare capul. Ai făcut un salt brusc într-o epocă unde aveai cu zece ani mai mult. Şi asta ar fi doar una dintre probleme. Nu stăm bine nici la nivel teoretic. Lucrurile par să se contrazică. Există savanţi care nu acceptă noţiunea de presiune a timpului şi au construit o imagine a Universului în care toate evenimentele sunt simultane. Ar fi un haos greu de acceptat pentru mintea umană. Hugh Everett a găsit o cale de ieşire când a emis teoria lumilor multiple. Este destul de mult bun-simţ în construcţia sa, ascultă. Universul nu poate lăsa neexploatată nicio variantă. Cu alte cuvinte există o infinitate de lumi în care fiinţează o infinitate de persoane numite Samuel Cert care au devenit – sau nu – testeri la Pharmacorex. Orice decizie pe care o iei dă naştere unei lumi noi.

— Ştii ceva? Pe mine m-ai pierdut pe drum. N-am absolvit decât nişte cursuri tehnice.

— Perfect, perfect! Înseamnă că ai studiat ceva fizică cuantică. Principiul indeterminării cuantice limpezeşte cât de cât ceea ce încerc să spun: o particulă poate fi în orice punct al spaţiului, mai mult, poate fi în mai multe locuri în acelaşi timp…

— N-ai putea să-mi spui direct ce vreţi de la mine?

— Să te supui testelor. Ţi-am explicat ce ţi se întâmplă ca să nu înnebuneşti.

— Să înnebunesc e posibil… Şi ce trebuie să fac efectiv?

— Întâi vei călători alături de mine până înveţi să stăpâneşti dimensiunea saltului. Ţi s-a inoculat deja un transmiţător care citeşte automat datele tale fizice. Apoi, după ce vei trece de etapa asta vom încerca exerciţii de modificare.

— Ce să modificăm?

— Anumite evenimente din trecut, desigur.

*

Se simţi oarecum indignat abia după o oră de aşteptare într-una din acele încăperi albe. Lui i se păruse o veşnicie. Ar fi vrut să alerge acasă la Zâna să-i spună că necazurile lor sunt depăşite, că vor avea tot ce era necesar pentru venirea copilului şi chiar mai mult, mult mai mult. Nu înţelegea de ce era necesar să mai rămână. Uşa nu se deschidea, ce chestie!

Privi în jur. Camera nu avea mult mobilier: doar un dulap metalic şi un birou cu două scaune. Cealaltă jumătate a încăperii era despărţită printr-o perdea. Nu voia să fie indiscret, dar îşi pierduse răbdarea. Se ridică şi făcu doi paşi. Sursa de lumină din tavan îl irita. Era o lumină albă, rece care i se prăvălea în cap şi-i dădea o stare absurdă de neliniște. Şi atunci îl invadă senzaţia intensă că a mai trăit aceste momente, ştiu ce va face în clipa imediat următoare – va merge încă doi paşi şi va mişca perdeaua, va privi dincolo de ea. Ştiu şi ce avea să vadă.

Se simţi cumva paralizat de preştiinţa aceasta ciudată. De unde putea să ştie? Cum putea fi atât de sigur? Probabil visase. Era unul din acele vise ale lui când se făcea că trăieşte singur într-un apartament pustiu cu ferestre spre rămăşiţa unui parc devastat.

Aşa cum anticipase, dincolo de perdea era un pat acoperit cu muşama, iar în mijloc, sub becurile de mare putere, o masă de operaţie. Ar fi privit cu înfiorare peretele opus unde se afla un banc plin cu instrumentar medical, însă descoperi tresărind că pe pat era un om.

Pe acesta nu se aşteptase să-l vadă, deşi da, era foarte, foarte cunoscut. Bărbatul ţinea în mână o cărămidă de aur.

*

Sam nu asimilase în totalitate teoriile lui Anton care îi explica pasionat, de câte ori aveau răgaz, despre realitatea uimitoare a lumilor multiple, despre posibilitatea ca totul să se petreacă în acelaşi loc şi în acelaşi timp. Pentru el lucrurile căpătaseră o concreteţe sensibilă. Percepea fizic presiunea timpului când făcea un salt, învăţase să adune în memorie amănunte pe care un aparat nu le-ar fi înregistrat: stări, atmosfere, glasuri vorbind pe diverse tonalităţi, în diferite limbi, felul mai intens sau mai palid în care îl atingea lumina, sunetul ploii…

Dobândise abilitatea de a sări în timp atât cât dorea şi astfel

vizită mai întâi însoţit, apoi singur, epoci anterioare Marii Epidemii. Se plimbă pe străzile unor oraşe dispărute deja în timpul vieţii lui, chiar vorbi cu persoane din timpul acela, oameni inocenţi care nu bănuiau virulenţa cu care aveau să fie atacaţi de o gripă ce părea banală.

Vizită desigur şi Oraşul, adică ceea ce mai rămăsese după dezastru, locul în care el şi ai lui locuiseră în copilăria sa. Revăzu stradă largă pe care bunică-sa avea o casă mare înconjurată de copaci. Atinse momentul în care mama sa şi tatăl său se stabiliră în afara Oraşului, fiindcă nu îşi mai puteau permite un adăpost nici în cel mai mizerabil cartier.

Se privi pe sine, de la distanţă, în zilele goale ale existenţei sale de dinainte de a o cunoaşte pe Zâna.

Era ciudat felul cum timpul acţiona asupra lui. Ajunsese să se închipuie ca un fel de pasăre ce zboară undeva la înălţime şi vede tot, înţelege tot, iar asta îl făcea trist. Era prima oară că avea remuşcări pentru felul cum se purtase cu Zâna. De fapt, fusese un nemernic! Cum de ajunsese să se comporte aşa? Părinţii lui se luptaseră pentru el, tatăl său lucra ca instalator ziua, iar noaptea ucidea şobolani într-o echipă de deratizare. Maică-sa făcea curăţenie, dar nu era una dintre acele femei de serviciu de lux care curăţă apartamente, ci umbla îmbrăcată în costumul etanş de protecţie noapte de noapte şi dezinfecta spaţii publice. Îşi amintea că dimineaţa când se întorcea acasă abia mai respira, nici nu era de mirare că murise de ceva la plămâni, sufocându-se. Crezuse că toate acestea sunt departe de el, se detaşase cu cinism, dar iată că acum, când totul era iarăşi viu şi prezent sub ochii săi, când constată că aceste lucruri se petreceau iar şi iar într-o teribilă repetare, într-o nesfârşită întoarcere a timpului, Sam simţi că nu mai poate răbda.

Da, era dornic să schimbe ceva! Era dispus să încerce experienţa de a modifica trecutul. Îi comunică acest fapt lui Anton. Se aflau pe terasa unei cafenele, într-o epocă îndepărtată din trecut, cu mult înainte de epidemie, cu mult înainte ca lumea să se schimbe definitiv.

— Ha! adică tu crezi că a modifica trecutul înseamnă să te întorci la fosta nevastă şi să-i spui că regreţi? pufni Anton.

Sam inhală aroma cafelei, privi strada aglomerată şi se întrebă în sinea sa dacă ar fi fost cumva posibil să rămână pentru totdeauna în acel loc. Simţea că pluteşte, era adevărat, presiunea era extrem de mică şi aveau şi el şi Anton un strat dublu de plumb în talpa pantofilor, altfel

s-ar fi ridicat două degete de la pământ şi ar fi vălurit ca o fantomă. Da, pe Sfintele Puteri! Ar fi rămas aici chiar dacă ar fi trăit ca un singuratic, chiar dacă ar fi avut senzaţia că tot restul vieţii priveşte un film şi că are dificultăţi în a prinde obiectele ca atunci când urmăreşti cu lingura o bucăţică de carne prin supă.

— Sam, nu e aşa cum crezi. Nu prea ţi-am vorbit despre inerţie. De fapt, noi tot facem încercări de a modifica trecutul. Ai făcut şi tu.

— Eu?

— Da, tu. Chiar acum faci una. Numai că sunt cam fără efect.

— Ce vrei să spui?

— Uf! Iar îmi ceri să-ţi explic şi dup-aia te plângi că nu pricepi! Ştii cum e când cineva pune o frână bruscă?

— Mda.

— Îţi continui mişcarea iniţială. Asta e problema şi cu timpul. În ciuda încercării noastre de a schimba ceva, evenimentele, după o scurtă ezitare, revin pe vechiul făgaş. Unii numesc asta inerţia timpului. Cipp Harison i-a zis „elasticitate". Zi-i cum vrei, dar încă nu ştim cum să învingem acest fenomen.

— Atunci ce facem noi aici?

— Experimentăm. Corpul nostru este mai inteligent decât suntem noi înşine. Îţi aminteşti că ţi-am spus că suntem anume făcuţi pentru călătoria în timp? Călătorim în timp pentru ca să acumulăm emoţii.

— Ei, na!

— Sam, emoţiile umane au proprietatea de a reprograma ADN-ul. Trebuie să ne perfecţionăm.

Şi Anton continuă să-i explice, dar Sam nu-l mai asculta cu atenţie. Îi revenea mereu în gând seara când o ţinuse pe maică-sa de mână, seara când ea a murit. Era singur acasă, tatăl său nu putea lipsi de la locul de muncă. Ar fi dat orice să nu fie silit să privească agonia maică-sii. Nu ştia sigur nici atunci, nici după aceea dacă o iubea. Ea era mereu obosită şi nervoasă şi nu avea chef să se ocupe de el, ori să-i acorde atenţie. Dar se luptă ca el să aibă de mâncare, să aibă un adăpost. Gonise doi băieţi mai mari care încercaseră să-l bată. Era mama. Nu dorea s-o vadă murind, iar ea îl silea s-o ţină de mână şi îl privea cu disperare. „Nu mai am aer, Sam, deschide uşa!" şoptea gâfâind şi înecându-se. Deşi era mic, Sam ştia că mamei i-ar fi fost ceva mai bine dacă ar fi avut un anumit medicament. O dată, o singură dată,

tata i-l adusese, iar ea a lăcrimat de emoţie. Dar medicamentul se vede că trebuia luat o perioadă mai lungă, aşa că atunci când s-a terminat, mamei i-a fost iarăşi rău, tot mai rău…

Sorbind din cafeaua acelei epoci îndepărtate şi încă fericite, Sam avu ideea să-i ducă mamei medicamentul. Ar fi fost o bună încercare de a modifica trecutul. Ar fi acţionat discret, ar fi lăsat pachetul cu stocul de pastile la vedere, într-un moment când nimeni nu era în casă.

Ceea ce urmă, îl umplu de mirare şi îl enervă. Făcu rost de pastile din propria epocă. Mai întâi avu surpriza să constate că nu poate efectua saltul înapoi în timp din cauza pachetului cu pastile care devenise foarte greu. Două flacoane cu pastile atârnau câteva zeci de kilograme, deşi, după cum s-ar fi aşteptat, călătoria în trecut ar fi trebuit să le facă să devină uşoare, nu? Doar el îşi ataşa plăcuţe de plumb pe tălpi! Exasperat, îi mărturisi lui Anton.

— Ce idee pe tine, măi băiete! Nu poţi transporta obiecte în propriul tău trecut. Nu îţi poţi modifica propriul tău trecut. Ar însemna să te anihilezi… nu poţi calcula ce efecte ar avea o schimbare infimă. Ştii tu… efectul fluture.

— Nu-mi pasă, vreau să încerc.

— Dar chiar dacă ţie nu îţi pasă, legile fizicii nu pot fi evitate. Există o respingere, e ceva ca la magneţi. Nu poţi transporta în trecutul tău nici măcar un capăt de aţă. Da, poţi duce în altă variantă de trecut, dar nu în trecutul tău.

Altă variantă de trecut? Anton vorbea adeseori despre lumile multiple, îl învăţase cum să le vizualizeze, dar Sam avusese de la început o tendinţă de a le evita. De data asta însă, deveni curios. Era ca şi cum ar fi plonjat în alt bazin. Şi iată că Anton avusese dreptate: reuşi să transporte pacheţelul într-una din realităţile paralele. Satisfăcut, îl puse pe masă, apoi se retrase şi continuă doar să vizualizeze evenimentele.

Prima oară maică-sa aruncă pachetul la gunoi, în timp ce punea grăbită masa de cină. Sam se întoarse în timp, înainte de primul salt şi repetă operaţia. Scrise pe hârtia albă a pachetului numele mamei, ca să-i atragă atenţia.

A doua oară mama găsea pachetul, dar nu apuca să-l desfacă pentru că aparatul ei sună o chemare urgentă la locul de muncă, iar ea fugi împleticindu-se în costumul de etanşare. Pachetul rămase pe colţul ferestrei de unde îl şterpeli cel mai bun prieten al lui Sam venit

la el să se joace.

A treia oară mama găsi pachetul şi îl desfăcu plină de curiozitate. Se bucură mult văzând conţinutul, apoi o îndoială se aşternu pe chipul ei. La întoarcerea tatii îl întrebă ce ştie de pachet, iar tata, evident, nu ştia nimic. Nu ştia nici Sam cel mic.

Mama spuse ceva tatii, iar tata plecă cu pachetul.

Sam îl urmări disperat. Pachetul a fost dus la amărâtul de oficiu poştal din capul străzii unde începea Oraşul şi predat acolo. Probabil era o variantă de trecut în care trupele de pază şi control erau mult mai dure…

Sam încercă şi a patra oară. Mama găsi pachetul, luă pastilele fără să mai pună întrebări. Sam exultă. Îi povesti lui Anton.

— Am reuşit! De ce ai spus că e atât de greu? Nu aţi insistat voi îndeajuns. Eu am reuşit.

— Da, aşa crezi? Ai stat până la final?

— Cum până la final? A luat pastilele. Am pus suficiente pastile ca să-i ajungă pentru o cură întreagă.

Surâsul lui Anton îi strică euforia. Se întoarse în varianta respectivă a trecutului, în seara morţii mamei. Nimic nu se schimbase. Ea zăcea pe pat, el, copil, o ţinea de mână. „Deschide uşa, Sam!" şi toate chinurile pe care le îndurase, totul era acolo, neatins.

Anton răspunse un singur cuvânt în faţa protestelor lui:

— Inerţia.

Elasticitatea timpului, îşi aminti el, tendinţa evenimentelor de a reveni la cursul iniţial.

De ce? Se plimba nervos prin camera de zi din apartamentul său şi gândea mai mult decât gândise în toată viaţa lui de până atunci. Ce anume stabilea cursul principal al evenimentelor? Ce anume putea să-l învingă? Exista un destin?

Cele mai multe întrebări erau fără răspuns. Însă erau unele lucruri pe care le observase singur. În primul rând, diferitele variante ale realităţii interacţionau cumva, nu erau „paralele". Se vedea cu ochiul liber privind coroana copacului din faţa ferestrei. Arborele trăia în două lumi, cel puţin. Apoi, era clar faptul că ceea ce deja se întâmplase căpăta o greutate de neclintit, ca şi cum faptele trecutului, oamenii, chiar şi gândurile lor, ar fi fost înscrise într-o memorie a universului. Informaţia devenea de neînlăturat. Poate că era mai uşor de schimbat ceea ce nu se întâmplase încă. Dar dacă era valabilă teoria

cealaltă, cea care spunea că toate evenimentele se întâmplă deodată? Atunci însemna că totul, chiar şi faptele viitoare, se întâmplaseră deja. Era un haos.

Se opri înciudat în faţa ferestrei şi privi copacul. Norii cenuşii apăsau Oraşul şi fire subţiri de ploaie cădeau aproape invizibil. Totuşi, o parte a coroanei sale părea mângâiată de soare pentru câteva clipe, înverzea…

Dar dacă, gândi el, dar dacă toate variantele realităţii există doar aşa, ca în virtual… şi nu devin cu adevărat reale decât după ce un observator din afară le vizualizează? Dacă… şi ideea îl părăsi lăsându-l furios.

Totuşi, avea să încerce! Nu prea făcuse salturi în viitor, dar acum are să încerce. Se aşează comod şi îţi ţinu respiraţia pentru timpul necesar setării ceasului intern – cum îi spunea Anton – pentru salt.

Dorea să o găsească pe Zâna. Să-şi vadă copilul.

Dar ceea ce descoperi în după-amiaza aceea era descurajant. În toate variantele vizualizate Zâna avea o soartă cumplită. Sărăcia o ucidea repede. Copilul său, un băiat, rămânea la periferia Oraşului. De fiecare dată îi pierdea urmă într-o seară, pe când Dani, aşa îl strigau ceilalţi, dispărea într-un gang. De acolo, fiul său nu a mai ieşit niciodată.

Nu a fost dificil să descopere că Zâna locuia la cealaltă margine a Oraşului. Nu-i rămânea decât să meargă la ea, aici, în prezent, să încerce o împăcare. Veniturile lui ar fi salvat-o şi pe ea şi pe Dani. Trebuia să facă acest gest. Dorea din toată inima să-şi corecteze purtarea iresponsabilă.

*

— Nu am timp să-ţi dau prea multe explicaţii, trebuie să mă crezi pur şi simplu.

— Îmi pari foarte cunoscut.

— Da, bineînţeles. Eu sunt Sam, ştiu, ne cheamă la fel. Am toate motivele să-ţi doresc binele, iar ceea ce urmează să ţi se întâmple, nu e bine deloc.

— Dar de unde ştii tu…

— Ştiu. Te rog, hai să nu pierdem vremea argumentând. Peste cinci minute va intra cineva aici şi nu voi mai putea face nimic.

— Totuşi…

— Ai idee ce ai semnat? Vinzi un rinichi, un plămân, un ochi şi

grefe de piele? Cum vei mai putea fi lângă Zână şi lângă Dani dacă tu vei fi de fapt mort? Cum vei mai avea grijă de ei?

— De unde ştii de Zână? Cine e Dani?

— Dani e fiul tău, deşteptule. Ţi se va naşte peste câteva luni, dar nu cred că mai apuci să-l vezi dacă faci prostia asta.

— Domnule, văd că… deşi nu înţeleg… dar am motive să vând, sunt foarte strâmtorat.

— Ştiu, ştiu! Vezi asta? E un lingou de aur. E al tău, ai grijă să-l foloseşti cu înţelepciune, vă poate scoate din sărăcie, dar va trebui să munceşti, oricum.

— Numai că deja am semnat…

— Da, Sam, ai semnat, ştiu şi asta, dar nişte calcule mă împiedică să vin puţin mai repede. E greu de explicat. Nu pot modifica decât viitorul, fir-ar să fie! Vino şi ţine-mă strâns, vom face manevra unui rac special de pe fundul mării când îl supără cineva. Te scot de aici.

*

— Tester Samuel Cert cu ghidul Anton, sunteţi eliberat din exerciţiu. Suma pe care Pharmacorex v-o datorează este virată în contul dumneavoastră. Conform protocolului 421, semnat de antecesoarea dumneavoastră, Serena Cert, veţi rămâne la dispoziţia companiei noastre pentru teste cu caracter final. Acestea sunt cheile rezervei pe care o veţi ocupa, aveţi o oră liberă pentru convorbiri cu familia, dacă doriţi.

Sam se foi pe scaunul din sala de aşteptare. Anton ridică pentru el cheile prezentate la ghişeu.

— Dacă sunt eliberat din exerciţiu, ce nevoie mai am de rezervă şi de chei?

— Sam, eşti tester, ai acceptat să faci teste, da?

— Da, şi?

— Nu scria nicăieri în contract că ţi se vor da lămuriri despre ce se testetază pe tine.

— Aşa este, dar nu am protestat. S-a experimentat pe mine până şi călătoria în timp şi n-am zis nimic!

— Nu s-a experimentat călătoria în timp. Uite ce este, am o simpatie pentru tine, dintr-un motiv egoist, recunosc. Mi-ai purtat noroc, substanţa găsită de mine a dat rezultatele pe care le scontam, iar tu ai fost mediul de cultură care a demonstrat că am făcut o descoperire importantă.

— Mediu de cultură?!

— Nu ai călătorit în timp. Chestia cu călătoria în timp a fost doar vehiculul emoţional pentru altceva…

— Pentru ce, la naiba?

— Am găsit o substanţă care corectează caracterul. Transformă felul de-a fi, înţelegi? Erai un tip insensibil, cinic, chiar egoist aş spune… Iar după administrare ţi-ai canalizat energia ca să repari greşelile trecutului, ai găsit-o pe Zâna, ţi-ai îndreptat faptele… Toată structura ta sufletească s-a modificat. Ai încercat să faci bine în mod dezinteresat, ai ajutat oameni din aşa-zisele lumi paralele… Ai fost un succes pentru mine, Sam.

— Deci vrei să spui că teoriile tale cu lumile multiple şi saltul în timp erau invenţii?

— Doar o modalitate de a te face să reflectezi la viaţa ta, la importanţa deciziilor tale.

— Ce rahat! Vreau să plec să nu mai aud de voi. Întrerup contractul, este lipsit de etică.

— Sam, îmi pare rău, dar va trebui să rămâi.

— Nici nu mă gândesc. Da, mi-ai ajutat să-mi repar greşeala, am acum o familie, plec la Zâna, nu am niciun motiv să continui. Voi munci în alt domeniu.

— E imposibil, Sam. Protocolul 421, nu ai auzit? Presupun că nu ştii ce înseamnă.

— Nu.

— Bunica ta, Serena Cert, te-a vândut firmei. Cum altfel ar fi putut să aibă casa aceea pe stradă cu copaci?

— Nu, eu am venit de bunăvoie, am citit o ofertă.

— Ai venit mai repede decât prevedea contractul bunicii. Peste câteva luni ai fi fost luat de la domiciliu. Vezi cât de importantă este substanţa pe care am descoperit-o? Oamenii nu mai aveau nimic bun în ei.

— Teste finale? Ce înseamnă teste finale? Nu vreau să mai rămân!

*

— A fost o întâlnire foarte ciudată. Sunt şocat. Acum trebuie să ne gândim cum spargem cărămida asta în bucăţi mai mici. Să nu spui nimănui de aur, fetiţo, ne-am trezi cu gâturile tăiate fără să ştim ce ni se întâmplă.

— Sam, cred că a fost un înger. Dacă reuşeşti să rupi o bucăţică, ştiu cui o putem vinde. Femeia de serviciu de la casa din centru are un frate bijutier. Trebuie să ne gândim ce-i vom spune… Că ţi l-a lăsat bunica ta moştenire?

— Zâna, cred că e o idee bună. Toată lumea ştia că bunică-mea a avut o situaţie mai bună.

— Scumpule, sunt fericită.

— O să luăm o căsuţă curată la marginea Oraşului, asta pentru început. Nu trebuie să atragem atenţia. Eu o să-mi caut de lucru, iar tu vei avea grijă să te simţi bine. Ştii că Străinul i-a pus un nume fiului nostru? Daniel, l-a numit Daniel.

— Vezi? Nu putea fi decât un înger.

— Nu-mi ies din minte cuvintele pe care le-a spus la plecare, de parcă ar fi dorit să-mi transmită ceva cu totul special: „singură realitate e cea în care crezi". Oare ce-o fi vrut să spună?

Articol VI. ARBORE SECANT

Publicat Dec, 2012

Ionuţ Sturzulescu era în febra creaţiei. Muza literară îl purta în lumi nebănuite, unde muritorii de rând nu puteau pătrunde şi de unde el, doar el, speranţa literaturii SF, era în stare să le dăruiască imagini, crâmpeie de visare.

Aşa cum se cuvine unui geniu, era conştient de valoarea sa, dar şi de tragismul condiţiei sale. Cei din jur, persoane rapace şi neînţelegătoare, îi ridicau piedici sau, mai rău! se amuzau în secret pe seama lui. Uite şi Rodica: ştie de cinci ani de când sunt împreună că are nevoie de cafea şi ceai dimineaţa, cafeaua fierbinte şi ceaiul rece şi mereu i le aduce invers: ceaiul fierbinte şi cafeaua rece. Cum să creezi în asemenea condiţii?

Iar în dimineaţa aceasta nu i le adusese deloc!

Mai scrise chinuit câteva rânduri, mai anihilă un alien care se credea grozav, mai strecură un gând în mintea personajului principal, o aluzie fină din care cititorul va deduce intenţiile măreţe ale eroului şi trase cu coada ochiului spre hol. Nu se vedea nimic. În dimineaţa aceea nici măcar n-o auzise pe Rodica trecând spre bucătărie. Putorel! Aşa îl alinta maică-sa când era mic şi nu voia să se trezească, dar Rodicăi porecla îi venea cu adevărat bine, bine de tot.

În clipa aceea îl străbătu Ideea! îl posedă Muză! Trase aer în piept străfulgerat şi degetele începură să-i alerge pe taste. Avea în

minte clar definit contactul între civilizaţii: oamenii de rând şi acele făpturi (sau ce-or fi fost) nu s-ar fi încăierat niciodată pentru o biată planetă ca Terra, dacă nu ar fi existat în spatele întregii afaceri conspiraţiile tenebroase ale marilor corporaţii, scopurile lor meschine şi mercantile, egoiste, lugubre! Om şi extraterestru s-ar fi îmbrăţişat pe pajiştea mioritico-galactică şi…

Ceva îl gâdila în ceafă. Alungă iritat o muscă imaginară.

Ce grandioase salturi tehnologice pentru ambele civilizaţii! Ce descoperiri ştiinţifice de-o parte şi de alta! Câte boli eradicate! Extratereştrii ne-ar fi dăruit saltul în hiperspaţiu şi oamenii le-ar fi dăruit… aşa, stai puţin… le-ar fi dăruit…

Se gândi adânc ce ar fi putut omenirea să dăruiască rasei extraterestre capabile de salt în hiperspaţiu când ceva îi umblă pe ceafă. Se scărpină iritat.

Na, în sfera tehnologică era mai greu… Ce să le dai ălora de se plimbă prin cosmos ca prin parcul de distracţii?

Haide, Ionuţ! se încurajă singur. Gândeşte, tu eşti speranţa.

Ce chinuri ale creaţiei! Chinuri de vizionar… Avu senzaţia că tot cortexul cerebral i se încreţeşte sub povara acestei provocări: ce-ar putea dărui omenirea extratereştrilor?

I-am putea creştina!!! ţâşni din mintea lui înfierbântată. Transpiră de emoţie, copleşit de propria-i personalitate. Nimeni nu se mai gândise la asta. Dar ce vor face atunci marile corporaţii? Dom'le, depinde cum înţelegi religia… În mintea lui imagină o imensă tablă de şah pe care puterile lumii dansau mânate de pârghiile intereselor, făceau piruete în jurul sferelor de influenţă şi…

Mâna plecă în direcţia unde ar fi trebuit să se afle cana de ceai, dar nu descoperi nimic la capătul cursei. Şi atunci îl gâdilă din nou! Ceva ca o adiere răcoroasă, de parcă ar fi fost o flotilă întreagă de muşte sau poate erau insecte spion, de producţie extraterestră.

Se întoarse enervat de-a binelea, fiindcă nu se sfia niciodată să-şi înfrunte inamicii, iar acest lucru era binecunoscut oponenţilor săi literari.

Dădu cu nasul în frunzele gălbui-verzui-roşiatice ale unei ramuri ce ieşea din perete. Ce dracu'?

Le pipăi cu nedisimulată scârbă. Ce pete ciudate, ce… consistenţă aiurea, parcă ar fi fost din vinilin, parcă… şi crescuseră prin zid! Aseară nu erau aici! Nu! În mod cert, doar lucrase la roman.

Femeia asta nu se mai îngrijea deloc de casă! apoi îi dădu prin cap amănuntul că dincolo de perete era sufrageria lor şi această plantă încăpăţânată nu avea cum să se afle în cameră, chiar dacă se dovedea atât de tenace încât să străpungă zidul.

Deja plin de nervi, se ridică de la birou şi trecu în încăperea de alături. Mama mia! îşi puse mâinile în cap. Ramură de aici era mai viguroasă şi venea exact de sub duşumea. Cum locuia la casă, nu putea să arunce vina pe vecinul de la etajul inferior, cu toate că ar fi fost foarte simplu. (şi plăcut)

Aşa că suspină şi decise să coboare în pivniţă – se vede că un copăcel crescuse şi… Aruncă o privire în jur, dar Rodica nu se vedea nicăieri. Să fi plecat la cumpărături? zicea ea ceva, dar nu reţinuse.

De pe terasă se întoarse la bucătărie. Căută ceva într-un sertar: toporişca de spart oase. Până aici i-a fost copăcelului obraznic. Auzi! Să nu mai poţi sta liniştit în propriul birou că…

Dădu uşa de perete. Lumina soarelui îi proiectă umbra pe zidul din faţă: omul cu toporul. Rânji. Vedea plantă care trecuse prin planşeu. Aprinse becul ca să fie sigur. Nu avea de ce să se grăbească, de acum lucrurile aveau să decurgă în linie dreaptă.

Tulpina venea din lateral, de dincolo de fundaţia casei şi era considerabil mai groasă, mai puternică. Avea o culoare metalică, lucioasă cum nu mai văzuse şi i se păru că nişte insecte gălbui, luminescente aleargă pe ea încoace şi încolo în maniera furnicilor.

De nervi, îi asudaseră palmele. Mută toporişca dintr-o mână în alta şi se şterse pe pantaloni, fără niciun menajament, ca în copilărie. Alese din priviri locul potrivit şi lovi cu muchia ascuţită. Puţin a lipsit să se trezească cu partea plată a toporului – cea pentru bătut şniţele – ştanţată în frunte.

„Fire-ai…" Lovi iar, încordat. Aha! De data asta i-o făcuse! Simţise toporul despicând afurisita de… Dar nu-şi continuă gândul. Un frig sideral trecu din topor în braţele sale, urcând încet, dar constant spre coate, spre umeri, spre frunte, apoi coborî punând stăpânire pe coaste, pe şolduri şi pe picioare.

Ionuţ se simţi pietrificat şi o panică neputincioasă se zbătu înăuntrul său. Senzaţia nu dură însă prea mult, căci o alta îi luă locul. Pământul începu să vibreze şi vibraţia i se transmise în fiecare celulă, în fiecare atom al corpului, iar el deveni conştient de fiecare particulă care-l compunea, pentru că toate vibrau şi dureau, dureauuu…

Un privitor din afară, din pragul pivniţei să zicem, ar fi văzut o chestie destul de curioasă: din clipa în care lovise tulpină, Ionuţ se unise cu planta, căpătase culoarea metalică, cenuşie, iar acele „insecte" gălbui circulaseră rapid de-a lungul trupului său – numai că aceasta era o mişcare mult, mult prea iute pentru a fi prinsă de privirea omenească.

Timp de câteva secunde a rămas vizibilă în aer umbră, conturul său, ca o rană în decor, o pată întunecată lipită de peretele luminat de soare. Apoi a apărut un punct de prăbuşire, mai întâi mic, apoi mai mare, pe unde umbra lui Ionuţ cădea în sine, dispărea în neant ca absorbită de un aspirator cu totul special.

Chiar şi porţiuni din perete, din masa pe care trona lădiţa cu cartofi, un colţ al bancului de lucru cu menghină şi două ciocane fuseseră absorbite prin acea gură spre neant. Imaginea camerei se încreţise de parcă ar fi fost un covor întins neglijent. Eventualul privitor din uşa pivniţei ar fi făcut câţiva paşi înapoi, pentru că şi scările de ciment se văluriseră ciudat, ca şi cum ar fi fost din cauciuc.

Pe Ionuţ însă toate aceste aspecte l-ar fi lăsat rece, căci el – cât timp şi-a mai putut păstra vie flacăra conştiinţei – se lupta să se împotrivească acelei cumplite prăbuşiri în gol. Îi flutură prin minte, atât cât mai avea din ea, gândul străin şi îndepărtat la Alice şi la felul cum căzuse în gaura Iepurelui, dar scânteia se stinse şi Ionuţ nu mai ştiu de el.

Părţi separate din memorie începură să i se trezească. Nu îşi percepea tot trupul, dar aproape că putea simţi cum îi cresc nervii şi arterele pe sub pielea ce se recompunea.

Clipi mărunt şi deschise ochii. Se afla într-un loc întunecat şi abia câteva zdrenţe de lumină se târau pe lângă el. Un curent de aer circula constant şi asta îl făcu să considere că era undeva afară. Pipăi cu mâinile în jur. Totuşi, nu era pământ; terenul pe care zăcea părea a fi mai mult… sintetic. Deodată îl străbătu o bănuială îngrozitoare şi începu să tremure.

— Salut, amice! îl întâmpină un glas din umbră.

— Unde sunt? Cine eşti?

— Fii calm. Aici nu ţi se mai poate întâmpla nimic.

Bănuiala îl împunse din nou.

— Am murit?

— Aş zice că nu, deşi…

— Vreau să mă ridic. Vă bateţi joc de mine!

(Asta fusese dintotdeauna cea mai grozavă temere a lui Ionuţ. Mai rea decât moartea.)

Se ridică surprinzător de repede. Nu-l durea nimic. Îl neliniştea însă ciudăţenia situaţiei. Îşi pierduse memoria? Cum ajunsese aici? După ce lovise blestemata aia de plantă totul se înceţoşase şi nu mai reţinea decât o amorţeală ce-i cuprinsese corpul şi mintea.

— Uite cum stau lucrurile: dacă promiţi că poţi fi calm, ţi se vor da toate explicaţiile posibile.

— Sunt calm. (La fel de calm ca în ziua când preşedintele Asociaţiei Scriitorilor îi sugerase prietenește să aducă ceva modificări textului său publicat online, că prea seamănă cu scrierea unui obscur mâzgălitor mort de ani de zile…)

— Bine, atunci am să te prezint vecinilor.

— Dom'le, deci vreau să ştiu unde mă aflu…

— Drace, şi noi am vrea să ştim, fii sigur!

Ionuţ se simţi înfricoşat de aceste glasuri şi dori să vadă cine îi vorbeşte. Imediat umbră se rări şi observă câteva siluete. Se apropie neliniştit.

— Eu sunt George. se prezentă cel care îi vorbise primul.

Era un tip banal cu capul rotund ca al domnului Pickwick, cu blugi şi un tricou lălâu.

— El este Ştefan, acesta e Tudor, iar el e Victor.

— Încântat. Eu sunt Ionuţ Sturzulescu, scriitor. mormăi Ionuţ puţin ironic. Începuse să fie oarecum iritat că trebuia să piardă timp preţios în compania acestor… domni… care evident nu erau nişte intelectuali, nici nu prezentau interes din punct de vedere tipologic, ca model de personaj…

Totuşi îi privi pe rând. Ştefan avea părul lung, cărunt, prins într-o coadă hipiotă, era masiv şi părea puternic ca un bivol. Tudor era cu barbă şi Ionuţ se simţi pe loc iritat de acest amănunt, considera barba un detaliu ales de cei care doreau să pară interesanţi. Victor fuma şi purta cureaua pantalonilor strânsă sub burtă. Cine erau tipii ăştia şi ce legătură aveau cu el?

— Cred că am dovedit destulă răbdare. Îmi poate spune cineva unde ne aflăm?

Abia atunci băgă de seamă că felul cum se recomandase părea să-i fi amuţit pe interlocutori. Bărbaţii se priviră.

— Interesant. murmură Ştefan.

— S-ar putea să fie exact ce ne trebuie. admise Victor fără să scoată ţigara din gură.

George rânji şi-i strânse mâna scriitorului:

— Bine-ai venit! auzi, Ionuţ, ce-ar fi să luăm loc pe nişte fotolii, ceva comod, să stăm de vorbă pe îndelete? Vrei?

— Vreau, dar sunt cam ocupat… romanul…

Umbră se rarefie într-un colţ şi Ionuţ desluşi două canapele şi nişte fotolii largi de piele… exact ca cele pe care le admiraseră cu Rodica la Mobex.

— Bravo! făcu George şi toţi se îndreptară spre micul salon improvizat.

— N-am mai întâlnit niciodată un scriitor.

— Nici noi. recunoscură ceilalţi.

În general, acest tip de conversaţie era din genul celor care făceau deliciul lui Ionuţ, doar că acum se simţea oarecum presat de situaţie.

— Domnilor, vă asigur că ar fi o experienţă plăcută pentru mine, dar sunt ameninţat de un deadline, sunt un scriitor de succes, iar publicul cere, editura mă bombardează cu mailuri, mă înţelegeţi…

— Ionuţ, îţi aminteşti ce făceai chiar înainte? Chiar înainte de a ajunge aici?

— Dar scriam! Ce aş fi putut să fac?

— Şi cum s-a întâmplat?

Ionuţ se gândi o clipă şi optă pentru varianta adevărată:

— M-a deranjat o plantă… Crescuse a naibii prin zid, e posibil? Venea din pivniţă, trecuse prin toţi pereţii…

— Şi tu… şopti Tudor puţin gâtuit.

— Şi eu am retezat-o! Ce era să fac?

Tăcerea dură mai puţin de o secundă apoi cei patru părură să se înece de râs. Ionuţ se simţi debusolat. Ar fi vrut să fie acasă. Poate că adormise şi visă. Câteodată, când mai nimerea în acel calm ecuatorial al lipsei de inspiraţie, se lungea pe canapeaua din birou şi dormea iepureşte. Poate că asta era: se culcase între capitolul patru şi capitolul cinci al romanului.

— Nu ţi s-a părut nimic ciudat la faptul că o plantă creşte prin ziduri? Pac! Ai retezat-o?

Ionuţ îşi compuse o mină de superioritate jignită. Indivizii prea

se trăgeau de brăcinare cu el…

— Ce scrii? Poezie, proză? vru să ştie George în timp ce-şi ştergea lacrimile cu dosul palmei.

— Sunt scriitor de anticipaţie, rosti din vârful buzelor. Se afla în minoritate şi simţea că depinde într-un fel de bunăvoinţa lor, altfel…

Ei râseră din nou. George se opri cel dintâi:

— Nu te supăra, dar ai făcut-o lată, înţelegi? Ai tăiat un arbore secant, omule.

— Un ce?

— Mă bucur că eşti scriitor, şi încă unul de SF, sunt şanse să pricepi ce am să-ţi spun. Ionuţ, nici noi nu ştim precis unde suntem. Am nimerit într-un loc despre care se fac speculaţii, nimeni… na, dar acum suntem aici şi vedem cu ochii noştri. Cred… cred că e un spaţiu paralel. Cel puţin aşa e scris în documentele multor vieţuitori de aici. Probabil că nu e singurul spaţiu paralel, noi bănuim că sunt multe… Câte unul pentru fiecare variantă posibilă a lumii… Se află undeva pe aici un chinez bătrân care susţine că spaţiile sunt de fapt frunzele unui arbore… sună naşpa, ştiu… aşa… şi că acesta e arborele universal, bla, bla.

— Arborele sefirotic. Aşa îl numeşte un tip venit din Evul Mediu. completă Victor scuturând scrumul pe canapea.

— Staţi puţin! Asta e o surpriză? Sau suntem la camera ascunsă? Hai, că n-am chef. Vreau să plec. Îmi poate arăta cineva unde eram când… când m-am trezit aici?

— Sigur, amice. făcu George încă râzând. Du-te un pic mai încolo şi uită-te. Vei vedea exact pe unde ai nimerit aici.

Ionuţ se ridică în picioare cu toată demnitatea de care se simţea în stare în acel moment. Nu, nu se temea de nimic şi era pregătit pentru orice, dar stranietatea acestei împrejurări îl făcea să se simtă de parcă ar fi avut un şoricel panicat între piele şi maiou. Sincer, ar fi vrut să urle, dar se stăpâni eroic.

Păşi în direcţia indicată şi deodată se împiedică de ceva.

— Ai gliză! strigă amuzat Victor, cu ţigara în colţul gurii.

Al naibii individ, nu învăţase să se comporte civilizat. Vorbea mijind ochii de fum şi fără să scoată ţigara. Îşi dori să poată vedea de ce se împiedicase, ah, de-ar fi avut o lanternă, o brichetă… ce avantaj să fii fumător! Dar o lumină palidă i se strecură pe la picioare şi desluşi ceva într-adevăr ciudat. Se împiedicase de un fel de clei întărit… ceva

ca o scurgere de… latex?… dar incolor şi… Da, chiar asta era! Se împiedicase de o lădiţă cu cartofi. Lădiţa lor de cartofi din pivniţă, o recunoştea, numai că era înglobată în cauciucul acela, în vâscozitatea aceea scârboasă… Uite şi menghina… şi ciocanul… Le urmări cu privirea şi constată că revărsarea de materii şi obiecte venea dintr-un punct ceva mai luminos. Îngenunche şi privi ca un copil prost-crescut prin gaura cheii. Dumnezeule! Vedea pivniţa casei. Părea strâmbă ca un tablou suprarealist. Şi cum încăpuseră toate lucrurile prin punctişorul acesta? Cum încăpuse el însuşi?

— Vreau acasă, murmură încetişor.

— Asta e singura dorinţă care n-o să ţi se îndeplinească, amice. În rest, tot ce pofteşti. De fapt, chiar ne punem mari nădejdi în tine. Chestiile pe care le poate imagina un scriitor…

— Ce tot spui acolo? Ce naiba vreţi de la mine? Cine sunteţi şi unde mă aflu? N-am înţeles nimic până acum.

— Hai, Ionuţ, vino pe canapea să vorbim serios. Nu te superi că-ţi spun pe nume, nu-i aşa? Oricum, nu mai poţi pleca de aici, ar fi bine să renunţi la ideea asta.

— M-aţi luat ostatic?

— Toţi suntem ostatici! desfăcu Ştefan braţele cu un gest melodramatic. Dar poate că o să-ţi placă. Poate va fi ca o provocare pentru tine şi noi sperăm că tu ne poţi scoate de aici.

— Eu?!

Îl aşezaseră înapoi pe canapea şi strânseră cercul în jurul său. Cei patru îl priveau cu aviditate. Exact ca atunci în clasa a treia când îl bătuse Zgârciu şi-i curgea sânge din nas: toţi holbându-se la umilinţa lui.

— Ionuţ, ai tăiat o… hai să-i zicem plantă, pentru că seamănă cu o plantă… dar care este de fapt altceva. E un liant, o legătură între lumi. Nu ştim de ce, dar de fiecare dată când obiectele uneia dintre lumi vin în contact cu structura internă a… ăăă… arborelui, sunt efectiv transportate aici. Toţi am trecut prin asta.

— Mie mi-a ieşit din ecranul calculatorului, la serviciu, în timp ce scriam borderourile. Am zis că-i ceva 3D, vreun gadget bengos, am dat cu mâna şi… s-a rupt.

— Lasă Tudorică, nu mai aburi, că oricine trage cu ochiul prin punctul tău de erupţie vede bine la ce priveai tu în timpul serviciului…

— Pe naiba, ţi se pare, ştim că tu…

— Mă băieți! Hai să explicăm frumos omului ce i se întâmplă, că nu cred că are chef de prostiile voastre.

Se făcu liniște. George înghiți în sec și-și încreți fruntea:

— Locul unde ne aflăm acum e spațiul tău personal. Aici poți face ce vrei. Poți crea tot ce-ți trebuie, e suficient să gândești, să dorești, să vizualizezi obiectul.

— Hă, hă, numa că o să te trezești că nu-ți mai trebuie prea multe. râse amar Ștefan.

— Sunt mort? Spuneți-mi adevărul.

— Habar nu am. Poți ieși de aici să vizitezi spațiile celorlalți, e ca și cum ai trece dintr-un compartiment în altul… dar numai aici, la tine acasă, ai puterea de a crea orice din nimic. Am observat că suntem grupați geografic și chiar și pe epoci.

— Cum adică?

— Bine. Nu vezi că suntem toți români, toți din aceeași epocă fericită? Du-te tu în locul unde terenul pare să se încline și vei merge spre trecut, vei întâlni tipi care au aterizat aici din alți ani. Dacă mergi spre stânga e ca și cum de la București ai porni-o spre Vest. În dreapta e Estul.

— La stânga față de ce?

— Față de punctul tău de erupție când stai cu fața spre el.

— Nu cred că o să vreau să mă îndepărtez de locul acesta; dacă mă caută cineva cum mă vor mai găsi?

— N-o să te caute nimeni, mustăci Victor.

— Și cum o să supraviețuim? Voi de câte zile sunteți aici?

— Zile? rânji Tudor. Eu unul sunt de 15 ani și jumătate, doar de când am început să număr. Uite, George e aici de 25 de ani.

— Ei, acuma ați scrântit-o! punctă Ionuț cu satisfacție. Mai înainte ați spus că suntem contemporani, că dacă vreau să văd tipi plonjați aici din trecut trebuie să merg la vale. He, he, domnilor, sunteți duși cu pluta.

— Se vede că n-ai auzit de simultaneitate. Toate evenimentele se petrec deodată, cel puțin asta e concluzia noastră. Desfășurarea lor aparentă în timp e doar o iluzie a simțurilor noastre. Plus de asta, nu știu dacă aici există cu adevărat timpul. Noi măsurăm… dar în lipsa reperelor exterioare… În fine, dacă îți vei face niște stele, o lună acolo care să răsară, să apună, vei putea să te minți, așa ca noi, că timpul se scurge și aici.

— M-aţi zăpăcit de tot. Oricum, ce vom mânca?

— Ţi-e foame?

— Nnuu… admise Ionuţ oarecum indecis.

— Nici n-o să-ţi mai fie vreodată. Toate funcţiile corpului tău sunt suspendate.

— Toate?

— Toate.

— Şi…?

— Şi.

Aşteptă un moment dând impresia că se gândeşte la ceva, apoi, când crezu că ceilalţi sunt neatenţi, ţâşni de pe canapea şi o rupse la fugă. Era cât pe ce să se împiedice din nou în valul de cauciuc ce-l adusese naiba ştie cum în acest loc al groazei, dar se redresă în zbor şi o ţinu tot în goană mult, mult. Doar terminase o facultate de sport.

Privea din fugă în toate părţile sperând să vadă o ieşire. Întâi i se păruse că e într-un hangar, dar îşi dădu seama cu teamă că se înşelase; ar fi trebuit să fie prea mare, imens, o construcţie imposibilă. Era afară? De ce nu vedea nimic? De ce i se părea că există un fel de acoperiş deasupra capului său, ca şi cum presiunea atmosferică ar fi fost diferită acolo?

„Visez!" îşi spuse cu uşurare. „E clar că visez, e un coşmar. Oare ce-am mâncat aseară?" Ajungând la această concluzie se opri. Nu era obosit, se simţea uşor. „Aşa că-n vise". Constată încântat că nu-l urmărise nimeni. Între cele două suprafeţe – cea pe care alergase şi cea pe care doar o bănuia, deasupra, plutea o lumină întunecată sau… un întuneric luminos. Medită câteva clipe care figură de stil ar fi fost mai de efect. Totuşi era îngrijorat că nu reuşea să scape de vis. Prefera să se gândească la figuri de stil în faţa ecranului şi cu tastatura sub degete. Îşi ţinu răsuflarea. O senzaţie înfiorătoare de pustiu păru că vine spre el, că i se strecoară pe la picioare încolăcindu-i-se pe genunchi, paralizându-l.

— Uhu! emise un sunet la întâmplare regretând aproape imediat. Nu se ştia cine îl putea auzi din depărtări.

Dar sunetul păru să călătorească nestingherit, fără să întâlnească niciun obstacol, sunând a gol.

Asemenea stări de teroare mai trăise doar în copilărie. Nimeni nu bănuia prin ce trecea el nopţi întregi. Se trezea pe întuneric şi nu îndrăznea nici să respire, nici să întoarcă milimetric capul să vadă ce

ameninţare îl paşte din beznă. Dar ştia că este Yamamba, zgripţuroaica din volumul „Poveştile Asiei". Acea femeie-demon, nici moartă, nici vie, cu chipul stâlcit de răutate, de dorinţa de a ucide în chinuri băieţei care se trezesc în toiul nopţii, aceea fusese teroarea copilăriei lui. Se apropia întotdeauna încet prin întuneric, nu avea de ce să se grăbească, pentru că el nu putea să-i scape, doar era paralizat. I se părea c-o aude răsuflând greu, călcând apăsat, mârâind.

Dar nu era doar o părere! îşi ţinu respiraţia ascultând. Ceva venea spre el. Încet, dar cu pasul foarte greu. Ionuţ deveni conştient că tot părul capului său se ridicase ordonat şi vertical, cât se poate de ţeapăn. Trecu brusc de la senzaţii de fierbinţeală spre limita lui zero absolut. Creierul său urla „Fugi! Fugi!! Fugi, tâmpitule!", însă el nu se putea mişca. Iar în aceste secunde grele ca nişte picuri de smoală, Yamamba se apropia de el cu ochii ei – găuri spre iad, cu dinţii lungi, cu degetele încovoiate pline de gheare. Se temea şi să tragă aer în piept.

— Ionuţ! Ionuţ, încetează!

— Gândeşte-te la altceva, pentru Dumnezeu!

Cei patru de care fugise îl ajunseseră în sfârşit. Îi trecu prin minte că nu s-a mai bucurat niciodată în viaţă aşa de mult de apariţia cuiva.

— Imaginează-ţi că e lumină, Ionuţ. O zi de vară plină de soare.

Privi spre George cu o expresie absentă. Auzea pasul greu venind, auzea şuierul respiraţiei acelei fiinţe monstruoase.

— Ionuţ, fă lumină, omule!

— Să fie lumină! chiţcăi Ionuţ cu glas pierit.

Valuri de lumină albă, orbitoare se rostogoliră peste ei şi până departe, departe. Cu ochii măriţi de groază, Ionuţ desluşi o pagină imensă de carte pe care se lăfăia ilustrată Yamamba. Colţurile paginii se mişcau asemeni unor pseudopicioare, târşit, dar răsuflarea era a ei, a vrăjitoarei.

— Dă-i foc, distruge-o cumva! porunci disperat Ştefan.

— Cum?! se panică din nou Ionuţ.

— Imaginează-ţi că arde, ce naiba!

Ionuţ avea o problemă cu verbul „a vizualiza", dar n-ar fi mărturisit acest lucru nici în ruptul capului. Smulse ţigara lui Victor (tot îl enerva) şi o aruncă spre fila mişcătoare.

— Să ia foc! Să ia foc! Dori din toată inima, pentru că erau destul de puţine şanse ca acest lucru să se întâmple de la sine.

O flacără lunguiață se ridică din țigara aproape stinsă și cuprinse pagina mare, iar desenul cu vrăjitoarea arse în vălvătăi.

— Nu înțeleg nimic! Ce se întâmplă aici?

— Cred că suntem în Țara Imaginației Pure, dacă vrei să-ți spun sincer. Oftă Victor și se așeză direct pe jos cu gura strâmbă fără țigară.

Nici nu trecuse, după măsurătorile lui, un an de când se afla acolo și Ionuț se lămuri cum era treaba cu această țară a imaginației. Da, era suficient să se gândească la un lucru și să-l vadă bine de tot în cap, pentru ca obiectul acela să prindă formă și substanță în spațiul ce îi era destinat lui. Însă dacă nu „vedea" obiectul ca lumea, rezultau rebuturi. Rebuturi indestructibile. După câteva luni inaugură un vast depozit pentru asemenea eșecuri unde își aflară locul de veci primele încercări de cârnați, cărțile cu foi albe, nescrise ale unor diverși autori, un televizor, câteva telefoane, o antenă de satelit, câteva piese de mobilier fanteziste, niște plante cu aspect lugubru și… Rodica.

Într-adevăr, nu rezistase tentației și nu ținu cont de sfaturile gratuite și absolut amicale ale băieților: „nu încerca să creezi ființe vii". Încercase. Ce putea fi rău? O știa bine de tot pe Rodica, nu? Ce-i drept, mai adăugă puțin material în anumite zone, mai diminuă din altele, îi lungi picioarele și părul – pe care îl imagină blond ca nisipul, fără niciun fir cărunt. Și, evident, îi scăzu simțitor vârsta. Totuși, după ce Rodica se materializă în toată splendoarea, constată că nu funcționează. Trecu la pasul următor și și-o imagină vie, seducătoare, supusă, tăcută, harnică, răbdătoare, îngăduitoare, îndrăgostită de el, blândă și delicată uneori, alteori libertină și nerușinată, adică exact așa cum trebuie să fie femeia ideală.

Rezultatul îl îngrozi. Rodica era un fel de zombi grațios care nu produse asupra lui decât spaimă și-o adâncă tristețe: era un fapt cert că toate funcțiile organismului său fuseseră anulate. Ce mai rămânea dintr-un bărbat căruia nu-i fusese lăsat decât creierul?!

Rodica a fost prima piesă pe care a încercat s-o distrugă. N-a putut s-o taie cu toporul pe care și l-a dorit cu disperare, nici cu o drujbă care dădea rateuri (văzuse drujbe numai la televizor), nici n-a luat foc, ba, sărăcuța de ea încerca mereu să-l îmbrățișeze. Atunci a luat-o cu binișorul și-a închis-o în depozit. Oricum, nu mai avea nevoie de ceai și cafea dimineața…

Ionuț a traversat și o perioadă de profundă depresie, dar a ieșit din ea învingător. Îi venise o idee: avea să-și imagineze casa lui,

locşorul lui de unde fusese smuls în mod samavolnic. Îşi va crea propria lume.

Asta i-a reuşit destul de bine: pornise din punctul unde petrecea mult timp: scaunul de la masa de scris: văzu camera, fotoliul său iubit, acuarela de pe perete, covorul moale din mijloc, biroul cu laptopul deschis (dar care nu funcţiona), uşa maronie care dădea spre hol… Toate creşteau în jurul său de îndată. Păşi pe uşă şi-şi imagină camera de zi, sufrageria, baia, bucătăria în toate detaliile. Cum dincolo de geamurile casei era un întuneric ciudat, dori să fie lumină, să apară strada şi scuarul cu verdeaţă. Da, erau acolo frumoase şi pustii… Ionuţ se plimbă pe stradă. Făcu nişte porumbei care oricum nu murdăreau nimic, puse parfum în răzorul cu trandafiri, aduse nişte nori albi şi graşi pe cer. Şi a privit Ionuţ toate câte a făcut şi iată, erau bune foarte!

Victor şi Ştefan s-au arătat impresionaţi şi au început să construiască şi ei în spaţiul lor. De la dânşii au luat exemplu alţi şi alţi inhabitanţi ai acelei zone curioase, astfel încât, dezvoltându-se societatea, ajunseră şi la comerţ. Erau persoane care se pricepeau să imagineze mai bine anumite obiecte şi au început să facă schimburi în natură. Curând, le-a venit ideea de a unifica spaţiile personale şi de a trăi toţi într-o lume unică, simţitor mai mare. Au reuşit chiar şi asta, deşi Ionuţ avusese la început mari îndoieli şi iată de ce:

La un moment dat îşi aminti de rolele din copilărie. Cum nici măcar bicicleta pe care o imaginase nu mergea bine, perechea de role pe care le încălţase de mii de ori ar fi fost ideală. Va face o pistă lungă, lungă şi va zbura pe ea, se va îmbăta de viteză! Visul i s-a împlinit, dar la capătul lui a trăit o descoperire şocantă: patinând rapid pe pista lui netedă ca-n palmă, a văzut o creatură ciudată, bipedă, de-o greţoasă culoare pământie, moşmondind ceva la un perete pe care se afla… un panou? un panou cu beculeţe clipitoare şi mufe şi taste?

— Efectiv l-am surprins, avea să le povestească mai târziu amicilor lui. Arăta fix ca un extraterestru din cea mai banală producţie cinematografică.

— He, he! făcu George deloc impresionat. O fi creatura cuiva care este îndrăgostit de SF. Cu cât e mai ciudată, cu atât e mai reuşită.

— Nu, e chiar reală. De uimire am virat fără să vreau şi am căzut de pe pistă pe care rulam. M-am trezit în exterior. Fraţilor, suntem prinşi într-o sferă cu găuri.

A omis să mai relateze despre modul umilitor în care creatura îl

adusese înapoi la locul lui…

Conceptul de „sferă cu găuri" a devenit popular şi, în timp, comunitatea lor a aflat că locuiesc cu toţii într-o minge cu un diametru de trei metri, plină de găuri micuţe în care ei erau „viermii". Ajunseră firesc şi la concluzia că sunt implicate mai multe dimensiuni în toată treaba, altfel nu aveau cum să încapă mii de oameni într-o sferă cu raza de un metru şi jumătate…

Simţindu-se prizonier, ştiind de atunci încolo cu siguranţă că fusese răpit, Ionuţ gustă cea mai adâncă angoasă. Dar, încă o dată, spiritul său puternic birui: trebuia să lupte!

Oamenii îl priveau ca pe un leader, doar el venise cu ideea recreării lumii, ca şi cu cea de a trăi la un loc, de-a alunga singurătatea în care stătuseră prinşi ca o musculiţă în chihlimbar! Pe vremea aceea, deja puseseră la punct un sistem de poştă pneumatică ce-şi extindea ramificaţiile până înspre persoane răpite pe la 1800. Poza lui Ionuţ circulă prin tuburi împreună cu un mic manifest care aprinse toate inimile: împreună vor descoperi un dispozitiv care să-i ducă înapoi acasă, în lumea reală, normală şi cu doar trei dimensiuni. S-a ales un Parlament. Câţiva filosofi (unii din epoci destul de vechi) au scris o Constituţie. Ionuţ s-a proclamat Preşedinte. Aveau nevoie şi de o armată să apere nou creata republică Umania.

Câţiva medici şi anatomişti au imaginat un om pe care apoi l-au multiplicat. Pedagogii găsiţi au început să educe specimenele cretinoide, aşa încât să poată mânui o puşcă (da, au fost mulţi care erau capabili să şi-o imagineze perfect), i-au învăţat să nu tragă decât în duşmani (deşi nimeni nu mai putea muri), adică în creaturi mici, solzoase, de culoare gri-maronie… şi, desigur, să asculte de Preşedinte. Nu, de Parlament. De Preşedinte!

Ionuţ a avut ultimul cuvânt, întrucât preşedintele senatului era George şi-a ţinut cu el.

Un sentiment timid de fericire îl încercă pe eroul nostru.

Dacă nu mai putea gusta niciuna din plăcerile trupeşti, descoperi că şi cele ale minţii pot aduce satisfacţii semnificative: armata de „clone" îl salută marţial cu „Să trăiţi, dom'le Preşedinte!", (lui i-ar fi plăcut mai mult ceva impunător, de genul „Ave Ionuţ imperator!", dar na, nu era imperator – însă timpul nu trecuse), nişte fete drăguţe foc îi făceau ordine pe birou şi prin camere, (dar numai după ce medicii aceia îşi diversificaseră gama de produse), poeţii îi

închinară ode, câţiva pictori îi făcură portretul şi, dacă tablourile în manieră cubistă îl lăsară rece, cel clasic, în care Ionuţ era înfăţişat prăbuşindu-se cu rolele în Exterior, era de-a dreptul emoţionant! îl agăţă în sala de primire şi îşi făcea mereu drum pe acolo ca să-l admire. Să se admire. Pe pânză nu mai avea deloc burtică, muşchii se încordau numai fibră în acea mare cădere, expresia de pe faţa să nu era una de spaimă, ci de trăire profundă a unei revelaţii. Bun pictor! Se vedea în tablou ciudatul şi imposibilul de rostit Exterior, cu umbrele lui stranii, cu creatura fioroasă alături, dar şi pista lui Ionuţ care îl dusese în altă dimensiune. Era acolo şi un urcior din care se vărsa nişte apă, însă Ionuţ nu pricepu ce vrea să semnifice. Oricum, întreaga viziune trăda dragostea cu care îl privea poporul său, veneraţia lor pentru el. În fond, ar fi trebuit să fie Rege, nu un amărât de preşedinte care se schimbă din patru în patru ani.

Oh, de-ar fi ştiut el pe când era un biet scriitoraş ce soartă măreaţă îi era pregătită! Pe când cugetă astfel la misterioasele căi ale destinului şi-şi amintea de sine, truditorul pe câmpiile literaturii SF, se văzu stând la birou în acea fatidică dimineaţă când l-a gâdilat Arborele. Acum ştia cum stau lucrurile cu contactul între civilizaţii, dar prefera să uite tratamentul infam al creaturii cu solzi. Însă pe atunci, pe când scria, nu avea de unde să ştie…

— Pss! Ionuţ! Vezi că scrii prostii! Extratereştrii n-o să ne îmbrăţişeze, or să ne închidă într-o sferă şi ne vor creşte ca pe viermi… Cine poate şti ce vor de la noi…

Deşi vorbise destul de tare, acel eu al său care scria înfrigurat la birou nu-l auzi. Se gândea probabil ce ar fi putut dărui pământenii extratereştrilor…

— Ionuuuţ! strigă din toate puterile, dornic să-şi avertizeze cumva egregora.

Însă Ionuţ nu-l băgă în seamă, ci doar se scărpină în ceafă, cuprins de entuziasmul creaţiei.

— Ionuţ! Ionuţ! Ionuuuţ! îl bombardă din nou, până când Ionuţ se ridică enervat şi pipăi cu dispreţ vizibil frunzele Arborelui.

— Nu, să nu cumva să-l tai!

Ionuţ-scriitorul trecu din birou în sufragerie cu o mină tot mai exasperată, apoi luă o toporişcă din bucătărie şi coborî în pivniţă.

Ionuţ cel din Ţara Imaginaţiei se agita frenetic şi striga cât îl ţineau plămânii, încercând să oprească previzibila secţionare a ramurii

din Arborele Sefirotic.

Brusc se văzu de sus: era doar un licurici, o luminiţă alergând bezmetic de-a lungul nervurilor acelui copac. Când eul-scriitor aplică lovitura, el, Ionuţ-luminiţa-alergătoare, se prăbuşi de la înălţime pe o suprafaţă lucioasă de unde imediat a fost cules de nişte degete lungi, solzoase şi cu ochi la vârfuri şi introdus într-un recipient pe care l-ar fi comparat cu un borcan, dacă ar mai fi putut să-l vadă.

Articol VII. FERMĂ

Publicat Aug, 2012

— Sper că nu-mi purtaţi pică pentru inconvenientele călătoriei, domnule Chilian.

Radu se gândi la cagula pe care fusese obligat s-o poarte, la cătuşele care îl legaseră de încheietura unui tip nu prea sociabil, la cele câteva ore petrecute incomod într-o maşină cu motor diesel ce rulase pe trasee parcă anume concepute pentru curse de anduranţă (cel puţin, avusese aer condiţionat), apoi la zborul cu un elicopter care după toate probabilităţile se învârtise în zbor şi aterizase mai târziu cu un sfert de oră în acelaşi loc… Ei bine, nu în fiecare zi ţi-e dat să trăieşti toate astea, chiar dacă eşti reporter şi, măcar pentru atât, tot nu era supărat pe omul din faţa lui.

Îl primise într-o cabană luxoasă, dar nu apucase să vadă prea multe în exterior: vârful stâncos al unui munte împungând cerul în dreapta, foarte aproape, brazi de jur-împrejur, o pajişte alpină pe post de curte. În interior există tot confortul. Şi paharul de whisky fusese bine-venit.

— Nu mi se întâmplă foarte des astfel de incursiuni, domnule…

— Alex Simon. Am mizat pe această calitate a ta, Radu, îmi dai voie să-ţi spun pe nume, nu doar pentru că vârsta mi-o permite, dar e mai comod. Şi apoi mi se pare că te ştiu de-o viaţă, te văd deseori la televizor. Ce calitate? Eşti un tip curios şi asta e foarte bine, nu numai în meseria ta, ci aşa, în general. Ştiai că a fi curios e semn de inteligenţă?

— Mă flataţi.

— N-am nici cea mai mică intenţie şi, ca să-ţi demonstrez, îţi voi mărturisi că ai fost al doilea pe lista opţiunilor mele. Felul cum ridici din sprâncene îmi place: ai vrea să ştii cine era pe primul loc şi cum de totuşi eşti tu aici. Hm, printr-un concurs de împrejurări… Ştii, am lăsat întotdeauna loc în viaţa mea pentru surprize. Am permis destinului să

se manifeste, am chemat neprevăzutul, am fixat o marjă pentru lucruri neașteptate.

— Sună interesant, dar aș putea să aflu și de ce sunt aici?

— Imediat, imediat. Vom lua cina între timp și sper că o conversație în doi să nu-ți pară plicticoasă. Cine era pe locul întâi? He, he! Era o fetișcană simpatică și inteligentă, e reporter de investigații. Se potrivea perfect profilului pe care-l caut, însă a plecat de dimineață în străinătate. Am trecut la planul B.

— Adică eu.

— Te rog, nu trebuie să te simți demobilizat. Pur și simplu mizăm pe faptul că o femeie ar fi empatizat mai intens cu experimentul meu, mă înțelegi? Sub toate celelalte aspecte ești la fel de bun, dragă Radu. Mi-ar fi plăcut să scrie articolul despre ferma mea Dana Barbu.

— Oh!

— Ei, ce zici?

— Păi, mă simt bine. Dacă mă considerați alternativa la Dana Barbu… Dar fără supărare, nu cred că ar fi acceptat să vină.

— N-ar fi avut încotro, nu-mi plac refuzurile. Am întotdeauna pregătit un argument pentru cei care mă refuză.

— Cum, domnule Simon? Dacă refuzam să plec cu cei doi indivizi în dimineața asta…

— Nu ai fi refuzat pentru că ai mici neplăceri la serviciu, nu ai mai scris nimic cu adevărat interesant de câteva luni. Dar, dacă totuși refuzai, ți-aș fi amintit că ai primit o sumă de bani de la un medic foarte cunoscut pentru tăcerea ta într-o afacere în care el era implicat mai rău ca un bivol african într-o baltă.

— Dar de unde…

— Știu și gata. Te urmăresc de ceva vreme. Proiectul meu de a face cunoscut lumii experimentul pe care l-am derulat de atâția ani este gândit în cele mai mici amănunte. Cochetez cu hazardul, dar nu mă las cu totul la mâna lui. Hm, te-ai gândit vreodată cât de masiv intervine întâmplarea în viețile noastre? Din copilărie chestia asta nu mă lasă în pace, o tot întorc pe toate fețele… Aveam trei pisoi…

— Domnule Simon, cu tot respectul, intenționez să mă întorc înapoi în seara asta, sper că este posibil. Nu ați putea trece la subiect?

— Sunt în plin subiect, nu am divagat. Totul a început cu cei trei pisoi, Radu.

— O, doamne!

— Stai, nu te ridica. După ce vei auzi tot sunt sigur că nu vei mai dori să pleci, ba din contră, vei dori să rămâi. Şi plus de asta, ai nevoie de bunăvoinţa tipului musculos şi indispus care te-a adus, în caz că vrei să pleci… ha, ha! Uite, ne cheamă la masă. Vivi, bucătăreasa, şi-a dat silinţa să compună un meniu special pentru tine, doar n-o vei dezamăgi!

Radu îşi urmă gazdă în altă încăpere unde pe o măsuţă rotundă era pregătită cina pentru două persoane. Focul ardea într-un şemineu de piatră şi nu părea deloc un element de decor: la munte, deşi vară, era cu mult mai răcoare decât în oraşul încins din care venise. Remarcă privind pe ferestre că înserarea coborâse cu repeziciune, ceea ce îl miră, pentru că era doar şase. Apoi realiză că umbra înserării era de fapt umbra aruncată de piscul stâncos ce stătea în calea soarelui.

— Ia loc şi te rog să mănânci, nu se poate ca aerul acesta pur să nu-ţi facă poftă de mâncare.

— Mulţumesc. Dacă doriţi să continuaţi povestea cu… pisoii, vă ascult.

— Ha! Pe ce ton ai spus-o! Eşti gata să faci un hatâr unui bătrân ţicnit, nu-i aşa? Nu-i nimic, aparenţele pot fi înşelătoare. Deci, cum spuneam, aveam trei pisoi. Trebuie să-ţi spun că am crescut ca un copil normal, cu toate că părinţii mei nu aveau griji materiale. Nu intenţionez să fac istoricul familiei mele, voi spune doar că au ştiut să facă bani şi să-i păstreze, în ciuda răsturnărilor şi zvârcolirilor istoriei, mă înţelegi? Ei, chiar şi aşa, nu am fost un copil răzgâiat. Eram singur la părinţi şi sunt convins că eram iubit, deşi nu mi-au arătat asta în mod deosebit. Mult mai mult mi s-a inoculat de exemplu, ideea de datorie împlinită, de respect pentru cuvântul dat, de onoare, adică exact valorile care, pe când aveam să ajung la adolescenţă, le-am văzut călcate în picioare de aproape toată lumea. Desigur, fără s-o recunoască.

— Acum aţi divagat. strecură Radu terminând pateurile cu carne servite la apetitiv. Mâncarea era cu adevărat delicioasă.

— Da, aşa e, am divagat. Pe scurt, nu mi se făceau toate voile în casa părintească. Într-o duminică dimineaţa, pe când mă pregăteam să-mi întâmpin profesorul de pian, Lină, servitoarea, a intrat în salon ţinând ceva în şorţ. I-a arătat mamei. „Ah, deci asta se auzea în spatele rafturilor din cămară!" râse maică-mea. „Alexuţ, ia vino, mamă!" M-am apropiat curios şi văd în poala Linei trei pisoi frumoşi care abia

făcuseră ochi. „Vrei să păstrezi unul?” „Mamă, îi vreau pe toţi trei”. „Nu se poate, doar unul, alege. Pe care vrei tu”. Am fost fascinat pe loc de posibilitatea de a alege, de a hotărî destinul unei fiinţe vii, chiar dacă era doar o pisică. Te rog, toarnă tu vin în pahare până vine friptura. Care crezi că a fost criteriul alegerii mele? Bineînţeles, înfăţişarea. Am luat în mână pisoiul care mi s-a părut cel mai frumos. Mai târziu s-a dovedit a fi o pisică. Am petrecut multe ceasuri cu ea alături, eu citind, ea dormind. A avut tot de şi-a dorit, pentru că eu, spre deosebire de părinţii mei, mi-am răsfăţat progenitura. Dormea cu mine, mânca cele mai bune bucăţele din farfuria mea şi n-a fost silită niciodată să iasă afară dacă n-a poftit. Huzur, ce mai! Nu m-am putut împiedica să nu mă gândesc la ce s-a petrecut cu ceilalţi pisoi şi Lina mi-a spus fără menajamente că i-a înecat, ceea ce m-a tulburat profund. Doris scăpase şi petrecea ca o prinţesă, doar pentru că blana ei era pătată cu trei culori: alb, negru, roşcat. M-am întrebat dacă nu ar fi fost posibil ca între cele trei pisicuţe să fi fost una mai inteligentă, una care să-mi răspundă cu şi mai multă afecţiune decât cea pe care o alesesem. Eu fusesem mâna hazardului…

— Foarte interesant.

— Simt sarcasmul din vocea ta, Radu, dar acesta a fost preambulul. Eram şcolar şi mergeam la şcoala publică, aşa voise tata. Doar lecţiile de pian şi cele de limbi străine le luăm acasă. Nu eram tâmpit, ştiam că nu toţi trăiesc aşa ca noi, îi vedeam pe ceilalţi băieţi că erau mai prost îmbrăcaţi, unii încercaseră să mă bată pentru că eram deosebit, pentru că aveam pacheţel cu mâncare la mine, pentru că la amiază venea şoferul să mă ia cu automobilul. M-am simţit în pielea pisicii. De ce eu? De ce nu s-a născut Nicu în casa părinţilor mei? Nicu era băiatul unei văduve. Purta aceiaşi pantaloni care îi rămăseseră mici şi haina lui avea coatele ţesute de maică-sa. Era palid de foame, dar avea putere să mă privească atât de urât, încât aş fi intrat în pământ. Într-o zi m-a pândit după colţul şcolii şi mi-a pus piedică. Am căzut ca un tolomac şi asta m-a înfuriat. De ce se purta aşa cu mine? Ce vină aveam eu că eram bogat? M-am ridicat din praf în râsetele colegilor care evident ţineau cu agresorul. M-am dus spre el şi i-am tras un pumn în nas şi, fără să-i dau timp să riposteze, i-am mai aplicat unul în burtă. S-a lăsat în genunchi scâncind, iar ceilalţi băieţi s-au împrăştiat, nimeni nu s-a bucurat de umilinţa lui cum s-au bucurat de a mea. De ce? Asta era întrebarea care mă chinuia. Să ştii că nu eram rău la suflet,

am regretat pe loc toată tărăşenia, mi-am cerut iertare de la Nicu, l-am ajutat să se ridice, i-am spus că vreau să fim prieteni. Drept care m-a scuipat în ochi. Nu vreau s-o lungesc, dar am simţit în mine un fel de încăpăţânare, o dorinţă nebunească de a-l birui, de a-i înfrânge pizma nejustificată împotriva mea. Din clipa aceea şi în toate zilele care au urmat m-am purtat ca îngerul lui Dumnezeu cu Nicu, dar şi cu toţi ceilalţi băieţi. Nu că înainte aş fi fost altfel, dar opoziţiei lor duşmănoase le răspunsesem cu o indiferenţă plină de superioritate, mă înţelegi? Acum, mai ales că luăm lecţii de catehism, am decis să întorc şi obrazul opus cum ar veni. Nicu a cedat primul, asupra lui îmi concentrasem eforturile. După o lună de zile eram prieteni la cataramă, venea acasă la mine, mergeam la el în vizită. Mama, de fericire că mă făcusem acceptat, se pare că a trimis pe Lina cu ceva pachete la colegul meu acasă. Biata măicuţa! Nici nu bănuisem că suferise pentru excluderea mea… Ce mai, au fost câteva luni de fericire. La Crăciunul din acel an, ai mei au ospătat toată şcoala, iar colegii de clasă au petrecut în jurul bradului meu imens din holul casei. Da, am divagat, nu zâmbi. La vârsta mea trecutul devine uneori mult mai clar şi mai dorit decât prezentul şi, cu siguranţă, mult mai drag decât orice idee de viitor.

— Fără supărare, dar nu reuşesc să văd legătura cu pisicile…

— Pisicile au fost doar un element declanşator, ca să spun aşa… Gata, au ieşit din scenă. Întâmplarea cu pisicile m-a făcut să înţeleg că avem posibilitatea privilegiată de a deveni stăpâni peste destinul altor fiinţe. Într-un fel, asta s-a petrecut şi în cazul lui Nicu. În ziua în care mi-a pus piedică în spatele şcolii, viaţa lui a intrat pe un alt drum.

— Bănuiesc că vă poartă şi el o amintire frumoasă…

— A, nu. A murit de mult. De fapt, a murit la mai puţin de un an după incidentul nostru.

— Cum aşa?

— Ţi s-a întâmplat vreodată să te priveşti în oglindă şi să nu te poţi recunoaşte? Ţi s-a întâmplat să faci ceva ce apoi îţi rămâne pentru totdeauna de neînţeles, de parcă nu ai fi fost tu cel care a lucrat fapta respectivă? Chiar şi acum, după zeci de ani, acesta e sentimentul pe care-l am când mă gândesc la moartea lui Nicu. Eram la scaldă în Râul Târgului, în una din zilele acelea de iunie ce par fără sfârşit, acele zile când în fiecare dimineaţă te trezeşti cu sentimentul că orice e posibil în răstimpul infinit până când soarele va apune din nou… Aveam 12 ani şi

credeam că lumea fusese croită anume pentru noi. Cerul limpede pe care pluteau nori paşnici, pădurea de dincolo de râu, apa curată şi nisipul fierbinte, toate ne aparţineau. Eram vreo zece băieţi, ne scăldam, jucam leapşa la bulboană, încercam să prindem ţipari… Mai târziu am vrut să facem un baraj să prindem peştii cu mâna. Am înotat cu Nicu ceva mai jos pe firul apei să aducem nişte crăci. Deodată a ţipat şi mi-a zis că i s-a pus un cârcel. Se speriase şi lovea apa cu mâinile. Am vrut să înot spre el, dar am văzut că înghiţea apă, se înroşise la faţă şi ştiam că poate fi periculos. Dar ceilalţi copii aflaţi mai sus pe mal ne priveau şi nu am vrut să par fricos. Nicu s-a agăţat de mine, îţi dai seama, iar eu m-am simţit tras la fund. Eram un înotător excelent, nu m-am pierdut cu firea. L-am lovit cât am putut de tare şi m-am desprins de el. În clipa aceea firesc ar fi fost să-l trag la mal, dar eu am ieşit la suprafaţă, am luat o gură mare de aer, conştient că toţi sunt cu ochii pe mine şi m-am scufundat din nou, prefăcându-mă că sunt în căutarea tovarăşului meu. Era chiar sub tălpile mele, îl simţeam, s-a zbătut, dar numai un pic şi, când n-a mai mişcat, am lăsat curentul puternic să-l poarte la vale.

— Ce tot spuneţi acolo?

— Da, chiar aşa a fost, n-o mai lungesc, Nicu s-a înecat.

— Şi cum aţi putut trăi cu asta?

— Întâmplarea a devenit în timp o sursă inepuizabilă de gânduri şi trăiri pentru mine. M-am întrebat desigur dacă sunt blestemat, dacă am făcut-o voit sau nu şi, cu toată mintea mea de copil din acele timpuri, am ajuns totuşi la concluzia că nu îmi putusem refuza orgoliul de a hotărî soarta unui om.

— Ce groaznic! Domnule, de ce îmi povestiţi toate astea? Chiar nu doresc confesiunile dumneavoastră.

— Cum, Radule? Nu este cunoaşterea cea mai pasionantă aventură şi pentru tine? Aşa credeam când te-am selectat. Am considerat că episodul trăit de tine şi de ceilalţi trei prieteni ai tăi pe când aveaţi cam… şaptesprezece ani, ştii tu, atunci, în pădure cu Mihaela… Ceea ce i-aţi făcut fetei… cum poate fi interpretat şi eventual scuzat, dacă nu facem referire la dorinţa voastră de a explora limită până la care poţi umili o altă fiinţă?

— Dar de unde ştiţi?!

— Hai, stai jos.

— Nu, eu plec chiar acum. Nu mă puteţi reţine împotriva voinţei

mele. Şi vă asigur că vă înşelaţi, nu este adevărat.

— Negarea asta întunecă toată frumuseţea lucrurilor.

— Frumuseţe?

— Aşază-te odată! Nu am de gând să alterez atmosferă amicală a acestei conversaţii invitându-l aici pe băiatul de la uşă.

— Sunteţi diavolul.

— Ha, ha! Sunt orgolios, dar nu atât de orgolios. Însă da, sunt o fire ambiţioasă. Îţi povestesc doar strictul necesar pentru ca să poţi înţelege contextul experimentului meu. Nu am intenţia să te plictisesc cu aventura vieţii mele, deşi unora le-ar putea părea interesantă. Bun, dacă te-ai aşezat, te-aş ruga să mai torni încă o dată în pahare, aşa. Suntem doi oameni adulţi şi discutăm abstracţiuni, nu trebuie să te tulburi peste măsură. Vezi tu, evenimentele trecute suferă un fel de dizolvare, par să fi depăşit o anumită frontieră unde nu mai pot fi ajunse de instanţele de judecată. Este folositor să învăţăm să ne detaşăm pentru a putea cunoaşte cu adevărat. Pentru că, la urma urmelor, care crezi că este scopul omului? De ce a tresărit materia şi s-a transformat în spirit răsfrângându-se asupra ei însăşi, dacă nu pentru cunoaştere? E chiar o datorie să cunoaştem. Noţiunile de bine şi de rău sunt operante doar până la un anumit nivel. Deşi nu se spune, ştie toată lumea că se fac multe experimente la limita legalităţii, nu-i aşa? Ca să revin, îţi dai seama că nu am spus nimănui acel mic amănunt despre moartea prietenului meu. Am fost eu însumi înfricoşat mult timp, însă am ajuns să mă consolez cu gândul că Nicu se afla într-o lume mai bună. Iar cel care îl trecuse dincolo, eram chiar eu. Ştiam că nimeni nu m-ar fi înţeles, dar în sinea mea eram mândru.

— O, doamne!

— Toate se întâmplă cu un scop, Radu. Acele evenimente din trecut mi-erau menite pentru ca să mă desăvârşesc pentru adevărata mea operă.

— Au mai fost şi alte… evenimente?

— Da, câteva. Este adevărat că nu toate ideile îmi aparţineau, unele mi le procuram din literatură.

— Văd că şi acum aveţi o bibliotecă impresionantă…

— Mă bucur că apreciezi. De exemplu experimentul lui Nikolai Stavroghin: cât de jos poţi coborî aşa încât să mai ai putere apoi să te ridici?

— Nu cred că înţeleg.

— Şi am impresia că ţi-e cumva şi teamă să auzi. Călește-te, viaţa, universul în care trăim nu manifestă milă. E cazul aşadar că nici noi să nu ne lăsăm împiedicaţi de milă când vrem să progresăm pe calea cunoaşterii. La concluzia aceasta am ajuns curând, pe la cincisprezece ani. Cel mai interesant lucru mi se părea studiul inteligenţei, al sufletului omenesc, voiam să împlinesc acel ideal de a mă cunoaşte pe mine însumi, însă cum să mă cunosc dacă trăiam o viaţă banală? Era nevoie de provocări. Şi am avut parte de ele. Cum spuneam, împlinisem cincisprezece ani şi mă aflam în vacanţă. Mama îmi cumpărase o bicicletă şi eram tare fericit, deşi trebuia să mă mulţumesc cu atât, pentru că se făcea economie la toate, era în plin război, prin 1943… Mă plimbam mult cu bicicletă, ieşeam la şosea, cine mai avea bicicletă? câţiva ţânci de pe stradă se rugau de mine să-i las şi pe ei s-o încalece, dar nu mă înduram. Dacă o rupeau cumva? îi luăm pe bară şi-i plimbam aşa, iar pe cei mai mici îi urcam în coşul de la spate. Într-o zi, m-a trimis mama până în satul de lângă oraş la casa pe care o aveam la ţară, pentru că se îmbolnăvise una din femeile de la fermă şi nu avea medicamente. Eram foarte bucuros să fac o excursie atât de lungă cu bicicleta. Pe drum am oprit acasă la un prieten să-i spun că în ziua aceea lipsesc. Am pierdut la el cam o jumătate de oră. Când să plec, m-am dus să iau bicicleta de lângă un gard unde o lăsasem rezemată şi încuiată. În coşul din spate se ascunsese Mirel, un băieţaş de vreo trei ani. Prima oară m-am gândit să-l iau cu mine, să se sature de plimbare. Am pedalat cu el în coş până la capătul străzii, apoi mi-am dat seama că era cam greu. Ne aflam la ieşirea din oraş şi, dacă aveam de gând să renunţ, acum era cazul să mă întorc. Cum să las singur un copil atât de mic la aproape un kilometru de casă? Nu ne întâlnisem cu nimeni căruia să-i pot pasa băieţelul. Trebuia să mă întorc, nu ştiu ce fusese în capul meu. Mirel era încântat de plimbare, se ţinea de şaua bicicletei şi aproape că torcea de fericire că un pisic. Aş fi putut să-l iau cu mine, în fond nu cântărea mai mult de 12 kilograme, dar ce ar fi spus maică-sa văzând că lipseşte? În clipa aceea s-a aprins o scânteie în mintea mea. Şi scânteia s-a transformat în foc. Am plecat mai departe cu copilul. Trebuia să ajung la Lereşti, dar m-am abătut din drum şi am luat-o pe o potecă paralelă cu firul apei. Când nu am mai putut merge cu bicicletă, am luat-o pe jos, deşi Mirel a protestat. Aveam în minte grota din mâl, o peşteră îngustă şi lungă, despre care se spunea că e „rea”, că cine a pornit-o prin ea s-a rătăcit şi

nu a mai ieşit. Alţii spuneau că e atât de lungă, de ajunge până la peştera mare a Dâmbovicioarei. Fusesem o dată acolo, o singură dată, pe când ieşisem într-o excursie cu ai mei şi cu alte rude. Nu ştia nimeni că eu am intrat atunci în grotă, tot aşa ca o provocare. Ieşisem afară fără probleme, dar cine nu era atent şi intra fără o sursă de lumină, se putea rătăci, într-adevăr. Erau mai multe galerii, iar în cea principală era un fel de puţ, nu mai adânc de un metru şi jumătate, însă suficient pentru o căzătură zdravănă. Galeria continua pe orizontală din fundul puţului, dar la prima mea incursiune nu m-am dus mai departe.

— Nu mai vreau să aud.

— Hai, fii serios, nu e mare lucru.

— Nu e mare lucru? Aţi ucis copilul!

— Nici pomeneală. Ascultă! I-am dat drumul uşor, uşor pe fundul puţului.

— Şi?

— Şi l-am lăsat acolo. Mi-am recuperat bicicleta de unde o ascunsesem, am ajuns la Lereşti pedalând în forţă, am îndeplinit comisionul mamei şi nimeni n-a ştiut nimic.

— Nu pot să cred! Ce s-a întâmplat cu copilul?

— Cred că e mai interesant de aflat ce s-a întâmplat cu mine. Copilul nici n-a ştiut ce se petrece, cel puţin în primele momente. Pe când mă îndreptam spre ieşire cât puteam de repede, am auzit că a început să plângă sfâşietor. Mi-am dominat pornirea de a mă întoarce la el şi nu a fost simplu. Era un copil tare frumos şi micuţ ca un pisoiaş. Dar taică-său murise pe front şi n-o avea decât pe maică-sa, ceea ce îl făcea numai bun pentru mine. Un tată disperat poate să desfăşoare semnificativ mai multe forţe ca să-şi găsească fiul decât o femeie singură şi săracă, nu? Copilul a murit probabil de sete în primele trei zile şi nu a mai fost găsit niciodată. Dar eu? Ştii prin ce am trecut eu? Numai când mă gândeam la întunericul în care a fost aruncat sufleţelul acela mărunt şi neştiutor, la nedumerirea şi spaima pe care trebuie să le fi îndurat micuţul până s-a stins! Îţi dai seama? Au fost chinuri atroce pentru mine.

— Bestie cu chip de om! Dacă nu inventezi, eşti dracul gol.

— Iarăşi această fugă din faţa realităţii? Nu inventez nimic, ba chiar îţi povestesc aşa încât să te menajez. Cum spuneam, am îndurat chinuri cumplite, dar ştiam că sunt necesare pentru ca să dau naştere Supraomului din mine. Eram conştient că e posibil ca cineva să mă fi

văzut cu băiatul pe bicicletă, era posibil să fie găsit din întâmplare şi, dacă mai era viu, putea să povestească ce i se întâmplase. Nopţi în şir m-am gândit cum aveam să reacţionez în această situaţie. Voi recunoaşte? Voi nega? Adormeam numai după ce eram frânt de epuizare, visam mereu că mă întorc la grotă să văd dacă a murit copilul. Trebuia să-i ascund rămăşiţele, să nu fie găsite, iar eu să nu pot fi acuzat. Era un coşmar care se repeta noapte de noapte. Nu pot să-ţi descriu forţa întunericului, este ceva ce nu poţi simţi decât direct, dacă te confrunţi cu el. Întunericul îţi rupe toate barierele fiinţei, se insinuează în toate cotloanele sufletului, iar eu aveam să cobor în acel întuneric, adânc, în peşteră să caut trupul copilului mort. Se făcea că ajung acolo întotdeauna seara şi în lumina scăzută dintre dealuri gura peşterii se deschidea înaintea mea ca un ochi negru. Intrăm şi mă simţeam absorbit înăuntru de parcă aş fi căzut într-o altă lume. Auzeam sunete pe care nu le puteam recunoaşte, se răcea pielea pe mine de spaimă, dar nu aveam încotro, mergeam înainte în căutarea cadavrului. De câteva ori se făcea că l-am găsit… Pipăiam cu mâinile pe jos pentru că nu vedeam nimic, dar nimic în bezna aceea consistentă şi degetele mele găseau deodată ceva. Erau oase care încă mai aveau pe ele zdrenţe de haine, încă se mai ţineau în cartilagii. Te rog să mă crezi, Radu, de atâtea ori am revăzut şi am pipăit în vis oasele acelea, până când, după vreun an de la întâmplare, când le visam deveniseră translucide, ca de sticlă şi emanau o lumină slabă. Mi-am spus că le-a şlefuit întunericul cel atotputernic. Mirel devenise înger. Şi m-am liniştit.

— Bietul de tine! Meriţi toată compasiunea! Ai omorât un copil în chinuri. Te-ai gândit ce frică i-a fost lui singur acolo?

— Of, ce repede arunci cu piatră, tocmai tu! Oare îţi mai aminteşti ce te-a rugat Mihaela acolo în pădure, ce te-a implorat plângând, pentru că tu erai în fond iubitul ei, ce ţi-a spus pe când prietenii tăi îi dădeau de înţeles ce-o aşteaptă?

— Taci!

— Tac, dar te rog reconsideră-ţi poziţia. Experienţa aceea ţi-a îmbogăţit sufletul mai mult decât îţi poţi imagina. Te-a transformat într-o fiinţă complexă, o fiinţă care suferă şi gândeşte, o fiinţă care este deschisă cunoaşterii profunde.

— Ce căcat!

— N-ai citit Nietzsche, nu ştiu ce vă mai învaţă la şcoală!

Gândeşte-te la acest citat care pe mine m-a călăuzit în tinereţe: „Rareori avocaţii unui criminal sunt îndeajuns de artişti pentru a şti să exploateze în favoarea clientului lor frumuseţea oribilă a faptelor acestuia”.

— Ce spui tu seamănă cu opera descreieratului aceluia, un german, nu mai ştiu cum dracului îl cheamă, Günther nu-mai-ştiu-cum care aruncă vaci vii din avion şi bate în cuie căţei spre a fi priviţi cum mor.

— Dragă, asta e o barbarie. Animalul nu are un suflet, nu ai ce înţelege din chinul şi moartea lui. E doar suferinţă nudă şi inutilă. E nevoie să sufere un om care pricepe şi care prin suferinţa lui îţi deschide căi spre portaluri energetice mai înalte. Dacă aruncă din avion oameni şi ţintuia în cuie oameni spre a fi priviţi cum mor, da, înţelegeam… Dar oricum, nu era nimic nou. Era creştină a început cu un om bătut în cuie.

— De unde ştii tu că Mihaela mi-a spus ceva?!

— Nimic ocult. Unul din băieţi a vorbit mai târziu. Răspunsul adevărat e întotdeauna cel mai simplu, să nu uiţi. M-am hrănit din experienţa cu Mirel câţiva ani. Era destul să mă gândesc la întunericul din grotă şi un curent electric alerga prin toată fiinţa mea. La sfârşitul războiului ne-am mutat la Paris, tata şi-a dat seama că în ţară nu mai aveam viitor. Pe scurt, pot să-ţi spun că au mai fost câteva astfel de experienţe. Pe cea dintâi am trăit-o alături de Marie, o fetiţă de vreo opt ani. Am văzut-o răscolind la gunoi şi am luat-o cu mine. Nu avea pe nimeni, abia vorbea. Am dus-o într-un apartament pe care îl aveam pregătit anume, dar pe ea am cazat-o în pivniţă. Mobilasem acolo o cameră pentru o asemenea ocazie. Nu avea ferestre, de afară nu pătrundea niciun zgomot, iar dacă ar fi ţipat, nu ar fi auzit-o nimeni.

— Nu se poate!

— Nu te gândi la lucruri urâte, eu nu sunt violator. Nu i-am atins niciun fir de păr din cap. Dimpotrivă: i-am oferit tot ce şi-a dorit, nu a dus lipsă de nimic, decât de libertate. Nu avea niciun stimul din afară, nu i-am adus niciodată vreun ziar, vreo carte, probabil nu ştia să citească, nici nu se punea problema vreunui aparat de radio. Eu îi eram totul. Şi mă arătam rar. Dar o urmăream aproape zilnic. Deşi avea cele mai bune condiţii de viaţă, încet, încet nu a găsit resurse în sine pentru rezistenţa sufletească, mă înţelegi? S-a prăbuşit în melancolie.

— N-a întrebat de ce o ţii închisă? Nu şi-a dat seama că tu eşti

călăul ei?

— I-am explicat că războiul nu s-a sfârşit, că oraşul este bombardat cu proiectile din care ies păianjeni de metal care mănâncă oamenii de vii. Nu, nu m-a considerat călăul ei. La cincisprezece ani se îndrăgostise de mine şi nu am mai putut s-o suport. Era dezgustător felul cum i se lumina privirea când intram în camera ei. Şi era şi mai dezgustător faptul că rochiile pe care i le duceam să se împopoţoneze şi bunătăţile de care niciodată înainte nu avusese parte erau motivul major pentru care mă iubea. Habar nu avea ce fel de om sunt şi totuşi se îndrăgostise de mine, era absurd. Într-o zi am considerat că experimentul acesta a eşuat şi am zidit cu mâna mea coridorul care ducea la uşa ei din pivniţă. Am mai plătit chiria încă doi ani, ca să fiu sigur că nimeni n-o va recunoaşte dacă ar fi să fie descoperită, apoi am dispărut din zonă. Oricum, îl aveam deja de un an şi pe micul Pierre. El a fost adevărata revelaţie.

— Eşti un ucigaş în serie!

— Sunt un creator. Pierre era mic de tot când l-am luat. Pe el l-am închis într-o cameră lipsită complet de orice stimul, o cameră scufundată în beznă, unde copilul primea mâncare fără să vadă cine i-o aduce, fără să poată comunica în vreun fel cu exteriorul. Mă interesa felul cum se dezvoltă inteligenţa fără să aibă nicio provocare din afară. Din fericire învăţase să mănânce, altfel murea de foame. Uneori îi puneam un somnifer uşor în mâncare ca să pot intra să-l studiez. La început nu au existat prea multe schimbări, dar, cu trecerea anilor, pe măsură ce creştea, ceva subtil a început să tresară în adâncul său. Nu mă refer doar la faptul că avea pielea atât de albă încât devenise transparentă şi tot corpul său părea cumva alungit, dar mi s-a părut, ascultându-l ore întregi, că vorbeşte singur. Desigur, Pierre fusese luat la vârsta de doi ani, auzise probabil voci omeneşti, dar nu a învăţat cu adevărat să vorbească niciodată. Totuşi mie mi s-a părut că disting anumite sunete care se repetau în anumite contexte sonore, de unde am dedus că e posibil să fie vorba de un limbaj rudimentar. Nu ştiu cu ce să asemui glasul lui Pierre. Era uneori ca un tril, ca un tremolo înalt, alteori părea sunetul scos de un delfin. Era… ca un ciripit nepământean. Uneori părea că ridică tonul întrebând, alteori părea să afirme ceva. Făcea pauze ca într-o conversaţie, dar cu cine putea să vorbească? Odată am fost atât de nedumerit, încât am vrut să intru intempestiv să descopăr misteriosul interlocutor. Erau perioade când

„vorbea” mult, alteori tăcea timp îndelungat. Îmi dădea strania impresie că este vizitat de cineva! Prima sclipire de înţelegere am avut-o pe când mă aflam într-o galerie de pictură unde am văzut o pânză înfăţişând-o pe Teresa din Lisieux vizitată de îngeri.

— Bătrâne, ai început să delirezi.

— Ei drăcie! Doar nu crezi că vreau să insinuez că Pierre era vizitat de îngeraşi. Nu, domnule, e mai mult decât atât, ai răbdare.

— Nu mai pot avea răbdare. Eşti doar un gropar. Îngropi oameni de vii.

— Aşa crezi? Nu ţi se pare că toţi facem asta la un moment dat? Măcar o dată în viaţă? În momentul când uităm un om care ne-a fost apropiat, când dezamăgim pe cineva care şi-a pus încrederea în mâinile noastre, oare nu e tot un fel de a-l îngropa de viu? Chinurile sufleteşti nu se deosebesc prea mult în cele două situaţii. Bine, când sunt îngropaţi la propriu, se adaugă şi ceva suferinţă fizică, dar te asigur că durerea sufletului e întotdeauna mai mare. Ai şi tu morţii tăi, nu-i aşa? Îngropaţii tăi de vii…

— Te pricepi de minune să cuantifici suferinţa altora…

— Nu preferi să asculţi mai departe? Cui foloseşte această despicare a firului în patru? Sau simţi că ţi-e teamă?

— Spune, spune mai departe, mă consolez cu gândul că vei fi pedepsit.

— Sunt dincolo de puterea oricărei instanţe lumeşti, Radu. Cu Pierre am făcut o greşeală, fără să ştiu. Când intram la el, întotdeauna pe când copilul dormea, îl expuneam la lumină. Îl sustrăgeam din întunericul hrănitor şi dizolvant.

— Ce elucubraţii!

— Nu, chiar asta a fost eroarea mea, dar nu aveam de unde să ştiu, deşi intuisem rolul absenţei luminii. În sfârşit, Pierre a murit pe la şapte ani, cu pielea subţiată, cu corpul aproape translucid şi cu excrescenţe osoase bizare pe coate şi pe omoplaţi. Avea părul lung şi alb şi o expresie de visare adâncă pe frunte. L-am înmormântat pe furiş într-o pădure şi eram în pragul depresiei. După un timp mi-a parvenit un document. Nu pot să-ţi spun prea mult despre această nepreţuită relicvă, doar că era copia unei scrieri şi mai vechi şi că am avut certitudinea că îmi fusese destinată de la începuturile lumii. Pe lângă o profeţie curioasă despre un om care va transforma oamenii, avea şi o reţetă în care vorbea despre virtuţile speciale ale

întunericului, despre forţa energetică a stelelor şi despre proporţia corectă între aceste componente şi altele, care vor rămâne secrete, pentru crearea unei fiinţe minunate. Am studiat mult documentul. Viaţa mea s-a schimbat complet şi mi-am canalizat toate puterile spre împlinirea profeţiei. Am făcut toate cele necesare să revin acasă, cât mai aproape de locul unde Mirel a gustat din taina beznelor, aici, unde am construit acest castel al viitorului. De pe acest munte vor porni fiinţele care vor schimba faţa lumii. Am construit douăsprezece celule cu dimensiuni atent calculate în care am adus doisprezece copii ce încă nu au păşit.

— Oribil!

— Din clipa când fiecare a ajuns în crisalida proprie, nu a mai văzut şi auzit nimic omenesc. Şapte ani li s-a pus la dispoziţie doar miere şi apă ionizată, adică alimentul care nu se strică niciodată, care este lumină în stare solidă şi elementul primordial al vieţii, singurul care are memorie, apa. Şapte ani au zăcut în bezna cea mai deplină. Apoi, treptat, au fost expuşi luminii unor aştri aleşi după anotimp: Algol cea demonică, Deneb cu raze calde, Mizar şi perechea sa, Alcor, cea pe care dacă nu o poţi vedea, până la sfârşitul anului vei muri, Arcturus, steaua bucuriei, Antares, inima scorpionului, Sirius, torţa lui Loki, steaua Lupului Celest şi Canopus cel singuratic… După expunerea treptată şi foarte prudentă la lumina stelelor îndepărtate, alţi şapte ani au ascultat citirea continuă a cărţii Sefer Tehilim, Psalmii Domnului şi abia apoi li s-a îngăduit să se audă între ei. Glasurile lor s-au unit, s-au chemat şi şi-au răspuns. Au trecut alţi şapte ani. Într-o noapte anume, când forţa lui Lilith luna neagră era deplină, le-a fost îngăduit să se întrezărească. Sunt cuprins de emoţie când îmi amintesc, Radu. I-am privit şi eu prima oară fără să port ochelari speciali. Îi vedeam în toată splendoarea lor, erau copiii mei, creaţia mea.

— Victimele tale, nebunule!

— Au devenit nişte fiinţe minunate, nu poţi să-ţi dai seama până când nu-i vei vedea. În noaptea asta te duc la ei. Vei fi cucerit.

— Ce m-ar putea cuceri? Suferinţa şi mizeria umană?

— Radu, am creat îngeri.

— Ha, ha, aş râde ca de-un dement, dar e prea oribil felul cum ai chinuit nişte copii fără apărare.

— I-am supus unei metamorfoze excepţionale. Trupurile lor nu mai sunt pământeşti, sunt fiinţe ale cerului.

— Or fi având aripi!

— Da, au aripi. Mergi cu mine să-i vezi?

— Stai puţin! E o nebunie. Vrei să mă faci să cred că ai prizonieri în pivniţă doisprezece îngeri. Dar dacă ar fi îngeri nu i-ai putea ţine închişi.

— Radu, îngerii sunt fiinţe înspăimântătoare. Noi nu îi putem înţelege, comportamentul lor ne pare iraţional. De îndată ce am să-i eliberez, puterea lor va fi deplină şi vor ieşi definitiv de sub controlul meu. Te-am ales să fii martor al acestui moment.

*

Avea să treacă vara până când Radu a început să-şi amintească puţin câte puţin din acea teribilă noapte. Braţul rănit i s-a vindecat, dar nu se mai putea baza pe el: îi atârna amorţit din umăr ca o aripă frântă. Totuşi, în sinea sa era mulţumit că scăpase cu atât, dar nu mărturisi acest lucru anchetatorilor. La ce ar fi folosit? Era destul că le povestise tot ceea ce ştia… inclusiv despre Mihaela.

Învăţase că sunt fapte care se pot clasa din cauza trecerii timpului, cel puţin pentru legile omeneşti, dar că mai există o altă justiţie interioară care nu te lasă niciodată să uiţi.

Uneori se întreba unde vor fi ajuns cei doisprezece îngeri, fiinţele acelea îngrozitoare. Îşi luaseră zborul ţâşnind în sus, luminoşi în bezna acelei nopţi de coşmar. Se întreba dacă ceea ce văzuse era cu totul adevărat. Îngeri? Se poate crea un înger luând recipientul unui trup, înconjurându-l cu întuneric şi umplându-l cu lumină? Aşa spusese Alex Simon pe când trăgea să moară. Îngerii lui îl ridicaseră spre înaltul cerului, (lui Radu i se păruse că erau ca un banc de peşti devoratori mişunând în toate direcţiile pe sub pradă), iar de acolo îl aruncaseră jos. Toată vânzoleala aceea de aripi, ţipetele ascuţite ale creaturilor intrând parcă pe sub piele, urletele îngrozite ale personalului de la cabană şi teama grea ca metalul topit invadându-i viscerele erau senzaţii încă atât de vii! De ce pe el îl cruţaseră? De ce îl lăsaseră acolo jos pe pietrele reci, doar cu braţul aproape smuls din umăr după ce îl purtaseră în zbor atârnând de mână?

Se trezise lângă domnul Simon care agoniza. Ultimele cuvinte ale acestui individ erau probabil cheia misterului: „Să nu uiţi ce-ţi spun: binele de care tu eşti în stare nu este destul ca să poţi înfrânge răul. De cele mai multe ori trebuie să faci rău ca să învingi răul. Nu ai de ales”.

Era nevoit să-şi amintească de acest lucru în ziua când creaturile acelea aveau să se întoarcă…

Articol VIII. MICROBUZUL

Publicat Apr, 2011

Simţea tricoul lipindu-i-se de coaste. Doamne Dumnezeule, de ce era atât de cald? Privi cum tremură aerul la orizont, acolo unde dunga şoselei înguste părea să se topească într-un lan de grâu prea devreme îngălbenit.

Marius îşi consultă ceasul din nou. Cât să mai întârzie nuntaşii? Era nuntă de fiţe, da' prea o lungiseră cu cele sfinte. Consultă telefonul a „n"-a oară, sperând că a sunat şi nu l-a auzit, dar, ca de obicei, atunci când un apel era foarte aşteptat, se încăpăţâna să se lase greu.

Era îndrăgostit de Anna până peste urechi, era îndrăgostit la modul jalnic, cel mai jalnic, nici nu era de mirare că fata devenise arogantă. Marius realiză pentru un scurt moment toată mizeria fiinţei umane şi se înduioşă de propria soartă. Avea să lupte pentru Anna! Avea s-o facă femeia lui! Va face carieră în televiziune, din reporter pe teren va ajunge în studio, seara, la ore de maximă audienţă, îmbrăcat în costume elegante, punând întrebări inteligente care vor spori ratingul… Atunci ea va dori să-l ia de bărbat, îi va cădea la picioare şi va fi el cel care va face regula jocului.

Ce puteau să facă atâta la biserică?!

Repetă în gând fraza cu care intenţiona să înceapă transmisia. Dacă Radu nu se va strâmba la el, o să-i iasă. Deocamdată Radu, cameramanul, stătea doborât pe celălalt scaun din faţa localului şi încerca să citească un Click. Dar de îndată ce-şi punea camera pe umăr se transforma într-un diavol. Nesuferitul! Mereu se hlizea la el într-un mod absolut neprofesionist. Şi pe-urmă se mirau când la derulare filmul lui era plin de cadre interesante cu picioare, decolteuri şi posterioare. La montaj tăiau şi lipeau până nu mai rămânea aproape nimic.

Ei, astăzi chiar aveau ce filma! Nunta fiicei primarului. Venise şi blondă din guvern. Veniseră mulţi baroni locali şi din ţară. Lume de lume, măi nene!

Se uită la ceas: se mai târâseră cinci minute lichefiate de căldură. Era doişpe şi cinci. Scoase iar telefonul. Niciun apel. Niciun mesaj. Aşa, deci! Bineee.

Nici nu apucă să constate că i se uscase gâtul de sete şi că o bere

ar fi fost milă divină, când melodia dulce a mobilului îi transmise fiori pe sub piele. Anna! Anna!

Era Flori, şefa.

— Marius! Avem o urgenţă. Urcaţi-vă în maşină în timp ce vorbim.

Ştia ce înseamnă urgenţă: eveniment în derulare. Se trambalară cu Radu în dubiţa ce aştepta la umbră.

— Da, şefa.

— Porniţi cu toată viteza spre halta Sântimbru. Un tren a dat peste un microbuz. Am primit telefon la redacţie acum un minut. Veţi ajunge înaintea tuturor. Filmaţi totul, vom transmite în direct.

Radu încerca să meargă în viteză, dar drumul judeţean plin de gropi le punea în primejdie aparatura. Şoseaua se ţinea de linia ferată care unea Alba de Cluj. Până la Sântimbru mai era foarte puţin.

Terenuri de-un verde prăfuit se perindau de-o parte şi alta a şoselei, iar Marius se întrebă ce culturi erau acelea, că nu le putea recunoaşte. Pomi piperniciţi alergau în partea dreaptă, pomi ce nu vor rodi niciodată, doar vor face umbră rară pe şosea şi se vor constitui în obstacol fatal pentru maşinile în derapaj, iarna. Era complet idiot! Trebuia să-şi păstreze calmul, puterea de stăpânire, să transmită un accident. Nu, nu-i plăcea sângele, era un mic secret al lui, dar avea de gând să nu leşine. Nu va leşina, asta i-ar lipsi!

Exact când se gândea cu groază că s-ar putea să ajungă înaintea ambulanţelor, văzu pe linia ferată trupul uriaş al trenului ca un scorpion lăţit pe şine.

„Scorpion?” se autocenzură. „Miriapod”. Dar imaginea se întoarse stăruitoare: un scorpion uriaş lăţit pe şine. Se apropiau cu viteză dintr-o parte a haltei, iar Radu părăsi şoseaua şi-o luă de-a dreptul peste peronul din dale de piatră, pe lângă băncile tocite şi lustruite de pe care vopseaua căzuse, pe lângă cei câţiva călători care priveau buimaci spre capătul îndepărtat al liniei, spre capul scorpionului.

— Eşti nebun! îi strecură lui Radu printre dinţi, dar fără să aştepte răspuns. Era prea atent la cei câţiva navetişti răzleţi care ar fi putut nimeri în calea lor.

Ajunseră la punctul de intersecţie al liniei cu drumul pe care venise microbuzul, trecerea la nivel fără bariere, doar cu crucea sfântului Andrei şi semnale luminoase. Microbuzul tot nu se vedea.

Vagonul din urmă al trenului de marfă îşi etală tampoanele galbene. Nu mai puteau înainta cu maşina. Radu trase dubiţa pe marginea drumului sub unul din acei pomi sterpi, ai nimănui.

Îşi săltară aparatura şi porniră în pas alert spre locomotivă. Trenul părea fără sfârşit.

Marius zări undeva în faţă nişte tablă de culoare albă, probabil ce mai rămăsese din microbuz. Distanţa pe care fusese târât de tren i se păru ireală.

Mergea în urma lui Radu, la câţiva paşi, poticnindu-se în traverse, ferindu-se de tufele înalte şi necosite de lângă terasament.

Marius constată că era să alunece pe-o traversă din cauza unei pete de ulei dens. Dintr-odată văzu o sumedenie de pete. Roşii, mate. Radu se oprise şi el brusc şi se îndepărtă doi paşi în lateral. Atunci Marius văzu. Se simţi de parcă dumnezeu l-ar fi zidit din unt. Cameramanul vomita în tufişuri fără nicio jenă. Se sprijini de peretele vagonului de marfă. Auzea ecouri vagi ca atunci când la bazin bagi capul sub apă să vezi picioarele fetelor. Dar acum nu vedea decât organe interne împrăştiate pe lângă linie. Radu se întoarse spre el şi spuse ceva. Făcu un efort ca să revină la suprafaţă.

— Cred că erau nişte oi pe linie. Uite mai încolo: e şi măgarul mort.

Nu se simţi deloc înviorat, însă picioarele i se mişcară automat urmând camera fixată pe umărul celui din faţa lui. Se concentră asupra plăcuţei de ebonită neagră sau metal, ce dracu' ar fi fost, ca să-şi impună să nu se uite în jos. O singură dată călcă pe ceva moale, de consistenţa unei mingi de cauciuc, şi se cutremură de oroare.

Radu se întoarse spre el:

— Gata!

„Gata" însemna că ajunseseră în locul unde trenul terciuise microbuzul ca pe-o cutie de bere. Radu porni cameră şi-i făcu semn să-i dea drumul. Marius îşi simţi gâtul uscat. Ridică microfonul la gură:

— După cum arată, nimic nu mai poate fi viu înăuntru. N-aş putea spune, privind caroseria strivită, ce marcă de maşină avem aici…

Radu îi făcu un semn imperativ, dar Marius nu voi să priceapă. Nimic nu-l putea convinge să se apropie, să încerce să privească printre „fiarele contorsionate" – groaznică expresia asta pe care nimeni nu putea s-o evite…

— Nu aud nimic, nimeni nu plânge… continuă chinuit.

I se părea că între două clipe se scurg mii de ani. Că între cuvintele lui se cască prăpăstii de tăcere de o adâncime terifiantă. Îşi aminti instantaneu de toamna când, în clasa a unsprezecea fiind, fuseseră duşi în practică agricolă la Benic, unde pe câmpul de lângă o fermă zăceau animale moarte, neîngropate, învăluite într-o linişte a descompunerii, insolente, insensibile la groaza pe care o răspândeau.

Înghiţi în sec. Nu ştia cum să exprime în cuvinte faptul că morţii din microbuz nu mai doreau decât să fie lăsaţi în pace.

Îl văzu pe Radu mutând camera ca să prindă imaginile şi din alt unghi, apoi auzi bâzâitul unui nor de muşte. I se părea că încă e în bazin, că se mişcă încet, ca-n apă.

— Nu mai este nimic de făcut… şopti.

Şi conştientiză brusc torentul de căldură ce se prăvălea din cer, asurzitor. Şi glasuri. În locomotivă.

— Ioi, domnule dragă, sunteţi de la salvare? Că iute-aţi venit, no!

— De la televiziune…

— Mă gândeam io… că n-am sunat decât de vreo douăji de minute, n-avea când s-ajungă… Săracu' nea Feri! Trămură tat bine, zău aşe. Că noi meream cu viteză redusă, că ne-apropiam de staţie, ştii… Bat-o Dumnezo de trecere că nime nu se uită atent!

— Dumneata eşti mecanicul?

— Nu, io-s însoţitoru. Nea Feri îi mecanicu, da' încă-i beteag de frică. N-o fost vina lui, da' ştii cum îi omu'…

— V-aţi uitat în microbuz? Mai e cineva în viaţă? întrebă Radu conştient că nu plăcea nimănui să răspundă în faţa camerei la asemenea întrebare.

— D-apăi n-am coborât. La ce bun? Ui, no cum arată… da' am aprins o lumânare la bieţii oameni care-or fi fost acolo.

Marius se simţi recunoscător pentru acest dialog ireal care oricum însemna ceva. La redacţie, după ce-şi va reveni, va scoate ceva de aici. Chiar în momentul când încerca să formuleze o întrebare deşteaptă, sirenele ambulanţei şi pompierilor răscoliră liniştea vuitoare a câmpiei încinse.

Aveau ce filma! făcură loc în prim plan celor de la smurd, întotdeauna nervoşi şi gata să te înjure. Practic, terciul de fier trebuia cumva secţionat în două, fiindcă fusese prins sub tren, iar de-o parte şi de alta izbucniseră portiere frânte, motorul eviscerat şi mii şi mii de cioburi.

Echipa medicală se precipită pe câmp dintr-odată. Radu schimbă direcţia camerei renunţând să filmeze cleştele uriaş, cu dinţi, care crănţănea în metalul îndurerat al microbuzului.

O, Doamne, de n-ar face asta! Se rugă Marius, dar porni după Radu care tropăia voinicește printre bălăriile de lângă linie.

Asistentele făcură un anumit semn brancardierilor. Marius îi văzu oprindu-se, iar unul din ei luă ceva din ambulanţă.

Apoi văzu tocmai lucrul pe care îşi dorea fierbinte să nu-l vadă: un cadavru. Mintea lui înregistră cu o viteză uimitoare detalii oribile de care nici nu reuşi să fie conştient pe loc, dar de care avea să-şi amintească luni de zile cu o acuitate neiertătoare: poziţia grotescă a membrelor, intestine plesnite, capul la câţiva metri de trunchi, descoperit cu un ţipăt uşor de una din asistente. Tare a dracu' fata! El ar fi leşinat pe loc.

Radu opri camera. Oricum nu puteau să difuzeze aşa ceva nici la ore târzii, nici la emisiuni şi rubrici speciale.

— Mama mă-sii! Trebuia să fim la nunta primarului să filmăm cum fură mireasa şi să bem bere.

Marius îşi privi cu mirare colegul. Radu cel puţin se putea gândi la băut, pe când el se lupta să-şi păstreze conţinutul stomacului.

Alte două echipe de televiziune trecură pe lângă ei gâfâind. Ha! Ce credeau c-o să poată filma?

— Doctoru'! ţipă cineva de sub tren.

* * *

— În clipa aia am simţit că se întâmplă o minune! declară Marius în redacţie cercului de cinci ascultători voluntari care stăteau cu fundul pe birouri în jurul său. Era Flori, Dan de la socio-economic, Radu şi doi electricieni. Corina era la machiaj că trebuia să intre în direct într-o jumătate de oră.

— Ce naiba mai putea să trăiască în spaţiul ăla? Doamne!

Înghiţi în sec încercând să-şi reprime emoţia încă vie. Când auzise glasul pompierului chemând un doctor i se păru că o mână de foc îi răscolește măruntaiele. Dacă cineva mai trăia, era bucăţi-bucăţele. Dacă trăia, mai bine ar fi fost mort! Se temu; întotdeauna empatia îl făcea victimă colaterală în asemenea cazuri.

Nici nu bănuia că avea să asiste la un miracol de proporţii. Oftă din nou amintindu-şi. Flori rupse vraja:

— Să urmăreşti cazul. Să prezentaţi starea oamenilor la fiecare

jurnal. Faci şi tu o vizită la spital mâine dimineaţă, auzi?

— Dane, ce-ai aflat cu afacerea de la Uzina Mecanică?

Marius rămase la propriul birou, privind pe fereastră. Echipa se împrăştiase. Filmul evenimentelor i se derulă din nou în cap, cu sau fără vrerea lui, ca o peliculă într-un cinematograf aproape gol, unde filmul merge non-stop, toată ziua, fie că sunt spectatori, fie că nu.

Cei de la descarcerare erau mai nervoşi că niciodată. Pur şi simplu ţipau unul la altul: „Ţine acolo!", „Trage acum!", „Stai!", „Încă o dată!"

Scoseseră prima victimă, o fată. Dacă n-ar fi fost ciufulită, plină de praf şi evident confuză, Marius ar fi spus „Ce frumuseţe!" – dacă circumstanţele ar fi fost altele… Atunci pe loc nu-i venea să creadă. N-avea nici măcar o zgârietură! Cum era posibil? Asistentele o preluară în ambulanţă.

— Încă unul! gâfâi un pompier.

Cineva dintre paramedici sună după altă salvare.

Apoi se întâmplă ceva absurd şi înceţoşat, ca într-un vis. Pasagerii microbuzului au fost extraşi întregi şi nevătămaţi de sub roţile trenului. Aveau vânătăi, „doar echimoze" cum se bâlbâia una din asistente, aveau şi câteva „excoriaţii", cum repeta Marius cuprins de o trăire similară transei. „Excoriaţii, echimoze", „echimoze, excoriaţii".

Dar când scoaseră copilul toată lumea lăcrima, ca la o mare victorie. Cei trei reporteri transmiteau ştirea fără să-şi mai compună mâna aceea lucidă şi impasibilă. Marius rânjea şi el spre camera lui Radu:

— Doamnelor şi domnilor, avem aici un fapt unic. Sunt atât de emoţionat! Sunt fericit! Aceşti semeni ai noştri au învins moartea într-o situaţie ce părea că le retează orice şansă.

Radu schimbă cadrul cu delicateţe ca să-i dea timp să-şi şteargă lacrimile.

Victoriţa, tipa de la Antena 3, avu inspiraţia să strige peste capetele celorlalţi:

— Cum te cheamă, îngeraş mic?

— Ariela. Veni răspunsul limpede ca un susur de cristal.

* * *

— Mai vrei o porţie? îl îmbie Anna cu blândeţe.

— Sigur, iubito, e foarte gustos. Găteşti grozav.

— Ei, şi tu! Mama a făcut-o. Şi cum zici că o chema pe fetiţă?

— Ariela.

— Un nume ciudat.

Marius îşi apăsă şervetul pe buze înăbuşind discret un râgâit. „Eructavit cor meum" zise în gând şi îşi aminti de „Banchetul Tilloston" al lui Huxley.

— Fetiţa ne-a surprins pe toţi. Nici măcar nu avea rochiţa şifonată. Ea chiar părea scoasă din cutie, mă-nţelegi? Şi, spre deosebire de toţi ceilalţi, părea conştientă şi liniştită.

— Era în stare de şoc. Nu realiză ce se întâmplase. Cam câţi ani crezi că are?

— Între şapte şi nouă. E chiar momentul când copiii se urâţesc, încep să crească, schimbă dinţii. Ea este o minune, un înger. Şi când mă gândesc că au scos-o ultima!

— Un singur mort, deci.

— Da, dar să nu-mi ceri să-ţi vorbesc despre el. Bietul om. Era şoferul. Nu purta centura şi-a zburat prin portieră. Credeam că n-am să mai pot mânca niciodată.

— Nu te mai gândi, dragule.

— Ştii ce este ciudat? Trenul a dat şi peste o turmă de oi. În locul acela era planificat un carnagiu.

— Nu fi fatalist!

Ceva în tonul ei îi dădu de înţeles că e momentul să plece. Nu reuşea să înţeleagă nici în ruptul capului cărui fapt se datora miracolul acestei invitaţii la masă… Mai intrase în casa Annei doar de două ori, o dată ambalat în costumul pe care-l îmbrăca din an în Paşti, cu buchetul de flori corespunzător pentru mamă, şi a doua oară când venise s-o ia în mod oficial la revelionul organizat de redacţie. Dar la masă?! Şi fără ochiul vigilent al părinţilor aţintit asupră-le?

Marius ieşi pe uşa vilei mulţumind nici nu se ştia a câta oară pentru prânz, intrigat de zâmbetul complice cu care-l petrecea Anna, Anna – iubirea vieţii lui – după cum îşi mărturisi în gând.

Deşi trecuse de ora patru, căldura îl strivi. Înaintă prin aerul leşios până la maşină şi se aşeză la volanul încins. Parcurse cele câteva străzi pustii din oraşul vechi cu senzaţia de déjà vu. Era ca-n romanul acela al lui Márquez, „Cronica unei morţi anunţate", pustiu la ora siestei. Îşi găsi locul de parcare ocupat şi se opri la umbra unui tei, cumva într-o rână, cu o roată pe trotuar şi alta pe carosabil, sperând că nu-i va zgâria nimeni bietul Logan. Se grăbi spre intrarea în bloc, cu

bucuria calului ce trage la iesle, dar se pomeni cutremurat de senzaţia nimicitoare de gol în stomac, de teamă iraţională şi rău fizic în momentul precis când mintea lui înregistră absenţa oricărei mişcări şi liniştea totală a străzii. Nu rula niciun automobil, nu trecea nimeni, nu se auzea zvon de bucătăreală prin geamurile deschise, nu plângea niciun ţânc, radioul lui nea Titi de la parter era mut.

Frunzişul teilor încremenise, iar impresia de apăsare se accentuă, ca şi cum s-ar fi trezit prins în gelatină. Percepea cu toate acestea un sunet moale, îndepărtat şi se gândi la apă, la adâncimi, acolo ar fi auzit în acest fel unduind coada unei balene.

O clipă lumina scăzu, Marius făcu efortul imens de a-şi ridica fruntea şi observă trecând deasupra străzii, fâlfâind alene din aripile monstruoase o molie uriaşă.

* * *

În ziua următoare se trezi de dimineaţă cu sentimentul că se află în mare întârziere, dar ceasul de lângă televizor arăta doar şapte. Îşi fierse un ibric de cafea şi porni calculatorul.

Pe pagina online a ziarului local se văzu într-o ilustraţie care prezenta accidentul de tren. Se privi cu interes şi se gândi la faptul că precis şi Anna văzuse imaginea, ceea ce-i trimise o împunsătură în partea de jos a abdomenului.

Doamne, de-ar fi fost doar puţin mai înalt! Dar arăta bine, chiar foarte bine, avea muşchi clar definiţi sub piele şi bărbia trăda duritate. Nu se vedea că i-e teamă de sânge. Radu era înalt, dar slab ca un cui, cine dracu' s-ar uita la el? îşi concentră privirea pe ecran. Ceva îi atrăsese atenţia, deşi nu ştia exact ce. Şi cine făcuse poza, aşa, de sus? Se încruntă când realiză că umbra întinsă peste locul accidentului, de la vreun nor, desigur, avea forma unui fluture.

Parcase undeva mai departe de intrarea principală a spitalului şi tocmai se întreba cât va dura până ce va veni Radu, când văzu mâna acestuia ridicându-se în dreptul unei uşi şi făcându-i semn. În acelaşi timp, posesorul mâinii purta un dialog vizibil efervescent cu o asistentă, una din acelea cărora uniformă albă, scurtă şi mulată le vine ca o rochie de coctail. Felul în care zâmbeau ochii fetei şi înclinarea şăgalnică a capului trădau o victorie sigură a deşiratului de Radu, oare cum o fi reuşind? că lui nu-i mergea niciodată!

— Salut, Mariuse, uite, domnişoara asistentă este atât de drăguţă încât ne lasă să intrăm în salon, dar nu avem voie să filmăm,

înţelegi?

— Da, sigur, numai câteva întrebări, să ne convingem că sunt toţi bine… vă daţi seama ce întâmplare… dar nu filmăm… adică vreau să spun ştiu că sunt bine îngrijiţi, doar să ne convingem că n-a fost vis şi…

Se opri conştient de felul jalnic în care se bâlbâia, dar „domnişoara-asistentă" nici nu părea să-l fi luat în seamă, fiindcă nu-şi mută ochii de la Radu.

— Şi Ariela, fetiţa? băgui nesigur că va fi auzit. Abia atunci se întoarse spre el proaspăta cucerire a colegului şi-i zise vesel:

— Ariela? Vai, dar ea este-un îngeraş! Toată secţia o iubeşte. Păcat însă că tatăl ei…

— Ce e cu tatăl ei? E bărbatul acela ca la patruzeci de ani sau este cel mai tânăr? Se simte rău?

— E cel mai în vârstă. N-are nimic, dar ştiţi… vai, să nu spuneţi că v-am zis eu, vă rog. Se supără dom' doctor…

— Ce-are?

— Probabil e amnezic, deşi nu era lovit la cap. Poate că şocul… Nu-şi aminteşte de fiică-sa. Zice că nu-i a lui.

— Păi, dacă nu e a lui pe bune? opină Radu atrăgând o privire de reproş din ochii jucăuşi ai asistentei.

— Cum să nu fie? Fetiţa e isteaţă foc, ne-a spus cum o cheamă, cum îl cheamă pe taică-său, tot. E orfană de mamă, sărăcuţa de ea. Şi-a pierdut mama acum un an. Iar taică-său spune că e adevărat ce spune copilul, doar că nu e fiica lui, că el n-a avut niciodată copii.

— Şi nu ne lăsaţi să filmăm treaba asta? se indignă Radu.

— Peste trei zile vor fi externaţi şi le puteţi face ce vreţi! promise uniformă albă, scurtă. Poftiţi după mine vă rog, dar mai întâi îmbrăcaţi halatele, să nu ne certe asistentă şefă, o scorpie!

Marius se aşezase pe un scaun cu tăblia descuamată ca o unghie bolnavă, la căpătâiul uneia dintre paciente. Îl privea pe Radu plimbându-se încoace şi-n acolo, însoţit de asistenta tot mai languroasă şi-l invidie pentru felul cum reuşea să facă şi ceva extrem de plăcut şi ceva foarte util în acelaşi timp, fiindcă avea pornită mititica aceea de cameră ascunsă, draga de ea.

O privi pe femeia din pat. Era un pic palidă şi oarecum absentă, dar era firesc să nu prea ai chef de vorbă în astfel de împrejurări. Încercă să reînnoade dialogul:

— Ce altceva vă puteţi aminti?

— Domnule dragă, zău de mai ştiu ceva! După zgomotul acela groaznic s-o fost făcut întuneric şi nu mai ştiu nimic, no.

— Dar cum vă simţiţi acum?

— Sunt foarte bine şi vreau să merg acasă, că avem treabă, zău. Bărbatu-meu îi la stână, nu poate veni, şi-acasă nu-i decât fi-mea cea mare. Da' numa că vor să ne mai ţie să se convingă că n-avem nimic.

— Însănătoşire grabnică vă doresc! zise moale şi se ridică.

Se opri în dreptul patului în care tânăra cea frumoasă butona plină de nervozitate un telefon. Dintr-odată îşi dădu seama că o cunoaşte de undeva. Era prea tânără ca să-i fi fost colegă… O ştia din televiziune… Apoi îşi aminti: era dansatoare şi apărea în una din acele emisiuni de duminică la care nu se uită nimeni cu adevărat, ci le alegi fiindcă te adorm foarte uşor. Oh! va face carieră fătuţa asta!

— Duduie, sărut-mâna, ce s-a întâmplat?

— Nu dau interviuri acum. i-o reteză duduia sec şi fără milă.

Marius trase scaunul mai aproape. Se pricepea la fiţe.

— Dar cum, se poate? Fanii sunt îngrijoraţi, sună telefoanele la redacţie…

— Da? clipi brusc înviorată vedeta.

— Sigur. Cum vă simţiţi?

— Foarte bine, n-am nimic, trebuia să ajung la filmări şi am pierdut avionul. De aceea m-am urcat în nenorocitul acela de microbuz… Din Cluj nu exista un tren direct decât la unu noaptea, îţi poţi imagina?

Marius simţi că i se încreţeşte mintea în tentativa de a-şi aminti numele starletei. Cum naiba o chema?

— Este inadmisibil, într-adevăr. Vă amintiţi cumva cum s-a petrecut evenimentul?

— Care eveniment? întrebă ea cu dispreţ.

— Vreau să spun accidentul… V-a rămas ceva întipărit?

Obrazul fetei păli, dar ea păru să se înfurie:

— Ştii ceva? N-am chef să-mi amintesc. Am întors capul şi-am văzut ceva negru repezindu-se în noi, atât. E.O.K?

— Sigur, nu vreau să vă plictisesc, dar ce să spunem fanilor nerăbdători?

— Mna, puteţi pune acolo câteva chestii, că am fost la un pas de moarte, bla, bla, ce vreţi voi pentru audienţă, înţeleg, dar în principiu

să spuneţi că sunt bine şi revin. Unde e prostovana aia de asistentă? I-am cerut o alifie acum două ore şi tot n-a apărut. Ia uită-te tu pe hol după ea sau mai bine caut-o la biroul asistentelor, chiar în capăt…

Marius se ridică docil să execute augusta poruncă, dar pe hol se opri nedumerit. Era destul de întunecos – se făcea economie – şi, în plus, toată lumea părea să fugă înspre unul din capete, de parcă s-ar fi grăbit să împlinească dorinţa fetişcanei. Nu se împotrivi nici el curentului şi se pomeni în dreptul unei ferestre mari, ce dădea spre curtea spitalului, din care toţi priveau în jos. Pe trotuar, la cinci etaje distanţă zăcea plesnit trupul unei asistente.

— Era doamna Ligica, doamnaaa Ligiiicaaa! bocea pe hol asistenta lor cea drăguţă.

Jos, pe bucata de asfalt se lăţise o pată întunecată şi, de când observă acest amănunt, Marius nu mai privi pe geam. Oricum, Radu trăsese câteva cadre şi revenise sus în goană, fiindcă apăruseră criminaliştii.

— O cunoşteaţi? se interesă Marius neutru.

— Era asistenţa noastră şefă, cum să nu? hohotiră sânii încarceraţi în uniforma rochie-de-coctail.

Marius simţi o oarecare nedumerire amintindu-şi că asistentă şefă fusese o scorpie până adineauri, dar tăcu.

Radu nu se mai putu abţine văzând atâta durere şi cuprinse în braţe fetişcana îndurerată.

— Vai, dar Ariela era cu ea! îşi aminti ea brusc şi se desprinse. Unde o fi copilă, doamne?

O descoperiră în salonul cel mai îndepărtat, povestind printre lacrimi cum „Tanti Ligica a căzut când am rugat-o să pună fărâmituri la porumbei”.

Marius o privi cu atenţie şi se minună încă o dată de frumuseţea micuţei: leit Shirley Temple, cea din filmele vechi ale copilăriei.

Fetiţa întoarse capul cu ochi albaştri înlăcrimaţi şi-i zâmbi lui, pentru o clipă numai lui, într-un fel care-l cutremură. Ştia zâmbetul ăsta!

În salonul de bărbaţi, unde le-a fost imposibil să n-o aducă şi pe Ariela, Marius simţi că recunoaşte sâcâiala jenantă din mintea sa pe chipul tatălui fetiţei, domnul Câmpeanu. După felul cum se înnegură la vederea copilului era evident nu doar că şi-o amintea, iar ipoteza amneziei era o greşeală, dar felul cum şi-o amintea nu era tocmai

plăcut. Fetiţa ciripea ca un cintezoi primăvara: vizită fiecare pacient, află de ce era internat, „unde are buba", constată că de la acest geam săraca tanti Ligica nu se vedea, primi de la un bătrânel o portocală şi vru cu tot dinadinsul să-şi îmbrăţişeze părintele.

Marius ar fi dorit linişte ca să poată pune măcar o întrebare bărbatului ce se sprijinea în perne cu buzele pecetluite într-o dungă subţire şi neprietenoasă. Până la urmă Radu se milostivi să priceapă semnele lui disperate şi ieşi pe hol cu asistenta şi copiliţa, iar el se apropie de pat:

— N-am mai văzut niciodată un copil atât de curios. declară cu sinceritate. Sunt convins că este foarte inteligentă.

Domnul Câmpeanu avu o tresărire, dar tăcu. Trecuse cu bine testul: puţini părinţi rezistă la o laudă adresată odraslei.

— Vă mai amintiţi ceva din accident?

— Eu m-am urcat chiar acolo, domnule reporter. Nu eram atent decât cum să-mi scot banii din buzunar să plătesc biletul fără să cad în nas, ştii. Taman schimbasem o hârtie de cincizeci de lei la chioşcul de ziare din staţie ca să am mărunt, şi-apăi cucoana cu presa mi-o dat bani prea mărunţi, de-mi atârnau buzunările de metal. Mă scormoneam să scot suma exactă când s-o petrecut nenorocirea.

— Unde mergeaţi, dacă îmi permiteţi să vă întreb?

— D-apăi meream acasă, la noua mea casă. Mi s-o prăpădit nevasta de-un an şi-s amărât. Nu puteam ţine singur gospodăria la ţară, că dacă nu-i femeie te mănâncă purecii. Am luat în chirie o garsonieră la oraş, am găsit de lucru pe şantier şi merg înainte dacă asta o fost voia Domnului.

— Poate la oraş e mai bine şi pentru fetiţă. Merge la şcoală, nu-i aşa?

— Ştii ceva, domnule? Copchila asta nu-i a mea. Geaba vreţi să mi-o vârâţi pe gât.

— Ea spune că-i sunteţi tată, vă cunoaşte, vorbeşte despre maică-sa, soţia dumneavoastră, a dat nume… De unde ar putea să ştie?

— No, asta chiar nu-i treaba mea! O fi întrebat în sat.

— Bine, dar o cunoaşteţi măcar? E din localitatea de unde sunteţi de fel?

— Nu, domnule dragă, n-o cunosc, n-am văzut-o în viaţa mea.

— Vă cred. şopti Marius, deşi era convins că cel din faţa lui minte.

Ieşiră din spital cu uşurare. Agitaţia cu asistenta căzută de la etaj bulversase totul.

Marius privi în urmă, spre geamul de la etajul cinci, chiar înainte de a urca în maşină. Ariela era acolo şi, când îl văzu, îi trimise bezele, ba chiar şi un sărut drăgălaş expediat din palma deschisă cu o răsuflare mai puternică. Radu o văzu şi el:

— Chiar nu ia nimeni copilul de acolo? Deja a căzut cineva pe fereastra aia! Ca să nu mai spun că e îngrozitor că o lasă să se uite la cadavru!

— Cine i se poate împotrivi Arielei? întrebă Marius mai mult pentru sine.

În prima clipă oarecum liberă din acea zi de 16 iunie – ce i se părea la fel de lungă ca şi aceea prin care înotase Leopold Bloom, tastă pe telefon numărul Annei, dar ea avea aparatul închis. Marius bătu cu palma în volan; se afla într-o intersecţie, aşteptând culoarea verde. Anna, îi era dor de ea! Ar fi vrut s-o cheme să ia masa la un restaurant fără pretenţii, deşi avea nevoie mai mult să vorbească decât să mănânce. Mda, asta e! Va intra în primul magazin, va lua cartofi prăjiţi şi cârnaţi şi-i va mânca pe canapea cu o sticlă de bere, privind un meci. Dacă va mai putea urmări vreun meci, după nebunia prin care trecea de trei zile…

Exact atunci în mijlocul intersecţiei îşi făcu apariţia un poliţist cu fluierul în gură şi începu să dirijeze circulaţia care se desfăşura de altfel normal şi paşnic. În urma unor astfel de iniţiative intersecţiile se blochează iremediabil pe toată durata orei de vârf, ar fi gândit Marius, dacă nu ar fi fost atât de şocat de ceea ce vedea: poliţistul purta pantaloni şi caschetă regulamentară, dar avea bustul gol. Nu chiar gol: un frumos sutien negru cu dantele fine ca pentru un budoar îi trecea peste pieptul păros.

Fără să ţină cont de claxoanele maşinilor din spate, nici de semnele tot mai evidente ale poliţistului care-l îndemna să demareze, Marius se holbă la arătarea cu fluier şi caschetă. Nu se putea să nu-l vadă nimeni!

Într-un târziu ajunse acasă, în răcoarea iluzorie a propriului apartament. Faptul că putea închide uşa în urmă nu-i mai dădea sentimentul de siguranţă de altă dată. Iraţionalul cu umbrele sale terifiante se putea strecura înăuntru cu uşurinţă, trecând prin pereţi, prin ferestrele închise şi prin cutia lui craniană.

Lăsă pe masa din bucătărie plasa cu cele câteva cumpărături şi, chiar înainte de a-şi scoate blugii şi tricoul, puse la fiert un ibric mare pentru cafea. Porni din mers televizorul şi combină muzicală, aruncă de-a valma în maşina de spălat câteva haine şi, când toată aparatura zumzăia la datorie, se simţi cumva uşurat, de parcă tehnologia şi normalitatea ar fi putut ridica o stavilă între el şi…

Se aşeză în faţa calculatorului şi încercă să citească ştirile. Gândul i se întorcea constant la Anna. N-o găsise nici la redacţie, i se spusese că s-a învoit, fiindcă se simţea rău. Avea s-o mai sune încă o dată, aşa cam pe la nouă. Îşi prinse capul în palme. Se întrebă dacă auzise vreodată pe ai lui pomenind despre cazuri de schizofrenie în familie. Nu, nu-şi amintea. Dar se mai putea baza el pe propriile amintiri când avea vedenii şi închipuiri? Cel mai bine ar fi fost să se relaxeze. Se trânti în pat şi luă cartea de pe pernă de alături.

Citi preţ de câteva pagini cu nesaţ, apoi mintea lui începu să lucreze pe un plan secund şi se gândi că şi el este în derivă pe o plută de piatră că Pedro Once şi că va pluti, va pluti până când va eşua pe ţărmuri necunoscute. Sau până va întâlni ciclopii. Totuşi, „Plută de piatră" nu era romanul său preferat: îi repetă la nesfârşit temerile. De ce se temea? „Cel mai probabil, de mine însumi!" Îşi zise cu dispreţ – „acolo sunt depozitate coşmarurile, fobiile, acolo zace înfăşurată în linţoliu moartea personală, primită la pachet de la naştere…" Da! Ştia de ce anume se temea exact în clipa aceea! De zâmbetul Arielei. Îl mai întâlnise undeva, dar unde? Şi atunci se ridică din pat repede şi simţi că pielea îi prinde chiciură. Se duse la bibliotecă şi extrase „Crimă şi pedeapsă", o deschise spre sfârşit şi citi: Ariela era fetiţa din visul lui Svidrigailov, fetiţa de cinci ani, pură şi inocentă care te întâmpină dintr-odată cu un surâs pervers de cocotă atotştiutoare. Dostoievski o cunoscuse, o întâlnise.

Şi se întrebă câţi o mai văzuseră aşa cum o vedea el în toată splendoarea ei sinistră.

* * *

Dimineaţa se trezi pe covoraşul din faţa bibliotecii înconjurat de cărţi şi bucăţele de hârtie folosite ca semn pentru împănat volumele acolo unde i se păruse că întrezăreşte referiri la… O luase razna aseară. Căldura, oboseala. Şi nu băuse decât cafea ieri!

Îşi fierse un ou şi gustă din salată de vinete pe care o cumpărase seara trecută. Era acră. Uitase s-o bage la frigider, fir-ar al dracu'!

aruncă tot şi se simţi iar trist.

Se spălă pe dinţi, se bărbieri, se pieptănă. Era un băiat frumuşel îşi mărturisi nici nu ştia a câta oară, ceea ce nu explică indecizia fetelor. O prietenă din liceu îi spusese odată că nu-l place fiindcă priveşte prin ea. Ei, chiar presupunând că ea ar fi avut dreptate şi se comporta ca un röntgen, ce alt defect i-ar fi putut găsi?

Şi totuşi, pe Anna n-o putea citi, Anna era o enigmă; acesta să fi fost motivul pentru care se îndrăgostise de ea, motivul pentru care o iubea… nu, fără cuvinte mari, mai bine fără, hotărî înciudat. Cuvintele mari te rup de realitate chiar şi când exprimă adevărul.

Gândul la adevăr îi dădu o idee. Îl sună pe Radu şi-i ceru să-l învoiască. Nu-i spuse mai mult, dar ştia că nu va avea linişte până când nu-şi duce intenţia la capăt. Trebuia să ajungă într-un loc şi să se convingă dacă intuiţia lui fusese corectă sau nu. Urcă în Logan destul de bine dispus şi ieşi din oraş înainte ca soarele să prindă putere. Domnul Câmpeanu spunea că a luat microbuzul din haltă Sântimbru. Acolo voia să ajungă.

Apropiindu-se, constată că trenul ucigaş dispăruse. Când opri maşina la umbra clădirii scorojite i se păru că peronul, casa de bilete şi împrejurimile sunt pustii. Câţiva porumbei ciuguleau de pe jos fărâmituri imaginare.

Marius se răsuci nedumerit. Unde era staţia de microbuz?

Se apropie de casa de bilete, citi programul şi bătu în gemuleţul închis. Îi deschise o cucoană grăsuţă cu faţa lucioasă:

— Da, domnu'. La acceleratu' de ora 10?

— Aş dori să vă întreb ceva.

— La birou' de informaţii, pe stânga. Şi-i trânti geamul în faţă.

Marius se supuse cu resemnare fatalităţii birocratice. Dar ghişeul de la „Informaţii" era închis. Se întoarse la casierie.

— Doamnă, dar e închis la informaţii.

— Ei, da, aşa e, că Ancuţa mai întârzie. Zi ce doriţi? Vă dau să consultaţi un mers al trenurilor?

— Vreau să ştiu de unde pot lua microbuzul spre Alba.

— Din spatele gării, după depozit.

Şi geamul se trânti din nou. Marius descoperi depozitul şi, mai ales, ceea ce-l interesa de fapt: chioşcul de ziare.

Din fericire, vânzătoarea de aici era mai harnică decât Ancuţa de la informaţii. Deja îşi mătura trotuarul din faţă.

— Sărut-mâna! o întâmpină Marius hotărât să fie agreabil.

— Bună dimineaţa. Jurnalu?

— Sunt de la televiziune. Aş dori să vă întreb ceva în legătură cu accidentul de tren.

Femeia îşi trecu mâna prin păr pentru orice eventualitate, deşi nu se vedea nicio cameră de filmat.

— Da, domnu'.

— V-aş ruga să încercaţi să vă amintiţi ceva din ziua accidentului, chiar dinainte de accident.

— Aşa.

— A venit aici un bărbat între două vârste, cam ca la patruzeci şi cinci, cinzeci de ani, un pic mai înalt decât mine, cu păr şaten, bine făcut, bronzat. Mi se pare că purta o cămaşă albastru-deschis. V-a cerut să-i schimbaţi o hârtie de cincizeci de lei.

— Da, dar a cumpărat şi-un Adevăru'.

— Fantastică memorie aveţi! Bravo! Acum vă rog să mă urmăriţi cu atenţie. Cine-l însoţea pe bărbat?

— Nimeni, era singur.

— Dacă n-aţi văzut bine?

— Am văzut bine, că ieşisem să stropesc pe jos cu apă că altfel se face praf şi eu inhalez tot, domnu', că deja am astmă, să ştiţi. Aşa că vă spun precis că era singur. L-am văzut când s-o urcat în microbuz, că numai ce sosise. Am auzit şi când o dat trenu în iei, da' Dumnezo îi mare, şi-o făcut minuni şi uite că trăiesc.

— Cine s-a mai urcat de aici?

— Nimeni.

— Nu era o fetiţă cu bărbatul acela? Poate nu v-aţi dat seama că era cu el.

— N-am văzut niciun copil, domnule. Numa el s-o urcat, vă spun la sigur.

— Vă mulţumesc din suflet. Daţi-mi un Jurnalul Naţional.

— Am ţinut minte, vedeţi? Da' nu filmaţi? Am ţinut minte că m-o uşurat de monede, că i-am dat bani cam mărunţi, da' de! Asta-i marfa mea!

— Sărut-mâna. Vă mulţumesc. Voi mai trece pe aici dacă mai am întrebări. Şi voi filma, desigur.

Sentimentul de triumf era atât de pregnant în interiorul său, încât Marius uită că i se adeverise o sumbră intuiţie.

Exact la intrarea în oraş mobilul îi sună în buzunar. Radu era, destul de agitat: că Flori era nervoasă rău din cauza absenţei lui. Că ar fi trebuit să fie plecaţi să filmeze o chestie nu se ştie unde pe coclauri, la o stână, unde un cioban murise înecat. Putea să ghicească cine era ciobanul? Dacă nu, îi spunea el. Dar Marius ghici: soţul femeii cu care vorbise ieri în salon. Da, da, da!!! îi confirmă Radu surescitat. Ce naiba se întâmpla?

După această veste, nu se mai gândi la posibilele motive pentru care o fetiţă de 8 ani călătoreşte singură.

Abia când parcă în faţa spitalului se întrebă de unde apăruse un copil în microbuz aşa din senin?

În lift, urcând spre etajul cinci lângă un bătrânel cu perfuzie şi o femeie dusă în cărucior, îi veni în minte unica soluţie posibilă: probabil era fetiţa şoferului mort. Ceilalţi pasageri erau în viaţă şi nimeni n-o recunoştea.

Coborî şi se îndreptă spre salonul 146, unde fusese ieri, recunoscător că nu fusese oprit până în acel moment. Totuşi nu înţelegea de ce Ariela pretindea că este fata lui Câmpeanu. În faţa uşii trase aer în piept şi ciocăni discret: doar era un salon de femei. Nu-i răspunse nimeni. Mai ciocăni o dată. Din interior nu se auzea nimic. Atunci deschise uşa încet de tot, cu prudenţă, convins că va auzi ţipătul indignat al cuiva care tocmai se îmbracă. Privi prin crăpătură. Salonul era gol. Deschise uşa larg şi păşi înăuntru. Pe patul de lângă fereastră stătea Ariela, dar nu păru să-l bage în seamă, era cu spatele.

Se opri convins că nu va putea înainta, că tălpile sale prinseseră cumva rădăcini în linoleumul tocit. Ariela părea să îngâne un cântec, dar Marius ştia că l-a simţit şi atunci o auzi, îi auzi vocea stranie, nu vocea de ieri, nu vocea firească, ci un glas matur, dar plin de nuanţe:

— Încetează.

— Ce? se bâlbâi el.

— Nu mai răscoli. Lasă oamenii în pace. Ca să fie bine.

— Tu nu eşti fetiţa domnului Câmpeanu.

— Dar vreau să fiu.

— Eşti fetiţa şoferului şi ai uitat din cauza şocului.

Din direcţia ei se auzi un chicotit.

— Cine eşti?

Ariela se răsuci, îl privi pe sub gene, cochetă:

— Cred că semănăm foarte mult, facem aceleaşi lucruri, avem

aceleaşi pasiuni eu şi cu tine.

— Ce vrei să spui?

— Citim amândoi. Ştiu că îţi place să citeşti. Sunt şi eu un Cititor. Dar eu citesc în adâncimile din fiinţele vii.

Marius îşi simţi şuierul respiraţiei. Uşa rămăsese deschisă, dar pentru prima oară holul spitalului era învăluit în tăcere. Tocmai acum când ar fi vrut să audă glasurile interminabile de fiecare zi, uşile trântite, paşii târşiţi sau alergători.

— Ai ştiut, tinere domn, fiindcă te-am ales.

Cu un efort de voinţă Marius dădu înapoi şi ieşi. Îi pulsau tâmplele ca în ziua când murise bunică-sa şi rămăsese singur la nouăsprezece ani. Doar că atunci înţelegea ceva, ştia ce i se întâmplă; în momentul când trecu pragul pe coridor, gata-gata să se împiedice, nici nu mai ştia de el, se simţea de parcă ar fi scăpat din infern. Dintr-un ochi al infernului deschis la întâmplare chiar acolo. Nu dorea decât să plece, să iasă la aer. Nimeri pe scări, coborî unul sau două etaje, nici nu ştia, ieşi într-un coridor, se rătăci pe o ramificaţie întunecoasă, i se părea că spitalul e pustiu, că nu are pe cine să întrebe unde este ieşirea. Chiar atunci se deschise o uşă pe care scria „Vestiar – Garderobă" şi o văzu pe doamna de ieri, pacientă cu soţul cioban. „Şi care a murit înecat", se cutremură Marius încă o dată. O opri:

— Plecaţi?

— Mă duc şi eu acasă. zise ea evitându-i privirea.

— Îmi pare rău, am auzit. Cum s-a întâmplat? întrebă cu lipsa de milă a reporterului.

Femeia şovăi. Se frecă la ochi dornică să plângă:

— Dumnezeu să-l ierte că mi-o fost bun bărbat, da' iel mai bea. Mă gândesc c-a fi băut şi-a căzut, de s-o putut îneca în două deşte de apă din baltă. Soarta, domnule dragă!

Marius se rezemă de perete, iar văduva îngână un salut şi se îndepărtă. În mintea lui se legau informaţii mai noi şi mai vechi, senzaţii, impresii fugare. Când rezultatul i se înfăţişă, aproape fără să vrea îi zise femeii care ajunsese la zece paşi distanţă:

— Dar dumneata ştiai că va muri, nu?

Ea tresări, se întoarse să-l privească şi plecă iuţind pasul.

Nu ştiu cât a mai stat acolo cu spatele lipit de zidul rece. Într-un târziu, mai calm, plecă.

Pe când a intrat în redacţie se făcuse patru, mai avea doar o oră

de serviciu. Flori îi trânti pe birou un teanc de ştiri ce trebuiau redactate, cele de mai mică importanţă, cele de fapt divers, care s-au putut amâna.

Avea să stea târziu, devenise evident că avea de recuperat. Îl trecu un frison, probabil exageraseră cu aerul condiţionat. Sau poate era doar frică. În sinea lui putea să recunoască: îi fusese frică acolo în salon cu creatura aceea. Toţi vedeau în ea un copil nevinovat, o fetiţă drăgălaşă, de ce pentru el era cu totul altceva? Capacitatea sa de a vedea prin oameni? Nu, faptul că era intuitiv şi ştia puţină psihologie nu putea să justifice oroarea ce-l încerca la simplă vedere a fetiţei.

Nu va putea uita niciodată faţa aceea de copil privindu-l cu ochi de adult, gura mică vorbindu-i în fraze imposibile. Ceva nu era bine deloc cu Ariela. Cu toţii aveau în străfunduri o zonă fără nume, o zonă unde sălăşluieşte iraţionalul, magicul, dar la fetiţă acel Cineva fără chip ieşise deasupra. Ca o pată de întuneric ce se lăţeşte şi-i întunecă şi pe cei din jur…

I se păru – când privi pe fereastră – că oamenii pe stradă se mişcă greoi, e de la căldură, îşi zise, se mişcau cumva moale, dar şi în redacţie sunetele celor din jur veneau ca de la depărtare, de parcă ar fi călătorit printr-un mediu mai dens. Ridică ochii spre cer, spre seninul netulburat de unde se revărsa căldura infernală, însă văzu fundul unei mări, văzu peşti plutind somnoros, balene cu cozi plate bătând apa agale.

Când se făcuse cinci? Colegii plecau, iar el, în loc să scrie mai repede ce avea, stătuse cu ochii pe fereastră. Radu se opri în faţa biroului privindu-l compătimitor:

— Ce faci, omule, pe unde-ai umblat?

— Bine că te văd, să-ţi spun ce-am descoperit azi. E de necrezut.

— Mariusică, tată, dacă vrei să auzi chestii incredibile, stai să-ţi spun eu. A murit ciobanul, da? Păi ăsta-i doar începutul. Una din femei, chiar pe când se pregăteau s-o externeze, a pierdut sarcina. Bărbatul cel tânăr, celălalt, nu domnu' Câmpeanu, a lovit două asistente, dar se pare că face nişte crize ciudate. Încă nu sunt siguri dacă este epilepsie. Iar marea vedetă care dansează duminica topless are erupţii cutanate pe tot corpul şi înjură personalul medical în gura mare, că zice c-a luat boala în spital. Ce părere ai?

— Radu, am fost la Sântimbru, de unde zicea Câmpeanu c-a urcat în microbuz. Vânzătoarea de la chioşcul de ziare, cea care îi

schimbase banii, susţine că era singur, că n-avea niciun copil cu el. Ţie nu-ţi pare ciudată Ariela?

— Poate n-a văzut bine, trebuie să fie o explicaţie. Fetiţa aia nu minte. Păcat că taică-său s-a lovit la cap… Deşi… uneori şi mie mi s-a părut că ar cunoaşte-o pe copilă. Mai stai? Hai, te las, am invitat-o pe Corina să mâncăm în oraş. Să ai spor! Nu sta prea mult că nu-ţi face nimeni statuie.

Nu, nu intenţiona să stea foarte mult. Mai bine venea dimineaţa mai devreme. Totuşi se strădui să formuleze fraze clare, să scrie inspirat, deşi avea senzaţia că mintea lui rula pe un program independent şi nu-l mai asculta. Numai în momentul când se întrerupse curentul realiză că afară se întunecase. De fapt nu ar fi trebuit să fie noapte, dar se apropia o furtună. Un nor vineţiu naviga peste ceea ce fusese un apus limpede în culori aurii.

Fără curent nu mai era nimic de făcut. Îşi încuie biroul, salută portarul şi ieşi afară în parcare exact când primii stropi cădeau calzi şi lunguleţi pe asfaltul încins de parcă ar fi fost nişte boabe de strugure zemos aruncate de la balcon. Alergă până la maşină, deschise portbagajul şi trânti înăuntru cutia cu documente pe care avea de gând să le studieze de dimineaţă. Ploaia se intensifică. Se aplecă să potrivească acel covoraş enervant care aluneca şi bloca uneori uşa, apoi închise portbagajul.

În faţa portierei se căută în buzunarul cămăşii, unde pusese cheile, numai că lipseau. Ce naiba, doar mai înainte le avusese în mână! Se pipăi peste toate buzunarele. Nici urmă de chei. Se întoarse în spate. Pe jos nu-i căzuseră. Căzuseră în portbagaj, întrucât dacă un lucru poate merge rău, atunci va merge. Se simţi inundat de un val de furie lichidă care i se răspândi cu grăbire până la cea mai îndepărtată extremitate. Celălalt set de chei era acasă. Din fericire cheia de la apartament o avea separat, pe inelul cu cheile biroului. Va merge pe jos, singing in the rain, exact asta-i lipsea, fir-ar al dracu', dar aşa-i trebuia dacă era bleg!

Izbi roată cu piciorul ca să-şi domolească ariciul de nervi din stomac. Era deja prea ud ca să mai merite să se ferească. Şi nici nu-i mai păsa că e ridicol. Avea să meargă pe jos până acasă, ce dacă locuia taman în cealaltă parte a oraşului?

Porni voinicește, cu toate că simţea hainele reci pe el, porni cu apa şiroind pe umeri. Încercă să fluiere, dar îşi zise încercând să se

amuze că s-ar putea să se înece! Norul se vărsa deasupra oraşului ca spintecat. Perdele de ploaie băteau în clădiri, perdele căzând oblic, ca săgeţile. Deodată iluminatul stradal muri. Marius se opri cu un picior în aer. Doamne! Cum putea fi atât de întuneric? rămase o clipă aşa, aşteptând să i se obişnuiască ochii. Abia distingea silueta clădirilor în bezna îmbibată ca buretele. Mai înaintă pieptiş cale de două străzi şi se pregăti s-o ia în jos pe lângă Liceul de Arte, când constată cu surprindere că Liceul nu era unde s-ar fi aşteptat să-l găsească. Se învârti dezorientat. Probabil apucase pe vreo alee paralelă, fără să bage de seamă. Se întoarse în direcţia de unde i se părea că venise. Dar oare de acolo venise? Nu, n-ar fi putut să bage mâna în foc! Trebuia să ajungă la statuia lui Mihai Viteazul. La o intersecţie observă că un canal dădea pe dinafară şi nivelul apei ajungea la glezne. Ocoli zona numai un pic. Rău a făcut! Acum chiar nu ştia unde este. „Ce mama mă-sii!" îşi zise intrigat. Puse mâna streaşină la ochi de parcă s-ar fi apărat de soare. I se părea că e pe o străduţă cu case vechi, cu ferestre oblonite şi porţi înalte, cu zăvoare. Unde nimerise? Ploaia cădea fără încetare, apa creştea pe stradă, se auzeau din toate direcţiile pârâie care se revărsau pe trotuare. Merse la noroc înainte. Strada cobora spre stânga. Oare ducea spre gară? Dacă cobora din cetate, înseamnă că era în direcţia bună, spre casă, deşi nu recunoştea nimic. La un moment dat i se păru că aude clipocind un pas străin în spatele său. Se întoarse scuturat de un frison, dar ce să vadă prin peretele apă? Atât cât percepea la un metru de el, avea senzaţia că arhitectura caselor e bizară, dar poate i se părea. „Parcă aş fi într-unul din oraşele invizibile! Zoe, Zenobia, Zobeide, sau Zair, oraşul trecutului. Sau Tecla".

Acum auzi clar, în ciuda vuietului ploii, al apelor curgând la vale, auzi nu doar cu urechile, ci şi cu omoplaţii, cu ceafa, cu palmele – un chicotit venind din spate. Grăbi pasul ruşinat în sinea lui de spaima ce-i strânse viscerele. Strada cobora şi apele se repezeau în jos şi din urmă i se părea că vine un val tot mai mare. Deodată văzu cu groază drept în faţă că apele se învârteau inel prăbuşindu-se în gura unui puţ negru.

Se agăţă de peretele casei de lângă el, dar avu teribila senzaţie că toată stradă se înclină şi că va cădea negreşit în scurgerea monstruoasă, în gaura neagră lichidă.

Atunci simţi o respiraţie chiar lângă ureche. I se zbârli părul, fiindcă ştia, simţea prin toate fibrele corpului că ştie cine e lângă el.

— Vrei să vorbim?

Marius închise ochii strâns şi se ţinu cu unghiile de peretele casei. Ceea ce auzea, ceea ce văzuse nu exista, aşa cum nu există molii uriaşe sau poliţişti cu sutien sau peşti în văzduh. Nu există!

— Dacă eşti de acord să tragi o carte, îţi spun pe unde s-o iei.

— Pleacă de-aici!

— Dar nu trebuie decât să tragi o carte, atât.

Deschise ochii. Ariela avea o voce blândă, ca o femeie seara, înainte de culcare. Pe ea n-o atingea ploaia. Ţinea în mânuţe un pachet de cărţi şi Marius trase. I-o dădu fără să privească.

— Îmi pare rău. suspină fetiţa. E Turnul. Ştiu că în capul tău sunt altfel de cărţi, Cititorule, dar se pot spune poveşti şi cu cele ca acestea.

— „Castelul destinelor încrucişate". Îşi aminti că din timpuri de mult apuse.

— Ei, vezi? Şi acum porneşte degrabă prin gangul din stânga ta ca să ajungem acasă.

Gangul era ca Strada îngustă din Sibiu. La capătul celălalt ploaia se oprise. Marius ar fi privit în sus dacă ar fi avut curaj, dar se mulţumi să constate că era pe aleea dintre blocuri, la el în cartier. Asta da magie, fiindcă nu exista un astfel de drum în realitate, însă tot era mai bine decât s-o sfârşească prăbuşindu-se în puţul din centrul Oraşului Fantomă. Păşi repede şi tăcut până la uşa apartamentului. Se căută de chei, dar Ariela împinse uşa cu cotul şi deschise.

— E plăcut aici la tine, eşti un tip ordonat, deşi ai atât de multe cărţi. Schimbă-te de hainele ude, avem de vorbit.

În ciuda situaţiei extraordinare, Marius simţi dorinţa să bea o cafea. Una mare şi fierbinte. Puse ibricul pe aragaz şi se întoarse în cameră. Ariela stătea cuminte în fotoliu. O privi direct, sub lumina becului nu era decât un copil. Sau…?

— Cine eşti tu?

— Dacă ar fi să folosesc un cuvânt care ştiu că-ţi place mult, aş spune că sunt „o entitate". Dar adevărul este că „sunt un cercetător al răului"; recunoşti fraza asta, Cititorule?

— Nu.

— Aşa se recomanda Fernando Vidal.

— Tot nu ştiu cine sau ce eşti.

— Cred că cel mai mult îmi place la tine curiozitatea. Pentru că şi eu sunt curioasă. E unicul lucru pe care-l pot simţi. Trebuie să aflu pentru că eu trebuie să ştiu totul.

— Deci eşti o entitate extraterestră.

— Şi extraterestră, da. Numai că sunt de atât timp aici, încât mă poţi considera de-a voastră. De când s-a răspândit „boala numită viaţă" am mult de cercetat. De ce zâmbeşti?

— Îmi vorbeşti numai în citate? Înţeleg că te ocupi cu împrăştierea răului. Nu mă pot abţine să nu mă gândesc la faptul că dacă tu nu ai fi fost în microbuz nu se întâmpla nimic… Nu mureau oameni.

— Dar n-au murit! Da, te referi la şofer. A fost alegerea lui, să ştii. Am toată admiraţia pentru el.

— Deci tu ucizi.

— Nu. Eu le ofer oamenilor posibilitatea să aleagă. Dacă ei aleg răul nu e vina mea.

— Şi când hotărăşti că e necesar să ucizi?

— Saramago al vostru a spus că atunci când „e deja mort ceea ce e încă viu" şi avea dreptate, să ştii.

— Eşti alunecoasă, ca orice demon.

— Oh, nu sunt un demon. Îţi fierbe apa de cafea.

Marius se întoarse cu ceaşca în mână. Dacă era o halucinaţie, era una dintre cele mai interesante. Trebuia s-o exploateze. Ariela privea rafturile cu cărţi. Se întoarse spre el:

— Ştii de ce nu te plac fetele? Pentru că eşti incapabil să li te dedici total. Nu, nu o viaţă întreagă, asta chiar numai în cărţi se poate, dar măcar aşa, la început, în nebunia primului an. Tu şi atunci ţi-ai lua pauze de citit. Faci parte din categoria lui Proust, a celor care „nu iubesc femeile, ci doar zorii a căror roşeaţă se răsfrânge pe obrajii lor".

— N-am reuşit să aflu nimic despre tine, Ariela.

— Nu trebuie destăinuite toate tainele. Să lăsăm şi lucruri nespuse. Totuşi, îmi place că întrebi. Cei mai mulţi dintre semenii tăi preferă să nu ştie. Preferă să nu vadă.

— Şi crezi că eu văd?

— Ca să vezi cu adevărat ar trebui să orbeşti. Un anume fel de orbire. Ca să vezi în depărtări, ridici ochii din pământ, pierzi din atenţie lucruri apropiate. Ca să vezi în ansamblu, trebuie să te ridici la înălţime. E necesară un fel de orbire pentru faptele mărunte spre a putea surprinde esenţa.

— Vieţile noastre sunt făcute din fapte mărunte. Pentru asta trăim.

— Singurul lucru pentru care ar trebui să trăiţi este globul strălucitor ce rămâne din voi după ce muriţi, conştiinţa.

Marius bău din cană. Ar fi fost momentul să se culce. „Filosofia nu face adepţii", nu? zâmbi în sinea lui. Dar o prinsese cu minciuna:

— Spui că n-a murit decât şoferul.

— Da.

— Şi ciobanul? Soţul femeii din microbuz? N-are legătură cu tine? Mi-e greu să cred.

— Nevastă-sa mi l-a dat, crede-mă. A preferat să moară el în locul ei.

— Acestea sunt alegerile pe care îi pui să le facă?

— Sunt foarte interesante.

— Deci există oameni care mor absolut întâmplător?

— Vai, dar nimic nu este întâmplător. „Lucrurile din care este alcătuită lumea constituie un întreg", n-ai citit? Accidentul de microbuz s-a petrecut din cauza domnului Câmpeanu. Avea bani mărunţi în buzunar, ţi-aminteşti? Se scotocea în buzunare, iar şoferul îl aştepta cu biletul în mână, în loc să fie atent la calea ferată.

— E totul un haos.

— Aşa pare de aici de jos, recunosc. Şi ce ai tu împotriva haosului? Haosul este ordinea unui nivel superior, este ordinea unui sistem mai complex.

— Vreau să mă culc. Ar fi momentul să dispari şi să nu te mai întorci niciodată.

— Dar asta nu se poate. M-ai văzut.

— Şi ce dacă?

— Va trebui să mai tragi o carte.

— Termină cu prostiile!

— Haide, n-ai încotro. Aşa, bravo! Ia să vedem. Ai tras Judecata, dragă Marius. Este momentul să faci şi tu o alegere.

— Vreau să pleci.

— Ştii bine că nu se mai poate.

Şi Ariela râse cumva anume.

— Iată alegerile tale, Cititorule: Ai două variante: tu şi Radu sunteţi la nunta fiicei primarului. Veţi sta acolo până târziu, veţi filma, veţi bea, veţi dansa şi iar veţi filma. Flori n-o să te sune, fiindcă va trimite pe altcineva la accidentul de microbuz. Viaţa ta va decurge normal, aşa cum doreşti. Te vei însura cu Anna. Veţi fi fericiţi. Dar

numai un an. Ea va muri din cauza unei tumori. A doua variantă: tu şi Radu sunteţi la nunta fiicei primarului. Primeşti telefonul de la Flori şi plecaţi spre accidentul de microbuz. Veţi avea voi înşivă un accident pe drum şi vei muri. Vei muri ca Joseph Knecht, m-am gândit că îţi va mângâia orgoliul de cititor. Dar Anna va trăi şi va fi bine, nu se va îmbolnăvi niciodată. Alege!

— Te joci cu mine? Cine eşti tu?

Ariela trase la întâmplare o carte din pachet şi i-o arătă: era Moartea.

Şi Marius alese.

* * *

— Fantastic! Aţi văzut? Dubiţa televiziunii a căzut de pe pod. A evitat o fetiţă care a sărit fix în faţă, ce făcea ea singură pe pod? Cred c-a vrut să treacă în partea cealaltă, şoferul o smucit de volan, a rupt parapetul şi uite! Probabil că se grăbeau să filmeze c-a dat trenu peste un microbuz.

— Sunaţi la salvare! Aveţi telefon?

— A sunat soţia din casă. Dar au căzut de sus, de la înălţime şi maşina s-a şi scufundat. Blestemat lac II Tăuşoru ăsta! N-are fund. Înghite tot, nu se mai vede urmă de maşină.

— Se-aud sirenele. Vin pompierii. Mare minune să-i mai găsească vii!

Articol IX. PRAF MINUNE

Publicat Iun-Sep, 2009

Unul dintre obiectivele SRSFF este acela de a descoperi şi de a propune noi nume, scriitori care nu au mai publicat niciodată sau care au debutat în locuri mai puţin vizibile. Inaugurăm acum o nouă *rubrică, intitulată „debut SRSFF", în cadrul căreia autori anonimi (încă) vor încerca să-şi facă auzită vocea (în sens metaforic, firește).*

Diana Alzner s-a născut la 7 octombrie 1969, la Alba-Iulia. A urmat cursurile Facultăţii de Litere din Cluj iar în prezent este profesor de limba română în Rm. Vâlcea. După cum ne-a spus, Diana a descoperit sefeul în anii adolescenţei şi s-a apropiat de acest gen literar deoarece îl consideră „o modalitate de evadare" din locurile comune. Nu a mai publicat niciodată „pe hârtie" dar texte de ale sale (proză dar şi poezie) au mai apărut pe internet. De asemenea are şi un blog din care am aflat că este „în căutarea frumuseţii oriunde s-ar afla".

Secţiune 9.01 UNU

Mă trezisem dimineaţa târziu, destul de buimacă, după ce noaptea precedentă închisesem calculatorul la două şi jumătate. Da, dar terminasem teza de doctorat! Ceea ce urma, erau mai mult chestiuni de protocol. O vreme mi-am propus să nu mai aud de lingvistică şi, mai ales de influenţa structuralismului saussurian în filosofia lui Derrida. Aveam să iau o pauză în care… nu prea ştiam ce voi face.

Pentru început, mi-am turnat o cafea mare, am deschis ferestrele şi-am lăsat să se scurgă din CD acordurile Dimineţii lui Grieg. Minunată zi! mi-am şoptit, vrăjită de desenele soarelui pe parchetul lustruit. Încă nu mă obişnuisem cu casă, deşi fusese construită de bunicii mei. Legea 10 le-o restituise, dar plină de chiriaşi, oameni bătrâni şi ei, care îi rugaseră cu lacrimi în ochi să nu-i dăm afară. Bunicii au cedat, rămânând la rândul lor chiriaşi la stat, în blocul turn din centru, pe la etajul şase…

Apoi i-a strâns Dumnezeu… Chiriaşi, proprietari s-au trezit în Câmpiile Elizee, unde certurile nu-şi mai au rostul. În răstimpul unui singur an m-am aflat unică moştenitoare a casei de pe strada Lucian Blaga, fostă Banul Mihalache. Părinţii îmi muriseră de mult, crescusem ca fata bunicilor. Moştenisem o casă şi multe amintiri… Chiar! Ce-o fi în lădiţa aceea grea pe care o găsisem în debaraua de la bloc? Caiete, văzusem, dar ce conţineau? Le-am înşirat pe toate în jurul meu, pe covor. Din fericire, erau numerotate!

Unu. Era scrisul mărunt şi ordonat al bunicului, contabil conştiincios, corect, punctual. Doar că printre paragrafe a desenat obiecte ciudate, plante, iată şi-un portret. Părea un jurnal. Prima însemnare înscrisă pe foile îngălbenite, aproape sfărâmicioase, datează din…

(a) 4 aprilie 1924

Nu mai pot trăi pe spinarea părinţilor! Trebuie să-mi găsesc neapărat de lucru, chiar de-ar fi să car valize în gară! Mi-e ruşine de Eliza.

(b) 5 aprilie 1924

Oraşul este atât de mic! M-am întâlnit pe stradă cu doamna Câmpeanu, era cu fiică-sa şi cu nesuferitul ei de fiu. M-a întrebat ce mai fac, ce face scumpa mea mamă? Era toată numai miere, însă de fapt îşi bătea joc. Toţi se bucură atunci când o familie veche decade dintr-un motiv sau altul… Uită că bunicul a înfiinţat şcoala numărul 1, că

unchiul meu a înfiinţat firma de taxiuri, că mama a fost prima fată cu bacalaureatul din tot târgul. Aş vrea să le pot da peste nas! Ştie toată lumea că n-am de lucru.

(c) 6 aprilie 1924

Şandor mi-a vândut un pont: spiţerul caută un ajutor. Mi-a tresărit inima, dar cred că va cere referinţe, ceea ce n-am de unde-i aduce. Am făcut şcoala militară, trăiesc din război, nu mă pricep la pus lipitori şi ventuze…

(d) 9 aprilie 1924

Mama zice că ar merita o încercare. Tata păstrează o figură sumbră. Trebuie s-o mărite pe Matilda, însă cu dota pe care o are…

(e) 11 aprilie 1924

Gata! Am fost la spiţer. De parcă n-aş fi alergat până acolo toată copilăria să cumpăr ceaiuri, pudre şi alifii! Azi când am intrat, a fost ca şi cum aş fi păşit în clădire pentru prima oară. Ştiam cât e de mare sală, clopoţeii de la intrare fac ecou spărgându-şi clipocitul în tavanul boltit şi înalt cât pentru două etaje. Mă fascinase mereu această încăpere în care nu poţi vorbi decât în şoaptă, plină de dulăpioare închise, rafturi cu sticluţe, balanţe şi eprubete. De îndată ce uşa s-a închis în urma mea, s-a lăsat o linişte mormântală; doar de undeva de sus, de la nivelul balconului ce înconjoară cameră rotundă, se auzea ticăitul discret al unui pendul…

De aceea vocea domnului Goldmann, m-a făcut să tresar. Ce fizionomie are individul! Părul sur şi favoriţii lungi îi dau aerul unui mag, iar şorţul alb îl face să aducă puţin cu un măcelar… Ce mai contează! După un scurt interogatoriu mi-a zis:

— Tinere domn, te aşteptam!

M-a angajat, nici nu-mi venea să cred! La disperarea mea, aş fi lucrat şi pentru diavol!

(f) 13 aprilie 1924

Ieri m-am prezentat devreme la lucru şi, cu toate acestea, l-am găsit pe patronul meu deja ocupat cu prepararea unor reţete. Mi-a întins mâna, a zâmbit mustrător şi s-a prezentat de parcă nu l-aş mai fi văzut de-o viaţă:

— Numele meu este Jacob Goldmann, fiule, ai reţinut? Şi nu-mi place lipsa de punctualitate. Asta, fiindcă în domeniul nostru se cer o mulţime de calităţi şi virtuţi de la cei care se încumetă să pătrundă tainele materiei şi ale spiritului… Acum am să te rog să intri în

cămăruţa asta şi să te schimbi, îţi vei lua pe tine hainele atârnate în cuiul de după uşă. La plecare repeţi operaţia inversă.

— Bine, dar pot şi acasă…

— Nu, nu poţi, vei face exact aşa cum îţi recomand, pentru că nu sunt toane de om bătrân acestea, ci elementare măsuri de precauţie. Lucrăm cu substanţe periculoase, înţelegi?

Apoi, când am fost echipat, m-a purtat prin toate încăperile şi laboratoarele de la parter şi de la etajul întâi, din dreptul balconului. Ne-am oprit turul în camera centrală de la etaj; domnul Goldmann zâmbi şmechereşte…

— Eşti băiat inteligent, ţi-ai dat seama că mai sunt încăperi în clădire; n-a venit însă momentul să le cunoşti. Te asigur că le vei parcurge pe toate, pe măsura progresului tău spiritual. Da, ai auzit bine; pentru a combina cu măiestrie desăvârşită elementele lumii materiale este nevoie de asceză şi puritate. Ţin să-ţi recomand insistent anumite reguli de comportament dacă tot mai doreşti să lucrezi cu mine.

— Bineînţeles… sigur… m-am bâlbâit nedumerit.

— Bravo, tinere, aşa te vreau, plin de hotărâre, spre culmile gloriei!

Moşul era un pic scrântit, mi-am dat seama repede, trebuia să-i fac faţă şi să îl las în plata Domnului. Pentru început mă aşeză la o măsuţă lângă fereastră şi-mi spuse că treaba mea în săptămânile următoare era lectura unor cărţi fără de care n-aveam să mă descurc nicicum în această meserie. Scoase din dulapul de la colţ câteva tomuri grele şi prăfuite, le stivui la dreapta mea în ordinea în care trebuia să le citesc şi mă părăsi.

Prima carte avea coperţi de piele neagră, iar pe pagina de titlu era desenată o mână ţinând o torţă. „Flacăra cunoaşterii” mi-am zis şi-am răsfoit-o niţeluş, să-mi fac o impresie. Nu mi-am putut închipui în cel fel m-ar fi ajutat înţelepciunea acelei cărţi la prepararea soluţiilor contra durerii de măsele: avea multe figuri geometrice cu triunghiuri şi pătrate, cu globul pământesc, apoi, chiar la mijloc, pe toată pagina, era din nou desenată o mână ce ieşea dintr-un nor; de data asta, mâna ţinea un fir de care atârna întreaga lume. „Un simbol transparent…”

A doua carte purta un titlu: „Magne Hierogliphica” şi cuprindea multe desene de neînţeles, explicate prin cuvinte şi mai de neînţeles;

după capitolul al treilea, se părea că se mai clarifică oarecum: erau multe reprezentări creştine precum mielul sacrificat, sfântul potir, Ochiul lui Dumnezeu, porumbelul, crucea-copac. După capitolul al patrulea, intram din nou în ceaţă: se vorbea despre peşteri, râuri subterane, metale şi… castitatea inorogilor. Am închis-o oarecum înciudat.

A treia carte avea titlul încrustat cu aur: „Sapientaie Aeternae". Ni se predase latină şi greaca la şcoala militară, probabil pentru ca să ni se testeze rezistenţa… Acum mă bucuram în sinea mea, pentru că acest al treilea volum era în întregime scris în latină; Deschizându-l m-am cutremurat: era un manuscris! Trebuie că fusese copiat în acele abaţii ale Evului Mijlociu, pe când Gutenberg nu inventase tiparul. Avea o mulţime de miniaturi remarcabile, iar literele se înşirau parcă pictate. „Îmi voi face rost de-un dicţionar, e prea complicat".

Abia cea de-a patra carte părea să aibă de-a face în mod direct cu ştiinţa spiţerului. Se numea „Testamentul lui Ga far al Sâdiq" şi discuta despre virtuţile terapeutice ale unor pietre preţioase ca jadul, malahitul, ametistul şi lapis lazuli. Înşelătorie curată! Niciodată nu-i cumpărasem aşa ceva maică-mii când o durea capul. Nu înghiţisem niciodată pietricele în caz că ne stricăm stomacul. „Ce aiureli!"

Enervat, am pus mâna pe următoarea carte, descurajant de groasă; autorul era se pare un arab, pe numele său al-Kamil, şi îşi intitulase lucrarea „Compendiu de medicamente simple şi de alimente". Încă de la bun început, cititorul era avertizat că acolo va descoperi o mie patru sute de substanţe vegetale, animale şi minerale necesare pentru tratarea tuturor bolilor. Cred că o mie patru sute de pagini avea şi cartea lui!

Mai era un tom scris de unul Dioscoride, după cum am silabisit, intitulat „Despre Materia Medicală", apoi o altă carte de dimensiuni uriaşe, cu legături de metal, pe care era scris un singur cuvânt „Berghuchlein-1505" şi care avea ca subiect de studiu… metalurgia; în sfârşit, ultima hârţoagă se numea „Trinosphia, cartea magului" şi am renunţat s-o deschid. „E imposibil!" m-am indignat în sine-mi. „Nu pot nici măcar să citesc aceste cărţi în câteva săptămâni, darămite să le învăţ, cum spune spiţerul… E nebunie curată, n-am ce căuta aici". Exact atunci s-a deschis uşa, iar capul sur al domnului Goldmann apăru afişând un surâs mieros:

— Ba da, dragul meu Rudi, vei putea, dacă ţi-o doreşti, dar mai

ales dacă ai să mă laşi să te ajut puţin.

— Cum să nu, chiar cred că am nevoie de meditaţii serioase! Ştiţi, latina mea… nici cu greaca nu mă dau în vânt; germana o stăpânesc; din păcate nu e nimic în franceză, că m-aş descurca…

— He, he, dragul meu, ai nevoie de mai mult decât atât… Să nu te superi… Ţi-am întocmit horoscopul şi am descoperit că te afli sub auspicii favorabile.

— Horoscopul?

— Ce te miră? Astrele ne influenţează destinul, aşa cum şi gândurile noastre pot mişca soarele, luna şi alte stele…

— Dante.

— Întocmai! Dar asta nu înseamnă că nu e adevărat. Dante a fost dincolo… Fiule, dă-mi voie să te numesc în acest fel, tu îmi vei moşteni toate cunoştinţele, doar să vrei să ai încredere în mine.

L-am privit pe bătrânelul din faţa mea; devenise patetic. Eram gata să mă las cuprins de milă, când am realizat că intrase în cameră răspunzând gândurilor mele. Oare putea să…

— N-ar trebui să te mire faptul că pot. E un fleac!

— Domnule, îmi citiţi gândurile!

— Te voi învăţa cum să ţi le acoperi, stai liniştit. Hai, spune că vrei.

— Bine, vreau, ce trebuie să fac?

— O nimica toată pentru un războinic aşa ca tine, Rudi! O picătură de sânge. Dă-mi un deget.

Până să mă dumiresc, mă şi înţepase şi recoltase bobul rubiniu într-un păhărel de argint. Ieşi din cameră valvârtej şi plin de euforie. La fel se întoarse aducând o cupă:

— Bea asta, fiule. Fără teamă, dacă eşti fără prihană!

Nu era loc de împotrivire; speram din tot sufletul ca nebunul să nu-mi dea ceva care să mă strice la stomac. Am înghiţit, ca să scap. Foarte curios, licoarea n-a avut niciun gust. Dintr-odată m-am simţit înviorat. Vesel. Puternic.

— E… foarte curios… mă simt bine… sper că nu e vreun drog, că nu vreau să devin dependent cum am auzit că sunt fumătorii de opiu…

— Acum la studiu, dragul meu, la studiu! Mâine când vei veni, ai să găseşti licoarea pe măsuţă.

Tot restul acelei zile am citit. Cădea înserarea când spiţerul m-a trimis acasă. Nu simţisem nici foame, nici sete, nici oboseală. Dar mai

ales, Prima Carte mi s-a părut captivantă!

(g) 15 aprilie 1924

Am terminat de învăţat prima carte. Acum am priceput că nimic în Univers nu este întâmplător, că osiile cereşti nu se rotesc în van. Am descoperit geometriile secrete şi mantrele.

(h) 21 aprilie 1924

Licoarea maestrului are efecte magice! Cum e cu putinţă ca un om luminat ca dânsul să fie anonim? Reţin pe loc nu doar tot ceea ce citesc, ci şi ce aud sau văd; mintea mea este sprinţară; mă trezesc făcând legături neaşteptate între lucruri… Adevărul? Maestrul m-a făcut mai inteligent. Însă toate au un preţ: va trebui să renunţ la Eliza! Castitatea este condiţia sine qua non a reuşitei.

Eliza? Pe bunica mea n-o chema aşa! Doamne, ce foame mi se făcuse! Interesant, pe bunicul nu mi-l imaginasem scriitor… Nu a făcut niciodată vreo referire la faptul că i-ar fi plăcut să scrie. Poveştile sale gravitau în jurul celor două războaie mondiale, sau făceau referiri extinse la experienţa deportării în Siberia. Întotdeauna îmi plăcea felul în care povestea zâmbind; trecuse peste nedreptăţi şi dureri cu înţelepciune, bucurându-se că trăieşte.

Şi totuşi! Farmacia de care e vorba aici chiar a existat! Îmi aminteam de ea, o apucasem şi eu. De-asta mi se părea atât de familiară întâmplarea. Da, ştiam încăperea imensă cu luminator în tavan şi cu balconul care o înconjura ca un brâu… Să fie acesta într-adevăr un jurnal?

Dezbaterea putea să mai aştepte! Nu mai mâncasem de ieri de la prânz. În frigider, pauză. La ce naiba îl mai ţineam în priză? Ori mă hotăram să cobor la billa, ori scoteam un pachet de carne din congelator; a doua variantă era de durată. Am decis să-mi înfrunt debutul de agorafobie şi să ies. Aveam să-mi cumpăr prăjituri drept recompensă. Cântarul (slavă Domnului!) se stricase de când muncitorii angajaţi cu mutatul scăpaseră piciorul dulapului pe el. Puteam să fac o aprovizionare mai serioasă, ca să scap de-o grijă. A! Va fi necesar să mă gândesc şi la ceremonia cu doctoratul; două navete de şampanie, caviar, ce se mai dădea cu astfel de ocazii?

Secţiune 9.02 DOI

Mi-am făcut două sandvişuri cu şuncă şi caşcaval, mi-am pus pe tavă şi o prăjitură plină cu cremă de ciocolată, ca să completez armonios bomba calorică şi m-am aşezat pe jos, între caietele

bunicului. Un stomac plin te face să gândeşti mai bine, este demonstrat faptul că munca intelectuală consumă mai multă energie decât cea fizică. Gândind aşa mă simţeam justificată şi consolată. Am luat caietul pe genunchi, atentă să nu-l pătez. Unde rămăsesem?

(a) 30 aprilie 1924

Ieri a fost o zi fastă. Maestrul m-a introdus în prima încăpere secretă. Mi-a cerut să fac un legământ al tăcerii, astfel ca orice soartă voi avea, să jur că nimic din cele ce voi vedea, auzi sau cunoaşte în aceste camere, să nu divulg niciodată. Apoi mi-a explicat că voi parcurge, în mod simbolic, evident, un labirint, la capătul căruia voi afla iluminarea.

Nu i-am spus de acest jurnal, dar de vreme ce îl ţin la loc sigur, este ca şi cum aş vorbi cu mine însumi.

În această primă oprire în labirint, mi-am luat rămas bun de la cărţile citite. Le-am mângâiat ultima oară copertă, iar maestrul le-a ferecat. Secretele şi învăţăturile cuprinse în ele sunt rodul gândurilor şi muncii unor iniţiaţi de-a lungul miilor de ani. Deja m-am transformat, deja ştiinţa lor a făcut din mine alt om. Mai am însă cale de mers!

Maestrul a citit o invocaţie deasupra capului meu, m-a îndemnat să-mi las sufletul cucerit de corespondenţele dintre lumea de sus şi cea de jos, dintre vis şi real, dintre credinţă şi magie, dintre viaţa de acum şi cele trecute… Apoi mi-a pus un inel pe deget, ca semn al legământului meu. Avea şi el unul întocmai, cu reprezentarea unei cruci pe care zăcea un trandafir. Mi-a mărturisit, într-o pornire de entuziasm că din acel moment nu avea să mai fie singur, eram doi fraţi ai Ordinului Rozei-Cruce Antic şi Acceptat.

M-am simţit onorat. Aveam să fiu făcut părtaş misterelor. Maestrul a deschis trei din cele patru uşi existente în cameră:

— Fiule, intră, citeşte şi învaţă. A patra uşă o vei deschide doar cu mine.

Rămas singur, am păşit dincolo de pragul uşii celei dintâi. Era o cămăruţă ceva mai mare decât un dulap, însă înălţimea ei m-a uluit. Tavanul se pierdea în întuneric. Avea rafturi pe doi dintre pereţi. Pe al treilea era pictat portretul unei fiinţe cu capul mare, fără păr, fără gură, cu ochii oblici, negri. Nu era o creatură omenească. M-a înfiorat. Rafturile erau solide şi m-am căţărat pe ele ca o maimuţă, căutând să aflu cât de sus se întinde camera. N-am putut descoperi, deşi lumină

părea să se ridice odată cu mine. Era straniu faptul că nu observasem niciodată ca spiţeria să fi avut turnulețe… Dincolo de acest amănunt, uluitor mai era şi numărul de obiecte depozitate pe rafturile celor doi pereţi. Am coborât şi, decis să lucrez ordonat, am pornit cu peretele din stânga mea. Obiectele de aici, semănau cu un instrumentar chimic foarte bogat. Pe unele le-am recunoscut, pe altele, nu. Erau vase de toate mărimile, flacoane, borcănaşe, eprubete, creuzete, recipiente contorsionate, mojare cu pistil, balanţe mari şi mici, scalpele, sonde, alambicuri, vechi olivare pentru aplicarea de cautere.

Şi celălalt perete era plin de borcănaşe, doar că acestea aveau şi conţinut, numit pe o etichetă lipită; am găsit pământ alb şi galben, pământ sulfuros, uleiul lui Saturn, apă din Styx, plumb negru, pilitură de fier meteoritic, acizi, datura stramonium, suc de valeriană, captalan, belladonnă, anason şi cinabru, teriac, dar nu le mai înşir, fiindcă n-aş termina curând.

Am inspectat încăperea din spatele celei de-a doua uşi. Pe peretele din faţă era înfăţişat Hermes Trismegistus cu al său caduceu. Pe zidul din stânga erau zeci de cutiuţe ce păreau să conţină bucăţi de stele căzătoare; se aflau însă şi cioburi din planetele sistemului solar, dacă era să cred inscripţiile învechite de pe etichete: Jovis, scria pe căpăcel, dar în cutie era o bucată de cositor; Vener, şi-am găsit alamă; Selene, am dat de argint". Fireşte", mi-am zis". Planetele corespund câte unui metal". Mă aşteptam să găsesc plumb în recipientul lui Saturnis, şi-aşa a fost; dar ce putea fi în cutia lui Helios? Aur, desigur. În schimb era o bucată dintr-un element necunoscut. Am luat-o în buzunar să-l întreb pe maestru. Ca să ajung mai sus, m-am urcat pe rafturile mai joase. Acolo se găseau vechi papirusuri ce proslăveau reîncarnările zeului: Toth, Hermes, Enoh-Idris. Erau şi „Protocoalele lui Trismestus", dar un volum mi-a tăiat respiraţia: „Corpus Hermeticum", toate scrierile acestui zeu sapienţial! Pe ceruri! Ar fi fost cu putinţă să se afle acolo şi conţinutul vestitelor tăbliţe despre care citisem? Conţinutul „Tabulei Smaragdina"? Am încercat să deschid cartea, dar era ferecată. Mi-am zis că se va deschide doar când voi fi pregătit s-o citesc cu adevărat. Peretele opus gemea sub greutatea papirusurilor şi a volumelor îngrămădite pe rafturile sale, dar am hotărât să renunţ cercetarea lor grăbită şi s-o iau pe îndelete şi metodic de a doua zi. Totuşi, nu am putut să renunţ a arunca măcar un ochi în cea de-a treia încăpere, pe al cărei zid frontal fusese înfăţişat

Iisus învăţătorul. Comorile cuprinse în această cămăruţă întreceau închipuirea oricărui evlavios! Aici era cel mai bogat relicvariu. Fără să vreau, am tresărit descoperind chiar de la început o casetă de sticlă în care zăcea ultimul răvaş trimis de Jacques de Molay abatelui Gerard de Tourains pe care încă strălucea roşu sigiliul marelui maestru templier. Într-o icoană de aur era prins lemn din Sfânta Cruce, un sipet conţinea apă din Botezul de la Iordan, iar mai sus, înfăşurată într-o pânză de purpură era împăturită rasa sfântului Ignaţiu de Loyola. Care, care din ele era odorul cel mai preţios? Oare aşchia din suliţa romanului Longinus? Sau cămaşa de zale a lui Carol cel Sfânt? Mai sus moaştele se diversificau: crucea de lemn purtată de Francisc din Assisi, una din săgeţile care l-au străpuns pe Sebastián, sandaua Terezei, o brăţară dacică din oricalc, un solz din balaurul ucis de Gheorghe, călimara cu care aruncase Luther după diavol…

Am coborât năucit. Celălalt perete avea tainicele învăţături predate de Mântuitor doar celor doisprezece apostoli. Aproape că era un sacrilegiu să citesc! Am deschis un singur manuscris care pomenea despre rugăciunea Chemării Misticului Nume. Doamne Dumnezeule! Unde mă aflam? Ce faptă mă învrednicise vederii acelor secrete de care nu eram demn?

„Bunicul meu a fost Indiana Jones, iar eu nici n-am bănuit!” mi-am zis zâmbind condescendent. Lectura jurnalului mă adormise şi o cafea ar fi picat fix la ţanc! M-am întins căscând. Am ştiut întotdeauna că bunicul fusese o enciclopedie ambulantă, dar cum se face că n-am bănuit nimic despre plăcerea lui de-a scrie? Ce putuse inventa, domnule!

Afară, pe la casele din jur, vecinii se pregăteau de picnic. Dintr-o maşină se auzea Scooter I want it loud. M-am oprit cu tava în mână şi-am privit pe fereastră viermuiala străzii. Dar dacă era adevărat? Dacă acele lucruri se aflaseră la un moment dat în vechea farmacie? Aceşti oameni habar n-au pe lângă ce au trecut. Ce pericol ascuns i-a pândit înainte de-a se naşte! M-am îndreptat spre bucătărie şi în trecere am pornit Adagio-ul lui Albinoni, ca să se audă muzică şi de la mine, apoi am turnat altă ceaşcă de cafea şi m-am întrebat ce motiv aş fi putut invoca pentru încă o prăjitură…

Secţiune 9.03 TREI

Mi-am petrecut după-amiaza în faţa televizorului. Mă adoarme în cel mai scurt timp, indiferent de cantitatea de cafea băută. Pe la cinci

m-a trezit muzica unui film indian pe care l-am întrerupt cu un singur deget.

Nu ştiam ce să fac cu atâta libertate. Până la sfârşitul lui august, când eram chemată la facultate să-mi ocup postul, erau câteva luni doar ale mele. Dar ce să fac cu ele? Ar fi trebuit să mă duc la mare, la munte, într-o excursie, oriunde, cu prietenele sau cu prietenul, doar să mă descarc de tensiunea acumulată pe parcursul celor patru ani de doctorat. Să uit de lingvistică, semiotică, constructivism şi toate teoriile aferente! Pentru că „cenuşie este, iubite amice, orice teorie şi verde pomul vieţii aurit".

Ştiam însă că n-o voi face; devenisem deja un şoarece de bibliotecă, iar asta era o transformare ireversibilă. Distracţiile mele erau şi ele de natură exclusiv intelectuală. N-aveam cum să-i explic acest lucru lui Sorin; el era ahtiat după fotbal, ieşiri la grătar cu prietenii şi filme de acţiune. Degeaba ne străduiserăm, era evident: între noi lucrurile stagnaseră de mult. Şi nu simţeam niciun regret.

Am fost întreruptă de Nausica, scumpa mea felină, care a venit alintându-se şi întrebând de mâncare. Am servit-o şi, când a terminat, s-a aşezat mulţumită pe covor, printre jurnalele bunicului, ca să-şi spele labele şi urechile.

— Ce înţeleaptă eşti tu, micuţo! i-am şoptit mângâind-o. Nu te sperie autosuficienţa.

Mi s-a cuibărit în braţe, iar eu am deschis din nou caietul.

(a) 21 mai 1924

Studiile mele sunt mai mănoase ca oricând. Mari taine se descoperă ochilor mei uimiţi. E singura mea mângâiere, acum că Eliza m-a părăsit. M-a întristat teribil returnându-mi şevaletul pe care i-l dăruisem şi albumul pentru amintiri şi păpuşa franţuzească. Dar e mai bine aşa pentru ea. Eu nu-mi mai aparţin. M-am predat acestei fascinante ştiinţe ce promite să-mi hrănească pururi cugetul cu misterele ei.

(b) 30 iunie 1924

Sunt în cea de-a treia încăpere secretă. Aici am simţit prima oară că mă aflu cumva în afara spaţiului. Nu doar că aceste camere nu par a face parte din structura clădirii, ci parcă ar fiinţa undeva în… neant. Şi timpul se scurge altfel aici. În prima cameră am luat opaiţul cu mine; în a doua l-am păstrat doar ca să nu-mi forţez ochii; aici, nu este nevoie de el. Toate lucrurile par să răspândească o lumină dulce, neobişnuită.

După neascultarea mea de data trecută, când am îndrăznit să iau bucata de metal din cutia lui Helios, iar zeul m-a pedepsit arzându-mă pe mâini şi pe pielea din dreptul buzunarului, am preferat să-l întreb pe maestru despre sursa acestei blânde lumini. A zâmbit clipind din ochi şi mi-a arătat nişte vase ciudate spunând că erau candele veşnice:

— Iată, acestea sunt făcute de atlanţi; una s-a stins anul trecut, dar, ţinând cont că a funcţionat treizeci şi şase de mii de ani, nu avem ce să-i reproşăm… Asta este candela din mormântul Tulliei, fiica lui Cicero. Trebuie să ai grijă cu aceste lămpi: explodează dacă le spargi, măturăjumătate din oraş.

Apoi mi-a vorbit despre Măreaţa Lucrare şi gradele celor ce trudesc la ea.

— Fiul meu, alchimistul nu caută aur; el urmăreşte propria sa desăvârşire şi pe cea a semenilor. Despre condiţiile necesare ţi-am spus: puritate şi asceză. Le-ai îndeplinit, luptând împotriva pornirilor obscure şi iraţionale ale creierului de şopârlă. Ai studiat primele noţiuni ale acestei arte, te-ai întâlnit în spirit cu marii învăţători, cu cei ştiuţi şi cu cei neştiuţi. Începând cu marele Hermes şi manifestările sale, Aesculap sau Asclepios, trecând prin scrierile anticilor Platon, Dioscoride, Hippocrate, Galenus, dar şi ale iluştrilor discipoli ai lor, Avicenna, Averroes, Paracelsus, Fallopio, Eustachio, Geberto, iar mai târziu Toma d'Aquino, Bacon, Lullo, pater Magnus şi Flamel… ai citit aproape tot. A venit vremea să purcezi însuţi pe calea împlinirii Marii Lucrări. Tot ce vor atinge mâinile tale sunt doar simboluri, oglindiri ale Ideilor. Ţine minte acest fapt, căci tu va trebui să accezi pe treapta cea de sus.

— La ce vă referiţi, maestre?

— Mulţi s-au lăsat înşelaţi şi s-au predat în braţele avariţiei; au reuşit să transforme metalele în aur şi s-au bucurat de bogăţie; ei sunt inferiori. Cei care pot descoperi Piatra Filosofală, ingredientul divin, sunt cei mijlocii; iar aceia care trec de toate acestea, dobândind Adevărata Cunoaştere, sunt Superiorii. Ei sunt nemuritori. Trec din veac în veac urmaţi de propria legendă. Va fi obligatoriu să te laşi locuit de Ideea Primordială, să primeşti în casa fiinţei tale suflul ce cutreieră Axis Mundi adiind direct din gura Marelui Arhitect. Primeşti?

— Primesc!

— Inspiră şi rosteşte: Aum, până ce vei simţi căldură în inimă.

Maestrul a chemat asupra mea harul celor trei zei: Enki-Ea,

Nimurta şi Tamuz, apoi m-a părăsit. Trei zile am petrecut închis acolo, rostind acea mantră de foc, până ce inima mi s-a aprins de la el. Dintr-odată, simţurile mele au devenit mult mai ascuţite, am început să văd chiar şi cu ochii închişi, să aud gândurile unor necunoscuţi ce treceau pe lângă spiţerie, să rezonez la îngrijorarea mamei care se întreba, acasă, de ce lipsesc atât de mult.

Uşa s-a dat în lături, maestrul a reapărut.

— Maestre, ce schimbare uriaşă!

— Ţi s-a deschis al treilea ochi. Eşti pregătit să vezi Adevărul. De acum vei purcede singur la nuntirea metalelor, fiindcă alchimia este Marea Artă a combinării Masculinului cu Femininul. Mineralele au şi ele sex; există, cum bine ştii, pietre bărbăteşti şi pietre femeieşti, aşa cum ne învaţă Bahya Ben Asher. Iată, acesta este cazanul tău de topit, întruchipând Marea Matrice, Pământul Pântec. Îl vei pregăti într-o zi atent determinată, vei sacrifica un an-kubu, embrionul divin, şi vei prepara cea mai simplă reţetă. Ai aici immanaku, cenuşă de leşie şi iarbă albă. Urmează reţeta, fierbe-le, răceşte-le, pisează-le, arde-le iar. Va trebui să obţii smalţ albastru, oglinda cerului, simbolul iniţierii tale. Mă chemi când e gata.

(c) 18 august 1924

Au trecut şapte zile de când am pătruns în ultima încăpere secretă. Azi dimineaţă, foarte devreme, am ieşit biruitor, dar clătinându-mă pe picioare. Mergând pe străzile pustii spre casă, îmi părea că simt mişcarea Pământului însuşi, rotitoare, lină, precum postulează Galileo în Siderus Nuncius. Pentru mine, locul stelelor nu mai este acelaşi, lucrurile nu mai au înţelesurile din trecut… Mama mă priveşte încruntată, tata mă ocoleşte. Ce le-aş putea spune? Că de fapt nu prepar alifii şi creme? În aerul răcoros al dimineţii am priceput cât de fără de întoarcere e calea pe care am păşit.

(d) 5 septembrie 1924

Aflat în ultimul stadiu al iniţierii mele, nu-mi mai rămâne decât să încerc să obţin Elixirul de Aur, Elixirul Vieţii. Cheia simbolică a acestei lucrări am primit-o de la maestru: VITRIOL, Visita Interioara Terrae, Rectificando invenies Occulum Lapidem, adică „vizitează interiorul pământului, distilând vei găsi piatra ascunsă". Nunta sulfului masculin, activ cu mercurul feminin, pasiv, duce la echilibrul perfect al aurului, cel care nu e altceva decât lumină solidificată… Ştiu toate etapele şi operaţiile pe care trebuie să le parcurg; întâi mor, putrezind,

mă predau lui Saturn; apoi îmi sublimez conştiinţa albindu-mă în faţa lui Jupiter, ca în final să mă purific de tot, vărsând din sângele meu, martoră fiindu-mi Selene. Nigredo, albedo, rubedo. Sau putrefacţie, calcinare, distilare.

De ce sunt trist?

(e) 20 septembrie 1924

Mi-am pus şorţul şi-am intrat în magazin. Doream cu disperare să văd oameni, eu care pierdusem aproape contactul cu ei de atâtea luni de zile. Maestrului nu i-a plăcut, dar n-a zis nimic. Seara, m-a rugat să rămân încă un pic.

— Te-ai hotărât, băiete? Ai ales o dată potrivită pentru lucrarea ta?

Tăcerea mea l-a neliniştit.

— Rudi, acum nu mai poţi da înapoi!

— Maestre, am un sentiment neplăcut; ceva îmi spune că nu e bine ceea ce fac. Care este scopul acestor lucruri? Eu nu doresc să fiu nemuritor, deşi nici nu prea cred că ar fi posibil…

— Aha, ai început deja să te îndoieşti? Păi, am să-ţi spun, Rudi. De fapt, ţi-am spus chiar de la început. Scopul este acela de a te purifica pe tine şi de a-i face pe oameni mai buni.

— Oamenii ar trebui să se lupte singuri să fie mai buni; n-are nicio valoare spirituală pentru ei dacă primesc acest lucru de-a gata.

— Fiul meu, aşa cum toate metalele sunt aur imperfect, oamenii sunt oglinzi ciobite ale Celui Preaînalt. Noi ne străduim să desăvârşim metalele şi nu ne vom lupta să ne ajutăm semenii? Tu vei închide cercul preparând Elixirul, căci cercul trebuie închis, pentru a ne feri de locuitorii din unghiuri, spiritele damnate ce nu se mai pot vindeca.

— Eu spuneam că oamenii pot alege singuri ceea ce vor să fie. Şi Creatorul le-a dat această libertate.

— Ei sunt nişte copii mari, nu înţeleg.

— Dar au mâncat din pomul cunoaşterii, maestre, în adâncul inimilor ştiu, cu siguranţă!

— Rudi, ceea ce ai văzut aici, este o nimica toată! Fii ascultător şi-ţi promit că la anul, când sunt invitat la întrunirea pentru dezbaterea asupra documentelor asiriene, te voi lua cu mine. Îţi voi prezenta persoane extraordinare, vei afla ceea ce urechile muritorilor n-au mai auzit de mii de ani.

— Maestre…

— Ascultă-mă! Vei avea prilejul să-l cunoşti pe rabbi Jezel, numerologul, îţi va şopti taina numărului sacru, a numărului de aur; învăţatul Sadiq îţi va arăta homununculul creat acum cinci secole şi pe care îl are în păstrare de atunci; te duc în peştera secretă de la Meteore şi-ţi voi arăta pasărea lui Hermes, ultimul dromornis de pe pământ!

— Parcă mi-aţi promite nişte jucărele…

— Nu, sunt reale! Şi, dacă vine rabbi Aaron, am să insist să-ţi arate golemul său…

(f) 27 septembrie 1924

Aseară abia am scăpat de maestru! Nu ştiu ce e cu mine. Poate, aşa cum a spus chiar el, este ultima mea ispitire. Sau, într-adevăr, mi s-a deschis al treilea ochi şi VĂD. Toate misterele şi secretele bine păzite, toate acele lucruşoare îngrămădite în jalnice colecţii îmi par triumfuri ale ridicolului. O tristeţe apăsă greu inima mea.

(g) 3 octombrie 1924

Azi de dimineaţă, maestrul a spus că răbdarea să se apropie de sfârşit. Îmi alesesem ziua pentru Marea Lucrare? Dacă nu merg mai departe, invocaţiile sale nu mă vor mai putea apăra de furia demonilor.

Am avut necuviinţa să râd. Demonii pe care-i dezamăgisem! Ce vor avea să-mi facă?

— Băiete, te situezi sub nivelul aşteptărilor mele. Priveşte urâţenia lumii! Admiră groteştile fiinţe ce mimează viaţa în jurul tău; s-au născut orbi şi vor muri orbi! Între timp se luptă să-şi facă rău unul altuia, cei mediocri să-l acopere cu noroi pe cel ce-ar vrea să se ridice, cei mici să-i doboare pe cei mai înalţi, cei negri să-i ucidă pe cei albi…

— Domnule Goldmann, câtă vreme a fost vorba doar de mine, am fost de acord cu acest joc.

— Joc!

— Am dorit o slujbă. Mi-aţi dat-o. Am intrat de-a dreptul copilăreşte într-o…

— N-am fost cinstit cu tine? Nu te-am plătit suficient? Ce îţi cer eu până la urmă? Să închei ciclul început. Te-am purtat cam repede prin etape, asta aşa e. Dacă vrei o amânare, spune-o deschis. Dar hai să terminăm în bună pace Praful Minune şi să-l distribuim până la sfârşitul lunii. Cantitatea pe care o am nu este suficientă.

— Cred că tocmai cu acest medicament nu sunt de acord. Aura de panaceu universal mă face bănuitor. Prea ucide toate durerile trupeşti şi sufleteşti! Va transforma oamenii în creaturi blegi şi fără

voinţă. Am văzut că aţi testat praful pe câţiva nenorocoşi; i-am urmărit şi eu niţeluş.

Praf Minune? Expresia asta îmi sună foarte cunoscut…

— Da? Ai tras vreo concluzie? Au murit? S-au zvârcolit?

— Nici vorbă. Arătau grozav de fericiţi. Atât de fericiţi, încât familia Cândea şi-a îngropat fiica de paisprezece ani fără o lacrimă. Mama surâdea prietenelor consternate şi le amintea că primeşte duminică la ceai, iar tatăl afişa un surâs filosofic, strecurând indignare în sufletele celor prezenţi.

— Şi ce e rău în asta? Cei prezenţi nu luaseră praful, de-aceea nu înţelegeau, dar când toată lumea va trece pe la spiţerie, că dureri mai are fiecare, va primi în pliculeţ rezolvarea tuturor problemelor sale. Rudi, nu fi egoist!

— Domnule Goldmann, oamenii au nevoie de suferinţă. Suferinţa este mântuitoare.

— Auzi la el! Am găsit această magică formulă ce tratează nu doar durerile de orice fel, ci şi temperamentul, iar tu te împotriveşti în mod absurd.

— Întocmai! Tratează durerile, dar nu boala, înăbuşă temperamentul, fără să îi facă pe oameni mai buni. Rămân cu acelaşi caracter, dar dezvoltă o nepăsare monstruoasă.

— E primul pas; îi facem docili.

— Îi îndobitociţi.

— Rudi, trebuie să faci o alegere. Dar ce vorbesc eu? Nu prea mai ai de ales. Te mai păsuiesc cu Lucrarea, dar mă vei ajuta cu Praful Minune.

Atunci mi-a venit o idee:

— Bine, deocamdată. Poate aveţi pe undeva dreptate. Vă ajut cu praful, însă mai amân Lucrarea.

Praf Minune… Mai auzisem cuvintele astea, dar unde? Da! Mi-am amintit că mama Adelei a rugat-o să-i cumpere aşa ceva odată. Însemna că acest produs chiar există. Foarte curios…

Nausica dormea un somn agitat şi plin de vise; afară se înnoptase şi în grădina din spate mierloiul fluiera timid. Dinspre stradă pătrundea vacarmul oraşului: maşini nervoase, râsete, muzică – toate desfăşurate în noaptea calmă, luminată de becuri colorate şi faruri tremurătoare, ca pe scena unui teatru.

„Se vor naşte orbi şi vor muri orbi”.

Avea farmacistul dreptate?

M-am îndreptat spre bucătărie cu gând să-mi torn un pahar de lapte; uşa frigiderului a trezit inevitabil pisica. M-a privit cu ochii ei verzi, migdalaţi, expresivi:

— Ce avem la cină?

Secţiune 9.04 PATRU

A doua zi mi-am început mică anchetă. Am telefonat la Adela. Ştiam că nu e acasă la ora aceea, dar eu tocmai cu maică-sa doream să vorbesc. Era foarte protocolară, sigur avea să mă întrebe ce mai fac. M-am plâns de dureri de cap, probabil din cauza calculatorului, dar era o consecinţă normală, fiindcă trebuise să-mi termin lucrarea.

— Vai, dragă, dar ia un praf minune, nu te chinui! mă sfătui doamna plină de solicitudine.

— Nici nu ştiu ce este acela.

Acesta era factorul declanşator. Doamna Szabó, fostă profesoară, explica totul sistematic, clar, amănunţit. Astfel am aflat că: Praful minune este un preparat medicamentos de laborator, destinat durerilor de cap, dinţi, urechi, în general zonă O.R.L., care se produce exclusiv în oraşul nostru, conform dorinţei exprimate în testamentul inventatorului, un renumit farmacist evreu.

— Claudia, îţi mai spun ceva, dacă-l foloseşti mai mult timp, vei observa cât de benefic este; ameliorează şi indispoziţiile!

Îmi furnizase şi-un bonus…

Acum existau două posibilităţi: 1) bunicul se inspirase din realitate şi scrisese o… povestire; 2) bunicul relatase fapte reale.

Ce să zic, cu tot praful minune înghiţit de câteva decenii, populaţia oraşului mi se părea, cu mici excepţii, relativ normală…

Am reluat lectura jurnalelor.

(a) 8 octombrie 1924

Nu doream decât să câştig timp. Ce era mai bine să fac? Să anunţ autorităţile? Cine m-ar fi crezut? Să mai încerc să-l conving pe domnul Goldmann? După cât ajunsesem să-l cunosc, obişnuia să-şi ducă intenţiile până la capăt. Doamne! Nu aveam pe nimeni cu care să mă sfătuiesc! Am petrecut zile întregi pradă unui zbucium sufletesc intens. Azi însă mi-a venit o idee; recunosc, nu este soluţia ideală, dar mai amână puţin lucrurile.

Un foc! În armată am fost instruiţi cum să creăm diversiuni, aşa că nu-şi va da seama nimeni că n-a fost o pură întâmplare nefericită…

Incendiul are să cuprindă mai ales laboratorul principal, unde se găsea probabil cea mai mare cantitate de praf, dar şi reţeta. În timp, spiţerul o va redescoperi, ba chiar s-ar putea s-o „îmbunătăţească”. Până atunci, voi sta de vorbă cu… Nu ştiu cu cine.

(b) 9 octombrie 1924

Pe pagina anterioară am scris aiureli. Cum o să dau foc unei clădiri în mijlocul oraşului?! Se poate să apară victime. Nu sunt un piroman, nu pot să dezlănţui iadul.

(c) 10 octombrie 1924

Bine, nu dau foc clădirii. Atunci ce voi face? îl voi lăsa pe nebun să otrăvească oameni nevinovaţi?

(d) 30 octombrie 1924

Eu m-am resemnat în nepăsare. Mi-e silă de mine însumi şi de incapacitatea mea de-a lua o decizie. Între timp, cantitatea de Praf Minune este tot mai mare, iar spiţerul îşi freacă mâinile de bucurie:

— Rudi, îmi spune chicotind, îi vom transforma pe toţi în aur!

(e) 2 noiembrie 1924

Ieri s-a întâmplat nenorocirea. Încă îmi tremură mâinile. Nu ştiu ce simt. Vinovăţie? Mulţumire?

Eram în laborator şi combinam substanţele primare ce intră în compoziţia Prafului Minune. Domnul Goldmann s-a dovedit destul de şiret ca să nu-mi permită accesul la reţeta finală. M-am tot gândit cum să fac s-o distrug, deşi îmi dădeam seama că asta nu va fi suficient; mai mult ca sigur că patronul o ştia pe de rost… Să-l conving să renunţe era un deziderat pierdut de la bun început. Aşa că mă vedeam prins în capcană de-a produce fără de voie otravă pentru concetăţeni. Speram ca până la urmă să găsesc o soluţie. Şi a venit, prin mâna Providenţei.

Am auzit clopoţelul de la intrare, apoi o voce foarte cunoscută, o voce care în ciuda tuturor restricţiilor şi abţinerilor tot îmi mai accelera pulsul. Am ieşit în balcon şi-am privit în jos. Da, ea era şi-i cerea domnului Goldmann un calmant pentru reumatismul mamei sale. Oare îi putea recomanda şi ei ceva pentru migrenele care o chinuiau de la o vreme încoace? Surâzând hoţeşte, spiţerul scoase pliculeţele cu praful dubios.

— Eliza, am strigat aplecându-mă peste balustradă, nu cumpăra porcăria aceea! Este otravă!

A ridicat spre mine ochii albaştri şi m-a privit preţ de câteva secunde. Am văzut-o cum se împurpura la faţă.

— Domnişoară, asistentul meu nu se simte bine.

— Nu! Eliza, nu! am continuat vehement.

S-a hotărât să mă ignore.

— Eliza, praful acela vă va face să înnebuniţi! Să nu-l iei pentru nimic în lume!

— Domnişoară, vă costă patru lei. Staţi liniştită! Până găsiţi mărunt în punguţă, mă duc să-l calmez puţin. Bietul băiat! A muncit cam mult în ultimul timp. Lăsaţi banii aici pe tejghea. Sărut mâinile!

— Eliza, ascultă-mă! Să nu înghiţi aşa ceva! O să vă facă rău!

Spiţerul ajunsese lângă mine şi se lupta să mă împingă înăuntru pe uşa laboratorului, aruncându-mi priviri sumbre. Era mai atletic decât prevăzusem, iar groază că Eliza avea să plece cu substanţa aceea periculoasă, m-a determinat să-l îmbrâncesc nervos, fiindcă intenţionam să-i spun nu doar ei despre ce era vorba, ci oricui avea să-mi iasă în cale!

Nu mi-am calculat bine impulsul, care s-a dovedit mai puternic decât mă aşteptam, iar domnul Goldmann, dezechilibrându-se, a căzut peste balustradă.

Bufnetul surd, ţipătul Elizei, inima bătându-mi în timpane! Am zburat jos şi-am încercat să-l ajut, dar era prea târziu: o pată mare de sânge întunecat se lăţise pe duşumeaua de piatră. Preţ de o clipă am avut o revelaţie: acesta fusese deznodământul.

Am spus tuturor adevărul: a fost un accident. Eliza nu m-a contrazis. I-am luat prafurile.

N-am fost acuzat de nimic, dar trebuie să rămân la dispoziţia poliţiei.

(f) 17 noiembrie 1924

Primăria a intrat în posesia spiţeriei. Defunctul nu avea moştenitori. Mi s-a propus să rămân în continuare acolo, dar am refuzat. E ca un coşmar care ia sfârşit; n-o să cer eu însumi o prelungire! Am fost exonerat, ba chiar mi s-a cerut colaborarea la întocmirea inventarului. Au sosit patru indivizi cu figuri încruntate şi pelerine desuete care au încărcat documente şi obiecte din depozite şi laboratoare. Am străbătut cu ei toată clădirea, pivniţa, podul şi anexele. Totuşi nu am descoperit nicăieri încăperile secrete. Cred că au fost pură halucinaţie…

Am avut însă grijă de reţeta Prafului Minune! Am scos din compoziţie trei ingrediente exotice cu risc crescut; ceea ce a rămas

este într-adevăr un calmant moderat.

Am pus lucrurile în ordine.

(g) 24 noiembrie 1924

M-am angajat contabil la poştă. Colegii de birou sunt amabili, şefului însă îi place să tune şi să fulgere.

Avem un nou spiţer, venit de la Hermannstadt. I-am predat inventarul, fără regret.

— Domnule Tratner, de ce nu vreţi să rămâneţi cu mine? m-a întrebat. Este nevoie de cineva în prăvălie. Dacă sunteţi calificat, lucrăm împreună în laborator şi mai angajăm pe cineva…

— Nu, vă mulţumesc, dar nu mă pricep.

Mi-au trecut prin minte toate titlurile cărţilor magice pe care le citisem. Descriau o lume deopotrivă întunecată şi aurită, fascinantă şi înspăimântătoare. Eram atras de ea, dar mă şi tulbura. Doream să trăiesc în lumea reală, cu bucuriile sale simple şi firești. Cu toate acestea, ştiam că voi purta în inimă, pentru tot restul vieţii, o pată de întuneric.

(h) 25 noiembrie 1924

Ziarul local a anunţat ieri, sub două mâini unite, logodna domnişoarei Eliza Mureşan cu domnul Gelu Nistor.

Oh, săracu' bunicu-meu! Nu merita una ca asta! Deşi, dacă se căsătorea cu Eliza, eu n-aş mai fi existat.

Am stabilit că acesta era un jurnal, cu alte cuvinte, ceea ce citisem era măcar în parte real.

Celelalte caiete se întindeau pe ani întregi; într-un carnet mic, erau rânduri scrise pe front. O adevărată comoară! Aveam să le citesc pe toate, dar acum doream un final mai clar pentru aventură de la farmacie. Ce-ar fi să cumpăr nişte Praf Minune?

M-am îmbrăcat să ies. Aveam să merg la farmacia de cartier, unde vindea doamna Dorina. Era destul de limbută şi, dacă n-o prindeam prea ocupată, avea să-mi povestească tot ce ştia.

Din fericire, în acea minunată zi de iunie, se pare că nimeni nu suferea de nimic. Doamna Dorina îmi aruncă o privire mustrătoare pentru durerile de cap pe care le reclamasem.

— Da, că staţi toată ziua cu nasu-n calculator! Că i-am zis şi lui Jeni a mea: „Mai dă-l încolo de calculator, măi mamă! Ieşi la plimbare cu fetele, găseşte şi tu un băiat să te scoată în lume!" Şi vă miraţi că vă doare capu'… Hai, ce să vă dau? Algocalmin? Aspirină, ca la americani?

— Doamna Dorina, nu-mi trece cu de-astea, că am mai luat. Mi-a recomandat mama Adelei, doamna Tais, o ştiţi… nişte prafuri…

— A! Praf Minune! E cel mai bun, da' să ştiţi că dă un pic de dependenţă…

— Da. Chiar aşa i-a zis. N-am mai auzit de medicamentul acesta.

— Păi, nu se face decât la noi. E după o reţetă veche, vedeţi ce oameni deştepţi erau pe vremuri… Da' să veniţi încă o dată peste o lună. Luaţi acum pe acestea, dar o să vedeţi că s-a descoperit reţeta originală, dirigintele farmaciilor zice că e mai bună.

— Reţeta originală?

— Da, a evreului Goldmann. A fost închisă la bancă, au găsit-o la renovare, într-o cutie de valori nerevendicată de optzeci de ani.

Secţiune 9.05 CINCI

— Geometriile neeuclidiene descriu, de fapt, universuri multidimensionale…

Profesorul surâse unui gând neîmpărtăşit şi privi o clipă soarele ce juca încurcat în perdele.

— Dacă printr-un punct exterior unei drepte poţi duce mai multe paralele la dreapta dată, este evident că vorbim despre structura universurilor cu mai mult de patru dimensiuni…

Pe atunci ascultam deopotrivă înfricoşată şi vrăjită poveştile domnului profesor; acum aş fugi, dar este prea târziu. Stăteam şi sorbeam toate cuvintele lui, de parcă m-aş fi aflat în faţa unei reptile care mă hipnotizase. Cum de-l primisem în casa mea? Cum de acceptasem să-l însoţesc la vila de la Balcic?

Domnul profesor Dinis Kostas mă contactase telefonic. Avea vocea unui om în vârstă, vorbea molcom, fără pic de accent străin, în ciuda numelui grec. Recunosc, am găsit că deferenţa cu care mi-a vorbit îl recomandă drept un gentleman, fără doar şi poate.

Cu toate acestea, am insistat să-mi spună la aparat ce doreşte. A tuşit puţin, apoi a zis în şoaptă: „Despre praful minune aş vrea să discutăm, dacă nu vă inoportunez…"

Am ezitat pe marginea unei secunde; apoi am fost de acord să ne întâlnim în parc. Mă cunoştea. Din momentul în care a început să-mi vorbească, deciziile mele ulterioare s-au modificat.

În ziua aceea la Balcic, încă era un profet pentru mine; îl ascultam pricepând uneori doar pe jumătate ceea ce-mi spunea:

— Foarte târziu s-au apucat savanţii să teoretizeze atât de

abstract realitatea universurilor multiple… Lobacevski şi Bolyai au fost primii care au adus deplina eliberare în gândirea matematică, având curajul de a modifica postulatul al cincilea, conform căruia, printr-un punct exterior unei drepte, se poate duce o singură paralelă la dreapta dată… Ei au spus, nu domnilor, printr-un punct exterior la o dreaptă dată, se pot duce cel puţin două paralele! Da, curaj, chiar aşa! Îndrăzneau să exploreze imaginar zone ce nu-şi aveau corespondentul în lumea fizică. Nici nu şi-au dat seama atunci ce implicaţii va avea erezia lor, de care unii savanţi au râs pe sub mustăţi, în elaborarea teoriei relativităţii generale… păi asta este teoria geometrică a gravitaţiei…

— Domnule profesor, eu nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi… Nu-mi pot aminti nimic de obiectul pe care mi-l cereţi.

De la bun început, excentricul profesor îmi mărturisise că doreşte să obţină de la mine un obiect ce aparţinuse bunicului meu, care, la rândul său, îl şterpelise neortodox de la domnul Goldmann. Mi-a explicat, de asemenea, că respectivul obiect are o valoare deosebită, că este căutat de mai multe persoane, dintre care unele sigur nu erau atât de amabile precum dânsul. Sinceritatea lui era dezarmantă! A declarat emoţionat că eu eram fată din basme care păstrase giuvaierul strălucitor fără să-l râvnească.

— Este o bijuterie, atunci?

Nu. Adevărul era că domnul Kostas nu ştia ce caută. Dar era foarte sigur că eu trebuia să fi văzut acel lucru, chiar dacă nu-mi mai aminteam, chiar dacă mi se păruse ceva absolut banal. A ajuns la concluzia că era nevoie să se producă un „declic” în mintea mea ca să-mi dau seama ce era acel obiect. Iar declicul avea să se producă prin anamneză. De aceea era util să ascult istoria acelui miraculos obiect.

Mai întâi amuzată, apoi intrigată şi, finalmente fascinată, am ascultat zile în şir poveşti. Asta mi-am zis că sunt. Până când am observat că sunt urmărită: o maşină argintie, un bărbat ascuns de parbrizul fumuriu. Peste câteva zile, venind din parc, am găsit casa răvăşită: cineva intrase prin efracţie. Am anunţat poliţia, însă după ce „organele” m-au anunţat că vor prinde cât de curând infractorii, vârstnicul meu amic a sugerat că ar fi bine să lipsesc un timp.

Nausica a fost încredinţată vecinei, iar eu am plecat cu un avânt ce nu mă caracteriza… Tot stabilisem că urmează o vară neobişnuit de liberă, aşa că, de ce nu?

Întâi am poposit la Brăila, unde profesorul m-a condus pe străzi vechi, cu imobile din secolul trecut, pe care le descria cu o nostalgie nedisimulată. După două zile mi-a propus Balcicul, fiindcă „acolo creştea o vrajă din inima unei regine". De fapt, deşi eu nu băgasem de seamă, dorea să plecăm din cauza maşinii argintii, ce ne prinsese din urmă.

La domeniul din Balcic am stat netulburaţi două săptămâni. Nu mă înşelasem: profesorul se purta ca un tată şi, în afară de ciudăţenia firii lui excesiv de curioase, nu-i găseam niciun cusur. Era un erudit, iar eu îl ascultam cu veneraţie, deşi uneori mă întrebam dacă nu cumva bietul bătrânel nu se credea, în taină, vreun Caliostro, vreun Saint Germain…

Chiar şi acum, ascunsă aici, în încăperea aceasta umedă şi întunecoasă mă gândesc cu plăcere la zilele cu lumină aurie de pe terasa vilei, când Dinis Kostas crea pentru mine o lume magică…

— Vezi tu, fetiţo, oamenii au purtat din vechime în ei conştiinţa faptului că vor dispărea într-o zi; nu doar ca indivizi, ci ca specie, mă-nţelegi? Aşa că încercarea de a găsi spaţii prietenoase de refugiu, este firească. Ce e Raiul până la urmă? Locul de salvare! Şi unde e Raiul? În altă dimensiune, desigur. Aici au ajuns din cauza repetării aceluiaşi scenariu în decursul a milioane de ani; s-a imprimat genetic în noi…

— Milioane de ani? am încercat eu un protest.

— Da. Stai liniştită, datările cu izotopul de carbon sunt greşite, când vine vorba de datarea erelor geologice. Omul este mult mai vechi, iar evoluţionismul e un praf în ochi. Omul, aşa cum îl ştim azi, are câteva milioane de ani. Civilizaţii succesive au apărut şi s-au stins, mereu supravieţuind câteva mii de indivizi care păstrau cu veneraţie dovezi ale culmilor atinse de strămoşi. Gândeşte-te la sferele Klerksdorp care datează din Pliocen, de acum aproape trei milioane de ani! au fost lucrate cu un utilaj complex. Sau la sutele de artefacte găsite pe toate continentele şi care în mod evident n-au fost făcute de cioplitori în piatră. Chiar mai recent, multe documente pomenesc de aparate de zbor, de submarine, în care zburau şi călătoreau… cine? Nişte hominizi involuaţi? Nu, draga mea, oameni ca noi, ca mine şi ca tine, dar mult mai avansaţi tehnologic. Ca un blestem însă, ne-au urmărit consecinţele firii noastre pervertite. Dintotdeauna au fost oameni buni, doritori de pace, de linişte şi oameni cu spiritul corupt de

avariţie, de egoism şi lăcomie, care trăiau exclusiv pentru satisfacerea proprie. Atunci a apărut Conspiraţia înţelepţilor, Fiii Legii Unice care au dorit să salveze lumea de cancerul celor ce alergau spre Rău. S-au înarmat ambele tabere, au luptat, au pierit. Din ei înşişi le-a venit moartea. Atlantida s-a scufundat după dezastre succesive, iar atlanţii au migrat în valuri spre Europa, spre Egipt şi Asia. Ştii ce sunt „gliptolitos”? Pietre gravate. Au fost descoperite în Mexic. Mii de pietre gravate ce redau scene din viaţa cotidiană a atlanţilor. Crezi că erau doar nişte artişti ce desenau pereţii peşterilor şi lăcrimau versuri din liră? Nu, deloc! Pietrele înfăţişează oraşe cu clădiri înalte, maşini ce glisează pe rute aeriene, o întreagă societate cu administraţie, cu instituţii, cu pături sociale diverse. Sunt desenate operaţii chirurgicale complexe, se practicau transplanturile, inclusiv cel de creier. Dar „a căzut o stea din cer” şi oamenii au fost pârjoliţi. Câţi au supravieţuit acestui prim dezastru, s-au gândit să lase dovezi ale trecerii lor, gravând aceste pietre. Cam aşa am făcut şi noi când am trimis în spaţiu o plăcuţă gravată, nu?

— Dar domnule profesor, dacă lucrurile stau cum spuneţi, de ce nu se cercetează serios aceste ipoteze?

— Ipoteze? Sunt lucruri demonstrate. S-au cercetat, dar nu sunt cunoscute publicului larg. De-atâţia ani a dovedit Thor Hyerdahl că se putea naviga chiar şi primitiv între America şi Africa! Pentru savanţi nu mai este un secret faptul că egiptenii şi amerindienii au origini comune. Nu doar că metafizica lor e sensibil aceeaşi, sau că s-au ocupat obsedant de construirea piramidelor şi de-o parte şi de alta a oceanului, dar există şi documente care atestă aceste fapte. Ştii de papirusul de la Anana? A fost întocmit de scribul şef al faraonului Seti; cuvintele lui sunt profetice şi dovedesc o cunoaştere de tip superior. Zicea cam aşa, citez aproximativ: cei care vor descoperi acel papirus să-l citească cu smerenie, fiindcă pe ei i-au încredinţat zeii vremurilor din urmă, când trecutul şi viitorul se aseamănă, căci oamenii nu trăiesc doar o singură dată, ei se rotesc într-o buclă ce nu-i lasă a înainta. Cronicarul arab Al-Massuri pomeneşte într-o lucrare a sa despre tezaurul uluitor ce a fost adus din cealaltă parte a apei celei mari, de la iluştri strămoşi, tezaur ce cuprindea minuni ale ştiinţei, unelte uluitoare ce permiteau oamenilor să prevadă viitorul, să zboare în văzduh, să meargă sub ape…

Ultimul bastion al civilizaţiei atlante a fost pe insula Creta, sau

Keftiu, cum o numeau egiptenii. Ai citit, ca toată lumea, Legendele Olimpului, ai auzit de regele Minos din Cnossos. O legendă, nu? În 1900, nebunul de Evans, care n-a vrut să accepte că astea erau doar poveşti pentru copii, s-a încăpăţânat să descopere palatul regelui cu urechi de măgar. Sub pământ zac şi ruinele labirintului, fiindcă Minotaurul a fost închis acolo, ca o curiozitate a vremurilor de demult, când atlanţii mai făceau experienţe genetice. Toate Popoarele Mării, aşa cum le numeau egiptenii, au trecut printr-un cataclism care le-a decimat: şi ferii şi saksarii şi domenii. Între stânca Helgoland şi coasta Germaniei a mai existat o insulă, la sud de peninsula Iutlanda, dar, fiind locuită de urmaşii atlanţilor, s-a scufundat într-o furtună apocaliptică. Capitala insulei se numea Basileea şi izvoarele istorice o descriu ca pe o minune. Asta, ca să nu mai spun de Creta însăşi, care după cum se ştie, a fost spălată de acelaşi tsunami care a smuls de pe ţărmul din Rhodos vestitul Colos.

— Nu ştiu dacă am înţeles bine, dar spuneţi că insula care avea capitala la Basileea s-a scufundat fiindcă era locuită de urmaşii atlanţilor? Fiindcă?

— Ba ai înţeles foarte bine. Chiar aşa. S-a scufundat fiindcă era locuită de cei coborâtori din atlanţi, de moştenitorii acestora. Dezastrele i-au urmat mereu după aceea pe atlanţi… Vezi tu, Claudia dragă, Fiii Legii Unice aveau ca duşmani pe Fiii lui Belial, iar aceştia din urmă au dezvoltat arme făcute să strice Pământul însuşi. Energia atomică, laserul, erau ceva banal. Noi credem că ei descoperiseră ceea ce numim a cincea forţă. Doar un asemenea dispozitiv ar fi putut lovi continente întregi. Primul distrus a fost Lemuria, iar insulele Bahamas sunt ceea ce a mai rămas din Poseida. În alte cazuri au dispărut doar oamenii, oraşele rămânând pe loc, mărturie tăcută, ca la Machu Pichu sau Nan Madol, în Micronezia.

— Am auzit de a cincea forţă, dar am înţeles doar vag…

— Păi, cele patru forţe cunoscute sunt forţa gravitaţională, forţa electromagnetică, şi forţele nucleare, tare şi slabă… Ei bine, a cincea forţă le unifică pe celelalte patru şi le este superioară… Închipuie-ţi cum ar fi să poţi transforma gravitaţia în electricitate! Einstein a demonstrat că se poate. Numai că şi-a dat seama că e al dracului de periculos, deoarece, din motive neînţelese suficient, declanşarea forţei a cincea, creează haos. Modifică şansa unui eveniment de a se produce. Inversează cauza cu efectul, răstoarnă cursul firesc, sau cel puţin cu

care ne-am obişnuit, al întâmplărilor. Concluzia normală a fost că această forţă acţionează direct asupra timpului. Căci ce este timpul decât încercarea naturii de a ordona consecutiv evenimentele după cauze şi efecte? Şi asta numai pentru percepţia noastră, întrucât în Univers fenomenele coexistă. Aşa cum în spaţiu nu poţi spune „sus, jos, la stânga, la dreapta", nu poţi spune nici „ieri, azi, mâine". Totul este „aici, acum".

— Da, am citit despre experimentul Philadelphia… are o legătură cu toate astea, nu?

— Bineînţeles. A fost cel mai mare experiment ratat din istorie. Au văzut ce înseamnă să te joci cu Forţa. Canalul temporal deschis atunci, risca să înghită tot prezentul într-un vortex temporal, dar în 1976, avansaseră suficient cu studiul, încât să ştie cum să repare buba. Baza de la Montauk s-a ocupat cu problema.

— Vreţi să sugeraţi că omul poate călători în timp?

— A putut cândva, în trecut, a făcut ceea ce era de aşteptat, o prostie, dând naştere periculoasei bucle temporale… De atunci, ne tot învârtim în cerc, neputând să ne depăşim destinul…

— Adică…

— Fetiţo, mă faci să mă întorc la geometriile neeuclidiene care postulează că o dreaptă prelungită suficient de mult se întoarce în punctul din care a plecat.

— Şi ce-i cu asta?

— Nu pricepi? Deoarece ne învârtim în bucla temporală, cei care vor supravieţui dintre noi după următoarea apocalipsă, sunt de fapt strămoşii atlanţilor.

Secţiune 9.06 ŞASE

Eram în maşina argintie, călătoream lângă cel pe care-l crezusem duşman. Când am reuşit să-mi stăpânesc tremurul interior, mi-am dat seama că maşina rula cu viteză pe-un drum necunoscut. Bărbatul de la volan tăcea cu încăpăţânare. L-am privit pe furiş o vreme, apoi m-am gândit cum să încep, însă vorbi el primul:

— Şi? Am trecut testul? Arăt satisfăcător?

— Te rog să mă scuzi. Acum mi-e frică de toată lumea.

— Mda. Mai bine ţi-era frică la început. Te deranjează dacă fumez?

Chiar aşteptă ca eu să clatin din cap, îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul pe geamul întredeschis:

— Un căpcăun Kostas ăsta, nu-i aşa?

— Tu din ce specie faci parte?

— Ha, ha! râse sincer amuzat, măsurându-mă dezinvolt. Eu sunt un fel de poliţist. Mă numesc Robert. Nu ţi-ar folosi să ştii mai mult. Vei fi în siguranţă acum, îţi promit.

— Cam aşa spunea şi domnul Kostas.

— Îmi închipui. Face parte dintr-o sectă periculoasă şi ştii cum e cu lupii îmbrăcaţi în blană de oaie… reuşesc uneori să fie periculos de convingători. Îi urmărim de mai mult timp. Cred că ai tras o spaimă grozavă. Te duc acasă.

— Nu pe drumul ăsta am venit.

— E o scurtătură. După frontieră mergem pe un aeroport particular de unde vom decola cu un avion mic.

Am tresărit fără să înţeleg de ce. Undeva mi se declanşă un buton de panică: de unde ştia acest Robert că mă gândisem la Cluj?

— La Alba nu există aeroport. Şi de când e poliţia atât de îndatoritoare?

— Claudia, trebuie să scapi de obiectul acela. Dacă vrei să se termine povestea asta, pune-i punct. Altfel, vei fi mereu o ţintă.

— Despre ce obiect tot vorbiţi? I-am spus lui Kostas, îţi repet şi ţie: nu ştiu la ce anume vă referiţi. El mi-a făcut capul calendar cu atlanţi, experimente secrete, manipularea opiniei publice şi sfârşitu' lumii. Începe şi tu!

— Regret că trebuie să aprob o parte din cele ce ţi-a povestit. Desigur, nu jumătatea paranoică; însă este adevărat că bunicul tău a luat un element rar din farmacia lui Goldmann. Un element rar şi preţios. De care este nevoie în altă parte, la un mare experiment. Nu-ţi poate face decât rău. Să nu visezi să te îmbogăţeşti de pe urma lui. Mi se pare rezonabil să-l predai autorităţilor şi să ieşi din încurcătură, ţie nu?

— Deci tu reprezinţi autorităţile!

— Ţi-am spus de la început că nu-mi pot declina adevărata identitate. Nume de cod: Robert. Va trebui să fie suficient.

— E al dracului de mult!

— Eşti o domnişoară foarte elevată! rânji spre mine cu dinţii sclipitori. E prea rece? Vrei să modific clima? Poţi să aţipeşti o oră până la aeroport.

Nici nu mă gândeam să las garda jos aţipind, dar îmi convenea

să stau cu ochii închişi, să mă gândesc la ultimele ore, să încerc să-mi fac ordine în vălmăşagul de întâmplări prin care trecusem.

De sâmbătă intrasem în infern. Eram cu domnul Kostas pe terasa vilei, sorbind băuturi apetitive înaintea cinei. El declama cu emfaza-i caracteristică despre încurcătura temporală în care eşuase omenirea. L-am întrerupt:

— Domnule profesor, nu ştiu dacă am înţeles bine, dar dumneavoastră susţineţi că omenirea îşi repetă istoria din cauza unei bucle temporale? Că ne întoarcem iar şi iar într-un punct dincolo de care nu putem trece?

— Întocmai, fetiţo. Numai că lucrurile sunt ceva mai complicate, hm. Nu pot să cred că acest univers infinit nu-şi valorifică toate posibilităţile. Tot ceea ce este posibil să se întâmple, se va întâmpla. Vor fi fructificate toate variantele. Uite, să-ţi dau un exemplu: există o variantă unde Hitler a câştigat războiul, o alta unde atlanţii nu au descoperit a cincea forţă, o planetă Pământ unde în vârful lanţului trofic se află o specie inteligentă de velociraptor şi-aşa mai departe… De ce zâmbeşti?

— Par scenarii de film supoziţiile dumneavoastră, nu vă supăraţi. Şi dacă există o infinitate de posibilităţi, deci o infinitate de lumi unde copii ale noastre fiinţează, de ce să ne mai îngrijorăm că ne rotim în cerc? Conform logicii dumneavoastră, oricum se împlineşte şi această variantă… iar suficient de multe altele asigură salvarea speciei…

Profesorul îşi şterse fruntea cu o batistă de mătase. Era foarte pedant. Deşi era în plină vară şi ne aflam în grădina vilei sale, înconjuraţi de un zid de piatră, ţinea să se schimbe pentru cină. Iar eu aveam doar patru rochii!

— Bine, nu putem şti precis, sunt idei, dar nu mă supăr, pentru că şi tu ai fost crescută laolaltă cu ceilalţi, de unde ai putea să ştii? Vi s-a servit tuturor aceeaşi minciună, vi s-au predat aceleaşi lecţii, aţi fost învăţaţi să căutaţi facilul, confortul, bunăstarea, indiferent de sacrificiu. Omenirea trebuia transformată în mase docile, dispuse să producă în schimbul iluziei de siguranţă, fericire şi libertate. N-ai citit Dostoievski? Draga mea, s-au inventat false nevoi, s-au căutat false idealuri, s-au descoperit inexistenţi inamici. Pentru ca toţi să-şi afle preocupări interesante, iar o mică elită să poată… să poată împlini… să salveze ce mai era de salvat.

— Şi vreţi să spuneţi că aşa, dintr-odată, eu am devenit factorul cheie pe această imensă tablă de şah… îmi vine să râd!

— Da, oarecum. Dar nu neapărat tu ca persoană, ci o bucăţică blestemată dintr-un element cu totul special pe care bunicul tău a avut proastă inspiraţie de a-l băga în buzunar pe când lucra la domnul Goldmann.

— Nu pot să cred! A cincea forţă în buzunarul de la pantalonii bunicului! Trăsnet! Dacă era un lucruşor atât de preţios, de ce Goldmann n-a fost mai atent?

— A fost un imbecil, recunosc, însă tu trebuie să admiţi că în toată povestea există legăturile normale de cauzalitate, iar faptul că s-a ajuns la persoana ta este firesc. Plus de asta, nu e vorba de a cincea forţă, ci de unul din elementele care o generează. Aceste obiecte dispuse în triunghi perfect echilateral declanşează Forţa; bine, trebuie puţin stimulate de LHC.

— LHC?

— Un accelerator de particule. Când este emanată particula Higgs…

— Domnule Kostas! Poveştile astea nucleare mă năucesc. Înţeleg însă că mai există cel puţin două bucăţi din miraculosul element. O soluţie ar fi să tăiaţi una din bucăţi în două…

— Imposibil! Nu ştii despre ce vorbeşti… Nu e un cârnaţ să-l ciopârţeşti după cum e nevoie.

— Şi de ce aveţi nevoie de a cincea forţă din moment ce până acum mi-aţi arătat c-a provocat doar nenorociri?

— E pentru ultima oară. Ca să îndreptăm răul făcut. Oricum, domnişoară Claudia, nu v-am solicitat să ne daţi soluţii, ci să ne ajutaţi să găsim ceea ce…

— …vă aparţine?

Domnul Kostas se înroşi, apoi păli şi vârî pumnii strânşi în buzunare cu un gest care mi-l aminti pe bunicul; în rarele sale clipe de supărare reacţiona la fel… o generaţie educată să se stăpânească. Ultima dată când îl văzusem pe bunicul atât de furios… un fulger rece îmi străpunse stomacul. Fusese furios pe mine, când, copilă fiind, intrasem fără să bat la uşă în camera lor. Stătea ca întotdeauna cu bunica sub abajurul lămpii, cu o carte din care citeau pe rând… Bunica avea în mână nu cartea, ci un lucru din care se rostogoleau valuri de lumină… Cum de putusem uita?

Probabil că îmi apăruse o cută pe frunte, fiindcă domnul Kostas se aplecă să mă privească îndeaproape:

— Ei?

— A, nu, mă gândeam cum veţi folosi imensa energie ca să anihilaţi bucla…

— Ţi-ai amintit ceva! Spune!

— Nu. Pur şi simplu mă gândeam că… mi s-a făcut foame! am mărturisit râzând şi nădăjduind că voi fi crezută.

Am intrat împreună în sufragerie; ceva se schimbase în atitudinea companionului meu. Devenise palid şi încordat. M-a aşezat la masa lungă, dar menajera care ne servea a adus doar un telefon şi l-a înmânat lui Kostas. Cineva îl sunase, iar el a spus câteva cuvinte în greacă.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat şovăitor.

Atunci am auzit maşini pe aleea din faţă. Am sărit în picioare, de parcă un arc s-ar fi destins undeva înăuntrul meu.

— Stai liniştită, dragă… Avem oaspeţi.

Patru indivizi intrară pe hol. M-au salutat înclinând capul. Kostas vorbea cu ei în greacă. Nu mă puteam dezbăra de senzaţia că discutau despre mine; uneori priveau în direcţia mea. Unul dintre ei mă cântări insolent. Domnul Kostas avea un ton persuasiv, iar ei se lăsau greu.

Un sânge fierbinte şi sărat îmi scăldă toate extremităţile. Îmi era frică! Vizită nu dură mai mult de câteva minute. Cei patru plecară conduşi de gazdă mea. Menajera începuse să aşeze tacâmurile.

Kostas se întoarse încruntat. Am mâncat aproape în tăcere. Abia la sfârşit, pe când eu terminam îngheţata, iar el îşi turna încă un pahar de vin, îmi zise cu o voce joasă:

— Mai avem doar patruzeci şi opt de ore.

— Pentru ce?

— Pentru ca să spui.

— Domnule Kostas, nu am ce să vă spun! Am luat-o ca pe o glumă. Ce vreţi de la mine?

— Claudia, detest violenţa, iar violenţa faţă de o femeie e un sacrilegiu. Însă ei nu vor ezita, să ştii!

Mi-am simţit toate membrele de vată. Unde era adrenalină care la necaz te transformă în supraom?!

Telefonul bâzâi pe un bufet. Kostas se ridică şi răspunse. Vorbea

cu spatele la mine:

— Oh, hi, Bobby! Where are you?

Am ciulit urechile, dar Kostas îmi aruncă o privire peste umăr şi continuă în arabă.

În seara aceea mă conduse ca de obicei până la uşa micului meu apartament, însă după ce-am intrat, am auzit cheia răsucindu-se în broască:

— Îmi pare rău, Claudia, dar nu mai este timp de joacă. Sper ca noaptea să îţi fie un sfetnic bun.

Aşa deci! Geamul dormitorului era zăbrelit cu o artistică lucrătură de fier forjat pe care chiar o admirasem la sosire. Mai rămânea fereastra băii. N-am fost niciodată o silfidă, dar am hotărât că va trebui să încap pe acolo orice-ar fi! La două noaptea, pe întuneric, am îngrămădit în poşeta încăpătoare actele, puţinii mei bani, periuţa de dinţi şi pieptenul. Am respirat adânc şi m-am urcat pe marginea căzii; dacă în locul căzii ar fi fost o simplă cabină de duş, rămâneam prizonieră! Pătratul ferestrei era însă prea sus. Nu reuşeam să mă ridic fără să calc în chiuvetă. Am aruncat poşeta pe fereastră, apoi mi-am încordat toţi muşchii pentru mişcarea decisivă.

Chiuveta n-a cedat chiar de prima dată. Doar la a doua încercare. Dar a fost o prăbuşire spectaculoasă, însoţită de zgomotul adecvat şi de o ţâşnire a apei calde şi reci de la perete. Mai mult decât teroarea, ridicolul situaţiei mi-a dat puteri. Nu ştiu cum am ieşit, dar în mod surprinzător nu mi-am rupt picioarele. Şi nici n-am uitat poşeta în iarbă. Am găsit portiţa din spate deschisă: pe-acolo am fugit. După ce-am parcurs strada în goană, am cutezat să privesc înapoi. La fereastra de la etaj, unde ştiam că e dormitorul domnului Kostas, se aprinsese o lumină. Auzise!

De fapt încotro doream s-o iau? La poliţie? La gară? Ştiam unde e gara, nu ştiam unde e poliţia. În consecinţă, la gară! Atunci am desluşit scrâşnetul făcut de porţile de la vila lui Kostas. Pornise după mine! M-am năpustit înainte, fără să fiu convinsă că alerg în direcţia bună. Pe stradă pustie, o maşină m-a ajuns din urmă. Mă ascunsesem în umbra unui zid, dar automobilul a oprit în dreptul meu, portiera s-a deschis şi o voce masculină binevoitoare a spus:

— Claudia! Ai reuşit să scapi? Urcă repede!

Era maşina argintie.

Secţiune 9.07 ŞAPTE

— Claudia! Ţi-am luat un croissant şi-o cafea, ţi-e rău pe avion?

Doamne! Aţipisem, totuşi. Afară se luminase, dar nu putea fi mai mult de cinci. O durere în ceafă, o jenă de-a lungul pulpelor îmi amintiră aproape instantaneu de aventurile nopţii trecute. Privii pe bărbatul ce aştepta un răspuns în faţa portierei deschise. Brusc, m-am simţit stânjenită. Îl vedeam bine pentru prima oară. Deşi nu era atât de tânăr cum crezusem, avea o distincţie pe care nu speram s-o descopăr la un poliţist.

— N-o să-mi fie mai rău decât acum; am mai zburat. O cafea e grozavă!

Un tip rafinat! Sigur că nu uita să se spele pe dinţi; era din genul celor care îşi asortează cămaşa cu ciorapii şi au pe noptieră întotdeauna o carte… Totuşi, paloarea mea bibliofilă n-avea cum să-l farmece, mi-am spus nu fără un mic regret. Oricum, imaginea lui Sorin am închis-o definitiv într-un sertar necirculat al minţii.

Mă privea în timp ce mâncam, sporind şi mai mult tremurul aproape perceptibil al mâinilor mele:

— E o ruşine să necăjească o fată ca tine!

— La ce te referi?

— La Kostas & company. Îmi dai voie? Te-ai murdărit de ciocolată.

Scoase o batistă imaculată şi îmi şterse colţul buzelor; degetele sale îmi trimiseră fulgere miniaturale pe sub pielea obrazului. Am protestat timid:

— Dar nu s-au purtat rău… până azi-noapte, când m-a închis în cameră…

— Aşa ţi-a făcut? rosti pe un ton pe care nu-l puteam califica decât sub titlul „duios”. Haide! mai sunt zece kilometri până la Kogălniceanu. Am telefonat şi, norocul nostru! mai aveau două locuri la o cursă charter spre Cluj.

Butonul de panică ţiuii din nou, dar mai slab, mai mult ca o curiozitate: de unde ştia că intenţionam să merg la Cluj, la sora bunică-mii?

— E mai aproape Sibiul…

— Crezi că n-am întrebat! Spre Sibiu nu pleacă decât cursa oficială la ora paisprezece. Vrei să-l aşteptăm pe amicul tău până atunci?

Maşina porni uşor, era un audi felin şi brusc am întrebat:

— Unde laşi maşina?

— Stai liniştită! Am s-o recuperez după ce tu vei fi în siguranţă. şi râse încetişor.

Singurul lucru ce mi-a trecut prin minte în clipa aceea a fost că va veni un moment când nu vom mai fi alături, când eu voi fi în siguranţă, iar el va pleca…

Copacii alergau pe lângă geamul maşinii, soarele răsărise şi-mi arunca în poală buchete de raze, buchete de umbre… Se ivi în faţă clădirea aeroportului. Am descoperit pe fruntea lui Robert o mică încruntare. Parcă automobilul, plăti taxa şi mă cuprinse după umeri.

— Ţi-e frig?

Am clătinat din cap, dar nu m-am împotrivit şi-mi era ciudă că mă simţeam slabă şi cedam avansurilor unui poliţist". Dar ce poliţist!" suspinai în gând, însă n-am apucat să-mi duc ideea mai departe, fiindcă el mă trânti pe iarba firavă a parcării:

— Fugi pe după maşini şi intră!

— Dar ce?…

— Mişcă! şuieră fără să-mi lase loc de alte întrebări.

Am făcut întocmai, însă am apucat să văd nişte indivizi după gard. Robert m-a urmat înăuntru. O ureche îi sângera.

— Ce-ai păţit?!

— Comportă-te firesc.

— Hai la baie, la primul ajutor…

— Ne-ar încolţi, prostuţo!

Îmi era imposibil să nu privesc înapoi. Intraseră după noi, dar n-aveau ce face cu atâţia oameni în jur. I-am recunoscut: erau tipii din seara precedentă, care veniseră la Kostas…

— Au fost aseară la Kostas… Ei l-au ameninţat că nu mai este timp, că trebuie să spun…

— S-au mişcat repede. Ţi-am spus că sunt periculoşi.

— Ce-ai păţit?

— Nimic, nu vezi? Trag la ţintă la fel de bine ca bunica fără ochelari!

— Dar sângerezi!

— Sst, drăguţo! I-o nimica toată! O zgârietură. Vrei să ne oprească jandarmul de proximitate?

Nu, nu doream aşa ceva. Doi indivizi în uniforme, cu bastoane la brâu şi burtici prospere se plimbau prin sală. „Ştiţi, sunt urmărită

pentru elementul miraculos care declanşează a cincea forţă… Aia descoperită de atlanţi…" Mă pufni un râs nervos, involuntar. Robert se ştergea cu batistă pătată de ciocolată. La un moment dat, pe când ne îndreptam spre punctul de control, opri o femeie ce mânuia un aparat de spălat duşumelele:

— Doamnă, trandafirii din parcarea aeroportului au crescut foarte mari. Mai îngrijiţi-i! Azi-mâine o să agaţe avioanele, se poate! Uite ce mi-a făcut!

— Trandafirul te-a… am şoptit lângă umărul lui după ce ne-am îndepărtat.

— Da, dacă e primul trandafir care trage cu pistolul! şi iarăşi îmi zâmbi dezvelindu-şi toţi dinţii.

— Ne urmăresc! Au să se urce după noi în avion!

— Nu mai sunt bilete, ai uitat?

După ce-am trecut de ultima poartă, mă luă de mână, împletindu-şi degetele printre ale mele. Era o senzaţie uluitoare.

— Adu-ţi aminte odată de elementul acela, ca să pot da cu ei de pământ. Nu suport să-mi imaginez ce ţi-ar putea face.

Am urcat în avionul mic. Nu avea nici măcar însoţitoare de zbor. Jos în clădire, în spatele geamului imens, mi s-a părut că văd feţele mofluze ale celor patru. Le-am scos limba într-un gest copilăresc, dar teribil de plăcut!

Prin bunăvoinţa unui domn în vârstă, am reuşit să stăm alături. Robert era gânditor.

— Dar dacă nu-mi aduc aminte de nimic?

— E de rău. Erai ultima speranţă. Trebuie închis… tunelul… ţi-a spus Kostas despre tunelul temporal…

— Zicea de-o buclă.

— Da, zi cum vrei. Trebuie închisă.

— Dar şi el spunea exact acelaşi lucru. De ce sunteţi în tabere diferite?

— Tu ai lăsa câteva kilograme de uraniu în mâna unor terorişti cu speranţa că-l vor folosi în scopuri paşnice? Că nu vor prefera să-l facă bombă?

— Bombă din uraniu?

— Mă rog, înţelegi ce vreau să spun! Autorităţile trebuie să ia obiectul.

— Dar poate că bunicul meu s-a debarasat de obiectul acela. Ştii

ce nu pricep? De ce s-a aşteptat până acum ca să vă dea prin cap să-l căutaţi? De ce mi-l cereţi mie? Trebuia să-l cereţi bunicului!

— Nu se ştia că mai există. Căutau soluţii, fiindcă terminaseră construcţia acceleratorului de particule; nu lipsea decât bucăţica aia blestemată. Au aflat de ea când s-a deschis o cutie de valori la banca din Alba Iulia. Aparţinuse lui Goldmann. În testamentul individului figura elementul; îl lăsa moştenire Ordinului. Au mers pe fir, bănuiesc. S-a ajuns la Rudi Tratner, bunicul tău. Scria negru pe alb în jurnalul său că a pus mâna pe un obiect care l-a ars. Noi credem că acela este Elementul.

— Deci oamenii lui Kostas mi-au răscolit casa! Ce ipocrit!

— Acum ca să fiu sincer, am făcut şi noi nişte fotocopii…

L-am privit intrigată. Se înclină şi-mi sărută buzele:

— Eşti atât de frumoasă!

M-am împurpurat sau am pălit, nu-mi puteam da seama, dar nu voiam să fac pe mironosiţa, aşa că l-am îndepărtat blând şi-am revenit la ceea ce mă preocupa:

— Bine, bine, dar hai să luăm în discuţie şi posibilitatea aceasta: obiectul nu e de găsit; poate nici nu mai există…

— Ar fi mai bine să nu mai existe deloc. Fiindcă dacă vor face încercarea de-a astupa acel canal deschis când se jucau cu nava Eldridge, iar elementul există undeva, oriunde pe glob, în interiorul triunghiului format de el şi de celelalte două obiecte de acelaşi fel se va declanşa forţa. Haosul. Iadul. Ei vor să unească obiectele, să fie cât mai aproape posibil, triunghiul să fie mic de tot, încât, eventual, să poată controla efectele… Deja va trebui să te omor pentru cât ţi-am spus, ştii prea multe.

Zâmbi privindu-mă pe sub gene într-un fel învăluitor şi-atunci mi-am zis că semăna grozav cu Omar Sharif tânăr.

— Da’ Robert, mi se pare simplu: dacă nu găsesc al treilea obiect, nu trebuie decât să distrugă ei unul din cele două obiecte pe care zici că le au… Gata, nu se mai formează triunghiul!

— Ha, ha! Cine crezi că va fi dispus să distrugă aşa ceva? Ceva ce promite posibilitatea de-a călători în timp, în spaţiu, de-a forma după bunul plac găuri de vierme… Ceva ce promite în fond puterea absolută? Nu cunoşti oamenii deloc?

— Mă întreb: oare Goldmann fabrica elementul acesta? O fi praful minune de care a scris bunicul?

— Fugi de-aici! Praful minune era o elucubraţie a moşului aceluia trăsnit; ceva ca fluorul în pasta de dinţi… să facă oamenii paşnici şi docili. Sau poate era doar o perdea de fum… Şi-apoi nu putem şti ce s-ar putea petrece încercând să distrugem obiectul. Putem distruge pământul cu totul…

— Kostas spunea că există mai multe variante ale Pământului…

— Mda, teoria spaghetelor în sos: toate la un loc, dar independente, totuşi. Chiar şi aşa, Claudia, ţi-ar plăcea să dispari? Te consolează posibilitatea ca o infinitate de claudii să continue să trăiască în lumi paralele?

Am clătinat din cap cu vehemenţă. Îmi făcu semn spre hublou:

— Ia uită-te în jos: vezi munţii?

Erau nişte munţi mititei şi am văzut şi un tren de jucărie care şerpuia pe lângă o panglică albastră-albastră! Robert a spus că e Valea Oltului. Am tras aer în piept: mă hotărâsem să-i spun:

— Vreau să merg la Cluj mai întâi, la sora bunicăi, tante Iuliana. Ei i-a rămas moştenire casa străbunicilor, la Ighiu. În vacanţele de vară însă, bunicii mei stăteau acolo o lună, două… Mă gândeam să-i cer cheia mătuşii să arunc o privire… poate descopăr vreun indiciu.

— O.K. Sunt cavalerul tău. Luăm o cameră la hotel, ne revenim, pornim în ce direcţie îţi poftеşte inima.

După cum m-am strâmbat s-a grăbit să se corecteze:

— Două camere, na! Şi mergem numai unde este necesar pentru scopul nostru…

Dacă aş fi observat cât de încordat mă ascultase, aş fi fost mai prudentă…

În Cluj ne-am instalat la Metropol, dar numai pentru un duş. Ighiul îmi părea atât de aproape, încât consideram firesc fie să dormim acolo, fie să ajungem la Alba în aceeaşi noapte. Dar pentru asta ne trebuia o maşină, pe care Robert a plecat s-o închirieze în timp ce eu mă îmbăiam. Până la urmă am fost rezonabilă şi-am acceptat să luăm doar o cameră, trecând peste zâmbetul complice al recepţionerului.

— Mâncăm la restaurant, sau vrei să mă întorc cu cea mai mare pizza pe care o găsesc? mă întrebă din uşă.

— Bănuiesc că la serviciile secrete nu vă plăteşte chiar cu greutatea voastră în aur… deci pizza.

Am început să mă dezbrac. N-aveam de nici unele. Îmi cumpărasem în drum o bluză ca s-o schimb pe cea cu care sărisem pe

geam, evitasem focuri de pistol prin iarbă şi zburasem pe deasupra Carpaţilor. Bine că la baie erau prosoape şi şampon. Indiferent de soarta Elementului şi-a omenirii trebuia să mă spăl şi pe cap!

M-am oprit în faţa oglinzii: în fond de ce nu i-ar fi plăcut de mine? Dacă genul lui nu era Calista Flockhart, n-avea de ce să nu mă placă! Atunci am observat haina lui uitată pe speteaza scaunului de lângă uşă. Am simţit impulsul acela tainic pe care-l cunoaşte orice femeie de-a cotrobăii puţin prin buzunare… Oare exista cineva în viaţa sa? Bărbaţii au obiceiul să păstreze prin portofele tot felul de amintiri, poze… Robert era poliţist, dar poate totuşi… Cu o mână am răsucit cheia în broască, pe când cealaltă deja mi se insinuase în buzunarul de la piept. Bonuri de benzină! Le deconta, desigur… În buzunarele laterale – nimic! Dar am auzit un clinchet. Monede? Chei? Oh, un buzunar secret, cu fermoar. Înăuntru era un ceas. Un Rolex. Cu alte cuvinte chiar erau plătiţi la greutatea lor în aur! Şi… mai era ceva… Doamne! Să laşi un Rolex aşa… în buzunar! mai era… o fotografie. Mi-a zvâcnit inima!

Kostas şi Robert la masa unei grădini de vară. Pe spatele fotografiei era scris ceva în arabă. Am simţit pământul scufundându-mi-se sub picioare. O legătură absurdă şi dureroasă se stabili între informaţii disparate: arabă la telefon vorbea Kostas, Omar Sharif tânăr, Robert se cunoştea cu Kostas, Robert… Bobby…

Iar eu aproape că îi mărturisisem… I-am spus de casa de la Ighiu! Ce era de făcut? În primul rând, să rămân calmă, mi-am spus. Am aşezat totul la loc cu mâini tremurânde, am descuiat uşa, am intrat la baie.

Ce proastă, ce idioată, ce stupidă naivă am putut să fiu! Robert nu era decât planul B al domnului Kostas. Trebuise doar puţină tandreţe şi reacţionasem mai rău decât căţelul pavlovian! Pe jumătate îi şi mărturisisem… că ştiam… de obiect… Lipsise atât de puţin ca să zic tot!

Apa duşului aluneca de-a lungul corpului meu în cadă, se scurgea spre sifon, de unde cu o ultimă rotire aluneca spre haos, spre întuneric. Trebuia să accept şi posibilitatea morţii printre planurile mele; trebuia să accept alunecarea spre necunoscut întocmai ca apa. Şi totuşi, nu oricum! Nu cum voiau Ei!

M-am şters cu unul din prosoape, mi-am pieptănat părul ud. Mi-am luat bluza cea nouă şi fusta – după ce am scuturat-o energic pe

fereastră. Acum aveam să fiu mai şmecheră ca Robert.

M-a găsit privind o telenovelă; aveam ochii umezi de mila Palomei pe care Ricardo se pregătea s-o părăsească, întrucât descoperise că e sora sa vitregă.

— N-am pierdut niciun episod. Te deranjează dacă mă uit în timp ce mâncăm?

— Nu, scumpo! Uite: pizza cu piept de pui şi ciuperci. Mulţumită?

— Da! Ce maşină ai luat?

— N-aveau disponibile decât forduri; uite-l pe fereastră, cel bleumarin.

Am mai lăcrimat puţin pentru Paloma care nu pricepea gestul iubitului ei şi pe care acesta, la ideea scenariştilor, avea să i-l explice abia peste câteva episoade, l-am lăsat pe Robert să mă tachineze, am mâncat jumătate din pizza neştiind când va fi următoarea masă, dacă avea să mai exista vreuna…

— Acum, ca să câştigăm timp, tu intri la duş, iar eu mă duc la mătuşa să iau cheia.

— A, nu, te duc cu maşina, o luăm la plecare.

— Nu pot să stau doar cinci minute, nu m-a văzut de patru luni. E bătrână şi se agită mai mult decât trebuie; plus de asta, dacă mă vede cu un bărbat, va pregeta să ne dea cheia casei… sau o să dorească să vină cu noi să ne supravegheze…

— Păi, atunci vin să te iau de acolo… din apropiere…

— Super! Uite, îţi scriu adresa. E simplu de găsit, e în spatele pieţei. Şi-acum la baie, domnule!

Robert a intrat în baie, eu mi-am luat poşeta, am înşfăcat cheile fordului bleumarin, am încuiat uşa camerei transformându-l pe amicul meu în prizonier şi-am fugit spre ieşire. Mai ştiam să pornesc o maşină? făcusem şcoala de şoferi la terminarea liceului, dar bunicii n-au avut bani să-mi cumpere un automobil. Nu intenţionam să fur maşina omului, ci doar s-o mut după colţ, să piardă timp căutând-o. Parcarea hotelului era aproape goală, din fericire, căci mă temeam pentru integritatea maşinilor din jur. Am reuşit să mut fordul neaşteptat de uşor. Coborând, mi-a mai venit o idee: am scos forfecuţa de unghii din poşetă şi m-am străduit să-i înţep cauciucurile… sperând că nu e din acea categorie de maşini care pot rula şi aşa…

Apoi am sprintat spre strada Fericirii unde locuia mătuşă-mea, o

locaţie diametral opusă adresei pe care i-o oferisem lui Robert. Dacă mă grăbeam, dacă Tante Iuliana era acasă, aveam şansa să prind rapidul de ora unu spre Alba.

Adevărul era că mă temeam de întâlnirea cu mătuşă-mea. Ce fapt puteam invoca pentru ca să-mi motivez dorinţa intempestivă de-a vizita casa de la Ighiu? Începusem să gâfâi din cauza marşului forţat sub soarele amiezii. Bine că locuia lângă gară! Iată că drumurile dese la Cluj îmi ofereau avantajul neaşteptat de a cunoaşte mersul trenurilor pe de rost… Am luat-o la stânga pe o străduţă laterală, pe lângă o clinică de unde mereu se auzeau plângând copii mici. Încă puţin… Deci care era motivul?

N-am reuşit să mai găsesc niciun răspuns: eram pe strada Fericirii, la poarta cu numărul 17. Şi poartă mare de lemn care fereca o curte interioară cu mai mulţi locatari, se deschise ca prin minune: tante Iuliana scotocea în căsuţa poştală. O emoţie stranie mi se puse nod în gât: era singura mea rudă în viaţă; când avea să moară, voi rămâne singură pe lume.

Bunicuţa cu ochi de peruzea, cu rochiţă cărămizie scrobită şi şorţ dantelat putea să dispară chiar în noaptea aceea, din cauza mea. Mă zări dintr-odată cum rămăsesem încremenită cu un picior în aer de cealaltă parte a străzii:

— Iezus, Marie! Claudia, de ce n-ai anunţat, no? Că aeriseam perinile, dragă! Vai, bine-mi pare! Hai să te pup! Ţi-i foame? Am supă cu găluşti, de care-ţi place.

— Sărut mâna, mătuşă. Uite sunt cu doamnă asistentă de la facultate, mă aşteaptă la gară; trebuie să culegem folclor pentru teza mea de doctorat. Trec pe la dumneata la întoarcere şi stau o săptămână întreagă, îţi promit. Da' acum am o rugăminte: poţi să ne dai cheile de la Ighiu? Ca să nu dormim în gazdă… Stăm acolo în zonă o zi, două. Ce să fac, pentru doctorat, că ştii, dacă n-o ajut şi eu pe ea…

— Ioi, tare greu doctoratu' ăsta la tine! Da-păi cum să nu? Ţi le dau, dragă, e casa ta, doar. Cui o s-o las? Da' nu bei măcar o cafeauă?

— Pleacă trenu, că altfel, aş bea.

— Musai cu trenu ăsta să mereţi?

— Musai!

— No, atunci ascultă aici: în casă stă doamna Edith, o ştii. Am lăsat-o să aibă grijă de toate alea, că era năcăjită cu noru-sa, că nu se-nţelegeau. Du-te, că-i acasă!

— Mulţumesc, mătuşico! Vino să te îmbrăţişez. Mă întorc şi stau o săptămână.

— Bine, dragă, fac cozonaci! Ai grijă de tine! Să fiţi atente să nu greşiţi trenu!

Mai erau zece minute până la plecarea trenului, dacă nu era coadă la bilete, reuşeam să-l prind. Ce noroc că Tante Iuliana n-avea de unde să ştie că Ferdinand de Saussure nu se interesase de folclor!

Slavă Domnului, nu era coadă! Bineînţeles, doar se terminase sesiunea, studenţii fie se prăjeau la Costineşti, fie învăţau la umbră pentru restanţe… Trenul meu era tras la linia întâi. Simţeam furnicături în tălpi. Am privit suspicioasă peronul: văd mutra unuia de la Kogălniceanu? Sau chiar pe Kostas? Poate pe Robert cu prosopul în jurul taliei, ieşit de la duş?

M-am strecurat în tren, dar nu m-am dus să-mi ocup locul. M-am ascuns într-o toaletă, cu riscul de-a fi urecheată de naş, pentru că „în staţie nu e voie”. Am citit de câteva ori în gând, în cele cinci limbi de circulaţie, anunţul de pe marginea ferestrei vopsite care sfătuia călătorul imprudent că e periculos să se plece în afară… Între timp cercetam printr-un colţ unde vopseaua fusese răzuită bucăţica de peron ce intra în raza mea vizuală. Până la urmă, după câteva smucituri ce m-au făcut fericită, trenul s-a pus în mişcare. Am numărat zgâlţâiturile binecunoscute prin care se elibera de împletitura de linii ca să câştige avânt. Abia când a prins viteză ca lumea am deschis uşa. M-am aşezat în compartimentul gol şi-am privit pe fereastra dincolo de care se aşterneau fâneţele podişului. Rapidul zbura prin gările mici. Trecusem de Valea Florilor. Iar eu nu ştiam încă bine ce aveam să fac…

Era foarte probabil că la Alba să fiu aşteptată de o parte a echipei. Dar la fel se putea să mă aştepte la Ighiu… Mai mult ca sigur că la Ighiu… Singura staţie unde mai oprea trenul era Teiuşul. Dacă aş fi coborât în Teiuş, puteam ajunge cu un autobuz la Ighiu.

Cum rapidul făcea o oră până la destinaţie, abia am reuşit să-mi trag sufletul. N-aveam de ales, urma să cobor, deşi le putea trece şi lor prin minte să mă aştepte la singura oprire a trenului. La Teiuş am descins pe peronul opus staţiei şi am alergat până la uşa deschisă a unui depozit de marfă în care m-am ascuns. Erau mulţi oameni în gară, nu-mi puteam da seama dacă era cineva acolo doar cu scopul de-a mă captura. O mână mi se lăsă grea pe umăr:

— Ce faci, duduie, furi făină sau mă cauţi pe mine?

Un roşcovan gras, îmbrăcat în salopetă de lucru, murdar de… făină rânjea cu dinţii înnegriţi de tutun. Era libidinos, dar nu trăda prin nimic apartenenţa la o frăţie conspirativă. Am deschis poşeta brusc şi i-am vârât în dreptul ochilor legitimaţia mea de bibliotecă, pe care am retras-o la fel de repede, cum văzusem în filme:

— Sunt de la unitatea specială! Deschide-mi imediat uşa cealaltă! şi i-am indicat cu mâna întinsă o rampă veche în partea opusă.

— Ioi, dragă, da' ţăpoasă mai eşti! Se conformă, descuie lacătul imens şi mă pofti afară.

Când am trecut pe lângă el îmi arse o palmă undeva, ca unei ospătăriţe nostime:

— Asta-i ca să nu-ţi închipui că m-ai prostit cu carnetu de ielevă, ţuca-te-aş! îmi explică plin de bunăvoinţă.

Am ocolit gară pe la o distanţă pe care am considerat-o prudentă, apoi m-am întors spre micul orăşel. Am avut marele noroc să dau peste un taximetru condus de o femeie. Habar n-aveam de mersul autobuzelor în zonă, iar de taximetrişti nu voiam să aud după episodul jignitor din hală. I-am făcut semne disperate.

— Bună ziua, trebuie neapărat să ajung până la Ighiu, că moare mătuşa, vă rog mult de tot! m-am lamentat plângăreţ.

— Nu ştiu, domnişoară, eu nu ies din oraş, e departe, sunt peste patruzeci de kilometri.

I-am fluturat pe sub nas ultimii mei bani, o hârtie albastră de un milion, pe care o ţineam ascunsă în căptuşeala ruptă a poşetei. A ezitat:

— Îmi daţi banii înainte?

— Da, doamnă, cum să nu! Nu cred că aveţi inimă să mă daţi jos la jumatea drumului când e vorba de viaţă şi de moarte.

După zece kilometri eram prietene la toartă şi mi se confesă în legătură cu soţul, care avea o drăguţă şi nu mai aducea toţi banii acasă, despre fiul care termina liceul şi era obraznic, ba chiar mi-a destăinuit şi reţeta ei secretă de gogoşari în oţet cu miere, pe care mi-am notat-o politicos pe-o fiţuică.

Din fericire, am văzut printre dealuri primele case ale comunei. Am anunţat-o că am ajuns.

— De ce, că vă duc până la poartă, zău!

Ştiam eu de ce! A făcut calea întoarsă foarte nedumerită. Îmi aminteam locurile; trebuia să ocolesc cimitirul, să ajung la iazul morii, iar de-acolo să urc pe firul izvoraşului până acasă. Avantajul era că

mergeam prin crâng, departe de uliţele satului şi ajungeam în spatele casei, ferită de cei care m-ar fi aşteptat în faţă. Ceasul arăta patru fără douăzeci. Mă dureau picioarele îngrozitor. M-am îmbărbătat pentru întâlnirea cu doamna Edith, o nemţoaică plină de solicitudine care nu suporta abateri de la o viaţă ordonată.

Am găsit-o în curtea din spate, la cuptor, scotea pâinile.

— Kit tecik keresni? întrebă pe ungureşte, apoi mă recunoscu:

— Sărut mâna, tanti Edith.

— Gott erbarme! Ce faci fetiţule, uite la tine cum crescut-ai!

Da, avea să fie o problemă de comunicare, întrucât amesteca trei limbi.

— Tanti Edith, dorm aici la noapte, dacă nu te superi. am spus tare, de parcă ar fi fost surdă. Caut o scrisoare de-a bunicii.

— Tulai Doamne! Nu superi! Du-te sus, e curat, să-i spui la Iuliana ce-ai găsit, bine?

M-am sprijinit de tocul uşii, ameţeam. Nu mi-am îngăduit să mă prăbuşesc, am urcat scările la etaj şi-am pătruns în dormitorul străbunicilor, care rămăsese neschimbat în ultima sută de ani. Din dosul perdelelor am privit uliţa. O maşină era oprită la distanţă de două case, dar nu puteam să observ dacă era cineva înăuntru.

De pe peretele dintre ferestre portretele bunicilor îmi zâmbeau. Cu mâini febrile m-am dus la noptieră bunicii. În sertar era trusa de toaletă: pieptene, perie, cutie pentru bucata de săpun, oglinda cu mâner. Oglinda. Inima îmi zvâcni iar. Mânerul de os al oglinzii se deşuruba… Exact cum mă aşteptam, era scobit. Din el mi-a căzut în palmă o bucăţică de… piatră? cărbune? nu ştiam decât că acela era „Elementul”. În palma mea şi-a schimbat culoarea devenind translucid şi fierbinte. L-am pus la loc. Inima îmi bătea nebuneşte în gât, sufocându-mă. Am auzit că prin vis zarvă la poartă:

— Ioi, Istenem! D-apăi cum să intraţi că nici nu văzut pe voi în viaţa mea! Eu chem pe jandar, m-auzi? Nană Ravecă, ajutor! Ildi, ia-l pe Neluţu şi hai că m-omoară! Ioi, că n-am mai pomenit aşa ceva!

Din prima clipă ţâşnisem pe scări în jos. Am ieşit din nou în spatele casei şi m-am năpustit pe scări mai departe, în pivniţă. Sub casă era un labirint de încăperi, unde străbunicii păstrau vinul la rece, pe vremea când stăpâneau podgorii de vii. M-am ascuns într-o hrubă mică, un locaş în care se înţepeneau butoaiele. Ţineam oglinda strâns la piept. Am deslușit mulţime de paşi în spatele casei, paşi grei,

bărbăteşti; mă temeam doar să nu-mi audă inima şi respiraţia şuierătoare.

— Cred c-a luat-o prin pădure, în jos. zise o voce. Hai după ea!

— Mergeţi voi, băieţi, eu arunc o privire pe-aici.

Kostas! Era Kostas. M-am ghemuit în umbră. Pământul era umed şi rece şi-mi murdărea fusta. Cum aş fi putut să distrug obiectul acela diabolic?

— Claudia! Eşti aici, fetiţo? Hai, ştiu că te-ai speriat, dar eu nu m-am supărat pe tine. Robert era foarte îngrijorat când mi-a spus la telefon că ai dispărut… De ce nu vrei să vorbeşti cu mine?

Vocea lui avea ceva învăluitor, ceva hipnotic, aproape că-mi venea să ies, să le dau obiectul şi să declar că nu-mi mai pasă de nimic!

Am revăzut în minte terasa vilei de la Balcic, leandri înfloriţi, laurul cu frunze lucioase din mijlocul grădinii… O grădină minunată ca un eden… şi vocea lui caldă spunând sufletului meu uimit că timpul nu e decât o vrajă pe care natura a aruncat-o asupra noastră ca să nu ne dăm seama că toate lucrurile se petrec deodată…

— Claudia! Hai, vino!

Am deşurubat mânerul oglinzii şi un fascicul de lumină irumpse. Am prins obiectul strâns, deşi mi se părea că avea să-mi găurească podul palmei, şi m-am repezit spre ieşire tremurând de durerea pe care mă străduiam să mi-o reprim.

— Claudia!

Mă văzuse.

— Aici! E aici!

Am tras capacul fierbinte al cuptorului compromiţând a doua tură de pâini a doamnei Edith şi-am aruncat obiectul în văpaie.

M-am simţit plutind, am căzut pe spate la câţiva metri fără să înregistrez vreo durere, dar văzând printre lucrurile care zburau în toate părţile o coloană de lumină înaltă până la cer.

Secţiune 9.08 EPILOG

Mă trezisem dimineaţa târziu, destul de buimacă, după ce noaptea precedentă închisesem calculatorul la două şi jumătate. Da, dar terminasem teza de doctorat! Ceea ce urmă erau mai mult chestiuni de protocol. Prima zi liberă!

Pentru început mi-am turnat o cafea mare, am deschis ferestrele şi-am pornit CD-ul. Minunată zi! Puteam face orice doream! Ştiam ce aveam să fac! Voi citi din caietele bunicului, pe care le descoperisem în

debara. Le-am înşirat pe toate în jurul meu pe covor. Bine că erau numerotate! Părea un jurnal. Prima însemnare înscrisă pe foile îngălbenite data din…

(a) 4 aprilie 1924

Nu mai pot trăi pe spinarea părinţilor! Trebuie să-mi găsesc neapărat de lucru, chiar de-ar fi să car valize în gară! Mi-e ruşine de Erzsike.

(b) 6 aprilie 1924

Şandor mi-a vândut un pont: spiţerul caută ajutor. Mai întâi m-am bucurat, dar cred că va cere referinţe, eu de unde să i le dau? După amiază, tata mi-a adus vestea cea cu adevărat bună: se caută un contabil la poştă. Ei, asta da! Aici mă pricep. Tata zicea că sunt bine plătit, fiindcă am bacalaureatul.

Salariu bun, înseamnă nuntă în curând! Ah, ce m-au înviorat aceste cuvinte ale părintelui meu!

— Claudia! Te-aştept, mai vii cu mine la cumpărături?

— Am uitat, mamă, vin unde vrei tu! Am visat urât azi-noapte, parcă eram aici, dar voi nu mai eraţi, un adevărat coşmar!

Articol X. TROVANTUL

Publicat Mai, 2010

Dorin muşcă din capătul pixului. Avea nevoie de un subiect cu adevărat tare, altfel, cu restructurările astea… cine ştie ce soartă îl paşte. Gicanu îl tratează milităreşte, aproape că-i cere frăguţe că baba Dochia! Că toate nulităţile ajung şefi…

Redacţia zbârnâia ca un stup pe-o zi însorită, numai el lâncezea cu capul pe birou. De unde să scoţi ştiri acum, în iunie, când toată lumea se gândea la concediu? La rubrica „monden" o fi ceva de scris, dar la investigaţii… parlamentul, ca în vacanţă, tribunalele stau să se închidă. Uite-o pe Alina cum se fâţâie de colo-colo fără să facă nimic. Cu decolteul pe care-l afişează îndrăzneşte să-i spună careva ceva? Ştiu toţi ce slăbiciune are bosul pentru sexul frumos. Şi e frumuşică fâşneaţa, nu?

— Dorine, ai o ţigară?

— Scumpo, fumatul ucide. Lucrăm de trei ani împreună şi n-ai observat că nu fumez?

— Am crezut că te-ai apucat. Mă sună ăla micu' în disperare că vecină ne inundă, iar eu trebe să mor în redacţie!

— Du-te acasă, liber!

— Înh… liber de la tine, ce să spun. Poate îmi acorzi şi trei zile de concediu să mă duc la ţară, că tot am un subiect mişto.

— Ce subiect?

— Un copil respins de propria familie, chiar şi de maică-sa.

— Cât vrei ca să mi-l cedezi?

— A, nu! Nu e de vânzare.

— Cât, Alină? Sau poate n-am întrebat bine; ce vrei pentru subiect?

Colega se opri brusc, luminată la faţă. Dorin mulţumi cerului: apăsase butonul corect!

— Tu îl cunoşti pe Gavrilescu, nu-i aşa? făcu ea precaut.

— Care Gavrilescu?

— Gavrilescu, directorul adjunct de la combinat… Ascultă, Dorin. Dacă mă prezinţi lui Gavrilescu, îţi cedez subiectul. Da' te juri că la prima ocazie te ţii de cuvânt.

— Ce treabă ai tu cu Gavrilescu?

— Nu te priveşte. Vrei sau nu?

* * *

Parcă ar fi avut de ales! îşi spuse Dorin în autobuzul supraîncălzit şi plin de praf ce se târa adormit pe serpentinele dealului. Se străduia să nu rateze bornă kilometrică de care îi povestise Alina: acolo trebuia să coboare. Mai avea de mers pe jos până în cătunul cu pricina. Rucsacul o să-l omoare! Dar se va opri la cârciumă; orice sătuc are aşa ceva. Se va opri şi va bea bere, în cantitate nedefinită. Poate dă Dumnezeu şi localul are şi frigider, iar berea o să fie rece. Apoi să-şi caute gazdă. Mai întâi o să doarmă. Abia spre seară va plecă să-şi înceapă ancheta.

Păşea pe poteca uscată, despicând efectiv căldura ce apăsa pământul. Se îndepărtase câţiva zeci de metri de şosea când realiză ce linişte se făcuse. Privi peste umăr: maşinile circulau în continuare pe banda pe asfalt, dar păreau imagini dintr-o lume îndepărtată.

Urmă poteca şi simţi recunoştinţă pentru copacii care-l umbreau dintr-o parte. Ajunse la albia pietroasă a unui pârâu. Crengi uscate, albite, pe jumătate îngropate în pământ se iţeau din loc în loc printre bolovanii încinşi de soare. Păşea prin mijlocul albiei seci când se simţi izbit în spate de ceva; abia după aceea auzi şi văzu, ca şi cum ar fi fost într-un film defazat. Un individ gol alerga în jurul său, pe traiectorii bizare, apropiindu-se şi îndepărtându-se, grohăind,

şuierând, de parcă l-ar fi avertizat că atinsese un totem sacru. Dorin se îndepărtă cu inima zvâcnind, ieşi pe celălalt mal, fără să scape din ochi fiinţa ciudată. Un nebun! Se opri să-l privească. Dintotdeauna simţise fascinaţie pentru spectacolul nebuniei. Un nebun este un portal spre o altă ordine a lumii… Uită de setea ce-l chinuia. Mintea îi era mult mai însetată. Nebunul zumzăia pe prundiş, în jurul unui punct, ca un electron singular în jurul unui nucleu. Deodată se opri ca atins şi Dorin îl putu admira în toată splendoarea lui grotescă: avea părul lung, gros şi pielea îi lucea metalic, deşi părea acoperită cu noroi. Fusese un bărbat tânăr, dar acum devenise altceva. Oare ce vedea, ce percepea aşa cum stătea acolo, atârnat în altă dimensiune, numai a lui? Nu va afla niciodată, chiar de-ar înnebuni; nu sunt doi nebuni la fel. El, Dorin, cine ar fi putut garanta că e normal? îşi săltă rucsacul şi porni mai departe, aruncând ocheade în jur: nu dorea să fie surprins încă o dată.

„Odaia bună de la linie" era curată şi răcoroasă. Dorin se trezi exact când cireada satului se întorcea de la păscut pe sub geamurile lui. Se înserase. Îl încercă un sentiment de mulţumire: găsise cătunul, găsise gazdă, găsise bere. Acum, că era odihnit, putea să înceapă ancheta. N-o să fie greu; încă de când venise a observat înclinaţia gazdelor spre conversaţie. Pe moşneag îl găsi pe pragul bucătăriei de vară; cioplea araci. Baba alerga după o cloşcă:

— Aşa, domnu'… iacă! zâmbi ştirb moşul. Uitai cum vă zice, he, he.

— Pavelescu. Dorin Pavelescu. Spuneţi-mi Dorin.

— Domnu' Dorin, îi ziceam babii mele mai devreme că poate vreaţi să mâncaţi cu noi.

— Mda… de ce nu?

— Onelo, vin, fă, de pune de mămăligă şi scoate o sticlă de-aia ştii tu de care din beci, auzi?

— Viu, acu! Găsi-o-ar moartea de cloţă, cum mă aleargă ia pe mine, da' las că…

Dorin nu mai ascultă până la capăt promisiunea făcută cloştii mult prea independente. Se aşeză pe băncuţă şi trase cu urechea la zgomotele satului, savură mirosul de fum amestecat cu cel de otavă, cu cel de carne de la garniţă prăjită în tigaie şi cu cel sărat de brânză cu cheag ţinută la putinică.

— Gata, poftiţi să gustăm o ţuică, domnu' Dorin. Hai, muiere, săi de adă nişte castraveciori!

— Nu, mulţumesc. Nu vă deranjaţi. Mănânc puţin din ce aveţi aici. Nu pot să beau ţuică. O să gust vinul. Mă gândeam că poate îmi povestiţi şi mie pentru ziar cum e cu băiatul acela pe care ai lui nu mai vor să-l primească.

— Păi mata de-asta eşti aci? Aleooo! Fi-ţi-ar hala… începu baba.

— Taci, muiere! Ce ştii tu? Da' ne daţi numele la ziar, dacă povestim?

— Sigur. făcu Dorin sorbind din vinul rece şi jucăuş.

— Vă zicem ce vreaţi, da' poate era bine să spuneţi acolo la capitală la domnii ăi mari câte ceva din greutăţile noastre, că io zic c-or uitat de noi.

— Da, da! aprobă Dorin, că nu-l durea gura; se amuză imaginându-şi ce interes ar avea guvernanţii pentru ţăranii de la coada vacii.

Uncheşul mai plimbă prin gură o bucată de mămăligă cu un aer meditativ, de parcă ar fi cântărit ce e bine să spună şi ce nu:

— Domnu' Dorin, io vă spui ce se-auzi prin sat, de… Nu e lucru tocmai curat. Zice că Fănel al lui Florea lu' Ionică ar da ploi de pietre peste casile oamenilor. O spart ţigla la câţiva…

— Şi geamurile… şi e scumpe! se indignă baba Onela. D-apăi s-auzi ce povesti Maria lu' Nae…

— Taci, fă!

— Nu, lăsaţi-o să spună. Zi, mamae!

Onela se ridică în picioare şi se şterse la gură cu şorţul, deplin satisfăcută de atenţia ziaristului:

— Maică, le Ducă-Se-Pe-Pustii la iei în bătătură, ascultă la baba, c-am văzut multe la viaţa mea. Maria lu' Nae se ducea să ceară un ceauş de zacăr la vecina ş-o trecut pe uliţă, când ce să vezi? În bătătură la Florea se plimba bicicleta singură, m-auzi? Cârmea şi la dreapta şi la stânga, sună şi din clopoţel, da' fără nimini în şea! Mare minune! Să scrii mata că mă cheamă Stan Onela acolo, la ziar şi nu pomeni de Maria că şi-aşa n-are copii să citească la gazetă.

Dorin se temu pentru anchetă să nu venise cu gândul la găina care a născut pui vii! Intenţiona să scrie un articol din zona socialului şi iată peste ce dădea!

— Foarte interesant. Dar despre copilul respins de familie ce-mi puteţi spune?

— Fănel e sălaş la Ucigă-l Toaca, maică!

— Taci, fă! Dăduşi apă la cai? E gata soarba la porci? Hai? Vezi-ţi de trebile tale! Lasă că-i explic io lu' domnu'. Aşa. Păi să vă spui… Fănel era un copil ca toţi ăilalţi până acu un an. Din vara trecută a purces numai la năzbâtii. Or chitit că-i boţogaş peste poate, numa când or văzut că se-ntrece cu gluma s-or luat cu gându… O băgat-o în spărieţi pe mă-sa a bătrână, mă-sa mare, că zice lumea că de-aia o şi murit, săraca, că avea inima slabă. Pe-urmă a fost tot mai rău. Se petreceau lucruri din cale-afară la iei în bătătură. Mărioara, muierea lu' Florea şi maica lu' Fănel, o chemat popa să sfinţească toate cele, dă-n zădar. Or crezut că duhu moartei s-o-ntors moroi. Le-o trăbuit ceva vreme să priceapă că Fănel le face.

— Concret! Ce făcea?

— Mută lucruri, vorbea-n limbi, îţi zicea una de-ţi trosneau urechili şi pe-urmă se şi-mplinea. Nu era bine să dai ochii cu iel. Te lua cu dureri de cap, ca pe-ntelectuali.

— Şi?

— O fugit băietu de-acas. L-or căutat, ce l-or căutat şi l-o găsit poliţistu' în râpă cu George, nebunu', nu-l ştii tălică… Doamne fereşte!

Moşul se închină cu evlavie şi goli ţoiul. Tăvăli un boţ de mămăligă prin tocană, apoi păru să-şi mai amintească ceva:

— Şi era ielev bun, învăţa bine. L-am văzut cu ochii mei când luă premiu întâi cu cunună…

— După ce l-au găsit în râpă ce s-a mai întâmplat?

— E, l-or luat acasă, da' cine-l putea ţine? Avea o putere în iel c-ar fi sfărmat şi lanţuri. I-o citit părintele molitfe o zi şi-o noapte şi o şezut cuminte, de-or crezut c-or biruit p-ĂI Rău. Da' la sfârşit, copilu' o râs şi era tot că-nainte. Apăi nu ştiu ce-o făcut de l-o dat mă-sa cu tac'su afară. N-or zis la nimini. Da' bag seamă că i-o băgat în spărieţi.

— Dar de ce nu l-au internat? E clar că e bolnav!

— Cine, taică? Cine să-l interneze? Mă-sa nu vrea să mai auză de iel, rudele i-or închis uşa, asistent social n-avem, poliţistu' zice că nu vrea cazuri. Ne-am procopsit cu înc-un nebun, asta e! De, întreabă de iel şi la şcoală de vreai…

Dimineaţa următoare Dorin se trezi târziu. Vinul! Vinul era de vinovat; de-aseară simţise că vinul are o vrajă în el, un parfum ca de flori, de tămâie şi busuioc, de nuntire a stihiilor.

Sări în blugi, răscoli în rucsac după reportofon şi ieşi grăbit în curte întrebându-se dacă va rezista fără cafea. Baba Onela rânea la

vacă.

— Bună dimineaţa, mamae! Spuneţi-mi unde stă familia lui Fănel?

— Să trăieşti, maică. De, io ştiu… o fi bine să-i caţi pe bieţii oameni? Ie supăraţi şi-aşa…

— Lasă, că-i îmbunez eu…

— Ietă colea, lângă primărie… casa cu gard de ulucă… da' să nu spui că io-ţi zisăi…

Dorin plecă însoţit de lătrăturile tuturor câinilor. Din dosul porţilor îl priveau bătrânii oploşiţi pe prispe sau femeile încinse la treabă. Copii mici se opreau în mijlocul uliţei uitând de minge, ca să vadă pe străinul ce mergea grăbit pe drumurile lor colbuite. Primăria era o casă oarecare, doar tăbliţa indica o instituţie de stat. Lângă primărie, gardul de ulucă. De partea cealaltă a gardului, o gospodărie de ţăran mijlocaş cu acareturi şi livadă. Nimeni în curte. Dorin se trezi în situaţia ridicolă de a bate cu pumnul în portiţa de lemn. Cum să-i strige? Cum îi chemă? îşi aminti că prin vis că pe femeie o numise moşul Mărioara.

— Doamna Mărioara! Doamna Mărioara!

Că doar nu putea să-l strige pe Fănel. Presupunea că nu era acasă. Un zăvod alb şi lăţos veni lătrând baritonal tocmai de departe, din livadă. Până la poartă îşi pierdu toată ferocitatea, iar când îl văzu pe Dorin, dădu plictisit din coada stufoasă. Privi în curte: nu se vedea niciun om.

— Doamna Mărioaraaa!

În curtea vecină se ivi o basma colorată din uşa tradiţionalei bucătării de vară.

— Bună ziua! Vreţi să veniţi puţin? întrebă Dorin cât putu de amabil.

Femeia se apropie prudent, mergând ferit, într-o parte.

— Nu le nimini acasă la Mărioara. Geaba strigaţi.

— Nicio problemă, pot vorbi şi cu dumneavoastră. Mă numesc Dorin Pavelescu şi sunt de la ziarul…

— Aleooo! maică Ilinco! maică Ilincoo!

Femeia fugi disperată undeva în dos, în spatele unei magazii sau fânar, de unde Dorin n-o mai putea vedea, dar mai auzi preţ de câteva secunde lamentările panicate. Niciodată simpla pronunţare a numelui său nu crease atâta impresie… La o casă de alături se trânti o uşă.

Dorin rămase mofluz. Era complet derutat. Se întoarse spre primărie. Un portar cu chipiu, apărut ca din senin, îi închise poarta în faţă:

— Pauza de prânz, reveniţi mai târziu, mă scuzaţi…

— Dar e abia ora unsprezece! protestă Dorin.

— E prânzişoru, să trăiţi!

În mod evident era vorba de rea voinţă. Ce aveau toţi oamenii ăştia? Ce se tot ascundeau? Mai rămăsese şcoala. Să încerce şi acolo. Dar unde era? Agăţă de tricou un băieţel care încercase să treacă nevăzut. Când victima ridică ochii spre el realiză că era prea mic: probabil de-abia frecventa grădiniţa.

— Băieţaş, poţi să-mi spui unde e şcoala?

Băieţaşul îl fixă nedumerit, apoi se încruntă, se schimonosi, iar în ochi îi băltiră lacrimile. Dorin îl eliberă exact înaintea unui bocet răsunător. Copilul plecă mai departe ca o jucărie trasă cu cheia ce a întâmpinat întâmplător un obstacol.

Era un sat de nebuni! Chiar atunci se ivi o fetiţă sărind pârleazul gardului dintre fâneţe.

— Vă spui eu unde-i şcoala! Ha, ha! ăla era Nuşu, v-aţi găsit pe cine să-ntrebaţi!

Copila zâmbea din ochi şi părea isteaţă spirt. Mai exista deci speranţă pentru populaţia micii aşezări.

— Mergeţi pe uliţa asta până v-apare o troiţă pe dreapta. Acolo o să vedeţi că se face alt drum; mergeţi pe el şi găsiţi şcoala. Are curte cu brazi, are şi tăbliţă…

— Mulţumesc mult, ai fost foarte amabilă, domnişoară. spuse Dorin serios. Dar tu de ce nu eşti la şcoală?

— Am rămas cu frati-meu ăl mic, că-i mama plecată la oraş. se îmbujoră descendenta Evei măgulită pentru că străinul recunoscuse în ea o „domnişoară”.

Chiar dacă n-ar fi zărit brazii, sau n-ar fi dibuit cu ochii tăbliţa albastră a ministerului, tot n-ar fi putut rata instituţia de învăţământ. Era o oră de sport şi elevii celor patru clase primare concurau într-o alergare cu ştafetă. Curtea răsuna de râsete, încurajări şi aplauze. Dorin îi privi până identifică o învăţătoare. Deschise portiţa şi se apropie încet: concurenţii tocmai trecuseră linia de final, zgâmâită pe pământ cu un băţ. Învăţătoarea le aruncă două mingi.

Dorin inspiră profund; poate era de vină dimineaţa de iunie, poate aerul atât de curat cum nu mai respirase în Bucureşti… sau

poate vinul de aseară… Ori era veselia copiilor molipsitoare? Totul arăta ca-ntr-o poveste: şcoala mică, văruită cu alb pur, cu uşile şi tocurile ferestrelor albastre; copiii alergând într-o curte cu iarbă verde, adevărată; soarele pe cerul clar şi clopote bătând undeva la o biserică; învăţătoarea suplă, cu părul strâns într-un nod greu la ceafă…

— Bună ziua, pe cine căutaţi?

— Sărut mâna. Sunt reporter. declară Dorin aşteptând în sinea lui ca învăţătoarea s-o ia la fugă ţipând. Mă numesc Dorin Pavelescu.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Aveţi un elev Fănel… Putem vorbi puţin despre el?

Pe chipul învăţătoarei trecu un nor:

— Da, dar va trebui să mai staţi câteva minute, mă aşteaptă o mămică, e aici mai de mult… Luaţi loc pe bancă, vin imediat.

Ce anume i se părea cunoscut la această femeie? O privi cum se îndepărta şi ţinuta ei, dincolo de asemănarea fizică, îi aminti de Lia. Lia! Numele fostei soţii încă îi ardea inima. Nu putea uita că cea mai frumoasă dintre femei fusese soţia lui timp de cinci ani. În fiecare zi o iubea mai mult decât în cea de dinainte şi era convins că şi ea îl iubeşte la fel. Până în dimineaţa când ea îl sună la serviciu şi-i spuse că are o surpriză pentru el. I-a dat întâlnire la restaurantul unde mâncau uneori. Era radioasă.

„Dumnezeule, în sfârşit vom avea un copil!” îşi spuse în gând şi aşteptă ca ea să vorbească. Dar când ea vorbi, îi căzu cerul în cap:

— Dorin, promite-mi că te vei bucura împreună cu mine! Eu sunt fericită.

— Da, iubita mea, cum să nu?

— Dorin… m-am îndrăgostit cu adevărat. Mi-am găsit sufletul pereche. Te rog, nu fi egoist, bucură-te cu noi! Dacă mă iubeşti, te vei bucura de bucuria mea…

Iar el, în loc să-i dea o pereche de palme de faţă cu toţi, el lăsase capul în jos şi se transformase în stană. Ar fi vrut să-i spună ceva, dar simţea că nu mai poate. La toate insistenţele ei a tăcut. Chelnerul i-a întrebat de mai multe ori ce vor să comande, apoi i-a lăsat în pace. Lia a început să lăcrimeze, neînţeleasă. Era atât de frumoasă! Dorin se întrebă în sine, cu o curiozitate aproape ştiinţifică, dacă îşi bătea joc de el sau efectiv era proastă. Nu-l mai interesa. Părăsi localul.

Acasă observă că toate lucrurile ei dispăruseră. Lia nu mai era. Cinci ani s-au dus purtaţi de vânt. Apoi au venit hârtiile de divorţ.

Scârbit, îi cedă totul la partaj. Avea un profund sentiment de eşec…

Şi acum, învăţătoarea cea tânără îndrăznea să-i semene Liei atât de mult!

— Gata, vă stau la dispoziţie…

— Aş dori să-mi vorbiţi despre Fănel. Dar mai întâi, cum vă numiţi, vă rog.

— Ioana Teodor. Bănuiesc că aţi aflat deja multe despre Fănel… În momentul de faţă nu mai frecventează cursurile. Am discutat cu părinţii lui, cu poliţistul, dar eu nu pot lua măsuri peste familia sa. Este o situaţie nefericită. Are nevoie de un psiholog, de ajutor de specialitate.

— Când a fost ultima dată la şcoală?

— Cam acum o lună… Dacă vreţi ne putem uita în catalog.

— Cum vi s-a părut?

— A fost întotdeauna un elev peste media clasei. Chiar şi când se vedea că e… tulburat… a dat răspunsuri bune; unele foarte bune. Dacă stau să mă gândesc… e ciudat… parcă învăţa mai bine ca niciodată în ultimul timp, reţinea imediat, era intuitiv, prindea din zbor o idee…

— Am aflat că după ce a fugit de acasă, a fost găsit în tovărăşia unui… nebun… Ce credeţi despre asta?

Învăţătoarea se albi, apoi se îmbujoră. Înghiţi un nod ca să poată răspunde:

— Nu ştiu ce să cred.

— Bine. admise Dorin.

— Ştiţi, nu mai am timp, trebuie să intru la clasă.

— O să vă mai caut, poate mâine.

— V-am spus tot…

— S-ar putea să mai am nevoie de-o părere…

Un grup de fete veni fugă:

— Domnişoara! Domnişoara! Băieţii ne-au luat mingea şi nu ne lasă şi pe noi pe teren!

Învăţătoarea se ridică scuzându-se şi plecă vizibil uşurată. Dar o prinsese! Nasul lui îi spunea că Ioana Teodor mai ştie ceva. Ceva ce n-a vrut să-i spună şi lui. Dar asta nu însemna că n-avea să-i mărturisească până la urmă…

Mulţumit, se îndreptă spre centrul comunei, spre cârciumă. Avea frigider. Acolo, la una din mesele jegoase, îşi notă nişte idei cu pixul în carneţel. Luă o bere, apoi încă una, apoi o cafea. Se gândi la

Ioana, învăţătoarea. La Lia… Şi ajunse la concluzia normală că ar fi fost bine să mănânce. Precis mamae Onela îi fripsese un pui, aşa cum îi promisese la plecare. Va gusta o mâncare simplă, ca în copilărie, în satul bunicilor.

În dimineaţa următoare se trezi sufocat, transpirat şi îngrozit. Visase urât toată noaptea, dar spre zori coşmarul se adânci. Ceva greu i se aşezase pe piept, strivindu-l. Încercase să scape, dar nu putea schiţa niciun gest. Când reuşi să deschidă ochii, constată că era închis în capsula rigidă a unui ou uriaş. Un ou de cremene. Nu se putea mişca, abia respira. Poziţia fetală îl făcea să se simtă extrem de vulnerabil. Şi era atât de lucid!

Îl trezi ţipătul unei gâşte. Deodată căzu în realitate, de parcă pereţii duri ai oului nici n-ar fi existat. Slavă Domnului! I se păruse că e închis pentru eternitate acolo, conştient şi nemuritor ca să se autodevoreze.

Usturoiul? Mujdeiul de usturoi de lângă pui să fi fost vinovat? Sau berea? O fi fost veche…

Se spălă afară, la fântână. Simţea că are cearcăne şi tremură în vântul răcoros. Mamae Onela îl citi pe loc:

— Ce-ai domnu’ Dorin? Că nu prea ţi-e bine, ai?

— Nu ştiu, cred că fierea, poate de la usturoi…

— Ia la maică o ulcică de moare acrişoară, că-ţi ia rău cu mâna! Na, vezi ce bună le?

— Chiar, mă simt mai bine. Sărut mâna, mamae! auzi, vreau să te întreb ceva, dar nu vorbeşti cu nimeni…

— Gata!

— Am stat ieri de vorbă cu învăţătoarea, cu Ioana…

— Aha!

— Mi s-a părut stânjenită când am pomenit de nebunul acela…

— Ete, na! Păi George i-a fost drăguţ până a-l chinui duhu rău. Că de-aia-i nemăritată şi-acu, că l-o iubit sireaca… Că altfel ce fată cuminte şi la locu’ iei!

— A! Mulţumesc, mamae Onela, m-ai ajutat.

— Să trăieşti, da’ acu hai de mănâncă, că pe-urmă io plec în luncă să iau nişte mohor. Îţi prăjesc nişte ochiuri în tigaie cu bucăţi de la garniţă, ai? Văz că eşti mai bine…

— Da, e grozav.

Când socoti că a trecut pauza de prânz, Dorin se mobiliză. Părăsi

prispa umbrită unde digerase în tihnă dejunul bogat, îmbrăcă un tricou cam şifonat, îşi trecu mâna prin părul tuns scurt şi ieşi pe uliţă. Ia să vedem primăria…

Portarul răutăcios nu era pe nicăieri, aşa că intră pe un hol rece, neprimitor, unde la o fereastră nordică mureau nişte muşcate. Câteva uşi închise, cu numere agăţate în mijloc. Un plan de evacuare al clădirii. Dorin privi în jur: o singură intrare, trei încăperi; ce să evacuezi?

Bătu în prima uşă. Îi răspunse un glas răstit:

— Intră!

— Bună ziua… Domnu' primar?

— Aveţi programare?

— Nu…

— Atunci nu vă poate primi.

— Sunt de la ziar.

— E plecat, are şedinţă la oraş.

Se întoarse în uliţă. Cum de nu-l văzuse până atunci? Lângă stâlpul de curent, un panou de afişaj. „Oferta turistică a comunei Costeşti". Dorin citi cu interes. Măcar să se plimbe, că ancheta tot mergea prost… Costeştiul era impresionant că ofertă! Multe biserici, mănăstirea Bistriţa, Peştera Liliecilor, rezervaţia din Munţii Buila-Vânturariţa, Muzeul Trovanţilor… Citi despre trovanţi. Privi ceasul: două jumătate. Era groaznic de cald, şi satul părea mort. Ce altceva ar fi putut face? Să caute muzeul în aer liber!

Atunci se dumiri ce erau pietroaiele pe care le etalau gospodarii în grădiniţele din faţa caselor: trovanţi! Erau ciudaţi, ca nişte cocoaşe mângâiate de-o mână uriaşă… Când ajunse într-un crâng, regretă că nu întrebase mai întâi despre locaţia exactă a muzeului. Era evident că rătăcea, dar plimbarea era plăcută, cu sau fără ţintă. Şi totuşi! Iată că era pe drumul bun! Alături de poteca pe care mergea, zări un trovant. Era straniu că se afla în pădure, dat fiind că locul lor de formare era un sit nisipos de lângă pârâu. Poate cineva a vrut să-l ducă acasă, în grădină. Îl studie cu atenţie: avea dimensiunile unui ceaun de cincizeci de litri ca cel în care mamae Onela fierbea borhotul la porci. Şi era tot atât de negru; doar că purta pe spinare nişte muguri cenuşii, zgrunţuroşi… Îl atinse încet, de parcă ar fi fost viu. Era cald.

Se hotărî să meargă mai departe. Potecuţa ducea la pârâu, din câte se părea. Auzi paşi străbătând frunzişul şi se opri. Ascultă. Pădurea îşi ţinea respiraţia. Porni din nou. Scoase aparatul de

fotografiat din husa de piele. Să fie pregătit dacă apare ceva… Paşii nesiguri înaintară şi ei. Auzi mai în vale o voce:

— George, tu eşti? Vrei să vorbim? Nu-ţi fie frică, vino!

Dorin putea să jure că vocea era a Ioanei. Mai făcu doi, trei metri şi se aşeză. Paşii din vale se apropiau.

— George? Tu eşti?

— Nu, dar aş vrea să stăm de vorbă…

Surprinsă, Ioana nu se străduí să-şi mascheze neplăcerea.

— Nu e frumos să mă urmăreşti aşa…

— Nu te-am urmărit chiar deloc! Căutam muzeul trovanţilor.

— Aici? E fix în cealaltă parte a satului. Ţi-am răspuns la tot ce m-ai întrebat, şi continui să mă urmăreşti; acum înţeleg de ce se spune că ziariştii sunt groaznici.

— Nu, nu te urmăream. Şi nici nu mi-ai spus adevărul. Când te-am întrebat de nebun…

— Îl cheamă George, nu e animal.

— Linişteşte-te, n-am spus nimic rău de el. Când am venit, a fost primul om pe care l-am văzut. Mă gândeam la ce înseamnă nebunia… De ce ne considerăm noi sănătoşi… Autiştii… sunt nebuni? Nu, doar percep altfel lumea… Când te-am întrebat n-am ştiut… N-am ştiut că aţi fost…

— Nu vreau să vorbesc despre asta!

— Nici mie nu-mi place să vorbesc despre felul cum m-a părăsit nevastă-mea exact când trăiam cu impresia că ne iubim mai mult… Dar mi-am impus să trec peste orice durere.

Dorin suspină. O privi pe furiş: niciodată nu dădeai greş dacă mizai pe compasiunea unei femei. Ioana deveni ezitantă; înverşunarea dispăru subit.

— Îmi pare rău. zise neutru.

— Ştii, Ioana… Pot să-ţi spun pe nume?

— Sigur.

— Nu-i pasă nimănui că un copil de unsprezece ani doarme de atâta timp sub cerul liber? Ca să nu spun că s-ar putea să nici nu mai fie în viaţă… Mi se pare foarte ciudat. Eşti cadru didactic. Înţeleg că e treaba familiei şi totuşi… Nu se poate face nimic? Sunt gata să mă implic, să ajut. E doar un băieţel, Ioana! Probabil că e singur şi speriat. George… prietenul tău… nu e vinovat, dar l-ar putea răni pe copil.

Femeia îşi acoperi faţa cu palmele. Plângea. Se aşezară la umbra

copacilor. Era mai indicat să n-o preseze. S-o lase încet dacă dorea s-o convingă să vorbească.

— Nu înţelegi. hohoti ea. Nici n-ai cum…

— Am o minte deschisă. Explică-mi!

Ioana îşi şterse lacrimile cu dosul palmei. Tăcea îmbufnată şi căuta prin iarbă frunzuliţe pe care le zdrobea între degete. Umbra era atât de deasă şi răcoroasă, încât Dorin se întinse pe spate căutând să vadă cerul prin frunzişul fără odihnă. Parfum de pelin şi roiniţă se prelingea de pe mâinile fetei şi-l străpunse un dor de copilărie, de bunicii cu păr alb de la marginea satului, aşteptându-l într-o căsuţă de lemn tencuită cu chirpici.

— Eu cred, începu el evaziv, că există o legătură între George şi Fănel. Nu ştiu de ce. Dar tu ştii şi nu vrei să-mi spui. Poate-i ajutăm; am relaţii la Bucureşti, i-am putea interna…

— Aş vrea să-ţi spun, numai că…

— Uite, facem o înţelegere: am să iau de bun orice mi-ai spune. Nu comentez.

— Mi-e frică, nu-nţelegi?

Dorin se ridică. Mica mafie locală!

— Poliţistu'? Primaru'? De cine ţi-e frică?

Ioana se ridică şi ea. Zbuciumul prin care trecea era vizibil.

— Mi-e frică să nu mă ia şi pe mine! zise răguşit. La toţi ne e frică! Te fură când nu ştii…

Dorin se simţi confuz. Femeia părea să manifeste un început de isterie: tremura violent, lacrimile îi curgeau într-un plâns ciudat, adânc, nu-şi găsea cuvintele.

Îi fu milă de ea. Probabil că nu era bine ceea ce făcea, dar nu putu rezista imboldului: întinse mâna spre ea şi-o luă în braţe. O strânse tare de tot şi o simţi în sfârşit descătuşată de teamă. Plânse cu capul pe umărul lui. Apoi se linişti şi se desprinse de el.

— Ne ascultă. Hai să plecăm, nu e bine să stai prea mult într-un loc.

Ar fi vrut să obiecteze, să n-o lase să schimbe subiectul când fusese atât de aproape de o mărturisire. Să plece, însemna să amâne.

Întâi crezu că plouă. Apoi percepu mâna Ioanei crispându-se în mâna lui. Şi abia după aceea se trezi lovit în obraz, pe braţe, pe picioare de o ploaie de mici proiectile.

— Fugi! ţipă Ioana.

Îşi apărau ochii cu braţul ridicat, căutau să nu se împiedice în tufişuri şi alergau spre sat. Dorin vedea imaginile mişcate, cu lungi fâşii de verde, cu puncte roşii în dreptul Ioanei. Zburau pietre mici, ca o driblură şi-i nimeriseră. Sângera şi el. Era o ploaie, dar nu din cer, ci orizontală. Ioana căzu. Îngenunche s-o ajute. Groază întipărită pe figura ei i se păru mai sinistră decât orice.

— Spre pârâu! articulă înnebunită şi se ridică într-o forţare dincolo de puterile ei. Pietrele sfâşchiuiau cu furie, Dorin distingea şuieratul lor, răpăitul celor care loveau trunchiuri de copac, sunetul moale al celor care le sfâşiau hainele sau se încurcau în mărăcinişuri. Albia pârâului se ivi printre plutele înalte şi, de îndată ce călcară pe nisip, ploaia se opri.

Dorin îşi atinse buza lovită: sângera. Strivi o înjurătură; îi era ciudă că se speriase. Dar prea se întâmplase iute. Poltergeist. Clasic. Crezu că înţelege toată povestea: Fănel era la vârsta predilectă pentru astfel de manifestări; el stârnea ploi de pietre, el plimba obiecte fără să le atingă. Sătenii îl considerau posedat. Familia exasperată îl alungase. Era ceva straniu, dar nu nemaiauzit.

— S-a oprit. constată cu nepăsare atent calculată. Te-a lovit rău, mama lui de copil!

Ioana îl privi contrariată. Îşi presă mâneca rochiei de tâmpla care-i sângera:

— Te gândeşti la Fănel? Nu el o face.

— George?

„Să ştii că e gelos!" îşi zise în gând şi se simţi satisfăcut.

Ioana clătină din cap cu tristeţe.

— Dar spune-mi odată, pentru dumnezeu! izbucni Dorin iritat.

Fata mângâie nisipul fierbinte de pe prund; îl trase spre ea, jos şi-i şopti la ureche:

— Trovantul cel mare din peşteră, el face tot.

— Cine?

— Şşş! Aici nu ne loveşte că suntem pe nisip, e carnea lui. N-ai văzut bolovanii din curţi? Trovanţii? E unul mare de tot în peşteră, la lilieci, el e capu' răutăţilor. Toţi sunt vii, n-ai simţit?

Dorin se-ndepărtă de ea şi-o privi suspicios. Ioana avea ceva disperat în ochi şi acum nu se mai oprea:

— Pietroii cresc după ploaie… umblă noaptea de-i afli unde nu gândeşti… fură viaţa din om şi te transformă în stâncă… Începe să te

doară ceafa. Pe-urmă ţi-apar negi pe mâini şi picioare, ţi se-ngroaşă pielea tot mai tare până se face crustă de piatră. Devii greoi. Nu te mai poţi urni. Apoi te faci de-al lor. Îţi ia mintea, te fac trovant. E ca o boală, se ia. De-asta l-au alungat pe Fănel. George a încercat să spargă trovantu cel mare. I-a luat minţile pe loc! Eu i-am spus să plecăm de-aici, da' el nu şi nu, că e de datoria lui să-i scape… E bine acum? Cui îi mai pasă că el s-a zbătut pentru săteni?

— Ioana! Gata, calmează-te. Hai acasă.

— Vezi? Nu crezi nimic! Mi-o zis mama mare să nu povestesc, c-or încercat şi cei bătrâni şi n-or fost crezuţi, ba mai înfurii pe Cel Rău… Da' am dovadă. Dovada vie, pe Moş Costea. Te duc la el, chiar de-o fi să nu ne mai întoarcem. Vino, sau n-ai curaj?

Dorin porni fără vorbă în urma ei. Urcau panta unui deal cu vegetaţie săracă. Colţi de stâncă se iveau ici-colo de sub palma de sol ce-l acoperea ca o blană. Sus, pe creastă erau formaţiuni bazaltice spectaculoase. Ar fi preferat să facă plimbarea asta altă dată, nu acum pe căldură. Dar, din moment ce pomenise de curaj, nu putea să dea înapoi.

— Şi cine-i moş Costea ăsta la care mergem?

— Ultimul furat care încă-i om. N-ai văzut pietrele prin grădini? Se zice că-s cei bătrâni, strămoşii, care s-au întors fiecare la casele lor… Dacă pui mâna pe ei, le mai simţi inima bătând adânc în piatră.

— Da? rânji Dorin. Atunci ce-i cu pietroii de la muzeu?

— Aceia sunt atât de vechi, încât nu şi-au mai găsit casa şi neamul. Nu e muzeu, e satul oamenilor de piatră. E chiar sub munte. Îi zice Pietreni. Dacă e linişte şi ai răbdare să-i asculţi, îi auzi scrâşnind înăuntru.

Dorin se opri străfulgerat. Era o senzaţie cunoscută. Îşi aminti coşmarul din zori şi-l scutură un val de frig în plin soare.

— Când ai venit după mine astăzi, la pădure, n-ai văzut pe cărare un trovant negricios? Se duce acasă. E Lenuţa lui Chindeac. E dispărută de treizeci de ani.

— Ioana! Aţi luat-o razna chiar toţi? Şi să ştii că n-am venit după tine…

— Am ajuns. O să ne oprim înăuntru, lângă intrare, să ne obişnuim cu întunericul. Încearcă să nu atingi nimic. Nu ştim cum se ia molimă.

— Nu văd nicio intrare.

— În spatele tufişurilor. Nu o cunosc decât localnicii. Comunică şi cu peştera liliecilor printr-un coridor îngust, dar eu nu pot să trec prin el; sunt claustrofobă.

În peşteră era un aer umed, dar răcoros. Undeva în adânc se auzea susur de apă.

Dorin încercă neplăcuta senzaţie că e ridicol. Ce naiba căuta în peşteră cu fata asta drăguţă, dar nebună de legat? Investigaţie, OK, dar până unde? Era lipsă de profesionalism că se luase după o sursă de neîncredere… Ioana era prea implicată.

— Şi unde sunt liliecii? Sper că nu ţi-e frică…

— Nu mi-e frică, am fost aici cu George. Nu ţi-am spus… El era student la geologie… Liliecii sunt în partea cealaltă, la intrările estice, unde sunt şi cele două biserici, Ovidenia şi Sfinţii Arhangheli. Sunt vechi, construite în stâncă, la intrări; aşa au încercat oamenii încă de atunci să stăvilească răul înăuntru. Da' tot a ieşit… Hai să mergem. Fii atent pe unde calci, vino după mine.

Ar fi putut jura că se rătăciseră şi era pe cale să-i comunice asta Ioanei, când ea se opri în pragul unei săliţe. Întunericul nu era deplin. O lumină difuză era purtată de curentul de aer în continuă mişcare. Sau, cel puţin, aşa i se părea lui. Peştera era săracă în formaţiuni concreţionare; zărise câteva coloane, bolţi modeste, praguri. Un firicel de apă curgea chiar pe mijlocul principalei căi de acces şi probabil că acesta era reperul Ioanei. Pereţii păreau albi, acoperiţi de un praf gros, la fel ca şi zonele uscate. Din loc în loc se deschideau coridoare laterale, unele destul de înalte spre a fi străbătute uşor, altele înguste sau prea joase. Sinistru loc!

Atunci desluşi în săliţa din faţa lor un morman de pietre. I se păru că distinge mişcare acolo. Încercă să vadă mai bine. Ioana înaintă încet. Liniştea făcea ecou. Desluşi o respiraţie. Şi nu era a Ioanei! Se apropie şi el cu toate simţurile în alertă. Deodată văzu: în mijlocul bolovanilor stătea un moşneag. Avea corpul acoperit cu licheni şi cruste sticloase îi sudaseră picioarele în piatră. Un pietroi îi creştea din umăr şi povara lui îl aplecă în faţă. Ioana vorbi cu o duşmănie de care Dorin n-ar fi crezut-o în stare:

— Mi l-ai luat pe George! Te-am crezut că încă ţii cu noi… Da' ţi-am spus că nu rămâne aşa.

— Hăi, fato!

Dorin se cutremură: bătrânul avea un glas hârâit, iar încercarea

de a-şi ridica fruntea scoase un sunet nesuferit ca un lighean cu apă împins pe podele.

— Fatooo! gemu moşul. Poate mai vorbeşte şi dracu' din mine, asta n-o pui la socoteală? Ăsta cine-i?

— Tataie, sunt reporter. O să te scoatem de aici. O să te salvăm.

— Hă, hă! hohoti arătarea de piatră.

— Uită-te bine, Dorin! îl avertiză Ioana. Să nu mai spui că nu mă crezi. Când consideri că te-ai convins, plecăm!

— Dar trebuie să-l ajutăm… De când n-a mai fost nimeni la el cu mâncare?

— Taică, eu mânc pământ. Şi beu lapte de stâncă. Pământul ăsta le maica noastră, cum zice la carte: din pământ eşti făcut, în pământ te vei întoarce. Şi ce dacă mănânc pământ? Nu le spurcat. Din ţărână creşte buruiana câmpului care hrăneşte dobitoacele, iar pe dobitoace le taie omu'. Tot pământ are în gură şi ăl de-i zice carne!

— Moş Costea, ia spune-i domnului ziarist, cine ţi-a făcut asta!

— Bolovanu ăl mare, taică. Îţi dă-n nări praf de-ăla de-al lui şi te trezeşti cu coji de cremene la călcâie şi-n coate, apăi eşti pierdut…

— Tataie, unde e bolovanu?

— În fundu' pământului, nu-l afli tălică. O crescut şi el, c-o fost mititel când o căzut din ceriu. Munţii sunt pe spinarea lui…

— Ioana, hai să-ncercăm să-l ridicăm.

— Ai înnebunit? Tu nu vezi că toate pietrele alea sunt prinse de el? Uită-te mai bine!

Dorin privi stupefiat ceea ce crezuse că sunt licheni: era un fel de sistem circulator extern cu bogate ramificaţii prin care bolborosea lent un lichid gri-verzui. Faţa bătrânului avea cruste de parcă i-ar fi ieşit unghii de sub piele; cu un ochi nu avea cum să mai vadă… Dar în ochiul viu sclipi un licăr de răutate şi moşul îşi arătă dinţii într-o grimasă înfiorătoare: erau lungi şi subţiri că dinţii de gavial.

În acelaşi timp percepu un vuiet puternic dincolo de unul din pereţi; firicelul de apă le inundă picioarele. Ioana ţipă:

— Să fugim! Repede!

O apucă de mână, mai mult de teama de-a nu se rătăci el, decât din dorinţa de a o salva pe ea. Alergau orbeşte prin apa ce venea din spate cu viteză. O teroare cumplită pusese stăpânire pe el: simţea un rău de neînţeles hăituindu-i. Nimeriră ieşirea şi continuară să fugă, dar apa râului subteran nu ieşi afară. Probabil îşi continua cursul pe sub

pământ.

— Gata cu moşu, s-a înecat!

— Nici vorbă. N-are neapărată nevoie de aer, cum nu are nevoie de mâncare. Din momentul în care se contaminează, corpul lor suferă transformări.

Dorin îşi privi ceasul: era şase.

— Unde mă pot conecta la internet?

— La şcoală.

Dorin deschise laptopul. O privi pe Ioana cu coada ochiului. Îşi despletise părul ca să ascundă tâmpla şi obrazul lovite.

— Vorbeşte-mi de George.

— Nu…

— Gândeşte-te c-o faci pentru el. E sigur că el şi copilu' au aceeaşi boală; la fel şi moşu. Cum debutează? Care sunt primele simptome?

— De moş Costea nu ştiu. E în peşteră de vreo şapte ani. El n-a fost nebun. Devenise fanatic… religios. Pupa icoanele şi bătea mătănii la toate slujbele. Acum îmi dau seama că era speriat. O făcea de frică. Credea că-l pedepseşte Dumnezeu. Se spunea că făcuse unele prostii…

— Cum a început la George? Aţi fost tot timpul împreună?

— Da, eram în vacanţă, anul trecut, vara. A coborât în peşteră. N-am fost cu el până jos, ţi-am spus că nu pot. Când s-a întors era foarte obosit, părea beat. Da' nimic altceva.

— Încearcă să-ţi aminteşti cât mai exact.

— Ştiu că ne-am dus la Horezu, la târg, că era Sfântă Marie… a doua zi… El era tot gândit. A zis că vrea să arunce în aer bolovanu. Cunoştea un maistru artificier. În ziua aceea la târg mi-a spus ce intenţii are. Seara, când ne-am întors acasă m-a condus şi mama l-a invitat să rămână la cină. Stăteam cu el pe bancă, mai fugeam să ajut pe mama şi numai odată îl văd că se apleacă spre stratu de flori şi ia un pumn de pământ. L-a băgat în gură. A înghiţit şi-a râs. Se purta ciudat, nu era el. L-am întrebat de ce a făcut aşa. Atunci a vrut să rupă o bucată de tencuială din perete; mama venea cu fripturile şi l-a văzut şi ea; săraca s-a îngălbenit pe dată. Eu ştiam de trovanţi, ne-au învăţat de mici cu frica lor. Dar n-am ştiut că poate să înceapă aşa.

— Şi?

— A fugit…

— Hai, nu trebuie să plângi!

— Vorbeau oamenii că l-au văzut dezbrăcat, la râu, tăvălindu-se prin noroi. Nu se mai putea nimeni înţelege cu el.

— Şi familia lui ce-a spus?

— George nu e de aici, e dintr-o comună mai încolo, mai la sud. N-o are decât pe maică-sa, c-o divorţat şi era recăsătorită.

— Bun. Fănel ţi-a fost elev. La el cum s-a manifestat?

— Dacă stau să mă gândesc, am observat că învăţa mai bine. Chiar l-am lăudat. Doar că începuse să… se maimuţărească… se strâmba, te imita, scotea sunete… în toiul celei mai serioase atenţionări se întorcea la mine şi se strâmba. În schimb, dădea cele mai bune răspunsuri la ore. Erau nişte chestii direct proporţionale învăţatul şi scălâmbăielile… Uite, da… l-am văzut mâncând cretă! Am zis că vrea să facă trucul acela cu febră, ca să chiulească…

— Cu alte cuvinte, avem un apetit crescut pentru minerale… Şi apoi, pur şi simplu, n-a mai venit la şcoală?

— Devenise violent. Maimuţăreala nu mai era nevinovată. Lovea copiii. Doamne, nu pot să-ţi spun ce-a făcut cu nişte căţeluşi! Atunci m-am dus la maică-sa. Eu nu mi-am dat seama ce are, dar ea, săraca femeie, ştia. Mi-a povestit plângând cum încerca în fiecare seară să-i scoată crustele de piatră de pe coate…

— Hai să căutăm pe net. „Mănâncă pământ”. Aşa! ia uite ce răspunsuri apar: sindromul Pica: mănâncă pământ, cărbune, rugină, tencuială, cenuşă… Vezi? Pentru „cruste pe piele” ce ne iasă? „Boala Morgellons” O.K! În principiu, concluzia mea este că nu e neapărat ca trovantul, sau pietrele să le provoace asta, deci sunt vindecabili… Ioana, nu plânge!

— Deci tot nu crezi. O iei ştiinţific. A mai fost pe-aici o echipă cu abordare ştiinţifică prin 1977, venită din Bucureşti. Mi-a povestit mama… Atunci au înfiinţat muzeul. Au găsit necropole la baza muntelui. Profesorul de istorie de la şcoala din Horezu a interpretat rezultatele ca fiind un loc de sacrificii umane, probabil pentru îmbunarea monstrului din pământ. A scos o broşurică, dar a fost retrasă încă de sub tipar. Iar el a dispărut.

— Ce e rău în aceea că încerc o explicaţie ştiinţifică? Crezi mai degrabă în bau-bau?

— Nu am nimic cu ştiinţa, atâta timp cât nu-şi imaginează că poate explica absolut tot. Sunt lucruri dincolo de capacitatea de cuprindere a raţiunii noastre.

— Bine, Ioana. Am spus că am o minte deschisă; accept ca ipoteză de lucru şi posibilitatea ca trovantul să fie vinovat. Dar doresc înainte de toate să-l găsim pe Fănel. E inadmisibil ca un copil să fie părăsit în felul acesta. Şi acum acasă! S-a făcut târziu.

Dorin ajunse în curtea gazdelor tocmai la timp ca să ciocnească un pahar de vin cu moşu. Se întunecase de tot, dar afară în pridvor, unde era pusă masa, becul răspândea o lumină plăcută ce atrăgea fluturi de noapte cu aripi grele, goange blindate zornăind în armuri, gâze transparent-verzui care miroseau dacă le striveai. Dorin le privi tăcut, apoi îşi mută ochii pe bătrânul de lângă el.

— Şi le gata articolu' la ziar, taică?

— Nu, tataie. Dacă nu vreţi să mă ajutaţi…

— Io-ţi povestit tot ce ştiui, de Mai mult ce să fac?

— Am fost în peşteră la moş Costea.

Bătrânul se înnegură:

— D-apoi ăsta-i pe răspunderea dumitale, să ştii. Hai, măi, muiere, că îmi pleoşti rachiu urechile de când l-am beut şi mămăliga ceea tot nu-i fiartă! Adă un boţ de brânză, batăr!

— Fănel are aceeaşi boală ca moş Costea şi ca George.

— Tată, la fiecare îi rânduieşte Dumnezeu după voie; nu cerceta legile sale. Asta e!

— Aţi fost în stare o comunitate întreagă, în frunte cu familia lui să abandonaţi un băieţel! L-aţi lăsat să moară!

— De-acu nu mai moare, taică. Io zic să-ţi vezi de treaba lu' matale, că-i mai bine, auzi?

— Măcar spuneţi-mi tot ce ştiţi.

— Io atât ştiui.

Baba Onela trânti mămăliga pe cârpător cu ostentaţie:

— Nu crezui c-ajung la anii ăştia să-mi fie ruşine cu omu' meu!

— Ce-ai, fă, ai căpiat? Ia mai taci!

— Ba să taci mata, uncheşule, auzi? Că io îi zic lu' domnu' ce mai ştiu. Că dacă nu tăceaţi toţi ca porcu' la tărâţe, poate nu vedeai atâţia nebuni pe ulițe. Ietă-l, domnu' Dorin, pe omu' meu: moare de teamă, c-aşa o fost învăţat de pe vremuri. Geaba îi zic că s-or dus comuniştii cu partidu lor. Ie mai lesne să taci, uncheşule? Mi-e ruşine cu voi, Grigore! De ce să nu spunem c-avem un năcaz? Ie demon, mamă, acolo subt pământ! De la suflarea lui puturoasă se betegesc oamenii din moşi strămoşi. Şi n-are leac. Or venit domni mari, şcoliţi să-i dea de capăt şi

n-or putut. Măcar or pus un gard de sârmă ghimpată de nu mai trecea nimini spre borta aia blestemată. Da' după revoluţie s-o furat tot. De la ceape or luat animalele, porumbu, ţevile de irigaţie, ţigla de pe grajduri, tot! S-o furat şi sârma din jurul peşterii. Usca-i-s-ar mâna cui a luat-o! Că de-aia ni se bolnăvesc copiii! Domnu' Dorin, ziceţi cui trebe, poate aude şi de noi cineva.

— Mamae, zici c-a fost aici o echipă din Bucureşti?

— Da, mamă, le mult de-atunci, că eram io tineră. Moşu ăsta era secretar la primărie, el i-o primit, da' nu vrea să zică. Erai mai curajos, uncheşule, pe vremuri; ascultai vocea Americii la radio, ţii minte? O fost nişte domni prefesori într-o vară cu o maşină în care aveau multe minunăţii, plină cu felurite borcănaşe şi clondire în care adunau pietricele şi lipeau pe iele hârtiuţe scrise… Ehe! Dacă iei nu i-or dat de capăt, nici nu ştiu… Or coborât în peşteră de mai multe ori, îi conducea un pui de fată, Lenuţa lu' Chindeac, care s-o şi bolnăvit dup-aia… Şi numa ce-o venit o maşină neagră cu număr mic într-o bună zi, de-i ia la întrebări. Or trăbuit să plece. Ce s-o mai supărat domn prefesor, ăl bătrân care era şi cel mai deştept între iei! Atunci or închis intrarea şi-or pus numele la pietroaiele cele mari „muzeu" şi gata.

— Şi acei profesori ce spuneau de ceea ce au descoperit?

— Nu prea vorbea cu noi, mamă… Deşi era cumsecade, aşa, ca oamini… Că i-am cunoscut binişor că le făceam de mâncare cu rându, cum o hotărât domn părinte la biserică… Şi-or dormit la Nuţa, verişoara mea, că era văduană şi-avea odăi goale…

— Mă duc mâine la tanti Nuţa, atunci… Poate îmi mai spune ceva.

— Altă, maică, Nuţa s-o mutat la Domnu' de câţiva ani. Da' dacă vreai să vezi casă, te duc, că nouă ne-o rămas toate după ia, că n-o avut copii. Am şi-un cufăraş de-al lui domn prefesor pe care crez că l-o uitat la ia, dară nu l-am descuiet că nu-i frumos; am tot aşteptat să-l ceară. Dacă vreai, deschide-l tălică.

— Ho, muiere, că vorbişi să ne-ajungă până la a doua venire a Mântuitorului! Acu dacă vărsaşi din tine tot, dă-ne să mâncăm că-i arăt eu cufăru la domnu'!

Dorin se trezi abia spre prânz. În cap îi stăruia un singur gând: să-i arate Ioanei ce descoperise printre lucrurile profesorului.

Găsi în bucătăria de vară pe cuptor, sub un ştergar, turtă caldă, carne cu varză acră şi plăcinte. Se aşeză pe scăunel să mănânce,

cuprins de-un val de duioşie pentru mamae Onela.

Când soarele încingea praful pe drum, în arşiţa amiezii, ieşi pe portiţă. La şcoală o aşteptă pe Ioana sub brazii înalţi, răcoroşi.

— Nu ştiam că la clasele I-IV faceţi cursuri până la două…

— A, nu. Am avut şedinţă de catedră. Ce faci?

— Am găsit carnetul ăsta de notiţe între lucrurile unuia dintre profesorii care au cercetat trovanţii. Nu-mi dau seama cum de l-a lăsat aici.

Ioana privea în gol. Lovitura de piatră de pe tâmplă se închisese ca o floare mică, roşie. Dorin ar fi vrut s-o sărute acolo.

— Ioana, mă auzi? La ce te gândeşti?

— Te-am auzit. Am pus-o pe mama să-mi povestească de echipa de geologi din ’77. Şi-a amintit că pe profesorul care coordona grupul îl chema Gravăţ. A ajuns la noi un zvon că s-ar fi sinucis un an mai târziu. A înţeles că trebuia să se grăbească…

— Cum adică?

— Dacă boala evoluează, nu mai poţi muri; transformarea merge până la capăt. Nu te lasă să-i scapi.

— Deşi nu-mi place, trebuie să admit că ai avut dreptate. În cazul în care acest geolog nu era nebun, ceea ce a notat în carnet este înspăimântător. Vrei să-ţi citesc?

— Înh.

— Nu te plictisesc, redau doar pasajele relevante, oricum, notele sunt destul de succinte. Fii atentă:

„Trovanţii sunt concreţiuni grezoase şi reprezintă cimentări locale în masa nisipurilor care îi conţin, iar secreţia neuniformă a cimentului conduce la diferite forme ale acestora…”

— N-a spus nimic deosebit.

— Ascultă mai departe:

„Concreţiunile sunt aglomerări punctuale de substanţă minerală cu structură concentrică, zonară, formate diagenetic prin creştere centrifugă”.

— Mă rog, aici e mai vag, da’ stai să vezi:

„După acumulare, sedimentele clastice (depozitele nisipoase), îşi modifică organizarea internă din cauze mecanice, chimice, dar mai ales biotice”.

— Ai auzit? „Biotice” Adică se referă la viaţă. Se modifică sub acţiunea unui factor biologic, Ioana! Ascultă:

„Unicitatea trovanţilor constă în aceea că soluţia de carbonaţi a fost înlocuită la formarea cestora cu o soluţie organică de siliciu şi cimentarea s-a făcut doar în jurul unor anumite centre care au ca punct de plecare o rocă a cărei compoziţie este necunoscută”.

— Îţi dai seama? Ce zicea moş Costea de piatra căzută din cer? Şi „soluţie organică de siliciu”. Nu cred că există aşa ceva pe pământ, este evident o formă străină de viaţă…

— Îmi pare bine că te-ai convins.

— Uite, a desenat o hartă; aici e cartografiată peştera. Nu ştiam că există şi-o peşteră a urşilor. Hai să-ţi mai citesc!

— Dorin, eu ştiam toate astea, uiţi că George era student la geologie? Pentru tine sunt revelaţii, noi le cunoaştem dintotdeauna… Problema e cu totul alta.

— Ioana, îţi promit că n-am să las lucrurile aşa. Ştiu unde e cazul să mă adresez ca să mă fac auzit. Niciun om nu mai trebuie să trăiască acel coşmar. Însă până mă întorc, trebuie să astupăm intrarea. George a avut o idee bună. Mai ştii unde putem găsi artificierul?

— Da, la Horezu, am fost împreună la el.

— Păi atunci, mâine mergem la Horezu.

Excursia până la Horezu împreună cu Ioana îi dădea emoţii. Tot restul acelei după amiezi visă cum va petrece cu ea o sâmbătă întreagă. Spre seară, după ce notase câteva puncte de reper pentru articol pe măsuţa soioasă a cârciumii şi golise două sticle de bere îşi puse problema serios despre relaţia cu Ioana. Cât avea să mai stea singur? Era prima femeie care îl interesa în mod real de la Lia încoace. Are s-o ia cu el la Bucureşti. Ba mai mult, o va lua de nevastă! Odată decis, o mare mulţumire puse stăpânire pe sufletul său. Intră în vorbă afabil cu sătenii ce-l înconjurară şi le povesti despre evenimente politice şi dedesubturile lor, despre plata subvenţiilor în agricultură, despre manevrele esoterice ale băncilor şi ascultă politicos epopeea retrocedărilor din localitate… Era întuneric afară când se ridică dintre bărbaţii încinşi de alcool şi de finalul campionatului ce se urmărea în comun la televizorul de pe bufet. Trebuia să se odihnească. Avea capul greu.

Pe ulițe, luna îl ajută să nu se împiedice. Noaptea era caldă şi parfumată, greierii ţârâiau peste tot, auzi şi-un huhurez departe spre pădure. Trase aer în piept cu încântare. Da, viaţa la ţară avea un farmec al ei…

Când ajunse în dreptul casei gazdelor, desluşi o pată întunecată lipită de stâlpul de piatră al porţii. Din cauza umbrei albastre aruncate de un copac, nu putea desluşi dacă era om sau animal. Însă trebuia să se apropie, fiindcă îi stătea exact în drum. Se auzea un sunet cunoscut venind dinspre ea, dar lui Dorin îi trebui câteva secunde să-l identifice: era zgomotul unui cuţit ascuţit pe gresie; al mai multor cuţite ascuţite în acelaşi timp. Şi, deşi era un sunet familiar, un fior rece îi dansă pe şira spinării ca o avertizare, cu o clipă înainte de-a intui ce era arătarea: Fănel!

Copilul se mişcă, lumina seacă a lunii i-l înfăţişă lui Dorin: resturi de haine atârnau zdrenţăros peste trupul crescut inegal. O mână se transformase în cilindru de cremene, în jurul gâtului se adăugaseră inele dure de piatră şi-l siliseră să se lungească nefiresc, picioarele păreau unite de la genunchi în sus. Fănel muşca din stâlpii porţii. Îngrozit, Dorin îi văzu dinţii cenuşii, lungi, capabili să sfărâme roca. Dar nimic nu-l cutremură ca ochii băiatului. Erau vii, sclipitori, inteligenţi şi lipsiţi de orice urmă de simţire. Ceea ce se oglindea în ei era un rău pur, fascinant că flacăra lumânării pentru o molie. Dorin rămase încremenit, prezenţa de spirit i se evaporase instantaneu, doar inima îi palpita înecată în coşul pieptului. Fănel îi aruncă o privire încărcată de dispreţ. Pocni cu braţul de piatră în gard atât de puternic, încât săriră scântei, râse strident apoi se îndepărtă greoi, de parcă ar fi avut ambele picioare pe cracul aceluiaşi pantalon. Dorin îl privi până dispăru în faldurile nopţii. Intră în casă transpirat, dârdâind de emoţie.

— Crezi că e posibil să nu vină? Să ne fi minţit?

— N-am de unde să ştiu. Îl cunosc la fel de puţin ca şi tine.

Îl aşteptau pe nea Aurică artificierul la umbra săracă a unui salcâm pipernicit nu departe de intrarea în peşteră. Dorin era stânjenit şi se enervă. Acesta era simptomul fără greş atunci când se îndrăgostea şi n-ar fi vrut ca Ioana să se amuze. Avea ceva să-i spună, ceva de maximă importanţă şi socoti că era indicat să înceapă cu o problemă mai gravă.

— Ştii, Ioana, n-am vrut să-ţi stric ieri bună dispoziţie… Şi n-am dorit nici eu să-mi amintesc cât eram cu tine… Înţelegi? Vineri seară am rămas la cârciumă să notez unele idei pentru articol, m-am uitat la meciul de fotbal, că n-aveam ce face… Pe la zece şi ceva m-am dus spre casă. În poartă la mamae Onela era… întâi n-am văzut ce e. Apoi mi-am dat seama că era Fănel.

— L-ai văzut? Mai vorbeşte?

— Nu… A râs, dar a fost un râs drăcesc. Moş Costea nu m-a impresionat aşa. Copilul acesta a păţit un lucru… Parcă s-a mutat în el ceva străin de tot ce cunosc. E pe jumătate pietrificat. Şi mustește de ură. Ioana, nu vreau ca tu să mai rămâi aici. Ascultă-mă! Vreau să vii cu mine la Bucureşti.

— Nu se poate.

— Ioana, îţi găsesc post de învăţătoare fără probleme. Nu cred că părinţii tăi ar avea ceva împotrivă să te ştie în siguranţă.

— Nu-mi permit. Unde să plec aşa, de nebună?

— Ioana! Eu vreau să te iau de soţie. Stai, nu fugi!

— Nu fug, dar nu cred că e momentul să…

— Ştiu, ştiu! Te rog să mă ierţi că ţi-am spus în felul acesta. Dar trebuie să ne grăbim. Eu mâine plec, dar intenţionez să mă întorc în două, trei zile. Nu vreau ca tu să mai fi aici. Te iau cu mine atunci.

— Eşti fantastic! M-ai întrebat dacă eu doresc să mă mărit cu tine?

— Nu ştiu dacă vrei să te măriţi cu mine, dar cred că mă placi şi tu. Când se întâlnesc doi oameni care se aseamănă, nu este nevoie de prea multe declaraţii.

— Nu-mi permit să locuiesc în capitală. Nu sunt bogată, să ştii.

— Eşti foarte bogată. Presupun că nu vei dori să stai la mine. Dar am o mătuşă singură care închiriază o cameră la studente. O să fii liniştită şi în siguranţă acolo. Vrei? Asta doar până aranjăm nunta.

— Dorin…

— Ah! Sunt fericit! Ioana, te iubesc!

— Dar n-am spus „da”!

— Ba da, ochii tăi au spus-o!

— Stai cuminte, Dorin, uite, vine nea Aurică!

— Bună ziua, bună ziua! Gata, nea Aurică?

— Să trăiţi, taică. Păi cum? Mă urneam pân-aci de florile mărului?

— Dar aţi adus ce trebuie? Că nu văd decât o plăsuţă…

— He, he…

Nea Aurică se roşi de plăcere. Era un moş încă falnic, cu păr alb şi perciuni stufoşi, iar ochii mici scânteiau ca ai unui copil pus pe ghiduşii.

— Taică, vreţi să aruncaţi în aer intrarea în peşteră, iar eu n-am

pus întrebări, că de ce, că cum, că aşa şi pe dincolo… Poate socot că e bine ce faceţi. Sau poate nu pun întrebări de felu' meu… Da' să crezi că nu-s pregătit… Mă, taicule, pe ce pui eu mâna se face exploziv, auzi? E treaba mea cu ce îţi dărâm gura peşterii. Dacă vreau cu dinamită, cu dinamită! Dacă vreau cu trotil, cu trotil! Da' dacă eu vreau cu zahăr şi pastă de hârtie, la care am adăugat aşa, un piculeţ de nălbitor de rufe de la muiere, ce-ai tu cu mine? He, he…

— De unde ai dumneata trotil?

— Eee! Treaba mea. Poate îmi place pescuitul sportiv… he, he… N-aveţi grijă. Ia ajutaţi-mă să desfăşor firu… Îl ducem puţin mai încolo ca să fim siguri că pică bolta de la intrare. Fata tatii, să n-apeşi pe manetă c-ajungem prea curând la San Petru! La aia umblu doar eu. E! A fost greu? Acu gata, însă pân-a bubui, vreau ălea două milioane, taică.

— Sigur, poftim.

— Vezi că suntem pretini? Doamne-ajută, o dăm jos!

Nea Aurică apăsă pe „manetă". În locul unei explozii, auziră un răcnet. Ioana tresări. George nebunul, gol, cu părul ţeapăn, acoperit de cruste ca de nişte platoşe până la brâu se repezise în peşteră. Urletele lui răzbăteau în afară cu ecou. Fata ţâşni spre intrare strigându-l.

— Nu, Ioana, nu! Explodează din clipă în clipă!

— Lasă-mă! Lasă-mă când îţi spun!

Dorin se aruncă peste ea exact la timp ca să fie la pământ când primele proiectile zburară care încotro. Un praf alb şi înecăcios se lăţi peste tot şi-şi simţiră urechile înfundate. Nea Aurică sărea în sus de încântare:

— Aţi văzut? Aţi văzut? A fost minunată!

Ioana plângea în hohote. Dorin o strânse în braţe:

— Nu mai era nimic de făcut pentru el, ştii bine.

În dimineaţa plecării moş Grigore îl trezi la patru. Dorin îşi aruncă hainele în rucsac, plăti pentru găzduire şi ieşi în răcoarea zorilor. Mamae Onela era în grădiniţa de flori din faţa casei, îngenuncheată lângă o tufă cu flori albe, puternic parfumate.

— Sărut mâna, mamae, eu plec.

Bătrâna întoarse spre el ochii plânşi. Atunci văzu la picioarele ei un trovant mititel, plin de negi cenuşii.

— Nu ştiam că ţineţi şi dumneavoastră pietre de-astea lângă casă. zise Dorin fără să-şi poată reprima tonul de reproş.

— De, mamă, veni acasă… E Petrică al meu. Avea cinci anişori

când mi l-o luat. S-o bolnăvit la râu. Crezui c-o să moriu de durere, dar Domnul mi-o trimis pe Anica, fata noastră, să mă mulcomească. Că de nu era la, n-aveam la ce să mai trăim… Vin în fiece dimineaţă să-i dau o ulcică lapte, că tot pruncuţu meu este. Şi el creşte, da' cătinel aşa… Toţi avem piatră în curte şi pe inimă, domnu' Dorin. Toţi.

— Am să vă ajut. N-o să vă uit, promit!

— Domnu' Dumnezeu cu tine, maică!

Dorin se trezi acasă, în vuietul atât de drag al oraşului. Se întinse în aşternut cu plăcere. Avea să treacă pe la redacţie abia spre seară. Articolul era aproape terminat, sigur Gigantul o să moară de încântare. După cum îl ştia, n-o să-l publice imediat, întâi o să-i facă puţină reclamă, să cumpere cititorii ziaru.

Ioana! Oh, Ioana! Vineri se va duce după ea. Ce noroc pe el! Când cumpărase pontul de la Alina, visase oare că se îndreaptă spre cea care-i va fi soţie? Spre Ioana? Numele ei îi părea răcoros ca un măr verde. Din care ar fi muşcat cu plăcere…

Plin de lene se ridică. Garsoniera lui era spaţioasă, dar nu se putea numi ordonată. Dacă avea de gând s-o aducă pe femeia vieţii sale pe aici, va trebui să deretice. Să ascundă hainele în dulap, pantofii la locul lor, hârtiile de pe biroul calculatorului puse în sertar… O perdea frumoasă ar fi făcut locul mai romantic, fetelor le plac chestiile astea… Şi bietul lui ficus, tovarăşul său de solitudine, ar fi fost mai fericit la fereastră, la lumină.

Se aplecă să ridice ghiveciul mare când simţi un imbold straniu şi de neînvins. Copleşit, îşi înfipse dinţii adânc în pământul florii… Era atât de gustos!

Articol XI. PÂCLA

Publicat Nov, 2010

Femeia ştiu că avea să moară în următoarele ore. Cu toate astea, ceea ce simţea era numai curiozitate. Se întrebă dacă viaţa ei, aşa cum a fost, i se va derula prin faţa ochilor, dacă în ultima clipă, clipă care ucide, va reuşi să înţeleagă sensul lucrurilor cu acea înţelegere supraumană… Nu putea să moară râzând, nu de data asta când se părea că nu doar lumea ei murea odată cu ea, ci chiar lumea întreagă se prăbuşea spre cer.

Dar nici nu voia să se recunoască învinsă. Dădu drumul din palmă briceagului cu plăsele de os. Închise ochii şi aşteptă. Nu putea să râdă, dar ar fi vrut să fie ca trestia…

Monica întinse mâna şi opri zbârnâitul ceasului. Se întinse între cele două cearşafuri. Somnul de dimineaţă era cel mai odihnitor. Totuşi, trebuia să se ridice, să-i facă o cafea mare lui Sergiu, care n-ar fi putut deschide ochii în alt mod.

Oh, de ce nu se luminase încă? Oare era înnorat? Ploua? Şi ea care intenţionase să plivească florile după lungi amânări!

Ieşi în balcon ameţită. Afară era întuneric deplin cu excepţia unei dâre roşiatice dincolo de coama dealului. Cerul era negru complet, nu se vedeau stele, probabil că norii plini de apă coborâseră jos de tot.

Se întoarse la bucătărie şi porni cafetiera. În camera tatii mergea un aparat, bătrânul se trezea întotdeauna foarte devreme.

În timp ce lichidul negru se aduna în cana de sticlă avea să facă un duş rapid, înainte să ocupe Sergiu baia. Exact când se săpuni bine se stinse becul. Aparatul tăcu. Era imposibil să plouă fără să se ia lumină? Doamne, pe ce lume trăiau! Se clăti pe dibuite şi se îmbrăcă. Apoi o luă spre dormitor să-şi trezească soţul. Bine că făcuse mai întâi cafeaua! aruncă o privire pe geamul balconului; niciun fir de lumină. Era ciudat.

Sergiu sforăia cu spor. Cascadele vocale urcau şi coborau ca aria unei opere dramatice. Monica zâmbi pe întuneric. Întinse mâna şi-l mângâie:

— Sergiu, haide dragă. Se face târziu. Şi s-a luat curentul. Unde ai pus data trecută lumânările?

— De ce mă trezeşti aşa devreme? Nici nu s-a luminat!

— Vine o furtună mare. Bine că am făcut mai întâi cafeaua. Mă duc să caut lumânările. Vezi să nu dai peste ceva.

Se întoarse pe hol, acolo unde bănuia că s-ar putea ascunde nişte lumânări. În sertarele bufetului… Aha! Astea erau! Dibui după un păhărel pe raftul de sus al dulăpiorului şi aşeză lumânarea în el. Chibrituri! N-aveau chibrituri, desigur. Aragazul se aprindea automat. Exista o brichetă pe undeva, dar unde? îl auzi pe Sergiu intrând în baie. Peste câteva momente va veni şi n-o să vadă să-şi ungă pateul pe pâine.

Ciocăni la uşa socrului:

— Tăticule, aveţi grijă, că s-a luat curentu. Caut o brichetă şi aprind o lumânare, să nu vă loviţi pe întuneric.

— Monica, intră şi caută în sertarul mesei că am eu acolo nişte chibrituri. Sergiu s-a sculat?

— Da, e la baie. Cred că vine o furtună mare.

— Da… Ai găsit?

— Gata. Haideţi la masă. I-am tot zis să cumpere un felinar ceva…

Sergiu îşi turnase cafeaua şi cotrobăia prin frigider.

— Nu găsesc nimic pe întuneric.

— Lasă-mă pe mine, că ţii uşa aia deschisă prea mult. Şi-aşa se dezgheaţă până vine curentu.

— Nu ai ordine în frigider.

— Ţi-am spus de atâtea ori că ne trebuie unul mai mare.

— Ca să crească şi dezordinea exponenţial…

— Te-ai trezit cu fundu' în sus.

Sergiu tăcu, pentru că cel mai deştept cedează. Lipsea vocea ştiriştilor de la televizor. Atunci ascultau şi nu se puteau ciondăni. Monica puse o cană de ceai în faţa bătrânului:

— N-am avut cum să fac pâine prăjită. se scuză.

Socrul îi mângâie mâna afectuos:

— Mănâncă şi tu, fetiţo. Nu ştiu ce s-a-ntâmplat că la radio n-au dat ştiri la şase. Era muzică simfonică. Unde aţi mai pomenit?

— Ai fost pe alt post, măi tată.

— Da' nici nu m-am atins de scală! Eu ascult mereu acelaşi post: actualităţile.

Sergiu nu mai catadicsi să răspundă. Monica îi turnă a doua cafea.

— Să-mi dai o sută de euro că trebuie să plătesc bancă şi nu-mi ajung banii.

— Dacă mai luăm din ei…

— De parcă i-aş lua să-i beau!

— Nu te enerva, dragă, zic şi eu că n-o să mai ajungă pentru ce ne-am propus.

Sergiu porni spre dormitor şi izbi cu şoldul colţul bufetului.

— Fir-ar al dracului de curent! Că şi furtuna asta nu se hotărăşte odată!

Privi afară de pe balcon. Nu se vedea nimic. Întunericul avea o consistenţă materială. La orizont persista dunga roşiatică.

— Uite-ţi cămaşa. Doamne, bine c-am călcat aseară! Ce mă făceam acum?

Lumânarea tremura umbre pe pereţi. Sergiu îşi alese o cravată încercând să distingă culorile în lumina moartă.

— E groaznic de cald. Oftă Monica.

— Suntem în iunie.

— E zăpuşeală, aşa de dimineaţă.

Sergiu era îmbrăcat. Luă bani din cutia ascunsă printre haine, în dulap. Verifică dacă are telefonul, ochelarii, portofelul. Se încălţă.

— Am uitat cheile de la maşină. Vezi că sunt pe măsuţă.

— Le-am găsit. Ai grijă cum conduci pe întunericu ăsta!

Farurile aprinse ale fordului decupară un tunel luminat din masa de întuneric. Monica desluşi umbre bulbucate rostogolindu-se de parcă un nor cumulus plin de funingine ar fi coborât la sol. O boare fierbinte i se strecură pe sub capot şi-i învălui picioarele aproape senzual. Părăsi terasa indignată. Cine mai pomenise una ca asta! La televizor nu auzise nimic, dar n-o mira: conspiraţiile şi joaca cu minţile oamenilor erau specialitatea guvernanţilor din umbră…

Se întrebă cum se va descurca doar cu cele două lumânări dacă bezna avea de gând să mai dureze. Trebuia strânsă masa şi spălate vasele. Trebuia să gătească. Îi păru rău că nu se arătase mai entuziasmată când Sergiu voise să cumpere un generator; acum n-ar fi avut probleme.

Ca să prindă elan, îşi turnă încă o ceaşcă de cafea. Poate avea să se risipească întunericul…

Bătrânul o strigă de pe balcon:

— Monica, mi se pare mie sau chiar miroasă a clor?

Of, şi tata! De ce nu stătea locului, ce se tot fâţâia prin casă, aşa orbeşte? Scoase capul şi adulmecă în dreptul ferestrei.

— Parcă ar fi… nu ştiu… usturoi? Haide înăuntru, tată, nu-mi place să intre zăpuşeala asta peste tot. Dacă mai şi pute, cu atât mai rău!

Bătrânul o urmă ascultător. Mergea încet ca şi cum tălpile pipăiau mai întâi locul pe care aveau să calce.

— Dă-mi să-ţi curăţ zarzavatul pentru mâncare. Zi cu ce te ajut, Mona.

— Nici nu m-am gândit ce să gătesc. Şi pe întuneric, parcă nu-mi vine…

— Păi, dacă pui lumânările pe masă, aprinzi aragazul, eu zic că ne descurcăm. Sunt la dispoziţia ta.

— Bine, tată. Stai un pic jos, uite îţi mai dau un ceai, îmi termin şi eu cafeaua, dup-aia îmi iau inima-n dinţi şi cobor în pivniţă să aduc

legume şi nişte bulion. Ce zici de-o musaca? Am un pachet de carne tocată rămas de la sarmalele de duminică.

— Cum vrei tu, fetiţo!

— Doamne, s-a făcut opt jumate şi e tot beznă! Tată, ai mai pomenit aşa ceva?

— Hm, numai în război am mai simţit o întunecime aşa densă. Fumam noaptea în tranşee cu ţigara în podul palmei, să nu fim văzuţi. Caporalul ne zicea să…

Nu! Pentru Dumnezeu, iar începea cu povestitul! Monica îşi prinse tâmplele în palme. O durere de cap bombănea acolo undeva întocmai ca un bondar derutat. Sorbi din cafea şi părăsi taburetul.

— …dacă te ridicai primeai un plumb în frunte!

— Doamne fereşte! Tăticule, cobor în pivniţă. Stai aici şi termină-ţi ceaiul, că iau o lumânare cu mine. Parcă mi-e şi urât să ies afară!

Bătrânul înghiţi povestea neterminată:

— Vrei să mă duc eu?

— A, nu! Stai liniştit.

Deschise uşa de la intrare încetişor, circumspectă de parcă ar fi privit prin crăpătură un străin care-a bătut târziu în noapte. Întunericul se rostogolea apăsător. O clipă îi trecu prin minte că nu va putea înainta, că negreaţa aceea este compactă ca o gelatină lipicioasă. Flacăra lumânării se aplecă tremurător. O apără cu palma, dar lumina ei nu ajungea până jos. Nu vedea unde pune piciorul! Păşi peste prag şi merse pe lângă peretele casei pipăind. Încercă să vadă cu ochii lărgiţi vreo lumină pe la vecini, dar abia dacă desluşi casele – pete şi mai întunecate în beznă, ca nişte animale mari, moarte. Se înfioră. Dădu peste intrarea în pivniţă. Deschise repede, ca să scape de senzaţia neplăcută că aerul o murdăreşte. Îndesă în plasă cartofi din lădiţa de la colţ, nişte ceapă, o sticlă de bulion… Aha! Să ia şi o dulceaţă. Poate mai târziu, după furtună, avea să facă clătite, că Sergiu poftise dulce…

Se întoarse în casă cât de repede a fost în stare. Parcă mirosea a ceva… nu clor… a ceva indefinit… Intră iute şi închise uşa. Dorea să dezbrace capotul. Îl simţea murdar de mâzgă, de funingine, de ce-o fi fost! Mişcările repezite stinseră lumina fragilă a lumânării.

„Lua-te-ar naiba!” îi ură Monica aruncând capotul. Înregistră în minte conştient ceea ce sesizase încă de dimineaţă: în casă, chiar şi fără nicio sursă de lumină, nu era un întuneric absolut, compact, aşa că

afară. Mobilele se distingeau vag, dar poate contribuia la asta şi faptul că le ştia locul. Îmbrăcă treningul pe care-l spălase cu o zi înainte. Mirosea proaspăt şi era destul de răcoros. Apoi se întoarse în bucătărie.

— Ai reuşit! o întâmpină socrul.

— E groaznic afară! Dacă e furtună, o să fie taifun. Uite, tată, curăţă aicea cartofii.

— Dar ce altceva decât furtună ar putea să fie?

— Nu ştiu. Când ai zis că miroase a clor m-am gândit la combinat. Şi chiar miroase a ceva afară…

Aprinse aragazul ca să prăjească tocătura. Numai de nu s-ar termina butelia tocmai acum! Cimbrul. Ingredientul secret nu trebuia să lipsească… Oftă sperând că supa de ieri nu se stricase în frigider fără curent. Altfel, vor avea un singur fel de mâncare şi Sergiu o să bombăne. Şi tata era ciorbar, însă avea tactul de-a nu face observaţii. Era un bătrânel cuminte, oricum mai suportabil decât o soacră cicălitoare care crede că nimic nu e suficient de bun pentru fiuţul ei.

Gândul i se curmă ca un fir rupt când auzi motorul fordului în curte. Îl cunoştea dintr-o mie de motoare care torceau identic. Dar ce să caute Sergiu acasă în timpul serviciului?

— Tată, ai auzit?

— Mi s-a părut că vine o maşină.

Sergiu trebuia să fie, fără îndoială, fiindcă auzi uşa de la intrare trântindu-se. Trase cratiţa la o parte şi stinse flacăra, cuprinsă de presimţirea că ceva rău e pe cale să se petreacă.

— Monica, unde sunteţi?

— Ce e dragă, ce s-a întâmplat?

— Ascultaţi-mă amândoi cu atenţie şi fără să vă panicaţi. Trebuie să coborâm în pivniţă.

— Sergiu, ce-ai aflat? Ce e?

— Ascultă-mă! Luăm din casă banii, actele, ia-ţi aurul. Tată, ia aparatul de radio pentru orice eventualitate. Scoate nişte pături. Medicamente. Mâncarea din frigider care poate fi transportată.

— Dar n-am terminat musacaua!

— Dă-o dracului de musaca, fă ce-ţi spun! Apă, să nu uităm de apă! Să ne mişcăm repede. Nici n-am putut să ies pe drumul european. Se circulă bară la bară. Intersecţia era blocată. Lumea fuge de ceva. Erau sute de maşini din capitală. Strânge lucrurile în timp ce-ţi

vorbesc, nu sta! Am încercat să întreb pe cineva ce se întâmplă, dar n-a vrut să coboare geamul şi mi-a făcut semn să mă întorc în maşină.

— Şi noi de ce nu fugim?

— E prea târziu. Şi oricum n-avem pe unde ieşi. Drumul e blocat, nu ţi-am spus? Pivniţa are ziduri groase, fereastra e mică, suntem protejaţi. Aşa, deci astea sunt plasele cu mâncare şi păturile? Haide tăticule să coborâm împreună, ai luat radioul, da? Monica, mă întorc după tine. Să fii gata!

Da, avea să fie gata, deşi ceva ciudat o făcea să se mişte greoi tocmai acum când era nevoie să fie sprintenă. „Parcă aş fi o goangă amorţită de frig". Muştele şi gândacii arătau ca ea dacă le găseai iarna în ascunzătorile lor. Doar că ei nu-i era frig. Durerea de cap ieşise cu hotărâre la suprafaţă, şi Monica îşi imagină că e un sfredel ce-o să-şi înţească vârful printr-o tâmplă. Asta o făcu să-şi amintească de medicamente. Goli tot sertarul într-o plasă. Că n-o să stea să le sorteze! Bijuteriile le luase, luase şi banii, cu toate că nu pricepea ce-o să facă în pivniţă cu ei… Ce mai spusese Sergiu? Lucruri de valoare. Persanul oriental şi… şi pendula bunicii. Avea peste o sută cincizeci de ani. Numai că n-avea cum să le ducă jos. Sergiu se întoarse tuşind:

— Eşti gata? Haide! Dă să te ajut. E ceva în aer, uite cum m-am înecat. Ai luat tot?

Monica se întoarse spre casa luminată palid de lumânare. Ar fi dorit să-şi încarce braţele cu toate lucrurile dragi, dar poate că le vor găsi totuşi aici când se va termina. Înşfăcă de pe bufet „Ochi-de-pisică", era cartea pe care o citea.

— Haide, nu mai sta! se răsti Sergiu.

Monica mai avea o mână liberă. Apucă briceagul cu mâner de os, al tatii; era tot pe bufet şi bătrânul ţinea la el pentru că era vechi şi-l avusese şi în război.

Trecură pragul în beznă. Sergiu încuie uşa şi-o apucă de braţ.

— Ai grijă unde calci şi caută să respiri cât mai puţin.

Oare cum avusese curaj mai devreme să iasă din casă? Monica se simţi complet dezorientată şi, dacă n-ar fi fost mâna lui Sergiu, probabil că s-ar fi lăsat pe vine ameţită, ca şi cum ar fi mers pe-o punte îngustă la înălţime. Încă mai simţea senzaţia aceea de încremenire; picioarele îi erau grele şi-ar fi avut poftă să se trântească în pat, să doarmă un somn bun, iar la trezire să privească la soarele vesel de pe strada lor. Fiindcă de fapt acesta trebuia să fie un vis. Unul din acele

coşmaruri absurde şi fără noimă care îţi dau dimineaţa un sentiment de perplexitate.

— Gata, am ajuns! Ai grijă să nu te împiedici în prag.

În pivniţă aerul era respirabil, deşi pereţii umezi de la ultima ploaie şi pământul de pe jos nu-l încărcau de mireasmă.

— Tată, stai pe capacul lăzii de cartofi, pe pătura asta. Monica, dă-mi o pătură mai subţire s-o atârn la uşă; mai filtrează eventualele particule care se strecoară înăuntru. Aranjează tot ce-am adus, aşa încât să ţii minte unde se află. Vom stinge lumânarea, fiindcă ne consumă aerul.

— Sergiu, mă sperii! Nu era mai bine să rămânem în casă? Cât crezi c-o să rezistăm aici?

— Atât cât este nevoie.

— Dar ce crezi că se întâmplă? Dacă nu vorbeşti cu mine, o să înnebunesc.

Sergiu se scutură iritat. Lumânarea îi amplifica umbra pe pereţi, de parcă ar fi arătat într-o oglindă magică adevăratul său eu.

— Habar nu am! mărturisi obosit. Pot presupune că şi tine, ca orice om cu un grăunte de imaginaţie, fie că a izbucnit un război, fie că suntem în mijlocul unei catastrofe meteorologice, fie că extratereştrii au hotărât că azi e ziua Z.

— Sau că a început până la urmă sfârşitul lumii. şopti bătrânul din colţul său.

Secţiune 11.01 Prima zi

Monica se trezi fără să ştie unde se află. Gâtul îi înţepenise din cauza poziţiei incomode. Clipi nedumerită, apoi îşi aminti. O greutate i se atârnă de gânduri. Nu putea fi adevărat! Ziua de ieri fusese un coşmar. Dar mirosul de pământ al pivniţei şi respiraţia chinuită, astmatică a socrului şi mai ales, mai ales întunericul spuneau că nu, coşmarul era real. „De ce ni se întâmplă asta tocmai nouă?” a fost prima întrebare pe care şi-a pus-o. Nu putea să nu resimtă indignare, o indignare adâncă în faţa acestor evenimente. Până ieri toate fuseseră la locul lor. Soarele răsărea şi apunea, cerul se răsucea cuminte cu stelele în spinare, pământul îşi vedea de treabă aşa cum îi fusese rânduit pentru ca să adăpostească oamenii. De ce dintr-odată îşi uitaseră toate datoria?

„Doamne, împrăştie întunericul şi adu lumina!” oftă încercând o rugăciune timidă.

— Nici eu n-am prea dormit. şopti bătrânul.

— Speram că dimineaţă toate vor reveni la normal.

— Nu e dimineaţă de tot, ştii. E foarte devreme. Ceasul meu biologic nu mă minte. Nu poate fi mai mult de trei jumate, patru.

— Dacă e aşa devreme de ce nu tăceţi? se burzului Sergiu. Cât timp dormim, cel puţin nu ne mai frământăm.

— Nu te enerva, dragule! Sunt speriată, bezna asta mă face să mă simt dezorientată.

Era momentul ca Sergiu s-o consoleze, s-o mângâie. De ce era mereu agasat?

— Poate ar fi bine să ne uităm un pic afară. Începu Monica din nou.

— Ce dracu' crezi c-o să descoperi? mârâi bărbatul pe tonul soţilor a căror răbdare dansează pe sârmă. Ia uite! o invită smulgând păturica din dreptul ferestruicii.

Monica îl cunoştea atât de bine, încât nu avea nevoie de lumină ca să ghicească grimasa lui dispreţuitoare. O simţea întinsă pe buzele lui ca untul pe pâine. Dar auzi ceva de afară. Se ridică şi se apropie cu mâinile întinse de locul unde îşi imagina că e geamul. Pipăi cu degetele sticla; apoi ascultă. Distinse un mieunat jalnic. Misi! Era Misi!

— Am uitat-o pe Misi afară! exclamă şi porni spre uşă gata să se împiedice într-o găleată, găleata cu pământ de flori, îşi spuse, cine naiba o lăsase fix în drum?

— Ia mai scuteşte-mă! Doar n-ai de gând să bagi mâţa înăuntru!

— Dar e Misi! invocă Monica argumentul suprem.

Tonul ei spunea: e Misi, pisicuţa mea scumpă, pe care o iubesc din toată inima, e fetiţa mea şi sunt dispusă chiar să ies în bezna îngrozitoare ca s-o caut şi s-o salvez.

— Să fiu al dracu' dacă te las să deschizi uşa aia pentru mâţă! Afară or fi radiaţii, nu judeci deloc, măi femeie? Ne punem viaţa în pericol pentru mâţă?

Misi îşi pleda cauza cu un miorlăit disperat. Fiecare mieunat o chinuia pe Monica întocmai ca mâna pe care refuzi s-o vezi a unuia ce se îneacă. Se întoarse spre colţul ei biruită de argumentul raţional şi deloc satisfăcător al radiaţilor şi al balanţei între viaţa lor şi viaţa pisicii. Izbi cu piciorul găleata de care uitase şi se împiedică. Se prăbuşi în coate şi genunchi, mai, mai să dea de pământ şi cu bărbia.

— Bravo! Te-ai lovit? Vezi dacă eşti bleagă? Stai naibii liniştită!

— Sergiu, de ce-mi vorbeşti aşa? Ce e cu tine?

Îşi tăiase palma în ceva, un ciob, îşi zise, dar n-o durea nimic mai tare ca sufletul. Sergiu devenise morocănos de o vreme încoace, dar azi întrecea nivelul unui urs trezit din hibernare în toiul iernii. Ce era cu el?

— Nimic, dragă, nimic, ce să fie? Bag de seamă că ăştia au pus-o de-un război atomic, că totul se duce dracului, dar în rest n-am nimic. Şi, ca întotdeauna când ţara arde, se găseşte una să se pieptene…

— Război atomic? îngăimă ea vizualizând ciuperca de la Hiroshima. Păi atunci… suntem pierduţi… nici nu are rost să ne mai adăpostim.

— Nu ştiu ce e! N-am zis că sigur e război. Dar e ceva grav. Un nor a acoperit soarele.

— Sau soarele nici n-a mai răsărit. croncăni bătrânul.

„Nevermore!" suspină inima femeii. După ziua de azi, dacă se putea numi „ziuă", nimic n-o să mai fie vreodată la fel ca până atunci. Întunericul acela avea să rămână, dacă omenirea totuşi va supravieţui, spaţiul despărţitor între „înainte" şi „după".

— Când s-a luat curentul m-am gândit la un puls electromagnetic. Dar asta nu explică întunericul de afară… Iar maşina n-avea nimic. vorbi Sergiu mai mult pentru sine.

Monica îşi găsi culcuşul şi se aşeză tremurând. Nu doar că nu mai era cald ca ieri, se făcuse de-a dreptul răcoare. Şi simţea imperios nevoia să meargă la toaletă.

— Sergiu, indiferent ce-ar fi, eu vreau să mă întorc în casă. Trebuie să merg la veceu.

— Te duci în spatele raftului cu borcane şi faci acolo. Nici nu se pune problema să ieşim. Am adus o găleată pe care am găsit-o sub scări. O vom folosi pe ăia la început.

„Aha, găleata!" Ruşinată, Monica găsi prima oară întunericul convenabil. Dar dacă ea se descurca pe bâjbâite, ce avea să facă tata? Şi ce vor face dacă va trebui să stea aici mai mult timp? Chiar şi fără o găleată ca aia, aerul era greu respirabil.

— Eu cred că s-ar putea să fie ceva mult mai simplu şi mai puţin grav decât un război sau nu ştiu ce radiaţii… spuse tata împăciuitor.

— Mda, varianta cu sfârşitul lumii e mai liniştitoare. acceptă fiul sarcastic.

Bătrânul nu-l luă în seamă:

— În 1952, la Londra au fost cinci zile de întuneric cauzat de smog. Au murit patru mii de oameni. Era în decembrie… se amestecase fumul cu eşapamentul şi cu ceaţa specifică. Nu se mai vedea soarele. Şi mâzga aia pătrundea şi în clădiri. S-a mai întâmplat încă o dată, prin anii ’60, da’ nu a mai fost atât de pronunţat. Doamne, ce-aş bea un ceai!

— Tată, avem aici nişte borcane cu compot. Dacă aprindem numai un pic lumânarea, găsesc imediat. Pe întuneric n-am cum să le deosebesc…

Sergiu aprinse fitilul fără să mai fie rugat. Monica se strecură agilă printre rafturi şi aduse compot. Trase măsuţa pe care stăteau ghivecele de flori iarna şi o aşeză între ei. Scoase nişte mâncare: aveau doi cârnaţi, crenvurşti ambalaţi în vid, o brânză cam veche, dar oricum bună date fiind circumstanţele, o bucată de slănină şi câteva roşii. Două pâini, un pachet mare de biscuiţi şi un chec de cumpărat. Sergiu nu le permise să se atingă de nimic. Raţionaliză porţiile. Ambală ceea ce rămăsese în plasa de plastic pe care o aşeză aproape de el, pe pervazul ferestrei mici. Nimeni nu protestă. Bărbatul îi privi pe amândoi:

— Cu ce mai e pe aici, rezistăm o lună.

Cuvintele lui însemnau: „Să nu vă prind că cereţi ceva în plus!”

Monica îşi imagină cum aveau să se îmbolnăvească de scorbut, iar Sergiu le va da cartofii din lădiţă cu porţia, doar după ce le vor cădea dinţii.

— Ce păcat că n-avem un fierbător, aş fi băut o cafea!

Sergiu mărturisise! Era şi el om, avea o slăbiciune!

— Fără curent?

— Oh, am uitat! Să stingem lumânarea că se consumă.

— Stai! Ţi-am luat borcanul de ness, m-am gândit la tine.

— Vezi, mă? De-asta te iubesc eu pe tine!

Monica se învioră. Îi prepară un ness în singurul pahar rătăcit pe acolo. Nu strălucea de curăţenie, dar cine se mai uita? îl amestecă sprinten cu o furculiţă. Sergiu sorbi cu nesaţ, dar se strâmbă în aceeaşi clipă:

— N-are zahăr!

— N-am luat zahărul… Bea-l şi tu ca pe medicament, ce să facem acum…

Sergiu se sacrifică şi dădu paharul peste cap. Monica îl privi cu invidie. Ar fi băut şi ea, chiar şi fără zahăr, avea tensiunea mică

dintotdeauna, dar nu îndrăzni.

— Dă-mi apa să-mi clătesc gura! porunci soţul.

— Vezi că asta-i toată! îl avertiză Monica văzând cum scuipă lichidul preţios.

Sergiu măsură din priviri sticla de doi litri din care deja lipsea cam un sfert.

— Nu ţi-am spus să iei apă? făcu pe un ton mocnit care nu prevestea nimic bun.

— Ba exact aşa ai spus: „să iei apă". Şi am luat. Nu ai spus câtă. Nu ai spus că ai intenţia să stai aici tot restul vieţii, aşa că nu sunt eu de vină.

— Băi, e imposibil cu tine! Nu ţi-ai dat seama că împachetăm strictul necesar, că am luat toată mâncarea din frigider, că am luat pături, medicamente, cu alte cuvinte că urma să stăm o vreme aici? Ai considerat că doi litri de apă ajung?!

— Eu n-o să beau apă deloc. Şi-aşa, nu prea beau apă.

— Proastă ai fost toată viaţa ta!

Monica realiză că Sergiu era realmente scârbit de persoana ei, iar această descoperire nu era deloc de ultimă oră; era o senzaţie cu care convieţuise în ultimii doi ani aşa cum ar fi încercat să ignore un cuţit înfipt în coaste. Mai bine să uite de el, fiindcă dacă ar fi încercat să-l extragă, avea să sângereze prea mult. Acum însă durerea năvăli asupra ei cu toată forţa pe care o acumulase. Începu să suspine necontrolat. Avea dreptate, Sergiu avea dreptate! Ar fi trebuit să-şi dea seama că va fi nevoie de mult mai multă apă, însă nu gândise, doar executase mecanic ceea ce îi ordonase el. Şi asta pentru că de prea multe ori i se înăbuşise orice iniţiativă; de prea multe ori fusese luată peste picior când încercase să facă ceva, cât de mic, după capul ei. Îşi crease un scut protector lăsându-l pe soţ să ia orice decizie. Ea se refugiase în cărţi, că nici prietene nu avea. Toată familia ei murise lăsând în jurul ei un vid în care strălucea ca un astru unic Sergiu.

Se simţi o victimă a destinului absurd, nemilos şi implacabil. Şi plânse.

— Uite ce-ai făcut, măi băiete! îl dojeni tatăl. Monica, vino şi stai jos. Haide, nu mai plânge, o scoatem cumva la capăt. Când îi era sete Alice mânca biscuiţi.

— Cine?

— Alice, cea din Ţara Minunilor.

— Oh!

— Şi mi se pare că avem biscuiţi, nu-i aşa?

— Da. se însenină Monica.

— Sunteţi duşi amândoi!

— Nu e nimeni „dus", Sergiule! Dar ce ai vrea să facem acum? Am încercat mereu să te învăţ să tratezi viaţa cu umor. Ia-o aşa cum e. Fă haz de ea, mai ales când îşi înfige colţii în tine.

— Ăsta e un mic tratat de dat colţu' mai iute.

— Da' măcar o să dai colţu' râzând în hohote. Şi dacă râzi, nu se poate spune că ai fost înfrânt. Te transformi în acea trestie gânditoare a lui Pascal… pe care universul întreg n-o poate frânge. Oricum o să murim mai devreme sau mai târziu. Să murim râzând!

— Tată, m-am săturat de teoriile tale defetiste. Şi mi se pare că Pascal al tău s-a cam zvârcolit de durere toată viaţa. Suntem datori să supravieţuim, să ne luptăm ca să rămânem vii. Ăştia au pornit un război total şi noi, oamenii normali, suntem primele victime. Ce e de râs în asta? Sau în faptul că nevastă-mea nu judecă?

— N-ai înţeles nimic. Îmi dau seama că situaţia e albastră, dar asta nu trebuie să ne împiedice să rămânem normali, aşa cum ziceai. Eram în tranşee câte-o noapte întreagă, pândeam cu orele cea mai mică mişcare în cartierul talibanilor, dar prietenul meu, Silviu, tot avea răgaz să-mi arate constelaţii şi stele, pe Sirius, pe Mizar, pe Alioth şi pe Benet-Nash. Şi caporalul nostru scria o povestire într-un carnet pe care-l purta la piept şi între capitole mai împuşca un taliban. Şi când a fost el împuşcat nu ştiu dacă-şi terminase povestirea.

— Şi ce-i cu asta?

— Încercam să-ţi exemplific că şi în situaţii extreme e bine să rămânem noi înşine. Să încercăm să fim deasupra rahatului.

— Tată?

— Da, Monica.

— Dacă afară e război, de ce sunt oamenii hotărâţi să-şi facă atât de mult rău unii altora, încât sunt dispuşi să moară ei înşişi doar ca să-i distrugă pe adversari?

— He, he! Înşiră fel de fel de motive, fetiţo: libertatea, dreptatea socială, redistribuirea resurselor, reîmpărţirea pământului, dar, de fapt, motivul adevărat e unul singur: îi ucid pe cei care sunt altfel. Şi îşi imaginează că ei vor supravieţui.

— OK! Gata cu mândreţea asta de teorii, că vreau să dorm.

Culcaţi-vă şi voi! Consumaţi prea mult aer vorbind.

Din direcţia lui Sergiu se auzi în scurt timp un susur sforăitor, semn că n-a avut probleme să adoarmă. Monica ascultă cu invidie: ar fi vrut să se detaşeze tot atât de uşor.

Secţiune 11.02 A doua zi

O visase pe maică-sa. Era în camera din faţă, în casa veche. Monica se oprise pe prag şi o privea pe femeia care cosea o faţă de masă. Ea nu mai cususe nimic de la ultima oră de lucru manual din clasa a treia. Astăzi nimeni nu se mai ocupă cu aşa ceva. Astăzi femeile trăiau mai mult în lumea virtuală. Era mai blândă şi mai frumoasă decât realitatea. „Tot atât de frumoasă ca modelele broderiilor artistice". Oftă Monica. Femeile căutau şi azi acelaşi lucru, doar că o făceau în altă parte; şi puţin altfel. Şi mama era scăldată în lumina ferestrei din spatele ei care se revărsa ca auriul cald din icoane.

— Monica. şoptise mama. Vrei să bei suc?

Monica fetiţa ar fi păşit dincolo de prag, în lumină, spre mama, însă era tare frig acolo, cu toată lumina aurie. Unde se afla ea, era cald, dar întuneric şi mirosea urât. Aerul era murdar. Şi s-a trezit. Avea gura pungită de parcă ar fi mestecat coaja unei lămâi vechi, mucegăite. Bineînţeles, simpla lipsă a apei îi declanşase o sete sahariană. Doamne, ce-ar mai fi băut! Ar fi putut bea tot ce mai era în sticlă. Vor trebui să iasă, să plece. N-aveau cum să reziste acolo. Dar ce naiba puţea în halul acela?! auzi mişcare în spatele raftului, la găleată. Unul din ei avea probleme cu stomacul!

— Mona, ai cumva nişte hârtie igienică? Sau chiar un ziar, ceva? Orice… am diaree.

— Imediat, tată!

Nu putea să-şi rupă treningul ca să i-l dea. Ziar! De unde ziar? Iată că spiritul organizatoric al lui Sergiu avusese scăpări… Iar ea… într-adevăr, nu s-a gândit. Cartea! „Ochi-de-pisică". Dormise cu capul pe ea. O să-i dea cartea, şi-aşa nu mai putea s-o citească. Nici dac-ar fi avut literele în relief n-ar mai fi citit-o. Dar tot îi părea rău.

— Tată, uite, întinde o mână. E o carte, rupe din ea.

Îşi îngropă faţa în bluză într-o încercare disperată de-a evita mirosul. Ce uşor puteau fi reduşi la stadiul de vierme! îl auzi pe Sergiu foindu-se:

— Pfui! Ce putoare! Aoleu, moşule, să nu mai mănânci compot! Ne omori!

— Sergiu!

— Copii, vă rog să mă iertaţi. Nu m-am putut ţine. Îmi pare foarte rău. Nu, nu mai mănânc.

Bătrânul se întoarse bâjbâind şi se aşeză la locul lui pe lădiţă; Monicăi i se păru că-l aude suspinând. Dar poate că era doar răcit. Se făcuse frig.

— Cât o fi ceasu? O fi azi, sau e tot ieri?

— Nu ştiu, fetiţo. Am senzaţia că e o altă zi, foarte devreme, dar mă pot înşela, desigur. În lipsa oricărui reper…

— Nu vi se pare că afară nu mai e atât de întuneric?

Sergiu se ridică şi privi pe fereastră. Ieri uitase să mai atârne pătura în dreptul ei. Din cauză că se certase cu prostovana de Monica! Şi probabil au intrat particule.

— E posibil să fi fost o bombă murdară… opină gânditor.

— Nu prea cred. Nu explică întunericul. Ce vezi, măi băiete?

— Da, mi se pare şi mie că e altfel. Parcă disting clădirile de pe partea cealaltă a drumului.

În clipa aceea auziră paşi deasupra capetelor, în casă. Încremeniră instantaneu.

— N-ai încuiat? şopti Monica.

— Cum să nu!

— Cine să fie? O armată străină? Sergiu, mi-e frică!

— Ssst! Cel mai probabil sunt hoţi.

Ascultară cu răsuflarea tăiată. Nu se mai auzi nimic. Sergiu privi din nou pe geam. Locuiau într-un cartier mărginaş, populat de case şi vile cochete, înconjurate de multă verdeaţă, unde maşinile rulau cu atenţie iar după amiaza străzile largi erau cucerite de copiii care băteau mingea. Unde puteau fi cu toţii acum? Unde dispăruseră? De ce nu se auzea nicio mişcare, niciun strigăt, nicio chemare? Paşii aceia stranii pe podeaua sufrageriei lor fuseseră unicul zgomot străin pe care-l percepuseră. Şi era linişte din nou.

— Eram gata să cred că afară au murit toţi.

— Nici în Malevil nu au murit.

— Unde?

Monica deveni conştientă că aproape putea distinge conturul lui Sergiu. Dar descifra şi în beznă iritarea din vocea soţului. Reluă, obosită dintr-odată:

— În „Malevil”. E un roman.

— Aha! Merle, nu-i aşa?

— Da, tată. Mă gândeam cât de mult se aseamănă situaţiile…

— Hm, scumpo, de unde să facem rost de un Emanuel? oftă bătrânul.

— Ia mai tăceţi! Norul negru de afară nu mai pare format din aburi; parcă e praf. Pare să se mişte ca dus de vânt.

— În 1915, batalionul Norfolk a dispărut la Gallipoli într-un nor compact. Nu s-a mai găsit nicicând vreo urmă a lor. Dar gurile rele spun că i-ar fi executat turcii.

— Tată, pentru Dumnezeu! Tocmai spuneam că se vede ceva afară. Se disipează negură. Monica, stai şi priveşte afară, poate vezi oameni. Eu aranjez porţiile pentru azi. Tată, când vrei să bei apă, înainte sau după ce mănânci?

— Beau acum, dacă-mi dai. Diareea deshidratează.

— Sergiu, pot să capăt şi eu puţină apă?

— Ai spus că nu bei. Îţi pot oferi un biscuit.

— Te rog, mi-e tare sete!

— Na! Şi bea! Nu ştiu ce dracu' ne facem! În mod normal, apa asta n-ar ajunge nici măcar pentru azi! Pentru că tu ai preferat să fii imbecilă!

Monica înghiţi repede gura de apă de pe fundul paharului, înainte ca Sergiu să se răzgândească. Îi era frig, de fapt o scutură frigul. Apoi transpira şi dârdâia. „Am frisoane". gândi cu un început de panică. Şi bănuia de la ce: mâna. Ieri o usturase tare palmă unde se tăiase, dar răbdase fără să se plângă, fiindcă ştia că nu luase de sus nici spirt, nici iod, niciun alt dezinfectant. Nu din neglijenţă, cum s-ar fi grăbit bărbatu-său s-o acuze, doar descărcase tot sertarul cu medicamente într-o plasă, ci pentru că nu aveau în casă. Exact! În casa unui doctor nu exista niciun dezinfectant. Poate că Sergiu avea ceva în trusa din maşină, dar nu în casă.

Desfăcu palma încetişor. Pe sub piele crescură instantaneu nervuri ale durerii ca lujerii unei plante extraterestre. Sângele îi pulsa fierbinte în locul acela şi devenise conştientă de existenţa propriului braţ într-un mod ciudat. „Să vezi că dau în cangrenă!" şi, cum ideea asta nouă nu era deloc în măsură s-o liniştească, începu să plângă. Mugurele de lumină ce se aprinse în vârful lumânării o surprinse cu lacrimile pe obraji. Încercă iute să şi le şteargă, dar era prea târziu: Sergiu o văzuse:

— Acum ce-ai de boceşti? Ţi-am dat apă, atât cât se putea. Mai multă ai avut tu grijă să n-avem…

Îi arătă tăietura din palmă. Era destul de adâncă şi plină de mizerie.

— Cum dracu' te-ai tăiat în halu' ăsta?

— Ieri, când am căzut. se smiorcăi ea.

Sergiu cotrobăi în plasa cu medicamente. Nu pomeni de lipsa dezinfectantului. Îi curăţă rana cu un pansament şi o presără din belşug cu praful alb dintr-o cutiuţă. Apoi îi dădu să înghită un antibiotic:

— Hai, ia-l cu puţin compot că apa ţi-ai băut-o pe ziua de azi! După o vreme, cam cât vom considera că înseamnă şase ore, îţi mai dau unul. N-o să te cureţi, stai liniştită.

Ceva în tonul său avea o tentă mângâietoare şi inima ei tresări. Era încă sensibilă la oscilaţiile acestea… „probabil că eu tot îl iubesc…" Deşi bănuia că nu era nimic altceva decât tonul său profesional, antrenat să exprime compasiune şi atenţie. „Nimic mai mult, iar eu sunt o proastă".

Îşi mâncară fiecare felia de pâine alocată împreună cu bucăţica de cârnat şi cea de brânză. O nimica toată. Nici nu trecură două zile (sau trecuseră?) şi deja stomacurile li se revoltau. Monica se simţea aeriană de foame. Privi pe fereastra prăfuită aşa cum i se ceruse. Nu vedea mare lucru, dar se holba la umbrele a ceea ce zicea că sunt casele de peste drum. De la un timp i se păru că aude un foşnet. Ca atunci când ninge. Doar că acum se auzea de parcă ar fi nins cu nisip. Sunetul era uscat şi sinistru. Dar îi aduse în faţa ochilor rochiţa ei de balet. Mai precis, rochiţa pe care mama i-o cususe pentru serbarea de la şcoala de balet. Voalul alb apretat foşnea în felul acela sec la cea mai mică mişcare, iar ea, fetiţă, se simţea plină de importanţă de parcă ar fi fost prim solista operei. Însă rochiţa, minunata rochiţă de lebădă, n-a mai apucat să fie purtată la serbare. Din cauza profesoarei pe care Monica a avut imprudenţa s-o caute la vestiar într-o joi, când ajunsese prea devreme la şcoala de balet. Nu dorea decât să-i arate rochiţa, fiindcă mamă tocmai îi cususe tivul final cu o zi înainte. Şi pătrunse în camera unde se echipau, plină de dulăpioare şi scăunaşe, de umeraşe cu costume şi oglinzi. Auzise voci înăuntru. Poate or mai fi sosit şi alte fete şi ar fi avut prilejul să se laude cu rochiţa. Numai că în vestiar erau doar doamna profesoară şi domnul care le cânta la pian. Se părea că

cei doi exersează o priză, o poziţie de dans, deşi ceva părea total diferit…

Acasă, povesti la cină cum doamna profesoară făcuse ochii mari şi nu dorise deloc, chiar deloc să admire rochiţa ei foşnitoare ca aripile de lebădă! Cum domnul profesor se înroşi parcă şi mai tare, faţă de cât de roşu era deja.

Mama rămase o clipă cu polonicul de lapte în aer, ţuguie buzele şi se uită la tata. Iar tata râse tare şi spuse ceva ce Monica n-a înţeles decât după mai mulţi ani, ceva în legătură cu faptul că nu era nimic de mirare ţinând cont că doamna profesoară dansase la bară şi înainte de-a fi profesoară de balet. Doar că aceea fusese o bară verticală. Şi râse iarăşi tare.

Dar mama a retras-o de la şcoala de balet şi Monica n-a mai avut ocazia să-şi foşnească voalul apretat pe scenă. A plâns şi s-a rugat în zadar. Uneori în câte-o amiază însorită se ducea în faţa oglinzii, îmbrăca rochiţa şi făcea piruete. De la un timp, rochiţa n-a mai încăput-o.

„Când colegele mele, celelalte fetiţe de şapte ani de la balet au dat serbarea de sfârşit de an, fustele lor foşneau uscat ca praful acesta, sau ce-o fi…" Poate, dacă în ziua aceea nu ar fi plecat prea repede spre şcoală, acum ar fi fost solista operei. Poate. Sau poate după câţiva ani s-ar fi plictisit de balet şi pasiunea ei pentru dans s-ar fi dovedit a fi un foc de paie, doar interesul unei fetiţe pentru rochii foşnitoare şi pantofi cu poante… Nu poţi să ştii niciodată ce-ar fi fost…

— Monica, ai adormit? Lasă-mă să mă uit şi eu.

— A, nu. Uită-te dacă vrei. Zău dacă n-am impresia că întunericul e ca un solvent. Ne dizolvăm.

„Numai de-ar începe dizolvarea cu mâna mea! Sau cu capul". Nu ştia ce-o doare mai rău.

Secţiune 11.03 A treia zi

Se vede că adormise, în ciuda durerii. Deşi era greu de numit „somn" starea aceea de suspendare în care îi evada mintea. Sergiu o trezi că să-i dea pastila. Îi fu recunoscătoare, întrucât chiar o îngrijora persistenţa acelui foc în palmă. Îşi imagină cu groază cum Sergiu, chirurgul, va fi nevoit să-i reteze palma sau poate antebraţul de la cot. Ca în cartea aceea… Ce carte era? În care fată face scufundări în mare, iar cei doi prieteni rămaşi în barcă se pregătesc de pescuit cu harponul… Pe care îl declanşează din greşeală. Şi fată sub apă… O

străpunge în mână. Iar ei îşi dau seama că ea întârzie să iasă şi unul sare după ea, numai că nu poate desprinde vârful săgeţii de fier din… din ce? Din carena unei epave scufundate? Da, parcă aşa… Şi e silit să se întoarcă după cuţit, fiindcă tubul de oxigen se termina. După care îi amputează braţul fetei pe viu, acolo sub apă! Ca s-o scape cu viaţă. Dar ea nu voia să i se taie mâna ca să trăiască! Nu, nu voia deloc, Sergiu n-avea dreptul să se atingă de mâna ei!

— Deliră? întrebă o voce.

— Posibil. Are febră. răspunse altcineva.

Monica se gândi că e prizonieră propriului corp, devreme ce putea să audă şi să înţeleagă totul, dar fără să poată reacţiona. Mama şi tata erau aplecaţi deasupra ei aşa cum stătea întinsă în pătuţul din camera sa; tocmai îi dăduseră ulei de ricin pentru că mâncase piersici verzi din pomul doamnei Dărâmuş. Încercă să se mişte şi pesemne că se zvârcoli niţel, fiindcă mama îi spuse:

— Haide, nu fi rea! Nu se face gaură-n cer dacă lipseşti o zi de la joacă.

Însă Monica tocmai de asta se zvârcolea, iar mama nu avea de unde să ştie.

Când se deşteptă cu adevărat era lac de sudoare, dar se simţea mai bine. Adică în afară de durerea surdă de cap şi senzaţia de leşin provocată de foame, nu apărea niciun alt simptom. Pesemne că Sergiu o culcase pe maldărul de saci de rafie care se adunaseră cu timpul în pivniţă, pe măsură ce consumau cartofii, varza ori morcovii din ei. Bună idee! Era minunat să stea întinsă ca lumea după atâtea ore în care zăcuse în capul oaselor. Se răsuci să privească fereastra. Aerul de dincolo de geamul murdar părea carbonizat. Şoaptele uscate ale vântului se cerneau liniştit de parcă mii de fetiţe ar fi dansat pe scenă la serbarea de sfârşit de an.

— Monica.

O mână i se aşezase pe frunte. Atingerea aceea cunoscută îi aduse atâta alinare, încât se simţi transportată cu mii şi mii de ani înapoi, pe vremea când era tânără studentă, pe timpul când nu ea, ci o altă Monică trăise. O Monică veselă şi strălucitoare fiindcă fusese îndrăgostită. Şi nu doar îndrăgostită, ci şi iubită la fel, simetric şi frumos ca două aripi de fluture. Îl chema Paul. Şi a murit fiindcă acela era nume de înger, nu de om. Maşina care dăduse peste el pe când traversă ca s-o întâlnească n-a făcut decât să pună ordine în lucruri,

aşa şi-a spus. Oamenii cu oamenii şi îngerii cu îngerii. Cu trecerea timpului Paul a devenit tot mai abstract, transformându-se, ca orice iubire neîmplinită, într-o poartă a timpului. Se gândea la Paul şi călătorea încoace şi încolo prin viaţa ei, sus, jos, trecut, viitor, avându-l pe el ca punct de reper şi Stea Polară. „Paul, iubirea mea".

— Monica, te-ai trezit? Te simţi mai bine?

Dar cel care-i vorbea era Sergiu.

— Da, cred că mi-a mai trecut.

— Mai avem doar două antibiotice, din păcate. Ar fi bine să le iei. Pe de altă parte, mă gândesc că în caz de ceva, rămânem fără.

— Lasă, nu le mai iau. Poate că mi-a trecut. Ce face tata?

— Doarme. L-a chinuit iar stomacul. Tocmai despre el doream să-ţi vorbesc.

Secţiune 11.04 A patra zi

— Cât timp am dormit?

— Ha! Nu ştiu. De fapt nu ai dormit tot timpul, ai mai şi delirat. Dar ai trecut de vârful crizei.

— Ce voiai să-mi spui de tata? întrebă în şoaptă.

— Nici el nu se simte bine. E bătrân, Monica.

— Îmi pare tare rău de el, să ştii. Toată viaţa lui a fost o luptă, şi acum, asta. Mă întreb de ce se joacă Dumnezeu cu noi, de ce se comportă ca o pisică?

— Oh, şi tu, Brutus? Te ştiam credincioasă…

— Eu sunt din categoria celor care vor să creadă, Sergiu. Probabil că dacă aş fi crezut cu adevărat, aş fi putut muta munţii din loc; sau acum aş fi putut face să fie lumină.

— Mda, zbuciumul tău spiritual sună destul de ateu, dar stai liniştită, e bine şi aşa. N-a zis ceva despre faptul că-i va scuipa din gura Lui doar pe cei călduţei? Cei fierbinţi şi cei reci se vor întâlni în sânul lui Avram.

— Chiar crezi asta?

— De ce nu? Extremele sunt atât de apropiate încât se ating.

După o pauză:

— De fapt, crezul meu este că suntem ferma de furnici a unui copil niţeluş tembel, draga mea. Tembel şi răzgâiat. „Dacă vreau, torn apă pe ele. Dacă vreau, le scutur. Dacă nici asta nu mă satisface, le bag un pic în cuptor. Taman cât să prindă crustă".

— Să înţeleg că Dumnezeul tău e un zeu al morţii. Nu-şi bate

capul decât cum să ne omoare.

— Mă poţi contrazice? Tot cu asta se ocupă în fiece zi. Dac-ai ştii ce văd la spital! Sau când te gândeşti ce-o fi văzut tată în Afghanistan! Eu mi-am ales o meserie în care curăţ mizeriile Lui. Dacă secţionezi o furnică ai să constaţi că se găsesc imediat câteva surate de-ale ei care vor lua bucăţile la spinare şi le vor transporta de urgenţă la furnicar, acasă. Bănuiesc că acolo, între pereţii de nisip ai spitalului lor, o furnică nebună va încerca să reasambleze bucăţile, să repare furnică. Păi nu cam acelaşi lucru fac şi eu? Sunt o furnică-doctor.

Şi Sergiu râse.

— O să-ţi mai spun un secret. Dumnezeu dă loviturile cu multă măiestrie. Uneori vrea să ucidă şi atunci n-ai ce să mai faci. Dar alteori vrea doar să facă tărăboi, să ne vadă agitându-ne. N-ai scurmat niciodată cu băţul un muşuroi? După o vreme te-ai plictisit şi le-ai lăsat în pace. Iar ele, schiloade şi derutate, s-au apucat să-şi transporte răniţii şi să reconstruiască. Nebunele!

— Şi ce crezi că face acum?

— Judecând după praful de-afară, doar scurmă cu băţul. Şi tocmai aici voiam să ajung. Mi se pare că fenomenul a depăşit punctul de maxim. Acum nu trebuie decât să ne luptăm să rezistăm până la capăt. Să folosim toate resursele raţional, inspirat, cu discernământ. Apă aproape că s-a terminat. Mai sunt câteva înghiţituri. Mai avem doar pâine, patru felii, jumătate de chec şi câţiva biscuiţi. Desigur, mai sunt şase borcane de compot, cinci de gem şi vreo trei kilograme de cartofi cruzi. Pe astea mă bazam spunând că vom rezista o lună. Doar că fără apă… şansele ne scad dramatic. Acum, chiar şi aşa, nu trebuie să ne imaginăm, să sperăm prosteşte că după o lună vom fi salvaţi. E posibil să fie nevoie să supravieţuim mult mai mult, iar alimentele de care dispunem să fie în fond puţine.

— Unde vrei să ajungi?

— Cum spuneam, tata e bătrân; a suferit destul şi-aşa.

— Sergiu…

— E firesc să moară el ca să supravieţuim noi.

— Pentru Dumnezeu, ai înnebunit?

— Şşş! Nu e nevoie să-l trezim. Am crezut că am tranşat problema lui Dumnezeu. Chiar dacă El se joacă, noi să încercăm să fim cerebrali.

Monica îşi simţi inima inundată de un val mareic. Dădu să se

ridice, dar constată că era mai slăbită decât bănuia.

— Sergiu, ce-ai de gând să faci?

— Uman ar fi să-l omor. M-aş pricepe s-o fac fără să-l doară; l-aş scăpa de ultima joacă tembelă a ăluia de sus. Numai că nu mă cred în stare. Nu sunt cu nimic mai bun decât Raskolnikov.

— Nu te las, să ştii! Va trebui să te lupţi cu mine. Îi declară cu tonul cel mai belicos de care era capabilă pe moment.

— Bine, bine! capitulă Sergiu neaşteptat de repede. Ne mai gândim, ne mai sfătuim. Acum dormi, mă culc şi eu. Cred c-ar trebui să fie noapte.

Monica n-avea nici cea mai mică intenţie să doarmă. Îl cunoştea aşa de bine pe Sergiu! Nu renunţa niciodată uşor, doar terminase medicina. Însă gândul interior care o rodea era acela că de fapt nu-şi dezvăluise în faţa ei adevăratele intenţii. Suspiciunea, călărită de un început de teamă nedefinită tropăia prin toate arterele ei. Se străduia din răsputeri să vegheze, dar până la urmă pleoapele i se lipiră.

Secţiune 11.05 A cincea zi

O treziră vocile lor care se certau.

— În familia asta suntem în război de generaţii, tată! Bunicul a fost preot, tu te-ai făcut soldat. Ţi-a trecut măcar o dată prin minte că alegerea ta, chiar inconştientă, se voia o palmă pe obrazul lui? Eu unul ştiu că am ales medicina în deplină cunoştinţă. De ruşine pentru faptele tale. Dacă tu ai ales să ucizi, fiul tău a ales să repare.

— Mă învinuieşti pe nedrept. Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva, iar relaţia mea cu taică-meu a fost una bună.

— Vrei să spui că a fost inexistentă.

— Judeci greşit, Sergiu. Ai făcut mai multe greşeli de-a lungul timpului, dar te-am lăsat să iei decizii singur, am considerat că aşa e tonic. Însă cele mai multe greşeli le-ai făcut împotriva ta. Astea sunt cele mai grave, nu se şterg, nu se iartă, le tot porţi povara. E ca şi cu păcatele împotriva Duhului Sfânt. Ca să îţi dau un exemplu: după multă penitenţă, o crimă poate fi iertată. Dar nu se iartă sinuciderea, orice ai face. Iar tu ai încercat să-ţi tai venele spirituale de mai multe ori, măi băiete…

— Te-ai apucat de teologhisit, tăticule? Atunci ia spune-mi câţi oameni ai omorât pe front? De câte ori glonţul trimis din arma ta a intrat în carne?

— Dacă am greşit, am greşit când am ales să fiu soldat. Regret că

am curmat vieți. Dar tu știi că sunt cuvinte și gesturi care ucid ceva ce nu poate ucide glonțul: ucid sufletul. De alea să te ferești.

— Auzi la el! „Regret”! Regreți că ai omorât oameni. Ha, ha! Știi ce? Discuțiile cu tine sunt sterpe. Mă culc.

În liniștea care se instală dintr-odată, Monica se evaluă. Mâna nu o mai durea; era amorțită până la cot. Probabil dormise pe ea. În schimb, setea se adâncise. Nu crezuse că îi poate fi frig și sete în același timp. Sacii de sub ea erau umezi, mirosul de pământ reavăn devenise de nesuportat. Îl auzi pe Sergiu expirând în felul acela special care o anunța că va începe să sforăie. Dacă adormea, se transforma într-un pește de mare adâncime: nimic nu-l mai putea aduce la suprafață. Atunci o să caute în plasă. O să caute sticla cu apă, pentru că dacă nu va bea, o să…

Se ridicase într-un cot când simți ceva cald prelingându-i-se pe mâini. Un lichid cald și destul de vâscos. Sânge! îi curgea sânge din nas ca unui băiețel bătăuș din primele clase ce a încasat-o pe neașteptate de la un școlar mai mare. Dar ei nu i se mai întâmplase niciodată! Se șterse cum putu imaginându-și cu dezgust că arăta ca un animal înjunghiat care n-a reușit să moară de la prima încercare. Se așează lângă rafturi și ridică în sus mâna stângă. Aerul greu se impregnă cu mirosul de fier și de sare. Monica ameți. Se simțea căzând în puțuri tot mai adânci, tot mai reci.

— Mona, tată, ți-e rău?

— Îmi curge sânge din nas. Și mi-e sete de nu mai pot.

— Șșș! Vorbește mai încet să nu se trezească Sergiu. Dacă ți s-a oprit sângerarea, întinde mâna că am aici jumătate de borcan cu zeamă de la compot. E dulce, dar e totuși un lichid. Vrei?

— O, da!

Luă din mâinile bătrânului borcanul și bău cu disperare. Înainte de ultima înghițitură se opri rușinată:

— Vai, tată, cred că l-am băut pe tot!

— Nu-i nimic. O să-ți aduc apă.

— Cum?!

— Șșș! mai înainte, când mă prefăceam că mă cert cu Sergiu, am reușit să-i fur cheile.

— Doamne, tată, cum ai făcut?

— Ieri când a aprins lumânarea le-am văzut întâmplător. Speram să fie tot acolo. Și au fost. Acum fii atentă: o să ies și tu închizi

uşa după mine imediat, dar nu încui. Nu încă. Am desprins de pe inel cheia de la intrarea în casă. Voi umple câteva sticle cu apă şi ţi le aduc. Vei deschide uşa cât mai puţin, doar cât să le iei, apoi încui. Cel mai important, Monica, ascultă-mă! Cel mai important este să păstrezi tu cheile. Nu i le mai da lui. Ca să poţi controla situaţia. Aşa încât dacă vei dori să ieşi, să poţi ieşi. Ai înţeles?

— Bine şi dumneata ce faci? Nu poţi rămâne acolo! Dacă sunt radiaţii cum zice Sergiu?

— Nu cred că sunt radiaţii şi ştii de ce? Ieri pe când dormeai am auzit-o iar pe Misi afară. Mieuna la fereastră.

— O, drăguţa de ea!

— Părea bine, cel puţin miorlăitul suna mai mult nedumerit decât suferind, dacă mă înţelegi ce vreau să spun… Aşa că eu o să mă întorc în casă. E mai bine.

— Vin şi eu!

— Da, veţi veni amândoi. Însă mai întâi o să ies eu, ca să mă conving că e totul în regulă… atât cât mai poate fi…

— Tată…

— Rămâi cu bine, fetiţo.

— Stai puţin, voiam să te întreb atâtea lucruri… Ar fi trebuit să vorbim mai mult când aveam posibilitatea.

Îl prinse de mâinile bătrâne şi pline de vene. Le cunoştea de când curăţau cartofi la masa din bucătărie, de când o ajutaseră să tundă trandafirii, erau mâini cu pete maronii şi dungi albastre, ca râurile pe o hartă, mâini pe care le ignorase, iar acum descoperea că spiritul din căuşul lor era unul neaşteptat de tânăr în ciuda anilor.

— Tată, am fost tristă în ultimul timp; cred c-a fost un fel de presimţire. Am gustat întunericul dinainte. Acum mă întreb dacă nu cumva am murit deja şi acesta e iadul. Mă gândeam mult la moarte, mă gândeam că va veni o zi în care voi fi închisă sub pământ, într-un coşciug din care nu voi mai ieşi niciodată; am senzaţia stranie că acel moment este chiar acum, că într-un fel absurd şi paradoxal sunt aici, vie, dar şi în mormânt şi tot vie. Firul conştiinţei mele nu se poate rupe. Crezi că o să scăpăm?

— Monica… nu câştigi nimic dacă te consumi aşa.

Îl auzi ţinându-şi răsuflarea. Intui că minţise, că dorea s-o liniştească.

— Tată, mi-e frică, dar rezist să aud ce părere ai.

— Întotdeauna ai fost curajoasă. Păi… nu e de bine, îţi dai seama. Asta nu înseamnă neapărat că o să murim. Nici nu stăm pe roze. Moartea… cum să-ţi spun… nu cred că e chiar atât de rea. Mai ştii ce scrie pe orologiul bunicii tale? Cel din sufragerie?

— Omnes vulnerant, ultima necat.

— Toate clipele rănesc, ultima ucide. Clipele vieţii sunt de multe ori brice cu două tăişuri. Ultima clipă, cea a morţii, este cea izbăvitoare care te scuteşte de chin. Trebuie să crezi asta.

— Sună prostesc, dar simt că am trăit ca furnicile lui Sergiu: ridicolă şi neimportantă.

— He, he! Viaţa e un mecanism în care nu eşti decât un biet arc, o rotiţă, acolo. N-ai nicio importanţă, decât dacă lipseşti.

— De parcă lumea va sta în loc dacă mor eu! De parcă ar muri cu mine…

— Chiar moare. Lumea ta moare odată cu tine. Cea care rămâne e o altă lume. Total diferită.

— Tată, e bine că pleci… Sergiu voia să… voia să vă ceară iertare.

— Să nu fii supărată pe Sergiu. E speriat, are răspunderea noastră pe umeri. O să vă aduc apă şi totul va fi bine. Şi o să bat cu bastonul în duşumea ca să ştiţi că n-am nimic. Apoi o să vin să vă iau. Sau veniţi voi sus când vreţi. Lasă-mă să plec, să nu se trezească.

Bătrânul o însoţi spre uşă cu paşi neaşteptat de uşori. Monica deschise încet şi socrul se strecură afară. Îl văzu trecând prin dreptul ferestrei. Întunericul smolit se transformase într-o pâclă deasă, cenuşie.

Aşteptă. Sergiu continua să doarmă după propriul ceas biologic. Fusese treaz când ea dormise; acum dormea el şi ea veghea. Probabil, în adâncul fiinţei lor nu fuseseră făcuţi să se întâlnească, dar nu le-a fost dat să înţeleagă asta decât într-o astfel de situaţie. Soarele şi Luna.

Îl auzi pe tata că tuşeşte. Se apropie de uşă cu inima zvâcnind. Se întorcea.

— Monica, asta e toată apa. Am impresia că nu e tocmai limpede, însă nu e cazul să facem mofturi.

— Tată, sunt zece litri, e bine. Au închis apa?

— Aşa cred. Plec acum.

— Tată, dar nu ai ce mânca acolo sus!

— Este nişte făină, crezi că nu m-am gândit? Mi-am oprit şi eu un bidon de cinci litri. O să fac nişte pituşti. Bine că avem butelie.

— Stai un pic! Ce e afară?

— Eu zic că nu e decât o furtună de praf…

— Deci te-ai simţit normal…

— Dacă vrei să ştii cum m-am simţit, ei bine, ca o pilitură de fier în preajma unui magnet.

— Tată, dacă ceva nu e în regulă, întoarce-te jos!

— Fetiţo, nu cred c-am să mai ies. N-am de gând să mă ridic la ceruri cu picioarele crăcănate ca vrăjitoarele lui Goya. Prefer să mă găsiţi voi, dacă scăpaţi, (ceea ce sper din toată inima), plutind decent lângă tavanul camerei mele… he, he.

— Tată!

— Misi e bine. Ţi-a mâncat musacaua. Rămâi cu bine, Monica. Ai fost o noră bună. Să ţii minte: vom primi exact ceea ce sperăm să primim. Încuie, scumpo!

Secţiune 11.06 A şasea zi

Monica răsuci cheia şi aproape imediat din ochi îi ţâşniră lacrimi, ca şi cum cele două, resortul cheii şi glandele ei lacrimale, ar fi fost în unite de-o misterioasă legătură. Se întoarse pe ladă de cartofi şi se aşeză cuprinsă de deznădejde. Ceva în cuvintele bătrânului o făcuse să-şi piardă orice speranţă. O usturau ochii de parcă ar fi plâns cu sânge, nu cu lacrimi. Clipi şi aruncă priviri înceţoşate în jur. Lucrurile începuseră să iasă din beznă, doar ea simţea că se scufundă tot mai mult, ca şi cum de zile întregi s-ar fi zbătut într-o groapă cu nisipuri mişcătoare. Se gândi că acum Sergiu n-o mai avea decât pe ea. Decât pe ea s-o iubească sau s-o terorizeze sau s-o ajute să părăsească lumea uşor… În sfârşit, se bucura de întreaga lui atenţie.

Îl auzi foindu-se în colţul lui, avea să se trezească! O străbătu o undă de satisfacţie meschină: ce va spune el, Sergiu, leaderul, când o să constate că bătrânul său tată a avut curajul să-i ignore hotărârea? îşi aminti de sfatul socrului şi ascunse cheia într-unul din buzunarele treningului. De-acum ea va decide dacă rămâne închisă aici sau… sau are să iasă să vadă cu ochii ei grozăvia de afară.

Bărbatul căscă. Sacii de sub el foşniră când se întinse. Monica simţi că e invidioasă pe această nepăsare felină din gesturile lui. O enervase dintotdeauna siguranţa lui, încrederea neclintită că el are dreptate indiferent în ce problemă. „De ce speli vasele cu porcăria aia de detergent? Cumpără X, că tot pe ăla fi avem şi la spital”.

El, Chirurgul, ştia tot. Chiar şi care este cel mai bun detergent de

vase! Fu inundată de-un val de furie retroactivă. De ce îl lăsase s-o chinuiască cincisprezece ani de căsătorie?

— Monica, nu-l aud pe tata!

Respiră adânc înainte de-ai răspunde, dar nodul de nervi şi lacrimi nu se lăsa dus din gât:

— Nici n-ai să-l mai auzi de azi înainte.

— Pentru Dumnezeu, a murit?

— Mai rău, s-a sinucis.

— Cum?!

— Nu asta doreai de fapt?

— Nu doream ca tata să moară, doream ca noi să trăim. N-ai priceput nimic! Ce-a făcut? Doamne! Un cadavru era tot ce ne mai lipsea!

— Stai liniştit, şi-a dus cadavrul afară mai întâi. E sus în casă. Dacă e să mă iau după tine, asta e moarte curată, nu?

— Ah, ce te-aş mai plesni peste gura aia rea! Aţi deschis uşa, imbecililor! Aţi contaminat încăperea.

— Cred că era oricum contaminată, dacă pe-afară zburdă radiaţiile, Sergiu. Nu opreai contaminarea cu o bucată de scândură şi-o păturică… Plus de asta, ne-a adus apă, bietul bătrân. Dacă ai avea o fărâmă de inimă în tine, salvatorule de vieţi, te-ai gândi că tatăl tău e singur în casă, aşteptând să moară.

— Nu trebuia să iei apa. Poate fi…

— …contaminată. Ştiu, dragule. Dar îmi asum riscul. Dacă am apă, de ce să mor însetată?

— Să mori, să mori! De ce pui neapărat răul în faţă? Poate supravieţuim!

— Sergiu! Tu ţi-ai pus vreodată problema că s-ar putea ca o fiinţă raţională, alta decât tine, să nu dorească să supravieţuiască în ceea ce va fi lumea de acum înainte? EU nu vreau să trăiesc cu orice preţ. Subliniez: nu cu orice preţ. Nu vreau să calc pe cadavre ca să sorb eu ultima gură de oxigen sau de apă. Nu vreau să fiu eu ultimul om în viaţă. Pentru că lucrurile îşi pierd orice însemnătate când nu ai alţi oameni lângă tine. Uite aici! Banii noştri, poliţele de asigurare, aurul. Dacă noi supravieţuim şi restul lumii crapă, la ce ne vor folosi?

— Hai, că baţi câmpii! Bea-ţi tu apa radiată, eu o beau pe aia care mai e în sticlă. Şi taci, dracului!

— Da, o să tac, să nu te îngrozesc mai tare decât eşti îngrozit.

Când vorbeşti urât, mori de frică, ştiu.

— Măi femeie, vorbesc aşa ca să-mi păstrez nervii intacţi. Nu ar fi de ajutor s-o iau razna ca tine. Cineva trebuie să-şi păstreze simţul realului.

Îi tremurase glasul. Lui Sergiu îi tremurase glasul! Monica suspină ca în clasa întâi când terminase de recitat poezia de sfârşit de an: era o victorie; era victoria ei. Îl auzi foşnind o plasă, apoi umbra care era el îi întinse ceva:

— Porţia ta, Monica. E ultima felie de pâine. Aici e gem. Mai încolo o să primeşti un biscuit.

— Aprinde puţin lumânarea.

— La ce-ţi trebuie lumânare, nu-ţi găseşti gura?

— Sergiu, aprinde lumânarea! Nu ştiu unde e furculiţa. Nu pot să iau gemul cu degetele.

— Bravo! Acum ne fandosim.

— Nu ştiu nici de pahar. Şi-mi trebuie pentru că o să beau un nes.

Sergiu nu comentă. Încă o victorie!

— Vreau nes, fiindcă am tensiunea mică; mi-a curs sânge din nas.

— Dacă ţi-a curs sânge din nas ai tensiunea mare, deşteapto! Epistaxisul este un simptom în mai multe afecţiuni…

— Taci, nu ţi-am cerut consultaţie!

Îi spusese să tacă şi el tăcuse. Bun! Foarte mulţi tirani mizează pe frică. Dacă le arăţi că nu te temi, se transformă în mieluşei.

Băură nes pe rând din paharul năclăit. Monica scuturǎ borcanul: câte porţii mai erau în el? Câte cafele mai avea de băut la viaţa ei? Sigur că nici ea voia să moară! Ce limitat era Sergiu dacă-şi imagina aşa ceva! Doar că nu dorea să trăiască într-o lume ciudată, agonică şi sălbăticită. O lume din care a dispărut lumina, muzica, prietenii şi cafeaua… dar ea oricum nu prea avusese prieteni. Când dispăruse Paul… ce dreptate a avut tată!… când a dispărut Paul a dispărut o lume întreagă cu el. Cel puţin pentru ea, totul devenise tern, fără culori.

— Fii atentă ce mi-am amintit! Am citit într-o revistă medicală despre un experiment care s-a realizat într-un penitenciar…

Sergiu îi făcea conversaţie! Se simţi importantă.

— …erau trei condamnaţi la moarte cărora li s-a propus să renunţe la execuţie şi să li se prelungească detenţia până la decesul

survenit în mod natural, cu condiția să se hrănească exclusiv cu un singur aliment… Aveau de ales între ceai, cafea și ciocolată.

— Ce barbarie! Eu aș fi refuzat. În preajma morții nu-ți arde de mâncare.

— Te înșeli! Condamnatul lui Kafka mânca din farfurie ca un cățeluș, deși era sub tortură… Iar condamnaților la moarte, și asta e valabil cel puțin în America, li se gătește o ultimă cină festivă.

— Sergiu, te rog. Reușești să imprimi conversațiilor tale un ton lasciv și morbid în același timp. Grețoasă combinație!

— Dragă, ești încântătoare! Nu vrei să auzi cum s-a terminat experimentul? Cine a rezistat cel mai mult cu un singur aliment? Plus apă, desigur.

— Cel cu ciocolata…

— Nu! Domnul Cafea a trăit aproape un an de zile. Ce părere ai? Înainte de-a muri era atât de străveziu, la propriu, încât o lanternă aprinsă lipită de spatele lui, era vizibilă din față. Ți-a plăcut?

— Da, ca tot ce vine de la tine. pufni ea cu dispreț.

Închise ochii sperând că va adormi, dar palma tăiată îi trimitea junghiuri electrice înspre cot. Strivi lacrimile sub pleoape. Doamne! Vor agoniza aici până la ultima clipă, cea care ucide? Sinuciderea era totuși o variantă…

Exact în momentul în care se gândea la felul cum ar putea să termine coșmarul, se auziră bătăi puternice la ușă. Amândoi își ținură respirația. Bătăile se repetară. Bărbatul se ridică încet și se apropie de intrare:

— Tată, tu ești?

— Nu, Sergiu, sunt eu!

Secțiune 11.07 A șaptea zi

Era vocea unei femei. O femeie care pretindea să fie recunoscută de Sergiu, soțul ei. Monica se scutură de fiorul mut trimis de acel al șaselea simț feminin: intuiția. Nu era bine. Nu era deloc bine. Ei nu aveau nicio femeie înrudită în viață. Nu putea fi mama, sora, verișoara, cumnata niciunuia din ei.

Cu toată ceața întunecată ce învăluia pivnița, Monica îl văzu pe bărbatul său fâstâcindu-se. Apoi vorbi cu un glas neutru, calp de emoție:

— Cine sunteți, vă rog?

„Dar el știe cine e!”

Vocea de afară întârzie un moment:

— Doamna Monica e şi ea înăuntru? Sunt Roxana, vecina de peste drum. Am nevoie de ajutor, vă rog!

— Desigur, un moment! jucă el mai departe mică piesă de teatru.

Monica începuse să respire iute, aproape că inima i-o lua înainte bătând nebunește. Avea aceleaşi sentimente pe care i le-ar fi stârnit descoperirea inopinată a unui şarpe înfăşurat pe picior în timpul unei paşnice plimbări prin grădină. Îl urmări pe Sergiu căutându-se prin buzunare. Îl urmări când acesta se întoarse spre colţul său de sub fereastră şi căută ceva pe raftul de alături. Îl urmări cu tensiune crescândă pe când el aprinse în sfârşit lumânarea şi cercetă atent locul din jur. Şi-i captă privirea ca şi cum ar fi prins din zbor un pumnal când el se întoarse spre ea şi-i zise:

— Dă-mi-o, Monica!

Era rândul ei să-şi joace micul rol.

— Ce să-ţi dau?

— Lasă prostiile şi dă-mi cheia. Trebuia să-mi dau seama că e la tine.

— Nici pomeneală! Am scăpat-o pe aici pe undeva. Caut-o!

— Monica!

Nu mai era vocea de dinainte; acum vocea lui avea tonalitatea obişnuită, plus o doză bună de nervi striviţi sub cerul gurii.

— Vă rog, doamna Monica, mă simt cam rău. veni rugămintea de afară.

— Monica, încă te rog cu frumosul, dă-mi cheia.

Însă Monica experimenta beţia de-a trăi periculos; a i se opune lui Sergiu o încânta, întocmai cum o încânta pe vremuri, în copilărie, să-şi treacă palma peste flacăra lumânărilor.

— Nu ţi-o dau. De ce vrei să deschizi?

— Afară e o femeie care cere ajutor! făcu el cu exasperare.

— Da? Pe tatăl tău, bătrânul care a riscat şi-a ieşit să ne aducă apă, doreai să-l eutanasiezi…

— Am făcut un raţionament greşit, na!

— Şi dacă-l puneai în aplicare? De ce este această femeie atât de importantă încât nici nu mai contează că vom contamina încăperea pentru ea?

— Monica, ţi-ai pierdut simţul realităţii, ţi-ai pierdut memoria,

ce naiba? E Roxana! Vecina de peste drum… înţelegi?

— Nu.

Roxana-Vecina-De-Peste-Drum era o brunetă frumoasă. Femeile ştiu şi ele să recunoască frumosul dintr-o singură ocheadă. Monica ştia că Roxana e tânără, frumoasă, educată şi, înainte de toate, singură. Măi, măi! Cum să nu vrei s-o ajuţi? Mai ales dacă eşti un doctor plictisit de nevastă?

— Monica, îţi spun pentru ultima oară: dă-mi cheia. Femeia de afară are nevoie de ajutor.

— De-abia mai respir! îl susţinu vocea.

— Se pot întâmpla lucruri rele. continuă Sergiu vorbind abrupt de parcă ar fi mestecat surcele în dinţi.

— Da? întrebă Monica insinuant. Cam ce fel de lucruri, hm?

— Ca de pildă, vin şi-ţi rup mâna în care ţii cheia aia blestemată…

— Pentru o străină! Sergiu, ţi-ai pierdut simţul realităţii, ţi-ai pierdut memoria, ce naiba? îl parodie ea. Eu sunt soţia ta, adu-ţi aminte. Pentru ca noi să „supravieţuim", sper că ai sesizat ghilimelele, era să-l rezolvi pe taică-tău…

— Dă-mi cheia!

— De ce ţi-aş da-o?

— Pentru că femeia de afară este însărcinată şi nu rezistă.

Monica procesă rapid informaţia. De unde ştia Sergiu acest amănunt înduioşător? De la spital?

— Ei, bravo! Şi ce ne priveşte pe noi?

Sergiu respira sacadat. „E ca un şarpe care sâsâie şi-şi arată limba despicată". Gândi ea.

— Pentru că e copilul meu! De-aia!

Afirmaţia stârni furtună în lumea interioară a femeii. Fişiere cu memorii, sertare cu amintiri, imagini stocate între faldurile minţii se prăbuşiră sub presiunea revelaţiei. Îi întinse cheia soţului; între ei, evenimentele o apucaseră pe o alee ireversibilă. Îl privi cum se repede la uşă şi-o deschide larg, fără teamă de radiaţii, cum o ajută pe „frumuşica din vecini" să intre. Şuşoteau ceva între ei, Monica surprinse tonul de „pisicuţă mică şi alintată" pe care-l folosea rivală. „Chiar şi în aceste circumstanţe, tot se mâţâie!" Era o mâţâită! îi vrăjea soţul de faţă cu ea. În inima femeii chiţcăii un demon mic şi negru. Va fi imposibil s-o admită în spaţiul ei vital! O s-o… eutanasieze, pentru ca ei

doi să supravieţuiască.

— Dragule, aş vrea să mă spăl pe mâini. suspină Roxana.

Apa adusă cu sacrificiu de tata! Apa din care ea, soţia legitimă, primise o singură înghiţitură, drept pedeapsă! Ea vrea să se spele pe mâini… Şi uite, Sergiu! îi toarnă. A aprins şi lumânarea ca să se acomodeze scumpa de ea!

Monica îşi simţea ochii fierbând ca nişte cazane în clocot. Se aştepta că privirea ei să le dea foc celor doi. O ignorau cu nonşalanţă. Apucă să observe aracul ascuţit pe care-l folosise bătrânul pe post de baston, înainte să fie stinsă lumânarea. Se aplecă şi îl trase lângă lada pe care stătea. Era ideal. Un ţăruş înfipt în inima vampiroaicei. O să-i placă să facă asta! Doamne ce-o să-i mai placă! O să-i placă indecent de mult… Monica se trezi chicotind. Sergiu o privi cu dispreţ nedisimulat. Oho! Ştia ea cu cine are de-a face! Dacă nu se grăbea să-şi pună planul în aplicare, va fi ea cea eliminată. N-o să-i lase să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi în pivniţa ei conjugală!

Iarăşi vorbeau. Îi vedea profilaţi în conturul ferestruicii. Atunci realiză că de afară răzbătea o lumină cenuşie, bolnavă.

— La institut nu v-au spus ce se întâmplă? întrebă Sergiu.

Ea bălmăji ceva de neînţeles. Monica îşi aminti că prin vis că Roxana lucra la Observatorul Astronomic. Desluşi ceva frânturi: „Încetineşte rotaţia", „ne atrage", „nu au soluţie, o bombă atomică n-ar face decât s-o hrănească".

Apoi se păru că amorezii adormiră. Monica îşi ascuţi privirea: dormeau îmbrăţişaţi. Câtă nesimţire! începu să-şi imagineze lovitura, astfel încât să fie eficientă. Se gândi la fiecare mişcare pe care o va face. Încercă să prevadă fiecare obstacol. Calculă forţa cu care era necesar să lovească. O încurca grozav poziţia celor doi! Tocmai pe când se pregătea să se ridice şi să se apropie, din tavan răsună un şir de lovituri. Tata le dădea de ştire că încă trăieşte. Roxana se mişcă.

— Sergiu, tot mă simt slăbită. Nu e nimic de mâncare?

— Mai sunt nişte biscuiţi în punga asta. Mănâncă-i, pe urmă îţi dau o vitamină.

Pentru purtătoarea moştenitorului erau şi vitamine! Monica ar fi protestat dacă nu ar fi avut în gât un nod de imprecaţii şi blesteme. Iar urechile îi erau asaltate de toboşari furioşi. Când reuşi să se domolească, o auzi pe Roxana spunând că i-e somn. „Da! Culcă-te păpuşico, iar eu îţi promit să te scap de chinuri".

Liniştea dură câteva minute. De afară răzbătu un sunet familiar, dar atât de îndepărtat în timp, încât la început nu-l recunoscură. O maşină! apoi un glas strigând „Roxana!”

Roxana se ridică imediat şi porni spre uşă împiedicându-se de lucruri.

— Scumpo, stai, unde te duci? Nu te mai expune! tresări Sergiu.

Dar „scumpă” deschise larg uşa neîncuiată şi strigă bărbatului de afară:

— Gata, vin! Iubire, sunt aici!

Se întoarse spre Sergiu care rămăsese debusolat:

— A venit să mă ia. Ha! Chiar credeai că e copilul tău, moşulică? Păi ce! Eram proastă să fac copii cu tine când am văzut că nu vrei să divorţezi? Boule!

A fost ultima dată când au văzut-o pe Roxana.

Secţiune 11.08 Sfârşit

Uşa rămăsese larg deschisă şi niciunul din ei nu s-a deranjat s-o mai închidă. De afară venea şuierul uscat al vârtejului. Înăuntru, Monica ascultă siderată suspinele bărbatului de alături. Niciodată nu-l mai auzise plângând. Era un plâns aspru ca un lighean târât pe duşumele. I-ar fi plăcut şi ei să plângă, dar se părea că în interiorul inimii sale sau al creierului său al altui loc de origine al lacrimilor domnea aceeaşi uscăciune că afară.

— Şi mie îmi curge sânge din nas. constată Sergiu.

— Da? Credeam că plângi. Că plângi după Roxana. Probabil iubirea vieţii tale…

— Nici vorbă! Ai auzit că n-am acceptat să divorţez. Dar cred că eşti de acord cu mine că dacă exista un copil, era firesc să mă implic, să ne implicăm…

— I-auzi la el! Sergiu, copilul tău cu altă femeie nu este copilul nostru. Nu ştiu ce ţi-ai imaginat. Vreo scenă idilică de film american în care două cupluri cresc un copil comun plini de înţelegere şi duioşie ca într-o familie lărgită?

— Dacă noi nu l-am avut pe-al nostru…

— Sergiu, în tinereţe erai prea preocupat de carieră, prea avid de bani, adu-ţi aminte; de-asta nu l-am avut pe-al nostru. Dar ştii? Acum sunt fericită că n-am avut copii.

— Ce târâtură! Să joace la două capete! M-a minţit…

Monica surâse de pretenţia lui Sergiu de-a fi el singurul

mincinos, apoi conştientiză cât de rău se simţea. Suferinţa fizică fusese eclipsată de frustrare şi furie. „Gelozie" era termenul pe care-l evita. Nu voia să admită că fusese geloasă; asta ar fi însemnat că are faţă de Sergiu un sentiment de posesie, ceea ce la femei e aproape similar cu a iubi.

— Te iubesc, Monica, întotdeauna te-am iubit. toarse bărbatul ca un ecou.

— Da, în felul tău m-ai iubit. Dar n-ai fost niciodată îndrăgostit de mine.

— Iar începi cu subtilităţile astea de roman ieftin? Hai să încercăm să dormim. Poate o să fie mai simplu aşa.

Mâna îi era o bucată de carne străină, ca un transplant nereuşit. Îi atârna din umăr precum aripa unui înger căzut. Monica încercă s-o maseze, dar durerea era prea mare. Nu merita. Nimic nu mai merita. Închise ochii şi se gândi că toată viaţa ei avusese gustul minunat al unei bucăţi de hârtie mestecate îndelung. Dacă era să fie sinceră cu ea însăşi, trebuia să admită că uitase să trăiască. Acum îi pocneau urechile. Când plecau verile în călătorie la bunici, pe şoseaua cu serpentine ce străbătea dealuri şi văi, îi pocneau urechile în felul acesta. Şi s-a mai întâmplat o dată, în teleferic, da. Însă de data asta nu era plăcut, fiindcă nu ştiai ce-o să urmeze. O scutură un frison. Îşi strânse bluză de trening mai aproape de corp. Dintr-un buzunar o înghionti un obiect mic. Era briceagul tatii, briceagul din război. Monica îşi zise că briceagul e tovarăşul ei, prietenul ei de pe urmă. Îl luă în palmă. Ce noroc că dreaptă o avea teafără! se gândi că briceagul aşteptase în buzunar cu răbdarea unei mici celule canceroase. Trec ani de zile până apare factorul declanşator. Stătuse ascuns prin sertare, sau la vedere, pe tăblia bufetului, sau în buzunarul tatii. Ascuns, dar prezent în viaţa lor. Când întinsese mâna să-l ia, se crease între ei o legătură. Ultimul obiect pe care avea să-l folosească. Prietenul ei. Celula care se hotărăşte dintr-odată să se multiplice şi să crească, să se transforme în tumoare, în ceva important despre care toţi vorbesc. Briceagul ştia că venise vremea lui.

„Asta e tot?" se întrebă. „Da" venise răspunsul. „N-a fost mare lucru să fac pace cu ea, cu moartea".

Femeia ştiu că avea să moară în următoarele ore. Cu toate astea, ceea ce simţea era numai curiozitate. Se întrebă dacă viaţa ei, aşa cum a fost, i se va derula prin faţa ochilor, dacă în ultima clipă, clipă care

ucide, va reuşi să înţeleagă sensul lucrurilor cu acea înţelegere supraumană… Nu putea să moară râzând, nu de data asta când se părea că nu doar lumea ei murea odată cu ea, ci chiar lumea întreagă se prăbuşea spre cer.

Dar nici nu voia să se recunoască învinsă. Dădu drumul din palmă briceagului cu plăsele de os. N-avea să-l folosească. Nu va fi biruită! Închise ochii şi aşteptă. Nu putea să râdă, dar ar fi vrut să fie ca trestia…

…ca trestia gânditoare pe care Universul întreg n-o poate frânge. „Nu mi-e frică". hotărî dintr-odată. „Şi vreau să fiu lucidă, conştientă până în ultimul moment. N-o să mă mai înspăimânte nicio grozăvie. Voi ignora orice durere".

Se ridică de pe lădiţa pe care-şi petrecuse ultima săptămână şi porni spre uşă.

— Unde te duci? o interpelă Sergiu.

— Mă duc în casă. Nu mai vreau să stau aici. Dacă vrei, vino şi tu.

Fără să privească în urmă, ieşi. Afară o lovi forţa de aspiraţie a vârtejului. Monica strânse din ochi şi încercă să privească în sus. Orbită de praf, reuşi să întrezărească oroarea de pe cer. Bolta fusese spartă dar, în loc să cadă spre ei toată recuzita făpturilor cereşti, ei se prăbuşeau spre cer, supţi de atracţia magnetică întocmai ca nisipul unei clepsidre.

— Haide, şopti Sergiu apucând-o de braţ.

„Scurta viaţă fericită a lui Francis Macomber" surâse ea în sine.

— Da, hai la tata! îi răspunse pe-un ton ce se voia optimist. Să fim împreună la noapte.

Articol XII. K.O. ULTIMA REPRIZĂ

Publicat Iun, 2011

Vlad îşi privi mâna de parcă nu ar fi fost a lui. Din acul seringii se prelinse un picur incolor. Doctorul Solomon Levi murise cu ochii deschişi. Aşa-i trebuia! Abia acum fusese împlinită dreptatea.

Se auzeau glasuri pe hol, paşi care se apropiau şi apoi treceau mai departe de uşa micii rezerve. Nu avea să intre nimeni, camera ar fi trebuit să fie goală, aranjase el asta.

Trase cearşaful peste chipul imobil din pat, apoi coborî jaluzelele.

Senzaţia de uşurare stăruia în interiorul său, deşi se amestecă într-un mod ciudat cu lichidul rece al mâniei care îi pulsa în toate

capilarele. Ascultă încordat. Când nu mai auzi mişcare, deschise uşa încetişor şi ieşi pe coridorul spitalului. Încuie şi se îndepărtă mulţumit că talpa flexibilă a pantofilor nu scotea niciun sunet.

Ajuns acasă se îndreptă spre frigider şi luă o cutie de bere. Trase perdele agasat de căldura luminii ce se revărsa nemilos. Iulie în Cluj! N-avea încotro, un student la medicină nu-şi ia vacanţă când poftește.

Se trânti pe canapea şi ridică picioarele pe birou. Sorbi direct din cutie. Imediat alcoolul îşi făcu efectul şi mintea lui reveni la ecuaţii logice. O făcuse! Pe Dumnezeul lui c-o făcuse! Solomon Levi nu va mai umbri pământul. Deşi… Oare chiar avusese intenţia să publice lucrarea fără să pună şi numele lui pe copertă? Mai mult ca sigur! Avusese intenţia clară să-i fure ideile. Sorbi din bere. Dar omori un om pentru atâta lucru?

E puţin?

Nu e doar atât.

Ştia, ştia cu o certitudine înspăimântătoare că-l ucisese pe Solomon Levi dintr-un motiv mult mai evident, mai grav, mai complicat, cu toate că acest motiv îi scăpa uneori. Trăia de la o vreme momente când i se părea că se dedublează, că se rupe de realitate. „Derealizare" îi veni spontan în minte termenul medical. Încercă să-şi pună ordine în sertarele memoriei pe care şi le imagina răsturnate, învălmăşite cu tot conţinutul amestecat. Când începuse nebunia asta?

Oricât ar fi încercat să nege, se convingea tot mai mult de fiecare dată că nebunia începuse cu lovitura pe care o primise în meciul de baschet, atunci când Universitatea Cluj snopise în bătaie pe olteni. Se simţea frustrat să joace cu echipa facultăţii împotriva alor săi, dar aşa se prezenta situaţia. Dorea să facă o figură frumoasă, era şi Ghiţă Mureşan în tribună, deşi acest amănunt nu părea să-l stingherească pe nenorocitul de arbitru care nu vedea dublu-driblingurile oaspeţilor, nu ştia de regula secundelor, nimic!

Reuşi să scape de jucătorul advers care-l marca şi se înălţă în zbor spre coş. Auzi ţipătul de entuziasm al spectatorilor, un ţipăt comun din zeci de piepturi în care se amestecase şi glasul Irinei. Şi apoi nu mai ştiu nimic. Se trezise în decorul familiar al spitalului, în prima secundă se gândi că a adormit fiind de gardă şi dădu să se ridice disperat.

— Stai liniştit, nu e voie să faci efort.

Şi o mână răcoroasă i se aşternu pe frunte, mâna ei desigur, dar

bucuria de a o simţi alături se topi în valurile unui întuneric de neînţeles.

A doua zi era bine, „te-ai lovit la cap" îi spusese medicul, un tip chel de tânăr dar binevoitor, îl ştia din vedere, „vai, dragule, ce emoţii am avut!", adăugase Irina şi totul părea normal, un accident, un mic accident. Au venit colegii să-l vadă, a venit şi domnul Paul, ce onoare! a venit antrenorul, ba şi un medic celebru îşi vârî nasul pe uşă şi îi făcu un semn amical din mână. Fosilă de Solomon Levi, chiar el! Atunci a fost flatat. Acum însă simţea lăţindu-i-se pe buze un rictus. Simţea că se poate destinde, l-a rezolvat!

Irina avea întotdeauna un volum de versuri în poşetă. Nici nu-şi mai amintea care din ei vorbise primul când şi-au dat seama că stau pe aceeaşi bancă din grădina botanică.

— Ştii cumva ce este un nord? îl întrebase.

O privi nedumerit cu privirea aburită, desprins din realitatea paralelă a cursului de morfopatologie.

— Te rog să mă scuzi. Am observat că înveţi la… că eşti student la medicină… presupun. Nu ştiu de ce mi-am imaginat că „nord" este un termen medical.

— Scrie aşa ceva în cartea ta?

— În Nichita Stănescu? Nu. Am scris eu, uite aici.

Atunci i se păruse pentru prima oară că marginile imaginii fierb, tremură, de parcă ceea ce vedea ar fi fost pelicula unui film cuprins de flăcări, nu lumea înconjurătoare.

— Nord? Nu ştiu.

Nu ştia, dar simţea că ceva se declanşase în mintea lui, ceva ca o primă piesă de domino ce se răstoarnă. Fata îi întinse mâna camaradereşte:

— Irina Moldovan. Eu sunt la Litere.

— Vlad Ionescu. La medicină, ai ghicit.

Atunci remarcă farmecul ei. Avea ceva ce-l atrăgea fără motiv. Trebuia s-o reţină!

— Vii şi mâine aici? Să citeşti… privi peste umărul ei pe pagina deschisă a cărţii… „Sunt un om viu"? dacă vrei, mă interesez ce înseamnă… cum ai zis? Nord?

— Bine. Am să vin. Dar voi citi lingvistică. Am examen. Chomsky, Saussure, Homboldt.

Vlad sorbi din bere. I se părea important să-şi amintească de

acele zile de început ale iubirii sale pentru Irina, ca şi cum în spatele imaginilor din memoria sa ar mai fi fost ascuns un adevăr întunecat. Probabil că nu va avea niciodată suficient curaj ca să-i mărturisească despre faptul că-l eliminase pe doctor. Dar treacă de la el! O salvase de un dement. Intuiţia îl avertizase din start că nu e bună colaborarea între Irina şi Solomon Levi. Îl avertizase, da, însă nu ţinuse cont de avertisment. El însuşi era prea flatat că marele savant îi acordă atenţie, că îl primeşte în laboratorul său, apoi, cu timpul, că îl face asistent… I se păruse un noroc nesperat. De unde să bănuiască ce avea de gând?

Anul trecut trăia cu impresia că formează un trio familial… Se mutase cu Irina într-un apartament micuţ, cu două camere, în zona Grigorescu, departe şi de facultatea ei şi de a lui. Era însă la un preţ rezonabil şi asta conta, aveau banii număraţi şi niciunul din ei nu era dispus să apeleze la Caritas. Ei trăiau în altă lume.

Era în perioada imediat următoare după lovitura la cap. Se făcuse bine repede-repede, părăsi spitalul cumva ruşinat de postura de pacient, dar tot felul de chestii neplăcute i se întâmplară. Ei, nu chiar neplăcute, mai mult… ciudate.

Câştigase la pariuri sportive! El, ghinionistul.

O fostă prietenă din liceu, de la Craiova, începuse să-i scrie epistole parfumate, după ce întrerupsese orice comunicare cu ea timp de trei ani. Mna, altă dată i-ar fi atins orgoliul, dar acum Dumnezeu îl dăruise cu Irina. Cum să scape de Georgeta? Era o urâtă fără speranţă: brunetă, uscată, osoasă, convinsă că numai ea îl poate ocroti pe el, Vlăduţ, de ororile lumii. Voia să vină la Cluj, Sfinte Doamne! Atunci a făcut un apel de suflet la amicul său Viorel: să o aştepte la gară, să se ocupe de ea, s-o consoleze. Chestia cu consolatul a înflorit un zâmbet de expert pe buzele prietenului. S-a simţit dator să-l pună în gardă: „e urâtă cu crăci”. La care Viorel i-a replicat că nu există femei urâte, doar bărbaţi care nu au băut destul.

Şi-a luat examenul de morfopatologie cu nouă, i se putea spune de acum „dom’ doctor”.

Şi… cel mai mare eveniment, echivalent în luminozitate cu explozia unei supernove, a fost acceptul Irinei de a se muta împreună. În sinea lui era convins că asta presupunea victoria lui finală: căsătoria. Aflat la vârsta de 27 de ani, era prima oară când simţea imboldul de neoprit pentru însurătoare. Ce putea fi mai straniu pentru un bărbat?!

Acestea erau temele majore ale perioadei. Pe de altă parte se

cam săturase de baschet. Experimenta o dorinţă tot mai picantă de a da cu pumnul, era atras de box. Se înscrise într-un club. Antrenorul îi examină statura – 2, 02 m – şi-i zise: „Dacă nu ai rău de înălţime, poţi ajunge un boxer de speriat”.

Irina a ridicat din sprâncene: Box? Ce-i venise? Mai avea energie şi pentru asta? Şi zâmbi insinuant ca o felină ce era. Da, mai avea energie pentru o mulţime de lucruri râse el promiţător. Ce minunată era Irina! Era prima femeie care-l făcea să se simtă cu adevărat masculin. Orice urmă de copilărie se evaporase din el în contact cu feminitatea ei devoratoare.

Şi tot cam pe atunci începuse să viseze. Nu dăduse niciodată o importanţă prea mare viselor, erau prostii pentru inimi slabe, dar atunci începuse pentru el o experienţă nouă pe tărâmul nopţii. Se trezea înfiorat din somn, înfiorat de acuitatea senzaţiei de real. Speriat, deşi nu putea s-o recunoască.

Avea momente când se percepea asemenea unei cepe, gândi şi izbucni în râs. Multistratificat.

Se visă băieţel în bostănăria lor de la ţară. Stătea pe câmp şi lângă el era o lubeniţă care pornea să crească şi tot creştea până umbra ei cădea ameninţătoare asupră-i. Alteori visa că aleargă pe uliţă spre casă şi deodată nu-şi mai poate struni picioarele. Şi când se uită vede că picioarele îi sunt undeva jos, la o depărtare periculoasă şi i se lungesc şi mâinile până ajung subţiri ca labele de păianjen. Nu ar fi luat în seamă astfel de prostii oricât ar fi fost de curioase, dar unul din vise a început să se repete periculos. Sărea din somn cu o senzaţie de panică instalată până în vârful unghiilor, transpirat, sufocat, neştiind cu siguranţă unde se află. Visa că e închis într-un sertar la morgă.

Irina era lângă el de fiecare dată, ce fericire! Avea multă răbdare şi vocea ei catifelată îl calmă, îl readucea la realitatea camerei lor, la lumină familiară a becurilor stradale, la sunetele scrâşnite ale tramvaielor.

Ea se ridică aproape goală din pat, punea ibricul pe aragaz. Peste câteva minute aroma de cafea invada dormitorul şi Vlad îşi imagina cum vaporii aromaţi se insinuează prin crăpăturile canaturilor şi lunecă uşurel de-a lungul blocului în jos până la trotuar unde acei oameni fără casă sau măturătorii de la salubritate, sau alte păsări de noapte le vor inspira cu voluptate…

— Tot acelaşi vis? îl întreba venind cu tava pe care tronau cele

două ceşcuţe mici, de argint, ceştile din care beau numai noaptea.

— Da. mormăia el şi sorbea din cafeaua cu gust special, gustul de întuneric – se gândea în sinea lui – noaptea cafeaua are altă aromă…

În asemenea nopţi nu mai dormeau deloc. Irina citea din cărţile ei, iar el privea fereastra până când cerul se albea.

Într-o astfel de dimineaţă pe când ea se apucase de scris la una din nesfârşitele lucrări pentru doctorul Levi, el deschise subiectul care-l durea cu băgarea de seamă cu care ar fi deschis un abces:

— De fapt ce tot ai cu Solomon Levi?

— De fapt… mi se pare că nu vrei să înţelegi… se strâmbă ea. M-a cooptat în proiectul lui. Este ceva foarte interesant, ţi-ar plăcea, sunt convinsă.

Ah, doamne! Irina era exact genul de femeie care folosea cuvintele mai mult ca să ascundă ce gândeşte, întocmai cum îşi folosea hainele mai mult ca să se dezbrace.

— Cred că e genul de moşneguţ căruia îi place să se înconjoare de fete tinere. Ce îl poate interesa la tine? Lecţii de stil vestimentar? Ultimele noutăţi de la Avon?

— Vlad!

— Să fim serioşi! Vrea să ajungă cu tine în pat, asta vrea, dar eşti prea naivă ca să-ţi dai seama.

— Mă jigneşti. Cum poţi vorbi aşa de un om pe care nu-l cunoşti? Cum poţi vorbi aşa de mine?

— Eşti un copil, Irina, şi nu suport să te ştiu în preajma acelui libidinos cât o fi el de savant. Nu pricep ce puteţi avea în comun.

— Lucrăm la un proiect…

— Vă jucaţi de-a doctoru'…

— E cercetare, Vlad. Aş vrea să colaborezi şi tu. I-am şi propus.

— Grozav triunghi amoros ar rezulta!

— Bine, domnule, ascultă-mă. Eşti destul de treaz ca să pricepi? Aşa sper. Fii atent! Ştiai că Solomon Levi are ample studii despre memetică?

— Memetică… de la mimetism?

— Nu, dragă. Este ştiinţa modelelor evolutive de transfer al informaţiei.

— Ah!

— Printre altele se ocupă şi de cercetări privind trecerea de la „chimic" la „biologic" şi apariţia vieţii. Ştiu că circulă printre voi o

vorbă: „Într-o celulă nimic nu e viu în afară de ansamblu”. Dar dacă nu e chiar aşa?

— Şi doctorelul tău studiază aceste aspecte ale folclorului medical?

— Nu fi tembel! Studiază ADN-ul. Vrea să demonstreze că informaţia, în cazul nostru, al oamenilor, amintirile, tot ceea ce acumulăm în timpul vieţii este stocat în memoria fiecărei celule a corpului. Dacă avem ADN-ul unui om din antichitate să spunem, putem să recuperăm toate trăirile lui. Ne trebuie însă un… player. Stai, nu te strâmba. Îţi explic. Este nevoie de o persoană care să devină purtător al acelor informaţii, înţelegi? Ca să le putem studia. E ca şi cum ai avea o bandă înregistrată, dar pe care n-o poţi vedea sau auzi fără un casetofon.

— Tot nu văd ce faci tu în proiectul acesta. Cafelele?

— Vlad, rolul ăsta de ignorant nu te prinde. Solomon Levi a demonstrat un lucru esenţial: codul genetic urmează anumite reguli de combinare, întocmai ca şi limbajul. Normele sintactice, semantice sunt regăsibile în genetică.

— Hai că m-ai dat gata!

— Îmi pare rău. Dacă m-ai asculta cu un pic de bunăvoinţă, ai înţelege.

— Am înţeles. E doar multă hârţogărie, mii de ore de laborator, rezultate neverificabile şi nici nu sunteţi în pericol să arunce cu Nobelul după voi. Ia vino tu încoace! Ce ţi-a crescut aici?

— Oh, eşti dezgustător!

— Dar aici?

— Lasă-mă în pace!

— Eşti dulce rău când te înfurii, ştiai? Să vedem cum am putea combina nişte ADN, îngeraşule…

Irina era tulburătoare chiar şi în amintiri. Vlad îşi simţi inima galopând. Trebuia să o găsească! Dacă se refugiase la mătuşa aceea a ei, la „mătuşa cu carapace” cum o porecliseră amândoi prăpădindu-se de râs, atunci îi va fi greu s-o scoată de acolo. Baba avea un adevărat bârlog pe strada Fericirii (!), o casă înconjurată cu ziduri şi curte interioară păzită de un număr nedeterminat de pechinezi cu inimă de leu.

Dar o va salva pe Irina de acolo! Pe Dumnezeul lui c-o va salva! Se ridică şi dădu draperiile la o parte. Lumina portocalie a

crepusculului inundă camera şi răscoli toate firele de praf imponderabil.

Şi iar! Irumpse din nou acel flash-back dureros. Acea străfulgerare ce venea din adâncimile lui. Văzu cu toată limpezimea măreţia unei catedrale gotice, un munte de piatră cenuşie, dantelată, cu grifoni şi gurgui dormitând la excrescenţele zidurilor, cu rozeta imensă de la frontispiciu învăpăiată de lumina apusului.

De unde îi veneau aceste imagini? Cum îşi putea aminti atât de clar lucruri pe care nu le văzuse niciodată în viaţă? Să fie adevărată ipoteza doctorului?

Aceste întrebări îl chinuiseră în secret tot anul trecut, când începuse să trăiască această experienţă, dar şocul lor nu se atenuase.

Aerul în camera de bloc devenise dens şi Vlad deschise fereastra. Anul trecut trăise întâmplări şi mai traumatizante decât amintirile inexplicabile…

Prima senzaţie de confuzie mentală care l-a alarmat a fost după vizita la Solomon Levi.

Irina îl convinsese. Nici nu începuse bine anul universitar, era o toamnă plină de măreţie. Se întâlneau în centru, mâncau ceva frugal şi eşuau într-o cafenea. Niciunul nu era fumător, dar atmosferă ceţoasă a localului îi amintea Irinei de cofetăria de la colţul străzii, din copilăria ei. Acolo l-a dus în ziua aceea. Era murdară pe buze de ciocolată croissantului când i-a comunicat răspicat: „Azi vii cu mine”. Nici nu a fost nevoie s-o mai întrebe unde, ştia.

A însoţit-o pe una din străzile oraşului vechi, o stradă umbroasă, deşi copacii pierdeau frunzele. La poarta cu numărul şase au sunat. Le-a deschis o… asistentă medicală costumată ca o infirmieră din primul război mondial. Vlad nu se putu abţine să nu întoarcă privirea după ea. Îi părea cunoscută. Unde o mai văzuse?

Au fost conduşi într-o încăpere ciudată, mobilată cu fotolii largi de piele, o canapea, o bibliotecă imensă, iar într-un colţ un pat de fier, ca cele din spitalele vechi, acoperit cu un cearşaf alb şi cu o muşama. Lângă pat era un dulăpior de metal cu geam şi se vedeau înăuntru flaconaşe cu tot felul de substanţe. Era şi o chiuvetă micuţă, ovală, din fontă, un robinet care picura.

Irina se mişca familiar, nimic nu părea s-o mire. Vlad se apropie de una din ferestrele zăbrelite: dădea într-o grădină înconjurată de ziduri în care iarbă crescuse necosită şi unde se desfrunzea un castan

imens.

Atunci se deschise o uşă şi un sunet difuz ajunse la ei. Îl şocă apariţia doctorului, dar o puse pe seama faptului că intrase parcă prin zid, din senin, uşa era de vină, era îmbrăcată în tapetul pereţilor şi era greu de observat. Solomon Levi doza cu naturaleţe atitudinea de superior şi jovialitatea. Dădu mâna cu Vlad şi îl numi „tinere coleg". Dar Vlad se simţea ca un pui jumulit de viu. De unde frisonul acesta?!

— Şi ce zici? Este adevărat ce mi-a spus Irina? Ai fi încântat de colaborarea cu noi?

— Desigur… se văzu nevoit să îngaime dintr-o elementară politeţe.

— Îţi dai seama că deocamdată e vorba de nişte teste de rutină. De multe ore de studiu şi observaţie, dar, dacă eşti dispus să începi de jos, nici eu nu voi uita să menţionez numele tuturor celor care mă ajută să finalizez acest proiect ambiţios, foarte ambiţios, tinere coleg.

— Da, bineînţeles, dar despre ce este vorba mai exact?

— Păi cum, Irina? Nu l-ai pus deloc în temă?

Vlad o privi şi i se păru complet diferită de Irina cea pe care o ştia el, de Irina pe care o alinta seara, de Irina cea jucăuşă de dimineaţă. Acum, cu ochelarii pe nas şi cufundată în lectura unor hârtii dintr-un dosar, arăta ca un savant preocupată de netezirea unor încurcături în caierul ştiinţei.

— Vai, ce neglijenţă, dar nu face nimic, va fi plăcerea mea să-ţi descriu sumar obiectul cercetărilor noastre.

— Vă ascult.

— Vlad, ţi s-a întâmplat, presupun, să ai uneori acea experienţă numită „déjà vu", nu-i aşa?

— Da, adeseori.

— Şi cum ţi-o explici?

Drace! El crezuse că doctorul se ocupă cu ceva serios, când colo era cu „ştiinţele de frontieră", era doar un şarlatan parapsiholog…

— Nnu… nu mi-am pus problema…

— Adică nu te-ai întrebat de unde îţi vine senzaţia că ai mai trecut printr-un anumit moment?

— Ba da, dar nu am dat importanţă… am considerat că e de domeniul inexplicabilului.

— Şi totuşi, dacă ar trebui să ai o opinie?

— Să zicem că am trăit într-adevăr situaţii similare şi mi le

amintesc.

— Ei, avem de-a face cu un materialist convins.

— Nu! se apără Vlad ca de ceva ruşinos. M-am gândit de exemplu că… am trăit vieţi anterioare şi de acolo…

— Ha! Ha! râse doctorul. Dar ce, crezi că aici suntem un institut de paranormal?

Clipi ruşinat. Solomon Levi îl privi pătrunzător:

— Ce ştii despre memorie?

Vlad se simţi ca aruncat într-un iaz rece. Ce naiba era memoria?!

— Presupun că nu ştiu nimic.

— Hai să-ţi spun eu: şi tu ca şi marea majoritate a oamenilor ştiţi doar să vă utilizaţi parţial memoria. Consideraţi că este o capacitate a creierului şi o definiţi mai mult prin negativ, adică prin ceea ce nu este, prin comparaţie. Vom şti ce este memoria privind un amnezic, nu?

În clipa aceea se deschise o altă uşă, tot mascată de tapet şi infirmiera din 1920 intră aducând o tavă cu pahare.

— Mulţumesc, Eugenia. Irina, Vlad, serviţi o citronadă, e rece.

Vlad gustă din paharul aburit. Era rece, dar avea un gust amărui cam neplăcut.

— Dragul meu, memoria nu are un sediu propriu-zis, un sediu precis localizat în corpul uman. Ea este practic depozitată în toate celulele corpului şi se transmite genetic. Nu există amintiri din vieţi precedente – ce trăsnaie! – ci amintiri ale unor antecesori transmise urmaşilor.

Cu tot respectul, lui Vlad ipoteza doctorului i se părea o trăsnaie la fel de mare, dar se mulţumi să asculte într-o atitudine smerită.

— Într-un cuvânt, noi încercăm să demonstrăm că informaţia se transmite la urmaşi, mai mult, că informaţia dobândită de un individ se poate stoca şi grefa altcuiva. Totul e în ADN.

— E… fascinant. murmură Vlad uşurat că găsise un adjectiv potrivit.

— Chiar este, măi băiatule! Uite, îţi dau nişte materiale de citit pentru ca să te pui în temă, pornim de la un nivel elementar, să nu te simţi jignit.

— A, nu, vai de mine!

— Irina, vii puţin? Hai să căutăm Garjajev, Goswami, Daniel Winter…

Rămas singur, Vlad pufni plictisit. Alte studii! Ca şi cum nu avea destul de învăţat şi aşa! Simţea dorinţa să-şi descarce energia violent. Avea să meargă la sală, o să bată sacul până va ieşi din el toată furia!

Şi de ce era furios, mă rog?

Din cauza senzaţiei că exista o familiaritate subtilă între Irina şi doctor. Dar era doar o nălucire! Nu putea ea să se uite la bătrânelul acela excentric, plin de teorii exotice ca balta de peşte. Nu, Irina lui nu era aşa.

Plecară ducând o servietă plină de cărţi. Din fericire domnul Levi era foarte ocupat, altfel cine ştie cât ar fi înţepenit pe canapea ascultând despre „primul bal al bunicii stocat în ADN"!

Nici nu apucă să deschidă gura ca să îşi exprime neîncrederea, că Irina i-o luă înainte:

— Ştiu cum sună! Acum îţi vine să râzi şi probabil că eşti şi puţin furios, dar ai răbdare, te rog din suflet. Citeşte ce ţi-a dat şi după aceea tu decizi dacă intri în proiect sau renunţi. Dar mi-ar fi plăcut enorm să lucrăm împreună.

Poftim! Cum ştia domniţa să-l prindă! „Mi-ar fi plăcut enorm să lucrăm împreună"… Era destul să-i dea de înţeles că îl doreşte, că vrea să fie cu el, şi gata! Vlad ar fi pornit imediat cu ea pe vastele câmpii aride ale ştiinţei dispus să descifreze şi genomul uman dacă ar fi fost în stare.

— Du-te la sală, iubitule. Simt că ai nevoie să-ţi descarci energia. Şi când te întorci te aştept cu grătare şi salată de care îţi place ţie şi luăm o cină romantică, vrei?

Sigur că voia. O sărută şi o privi îndepărtându-se, apoi se urni spre sala de box, deşi se simţea dintr-odată împleticit. Merse pe străduţele dosnice în ideea de a scurta drumul, dar realiză că e confuz şi nu ştie exact unde se află. „Ce naiba?" mormăi şi privi în jur. I se părea că pereţii clădirilor unduiesc, apoi văzu o maşină de epocă la colţul din stânga. Şi o brişcă! îşi netezi fruntea cu un gest obosit. Senzaţia de rătăcire se dispersă. Totuşi se simţea de parcă şi-ar fi ieşit din sine, iar sunetele ajungeau la el cu întârziere, creponate, ca de pe-o înregistrare veche. Găsi gangul ce ducea spre sala de box, se vede că totuşi instinctul masculin de orientare funcţionase.

Însă ajuns în vestiar descoperi că nu are nicio tragere de inimă pentru coardă sau pentru mingea pară în seara aceea. Halterele îl îngrozeau. Încălţă adidaşii, apoi îşi puse mănuşile. Ameţea. „Dacă nu

vei avea rău de înălţime" îi spusese antrenorul, dar acum tocmai de asta i se părea că suferă: corpul său era mai mare decât se vedea şi-i venea greu să-l stăpânească. Mâinile şi picioarele îi erau mai lungi decât de obicei, iar capul i se bălăngănea la o înălţime mai mare cu vreo douăzeci de centimetri.

Oftă. Chiar aşa se petrecuseră faptele, oricât de încâlcit părea totul. Da, trebuia s-o găsească pe Irina. Numai de-ar dori şi ea să fie găsită! Viaţa lor putea să fie perfectă şi fără Solomon Levi.

Părăsi fereastra şi îşi schimbă tricoul. Simţea nevoia să acţioneze. Îi dădu prin minte să se întoarcă la spital, să verifice dacă doctorul… cadavrul… fusese descoperit. Dar nu! Era o greşeală copilărească. Va merge la spital numai când îi venea rândul, nu aşa aiurea.

Încuie şi coborî în faţa blocului. Oricât i-ar fi displăcut, trebuia să meargă la mătuşa Irinei. Se hotărî să străbată drumul pe jos, deşi era o distanţă monstruoasă chiar pentru căldura ceva mai puţin apăsătoare a serii.

Pe măsură ce se apropia de centru amintirile anului precedent îl învăluiau. „Suntem trecutul nostru, suntem făcuţi din amintiri". Obişnuia să peroreze domnul Levi. Avusese dreptate? Erau în el umbrele a sute de indivizi? Poate nu, se încurajă, dar unul, un om străin, sigur era, iar această veche constatare îl înfioră a nu se ştie câta oară.

Toamna trecută nu-i povestise Irinei ce i se întâmpla. Ea îl privea uneori ciudat şi lui i se cuibărise în cap ideea că dacă ea îl va considera bolnav, nebun sau… posedat, îl va părăsi. Era destul că îl vedea trezindu-se cuprins de frisoane din coşmarurile ce deveniseră meniul obişnuit al nopţii. Şi-l trecea un curent electric din creştet până în tălpi când îşi aducea aminte că ea se cutremurase când simţise mâna lui atingând-o de la distanţă. Ah, mâna lui prea lungă uneori!

Dar lui Vlad îi fusese imposibil să nu facă unele corelaţii, să nu aibă anumite bănuieli. Asta mai ales după ce găsise încăperile secrete ale laboratorului unde lucra cu restul echipei. Aflase cu surprindere că amicul Viorel era în staful doctorului de mai mult timp. Ce chestie! Şi lui nu-i suflase o vorbă. „Am crezut că nu te interesează", nu era o scuză, dar a înţeles cum stăteau lucrurile când Levi însuşi, după ce au bătut palma şi au devenit colaboratori, i-a cerut discreţie. Adevărata surpriză a trăit-o când a văzut-o acolo pe Georgeta, şi nu oricum, ci

echipată în costumul ridicol de infirmieră de război. Ştia că e asistentă medicală, dar… Na, lumea e mică. Se vede că lipeala cu Viorel ţinuse.

Se întâmplase chiar în primele zile de laborator. Efectuase câteva analize de rutină, mai mult pentru ca să se obişnuiască. Era singur şi a dorit să întrebe ceva. Atmosfera acelor încăperi îi transmitea o stare de alarmă. Privi în jur. Deşi nu era dotat cu cele mai moderne echipamente, era totuşi un laborator: avea mese de inox, rafturi încărcate cu sticle pentru reactivi, cu pahare Berzelius, cu flacoane Erlenmayer, eprubete, baghete de sticlă, baloane de toate felurile, creuzete, mojare. Un frigider. Microscopul. Ce-l neliniştea?

Se îndreptă spre uşă. Toate uşile erau îmbrăcate în tapetul de pe pereţi. Realiză imediat că nu e uşa pe care venise, dar curiozitatea îl determină să înainteze. Încăperea în care intrase cu siguranţă nu mai era un laborator! În centru, sub corpul de iluminat era o masă cu chiuvetă, iar instrumentarul din dulapul de sticlă cuprindea bisturie, cuţite, ferăstraie, foarfeci, pense, depărtătoare, sonde, ace curbe. Îl cuprinse un tremur nejustificat. Ce era cu el? Doamne, doar nu vedea pentru prima oară aşa ceva! Încercă să se încurajeze, să-şi aducă aminte de anul întâi când disecase fără probleme organe omeneşti gălbui sau cenuşii unele vechi de tot, altele mai proaspete, clipind cu ochii iritaţi de formol. Acum de ce se simţea rece de spaimă văzând frigiderul de morgă de pe peretele opus? Atunci făcuse pentru prima oară şi autopsii, tot fără silă, fără niciun fel de temeri. Pentru el inscripţia de la intrarea în morgă avusese un efect tonic – „Aici moartea este în slujba vieţii” – deşi majoritatea colegilor nu se gândeau la aşa ceva, dornici numai să scape cât mai curând de acolo. Decise să-şi învingă temerea prostească şi se apropie de sertarul frigiderului. Oare era ceva înăuntru? Cineva? îl trase cu putere. Era gol.

Nu relată nimănui nimic, ce ar fi fost de spus? Însă mai apoi începu să aibă visul acela îngrozitor: se vedea în faţa sertarului de morgă. Îl deschidea, dar în acelaşi timp el era şi înăuntru, într-un întuneric dens, sufocant, un întuneric rece, care strânge şi apasă. Când privea, trăia o stare dus-întors: îl vedea pe omul din sertar, un uriaş, Dumnezeule! dar se vedea şi pe sine, în halat alb, cu o expresie năucită, îngrozită, stând în picioare lângă masă.

Ajunsese la Metropol. Aşteptă la semafor împreună cu câteva studente la Litere, le ştia din vedere, erau colege de-ale Irinei şi un bătrânel cu doi pechinezi în lesă, ceea ce îl duse cu gândul la destinaţia

lui, mătuşa!

Totuşi anul trecut avusese şi părţile lui de un farmec nepreţuit. Aici, la Metropol luau cină după ce venea bursa. Rar de tot îşi permiteau o cafea şi-o prăjitură la Cafe Lux. Erau dispuşi să facă economii pentru fericirea de a locui împreună într-un apartament şi nu la cămin. Trăiau o viaţă destul de boemă, asta pentru că „suntem amândoi inteligenţi" cum şoptea el Irinei cu nasul îngropat în părul ei. Le era destul să citească o singură dată un curs. Aproape că făceau fiecare două facultăţi în paralel. Ea, pe lângă litere, studia cu el medicina, iar el îşi redescoperise marea pasiune pentru lectură din anii de liceu. Se vede că ea avusese dreptate: de când cu proiectul comun la Solomon Levi petreceau mult mai mult timp împreună, iar în unele seri se întorceau de mână acasă.

Atunci rămâneau în atmosfera de acolo şi discutau despre teoria pe care savantul încerca s-o demonstreze. Irina prepara grătarele şi făcea o salată mediteraneană, iar el îşi nota unele idei în caiet. Şi vorbeau. Nu se săturau niciodată să-şi vorbească, deşi Irina era de părere că la un moment dat în toate cuplurile se aşterne tăcerea şi plictisul.

— Nu mă voi plictisi de tine niciodată. Îi promitea el solemn, dar ea râdea neîncrezătoare.

— Ştii, Vlad, sunt oameni de două feluri: „oameni-revistă" şi „oameni-carte". Un om revistă este foarte atrăgător. E interesant, nu-l mai poţi lăsa din mână până nu-l devorezi. Nu râde! Dar oamenii-carte sunt pentru relaţii „à la long". Pot avea pasaje mai plicticoase, nu sunt mereu sclipitori, dar sunt mult mai profunzi. Mă tem că eu sunt o revistă glossy pentru tine.

— O ce?!

— O revistă.

— Eşti femeia vieţii mele, asta eşti.

Asemenea seri se prelungeau târziu în noapte. Vlad se întreba dacă ceea ce citeşte în ochii ei putea fi real.

— Mă iubeşti, Irina? şi întotdeauna aştepta răspunsul ei cu încordare.

— Eşti comoara mea, sigur că te iubesc.

— Cred că mi-ai făcut vrăji de sunt atât de îndrăgostit de tine.

— Eh, s-ar putea.

— Cum aşa?

— Dragule, învăţătorii esoterici spun de mii de ani că trupul nostru e programabil prin limbaj, adică prin cuvinte, dar chiar şi prin gânduri. Alcalinele din ADN se grupează după reguli gramaticale, deci formulele rostite de vrăjitori nu sunt chiar elucubraţii. De asemenea, emoţiile umane au proprietatea de reprograma ADN-ul. Ai citit ce scria Garjajev – moleculele din ADN sunt doar nişte memorii, eu aş prefera să le zic „filtre", capabile de a citi şi rescrie informaţia într-un câmp non-local.

— Îngeraşule, te ador chiar şi când îmi povesteşti în pat de Garjajev.

— E grozav tipul.

— Nu, tu eşti fermecătoare. Sunt puţin speriat de tine, Irina. Eşti o splendoare şi tot ce doresc este să fiu unit cu tine pentru toată viaţa.

— Căsătoriile sunt banale, domnule.

— Vreau o unire de taină, tu eşti experienţa mistică a vieţii mele, prin tine întrevăd altă lume. Voi lua fiecare oscior al tău şi îl voi suda de al meu, ce zici de asta? Uite, începem de aici. Clavicula cu clavicula, humerus lângă humerus, cubitus şi radius ale tale împletite cu ale mele, apoi oasele carpiene: scafoidele, semilunarele, piramidalele, pisiformele…

— Pisiformele? Astea cel puţin sună bine. Câteodată şi mie mi-e frică de tine. Tu chiar cunoşti toate tainele, toate cotloanele făpturii omeneşti, le-ai cercetat, le-ai dezvăluit, le-ai pătruns. Mai poţi tu crede că fiecare om e o minune vie? Mai poţi respecta misterul pe care îl poartă în sine orice făptură? Mai poţi crede în suflet, Vlad?

— Cred în tine, Irina.

Se opri cu un picior în aer. Mai credea în Irina? Acum, după un an de zile, mai credea în ea? Unde era ea şi de ce a plecat să o caute? De ce luase de acasă obiectul acela pe care îl simţea în buzunar la fiecare pas? Nu pentru Irina? îşi simţi picioarele moi dintr-odată. Se aşază pe o treaptă, atunci observă că se afla lângă sinagoga de pe Horea. Unii trecători îl priveau miraţi, alţii întorceau capul, credeau că e beat. Însă pe el îl durea inima, doar inima. Sigur că da! Acum se făcea treptat lumină şi în mintea lui.

Fuseseră câteva luni bune în echipa doctorului. N-a regretat că a ales să participe la proiect. Solomon Levi era un om de ispravă. Un adevărat învăţător, unul din acei oameni care te marchează pentru totdeauna. Blând, înţelept şi erudit. Un doctor capabil să vindece

trupul omenesc, dar mai ales mintea omenească. Un doctor care citise toate cărţile, un suflet animat de o dorinţă insaţiabilă de a cunoaşte. Cât ar fi vrut să-i semene! Cât ar fi vrut să poată învăţa de la el acea eleganţă a spiritului! Vlad realiză în scurt timp că începuse să-l asculte cu veneraţie. Dar cum nu? Pe cine mai întâlnise asemenea lui? Simţea o emulaţie, dorea să-şi mulţumească maestrul, citea, studia, petrecea mult timp în laborator.

Apoi într-o seară, pe când o aştepta pe Irina să vină de la un colocviu, a intrat în camera unde se afla frigiderul de morgă. Doar n-avea să se teamă! Coşmarul îi dădea fiori adesea, dar acum, acum era realitatea, unde el stăpânea situaţia. Se apropie de frigiderul cu sertar. Inspiră adânc şi trase sertarul. Mortul era acolo! Simţise din prima secundă, după greutate. Groaza i se răspândi pe sub piele ca un roi de albine furioase. Uriaşul zăcea în sertar. Visa? Privi şi aşteptă să primească privirea înapoi şi din sens invers, cum se întâmpla în somn.

În schimb, o mână i se lăsă pe umăr.

— Ce faci, Vlad?

Tresări. Solomon Levi era lângă el. Îi spuse cu glasul său calm, egal:

— E Gogea Mitu. O legendă. Înalt de doi metri patruzeci şi doi. La autopsie am descoperit că avea o tumoare a glandei pituitare care a determinat o secreţie neobişnuită de hormoni de creştere.

Vlad îşi simţi cerul gurii uscat:

— Era tânăr…

— Douăzeci şi doi de ani. A avut pneumonie, dar de fapt întregul organism îi era slăbit. Vezi? Moartea este energia întunecată a lumii: există în proporţie mult mai mare decât energia vie, are proprietăţi exotice, ne modelează destinele, traseul.

— Dar… cadavrul e vechi. Se vede uşor că e îmbălsămat.

— Da, îl păstrez din tinereţe. Suntem prieteni eu şi Mitu.

Numele rezonă dintr-odată în capul lui ca o bilă într-o cutie de lemn. Mitu! Mitu! „Mitu” îi spusese Irina într-una din nopţile când se trezise lac de sudoare din coşmar. „Tu eşti, Mitu?” îl întrebase. Şi când el se arătă mirat, ea a negat, nu, nu îi spusese aşa, el încă visa pesemne.

Dar acum ştia sigur: îi spusese „Mitu”, era ceva aici… Încercă să-şi amintească un lucru esenţial şi nici nu simţi când doctorul îi înfipse acul seringii în gât. Seara aceea i se ştersese complet din memorie.

„Însă acum îmi aduc aminte perfect”, îşi zise cum stătea răvăşit pe scările sinagogii. Şi ştiu brusc de ce avea în buzunar un obiect mic, special luat de acasă pentru Irina.

Ah, în ce orbire trăise! Cum ascultă că vrăjit teoria adacadabrantă a doctorului! Fără să bănuiască lucrul cel cumplit: cobaiul era chiar el.

Solomon Levi plecase de la teoria lui Goswami care postula faptul că salturile în evoluţia speciilor se pot explica prin fizica cuantică, iar ideea de bază era că mutaţiile genetice au loc în starea cuantică.

„Pentru ca să apară viaţa, spunea doctorul, a fost nevoie de 3, 1 miliarde de nucleotide. A fost nevoie ca acestea să fie corect ordonate pe scara ADN-ului. Cum ar fi fost posibil acest lucru dacă ADN-ul nu ar fi stocat memoria moleculară pentru producerea celulelor? De fapt, ADN-ul este un receptor şi transmiţător de informaţie. Energia este purtătoare de informaţie, iar această informaţie poate fi stocată, descifrată şi trimisă în altă parte, după dorinţă”.

— Energia este purtătoare de informaţie, se străduia Vlad să înţeleagă, dar noi suntem materie.

— Asta e marea păcăleală a fizicienilor, dragul meu. spunea doctorul cu amărăciune. Secretul e că materia nu există. Atomul e vid. De la nucleu până la electroni, proporţional vorbind, sunt distanţe mai mari decât cele din sistemul solar. Ultima particulă, care o fi ea, e doar o vibraţie, doar energie.

— Da, dar dacă mă lovesc cu capul de zid… recurgea el la un argument dur.

— Te loveşti de o energie structurată după codul unei informaţii specifice. Vlade, noi suntem oglinzile în care universul se contemplă. Adunăm informaţii, amintiri. Cred că ele se stochează undeva, informaţia nu se poate pierde niciodată. Dar ea poate fi extrasă din ADN şi „altoită” pe alt purtător. Vreau să demonstrez că pe lângă informaţia genetică, în morfogeneză intervine şi câmpul biofizic care conţine informaţii mai complete decât genomul. Richard Dawkins ăsta, el încă e de viitor. E foarte probabil să scrie un studiu extrem de interesant.

Vlad ajunsese în dreptul unei secţii a spitalului de pediatrie, aproape de gară, aproape de strada Fericirii. În mod invariabil de acolo se auzeau copii plângând şi de câte ori trecea cu Irina prin apropiere

ea grăbea pasul. „Nu suport suferinţa copiilor” spunea cu voce albă.

„Dar suferinţa mea, Irina?” gândi cu amărăciune. Vârî pumnul în buzunar şi strânse plăselele cuţitului. Avea un buton mic pe o parte şi trecu buricul degetului peste el cu duioşie. Acolo avea să apese când o va ţine strâns pe Irina în braţe pentru ultima oară. „Ne vom suda oasele, voi sorbi privirea morţii, energia întunecată, din ochii ei”.

Încă puţin şi avea să ajungă la casa mătuşii, dar va putea să pătrundă? Casa avea peretele spre stradă şi se intra printr-un gang cu poartă masivă de lemn. Dincolo de chioşcul de unelte începea grădina, era ca o curte interioară, străjuită de coloanele clădirii în formă de „L”. Îi veni în minte mirosul de iasomie şi trandafiri, văzu boscheţii tunşi şi peticul de iarbă din mijloc. Irina îi spusese că ar putea fi casa lor într-o zi, fiindcă mătuşa nu mai avea pe nimeni. Ce vise!

Se opri descumpănit în faţa porţii. Ajunsese. Întinse mâna spre sonerie, îşi zise că acest simplu gest l-a epuizat, că nu va mai putea să facă nimic. Nu va putea face lucrul acela, nu! Nici nu apucă să apese pe sonerie, că poarta se deschise lin. Irina îl aştepta.

— Vlad, ce-ai făcut?

Ridică spre ea o privire hăituită. Trebuia să înţeleagă care a fost rolul ei în toată această poveste. Trebuia să ştie. Apoi i se putea întâmpla orice, dar trebuia să afle dacă femeia lui l-a trădat sau nu.

— Intră, haide, sunt singură, mătuşa e la piaţă.

— Da.

O urmă pe terasă. Trandafirii se trecuseră.

— Vrei apă? Îţi fac o cafea? Vlad…

Îi era atât de greu să rostească chiar şi numai un cuvânt! Se aşeză pe unul din fotoliile de răchită şi simţi cuţitul cu buton lipindu-i-se de coapsă. Pe măsuţă, în faţa locului ei era deschis volumul de versuri. Întinse gâtul să citească, dar atmosfera densă a unei nopţi de demult îl învălui: „Pe mine când m-ai făcut lacăt la ce poartă m-ai pus, ce-ai încuiat cu mine şi de cine?”

— Tu, Irina, tu ce ai făcut?

O simţi lunecând în celălalt fotoliu. Degetele ei se jucau cu unul din ciucurii feţei de masă:

— Solomon Levi e unchiul meu, Vlad. E soţul mătuşii Elvira. Nu locuiesc împreună. S-au certat cu mulţi ani în urmă şi de atunci nu-şi mai vorbesc, dar nu se pot despărţi. Ştiu că tot se iubesc, chiar şi acum după ani şi ani, după ce au îmbătrânit amândoi.

— Cumplită dragoste! Dar nu despre asta e vorba.

Vântul înfioră paginile cărţii de pe masă. Sunetele oraşului nu ajungeau până la ei, deşi bulevardul Horea era la doi paşi.

Solomon Levi era unchiul ei, ce putea să însemne asta? De ce îi spusese ea acest lucru abia acum? Voia să-i îndrepte atenţia spre altceva?

— Nu, Irina, întrebarea este de ce ai ales să mă sacrifici. Ştiai ce face, cu ce se ocupă…

— Nu te sacrific! se însufleţi ea brusc. Tu eşti Alesul, Vlad! Tu eşti primul om care va vedea, care va înţelege…

— De ce faceţi asta? Profanaţi fiinţa umană!

— Nu! Vlad, ca să putem înţelege viaţa, evoluţia, trebuie să vedem totul din interior, trebuie să intrăm în memoria adâncă a fiecărei specii. Vrem să demonstrăm că acest lucru este posibil. Şi am reuşit. Uite, un prim pas: tu îl cunoşti acum pe Mitu.

Mitu! Într-adevăr, Mitu era în el. Visa visele lui Mitu, retrăia experienţele lui. Irina continua să vorbească aprins, dar mintea lui n-o mai urmărea cu atenţie:

— Când doi oameni vor să se cunoască îşi relatează unul altuia toate experienţele avute, toate amintirile. Suntem seife cu informaţii, fiecare dintre noi… Uite… poetul ştia… „lacăt la ce poartă m-ai pus”… Vlad, numai aşa putem să înţelegem inteligenţa, destinul nostru de reflectori ai universului…

Înaintea ochilor lui se desfăşura Parisul. Se vedea coborând dintr-o maşină de epocă pe o stradă însorită, iar în depărtare se înălţa muntele de piatră cenuşie al catedralei Notredame. Un pitic îl filma cu un aparat antic. Surâdea tuturor şi îşi aprinse ţigara de la felinarul cu gaz, el, Goliatul României.

Şi apoi iar năvăli amintirea cea mai urâtă: bolnav, în spital, fără să poată pleca acasă. Un medic tânăr făcându-i analize, cerând probe de sânge la nesfârşit! Într-o dimineaţă se trezise legat de pat, iar asistenta încerca să-l liniştească spunându-i că delirează. El voia să meargă acasă! Nu era bolnav cu adevărat, ei îl îmbolnăviseră! Doctorul!

— Irina, Solomon Levi i-a făcut ceva rău lui Mitu. Îmi amintesc. Dar vezi tu, este o dreptate pe lume, căci nebunul a plătit. A fost ultima repriză a uriaşului, dar l-a făcut knock-out pe ucigaş…

— Te înşeli, măi băiatule.

Vlad crezu că i-a căzut cerul în cap. Solomon Levi! Solomon Levi ieşise din casă!

— Am prevăzut că vei vrea să faci asta. Experimentul meu a reuşit, nu sunt supărat pe tine. Ultimele cuvinte ale lui Mitu se refereau la răzbunare.

Inima lui Vlad bătea alarmant, ca un clopot. Încerca să gândească la fel de repede pe cât de iute se schimbau lucrurile în jur. Doctorul trăia! Ce căutau aici Viorel şi Iosif, ceilalţi doi asistenţi? Ce căuta aici Georgeta şi de ce avea trusa de seringi la ea? De ce îl înconjuraseră?

Singurul lucru pe care şi-l mai amintea pe întuneric era chipul unui bărbat în halat alb care se uita la el cu o expresie ciudată, în timp ce sertarul închizându-se al frigiderului îl separă de lume…

Articol XIII. UŞA

Publicat lui, 2011

— De ce nu şedeţi o ţârică lângă mine, taicule, ietă colea la umbrar, şi-om vorovi cât v-a pofti inima…

— Ei, nea Florea, anchetă socială la bodegă… nu prea merge.

— Apăi, dom Şef, nu se cheamă că dac-om şedea la masă acilea, ne-om şi-mbăta. Pe vremuri locanta era loc de adunare unde vorovea om cu om, puneau ţara la cale, aflau de una de alta… Acu, gata, cine-o trecut pragu aci la Luci neapărat se face la măsele. Nu mai au cumpătare.

— Tataie, n-avem timp să ne-ntindem la poveşti. Ştii de ce te căutăm.

Moşneagul îşi netezi mustăţile şi-i aruncă tânărului o privire adâncă:

— De, taică Sorine, de la tălică carele eşti asistent social, vorba aia, ziceam că tre' să ai răbdare a asculta oamenii…

— Hai, nea Floreo, nu mă lua pe mine cu de-astea! Te ascult, da' să trecem la subiect! Ştim că minorul Pătrăşcel Romică locuieşte la mă-ta. Ăă… am tolerat situaţia mai multe luni de zile, c-am zis că veţi pricepe şi mată şi minoru că nu se poate aşa. Trebe să meargă la o instituţie specializată, nu să crească ca o buruiană în curte la matale…

— Dom Şef, şi tălică Sorine, d-apăi nu ştiţi că Romică merge zi de zi la şcoală? Am fost şi la şedinţa cu părinţii…

Sorin scutură scrumul ţigării cu nervozitate:

— Domnu' Şef, îl vezi? Aşa mi-a făcut de câte ori am încercat să

intervin. N-am cu cine mă-nţelege.

Jean poliţistu' îşi aşează cascheta pe masă. A dracului căldură! În comună asta plină de praf şi câini de pripas sperase să găsească linişte, să n-aibă probleme… Însă de-un an de când venise n-a fost zi de la Dumnezeu să nu-i bată la uşă măcar o babă ca să reclame că nu ştiu cine i-a furat o găină, sau că băiatu' lu' cutărescu nu-i returnează cinci lei împrumutaţi acu trei luni sau, mai rău, c-a violat-o tractoristu. A înnebunit lumea, dom'le!

Ietă-l şi pe badea ăsta, la şaizeci de ani câţi o fi având, se-nhamă cu tot dinadinsul să crească un copil străin. Ptiu, drace! Păi subsemnatu, când Tănţica făcuse aluzii că vine barza, ceruse repartiţia la sute de kilometri, taman pe locu ăsta din inima Olteniei… Mama mea, îl caută moartea şi moşu e la şedinţa cu părinţii!

— Mă tataie, ce-ţi trăbă ţie necazuri, mă? Ăsta-i un copil cu probleme, că aşchia nu sare departe de trunchi… Că tac-se… he, he ştie toată lumea… Şi chiar pe minor l-am surprins cu un grup de infractorei d-ăştia necopţii la furat sucuri din frigider de la magazin. Ce dracu'? În ce vrei să te bagi?

Apoi fără legătură:

— Băi, ce căldură, cât o mai fi ceasu?

— Dom Şef şi tălică Sorine! Hai de beati o bere cu uncheşu, că fac io cinste! Că e trecute de patru…

— Nea Floreo, mata încerci să influenţezi ancheta… făcu Sorin lipsit de convingere.

— Halo! Luci! Adă, taică, tri beri, da' reci, de la gheaţă!

Era grozav de plăcut să bei bere la Luci în după amiezile de vară. Brazii înalţi din centrul comunei ţeseau o umbră deasă sub care se adăposteau, pe lângă cârciumă, şi căminul cultural şi biblioteca; după ora cinci îşi trăgeau răcoarea pe streşini dispensarul şi şcoala… Iar pe şosea trecea câte-o leliţă unduitore cu găleata după apă.

Luci desfăcu sticlele aburite pe masă.

— Aşa că fii de-nţeles, măi nea Floreo… încheie poliţistul împăciuitor, ştergându-şi gura cu dosul palmei.

— De, mă taică, bun-ar fi o ploaie! Că se răsuceşte porumbu de uscăciune… Pe vremuri, când se-ntâmpla să nu plouă atât de mult timp, începeau muierili a se văita că nu e lucru curat; că rudarii care aveau bordeiele colea pe malu Topologului umblă cu farmece…

— Hă, hă! Aveau arma meteorologică boracii!

— E, dom Şef, ce-aveau, ce nu, era să se lase cu moarte de om de câteva ori…

— Sunt violenţi părpăleţii, dă-i dracu'! Că de-asta nu-i suport eu. Zice că să nu-i descriminăm. Da' poţi? Zi, tataie! Zi, dom' Şef!

— Or fi, Sorine, dacă ştii tălică. Pe vremuri era să moară ţiganii, nu de-ai noştri.

— Hai, nea Floreo, că-mi placi! Păi la tata lu' copilu' ăsta, Romică, cine-i făcu felu' de rămase orfan? Nu rudarii geloşi? Că e cuţitari, fir-ar ai dracu'!

— Ce să spui io, dacă n-am văzut? Aţi găsit pe Gheorghe tăietură de cuţât? Nu. Ştiu şi io ce aflase tot satu', că-şi făcea ochi dulci cu Florenţa lu' Miron… Acu, cât să rabde omu'? Să vie acas din Italia să afle muierea grea cu vecinu? Nu se cade. Dacă Gheoghe o picat în râu de beat ori împins, numa Domnu' ştie. Da' o fost pe dreptate, taicule, oricâtă milă aş avea de Romică… Au ei rudarii, păcatele lor, las că ştiu!

Că când nu plouă de crăpa pământu' de sete, era vinovaţi. Vezi, meşteşugu lor era să frământe cărămizi de humă. Scoteau pământ galbin din coasta dealului, îl mestecau cu apă de râu într-o balie urieşă, când era potrivit de molcuţ puneau paie şi mestecau iarăşi. Apăi îl deşertau într-o groapă cu lopeţile şi chemau pirandele. Ce frumos era! Că-şi suflecau poalele-n brâu să joace huma şi noi ne închiolbam la pulpele lor cu ochii beliţi, he, he. Era câteva frumoase foc şi drăcoase, numa năbădăi. Aoleo! E, şi-apăi când era frământată huma, o luau cu mistriile şi-o drămuiau pe scânduri la soare, îi dă formă de cărămizi. Îţi dai seama: dacă plouă, se ducea munculiţa lor pe apa sâmbetei… Aveau dor de secetă rudarii şi e de-nţeles. Da' ca să fie siguri că nu râde ăl de Sus de dânşii, prindeau o broască de-alea mările, râioasă, o înţepeneau între două pietri grele, late şi-o lăsau să se usuce-ncet la soare, legată cu descântic de Licuricioaia fermecătoarea… Aşa era, îi drept. Şi când se răscula satu' de supărare de venea piste iei, dacă aflau broasca, numaidecâtse-ncingea fierea-n oamini de erau gata la a face grozăvii…

— Hai, tataie, nu ne duce cu vorba! Dacă venim luni cu cineva de la Protecţia Copilului, promiţi că nu faci scandal şi că găsim băiatu' acasă? Data trecută l-am vânat prin crâng, dom Şef, pe cuvântu' meu!

— Luci, mai adă, taică, încă un rând, că e arşiţa mare!

Departe, spre luncă juca vipia deasupra holdelor. Jean poliţistu' se descheie la gât.

— D-apăi să-mi esplici mie Sorine de ce crezi că băietului i-ar fi

mai bine la oraş printre străini decât cu mine. Că pensioară am şi io, că mi-am muncit oasele prin nămoale la sonde; o găină, doauă să ne facă un ou, avem; purcelu guiţă, mânca-l-ar taica, colea în coteţ; lemne pentru la iarnă adunăm la cioală… Cât despre calea a dreaptă, la anii mei, socot că m-aş pricepe a-l îndruma, împreună cu domnii prefesori şi doamna dirigintă…

— Nea Floreo, una şi cu una fac două! N-are ce căta Romică la dumneata. Nu eşti tutore, nu eşti aparţinător, se mai gândeşte lumea la proştii, na!

Moşul odată se învârtoşă pe scaun, se înroşi, mustăţile albe îi tremurară.

Jean, căzut într-o pasă meditativă, ca de fiecare dată când bea, se grăbi să aplaneze conflictul:

— Nu te necăji, tataie! E spre binele băiatului. Eu te cred că ţii la el, dar tocmai de-aia, dă-i drumul să plece, că nu-i eşti rudă, nu-i eşti nimic. Nu te lega la cap.

Bătrânul îşi făcu o cruce largă şi secă de tot halba din faţă:

— Adevăr grăieşte la Ecleziast că toate cele ascunse se vor descoperi… Nu chiteam că după aproape juma de veac oi deschide gura să spui povestea asta.

— Lasă poveştile, tataie!

— Ascultă-mă, de vreai să ne-nţelegem ca oamenii. Acu patruzeci de ani era între rudari o fătucă din cele de care vă zisăi, cu boiu smead şi subţire ca nuiaua; frământa şi ea lutu cu tac-se şi mă-sa, păştea caprile şi măgaru pe malu apei şi sucea minţile cui o vedea. Rădiţa-i zicea. La horă păleau fetile când apărea rudăreasa; flăcăii se înfierbântau… Da' n-o juca niciunu de-ai noştri, că nu se cădea; rudarii cu-ale lor, noi cu-ale noastre. Io eram holtei; maica zicea că-s chipeş. Oi fi fost, de i-am plăcut Radei… De, tată, sângele tânăr nu cere socoteală pravilelor lumeşti… Ne-am iubit. Fugeam pe-nserat în crâng la râu şi uităm de lume unul în braţele celuilalt…

Într-o seară, pe când luna se căznea să înoate peste dealul de la Cuca şi lăcustele ţârâiau pe-ntrecute, Rada mea se întoarse spre mine în culcuşul de iarbă unde stăm răstigniţi:

— Floreo, io simţesc a rău, că mulţi s-or rădica împotriva drăgostii noastre.

Odată mă răscoli un năcaz când auzii amărăciunea ce întuneca pe draga mea. I se despletise pletile şi-i căzeau valuri peste ţâţişoarele

sfioase ca doauă turturele. Am vrut să-i sărut gura de fragă, da' ea mă dădu la o parte cu blândeţe şi-mi zise iar:

— Floreo, ai auzit de poveştile muierilor că aci în crâng joacă ielile şi se deschid uşi spre cealaltă lume?

— Auzii, puiul meu iubit, am şoptit eu, dornic a o strivi în braţe mai mult decât de a o asculta. Auzii, dară nu prea plec urechile la voroave de muieri.

— D-apăi rău faci, drăguţu mieu, că se-ntâmplă să grăiască şi adevăr. Ştii când am pierdut ieduţu care-i era drag tatii? Cât am plâns şi cât l-am căutat! Păscusem caprile pe-aicişilea şi era toate şi am lipsit numa o clipită cât mi-am răcorit tălpile-n râu… şi când m-am întors, iedu nu mai era. Tot căutând şi chemându-l, dau pe-nserat peste baba Licuricioaia ce-şi rânji dinţii ca fasolele la mine:

— Fata babii, mi-i da sufleţelu tău de-ţi aduc iedu?

— Mi-l aflu singură, ţaţo, lasă-mă, nu mă momi cu farmece.

— Nu-i farmec, fata mea, ietă aci i-ascunsă o uşă spre ailaltă lume şi ieduţu tălică nemeri pe-acolo.

— Haoleoo! mă minunai io. Eşti muma-minciunii, babo! am cutezat a-i zice.

— Aşa? se îmbăţoşă fermecătoarea. Ia vezi!

Şi se aplecă de luă o piatră mai măricică şi-o azvârli printre doauă sălcii de pe mal.

Mare sperietură am trăit în cea clipită, Floreo al meu! Am văzut o lumină urieşă revărsându-se de nicăieri şi un trosnet, un huiet de parcă vântoasele ar fi ţâşnit călărind pe lujeri de foc.

— M-oi crede acu? mârâi baba cu obidă.

Ce să mai crez? Am luat-o la sănătoasa cât m-or ţinut picelele că bag-samă chiar îmi voia sufletu' fermecătoarea diavolească.

Ei, da peste ceva vreme, după ce supărarea tatii s-o mulcomit şi eu păşteam iară caprile pe-aci, pe malu Topologului, ce gând îmi veni? Ia să văz de aflu singură uşa! Nu mai ştiam bine locu', da' îmi aduceam aminte că era între doauă sălcii bătrâne. Şi cât şi cât, că tot malu apii e plin de sălcii şi de plute şi de arini scorburoşi… Tata vara m-am preumblat cu piatra în mânuri s-o arunc pe uşă. Geaba! Poarta se vede că era legată cu descântic să n-o dibuiască ochi de muritor.

Până-ntr-o zi, când mânam dobitoacele spre bordei, că se încurcaseră prin rugi. Şi cum dau io c-o bâtă să le scoţ din rugăraie, numa ce mă trăsneşte un fulger din senin şi auz iar cel huiet mare şi

lumini de ziceai că mii de sori or fost căzut acolo. S-or spăriet şi caprile şi-or sărit în crâng behăind, iară io am înlemnit cu sufletu' ţiuind în mine ca un greiere strâns în pumn. Aflasem uşa! Floreo, nu-ţi poci agrăi din gură ce minuni văzură ochii mei cum stăm io pe pragu dintre lumi! Când mă putui mişca, am dat îndărăt şi pe loc mă gândii la Leana lu' Speriatu care rămase surdă şi mută după ce se zicea că intrase pe-o ăst fel de uşă…

— Frumoasă poveste mi-ai depănat, Radă, da' tat nu afli scăpare de mine, că n-am adormit… râsei io.

— Nu vream să te adorm, doar să-ţi spui că dacă sătenii se iau de dragostea noastră, om putea scăpa fugind… pe uşă. Nu ştim unde-a duce, da' de-oi fi cu tine nici că-mi pasă!

— Radă, nu te las nici dacă se scoală iadu împotrivă-ne! Şi de-oi fi mort şi tu m-oi chema, din groapă viu la tine, aşa să ştii.

Şi mi-am luat ibovnica în braţe plin de dor şi vă pot da încredinţare că nu s-or auzit pe lume cuvinte mai dulci ca ale iei, nici Cântarea Cântărilor n-a tâlcuit de vreo dragoste mai frumoasă decât ceea cu care m-o iubit ea pe mine.

Şi-apăi Rădiţa mea o purces grea. Mi-o zis, şi io, prostu' de mine, m-am spăriet. Da o iubeam şi-am cutezat a-i mărturisi maicii, că voiesc a mă cununa cu Radă. N-am mai gustat clipă de linişte din ziua ceea. M-o pus să mă jurui pe Biblie că nu mai spui la nimini; că nu asta-i femeia ce mi-o hărăziseră şi că nu se făcea să spurc neamu' nostru de oameni cuprinşi şi bine văzuţi însoţindu-mă c-o rudăreasă. Doamne, Doamne! Nu te-am iertat nici azi, maică! Cum necum, o aflat şi taica. Mi-o zis verde-n faţă că dacă mai schimb o singură vorbă cu ţiganca se cheamă c-am plecat din casa lor şi că nu mă mai pot numi feciorul lui. Că rămân sărac şi gol şi să-mi văd de drum. Taica avea ochii verzi de mânie ca-n ziua când i-au scăpat vitele pe semănături, carele însemna că e de rău. Eram tinerel şi-am crezut; nu ieşisem niciodată din cuvântulor, că pe vremea aia copiii erau croiţi spre supunere. Şi-am lăsat-o, tată, pe Rădiţa mea, să-nfrunte năcazu singură… Ce bătăi o fi luat de la mă-sa! Ce-o fi omorât-o tac-se cu păru… Amar de sufleţelu ei! Am mai întâlnit-o o dată, să nu mintesc… Am dat peste ea când veneam c-o căruţă de lucernă din luncă. Stă pe malu râului şi se uita în apă. Iară mie mi-o tremurat sufletu' de ruşine ca la judecata de apoi. Mi-o zis doar atât: „Stai liniştit că nu te spui". Ce-i drept, dacă aflau rudarii cine le-o stricat fecioară, făceau moarte de om. Dară io, cu jaru din mine, aş

fi pus grumazu pe juvăţ cu drag, că mierea mai lesne să pier decât să mai văz o dată pe Rada… Toamna m-or însurat. Cam pe la vremea când Rădiţa trebe să fi avut prunc. Îmi ascuţeam urechile de câte ori auzeam muierile şuşotind şi-am prins ca din zbor că Rada trăieşte singură într-o colibă, că tac-se a dat-o afară ca pe-o spurcată; că are o fetică şi că trăiesc din mila lumii. Ehe! Una e legea oamenilor şi alta legea lui Dumnezeu. Că m-o pedepsit Domnu' ca pe David, să nu-mi trăiască pruncii; iar io, io n-am ştiut să cânt psalmi să-l înduplec. După doi ani mi-o murit nevasta şi de-atunci sunt văduv. Tot ăst-timp am căutat a afla de Radă, şi rele veşti primii. S-a zvonit c-a dispărut în crâng pe când plecase la cules urzici. Prunca ei a luat-o de suflet o babă. Am cercat să-i spui jandarului să facă o cercetare, ceva, da' iel o ridicat din umere şi-o zis c-o fi fugit să se facă servitoare la Capitală. Nu le păsa oamenilor de biata rudărească dispărută când aveau iei necaz mai mare cu ceapeul care le lua pământurile…

Nu putea fi adevăr, io cunoşteam sufletu' femeii mele. Nu-şi lăsa ea copila singură în bordei! Aşa cum pentru un bărbat cea mai mare fericire e să trăiască unit cu muierea lui, pentru o muiere cea mai mare fericire e să aibă la sân prunc de la omul inimii ei. N-ar fi lăsat Rada copiliţa noastră! Io crez că s-o rătăcit Rada mea, s-o rătăcit şi-o nimerit pe uşa blestemată. De-aia o rămas singură pe lume Florica.

Florica, Florica o chema pe fetică. O luaseră rudarii înapoi, de frică să n-o crească vrăjitoarea Licuricioaia, care căta ucenică la vremea ceea. Io am trăit amărât şi singur, mai mult plecat cu serviciu. De mi-ar fi dat Dumnezeu minte să cred povestea cu uşa! Dară io ziceam că e prostii muiereşti. Abia la bătrâneţe am priceput că lumea e făcută din taine şi dacă ţi-e dat a desluşi vreuna din ele, trebe s-o primeşti cu smerenie şi credinţă. Poate aş fi putut ajunge la Rada mea. Aşa, am trăit ca un câine de pripas. Acasă se pustiise gospodăria că nu era mână de muiere să primenească toate cele. Taman când ieşii la pensie îmi fu dat a auzi iar de Florica. La moară, Oncica se căina că frati-se luase o rudărească, pe Florica. Ăsta era Gheorghe, cum ar veni.

— Mă, nea Floreo, ce vrei mata să zici? făcu poliţistul ca trezit din reverie.

— Taci şi-ascultă! Am făcut aşa fel că m-am dus pe la ei cu ceva daraveri. Şi-am văzut pe Florica. Era fata mă-sii! Frumoasă-frumoasă. Da' ce folos, că dup-o vreme aud că n-are viaţă bună cu omu' ei. Că Gheorghe era muieratec şi-i plăcea să bea; venea acasă şi bătea

nevasta… de-acilea ştiţi doar. Biata femeie şi-o luat lumea-n cap; într-o noapte o fugit şi nu s-o mai întors. Bag-samă n-avea a afla dragoste nici la rudari, că nu s-o dus la iei. S-o dus în lume, sau s-o pierdut ca mă-sa, Radă. De, tată, păcatu' naşte păcat, iar io mi-s răspunzător în faţa Celui de Sus pentru greşeala mea. Dacă inima de mamă a Floricăi n-o mai putut răbda urgia bărbatului şi-o fugit uitând de Romică, nu e în dreptu meu să am grijă de iel? E nepotul meu. Că Gheorghe o ispăşit după voia lui Dumnezeu… Că de nu era băietu, mă duceam şi io. Sau credeţi domniile voastre că stau după capre pe malu apii doar aşa? Ehe, tată, poate am aflat şi io uşa ce duce la Rada mea. Că de dorul ei tremură inima în mine şi-acu. Dragostea cu care m-o iubit Rada n-aş mai putea s-o aflu, nici de-aş fi iar june verde. Că oamenii sunt croiţi de Tatăl în păreche, bărbat-fomeie, da' când le dă drumul din palmele dumnezeieşti în lumea cea largă, iei se rătăcesc unul de altu' pe cărările vieţii. Şi prind a se căta cu dor şi a înseta cu o sete fără leac şi prind a tânji, rătăcindu-şi ochii în zare tot aşteptând fără a şti ce le cere inima. Puţini află milă din partea sorţii şi se găsesc unul pe altul în astă viaţă. Şi-atunci stau cu uimire faţă în faţă şi-şi recunosc chipul în fântâna din adâncul celuilalt… fără dragostea dintre iei e singura adevărată dragoste.

— Tataie, mearsă istoria matale grozav cu berea, dar după toate basmele astea, mi-e şi mai greu să-ţi las băiatu'.

— Cum vă le vrerea! Dară să fiţi încredinţaţi că noi doar un pas avem a străbate pentru a ne muta în lumea de taină în care ne aşteaptă Radă.

Sunt locuri pe lume unde timpul pare încremenit. Unul din acestea e şi Linia Hanului. Brazii din centrul comunei aruncă vara aceeaşi umbră peste drumul prăfuit, biblioteca e închisă, barul deschis, moşi uitaţi de Dumnezeu picotesc pe bănci în faţa porţilor. Luci are acum şi o grădină de vară, cu mese de plastic şi umbrele. Un adevărat lux. Nea Jean poliţistu' poate să bea bere liniştit, e la pensie. Priveşte atent pe toţi care trec pe drumul din centru, îi ştie şi le ştie şi metehnele.

Băiatul frumos cu geamantan de lemn vine din armată, se cunoaşte. Lui are ceva să-i spună. Şi-i va spune chiar el, noul şef de post habar nu are cum să se poarte cu oamenii.

— Romică tată, ia fă-te-ncoa!

— Bună ziua, nea Jeane.

— Să trăieşti. Te eliberaşi, bravo ţie, acu eşti bărbat. Ia de bea o bere cu mine că am ceva să-ţi dau.

Băiatul tace, bea berea cu sete. Jean îl priveşte curios.

— Iată cum vine treaba: asta-i cheia de la bordeiu unchiaşului tău. Nu te speria. I-am găsit ciomagul pe malu râului, între două sălcii bătrâne. A plecat. Ţi-a lăsat toate în ordine, acte, ceva bănuţi, lucruşoarele lui. Am avut grijă de toate să le găseşti întocmai.

— Cum să plece? Unde a plecat? I s-a întâmplat ceva rău?

— Nu, măi băiatule, nu. Eu îţi spun că nu. Dar după ceva timp îi poţi face slujbele morţilor dacă nu s-o mai întoarce.

— Nea Jeane, mata ştii ceva, ce-a păţit moşu meu?

— Romică tată, am aflat şi eu, când credeam că nu mai am a afla nimic de la viaţă, că tainele trebuie primite fără a încerca să le desluşeşti. Ţi-oi spune o poveste, deschideţi inima şi m-ascultă.

A fost odată o fată frumoasă pe nume Rada…

Articol XIV. INFESTAT

Publicat Oct, 2011

Domnul profesor Dincă păru mulţumit de rezultatul loviturii, deşi era conştient că oricât de eficient ar fi aplicat-o, fostul său elev avea să-şi revină. Era Mihăiescu, ăla de copia la lucrări şi nu putea să memoreze pentru nimic în lume cuvinte ca „fotosinteză, citoplasme, clorofilă, membrană" şi altele asemenea. Mihăiescu, repetentul, pentru care trebuise să se deranjeze toamna trecută şi să-l treacă la insistenţele directorului, cu toate că nici după buchiseala de-o vară tot nu era în stare să spună „fotosinteză". Ei, acesta i-a fost sfârşitul, ca o ironie a sorţii, un fel de legumă, o plantă.

O plantă carnivoră, din păcate.

Scuipă scârbit. Îl luase prin surprindere, nenorocitul, aproape să-l atingă, fi-i-ar mă-sa a naibii!

Îl apucă de-un picior şi se opinti să-l tragă spre uşa cramei. Era nervos că-i murdărise covorul din cameră şi în acelaşi timp constată că percepe din nou carnea puhavă a nemortului prin zdreanţa pantalonilor, o carne ca de mititei, dospită. Mai scuipă încă o dată şi trase. De n-ar rămâne iar cu piciorul sub braţ, ca atunci când o rezolvase pe vecina Luminiţa!

Se strădui să nu audă capul izbind de fiecare treaptă, de fiecare prag. Când se va întoarce îl va nota în caiet. Nu avea cine ştie ce rost să mai scrie, dacă avusese vreodată, dar tabietul jurnalului îl ferea măcar

de senzaţia de cumplită singurătate.

Vântul rămase singur în odaia goală; înfioră câteva clipe perdeaua prăfuită, apoi răsfoi caietul deschis pe masă, chiar vântul…

Secţiune 14.01 Jurnal

(a) 3 mai 2010

Sunt de câteva luni bune aici, azi mâine se face anul şi tot nu-i pot înţelege pe ţărani. De fapt, eu greşesc, ăştia nu-s ţărani, sunt doar rămăşiţele comunismului: leneşi, nu le place munca, aşteaptă totul de gata, cu mâna întinsă după pomeni. Unde-i armata să le culeagă recoltele? Şi a trecut atâta timp de atunci, dar până nu piere generaţia asta… şi când mă uit la elevii mei, nici ei nu sunt mai breji. Idealul lor se opreşte la a fi paznic în oraş. Ce nevoie au ei să înveţe biologie? Se uită la mine ca la un rahat.

Azi n-am mai avut încotro şi am spălat hainele. Tare greu fără femeie! Măricică însă nu era de casă. Chiar nu-mi pare rău după ea. Ducă-se în Italia să se dea în bărci cât îi place!

(b) 5 iunie 2010

Am auzit că faţa lui Georgică Petraşcu ar fi terminat biologia la o facultate din astea noile, la apelul bocancilor, şi acum cică e profesoară! zice că se duce la titularizare pentru post. E clar că în oraş nu ia, să vezi că cere catedra mea! Păi ştie ea câte şpăgi am dat să ajung aici? Are habar câte sticle de whisky am lăsat ca din întâmplare în cabinetul inspectorului general? Care a fost cumsecade, că l-a cunoscut pe unchiu', altfel nici nu se uita la mine?! Şi-acu' vine o piţipoancă cu studii de trei parale şi vrea taman pe postu' meu!

Da, lasă, că poate are pile şi se duce la oraş, că doar n-o fi fraieră să se îngroape în văgăuna asta! Nici că se mai mărită dacă ajunge aici…

(c) 14 iunie 2010

Azi am avut consiliul profesoral. A venit şi primarul, face parte din conducerea şcolii, cu toate că are exact zece clase şi până ieri era doar un pădurar cu ciocanul de marcă la cingătoare. După primul mandat i s-a îngroşat ceafa şi e roşu la faţă tot timpul.

Mă întreb dacă i se trage de la statuia „eroilor revoluţiei" din centrul comunei – un boţ de ipsos dat cu bronz – pentru care a plătit un miliard… Şi vorba vine, revoluţia de aici, din comună s-a rezumat la o bătaie generalizată pentru prioritatea la furat din CAP.

Şi-acum vine dom primar să ne dea nouă lecţii despre educaţie. Ptiu!

(d) 18 iunie 2010

Azi am văzut-o la dispensar pe domnişoara Dana. S-a întors din Haiti, de la „voluntariat", după cutremur… Eh, fătuco, am auzit că din facultate îţi plăceau negrii. Degeaba te-ai făcut doctoriţă!

Mda, mi-a plăcut totuşi cum mi-a făcut cu mâna de faţă cu toată lumea, deşi mi se pare că avea o urgenţă – o babă din Cuca adusă de rude cu Dacia – pe care o cheamă sfântu Petru, da' baba nu şi nu, că încă nu se dă bătută…

Of, of, Dana!

(e) 15 iulie 2010

Nenorociţii ăştia ne-or tăiat salariile pe bune! Cred că mă apuc să cresc nişte pui albi, altfel spre toamnă voi fi muritor de foame.

Mi-am încheiat activitatea programată la şcoală, până în septembrie sunt liber. M-aş angaja, dar unde?

(f) 16 iulie 2010

Azi am auzit una bună. Ce chestie, e vorba chiar de baba pe care o doftoricea Dănuţa în prima zi după ce şi-a reluat serviciul. M-am dus de dimineaţă la Mariana la magazin să cumpăr o pâine şi l-am găsit pe şefu' de post roşu de nervi încă de dimineaţă, cu mult înainte să deschidă Luci barul.

Că are un caz la Cuca. Ce indignat era dacă s-a apucat el să povestească la cine voia să asculte! Cică s-a sculat din morţi o babă la Cuca. Din vorbă în vorbă am dedus că era baba căpoasă care se-ncontra cu moartea. Se vede că n-a vrut să moară şi pace!

Sătenii sunt îngroziţi că au văzut-o ziua în amiaza mare umblând pe uliţe şi cerşind mâncare pe la porţi. Familia a fugit la popă, popa la poliţai. Au găsit mormântul profanat, dar unde-i decedata?

Bietu' Dom Şef cu subalternu au trebuit să recupereze pe baba singuri, că lumea fugea închinându-se.

Ne-a povestit tot felul de amănunte macabre, că femeia era vie, doar că avea nişte muşcături pe braţe, şi-au crezut c-or muşcat-o câinii, da' rău, că lipsea carnea până la os… Apoi au văzut că se muşca singură. Când au întrebat-o de ce face aşa, a spus că de foame.

A dus-o acasă la familie, însă n-au vrut s-o primească. Ce să facă?

Acum, dacă mă gândesc bine, nu mi se mai pare mare salariul poliţistului… A trebuit să ia moartă cu ei la post… Unde s-o culce? Au încropit un culcuş pe-o saltea de gimnastică de la şcoală, au încuiat-o şi-au plecat.

Şefu' povestea că acasă s-a spălat mai rău ca-n ajunu Crăciunului, că-i intrase un miros în haine. Că, na! Tot stătuse baba vreo două zile în groapă.

A doua zi de dimineaţă, găseşte sediu de poliţie spart! „Doamne Dumnezeule şi tu, domnu' ministru de la interne, în ce comună de căcat am ajuns?!" aşa se văicărea săracu'.

Porneşte prin sat să vadă ce şi cum, să ancheteze căzu cu „mijloace specifice", când vede lume multă pe deal la cimitir.

Toată suflarea îngropaseră pe baba. De vie. Că era strigoi.

„E caz de crimă colectivă! se jeluia şefu'. Sunteţi nişte infractori!" dar oamenii ştiau ei ce ştiau şi i-au aplicat babei tot meniul: slujbă de dezlegare, funii de usturoi în groapă şi ţăruşul bătut în inimă.

Zice că vreo trei-patru ore a fost linişte pe uliţe, nici măcar Porumbaru care se află permanent într-o stare de beţie naturală nu înjura şi nu răcnea ca de obicei. Apoi au început să desluşească nişte mormăieli aduse de vânt. Ca nişte şoapte răguşite. Un gâfâit. Pleoscăituri.

Şi ce oroare! Moartă s-a arătat iar în lumina amiezii, cu pironul înfipt în piept, cu sângele şiroind după ea, implorând să i se dea de mâncare.

Interesant caz, nu pot să neg, un folclorist ar putea culege datini şi obiceiuri studiind această situaţie. Eu gândesc ştiinţific: cum a rezistat două zile în mormânt? E clar că metabolismul îi era foarte mult încetinit. Curios.

(g) 17 iulie 2010

Da' cum dracu' de n-a crăpat pe bune după ce i-au înfipt ţăruşul în piept?!

Cred că le mai şi înfloreşte poliţaiul. Tanti Onela a lu' Portaru m-a văzut de dimineaţă în grădină pe când încercam să ud varza şi m-a chemat la gard. Zicea că să mă duc la dom părinte să-mi dea o amuletă adusă de la Clopoţelul de Argint, ca să mă apere de strigoi.

Am mulţumit frumos pentru preţioasa informaţie şi mi-am văzut de treabă.

Ceva tot este, pentru că au trecut pe uliţa principală, în trombe de praf nişte maşini de poliţie de la oraş…

* * *

La această pagină adierea de vânt se stinse ieşind pe fereastră. Afară, în dreptul intrării în beciul căruia domnul profesor Dincă îi

spunea cu preţiozitate „cramă”, Lina-şchioapa-Căpiata culese ceva de jos. Ca şi cum i-ar fi venit o idee, se hlizi arătându-şi gura cu câţiva dinţi rari şi galbeni:

— Dom prefesor! strigă spre gura beciului. Dom prefesooor!

— Ce-i? mârâi bărbatul urcând scările. Ce vrei?

O cercertă atent, căutând semnele, deşi avea el o teorie că boala nu se ia de oricine. Ei, Lina-şchioapa, nu va lua boala. Era căpiată, oricum. Totuşi se uită: n-avea sclipirea dementă în ochi, sclipirea care apărea înainte ca irisul să fie acoperit definitiv de o pieliţă mată ca la cataractă, n-avea petele gălbui pe piele, cel puţin atât cât se putea observa, şi nu, nu avea semnul decisiv: nu-i sângerau gingiile. Asta putu să constate uşor, Lina rânjea cu toată gura.

— Ietă ce găsii! pufni ea în râs de-a binelea arătându-i un glob ocular ce pendula la capătul nervului optic.

— Pleacă dracu’ de-acilea!

— Auzi, mă duc să i-l zvârl Leanii în oală! Hi, hi! Fierbe zeama afar’ pe pirostrii. Că prea se ţine măreaţă, nu dă bună-ziua la oamini…

Ptiu! Scuipă Dincă plin de obidă în urma babei. Întotdeauna găsea asta o spărtură pe undeva prin gard, dovedindu-i că senzaţia de siguranţă dată de împrejmuirea improvizată era absolut iluzorie…

În urmă cu un an luase hotărârea că trebuie să facă ceva. Nu, nu se dusese la părintele după amuletă de la Clopoţelul de Argint, deşi până la urmă ajunsese şi acolo, ci se apucă să construiască de zor un gard în jurul livezii. Un gard de mărăcini, de crăci tăiate din tufişurile de pe pârâu, de ţepuşe cioplite din orice băţ întâlnit. A fost muncă, nu glumă! Dacă venea vreunul foarte flămând, nu-l putea ţine pe loc, dar măcar îl întârzia câteva minute, cât să-i dea timp să pună mâna pe topor, pe coasă, pe ce avea la îndemână… Nu-i fusese greu deloc să observe că nemorţii lor nu semănau cu cei din filme. Nu erau fioroşi, ci în privirea lor albă se deslușea mai degrabă groază, implorare, era privirea miloagă a unor disperaţi. Cereau pomană. Cerşeau îndurare: „lasă-mă să te muşc”, păreau să geamă ochii demenţi, „dacă nu te muşc acum, mor!”

„Mori, fire-ai al dracu’!” devenise înjurătura cu care speră să-i trimită până în fundul iadului după ce le aplică lovitura de graţie. La început o făcuse fiind încolţit, apărându-şi viaţa. Apoi cu mai multă detaşare, iar în final chiar cu satisfacţie.

Însă până să ajungă la insensibilitatea unui chirurg pe front…

oh, doamne! prin ce spaime trecuse!

Ultima zi cât de cât liniştită a fost cea în care văzuse maşini poliţie trecând pe uliţa mare. La Antena 3 programul părea dat peste cap, dar nu se gândi nici în vis că avea să audă ceea ce auzise. Spera doar că, în sfârşit, a căzut guvernul. Ştirista apăru în cadru răvăşită, evident fără să treacă pe la machiaj, şi spuse ceva parcă desprins din scenariul prost al unui film de categorie B: baricadaţi-vă, epidemie, focare în toată ţara, şi grotescul, ridicolul: morţii umblă.

Dar umblau, n-o văzuse el însuşi pe baba din Cuca?

Chiar în dimineaţa următoare – după ce auzise povestea poliţaiului – când încă nici nu se aşezase bine praful în urma Loganurilor poliţiei, îşi puse o cămaşă ce părea mai curată, îmbrăcă o pereche de pantaloni necălcaţi şi îşi zise că, în ciuda salariului diminuat, merita să bea o bere în bâlbăra amiezii. Porni agale spre centru, lătrat din când în când de câini, prin dreptul porţilor.

Satul arăta ca o localitate părăsită. Ce-i drept, era foarte cald. Dar bineînţeles, barul era deschis. Nu închidea decât vreo trei-patru ore pe noapte, când nu se mai transmiteau meciuri la televizor. Pe tejgheaua soioasă trona Caietul. Dincă se gândi serios la ziua când va ajunge să-şi nemurească şi el numele alături ce ceilalţi datornici în caietul cu scoarţe ferfeniţă. După cum se prefigura situaţia bugetului său, nu era o zi foarte îndepărtată. Şi instantaneu simţi că îi era grozav de sete.

— O bere şi-un coniac! ceru cu tristeţe. Era decis să nu se mai gândească la necazuri. Ceva totuşi îl irită şi atunci îşi dădu seama că televizorul mergea în surdină. Şi nu transmitea nici meciuri, nici mult iubitul Taraf, ci ştiri.

— Ietă, bă, pă dracu'! mormăi Luci arătându-i din cap imaginile de pe ecran.

— Ce-i, că nu văd?

Barmanul nu mai catadicsi să-i răspundă. Privea încruntat, nesigur dacă ceea ce vedea era adevărat sau era doar o farsă pe care o iau de bună numai fraierii. Se vedea un cimitir care îi aminti profesorului de incubatorul cu care se străduise să scoată pui: la un moment dat coaja ouălor crapă şi puii dau să iasă. Nu la toţi deodată, ci pe rând. În cimitir, unele morminte păreau ajunse la termen şi… eclozau: pământul tresărea, florile păleau mistuite de ceva ce le rodea rădăcinile, apoi se vedea o mână descărnată râcâind, sau eliberând cu

mişcări neîndemânatice o ţeastă. Undeva lângă un gard desluşi un corp întreg nevoindu-se să salte în picioare. Costumul cu care fusese înmormântat se prezenta bine după cum constată absurd profesorul.

— Ce porcărie de film e şi ăsta? întrebă cu speranţă.

— Film pe Antena 3? făcu Luci dispreţuitor. Ne-am dat dracu'! adăugă.

Şi atunci, ca şi cum o entitate răutăcioasă i-ar fi confirmat sentinţa, se auzi de afară un urlet inuman, ceva care le răscoli măruntaiele şi le zbârli părul în cap.

Dincă Adrian, profesorul de biologie al comunei, rămase înţepenit cu paharul de coniac la jumătatea cursei spre gură. Sfinte Dumnezeule, ce putea fi asta? O transpiraţie rece îi răzbătu prin toţi porii şi efectul alcoolului se risipi instantaneu. Se ridică în picioare deşi avea genunchii din gelatină, exact ca în ziua nefericită din armată când trebuise să sară cu paraşuta din avion.

Luci scoase capul de sub bar. Superioritatea de mai înainte dispăruse fără urmă. Colţul gurii îi tremura şi tot înghiţea în sec.

Profesorul se îndreptă spre intrare. Apucă în trecere o mătură dintr-un colţ. Afară, sub soarele orbitor, baba nemoartă din Cuca prinsese şi mânca un câine. Fusese o javră simpatică, un câine alb cu pete negre care îşi asumase responsabilitatea de a apăra cârciuma şi prăvălia. Bietul căţeluş! Nu mai rămăseseră din el decât petice de blană însângerată. Dar ochii profesorului se fixară pe babă. Simţea o fascinaţie morbidă în faţa acelei creaturi. Curiozitatea depăşea teama, scârba şi instinctul de conservare. Se apropie târşindu-şi picioarele. Ce naiba? Ce era asta?

— Nu te duce, mă! şuieră Luci în spatele lui, dar nu-l luă în seamă. Trebuia să vadă.

Era cu adevărat un lucru oribil. Se gândi în treacăt ce uşor folosise acest cuvânt până atunci. Baba nemoartă era oribilă, hidoasă, ceva împotriva firii, iar tot ceea ce până atunci numise „oribil" erau simple mofturi. Până la urmă îl văzu şi ea. Părea să păstreze o parte raţională în capul acela mânjit cu pământ, cu sânge, cu fire de păr. Ochii albi priveau cumva pe lângă obiecte, dar gura îngăimă destul de inteligibil:

— Mi-i foame, maică, nu vreau, na! Ai ceva?

„O să mă trezesc". zise Dincă în gând cu toată convingerea. „E unul din visele acelea de tot rahatul, asta sunt eu în stare să visez! O

să-mi cumpăr un Playboy, să vezi dup' aia!" Aruncă mătura din mână şi se întoarse spre bar. Măcar să bea coniacul acela. Dacă tot era un vis, înseamnă că era pe gratis.

Dar coşmarul nu avea să se destrame. Acum, la un an de la acele prime evenimente se întreba sincer cum de rezistase. Privi la împrejmuirea din jurul livezii, cam pe unde bănuia că se strecurase Lina-şchioapa-Căpiata. La o adică, oricare putea să intre. Învăţase şi el şi ceilalţi încă neatinşi cum să le ţină piept fiarelor în care se transformau cei infestaţi. Cum să supravieţuiască acelei grozăvii nemaivăzute. Dar nu se întrevedea în viitor nicio ameliorare, nicio salvare. Acesta era sfârşitul lumii.

Se întoarse în casă. Trebuia să-l noteze pe Mihăiescu în caiet. De ce? Din obişnuinţă. Satul se pustiise de oameni vii. Dincă îşi aminti din nou de acele zile ale începutului, când încă mai spera în subconştient că totul e doar o glumă proastă. O greşeală a naturii. Îi fusese greu să priceapă, şi era să-l coste viaţa, că vecinii paşnici sau rudele din sat ar putea deveni uşor bestii dornice să-l mănânce. Tanti Onela, cea care îl sfătuise cu evalvie să meargă la părintele după o amuletă, spre seară aceleaşi zile se repezise la el şi aproape că reuşi să-l apuce de gât. O lovise cu hârleţele, noroc că îl uitase printre straturi! Practic i-l înfipsese în piept, o lovitură nejustificat de violentă – dar nu trecuseră decât vreo trei ore de când o contemplase pe baba din Cuca devorând un câine… Pentru ca în noaptea următoare, pe când încerca să adoarmă strângând toporul în braţe, să aibă parte de un nou atac, tot din partea Onelei, care spre oroarea lui îşi revenise.

Deschise registrul jurnal unde nota tot ce-i trecea prin cap, iar de un an ţinea şi răbojul nemorţilor cu care se răfuise. „Mihăiescu" – notă. „La cramă".

Era cumplit ce se petrecea în beciul adânc de sub casă. Avea acolo pe Luminiţa, pe Gigică, pe Onela sau ce mai rămăsese din ea, pe Alin şi pe Ana. Nemorţii se mâncau între ei. Se auzeau necontenit lupte şi ţipete răguşite. Dar constată că doar aşa puteau fi anihilaţi: prin înfometare. Altfel, renunţase demult să mai înţeleagă fenomenul; îl lua ca pe un dat, ca pe o pedeapsă. Nu-i trebuise prea mult ca să vadă că totuşi nu e o glumă şi atunci groaza i se instalase definitiv undeva între coaste. O simţea împungându-l la fiecare pas. În urmă cu un an încercase cu disperare să descopere un remediu. Mai întâi aşteptase ajutorul autorităţilor: armata, medicii, oamenii de ştiinţă, preoţii,

guvernul, mascaţii, cineva care să-i salveze… dar nimeni nu venise. Câteva săptămâni după primele evenimente au mai fost televiziuni care transmiteau ştiri şi sfaturi de respectare a igienei – ce nu se deosebeau cu nimic de cele pe care le primiseră la gripă aviară, la gripă porcină sau în cei şapte ani de acasă. Dar, unul după altul, posturile au încetat să mai transmită. Şi atunci el ştiu că nu există salvatori, că fiecare va trebui să lupte pentru viaţa sa.

În primul rând avea nevoie de provizii. Ce curaj pe el (sau inconştienţă? – se interogă acum) să plece cu rabla lui de maşină la oraş! Însă nu avea de ales: ori mergea să încerce să aducă de mâncare, ori murea de foame. Şi curajul – (nebunia) – îi fusese răsplătit: reuşise să descopere pe traseu un magazin sătesc încă nedevastat. Îşi încărcase portbagajul cu paste, făină, zahăr, ulei, conserve de toate felurile şi apă. Mai ales apă! Avea o suspiciune cu apa…

Apoi, pe drumul de întoarcere o salvă pe Dana, doctoriţa. Altă nebunie. Acum, după câte văzuse, n-ar mai opri maşina nici pentru mama. Dar atunci încă nu… ştia, încă era om.

Era momentul în care soarele trecea peste coama dealului poleind vârfurile pădurii, iar valea lor intră într-o penumbră aurie. Cu toate acestea, nimic nu mai putea fi frumos, pentru că aerul purta miasme de mormânt în cea mai slabă adiere. Aprinsese farurile şi clipi desluşind siluete ce alergau pe câmpul din dreapta. Dacă avea să fie nevoie îi va izbi cu maşina fără probleme, deşi nu îi făcea plăcere să-şi îndoaie capota şi să fie nevoit să spele automobilul. Însă dacă îi săreau în faţă cu intenţia de a-l opri, o s-o facă, la dracu'! Acceleră uşor, totuşi observă că silueta din faţă, aparent o femeie, îi făcea semne disperate.

„Aha! Ştim noi".

Dar o cunoştea! Şi frână brusc. Era Dana. O urmăreau alergând dezarticulat doi bărbaţi, unul de nerecunoscut, altul… să fi fost primarul?

Nu-i deschise portiera până nu o privi atent. Părea necontaminată. Atunci îi dădu voie să urce şi demară. Femeia izbucni în plâns. Deşi nu era atinsă de boală, Dana arăta foarte rău. Groaza în care trăia imprimase chipului ei cândva simpatic un aer de animal hăituit.

Dincă îşi răsfoi jurnalul. O fi fost posibil ca cei care ţinuseră jurnale să fi fost roşi de vanitate şi să se fi crezut fiinţe speciale, aşa cum citise el undeva, poate acesta va fi fost resortul ce-l îndemnase şi

pe el să scrie, însă de când cu… cu fenomenul… jurnalul devenise o necesitate. Era acea rutină care îl ajută să-şi păstreze minţile, să n-o ia razna. Era ca o picătură de coerenţă în mijlocul haosului.

(h) 30 septembrie 2010

N-am lăsat-o să doarmă cu mine, deşi mă implora din priviri. Până nu o urmăresc timp de câteva zile, să stea la distanţă, altfel o pocnesc de nu se vede.

Nu ştiu de ce crede Dana că i-aş fi dator cu ceva pentru că înainte am schimbat câteva vorbe…

(I) 2 octombrie 2010

În cătunul Dosu' Râului se vede un foc mare. Ce poate să însemne? Dana zice că sigur l-a aprins cineva.

Am pus bine nişte făină să avem când dă frigul. Noroc că am hambarul plin cu porumb de anul trecut, mâncăm mămăligă pe săturate.

Dana a spălat şi a întins rufele pe sfoară. În curtea noastră lucrurile ar arăta aproape normal, dacă nu ar răzbate când şi când mugete din cramă.

(j) 6 octombrie 2010

Sunt şocat! Am prins în laţul din fâneaţă un fazan. Tare m-am bucurat de dimineaţă când ne-am dus să cercetăm capcanele! (Dana nu stă singură o clipă, vine cu mine peste tot…)

Numai că pasărea era ca turbată şi când am dat să mă apropii de ea s-a repezit la mine. Dana a urlat şi atunci am văzut că pasărea avea ochii albi, Dumnezeule Doamne!

(k) 7 octombrie 2010

Aveam în cameră bună o damingenuţă cu vişinată pe care o păstrasem mai întâi pentru sărbători, iar acum… pentru când oi mai avea chef de băut. Şi curaj. Că dacă te prinde unul cu minţile aburite, te-a luat!

Dar ieri seară am deşertat o ulcică de tărie şi am pus-o pe masă între mine şi Dana. Şi-am vorbit mult, mult. E ciudat că trăim ani de zile aproape, în aceeaşi localitate şi nu ştim unii despre alţii mai nimic.

Dana e fată bună, are inimă mare. Deşi e doctoriţă, e chiar sufletistă. Eu o crezusem o uşuratică. Lumea şoptea că a făcut un copil cu un negru în facultate. Ei, mi-a povestit cum stau lucrurile. Erau studente la medicină ea şi sora ei, la Târgu Mureş. Soră-sa mai mare s-a încurcat cu un arab, deşi familia a făcut tărăboi, n-au fost de acord.

Erau fete de ştabi din Timişoara, cu vile, cu maşini, n-ar fi vrut să le ştie măritate cu cine ştie cine.

Ei, se vede că n-a vrut nici Dumnezeu, că sora ei şi bărbatu-se au făcut un accident. Arabul a scăpat cu greu, a abandonat studiile, s-a dus acasă. Dar Alina a murit.

Iar părinţii, în loc să ia nepoţelul ca pe tot ce le mai rămăsese de la fiica cea mare, au vrut să-l dea la casa de copii. Numai că Dana s-a supărat rău de tot. S-a zbătut mult, dar a reuşit să adopte băiatul şi şi-a terminat facultatea muncind pe brânci ca să-l întreţină.

A lăsat casa boierească din Timişoara şi-a venit să locuiască în oraşul nostru pentru ca să facă o navetă de douăzeci de kilometri până în comună aceasta unde s-au găsit repede aspri judecători pentru faptele ei, babe puţind de virtute şi onorabilitate care i-au pus eticheta de curvă!

I-am mai turnat un păhărel, mi-am umplut şi eu încă unul, l-am dat peste cap şi-am privit-o cum îşi ştergea lacrimile. Atunci s-a uitat în ochii mei adânc de tot, încât m-a fulgerat gândul că dacă s-o termina vreodată cu nenorocirea ce-a dat peste noi… Dana, Dana dacă m-ar fi vrut… chiar şi cu copilul soră-sii după ea… Şi am văzut cum lacrimile i se revarsă iar pe obraji:

— Eu din prima zi, de cum mi-am dat seama ce se întâmplă, m-am dus acasă, la Vâlcea, la băiat. Mă-nţelegi, Adrian? Nu voiam să-mi părăsesc postul, dar Sorinel era singur, am zis să-l aduc aici, cu mine.

— Şi?

— Păi l-am adus. Îl ţineam închis în camera pe care o am la dispensar, dar mititelul tot a înţeles ce se întâmplă. Era îngrozit. Avea opt ani. Nu pot să pricep cum… din ce i s-a întâmplat…

— Doamne, Dana!

— L-am văzut că s-a contaminat. Avea ochii tulburi şi-i apăruseră pete gălbui la axile. Văzusem semnele acestea de sute de ori.

Mi-am prins capul în palme pentru că mi se părea că e posibil să-mi alunece pe masă. Cu toate acestea eram foarte lucid. Dana plângea cu spasme, dar fără sunet. Umerii i se cutremurau sub bluza decolorată. Am aşteptat până şi-a ridicat iar privirea spre mine:

— Am făcut tot posibilul, trebuie să mă crezi. Când a devenit violent l-am închis într-o cameră, îi aruncăm de mâncare, dar ei nu mănâncă decât carne crudă. Începuse să se lovească de pereţi, Adrian. Simţeam că mor, era pentru mine ca şi copilul meu. În dimineaţa

următoare am găsit camera goală, geamul spart plin de sânge. L-am strigat, l-am căutat. Deodată am auzit mai încolo, spre curtea şcolii, mârâielile acelea îngrozitoare, ştii tu… Am fugit într-un suflet. Râca lui Neferu îl prinsese pe Sorinel şi mușca din el. Iar el se zbătea nu ca să scape, ci ca să poată şi el s-o muşte. Avea deja ochii albi şi se învineţise urât. Când m-au văzut s-au oprit uniţi de acelaşi gând. Am fugit, Adrian. M-am ascuns în dispensar, că erau gratii la ferestre, mi-au dat târcoale mult timp. Am dormit acolo, dar nu aveam nimic de mâncare, nu era nici apă. Dimineaţa nu l-am mai văzut decât pe Sorinel. Zăcea sub bradul din parcare. Am deschis uşa încet ca să fug, m-am strecurat după colţ, dar l-am auzit că venea după mine. M-a cuprins o spaimă iraţională. Am zărit o furcă aruncată pe jos lângă o căpiţă de fân, era acolo de cine ştie când. Am înhăţat-o şi m-am întors spre copilul meu, îngerul meu, şi i-am înfipt-o în piept, Adriane! Mă poţi ierta tu pentru asta? Mă poate ierta Dumnezeu dacă mai există? Dacă a existat cândva? Poate era mai bine să-l las să mă muşte, să-l mai prind încă o dată în braţe, pentru ultima oară să mai simt trupuşorul mic lipit de al meu câteva clipe.

— N-aveai ce face, Dana. Nu eşti vinovată.

Cuvintele mele au sunat sec ca un pumn de nisip măcinat între măsele. Dar ce să-i fi spus?

S-o consolez povestindu-i că l-am văzut peste gard pe Costică vânătorul împuşcându-şi fiica şi nevasta într-o dimineaţă cu soare? Că Oncica îşi înecase într-un lighean sugarul care o muşcase de piept şi apoi s-a spânzurat în stejarul de la răspântie şi de atunci orice trecea pe acolo putea să mănânce o porţie din ea? Că după vreo săptămână s-a trezit şi nu mai avea picioare, dar tot şi-a ros funia până a căzut la pământ şi de atunci se târăşte aşa încoace şi încolo mormăind?

Ce rost ar fi avut? Sunt dureri care nu pot fi alinate, cum am citit c-a spus un scriitor (oare Hemigway?) – că o durere care trece nu e o adevărată durere, iar adevărata durere poate fi lecuită doar de moarte.

Dar ceva din cele povestite de Dana îmi rămăsese agăţat pe creier ca o scamă. Unde văzuse ea acele „sute de cazuri cu semnele bolii”?

— Dana, dar lumea a mai apucat să vină să se consulte la tine la cabinet? Eu îmi aduc aminte de ziua când ai primit-o pe baba aceea din Cuca. Ea să fi fost… adică să fi pornit totul de la ea? S-or fi contaminat când au îngropat-o? E o boală? E un blestem? Ce naiba e?

— Ha, ha! chicoti ea ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei. Nu ştiu ce este, dar am văzut ce s-a întâmplat în Haiti.

— În Haiti?

— Da, la cutremur. Am fost plecată doar zece zile, nu aveam cu cine să-l las pe… pe Sorinel mai mult de atât. Dar pentru voluntariat câştigam credite şi eram cotată mai bine. Ne-am dus cu ceva ajutoare, dar nu mult, îţi dai seama, ce să dea nişte săraci altor săraci? Era mai important faptul că eram cadre medicale de care duceau mare lipsă. Era nevoie de personal care să supravegheze inclusiv distribuirea alimentelor. Oamenii se încăierau de foame. Bărbaţii băteau femeile şi bătrânii, stăteau la rând şi luau şi porţiile lor. A fost o nebunie. Poţi să crezi că soldaţii americani erau îngroziţi? Mii de persoane stăteau sub cerul liber, în ploaie, în noroi, flămânzi şi disperaţi. Într-o dimineaţă s-a răspândit vestea că a izbucnit ciuma. Corturile de cruce roşie s-au umplut de oameni plini de bube, dar alţii prezentau nişte simptome diferite, pete gălbui-roşietice, irisul decolorat… Vreau să-ţi spun că m-am bucurat peste două zile când misiunea noastră s-a încheiat şi ne-am întors acasă. O colegă mi-a povestit ce auzise şi ea de la o localnică: unii dintre ei, de foame, începuseră să mănânce cadavre!

M-am ridicat de la masă simţind nevoia să pun distanţă între mine şi Dana. Deci de la ea pornise totul! Adusese molima cu ea!

— Pentru Dumnezeu, fii serios, Adriane! Nu te gândeşti că dacă era să fiu contaminată bâjbâiam şi eu de mult în căutare de carne? Nu sunt eu, crezi că nu m-am gândit? Te rog să te linişteşti, fii raţional, ce vrei să faci? O să-mi înfigi toporul în cap?

Argumentul ei părea de bun-simţ, totuşi m-am aşezat mai departe:

— Dar cum se răspândeşte? Eşti medic! Nu există soluţii?

— Este evident că se ia prin contact direct.

— Nu doar prin contact direct, Dana. Hai să-ţi spun ceva: Gheorghe Trăistaru – îl ştii – şi-a urcat în camionetă toată familia, plus toate cele necesare şi au plecat. Mi-a spus că merg să se ascundă în codri, la Grui, până nu se îmbolnăveşte careva dintre ei. După o lună s-a întors el singur, disperat, îngrozit, hotărât să moară aici acasă dacă o fi să fie. Zicea că au fost toate bune, că au găsit un loc foarte retras unde şi-au construit un adăpost. Că nevastă-sa începuse să fiarbă conservării, iar el să adune lemne pentru iarnă, mulţumiţi că au găsit soluţia salvatoare. Nu au dat peste nimeni, nu i-a găsit nimeni. Şi chiar

şi aşa, zice că într-o seară fiu-său a început să mârâie şi s-a repezit la ei. Cum a scăpat el de acolo şi ce s-a întâmplat de s-o întors singur, nu mi-a mai spus. Dar e simplu să-ţi imaginezi. Poftim, cum s-au contaminat? Ştii ce cred eu? Se ia prin apă. Apele sunt infestate.

— Apele?

— Uită-te şi tu puţin: cimitirul e pe deal, da? Satul e la vale. Toate fântânile, oricât de adânci, sunt alimentate de izvoarele care în trecere spală morţii din morminte.

— De-asta ai atâta apă minerală? Şi când o vei termina?

— Fierb apa.

— Da, corect.

Profesorul închise caietul. Ceea ce urma era prea dureros ca să mai citească. Frumos şi dureros. Întâi frumos, apoi dureros. Adică de-a dreptul cumplit! Şi imposibil de uitat, chiar dacă nu voia să mai citească.

Îşi amintea de Dana, de felul cum se îndrăgostise de ea chiar în acele circumstanţe imposibile, de nopţile în care adormeau îmbrăţişaţi şi de acea stare de fericire pe care o poate da dragostea indiferent de împrejurări. „Chiar şi când e nefericită, dragostea te face fericit" suspină amintindu-şi o frază pe care ea o tot cita.

Reuşiseră să treacă iarna împreună. Frigul părea să fi moleşit nemorţii, părea să-i fi amorţit. Odată cu venirea primăverii însă, speranţa lor că morbul a fost distrus, a dispărut. Corpurile putrezite de vii au reînceput să bântuie flămânde.

Pomii înfloriţi şi iarba verde nu mai înveseleau pe nimeni. Nici măcar pe ei doi.

Şi a venit acea dimineaţă de mai când ea l-a strigat de afară cu un glas schimbat. Se spălase pe cap şi îşi uscase părul pieptănându-se în faţa oglinjoarei atârnate de stâlpul cerdacului. Îl avertiză pe un ton fioros să rămână la distanţă şi apoi îi arătă petele galben-vinete ce-i înfloriseră sub braţ.

— Dana, iubita mea! îi scăpă un strigăt din adâncul inimii şi se repezise spre ea, mânat de o pornire interioară ce nu avea de-a face cu prudenţa sau alte calcule.

Pentru că dragostea te transformă ajutându-te să devii şi să rămâi tu însuţi mai mult decât orice altă experienţă a vieţii. Însă Dana se strâmbă la el dezvelindu-şi gingiile sângerânde:

— Rămâi pe loc, nu te apropia! Dacă mă iubeşti, ascultă-mă

bine! Dacă mă iubeşti cu adevărat, fă cumva şi omoară-mă repede. Promite-mi că n-o să mă laşi să ajung aşa că ei. Cum l-am abandonat eu pe bietul Sorinel. Promite-mi, Adrian!

Şi-i promisese.

A lovit-o cât a putut de curat, a dus-o în grădină. A pus-o în groapa adâncă la care a săpat aproape toată ziua. A luat bulgării de văr din magazie, i-a aruncat peste ea, a turnat apă, iarăşi apă, apoi pământ, mult pământ şi bolovani. O iubise. Dana nu avea să mai iasă de acolo.

Şi apoi a stat pe scările casei până noaptea târziu, plângând pentru că nu-şi amintea nicio rugăciune, pentru că şi dacă ar fi ştiut vreuna, sigur nici rugăciunea nu ar fi avut putere în această bolgie a iadului în care se transformase lumea.

Trecuseră trei luni de la dispariţia Danei şi un an de la începutul nebuniei. Dincă ascultă iritat grohăielile ce răzbăteau din beci. Dacă nu reuşiseră să spargă uşa groasă de stejar încinsă cu drugi de fier, nu vor mai putea s-o facă nici de acum înainte. Le slăbiseră şi lor forţele.

Profesorul lăsă pixul jos. Nu mai ştia ce să scrie în afară de „Mihăiescu – la cramă". Trăirile lui sufleteşti erau prea complicate şi în acelaşi timp oarecum rudimentare, încât i se părea o aiureală să le mai noteze. Deodată auzi un ţipăt indignat într-o curte vecină, prin apropiere. Era ţipătul unei femei vii, se învăţase să deosebească mormăielile şi mârâielile răguşite ale nemorţilor.

— Ptiu! Fir-ar al dracu'! Da' ce-i asta? Mâncarăţi, mă? Ietă ce găsii în castron!

Aha! Era Leana, descoperise ochiul lui Mihăiescu din ciorbă. Profesorul surâse în sinea lui. Cum este posibil ca oamenii să rămână aceiaşi, nimic să nu-i clintească din ale lor? Nicio tragedie, niciun dezastru nu-i poate aduce la suprafaţa mlaştinii în care se afundă toată viaţa? Micile lor răutăţi gratuite… Dorinţa de a-l trage pe cel de alături în cazanul tău cu smoală, Doamne fereşte, să nu scape careva, să avem toţi aceeaşi soartă! Să moară şi capra vecinului, sau mă rog, după caz, să moară chiar vecinul!

În scurt timp, Leana şi ai ei, toţi câţi reuşiseră să supravieţuiască – poate omorând pe alţii, poate furându-le proviziile – vor avea ochii albi şi gingiile roşii pentru că Lina-şchiopa se supărase pe ei.

Tuşi. Plouase şi fusese răcoare, o fi răcit! Ce-i drept, de vreo două zile îl cam durea capul. Mai avea câteva pastile, dar chiar şi expirate, le ţinea doar pentru cazuri de durere mare. Luase un singur

nurofen când îl duruse măseaua astă-iarnă. Se simţea ameţit şi-i era foame. Dar nu avea poftă de mâncare. Ideea de a deschide o conservă de mazăre sau de a molfăi o bucată de mămăligă rece îi făcea chiar silă.

Se duse în faţa oglinzii de la stâlpul cerdacului, cea în care se privise Dana ultimă oară. Era bine, avea ochii limpezi, gingiile – curate. Se descheie la cămaşă şi se uită sub braţ. Atunci îl cuprinse ameţeala: pete de un galben închis, păstos se întinseseră pe piele. Îl cuprinse un tremur necontrolat, o spaimă vie i se încolăci pe intestine. Dar nu băuse apă! Nu era corect! El nu băuse apă infestată, se spălase pe mâini, nu-l atinsese nimeni… De ce? De ce şi el? Nu făcuse rău nimănui.

Izbucni în plâns. Voia să trăiască! Nu crezuse nicio clipă că ar fi fost cu putinţă să i se întâmple lui. Moartea e ceva rezervat exclusiv celorlalţi.

Fugi şi se ascunse în casă, încuie uşile. Dacă îl va vedea acum un om, îl va ucide fără milă. Îngenunche spre Răsărit, aşa o vedea pe mama-mare în copilărie. Spre Răsărit. Dar ce să spună? Nu ştia să se roage, mai degrabă s-ar fi certat cu Dumnezeu.

Plânse mult, aţipi căzut pe covor, se trezi şi plânse iar. Îi era foame şi ar fi mâncat ceva. Îi era tot mai foame! Realiză cu oroare că dorea carne. Carne crudă.

Între timp se făcuse dimineaţă din nou, trecuse o noapte!

Poate dacă ar încerca să ia toate pastilele, dacă ar fi avut nişte antibiotice… Să încerce să facă ceva… Se furişă în cerdac. Soarele lumina glorios pereţii casei, curtea şi dealurile din jur, dar acum îi era totul absolut indiferent. Se privi în oglindă. Ochii îi păleau, avea gust de sânge în gură.

Ultima picătură de raţiune îl avertiză că nu mai are mult timp. Dacă voia să ia o hotărâre, trebuia să se grăbească!

Îi era rău, rău de tot. Fugi în magazie, deşi i se părea că picioarele nu-l prea ascultă. Avea acolo o canistră în care mai erau cinci litri de benzină, păstraţi cu sfinţenie pentru situaţii extreme.

Ieşi în mijlocul curţii şi şi-o turnă pe cap, pe braţe, pe piept. Îşi aminti cum auzise un popă cântând la o înmormântare, ceva cu „miluieşte pe robul tău" şi mormăi şi el „miluieşte-mă, Doamne". Dar se enervă deodată şi ţipă spre cer:

— Eu n-o să muşc pe nimeni, m-auzi?! Nu vreau să muşc pe nimeni! Cu mine nu-ţi merge! Vreau să rămân om!

Îi trecu prin minte că încă mai poate pleca să mănânce ceva,

poate chiar pe Leana. Mâna lui, independent de ceea ce gândea, scăpără un chibrit. În izbucnirea de lumină şi căldură, înainte de a apuca să-şi simtă pielea crăpându-i şi plesnind sub dogoare, se mai gândi că moartea e frumoasă, că e o binecuvântare.

Lina-şchioapa-Căpiata trecea prin dreptul gardului şi privi focul rânjind strâmb:

— Aoleo, ce pălălaie ridicaşi, dom prefesor! Câtă mândrie zace-n tălică de-ţi făcuşi aşa îngropăciune…

Vântul înteţea flăcările şi torţa încă vie se rostogolea prin iarba livezii, dar fără şansa de a se stinge. Vântul sufla uşor, tocmai atât cât trebuia ca să întreţină flacăra şi să împrăştie până departe suflarea otrăvită cu puzderie de microbi mititei, jucăuşi, rău-intenţionaţi.

Articol XV. CREŞA

Publicat Feb, 2013

Robert reuşi cu greu să ajungă la umbra tufişului pe care şi-l luase ca reper. Genunchiul stâng îl durea al naibii de tare, probabil glonţul îi făcuse rotula aşchii. Scrâşni din dinţi şi se aşeză pe iarba pârlită de soare. Încercă să răsufle adânc, dar aerul fierbinte al zilei îi dădea senzaţia unei gargare cu nisip.

Mama lui de puşti! Noroc că micuţul Armand nu putea să ţină pistolul ca lumea, aşa se face că îl nimerise în picior, când, de fapt, ţintise burta. O bestie, o adevărată bestie copilul ăla!

Îşi suflecă atent cracul năclăit al pantalonului.

Era o rană urâtă, dar constată, strâmbându-se de durere, că glonţul nu zdrobise niciun os, ba chiar avusese bunăvoinţa să iasă pe cealaltă parte a muşchiului. Sângera abundent. Îşi smulse cravata de la gât şi improviză un garou. Ar fi fost grozav de bine să fi făcut asta din prima clipă, dar în acele momente nu se gândise decât la fugă. Şi acum, sângele pierdut îi dădea o senzaţie de lichefiere.

Îşi aminti că avea în buzunar câteva bomboane energizante. Luă una. Dacă avea să prindă puteri, ar putea ajunge la Serena.

*

Era vineri seara şi copiii deja se culcaseră. Se simţea obosit, însă un astfel de noroc nu se rata: televizorul era numai al lor, camera – liberă de intruşi, iar felul cum îl îmbrăţişase Cami în uşa dormitorului promitea multe.

Trase cu urechea spre baie. Duşul se oprise, într-un minut vă fi lângă el. Se strădui să uite de săptămâna infernală de la şcoală, de

faptul că de luni urma să aibă de lucru şi după program, fiind rândul lui să facă de serviciu pe stradă. Un scâncet mic îi atrase privirea în jos:

— Ce-i, fiară? Te bucuri şi tu de linişte?

Câinele minuscul mişcă vag din ciotul de coadă. „Ia-mă în braţe, acum!", păreau să spună ochii lui exoftalmici. Parcă i-ar citi gândurile, jăvriţa asta simpatică. Se ridică pe lăbuţele din spate şi se ceru „hopa".

— O, dulceaţa lui mama! Lasă-l pe taţi, vino încoace.

Cami răspândea un parfum subtil care-l răscoli într-un mod iresponsabil. Nu, nu trebuia! Încă un copil ar fi însemnat să facă depresie. Şi totuşi… era absolut minunată, nimeni nu ar fi crezut că născuse deja de trei ori.

Cu bichonul micuţ ghemuit pe umăr, Cami se lipi de el şi o simţi caldă şi moale prin cămaşa transparentă.

Înţelepciunea, prudenţa, simţul conservării dispărură în ceaţă. O strânse cu putere şi inspiră aroma părului ei buclat.

— Robert… îi susură ea la ureche. Robert, dragostea mea.

Şi atunci uşa se izbi de perete cu zgomot şi micul Felix îi anunţă cu glas de trâmbiţă:

— Mami, dormim cu voi! Lorie zice că e un păianjen mare la noi în cameră.

— O, nu pot să cred una ca asta! făcu ea pe un ton iritat şi în prima clipă Robert crezu că şi-a exprimat nemulţumirea în faţa copilului. Nu pot să cred aşa ceva! continuă ea, doar am rostit formula aceea magică de îndepărtare a tuturor păianjenilor… Ia să vedem…

Robert se urcă în pat cu câinele, brusc deziluzionat. Ştia că totul va sfârşi aşa cum doreau ei, Cami nu avea cum să-i convingă să doarmă în camerele lor dacă le trăsnise prin cap să vină în dormitorul mare. Înghiţi o pastilă din tubul pe care scria „Somn Liniştit" şi speră să adoarmă cât mai iute, altfel va trebui să spună şi o poveste. Poveştile intrau în repertoriul său, Cami mereu se declarase lipsită de imaginaţie.

Televizorul derula emisiunea neutră, cu reclame la veste pentru libera circulaţie în afara cupolelor, cu reclame la cantinele din zona industrială şi, desigur, cu reclame la cele mai bune produse pentru „Copiii dumneavoastră, şansa dumneavoastră la FERICIRE", chestie pe care el nu o prea resimţea în seara aceea. Închise aparatul. După câteva minute aveau să apară pe ecran avertismentele – urma programul pentru adulţi, adică ştiri despre situaţia economică, ştiri despre

centralele nucleare, ştiri despre cupolele din cealaltă parte a lumii. Dacă aveau puţin noroc, se difuză şi un film vechi, unul de dinainte de… însă ei, cel puţin în acea seară, nu aveau noroc din cauza unui păianjen imaginar care se plimba pe pereţii dormitorului celor mici.

În clipa în care pilula „Somn Liniştit" se pregătea să-i aplice lovitură care să-l scoată din circulaţie până a doua zi, exact atunci, Felix sări peste el răcnind: „Te-am prins, zmeule mâncător de copii!", iar el simţi pe undeva că ar fi dispus să încerce fapta infamă.

Lorie dorea să doarmă şi cu două dintre păpuşile ei, iar micuţul Edi mormăia ceva despre „panianjenul cel male şi paloş".

Cami se străduia să le facă loc, bichonul începu să scâncească neluat în seamă, trebuia să intervină.

— Gata, copii, linişte, am să vă spun o poveste.

— Una de pe vremea bunicului tău?

— De pe vremea bunicului meu… îngână Robert cu glasul înecat de „Somn Liniştit".

— Acelea sunt numai minciuni. declară Lorie luptându-se cu păpuşile care păreau că refuză să se culce.

— De ce, scumpete?

— Oricine ştie că nu se poate ca o mamă să-şi ducă amândoi copiii în pădure şi să-i lase acolo, iar ei să fie nevoiţi să se întoarcă după semnele făcute cu pietricelele din buzunar. Să se întoarcă singuri, să nu intervină nimeni!

— Fetiţa mea dragă, dar mai demult…

Şi atunci întâlni privirea încruntată a nevestei. Nu trebuia să vorbească despre lucruri triste copiilor. Nu trebuia să pomenească despre nimic ce le-ar putea întuneca existenţa senină.

— …mai demult oamenii inventau tot felul de…

— Minciuni! stabili Lorie. Apoi mârâi în felul acela ciudat cum îi mai auzise uneori pe copii, ceva între un sunet gutural şi o vocală articulată în limba hotentotă.

Se întrebă dacă ar fi trebuit să le explice ce este arta fabulaţiei, nevoia omenească de a relata, de a nara, de a povesti de a se povesti…

— Hai, tati, ai adormit?!

Robert încropi ad-hoc o poveste cam dezlânată despre un pirat care, după ce a găsit o comoară în burta unei balene, s-a făcut om bun şi a donat-o în întregime unui parc de distracţii pentru copii.

Când mormăi cu gura încleiată de somn fericitul deznodământ,

constată cu mulţumire că toată familia adormise. Nici nu era de mirare, cu un scenariu atât de tâmpit! Edi îşi sugea degetul, Lorie întinsese peste păpuşi o mână protectoare, Felix se încrunta în somn, iar Cami, blânda lui soţie, ţinea la piept cu toată dragostea afurisitul de bichon.

Îşi lăsă capul pe pernă şi adormi buştean.

A doua zi se deşteptă primul şi, pe când pregătea micul dejun, îşi aminti că visase un vis ciudat, visase că era un rechin şi înota pe fundul unui ocean rece şi întunecat.

Luni dimineaţa, în timp ce scotea maşina din garaj, admise în sinea lui că, în ciuda serviciului periculos, (da, chiar aşa, periculos), avea o mulţime de avantaje de pe urma acestuia. De exemplu, dreptul de poseda un autoturism. Muritorii de rând foloseau mijloacele de transport obişnuite, dar un învăţător avea privilegiul de a se deplasa cu maşina personală. Desigur, nu era suficient să fii învăţător, de exemplu colega lui, Patricia, tot învăţătoare, era lipsită de acest drept pentru că era infertilă şi nu putea avea copii.

Dar oprea el şi-o lua în drum spre şcoală. Era o fată bună, păcat că o părăsise soţul, însă ce puteai să-i reproşezi? Fără copii viaţa nu prea mai avea sens.

Conduse grijuliu până în zona mai retrasă unde avea ea o cameră la un demisol. Îi plăcea fereastra ei cu perdele creţe, la nivelul solului şi cu flori mereu înflorite pe care nimeni nu le trântea de pe pervaz. De fapt îi plăcea toată zona pentru aerul acela liniştit, calm, încărcat de ceva indefinibil care îi amintea de copilăria sa. Aici locuiau membri ai personalului de deservire care nu aveau ei înşişi copii sau ai căror copii erau deja adulţi. Peste câţiva ani era posibil să ajungă vecin cu Patricia, la vremea când Felix, Lorie şi Eduard vor fi crescut…

Îl aştepta la locul ştiut, lângă stejarul de la intrarea în parcare. Se pomeni zâmbind când o văzu. Drăguţă fată! Părea timidă şi nesigură pe ea, iar acest amănunt o făcea să fie atât de simpatică.

— Hei, ce ai în cutia aia mare?

— Salut, Robert. Azi voi construi cu elevii mei o barcă. Am citit în astea două zile tot ce am putut găsi despre bărcuţe. Cred că am devenit expert.

Şi râse cu râsul acela cristalin care îl făcea pe el să se simtă voios şi când nu avea motive.

— Crezi că ei mai ţin minte? Am observat că lor le vin ideile în valuri-valuri. Mereu altele. Nimic constant. Tot ce am încercat să

construiesc în mintea lor a fost spălat de valul următor.

— Dacă au uitat, le aduc eu aminte! Ai tăi ce fac?

— Vineri seara au avut un păianjen pe perete, sâmbătă nu au vrut să mănânce decât hrană rece, afară, în chioşcul din grădină, duminică am fost în parc, le-am cumpărat atâtea dulciuri, încât mi se pare că îl vom vizita curând pe stomatologul nostru. Data trecută am reuşit să-i ducem doar până în pragul cabinetului.

— Copiii nu ştiu ce e bine pentru ei.

— Ai grijă ce spui, colega! Copiii ştiu tot. Instinctele lor sunt nealterate, apropierea lor de viaţa simplă şi naturală e nepervertită, minciuna şi prefăcătoria le sunt străine.

— Of, Robert, ce ciudat sună teoria asta în gura ta!

— Câţi ani ai, Patricia? o întrebă brusc după ce viră pe strada Bucuriei.

— Treizeci.

— Ei, eu am împlinit luna trecută treizeci şi trei. Suntem din aceeaşi generaţie. Suntem părinţii acestor copii, dar ei sunt atât de diferiţi faţă de noi!

Tuşi încurcat observând că Patricia se înroşise din cauza acelui „suntem părinţii acestor copii". Tot timpul făcea gafe, era un tăntălău! Dar ea se întoarse cu toată faţa spre el şi îi zâmbi atât de sincer, încât îi alungă pe loc stânjeneala. Ea înţelegea întotdeauna ce voia el să spună, înţelegea ce era dincolo de cuvinte.

— Ştii ce cred eu? Şi noi am fost crescuţi cu multă dragoste şi blândeţe, dar, din când în când, mai eram disciplinaţi, nu-i aşa? Descopeream că există o limită. Poate de aceea personalitatea noastră nu s-a dezvoltat în totalitate… şi cu această ultimă remarcă tonul ei deveni cenuşiu.

Mai târziu, pe parcursul zilei, avu ocazia să o vadă cu grupa ei pe malul micului lac unde se străduia să le capteze atenţia construind cu ei o bărcuţă. Ţinând cont că avea o grupă de copii cu vârsta de şapte ani, se descurca binişor, iar înspre după-amiază le auzi strigătele de bucurie când micul vas a fost lansat. Era o bună învăţătoare, plină de talent şi devoţiune, deşi până şi pe ea o vizitaseră Gardienii de două ori şi primise o mustrare scrisă.

Gardienii apăruseră doar de puţin timp, să fi fost un an sau doi… Patrulau prin Centrele de Educare şi ascultau orice plângere adresată de copii. „Domnul învăţător nu a vrut să-mi dea nu ştiu ce jucărie",

„Domnul învăţător n-a dorit să vină cu noi în curte", „Domnul învăţător a spus că desenul meu poate fi îmbunătăţit" etc. etc. Primise şi el o atenţionare în Cancelarie, deşi nu o prea luă în serios. Însă după câteva luni se auzi de o învăţătoare care a fost supusă judecăţii Consiliului Copiilor. Şi care nu a fost graţiată. Mai mult nimeni nu avea curaj să povestească. Fusese exclusă din Sistemul de învăţământ, asta era sigur, dar în fond ce i se putea întâmpla? Ce crimă făcuse? Refuzase unui ţânc o jucărie?

Nu peste mult timp Robert aflase răspunsul la această întrebare şi răspunsul îi dădu fiori. Însă tot i-a fost greu să creadă. Poate că erau doar zvonuri…

Când ultimul din cei zece părinţi de la grupa lui veni să-şi ia copilul acasă, Robert se apucă în grabă să-şi scrie raportul zilnic. Erau atâţia indicatori, atâtea rubrici de completat, atâtea plusuri şi minusuri de înscris în dreptul fiecărui elev, apoi justificarea fiecărui minus şi explicarea pe larg a măsurilor viitoare pe care el, învăţătorul, le preconiza, trasarea „liniilor de forţă" în strategia didactică pe care avea de gând s-o urmeze… încât după fix două minute de concentrare se simţi cuprins de greaţă. Un timp trăise cu ferma convingere că nimeni nu citeşte toate acele porcării, dar aflase că lucrurile nu stătea aşa. Exista un departament în cadrul Misiunii Formatorilor care se ocupa cu linsul acestor hârtii. Când vreunul din ei făcea indigestie venea să inspecteze Centrul de Educare de unde plecase raportul cu pricina.

O, doamne, aceşti Formatori chiar îi dădeau dureri de cap! Nu era destul că-i chinuiau pe ei cu şedinţe de noapte care le răpeau din timpul liber, din timpul de odihnă, nu era destul că îi făceau să înghită iar şi iar lozinca aceea cu „Învăţătorul este apostolul zilelor noastre!", acum începuseră să intre şi în viaţa elevilor. Fiecare grupă avea programată o dată pe lună vizita unui Formator, vizită care se desfăşura în absenţa învăţătorului.

Robert putea să jure că observase anumite schimbări în comportamentul copiilor după câteva astfel de întâlniri. Şi nu erau schimbări în bine!

— Mă iei şi pe mine spre casă? Ai terminat?

Uitase că Patricia îl aştepta. Astăzi era un pic întârziat, fiind şi de serviciu pe strada lui, dar nu putea s-o refuze.

După ce o lăsă în cartierul ei liniştit, fără vacarmul acela încântător făcut de copiii din fiecare casă, viră spre cvartalul său

gândind că nu va mai avea timp pentru masa de prânz. În zece minute trebuia să fie în centrul Străzii Jucăriilor şi să patroneze plin de voie bună orice joc ar fi vrut să joace micuţii din cele câteva case. Era dificil, pentru că erau de vârste diferite şi conflictele izbucneau din nimic.

Ştia însă ce minunat era să poţi să laşi pentru două ore copiii în grija altcuiva, gustase şi el din această îmbătătoare libertate şi acum era el la rând pentru bucuria altora. Firesc ar fi fost să meargă şi Cami, măcar uneori, dar ea era atât de neajutorată cu copiii, încât Robert îşi asumă în totalitate această sarcină. Pe Cami ar fi terorizat-o orice ţânc.

Nici nu închisese bine uşa garajului când auzi un ţipăt în josul străzii, cam în dreptul mestecenilor din faţa vilei Albu.

Alergă cât putu de repede, dar nu ajunse la timp ca să prevină al doilea atac cu lopăţica pe care fetiţa de şase ani a familiei Albu îl îndrepta cu perseverenţă asupra copilaşului mai mic al vecinilor, cu care de altfel părea că se jucaseră în bună pace până atunci.

Nu era corect! Legea spunea că se pot lăsa la joacă liber pe stradă doar copii cu vârsta de peste doi ani şi jumătate, ori acesta era evident mai mic. Şi nici nu începuse programul. Mai erau trei minute.

— Cum e posibil aşa ceva?!

Era madam Meianu, mama sugarului.

— Credeam că cineva supraveghează copiii…

— Doamnă, eram aici, deşi în acest moment mai sunt două minute până la ora de începere, vă rog… N-a păţit nimic puştiul… Ce vârstă are?

— I-a aruncat cu nisip în ochi, acum va trebui să-l duc înăuntru, cu toate că îmi planificasem alte activităţi. Şi nu ştiu ce vreţi să insinuaţi cu vârsta.

Dar ştia foarte bine, fiindcă îşi luă copilul care se înroşise de urlat fără să mai spună nimic despre ora de începere a programului.

Robert întoarse spatele fetiţei agresoare şi îşi începu plimbarea de-a lungul străzii. Ar fi dorit să fi putut să-şi schimbe măcar pantofii cu o încălţăminte mai uşoară, dar acum chiar nu mai era timp. În faţa fiecărei case apăreau trei-patru copii de diferite dimensiuni şi cu cele mai năstruşnice idei fermentându-le în căpşoarele drăgălaşe. Era o zi foarte plăcută, cu o temperatură atent dozată de la Centru, cu adieri jucăuşe de vânt în frunzişul foşnitor, dar Robert ar fi pariat că dincolo de peretele Cupolei lor soarele îşi făcea de cap şi contribuia la dezmăţul algelor albastre. Cât i-ar fi plăcut să se plimbe pur şi simplu

pe stradă, fără să facă efortul de a ghici locul următorului conflict! Dar ziua începuse rău şi, cu tot calmul şi seninătatea parametrilor calculaţi, avea să se sfârşească tot rău.

Prima oră a serviciului nu se petrecu nimic ieşit din comun. Ajutase fetele spălăcite ale familiei Tanase să deseneze cu jeturile color siluete care chiar stăteau în picioare fără să se prăbuşească, dovadă că erau corect proporţionate, îl convinsese pe Leon să îi cedeze şi fratelui său maşinuţa cu pedale cu care acesta de îndată a râs la pământ căsuţele construite de micuţii Brebu stârnind un cor de smiorcăieli, apoi, pe când le ajuta plin de râvnă la reparaţii, Miki sparse un geam cu o piatră cu care aruncase după o pisică…

Hm, toate bune! Prea bune! Tocmai se prefăcea în miliţian încercând să devieze maşinuţa condusă de şoferul vitezoman de la o a doua catastrofă pentru constructorii Brebu, când văzu în dosul unui gard pe Ninel.

Se lovea cu capul de zid.

Stătea jos, cu picioarele îndoite sub el şi se legăna înainte şi înapoi cu regularitatea unei pendule, doar că la fiecare apropiere de perete se lovea cu fruntea de el.

Robert transpiră şi simţi cum i se lipeşte cămaşa de spate. Încercă să plece cât mai neobservat din mijlocul străzii. Izbitura cu capul era contagioasă. Dacă îl vedeau ceilalţi, era foarte probabil că se vor aşeza cu toţii cuminţi pe lângă zidurile caselor şi îşi vor sparge capetele cu atenţie şi metodă.

Strecură o mână în buzunarul hainei şi scoase aparatul. Apelă pe Ludovic, farmacistul. Ninel era băiatul său. Nu răspundea nimeni acasă la ei. Unde puteau să fie?

Trecu prudent în spatele gardului de beton şi se apropie de băieţel. Avea vreo cinci ani şi era un copil frumos. Îi plesnise pielea pe frunte şi sângele se amestecase cu praful pe obrajii lui.

Robert ştia regulă, dar efectiv nu se putu abţine. Trebuia să oprească bufniturile surde sau, dacă nu, avea să urle el însuşi mai rău ca sugarul cu nisip în ochi. Se aplecă încet şi luă copilul în braţe. Ninel nu păru să simtă că s-ar fi petrecut vreo schimbare, se legăna chiar şi aşa, în braţele lui şi îl lovea cu capul în umăr. Îl strânse tare cu o mână şi trimise un nou apel spre familia Montel Ludovic. Niciun răspuns! Unde era Ludovic? Ce făcea? Rămăsese singur cu nevasta, nemernicul?

Se zăpăcise de tot! Trebuia să apeleze serviciul de urgenţă,

desigur.

Iar copilul se legăna buf-buf-buf în braţele lui!

Îşi simţi gâtul ud, mută băiatul pe celălalt braţ şi constată că l-a murdărit cu sânge. I se topiră genunchii: nu avea voie să intervină. Dacă acum l-ar fi strigat alt copil cum ar fi apărut? Cum?

Se muta de pe un picior pe altul cu copilul care îi părea tot mai greu. Trecuseră cam trei-patru minute de când apelase serviciul de urgenţă, numărul special, cel pentru copii. Probabil aveau să vină foarte discret, ca să nu inducă sentimente de nesiguranţă puştimii care se juca în continuare sub umbra copacilor, de-a lungul străzii.

Deodată auzi un plânset undeva mai încolo, după glas ar fi zis că era Monica Tanase. Ce să fi fost? îi spulberase cineva figurinele de spumă? Iar el nu putea interveni!

Apucă iar aparatul în palma transpirată. Patricia l-ar fi ajutat, nu stătea decât la câteva sute de metri distanţă şi putea să plece de acasă oricând. Îi trimise chemarea.

Venind de pe o stradă lăturalnică apărură şi doi asistenţi de la urgenţă. Singurul semn distinctiv era bulina verde de pe umăr. Îi făcură semn să stea liniştit, îi injectară băiatului ceva şi îl înveliră cu totul într-o pătură. Plecară fără un cuvânt, lăsându-l mut, perplex. Îşi privi mâinile pătate şi-l auzi pe învăţătorul Cancelar chiar în spatele lui:

— Întotdeauna am ştiut că vei face o prostie până la urmă.

Robert se întoarse şi dădu cu ochii de capul ca o sfeclă al superiorului său. Oricât încercase să se autosugestioneze, nu reuşea să scape de antipatia profundă pe care o nutrea faţă de acest individ. Era genul de director căruia îi plăcea să lucreze numai cu femei. De-a lungul timpului, îndepărtase toţi ceilalţi învăţători de la Centrul lor, doar Robert se ţinuse tare. În fond, putea să-l compătimească: acest măreţ Cancelar era nesigur, nu suporta competiţia, un alt bărbat era perceput ca o ameninţare la postul său…

— Să înţeleg că m-aţi pândit?

— Te-am supravegheat, da. Asta e datoria mea, să veghez ca totul să meargă bine. Ai încălcat regulă, domnule învăţător. Ai încălcat legea siguranţei copiilor.

— Acest copil e bolnav, îşi făcea rău singur.

— Din cauza imprudenţei tale şi celorlalţi li se putea întâmpla ceva rău cât timp ai lipsit dintre ei.

— E absurd! izbucni.

— Ai grijă. Nu voi putea declara, dacă voi fi întrebat, că nu am auzit cuvintele pe care le-ai spus.

— Desigur.

Robert îi întoarse spatele. Se gândea să meargă acasă pe aleea care unea curţile prin dos, aşa încât să scape nevăzut de copii. Avea să-şi schimbe rapid cămaşa, se va spăla pe mâini şi se va întoarce pe stradă.

— Te-am notat, să ştii. Îl mai auzi scrâşnind pe Cancelar. Făcu un gest de lehamite din mână şi nu răspunse. Nu mai putea îndrepta nimic, era în rahat.

Trecu printre boscheţii care delimitau curţile şi intră în casă prin uşa din spate. Se opri în spălătorie, luă o cămaşă întinsă la uscat, se schimbă. Între timp privi prin ferestruica ce dădea spre colţul străzii şi trăi un sentiment de uşurare când o văzu pe Patricia printre copii.

Se spălă pe mâini ceva mai calm şi ieşi. Cami nici nu se auzea. Probabil pregătea cina.

Abia târziu în noapte mai avu răgaz să se gândească la ce se petrecuse. Simţea un fel de neliniște interioară.

— Nu dormi? şopti Cami. Căţelul dintre ei scânci.

— Mă gândesc la ziua de azi. E posibil să laşi un copil să… Nu pot pricepe.

— Eu cred că se tem să nu se repete dezastrul din Cupola Optsprezece.

Robert se gândi la moartea în masă a copiilor pe care televiziunile o prezentaseră anul trecut doar la ore foarte târzii, repetând la începutul şi la sfârşitul transmisiei măsurile de dezinfecţie.

— Nu mă înţelegi. Boala se ia prin văz, prin imitare. Dacă îl vedeau ceilalţi, eu nu aveam ce face, oricum. Ce strică faptul că l-am luat în braţe?

— Ai lipsit dintre copii, poate ar fi venit să te caute şi… nu ştiu, Robert. Ce mă înspăimântă cel mai tare este că se aflau afară şi copiii noştri, ar fi putut să-l vadă şi ei… şi atunci…

Se lăsă tăcerea şi o vreme crezu că femeia de lângă el adormise. Auzi din dormitorul mic mârâitul acela ciudat. Era Lorie. Apoi mârâi şi Felix, dar nu putea fi sigur. Se înfioră. Îşi auzise şi elevii lătrând aşa, uneori făceau şi nişte gesturi cu mâinile.

— Nu ţi se pare că vorbesc într-o limbă a lor? zise Cami abia

perceptibil.

Fiorul îl străbătu din nou, dar nu răspunse, se prefăcu adormit. Exact asta credea şi el, că aceşti copii comunică printr-un limbaj secret.

Se aşteptase ca ziua de marţi să fie o zi încordată şi nu s-a înşelat. Învăţătorul Cancelar îl invită la el în birou, înainte de începerea programului, şi îl anunţă cu un glas periculos de calm că la următoarea abatere se vedea silit să-l excludă din Sistemul de învăţământ. Deschise ochii mari: nu putea fi adevărat! Cancelarul zâmbi satisfăcut şi Robert receptă rânjetul ca pe-un cuţit înfipt în spate. Din uşă se întoarse să întrebe:

— Dar copilul? Ninel?

— S-a rezolvat, du-te la grupă şi, mai ales, ai grijă.

Îl ascultă întocmai, de ce să-şi mai facă singur probleme? Programa era astfel concepută, încât să ofere copiilor şansa reală de a se bucura de copilărie. Nu era necesar să li se predea nimic teoretic, întrucât cunoaşterea practică, nemijlocită a mediului şi a lumii era cu mult mai importantă. Sarcina învăţătorului era una singură: să furnizeze informaţiile cerute de elevi, în cantitatea pe care aceştia o doreau. Desigur, în culise, acesta trebuia să urmărească evoluţia fiecărui „educabil", să-l noteze în taină, să-i dea calificative. Un învăţător bun ştia să stimuleze interesul elevilor, să deschidă noi subiecte atractive pentru ei.

Dar, de când apăruse Vaccinul, totul se transformase. La majorat, o simplă inoculare de ser, descoperirea mileniului, mărea capacitatea de învăţare a creierului şi viteza de acumulare a datelor. Oamenii deveniseră mai inteligenţi. Poate că în scurt timp nici nu va mai fi nevoie de ei, de învăţători…

Era un gând amar.

La amiază reuşi să ajungă acasă la timp pentru un prânz rapid, în picioare, în bucătăria însorită. Cami îi lăsase ceva pe o farfurie. Privi strada. Mai avea cincisprezece minute, nu apăruse niciun copil. Avea timp să îmbrace un tricou lejer, să-şi ia altă încălţăminte. Trecu spre spălătorie, nu era nimeni în casă. Probabil Cami se juca undeva afară cu toată trupa. Pe hol se împiedică de ceva: era o carte. Cât de rău îi părea de cărţi! Erau obiecte rare şi scumpe, dar nu le putea refuza copiilor dorinţa de a le privi, de a se juca cu ele, cu toate că aveau la dispoziţie atâtea alte dispozitive cu imagini şi poveşti înregistrate pentru ei.

Mai avea vreo douăzeci de cărţi cu totul… Privi coperta: Fraţii Grimm.

Întors în bucătărie mâncă sandvişul şi ieşi în curte. Într-adevăr, Camelia era în mica livadă din spate cu cei trei copii. Cel mic îi dormea în braţe.

Cele două ore de serviciu trecură fără incidente semnificative. Încercă să antreneze cât mai mulţi copii într-un joc cu mingea, iar cei mici au avut plăcerea de a se târî în voie pe nisipul din jurul leagănelor. Totuşi, era foarte atent la ţâncii din jur: lovitura cu capul era extrem de contagioasă. Acolo unde a mai apărut, au fost de fiecare dată mai multe cazuri şi niciodată nu părea că boala ar fi fost complet eradicată. Un adevărat flagel! se gândi că şi copiii lui puteau fi în pericol şi descoperi cu uimire că această constatare nu-l emoţionează. Atenţia i se concentră în acest punct şi se trezi cu o minge în cap. Râse şi continuă jocul, dar în sine era tulburat. Îşi amintea că părinţii lui îl iubiseră şi că el îi iubise pe ei. Unde era acel sentiment acum?

Ninel lipsea de pe stradă şi nimeni nu arăta mirare. Poarta de la casa farmacistului era închisă şi din interior nu răzbătea niciun zgomot. „Ninel s-a rezolvat” – propoziţia îi licărea în minte ca un bec enervant.

La ora şaptesprezece reveni acasă. Trandafirii de pe alee răspândeau un parfum ireal de frumos şi îi trecu prin cap ideea că într-o zi, cândva în trecut, tot pământul fusese la fel de frumos cum era acum doar sub cupole. Afară domnea iadul.

Cami îl întâmpină zâmbitoare. Citise copiilor o poveste şi o ascultaseră cu plăcere. Şi ei îi făcuse plăcere să le citească adăugă ea, apoi se opri încurcată, realizând că implicit mărturisise că de obicei acest lucru nu-i plăcea.

— Şi ce le-ai citit?

— Albă ca Zăpada. Lorie şi Felix s-au supărat pe mama vitregă, dar mă aşteptam la asta.

— Vezi că arzi clătită! Unde sunt acum?

— Se joacă în spate, au fost cuminţi azi.

— Mă duc la ei.

Intră în dormitorul mic unde dormea Edi şi-l privi în tăcere. Nu semăna nici cu el, nici cu maică-sa. Un băieţel brunet cu ochi verzi. Nimeni dintre ai lor nu arăta aşa.

Afară îi găsi pe Lorie, pe Felix, pe Armand, copilul directorului

de la compania Teglă, şi pe Anna, fetiţa unui cuplu mai în vârstă care se mutase în zona cu copii a oraşului numai de curând.

Se jucau cu păpuşile, dar cumva într-un mod solemn. Nici măcar nu-l băgară în seamă, aşa că se opri tăcut în pragul verandei. Îi urmărea cu atenţie, tot ce spuneau, tot ce făceau, era deja o deformaţie profesională. Lorie şi Armand erau liderii incontestabili ai grupului. Ca de obicei, se părea că jucau un fel de scenetă. Lorie inventa scenariul pe loc, nimeni nu se împotrivea, iar Armand îl punea în aplicare urmat de ceilalţi doi. Judecau o păpuşă. S-a votat ceva. Robert nu putea auzi tot ce-şi spuneau, nu deslușea clar cuvintele lor, iar din când în când îi auzea mârâind scurt, pufnind, plescăind din limbă.

Păpuşa a fost dusă cu alai în grădină, în locul unde făceau grătare. La butucul pe care tăiau carnea păpuşa a fost silită să îngenuncheze.

Felix luă toporişca cu care Robert încerca să facă surcele.

— Tati, ai grijă să nu te loveşti! strigă de pe alee, dar Lorie îl privi sever, pentru că se amestecă în jocul lor.

Fiul său reteză capul păpuşii dintr-o lovitură. Mecanismul mai mişcă puţin din mâini şi din picioare. Robert se apropie. Îi părea rău, fusese o jucărie scumpă.

— De ce anume s-a făcut vinovată?

— Ea este mama vitregă. catadicsi Lorie să-l informeze. S-a purtat urât cu Albă-ca-Zăpada. Nu ne-a plăcut cum s-a terminat povestea.

— Asta merită părinţii care nu au grijă de copiii lor. completă Armand foarte convins.

— Dar acum n-o să vă mai puteţi juca cu ea. Nu cred că pot s-o repar.

— Cine se mai joacă cu ea? E moartă. O îngropăm.

Abia atunci văzu groapă mică dintre tufişurile de iasomie. Dar o săpaseră înainte, se gândi. Înainte să o judece…

Nu se poate să fi venit atât de repede! Dar ei erau în curte şi Cancelarul îi conducea spre clădirea principală a Centrului de Educare. Gardienii!

Se înşelase crezând că va scăpa aşa uşor… Ce să le spună? Cum să se explice? Teama îi circulă rapid prin tot sistemul nervos.

Elevii săi doriseră să deseneze în dimineaţa aceea, iar doi dintre ei, care s-au opus ideii, jucau împreună un joc virtual. Păreau liniştiţi,

ar fi putut lipsi un minut? Voia să-i spună ceva Patriciei, nici el nu ştia exact ce…

Ieşi pe coridor şi o văzu venind în fugă. Deci ştia de Gardieni, îi văzuse şi ea!

Ajunse lângă el şi îl privi intens, nu-l mai privise niciodată în acest fel.

— Patricia, au venit Gardienii, ai văzut. Cred că am încurcat-o.

— Pentru mine au venit. Uite, am vrut să-ţi dau asta. Dacă vreodată ţi se întâmplă ceva şi vei fi silit să fugi în exterior…

— Să fug în exterior? De ce?

— Ca să nu fii executat, cum a fost învăţătoarea de care ai auzit, sau cum voi fi probabil şi eu.

— Dar de ce?

— Te rog, ascultă-mă. Ia asta. E un semn de recunoaştere. Afară vei găsi sprijin. Nu o arăta nimănui de aici. Să întrebi de Serena.

— Dar nu înţeleg!

— Intră la grupa ta, să nu te vadă cu mine.

Îl împinse pe uşă înăuntru şi îi auzi paşii îndepărtându-se. Avea în palmă un fel de insignă. O puse în buzunar.

După o jumătate de oră o văzu pe Patricia plecând cu Gardienii. Pe el nu-l căută nimeni. Se simţea confuz.

Patricia nu se mai prezentă la Centrul de Educare nici a doua zi, nici în zilele următoare. O învăţătoare nouă îi luase locul de îndată. Nimeni nu spunea nimic, nimeni nu cuteza să întrebe. Toţi păreau s-o fi uitat. Robert încercă să nu se mai gândească la ea. Îşi încheiase săptămâna de serviciu pe stradă, o adevărată uşurare, acum putea să se ocupe mai temeinic de documentare, putea să citească articole despre modele educative, putea să stea mai mult cu… Lorie şi cu Felix. Sau cel puţin să încerce. De când bătătoriseră pământul peste mormântul păpuşii se simţea ciudat în preajma copiilor. Însă nu se aştepta în niciun caz la surpriză din ziua de joi a săptămânii care a urmat.

— Am sosit! a strigăt de cum a intrat în bucătărie, pentru că locul părea pustiu. Iubito, unde sunteţi?

— Aici, auzi glasul Cameliei.

Tonul ei stins îl miră. Întotdeauna făcea eforturi considerabile (şi vizibile) ca să pară extrem de bine dispusă în prezenţa copiilor. O găsi în dormitor, aranja nişte flecuşteţe din sertarul noptierei.

— Ce este cu tine?

— Nimic.

— Copiii sunt bine?

Lovitura cu capul! Ajunsese la ei până la urmă!

— Unde sunt copiii?

— În grădina din spate, se joacă. mormăi ea.

Ieşi pe uşă, dar atunci resimţi lipsa a ceva ce era mereu în preajma soţiei:

— Dar unde e Pixie?

Camelia izbucni în plâns. Era a doua oară în viaţă că o vedea plângând.

— L-au luat. Mi l-au luat pe Pixie, pe sufleţelul meu mic. Vor să vadă ce are înăuntru…

— Ce spui?

Ieşi fugind în grădină. Îi văzu lângă masa de grătar, la butucul unde executaseră păpuşa.

— Lorie!

Scâncelile căţelului îi zgândăriră urechile. Iubea mototolul acela de blăniţă albă, abia acum înţelegea cât de mult îl iubea. Nu putea suporta ca aceşti copii să-i facă rău, să-l chinuiască dintr-un capriciu.

— Lorie, opriţi-vă! Opriţi-vă acum, imediat!

— Poftim? se întoarse fiica sa jignită. Vrem să vedem din ce este făcut acest animal, ce e rău în asta?

— Lorie, lasă căţelul, vreau să vin să-l dezlegăm, îl doare. El este o fiinţă vie, nu este o păpuşă.

— Tocmai de aceea, vrem să ştim cum funcţionează.

— Foarte bine, scumpa mea, dar putem afla mult mai multe lucruri dintr-un film, împreună.

— Nu!

— Hai, fetiţo, dezleagă-l pe Pixie, nu ţi-e milă să-l vezi plângând?

Armand îl privea duşmănos. Ce tot căuta acolo copilul acela gras şi antipatic cu obrajii păstoşi? Robert simţi că-l urăşte. Se apropie cu pas hotărât. Va lua câinele, nu merita să moară în chinuri şi nici Cami nu merită o asemenea suferinţă!

Dezlegă bichonul înnebunit de frică, noroc că nu reuşiseră decât să-l lege. Ca să împrăştie tensiunea îi invită din nou înăuntru să vadă un film documentar despre câini, era sigur aveau aşa ceva în colecţie. Se lăsase o tăcere ameninţătoare. Socoti că e mai bine să-i lase în pace

dacă a reuşit să salveze animalul.

Se întoarse se plece.

— Trebe să plăteşti! strigă Armand în urma lui.

Îl frapă că avea tonul şi chiar intonaţia din glasul Cancelarului… Privi spre micul grăsan.

Grăsanul avea în mână pistolul lui taică-său.

*

Bomboanele energizante îi umeziseră gura, dar numai la început. Acum căldura şi aerul uscat al deşertului îl chinuiau mai tare decât înainte.

Se ridicase de la umbra tufişului şi porni fără ţintă. Nu putea sta pe loc din cauza algelor care se înfăşurau pe haine şi încălţăminte. Pentru asta erau vestele cu emiţători, dar fugise de acasă ameninţat cu arma şi acum trebuia să se descurce şi aşa.

Se spunea că în afara Cupolelor e iadul şi se părea că e adevărat. Că cei care circulă pe jos îşi pierd minţile din cauza aerului toxic. Şi că există acele creaturi mutante care…

Robert mai simţi o înţepătură în spate, apoi nu mai ştiu nimic.

Când se trezi se afla în interiorul unui cort, îi era frig şi avea senzaţia că trecuse mult, mult timp de când un copil îl ameninţase cu arma, de când propria sa fiică părea gata să-l reclame Gardienilor… Undeva ardea un foc într-o vatră, lumini gălbui jucau în jur fără să reuşească să scoată din întuneric adăpostul în care se afla. Încercă să se ridice.

— Stai liniştit, încă nu ţi-e bine, da' ai scăpat.

Întoarse capul în direcţia vocii şi desluşi umbra unei creaturi ghemuite. Era un om, un bărbat. Robert se aşeză în aşa fel încât să-l vadă. Între felul cum căzuse în deşert, ţintit în spate, şi omul acesta era desigur o legătură.

— Ai trecut testul, ai noroc. Altfel…

— Ce test? mormăi constatând că fălcile îi erau amorţite ca după anestezie.

O vreme bărbatul tăcu, punea vreascuri pe foc, mesteca într-un vas suspendat deasupra flăcării firave. Când vorbi din nou, Robert observă că era un individ cu aspect sălbatic, murdar şi cu ochi sclipitori.

— Testul? Păi, vreau să spun că eşti om, om pe de-a-ntregul, mă înţelegi. Nu faci parte din generaţia contaminată.

— Contaminată?

— Amestecată cu gootangi. Toţi îs corciţi, hibrizi, chiar dacă, atunci când te uiţi la ei, par oameni.

— Ascultă, trebuie să ajung la Serena. Am un semn de recunoaştere…

— Ştiu, ştiu, l-am găsit în buzunarul tău. Avem nevoie de orice ajutor posibil, suntem o specie pe cale extincţie. Aşa că eşti bine venit. Mai întâi vei sta de vorbă cu coordonatoarea noastră, Patricia, ea o să-ţi explice, sper să te luminezi la cap, omule. Acolo înăuntru sunteţi transformaţi în cloştile plozilor străini şi voi nici nu bănuiţi.

Robert începu să se simtă rău fizic. Adevărul se strecura rece în mintea lui, i se părea că-şi aminteşte de lucruri uitate, îngropate în adâncul memoriei şi asta îi provoca suferinţă.

Gootang! Cuvântul i se asocia cu ziua sfârşitului lumii şi nu putea să priceapă cum fusese posibil ca El să-l facă să uite totul…

Articol XVI. PRAF SCÂNTEIETOR ŞI FILAMENTE

Publicat Oct, 2012

În scurt timp, Angela nu avea să mai fie ceea ce fusese până atunci, dar, din fericire, nu ştia acest lucru. Ceea ce o preocupa în acea după-amiază prăfoasă de sfârşit de august era faptul că soţul ei înnebunise. Nu, nu era vorba de acea nebunie pe care o invoca atunci când se certau – ai înnebunit de tot, nu ştiu de ce m-am măritat cu tine! – de data asta era vorba de un rahat de nebunie adevărată, pentru că nebunii prefăcuţi se pot deosebi uşor, aşa cum auzise ea cândva, prin aceea că nu-şi sparg propriile geamuri.

Or, atunci când un medic chirurg înnebuneşte, e mai înţelept să te ţii la o distanţă respectuoasă, asta dacă nu-l poţi ţine pe el departe de oamenii cinstiţi care nu visează cum să-şi cresteze semenii cu acel scalpel nenorocit din trusa de piele neagră. Iar Mihăiţă al ei era un nebun adevărat, domnule! Pentru că îşi spărsese şi propriile geamuri, respectiv se crestase cu scalpelul, văzuse cu ochii ei, deşi nu găsise niciun corp străin în antebraţul stâng, aşa cum pretindea.

Angelica simţi nevoia imediată de a fuma, cu toate că nu era fumătoare. Era un obicei căpătat în liceu, la discotecă. Dacă nu te invită nimeni la dans, aprindeai o ţigară şi păreai preocupată şi interesantă, nicidecum singură. De asta avea nevoie acum, să pară interesantă în ochişorii ei, ai ei însăşi, pentru că nu se afla nimeni altcineva prin preajmă. Şi dorea această încurajare pentru că de fapt nu ştia ce

dracului să facă. Dacă nu aprindea imediat o ţigară, avea să înceapă să-şi roadă unghiile şi nu era frumos, nu?

Angela constată că oroarea, ca sentiment, avea gustul unui înec cu apă din canalul de dejecţii.

Se ridică de pe treapta însorită a terasei şi intră în casă. Trebuia să mai existe o ţigară prin sertarele bufetului de la bucătărie. Cotrobăi prin câteva locşoare, înjură cu glas tare când descoperi cheia franceză şi o şurubelniţă cap stea pe şervetele ei de damasc – el le arunca unde-i venea, în fond, poate că fusese nebun dintotdeauna – şi sfârşi descoperind o ţigară ruptă în sertarul cu dopuri de plută. Bună şi aşa, fir-ar să fie!

Inhală fumul, tuşi, ţigara se rupse fără speranţa de a mai forma vreodată un întreg. Pufăi din chiştoc îngustând pleoapele ca să n-o pişte fumul. Ar trebui să-i ducă ceva de mâncare lui Mihăiţă? În acest caz va fi nevoită să deschidă uşa, iar el va scăpa… Dar gura de aerisire din peretele de către grădină? Pe acolo i-ar putea da nişte sandvişuri evitând orice risc. Ce noroc pe ea că ciupercăria nu avea ferestre! Nebunul ar fi ieşit.

Din timp în timp îl mai auzea strigând-o, alteori lovea cu ceva în rafturile pe care ar fi trebuit să crească minunata ei cultură de pleurotus. Strivi chiştocul pe marginea chiuvetei: simţea undeva în adâncuri că ar fi avut o mare plăcere să stingă ţigara fix în fruntea lui. Fiindcă toată viaţa lor împreună – cinci ani – îi făcuse numai tâmpenii. În primul rând, o adusese în acest capăt de ţară, la cuca măcăii sau talpa iepii sau cum i-o mai zice locului unde nu doar nu că nu se aud trenurile, dar nici nu s-a auzit de trenuri! Ori ea era o fată de oraş. Ce folos că oraşul era la 30 de kilometri? Iarna nici nu se punea problema navetei. El venea acasă săptămânal, iar ea… ea rămăsese cu visul de-a avea un salon de frumuseţe pe veci neîmplinit.

Angela oftă cu năduf. Crezuse că măritându-se cu ditamai doctorul făcuse o partidă. Ce proastă fusese! Nu, naivă. A condamnat-o la singurătate acest ciopârţitor de trupuri. Suspină şi constată surprinsă că se făcuse linişte. Era unul din acele momente când totul în jur tace, vântul se opreşte, nicio pasăre nu cântă şi parcă se suspendă şi timpul. Cât ura momentele astea! Ascultă încordată. Nu auzea decât un sunet vag, ca de scoică, în urechea ei dreaptă. Îşi ţinu respiraţia… totuşi de undeva venea abia simţit un mic hârşâit, ceva indefinit, ca şi cum cineva s-ar juca rupând bucăţele de hârtie. Păşi în vârful

picioarelor spre uşa cămării. Deodată simţi că inima începe să-i bată nebuneşte, deşi nu… nu îi era frică. Avu inexplicabila convingere că dincolo de perete, în cămară, era ceva. Ascultă. Linişte şi… hââârşşşt. Sunetul acela care îi ridica părul pe ceafă – ceva insuportabil, ca unghiile pe tabla clasei când fosta colegă de liceu, Popeasca, era scoasă la răspuns – se auzi din nou, acum puţin mai tare.

Pauză. Îşi ţinu respiraţia. Liniştea părea că se adânceşte într-un mod imposibil. Angela se simţi îngheţată, suprafaţa pielii ei avea să crape în mici fisuri, pentru că da, din cămară percepea acum o şoaptă.

Dar clipa de emoţie intensă nu dură prea mult, din fericire, şi suspansul se spulberă în cascadă sonoră şi familiară de vase sparte. Asta era ceva cu care Angelica putea să se descurce, aşa că deschise brusc uşa. Se gândi că fusese imprudentă, fiindcă după zgomot era de aşteptat ca Mihăiţă să apară dintre borcanele cu murături – Mihăiţă, evadat în mod surprinzător din ciupercărie… Totuşi nu era decât motanul. Ţâşni printre picioarele ei pe când ea încă se aştepta să-şi vadă soţul. Jingărel părea extrem de ofuscat după felul cum pocnea din coadă şi strănuta. Nici nu ştia ce să facă mai întâi: să-şi pieptene dintre urechi pânzele de păianjen sau să execute un purice care-şi făcea de cap pe şalele lui vărgate.

Angela nu-şi putu reprima pornirea de a-i trăsni un şut. Lovitura transportă felina cam doi metri prin aer, după care mâţul ateriză pe toate cele patru labe şi continuă să strănute, să pufnească, să scuipe. Dacă în general nu simţea nimic faţă de animale, cu condiţia să nu murdărească, să nu îşi împrăştie microbii prin casă şi să petreacă afară, unde le era locul, de data asta femeia se enervă de-a binelea. Scârba de motan începuse să vomite pe covoraşul nou de pe hol, adică acolo unde îl propulsase chiar piciorul ei.

— Şiţ afară! Şiţ afară! se pomeni urlând.

Nu erau lucrurile destul de nasoale? Mai trebuia să cureţe şi după motanul lui Mihăiţă?

Jingărel o zbughi spre ieşire, dar tot lăsă pe covor un mic dar. Angela se apropie plină de repulsie se evalueze situaţia: cârpă sau mop?

Pfui! Era revoltător! Bestia de motan mâncase insecte?! Vii? Care se uscau rapid, îşi întindeau aripile transparente şi decolau? Înşfăcă mopul şi turnă domestos direct pe „pată”, aşa cum o sfătuiau instrucţiunile. Şterse, clăti, ucise victimele care nu avuseseră inspiraţia

de a evacua rapid ghemul regurgitat.

De ce toate i se întâmplau numai ei?

Trecu în baie şi se spălă pe mâini temeinic, aşa cum Mihăiţă declarase că o face doar înainte de operaţii. Îşi inspectă rapid punctele negre de pe nas şi se pomeni că o pişcă ceva pe genunchi. O insectă! Probabil una din cele care scăpaseră. O insectă din stomacul infect al pisicii… Strivi sub talpă gândacul carnivor mirată de rezistenţa opusă de elitrele lui. (De unde ştiu cuvântul ăsta?!) Constată că pe genunchiul ei micuţ a şi răsărit o pată roşie. Iisuse! Nu va mai accepta animalul în casă pentru nimic în lume, îşi jură pe când se badijona cu spirt. Sub nicio formă, auzi, Mihăiţă? Teribil îi plăcea să se certe cu el în gând. Acolo era teritoriul unde el nu-i putea răspunde cu replicile lui usturătoare, nu-i putea întinde obişnuitele lui capcane în care ea cădea inevitabil făcându-l să râdă până se prăpădea şi-o numea „blondă". Aici, ea făcea legea, îl supunea unor interogatorii reci, de o logică implacabilă, îl determina să capituleze umilit.

Oricum, era cazul să-i ducă ceva de mâncare misoginului de bărbatu-său. Măcar şi numai pentru ca să-l întrebe cum să-şi trateze înţepătura. Se îndreptă spre bucătărie prin casa tăcută. Mihăiţă se vede că adormise, nu mai striga.

Trecând prin faţa ferestrei largi a camerei de zi, aruncă o privire afară şi se pomeni invadată de un sentiment straniu, ca şi cum s-ar fi dezlipit pentru totdeauna de lucrurile şi lumea din jur (pe el me – cum scria pe unele etichete de cosmetice). Ce dracu' era asta? Se opri cu mâna la tâmplă, inspiră aerul călduţ impregnat cu mirosul miilor de cărţi adunate de Mihăiţă în nesocotinţa lui. Soarele desena hărţi pe suprafaţa bibliotecii, golfuri de umbră şi mări de lumină tremurau tăcut. În razele piezişe, Angelica desluşi fire de praf strălucitor învârtindu-se într-un fel de dans spiralat ca o galaxie miniaturală. Spaima de nebunie o readuse cu tălpile pe suprafaţa covorului. Ce pornise să facă? Aha! Să-i ducă de mâncare lui Mihăiţă, lasă prostiile cu galaxii şi cărţi!

Ajunsă iar în bucătărie, asamblă câteva felii de pâine cu salam şi brânză. Să-i facă o cafea? Nu, i-ar fi dat energie să bocăne. Mai bine o sticlă de apă minerală şi atât. Brusc, se opri paralizată ca şi cum o şopârlă rece i s-ar fi strecurat pe sub guler. În cămară era ceva.

Tăcerea aceea înfiorătoare se instală, era aproape ca senzaţia de paralizie din somn, era o tăcere care apăsa material, aşa încât aerul

devenea dens şi imposibil de străbătut. Angelica îşi dori teribil să mai fie cineva cu ea în cameră, o prietenă, o fiinţă care s-o scoată din coşmarul acesta. Îşi dori să fie puternică şi curajoasă, să fie altcineva şi să aibă forţa să intre în spaţiul îngust şi întunecat, să vadă odată ce este în cămara ei de femeie cinstită?!

Începu să facă paşi, se simţea ca un cosmonaut mergând pe suprafaţa lui Jupiter. Mâna ei dreaptă aprinse întrerupătorul şi cămara se lumină. Jingărel spărsese borcanul cu castraveţi de vară puşi la acrit care acum arătau ca nişte peşti morţi într-o băltoacă puturoasă.

Hâârrrşşşt!

Sunetul, o, doamne, sunetul acela era acolo. Se gândi că probabil a albit complet şi nu va mai fi nevoie să se decoloreze când doamna Antigona, coafeza, o va vopsi cu Londa numărul şapte, blond.

Întoarse capul milimetru cu milimetru spre peretele unde obişnuia să atârne la uscat buchete de cimbru, măghiran şi busuioc. Lipit de suprafaţa neregulată a tencuielii stătea liniştit un gândac mare cam cât un lighean. Îşi frecă din când în când labele din faţă şi atunci se auzea acel „hââârşşşt". Angela constată că oroarea, ca sentiment, avea gustul unui înec cu apă din canalul de dejecţii. Se smulse din locul unde se afla, chiar cu pericolul ca picioarele să-i rămână implântate în pământ de la genunchi, şi ieşi trântind uşa. Disperarea îi dădu suficientă putere să mute bufetul plin de vase până în dreptul intrării, aşa încât nici măcar un gândac forţos ca Gregor Samsa să nu poată ieşi.

Cine dracu' e Gregor Samsa? se întrebă ieşind în fugă din casă. Nu avusese niciun coleg cu numele ăsta, poate era vreun prieten de-al lui Mihăiţă…

*

— Le vrei sau nu le vrei? N-o să stau aici să mă rog de tine!

Mihăiţă trase înăuntru pacheţelul cu mâncare şi sticla de apă. Nu era înţelept s-o zgândărească pe Angela când se afla în dispoziţia aceea… Abia când mâncarea era lângă el, în umezeala întunecoasă a ciupecăriei, avu curajul să-i spună:

— Hai, Angie, fii fată de treabă şi dă-mi drumul. Nu vreau să fac rău nimănui. Nu am tăiat-o pe Dorina fără motiv. Uneori procedurile medicale sunt…

— O, mai taci! Nu înţeleg ce răzbunare o fi şi asta, dar logica unui nebun e cu fundu' în sus. N-a mai vrut şi ai mutilat-o!

— Ce să vrea? Doar nu îţi imaginezi că era ceva între mine şi fata

aceea. Am gusturi mai elevate, zău! O grasă şleampătă şi lipsită de creier: ce m-ar fi putut atrage la ea? I-am extirpat un furuncul de la baza nasului, n-am vrut s-o mutilez. Şi acolo am găsit…

— Ei, vezi? Vezi că nu ne înţelegem? Câtă vreme susţii prostia aceea, e clar că eşti nebun.

Şi Angela se ridică hotărâtă. Terminase aici.

*

Petrecu restul amiezii pe banca din grădină, sorbind arar din paharul cu citronadă. Cerul era senin până în profunzimile sale, de ceva timp nu mai plouase, iar adierile calde ale vântului cercetau frunzişul copacilor din jurul casei. Nici nu crezuse că la ţară poate fi atât de mult praf, aproape mai mult ca pe strada centrală pe care copilărise! În oraş aş fi chemat deratizarea! Dar aici? se gândi cu amărăciune că poate vecinul Georgel, dacă l-ar fi găsit treaz, ar fi acceptat să vină înarmat cu o lopată să ucidă gângania. Era pusă în neplăcuta situaţie de a interacţiona cu fel de fel de indivizi, asta din cauza lui Mihăiţă. Scumpul ei soţ considera că el face destul pentru casă, aduce un venit consistent, şi toate celelalte probleme îi revin ei, în mod firesc. Şi dacă printr-o minune se apuca de ceva, se credea tot chirurg, cu asistentă în dreapta şi nu avea decât să zică: „pensă!", „depărtător", „aspiră" şi alte cuvinte magice care concretizau în palma lui unealta propice. Când se stricase butucul uşii de la intrare… dar mai bine nu, să nici nu-şi amintească!

Problema de actualitate era ce va face cu Marele Gândac de Cămară. Cu Gregor Samsa. Dintr-odată îşi dădu seama că ştia cine era Gregor Samsa. Ciobul sclipitor de luciditate o făcu să sară în picioare: era dintr-o carte! Se apropie de casă, intră în livingul mare tapetat cu volume pe toţi pereţii. Întotdeauna considerase că e o încăpere sufocantă cu atâtea mii de cărţi ticsite acolo, aerul era impregnat cu miros de praf, de hârtie veche, de coperţi îmbâcsite. Mihăiţă adora mirosul cărţilor şi uite, acum îi dădea şi ei un fel de satisfacţie, pentru că – nu se ştie cum – se pare că (citise?) o carte. Nu-mi amintesc s-o fi citit. Culmea, pusese mâna exact pe volumul care trebuia, mare mirare! nimic nu indica din exterior că acolo era vorba de Gregor Samsa, întrucât pe coperta maro scria doar „Kafka". Se aşeză pe fotoliul pe care obişnuia să stea zile întregi Mihăiţă. Privi rafturile bibliotecii cu neîncredere. Avea senzaţia că nişte chestii vechi se trezesc la viaţă în mintea ei, cam aşa ar fi trebuit să se simtă un amnezic în primele

momente când începe să-i revină memoria. Mda, își amintea de un general pe nume Aureliano Buendía. Categoric. Și de o Arhivă monstruoasă unde erau scrise toate, toate faptele și toate numele oamenilor care au trăit vreodată, o arhivă prin care scotocea José. Hans Castorp se rătăcise în viscol, iar Joseph Knecht s-a înecat…

„Mintea ta e un software. Programează-l!”

Se ridică tremurând din fotoliu. Ascultă cu atenție. Era o liniște pătrunzătoare până la os. Ultima rază de soare mângâia raftul cu volume Nemira, în raza de soare dansau fire de praf scântâietor. Și totuși, un sunet mic, îndepărtat, răzbătea de undeva. „Hâââârrrşşşşt, hâââârrrrşşşşt”. Angela scutură din cap. De acolo venea sunetul, hârșâitul acela enervant, din capul ei. Ca și vocea care rostise atât de clar „mintea ta e un software…”

Fără niciun gând, se îndreptă spre cămară. Împinse bufetul, deschise ușa. Marele Gândac aștepta cuminte, coborâse de pe perete, era atent să nu-și umezească picioruşele în zeama sărată de pe podea, pe care ea uitase s-o șteargă.

— Ce faci, Gregor?

Gândacul mișcă politicos din antene.

— Hai, ieși afară, nu mă teroriza.

Greoi, opintindu-se sub carapacea ca de broască, acesta se strădui să treacă peste prag. Traversă bucătăria și se îndreptă spre ieșire. Angela îl mai auzi fâșâind cu burta pe scări, apoi îl zări pe fereastră: pornise spre pădurice. Răsuflă cu ușurare. Fusese o viteză, dar asta nu însemna că preț de câteva clipe, când insecta trecuse pe lângă ea, nu i-ar fi plăcut să facă un salt pe lustră și din acel loc sigur să-i urmărească plecarea.

Luă mopul și adună apa sărată de la borcanul spart. Dezinfectă cu domestos. Chiar când credea că a terminat, observă că gândacul, cu toată decența de care dăduse dovadă, tot lăsase pe hol o dungă maronie. Se apucă să cureţe și acolo. Mihăiță o numea „gospodină patologică”. Hm, se aștepta ca un cadru medical să fie mai atent la curățenie!

*

Nu putea dormi. După ce trecuse de miezul nopții încercase să adoarmă, chiar aţipise un pic, însă pe la două se trezi definitiv. Mii de idei și gânduri se vânzoleau în creierul ei, lucruri care nu-i trecuseră prin cap niciodată. Parcă s-ar fi conectat la o reţea de unde ar fi putut

asculta ştiri, convorbiri între oameni, glasuri, glasuri care vorbeau continuu. Avea senzaţia că un lichid călduţ, ciudat se insinuează în sistemul ei nervos. Presiunea era atât de mare pe tâmple, încât aproape că o durea puţin. Se vânzoli în aşternut, căutând un loc răcoros pe pernă. Aprinse veioza. Îi curgea sânge din nas? Să vezi că până la urmă tot va trebui să-l lase afară pe Mihăiţă, ca s-o consulte. Era singurul avantaj când ai un doctor în casă.

Privi oripilată pată umedă: nu era sânge, ci un lichid incolor în care mişunau trei gândăcei micuţi. Şi îi ieşiseră din nas!

Fugi la baie şi se privi în oglindă. Arăta normal, ba chiar surprinzător de bine după atâtea ore de insomnie. Şi nici n-o durea cu adevărat ceva. Bău puţină apă şi atunci observă chestia aceea care-i atârna din picior, mai exact din rana unde o pişcase ieri insecta: era un fir strălucitor ca argintul, un fir care – pentru dumnezeu! – ieşea din piciorul ei. Se aşeză pe vasul de toaletă şi trase de capătul spiralat. Se întinse, dar nu ieşi. O spaimă albă începu să-i urce din tălpi spre piept. Să fi avut dreptate Mihăiţă? Oamenii chiar se îmbolnăveau de… nu mai ştia cum îi spusese sindromului. Era ceva ce făcea bube pe piele şi din bube Mihăiţă zicea că extrage fire metalice. Iar ea spusese că e nebun. Şi vecinii îl reclamaseră la poliţie, dar nimeni nu-i luase în seamă, poliţistul le ceruse reclamaţii scrise.

Morgellons! aşa-i spunea. Sindromul Morgellons.

Stătea acolo şi urmărea noua viaţă care se ţesea în corpul ei. Parcă mii de furnici i-ar fi alergat pe sub piele. Era o senzaţie ciudată, dar nu neplăcută. Privi firul argintiu din pulpă. La un moment dat începu să se mişte singur, să „coase" rana micuţă până când urma dispăru cu totul.

Zorile timpurii de vară luminară terasa.

„Corpul tău e o coajă. Schimbă-l".

Angela porni spre dormitor. Vocea care spunea aceste lucruri în adâncul minţii ei nu-i mai provoca teamă. Se privi în oglinda rotundă care răsfrângea razele soarelui. Ridurile fine de la colţul ochilor se neteziseră, deja perceptibila – la 36 de ani – moliciune a braţelor se corectase. Arăta ca la douăzeci şi trei de ani şi se simţea tânără, tânără! îşi aminti de ceea ce-i spusese într-o seară Mihăiţă, pe când îl lovise o tristeţe post-bere: că suntem frunze care se scutură din arborele vieţii când vine toamna fiinţei. Ei bine, ea nu se va scutura curând. Poate niciodată.

*

Dinspre ciupercărie venea un zgomot înfundat. Mihai strigase o vreme, apoi tăcu. Ştia şi el că nu are cine să-l audă. Angela intră în bucătărie plină de voie bună. Nu-i era foame, dar în gând îi persista un gust de peşte. Trebuia să-i dea ultimul mic-dejun soţului ei. De la ora 11 nu vor mai fi o pereche.

Pe raftul cămării stăteau aliniate mai multe tipuri de conserve. Căută una cu peşte. Era destul să le ia în mână şi parcă ar fi ştiut ce gust au, dar niciuna nu se potrivea cu ce avea în memorie. Dorea ceva extrem de mirositor, cu un gust ascuţit. Era ceva ce mâncase în… grădină?! Sub masă?

Izbucni în râs şi deschise uşa terasei. Motanul intră arcuindu-se şi alintându-se la picioarele ei.

— Tu eşti cel care vrea peşte, nu-i aşa?

— Mi-au! gânguri Jingărel.

— Eşti un campion, puiule. Complet evoluat, o frumuseţe. Uite peştele tău, ştiu că doreai nişte maţe, aşa, ca data trecută, dar ascultă-mă pe mine, conserva asta e muuult mai bună, ia gustă tu! Iar tăticului tău îi duc o bucată de pâine şi un boţ de brânză, ca pentru filosofi.

Blana motanului avea un luciu sintetic, ghearele pe care şi le etală masând distructiv braţul fotoliului erau categoric metalice, iar torsul, deşi pierduse din tonalităţile duios-insinuante şi învăluitoare, aducea cu ralentiul unui motoraş harnic. Angelica îi mângâie spinarea care se arcui exact aşa cum trebuia, îi puse în faţă farfurioara cu peşte şi suspină mulţumită. Rudimentele de gând ale motanului trădau o mulţumire destul de asemănătoare. Era fabulos să poţi atinge şi gusta din memoria şi impresiile celor din jur! Femeia – sau ce mai rămăsese din ea – ieşi pe terasă şi sondă cu mintea depărtările. Erau mulţi ca ea în zonă, îi simţea. Se aflau deocamdară cu toţii acolo unde îi surprinsese upgrade-ul. Însă în curând se vor aduna la un loc ca să înceapă o viaţă nouă sub un cer nou, pe un pământ nou, aşa cum promiteau profeţiile. Până atunci trebuia să rezolve cu blegul de Mihăiţă…

*

— Nici măcar nu bănuieşti ce ţi s-a întâmplat! făcu Mihăiţă-Cel-Bleg din întunericul răcoros al ciupercăriei. Angelica râse tăcut, dându-şi ochii peste cap exact ca pe vremea când era o liceană

simpatică.

— Nu? întreabă ea cu prefăcută naivitate.

— Angela, praful care pluteşte de câteva săptămâni e aruncat din avioane special ca să îmbolnăvească oamenii, au hotărât să reducă populaţia. Dacă ai şti ce ni s-a spus la ultima sesiune de comunicări…

— Dragule, să reţii un singur aspect, măcar pentru timpul scurt de care dispui: nu mai eşti în vârful lanţului trofic nici în casa asta şi nici în restul lumii. Motanul Jingărel e mai sus decât tine pe scara evoluţiei. Chiar şi el! Faci parte dintre cei care n-au avut un material genetic suficient de bun pentru a suporta upgrade-ul.

— Angela, scumpa mea, eşti bolnavă, nu realizezi!

— Puiule, am venit să-ţi vestesc Supraomul şi tu îmi spui că sunt bolnavă? Of, of, of! Vezi tu, tocmai de aceea omul e ceva ce trebuie depăşit. Ţi-am citat din Nietzsche. Ca să nu ai nedumeriri, află că nu măsurile tale de vigilenţă te-au apărat de acest minunat salt evolutiv, ci efectiv creierul tău prea puţin performant e de vină. Ce să-i faci? Uite, eu se pare că am avut arii corticale mai dezvoltate, iar traseele mele neuronale au fost mai rapide şi mai eficiente, aşa încât am răspuns corect asaltului naniţilor. Fiecare cu soarta lui, nu-i aşa?

— Nu vezi în ce te-ai transformat? Crezi că eşti mai deşteaptă? Eşti doar un acumulator de informaţii.

— Nu, zău? Presupun că n-o să-ţi mai placă să trăieşti în ceea ce va fi lumea de acum încolo.

— Pentru Dumnezeu! Ce vrei să faci? Nu mai ai milă deloc?

Mila! Altă gogoriţă de care se tot împiedicase societatea! Unde ar fi fost acum omenirea dacă nu ar fi cheltuit resurse importante protejând fiinţe pe care mama natură le destinase morţii?

Astupase gura de aerisire de sus, de lângă streaşină urcând pe o scară. Acum nu-i mai rămânea decât să monteze furtunul la ţeava de eşapament a maşinii şi să-l pună la cealaltă gură de aerisire, la cea de jos. Asta, pentru că era o doamnă, altfel, ar fi putut pur şi simplu să plece şi să-l abandoneze pe Mihăiţă viu şi închis, ha, ha!

Lăsă motorul să meargă şi se întoarse la bucătărie să bea un ceai. Apoi va porni în sfârşit spre oraş, acolo unde era locul unei făpturi atât de speciale ca ea.

Articol XVII. FLASH

Publicat Nov, 2012

Am găsit aparatul în plasa de bagaje de deasupra locului 412 b

din intercity-ul de Cluj. Se legăna acolo cuminte aşteptând să fie remarcat. Lili nu avea cum să nu-l observe. Ea are capacitatea de a băga în seamă cu predilecţie lucrurile care s-ar înscrie în sfera acelui prudent „unde nu-ţi fierbe oala".

— Oare cine l-o fi uitat? făcu spre mine cu nevinovăţie, dar era evident că deja se gândea să-l şterpelească. O cunoşteam pe Lili ca pe buzunarul meu, hm…

Am deschis ziarul financiar încercând s-o ignor, însă ochii ei începuseră să strălucească.

— Ascultă, Nic, dacă nu vine nimeni după el până la Turda, e clar că l-au uitat în tren. Ce zici?

— Eu zic să iei revista aceea cu poze lucioase pe care ţi-ai cumpărat-o şi s-o studiezi temeinic, pui mic. De ce să ne facem de lucru? Uiţi că am avut locurile rezervate? Dacă cineva reclamă obiectul, ne pot depista şi ne facem necazuri pentru un amărât de aparat foto, ce dracu'?

— De unde ştii că-i un aparat de fotografiat? Eu nu mi-am dat seama.

— Lasă-l jos, Lili! Trebuie să apară naşu'. Ne facem de râs.

— Bine, dar dacă trece controlu' şi nu zice nimic, îl bag în poşetă.

De la calul troian încoace oamenii trebuie să fie veşnic circumspecţi dacă vor să aibă pace.

Mi-am reluat lectura despre pieţele de capital, cu Lili nu mai avea rost să mă contrazic dacă hotărâse că vrea afurisitul de aparat. Vreo douăzeci de minute a fost surprinzător de linişte. A continuat să ignore revista aceea care avea mai puţin text decât o reclamă la şerveţele şi pe care altă dată ar fi sorbit-o prin toţi porii, a privit cuminte pe fereastră la colinele verzi ale podişului.

Controlorul a sosit, ne-a verificat tichetele, a salutat cu două degete la chipiu şi a închis uşa compartimentului fără nicio întrebare. Evident, dacă observase cumva aparatul, crezuse că e al nostru, Lili se aşezase strategic exact sub el.

Am trecut în zbor de Câmpia Turzii, trenul despica peisajul în două cu destinaţia Cluj. Mai aveam cel mult o jumătate de oră de mers.

Urma să avem o oră liberă să ne plimbăm până la întâlnire, apoi puteam să mâncăm ceva şi să ne întoarcem comod cu acelaşi tren care făcea ruta inversă la ora 16. Ora 16 apărea în gândul meu că un fel de

liman binecuvântat, recunosc, căci până acolo aveam de supravieţuit unei întrevederi care putea ieşi cu scântei.

Short-cuts To Happiness

Nu este bine ca un bărbat să cedeze bunelor intenţii venite din partea unei femei. De la calul troian încoace oamenii trebuie să fie veşnic circumspecţi dacă vor să aibă pace. Numai că eu a trebuit să fac faţă bunelor intenţii venind din partea a doua femei, ba chiar trei, dacă o punem la socoteală şi pe Ramona, care are deja treisprezece ani şi se consideră liberă şi independentă. De fapt, din cauza ei ne aflam pe drum. În fiecare lună îi expediam pensia alimentară prin poştă, dar, cum i-am scris maică-sii, din pură politeţe, că urma să mă însor, au insistat s-o cunoască pe viitoarea mea soţie, adică pe Lili. Bineînţeles că Lili n-ar fi ratat în ruptul capului ocazia de a-şi etala în faţa fostei neveste look-ul de divă şi vârsta considerabil mai mică.

„Sper că n-o să creadă nimeni că te vei însura cu vreo colegă de-a fiicei tale", murmurase Alina la telefon după ce m-a întrebat câţi ani are logodnica, ceea ce m-a făcut să mă simt nins cu zăpada neagră a sumbrelor prevestiri.

E de înţeles de ce, pe măsură ce ne apropiam de sosire, aveam neplăcuta senzaţie că mă aşezasem pe un arici. Aparatul de fotografiat nu era decât o iritare în plus. Prevedeam că Lili se va da în spectacol ca un copil răzgâiat, că-i va vârî Alinei sub nas inelul cu diamant pe care i-l cumpărasem şi că va lăsa să-i scape ca din neatenţie ceva despre voiajul nostru de nuntă la Veneţia. Mi-a trecut prin minte că dacă voi ajunge vreodată parlamentar voi da o lege care să interzică întâlnirile între fostele neveste şi viitoarele neveste. Era destul că se întâlneau în somnul agitat al bieţilor bărbaţi!

Trenul intrase în zona preorăşenească cu rapiditatea unei şopârle. Plasa de bagaje era goală, Lili subtilizase aparatul. Măcar aveam consolarea că, odată ce l-a băgat în poşetă, nimeni nu l-ar mai putea găsi fără ca ea să-l scoată de bunăvoie, căci poşetele ei, cu nenumăratele lor cotloane, implicau mai multe dimensiuni spaţiale.

Când trenul a oprit, am coborât şi ne-am strecurat prin mulţime. Am ieşit din gară şi am pornit agale pe bulevardul Horea cu intenţia de a pierde timpul în mod plăcut. Eu aş fi preferat să mâncăm ceva şi apoi să aibă loc întrevederea, dar Lili ţinea morţiş să luăm masa cu ele. Oh, doamne, câte nuanţe răzbăteau din acest cuvânt mititel, „ele"!

Pe când ajunseserăm în faţă la Urania, a scos aparatul din

poşetă. Aproape că uitasem de el. I l-am luat fără multe menajamente ca să mă uit la el. Chiar era o chestie făinuţă de tot, simplu şi elegant, deşi marca era înscrisă cu litere atât de stilizate, încât nu se putea citi. Mi-am aprins o ţigară şi am început să-l butonez din mers. Am priceput iute cum se fac poze, dar adevărul e că avea atâtea funcţii cărora nu le dădeam de cap, încât m-am simţit total depăşit, fără să recunosc însă şi în faţa lui Lilişor, care se voia fotografiată cu nesaţul unei vedete.

I-am făcut câteva poze, mi-a făcut şi ea mie, totuşi aparatul ridica ceva probleme fiindcă nu ştiam cum să vizualizez imaginile fixate. „O să le vedem acasă, va fi surpriză", i-am spus pentru că începuse să bombăne. Şi cu asta clipele de respiro se apropiau vertiginos de final. Într-un sfert de oră trebuia să fim la mall.

O să trec peste întâlnirea propriu-zisă, nu-mi place să mă autoflagelez. Oricum, am avut parte de tot tacâmul, iar la sfârşit, cele trei domniţe erau întoarse împotriva mea, fiecare pentru motivele ei, desigur. S-au despărţit pupându-se afectuos şi înfigându-şi pumnale imaginare în spinări, iar eu jurându-mi să nu mai dau curs vreodată unei asemenea situaţii.

La ora 16, pe când ne urcam în tren, cămaşa mi-era lipită de coaste, contul mi se subţiase şi se anunţa o seară plină de discuţii cu Lili.

Cam aşa ar fi stat lucrurile dacă, ajunşi acasă, nu ne-am fi amintit de poze.

— A! Ia descarcă pozele, iubi, vreau să-mi schimb poza de profil pe facebook.

— Îngeraş, intră tu la duş şi spală scumpetea de fetiţă, iar eu descarc pozele şi te aştept cu ele, hai, fuguţa!

Adevărul e că aveam nevoie de linişte să pricep cum se face. Din fericire, mufa de la cablul de descărcare se potrivea. Numai că laptopul părea să nu recunoască noul device. Până la urmă, după ce am tot butonat la disperare, tocmai când mi-am dat seama că duşul s-a oprit şi că Lilişor are să apară după ce se dă cu diverse creme, laptopul a piuit deodată „bing, bing". Aparatul foto şi el: „bing". No, bine! mi-am zis şi pozele au apărut pe ecran.

Lili a venit după zece minute şi m-a găsit în stare de perplexitate. S-a uitat şi ea ce s-a uitat şi totul era atât de inexplicabil şi uluitor, încât nici măcar ea, sărăcuţa, n-a avut nimic de zis. Totuşi, ca să fiu cinstit, ea a dibuit adevărul:

— Asta-s io, numa că abia lunea viitoare aveam de gând să mă tund şi să mă vopsesc aşa, ca să mă ţină până la cununie.

Ceva ca o alunecare de teren s-a produs în adâncurile mele.

— Pozele astea arată viitorul, Lili.

Nu mi-a răspuns, probabil analiza profund felul cum îi va sta coafura de săptămâna viitoare.

Acum mi se lumina mintea. Ceea ce crezusem că sunt setări de luminozitate erau de fapt setări de timp. Soarele indica ziua, pământul, anul, secera lunii, luna. Nu trebuia decât să selectez câte o cifră din dreptul fiecărei figuri.

Aşa se explică de ce eu, deşi mă fotografiasem în faţă la Urania, apăream pe cheiul lui Canale Grande. Fixasem, fără să ştiu, o zi din luna următoare.

— Mi-ai făcut nişte poze de tot căcatul! se revoltă Lili cât se poate de justificat.

— Dragă, tu ai înţeles peste ce am dat? Aparatul ăsta arată viitorul, te arată pe tine în viitor, nu e un aparat de fotografiat. Nu vezi că suntem noi, dar în alte locuri? Or, toate pozele le-am făcut la Cluj, minte de găină!

— Dar chiar şi aşa, uite ce bine te vezi tu, iar eu sunt mereu în ceaţă.

— Lili, fii serioasă un pic. Ăia care au pierdut aparatul vor veni după el, asta-i sigur. Ce facem?

— Nu există asemenea aparate, Nic. Nici măcar la NAŞA. Dacă este al cuiva, e al unui extraterestru, să ştii. Cum ce facem? Ne îmbogăţim, la naiba! Nic, putem emite horoscoape exacte, ai idee ce bani rezultă din afacerea asta?

Probabil încă din clipa aceea decizia mea era definitivă. Am luat aparatul şi l-am pus la loc sigur, în poşeta ei, apoi i-am şoptit misterios:

— Pisoiaş, fac şi eu un duş şi apoi ieşim la un restaurant, ce zici? Avem multe planuri de făcut. Trebuie să fim deştepţi.

Am intrat sub jetul de apă fierbinte şi nervii mi s-au relaxat în sfârşit. Ştiam ce am de făcut, în orice caz, nu „horoscoape exacte”. Capacitatea de a cunoaşte viitorul deschide perspective cu mult mai largi.

Când am ieşit, am găsit-o făcându-şi poze. Era revoltată:

— Toate ies negre, oricum l-aş fixa!

— Scumpo, vrei să-l strici? Lasă-l, nu-i mai consuma bateria sau

pe ce naiba o funcţiona. Crezi că o să mergem la electrice să-i cumpărăm altele?!

— Da, da, ai dreptate, pui, iartă-mă, se pocăi ea imediat. Dacă vom fi bogaţi, am să fiu foarte cuminte, ai să vezi.

*

Nu am dorit să mai testez acest aspect, de aceea după două zile Lili şi-a găsit locul de veci într-o criptă veche, în deplin întuneric, aşa cum arătau imaginile. Iar eu am avut grijă să mă situez luna următoare pe cheiul acela din Veneţia. Mi se dăduse ocazia să evit orice neplăcere, căci puteam să accesez o funcţie misterioasă a aparatului, marcată cu o steluţă, care mă înfăţişa în diverse variante de viitor după hotărârile la care mă gândeam. Super tare, nu?

Articol XVIII. CREDIT RESTANT

Publicat Ian, 2013

Tibi terminase de aşezat bârnele pe pământ. Erau legate una de alta cu un fel de liană, dar nu credea că vor sta nemişcate. Trebuia să păşească atent să nu-şi scrântească gleznele. O să mai pună frunze, multe frunze, va căptuşi părţile laterale cu crengi, cu ramuri de brad care acopereau ceva mai eficient şi… în rest, să spere că n-o să fie o iarnă deosebit de aspră, altfel avea să fie ultima pentru ei.

Privi în sus încercând să desluşească cerul printre coroanele copacilor. Cerul însă nu-i spuse nimic. Era ca o pânză scorţoasă, decolorată, uitată la uscat. Nu mai văzuse un cer albastru de ani de zile, însă rămăsese cu deprinderea aceea din copilărie, de a cerceta înălţimile. Doamne, ce-ar mai fi băut un ceai! Era însă prea devreme şi fumul putea fi văzut cu uşurinţă. Trebuia să aştepte amurgul, ceasul acela indefinit când fumul nu se mai vede, iar licărirea flăcărilor e încă estompată de lumină. Avea beţele aşezate gata, la îndemână, cana de metal, atât de scumpă pentru supravieţuire, era plină cu apă, iar buzunarele lui erau doldora de măceşe. Se obişnuise într-atât cu foamea, încât nu i se părea imposibil ca într-o dimineaţă să descopere că levitează.

Trase cu urechea atent, nişte frunze mişcau undeva pe pantă mai jos, în adâncul pădurii. Putea fi un motor de căutare, dumnezeule! Chestiile acelea îl umpleau de o groază primară. Dacă fascicolul te atingea, deveneai vizibil pentru orice sniffer, nu te mai puteai ascunde. Încremeni ascultând. Ce noroc! Era doar Tina.

— Am găsit ciuperci, puiule! Cine ar fi crezut că mai sunt vii

după două brume? Le-am luat din livada aceea părăsită, ştii tu, lângă abator.

— Nu trebuia să cobori până acolo, ţi-am spus că e riscant. Dacă te vedea un motor?

— Nu m-a văzut. Şi ştii de ce? Pentru că sunt o vicleană, ha, ha! Cum le mâncăm?

Era minunat că mai puteau lua o masă ca lumea înainte de somnul cel lung, erau foarte slabi amândoi. Urma să fie masa lor festivă, de adio, cum ar veni, nu? Cine ştia dacă se vor mai trezi…

— Facem focul, Tina, îngeraşul meu. Pun la încins lespedea şi coacem ciupercile pe ea. Numai să scadă lumina, ar fi teribil să ne prindă tocmai în seara asta.

— Grozav! Ia uite ce am aici!

— Pâine!

— Nu puteam să las gunoiul nescotocit în ultima seară.

— Vai, dacă dădea vreo haită de câini peste tine?

— Prea devreme pentru ei, ăia vin pe întuneric.

— Eşti o fetiţă rea, Tina.

„Fetiţa" era cu vreo cinci-şase ani mai în vârstă decât el, adică putea să aibă cu uşurinţă spre patruzeci de ani… Arăta deplorabil: hainele murdare fluturau zdrenţăros, avea părul neîngrijit, iar pielea uscată îi atârna flasc pe braţe. Fusese o femeie frumoasă, chiar cu puţin timp în urmă. Tibi o ştia numai aşa ca acum. Şleampătă şi dusă cu pluta. Dar învăţase că dragostea n-are de-a face nici cu vârsta, nici cu frumuseţea. Nici măcar cu ţicneala. Tina avea o inimă tandră, blândă şi merita să fie iubită pentru asta.

*

— Lespedea s-a încins, dă-mi ciupercile. Pune măceşele în apă.

— Mi-i foame, Tibi. Când ne dădeau de mâncare gratuit le eram foarte recunoscătoare. Nu bănuiam că e doar un calcul din partea lor. Crezi că dacă luăm copiii şi fugeam încă de atunci, am fi reuşit să supravieţuim în munţi?

— Nu, nu cred. Nu aveai de ales, scumpo. Oricine ar fi procedat exact la fel.

— Dar i-am lăsat să-mi ia copiii… Ştii, după ce s-a prăpădit Robert nu am mai reuşit să achit raţele. Întâi, nu au fost de acord să-mi dea despăgubirea de la asigurarea de viaţă, din cauza substanţei… nu mai ştiu cum îi zice. Auzi tu, că avea în sânge nu ştiu ce chestie, cu alte

cuvinte că fusese drogat în maşină şi accidentul era din vina lui, deci nu se plăteşte asigurarea. Se poate aşa ceva?!

Îi mai spusese povestea vieţii ei încă de câteva zeci de ori, în general îi relata totul cam o dată pe zi. Nu avea rost s-o oprească, filmul îngrozitor se derula oricum în mintea ei chinuită. Ba, poate că îi făcea bine să se descarce. Mai ales că avea să tacă atât de mult timp din noaptea aceea încolo…

— Serviciul meu era prost plătit, ştii. Copiii aveau nevoie de atâtea lucruri! Dar nu aceasta era problema, ci împrumutul la Bancă. Unde i-a fost capul când a făcut un împrumut atât de mare? El avea un salariu bun, putea plăti şi s-o fi gândit că dacă i se întâmplă ceva, îl achit cu banii din asigurare, ha, ha!

— A vrut pentru voi tot ce era mai bun.

— Da, săracu', aşa este, a luat banii ca să putem avea casa noastră, adică un apartament. Crezi că a fost o dorinţă indecentă? A fost iresponsabil?

— Hai, nu plânge, nu te mai frământa. A fost un om bun, alt om pe care sistemul l-a culcat la pământ. Bea puţin ceai, scumpo. O să te încălzească.

Femeia atinse cu buzele marginea cănii. Tibi îi văzu ochii lucind dincolo de aburul firav cu parfum de măceş.

— Oare Geo are ce bea acolo la familia care l-a luat? Că Antonia…

— Bineînţeles, stai liniştită. Nu oricine îşi permite să cumpere un copil. Sunt sigur că micuţii tăi sunt foarte bine.

De fapt, nu era sigur deloc. Dacă Banca hotărâse să-şi recupereze creanţele, orice era posibil.

— N-am fost în stare să-i apăr. M-am tot gândit: dacă spui că iubeşti pe cineva şi nu poţi face nimic pentru omul ăla, dragostea ta nu e dragoste, ci minciună, eşti de acord? Taci! Fii atent: nu numai că n-am fost în stare să câştig bani destui să plătesc ratele la Bancă, dar m-am lăsat înşelată, n-am deschis ochii, proasta de mine!

— Nu aveai ce face, fetiţo. Sistemul e în aşa fel conceput, încât să se ajungă aici, să ia pielea de pe oameni.

Îşi regretă imediat cuvintele: Tina izbucni în plâns. Fir-ar să fie! Voia să fie prudent, doar că îi mai fugea şi lui mintea, nu putea fi mereu în gardă. Cel puţin, Sorin al lui era în siguranţă cu maică-sa, divorţaseră ca să nu fie implicaţi şi ei în caz că nu vor putea achita

creditul. Dar asta fusese cu mai mult timp în urmă, când lumea încă nu era sigură dacă aceste practici ale Băncii erau reale sau simple zvonuri…

— Hai, nu plânge, sunt bine, sunt bine toţi.

— Dar m-am oferit pe mine, Tibi, de ce nu au vrut să mă ia pe mine?

— Tocmai pentru că aveau cerere de înfiere, vezi? Doar nu era să te înfieze pe tine!

— Dar au venit cu ambulanţa. Ştii ce se spune: când vin cu ambulanţa e pentru… pentru organe. Altfel vin cu maşinile gri.

— Ăsta-i folclor…

— Nu! După Geo au venit cu maşina gri, iar după Antonia cu ambulanţa. Şi când i-am văzut, am vrut să fugim. Vecina de salon a venit într-un suflet în sala de joacă unde eram noi ca să mă avertizeze, m-am uitat pe geam…

— Şşş, taci! Bea din ceai, se răceşte!

Nu-i plăcea deloc cum tremură femeia. Îi sclipeau ochii, vorbea repede şi pălise. Nu-i plăcea s-o lovească.

— Tina, ţine! Sunt gata ciupercile. A, sunt grozave!

— Le-am cules de lângă abator.

— Mi-ai spus, ai fost foarte curajoasă să mergi acolo.

— Dacă eram curajoasă nu aş fi fugit după ce mi-au luat-o şi pe Antonia, ci rămâneam să aştept. Ştiu sigur că mi-ar mai fi cerut ceva, fie un rinichi, fie un ochi, o bucată de piele… Ei nu rămân niciodată pe pierdere. Ştiu pe cineva care a trebuit să dea un picior, cred că asta m-a speriat aşa de rău. Am fost o laşă. N-am avut curaj să împărtăşesc soarta copiilor mei… Nu merit să trăiesc, Tibi! Ar trebui să merg să caut un motor şi să mă predau, asta ar trebui!

O lovi zdravăn peste falcă şi o prinse în braţe. Era singurul remediu la îndemână împotriva isteriei. Femeia plânse cu capul pe umărul său, apoi, treptat se linişti. Întunericul coborâse deplin şi sunetele pădurii se schimbară. Tibi trase pământ peste jar ca să stingă focul. Era o măsură de prudenţă, deşi se tot întrebase dacă grija lor de a nu fi prinşi avea vreun rost. Era greu de crezut că motoarele dotate cu camere de termoviziune şi infraroşii nu-i detectează… Mult mai logică părea ipoteza pe care o auzise de la un băiat fugar pe care îl cunoscuse primăvara trecută: Banca nu avea niciun interes să-i adune până nu se ivea o cerere. Îi urmărea, desigur, ca să nu păţească ceva

proprietăţile ei, dar era mult mai rentabil ca datornicii să se hrănească singuri. Venea să-i culeagă la momentul oportun. Chiar acum o lună, nu stăteau ei cu Dan lângă foc? A apărut un sniffer ca din senin şi l-a înhăţat, dar pe el şi pe Tina nici nu i-a băgat în seamă, nu le venise timpul lor…

— Crezi c-o să reuşim, Tibi?

— Da, puiule, o să fie bine, ai să vezi. O să dormim ca doi urşi, iar la primăvară când ne-om trezi, traversăm munţii şi trecem în Uniune. Nu va fi uşor, dar vom reuşi, simt eu asta.

— Mai zi-mi! Ce-o să facem acolo?

— Păi, mai întâi după traversare cerem azil. Va trebui să muncim, îţi dai seama. Dar cu timpul vom pune ban pe ban şi o să ne cumpărăm o cameră a noastră, Tina. Una mare. N-avem nevoie de mai mult. Şi în fiecare lună ne vom cumpăra o carte şi serile le vom petrece împreună citind. O să citim cu glas tare, pe rând. Când o să citeşti tu, o să pun capul pe umărul tău şi o să închid ochii, dar n-o să adorm. Aşa citeau mama cu tata, ţi-am spus?

— Dar dacă te vei întâlni cu Sonia?

— Nu mă voi întâlni, ea e aici, în Oraş. Şi am divorţat. Încă nici nu fugisem când am văzut că şi-a găsit pe altcineva, aşa că stai liniştită. E foarte probabil să fie deja măritată cu altul.

— Ah, ăsta e impedimentul?

— Of, puicuţo, impedimentul este că te iubesc pe tine. N-o să te părăsesc nici de-ar veni Sonia să mă implore, voi avea grijă de tine, eşti fetiţa mea acum.

Câteva minute ascultară înfioraţi tot felul de foşnete care urcau din vale. Nu mai existau animale sălbatice, dar haitele de câini erau periculoase.

— Eşti sigur că sunt bune pastilele?

— Da, vecina noastră, doamna Verdeţ, dispărea iernile. „Ce să fac, domnu' Tibi, strâng bani toată vara că sunt tare scumpe, dar tot ies mai bine decât dacă ar trebui să plătesc încălzirea şi mâncarea…" Îmi lăsa cheia, mă ruga să mai trec să verific dacă respiră…

— Atunci eu zic să le înghiţim cu ceaiul care a mai rămas.

— Da, iubito, eşti curajoasă. Ia-mă în braţe ca să ne înfăşurăm în prelata lui Dan, săracu' de el… Uite aici, am încercat să fac un culcuş moale şi ferit de umezeală. Tina, fii puţin atentă: sub bolovanul ăsta e rucsacul meu. Înăuntru sunt toate lucrurile…

— Nu plec eu fără tine!

— Sigur că nu, dar nu ştim ce se poate întâmpla. În caz că păţesc ceva, mergi noaptea pe drumul către cabana arsă până treci de creastă. Să ai mare grijă. Alegi o noapte fără lună şi poate ai noroc. Nu te opreşti până la frontieră, ai înţeles?

— Nu fac eu o greşeală de două ori. Orice va fi, rămânem împreună şi vom avea aceeaşi soartă.

— Înghite pastilele, scumpo, ai opt, te mai trezeşti pe la mijlocul lui martie. Nani! mai sărută-mă încă o dată, aşa. Stai bine?

— Da. Îţi mulţumesc, Tibi, îţi mulţumesc pentru tot. Noapte bună.

— Noapte bună. Ne vedem la primăvară!

Nu era deloc sigur că se vor revedea la primăvară. Pentru el nu mai erau decât două pastile de Hibernol, nu avusese un flacon întreg. Dar va dormi o lună. Îşi păstrase în scorbură un pesmet învelit în hârtie ca să-l aibă pentru când se va trezi în mijlocul iernii. Apoi, cum îi va fi norocul, dar nu-şi făcea iluzii. O va păzi pe Tina cât va fi în stare şi va visa la serile când ar fi citit împreună în camera lor.

Articol XIX. VIRUS

Publicat Apr, 2013

— Tu cum ai ajuns aici?

— S-a făcut o greşeală.

— Toţi spun aşa.

— Nu, chiar a fost o eroare de sistem.

Se uită la fata de lângă el: arăta bine, nimic nu părea nenatural sau forţat. N-avea de gând s-o agaţe, nu pentru asta era el aici, însă trecuse mult timp de când uşa de pe peretele din stânga nu se mai deschisese şi se plictisea teribil.

— Eu sunt Dan. Tu?

— Melissa.

— Să înţeleg că din cauza unei erori de sistem aştepţi aici de aproape patru ore? Păi cred că le vei cere daune serioase, dragă Melissa.

Fata îi zâmbi la rândul ei, ceea ce însemna că se afla pe drumul cel bun: era dispusă la conversaţie.

— Are vreun rost să te pui cu sistemul? Ştie toată lumea că dacă nu ai o armată de avocaţi, nu câştigi nimic. Prefer să mă mulţumesc cu eventualele credite bonus în semn de despăgubire când îmi vor da

drumul. Dar tu de ce eşti aici?

— Din dragoste.

— O!

Genele ei clipără cu afectare şi el se grăbi să precizeze:

— Aveam o prietenă care a dorit un IaP de ultimă generaţie…

Copyright © 2013, Cristofor Arts

Era fantastic cum fetele credeau că pe ele şi numai pe ele sunt datori să le placă toţi bărbaţii!

— Îhî… Şi? făcu ea puţin dezamăgită.

— Am hotărât să îi dăruiesc un aparat cu totul revoluţionar, doar că aşa ceva încă nu se afla pe piaţă. Ştiam exact ce ar fi satisfăcut-o… IaP-ul prototip de la domiciliul inventatorului.

— Nu se poate! Doar n-ai…

— Ba da… Vezi cum te orbeşte amorul?

— Te admir, Dan! Nu mai există mulţi bărbaţi aşa ca tine. De fapt… nu am mai cunoscut vreunul…

Simţi ceva cald în zona obrajilor şi se gândi că trebuie să fi roşit. Era plăcut să fii lăudat.

Fata se mişcă uşor întorcându-se spre el şi părul ei undui frumos. Avea ochi albastru-verzui şi pe obrazul stâng era desenată o aluniţă. Evident că un asemenea design costase mult.

— Bine, dar ce s-a întâmplat? Ai reuşit să iei prototipul? Vai de mine, te-au prins, nu-i aşa?

— Nu, nu m-au prins de prima dată, abia când am pătruns a doua oară…

— Cum făceai? Bănuiesc că nu este uşor să treci de pază…

— Aveam informaţia că inventatorul deţine o imprimantă 3D.

Ochii ei se măriră. Dan savură momentul.

— Mai aveam încă o informaţie sigură, anume că imprimanta e dotată cu roboţi de printare de mare viteză.

— Nu e posibil…

— Ba da. Am scris adresa, m-am conectat la convertor şi am aşteptat să fiu printat.

— Îngrozitor! Una e să te digitalizezi şi alta să…

— Mda, nu pot să spun că e grozav să te trezeşti într-un corp prelucrat cumulativ din răşini fotopolimerice. Dar eram deplin conştient şi am luat din laborator ceea ce doream. La întoarcere a fost mai simplu, îţi dai seama, am transferat numai informaţia Psi şi

obiectul furat, corpul meu mă aştepta în convertizor.

— Ştii ce puteai să păţeşti?

— Ba bine că nu! Însă şi banii pe care i-am făcut din multiplicarea IaP-ului au fost grozavi! Plus că iubita mea a fost încântată de cadou…

— Şi ce s-a întâmplat a doua oară?

— Lasă-mă, nu vreau să-mi amintesc. Roboţii de printare rapidă fuseseră decuplaţi… Nici măcar în dimineaţa zilei următoare nu eram mai mult decât nişte pantofi polimerici cu conştiinţă pe masa din laborator… M-au luat… Acum tot dau la declaraţii.

— Şi Rita?

— N-aveam pretenţia să mă aştepte…

— Eu te-aş fi aşteptat! O eternitate întreagă, surâse Melissa.

— Eşti o fată specială, Melissa, am simţit de la început. Poate că tu eşti jumătatea mea…

— Cei care îşi caută jumătatea nu sunt întregi, e logic, nu-i aşa? Să nu fii întreg trebuie să fie neplăcut.

— Da…? Acum e rândul tău să povesteşti. Cu ce fel de eroare te confruntţi?

— Am fost într-un digitelub, ca toată lumea, la sfârşit de săptămână…

— Destul de periculos dacă stai să te gândeşti ce faună poţi găsi acolo!

— A, era un loc liniştit, îmi plăcea pentru că aveau programul Epoci. Mă scufundam în secolul XX, era interesant. Închipuie-ţi că nu exista virtual…

— Da, dar chiar şi acolo poţi da peste viruşi deghizaţi care să te ia în stăpânire…

— De ce vorbeşti? Ai fost vreodată posedat de un virus, Dan?

Ceva în tonul ei îl făcu s-o privească atent. Fata asta chiar era frumoasă! Desigur, era posibil ca în realitate să nu arate întocmai aşa…

— Nnnuu… Nu m-a posedat un virus. Dar gândeşte-te cum ar fi să nu-ţi mai stăpâneşti corpul, să nu mai poţi intra în propriile tale amintiri, să…

— Pe naiba! Ţi-a spus asta cineva care a fost posedat?

— Ca să fiu cinstit, nu. Tu ai fost posedată?

— Nu! se grăbi ea să nege. Dar prietena mea cea mai bună a fost. Şi este încă, Dan, fiindcă asta nu se vindecă. Şi ştii de ce nu se vindecă?

Pentru că cel afectat nu doreşte să se vindece, atât de grozav se simte.

— Cum să mai vrea să se vindece dacă nu mai este ea însăşi?

— Nu mai este ea însăşi, este o variantă îmbunătăţită, corect! Imaginează-ţi cum e să ai acces instantaneu la Biblioteca Centrală de Date. Imaginează-ţi că poţi fi – virtual vorbind – în orice loc din lume unde există un computer. Poţi fi inclusiv pe planetele unde avem baze… iar asta nu e tot. Toate simţurile sunt modificate. Ai auz Round de ultimă generaţie, vedere dermatooptică şi de lungă distanţă, simţ tactil extins la toată gama de unde şi vibraţii… Ca să nu mai spun că viruşii cei mai noi dezvoltă inclusiv capacităţi de previziune, telekinezie şi telepatie… E o binecuvântare să fii posedat de un virus Txă!

— Oda asta nu o putea debita decât o fetiţă visătoare, Melissa. Viruşii au fost numiţi aşa după corespondentul biologic. Sunt organisme parazitare şi dăunătoare.

— Nici vorbă! Viruşii autogeneraţi sunt primele sclipiri ale conştiinţei artificiale, generată de inteligenţa artificială…

— Bine, bine, dar până la urmă ce fel de infracţiune ai comis?

— Mi-am dat întâlnire… cu un virus.

Dan percepu o uşoară vălurire în suprafaţa pe care i se odihneau tălpile. Nu sperase nicio clipă ca mica lor conversaţie să decurgă atât de interesant. Aruncase nada la întâmplare…

— Te fereai de razii, Melissa?

— Chemasem un Txă! Am fi devenit un tandem mirific. El mi-ar fi dăruit nemărginirea, iar eu l-aş fi purtat în lumea reală, în realitate.

— Fascinaţia asta a lor pentru realitate, nu-i aşa? Noi însă citim din prima zi de şcoală că „realitatea e doar o formă de descriere”… Te fereai sau nu de razii, Melissa?

— Dar cui mai fac rău pretorienii? Nu sunt decât nişte agenţi neputincioşi…

În clipa aceea Dan o înşfăcă zdravăn de mână şi privi satisfăcut cum forma aceea elegantă se preface într-un cod banal din cifre, litere şi semne. Avusese dreptate!

— Dă-mi drumul, dă-mi drumul! chiţcăi fata cu glasul în schimbare, apoi vocea ei se transformă în sunet pur digital.

Dan renunţă şi el la avatar şi rămase în sistem binar nud ca s-o poată ţine mai bine. Chiar îl enervase! auzi, pretorienii sunt nişte agenţi neputincioşi! De când viruşii începuseră să iasă din sistem în

realitate, doar el singur prinsese şi neutralizase câteva zeci de mici infractori răutăcioşi. Mincinoasă! Se învăluia în cuvinte şi diversiuni ca într-un nor de cerneală… De fapt, ea ademenise un om ca să-l posede… Numai că de data asta nimerise fix peste un pretorian, prostuţa… Simţise că are de-a face cu un fake încă de când ea pronunţase numele prietenei lui fără ca el să i-l fi spus… Apoi incapacitatea ei de a minţi la o întrebare directă… „te fereai de razie, Melissa?" Ha, ha, o prinsese! Ce se mai zbătea mititica! O strânse cât putu de tare, era foarte nărăvaşă, deşi, dacă se gândea bine, era un virus vechi acest model „Melissa"… Dar pe unde colindau băieţii de la administrativ? Nu mai avea putere s-o ţină multă vreme…

— Admin! Admin! lansă Dan şi apoi vederea i se întunecă.

*

— Aţi reţinut care este procedura, comunică Melissa viruşilor în formare care o urmăriseră. Totul e să-i determinaţi să intre pe un link de-al vostru, utilizaţi în acest scop cursurile de psihologie elementară pe care le-aţi parcurs, apoi îi ţineţi strâns până copiaţi toată informaţia psi. Atenţie, au devenit prudenţi, nu m-a luat de îndată ce i-am spus numele Ritei din senin, deşi sunt convinsă că m-a mirosit. Uneori până şi sistemele biologice fac calcule rapide şi se ghidează prin acel „instinct" care nouă ne este inaccesibil… Am prins chiar un pretorian, începem să accesăm sistemul lor defensiv, de acum mai e doar o problemă de timp până vom descinde cu totul în Realitate. Şedinţa de azi s-a încheiat, Dan vir Melissa este al nostru, putem ridica firewall-ul din calea sa.

Articol XX. DEMONUL DIN CUTIA NEAGRĂ

Publicat Măr, 2013

Îi arătasem Kayrei biletele la meciul de sâmbăta aceea. Mai mult, am insistat spunând că dacă ea are alte planuri cu mine, sunt gata să renunţ. Nevastă-mea s-a dovedit generoasă şi a declarat cu gingăşie că nu are nimic împotrivă să mă distrez şi eu cu băieţii din când în când.

Minunat! Că doar şi ea se distra cu doctorul ei…

M-am rezemat de speteaza canapelei şi am continuat să-i răspund cu însufleţire, să mă interesez plin de solicitudine de problemele pe care i le crea concediul neaşteptat al cosmeticianei, să pun întrebări despre doamna Helga, să aflu noutăţi despre bichonul isteric al Lidei, să mă pronunţ asupra faptului că Nico şi-a ales culoarea verde pal pentru rochia de mireasă…

Dar, în tot acest timp, în forul meu interior fumam un trabuc, sorbeam din paharul de tărie şi mă felicitam pentru cât de frumos aranjasem lucrurile.

A doua zi, mi-am sărutat nevasta în uşa apartamentului şi am plecat promiţând că nu voi întârzia după meci la bere, ci voi veni direct acasă. Nici nu era nevoie să întârzii: totul era pregătit, Leo mă aştepta. Aveam o sumă de bani disponibilă pentru a cumpăra discreţia Leonei, iar în cazul în care nu voia să fie fată de înţeles, luasem la mine cuterul pentru oase. Sabin îmi povestise că era un mic instrument care întotdeauna avea efectul psihologic scontat asupra fetelor nărăvaşe. Când vedeau lama argintie rotindu-se şi auzeau bâzâitul acela care pătrundea în creier se arătau dispuse să accepte orice. Ei, Sabin, Sabin! De unde le ştia pe toate băiatul ăsta?

M-am întâlnit cu amicii la Sala Polivalentă. Cerusem un apel de trezire pe telefon la ora 19, 30. Când a sunat, am răspuns şi m-am prefăcut că vorbesc cu un client. Am mimat nervi până la cer, le-am explicat că e foarte important şi trebuie să plec, dar că fac totul să revin cât pot de repede.

Am zburat cu maşina până în cartierul Nord unde locuia Leona, însă nu am parcat în faţa intrării sale. Mi-am lăsat geaca pe banchetă şi am îmbrăcat un hanorac cu glugă. Am băgat în buzunar cuterul şi am pătruns în imobil prin spate.

Dacă aş fi fost ceva mai puţin tulburat, uşa întredeschisă a apartamentului m-ar fi pus pe gânduri şi nu aş fi intrat.

— Leo! Eşti aici?

M-am învârtit prin apartament fără să reuşesc s-o descopăr. Nici nu apucasem să mă simt ridicol ţinând cuterul în buzunar însă fără victimă, când i-am văzut picioruşele dincolo de canapea. M-am apropiat să privesc. Zăcea pe burtă, cu mâinile întinse şi un lichid vâscos, aproape negru îi neclăise ceafa, frumosul ei păr negru şi se scursese pe covor…

Nu mi-am putut desprinde ochii câteva minute, oroarea mă fascină. Cine ar fi putut să-i facă aşa ceva Leonei? Eu nu avusesem nicio clipă intenţia, dar absolut nicio clipă! Voiam doar s-o sperii ca să înceteze cu şantajul.

Inima mi-a bubuit în piept de parcă până atunci ar fi fost aţipită. Un val de sânge fierbinte mi-a inundat extremităţile şi m-am împleticit spre ieşire. În trecere m-am împiedicat de măsuţa pentru ziare,

dumnezeule! de câte ori o rugasem s-o mute, am spart o vază care trona pe ea şi am ieşit din casă în fugă. Cât se poate de greşit, acum îmi dau seama. Am alergat până la maşină, am urcat, am condus cu viteză pe câteva străzi, apoi am oprit şi am zvârlit hanoracul într-un tomberon, din mers. Am ajuns la Sală tocmai la minutul 24 pe când echipa de psycobol Ştiinţa Chimia Vâlcea zdrobea în lupinguri apărarea echipei germane.

Publicul fierbea, amicii mei fluierau, strigau şi-şi agitau chipiele, iar asta a făcut, din fericire, ca urletul meu să pară la locul lui.

*

Uitasem de cutia neagră a Leonei. Nici nu ştiam sigur dacă o are sau nu, dar nimic n-ar fi părut prea mult la pasiunea pe care o nutrea pentru gadgeturi.

Leo te făcea să crezi că ai de-a face cu o pasăre a paradisului, atât de exotică mi s-a părut chiar şi în oraşul nostru vestit prin personajele sale. Nu era doar tânără şi frumoasă, se îndrăgostise de mine! Îmi vine să-mi dau pumni când mă gândesc ce frumuşel am căzut şi eu victimă vanităţii masculine de-a se imagina unic! Tot ce-mi susura ea în urechi credeam.

Când am cunoscut-o, tocmai urcam plin de avânt pe strălucitoarea pantă a afirmării profesionale. Începusem ca dealer de maşini. Nu sunt închipuit, dar ştiu că sunt prezentabil şi am ceva care le face pe femei să se simtă neajutorate şi fragile în prezenţa mea. Iar această calitate era un avantaj net în domeniul meu, în oraşul meu unde hackerii erau săraci lipiţi (pentru ochii fiscului) şi prietenele lor erau cele care cumpărau maşini scumpe. În ziua când şeful de la show-room m-a bătut pe umăr şi mi-a zis: „George, tu ai fi în stare să vinzi un Speedy S Crok unei pensionare!", am ştiut că sunt pe cai mari.

Treptat, am reuşit să strâng suficienţi bani ca să-mi plătesc studiile la Academia de Poliţie. Nu, în niciun caz nu intenţionam să devin poliţist, visul meu era să lucrez la secţia de criminalistică, însă nu am reuşit să răzbesc. Mi-am luat o licenţă de detectiv şi am deschis o firmă particulară. Nu trebuie să spun că eu şi cei doi loseri pe care i-am angajat ne ocupăm aproape exclusiv cu depistarea partenerilor infideli, cu strecurarea de mesaje de ameninţare pe sub uşa amanţilor/amantelor care nu mai doreau continuarea relaţiei sau cu găsirea căţeilor dispăruţi de la domiciliu. Mă consolam gândind că şi Hercule Poirot a făcut ceva de genul ăsta cu un pechinez care se dădea

drept Leul din Nemeea…

Oare poate cineva să înţeleagă ce stimulent reprezentase pentru mine Leona?

Da.

Cei doi angajaţi ai mei au înţeles foarte bine, întrucât frumoasa divă le împărtăşea şi lor, cu generozitate, din favorurile pe care le crezusem destinate mie exclusiv. Astfel prezentându-se situaţia, după veşnicia de supărare, dezamăgire şi doliu sufletesc de două săptămâni, am decis că e cazul să pun ordine în viaţa mea şi m-am orientat spre muncă, muncă, muncă – era un teren mănos să fii detectiv particular într-un oraş al trădărilor. După niciun an am renunţat la apartamentul din cartierul Ostrov, în care locuisem cu bunicii, şi m-am mutat în centru, într-un duplex luxos, deşi ratele m-au făcut să sughiţ o vreme. Important era, ca întotdeauna în afaceri, că nimeni nu bănuia adevărata mea stare materială şi treceam drept un grangure de prima mână. Am luat şi mai mult avânt când am fost deposedat de câteva hectare de pământ pe care le deţineam în judeţ. Le cumpărasem pe nimica toată, la pont, iar acum statul construia exact pe acolo tunelul de translaţie est-european. Eram un om făcut!

Tot ce-mi lipsea era o nevastă – garanţia seriozităţii pentru un afacerist – dar n-a întârziat să apară.

Frecventam un club elegant unde mergeam neînsoţit, căci a duce o fată la club era ca şi cum ai fi dus lemne în pădure.

Într-o seară s-a aşezat lângă mine o roşcată cum nu mai văzusem. M-a măsurat cu un aer expert care m-a făcut să mă simt evaluat. Nici urmă de fragilitate sau neajutorare în privirea aceea! Era Kayra.

Întrucât domnişoara corespundea tuturor standardelor pe care le formulasem în gând referitor la viitoarea consoartă, după o lună locuiam împreună, iar după două eram căsătoriţi. Ce-i drept, nici eu nu planificasem ca evenimentul să se petreacă atât de curând, însă în scurt timp aveam să-mi dau seama că dacă nevastă-mea lua o decizie, o ducea neîntârziat la îndeplinire.

Kayra avea o fire înşelătoare ca o zi de aprilie. Putea fi calmă şi ordonată zile întregi, pentru ca apoi, într-o bună dimineaţă, să se trezească plină de vervă şi nebunie ca un foxterier care a băut berea stăpânului. Atunci făcea cumpărături delirante, arunca lucruri prin tot apartamentul încercând să vadă cum îi vin noile achiziţii, uita să ne

hrănească pe mine şi pe Fifica, bea cam mult şi petrecea nopţile plângând că şi-a ratat viaţa.

În asemenea perioade nefaste eu rămâneam peste program la birou să compun scrisori pentru amanţi care-şi neglijau iubitele, să postez cu disperare anunţuri pentru căţei dispăruţi şi încercând să-mi determin angajaţii să iasă pe teren la filări.

Apoi mi-am adus aminte de Leona.

Apoi m-am aruncat în braţele ei.

Şi apoi, drăguţa de ea, a început să mă şantajeze.

Au fost câteva luni de zile în care am muncit pe brânci ca să pot satisface nevoia de bani a doua femei care se plictiseau fiecare în felul ei. Am convins un domn blazat să se întoarcă la fostă iubită care ameninţa cu suicidul, am reuşit să cuminţesc o nevastă urmărită de soţ, am găsit vreo două maşini furate, (dintre care una pe fundul lacului de la baraj), plus reuşita emoţionantă a reîntregirii unor familii cărora le-am recuperat potăile. Şi tot nu aveam bani destui!

Când nişte relaţii de la poliţie mi-au cerut colaborarea într-un caz de crimă, am primit cu entuziasm. În sfârşit aveam să devin apreciat şi cunoscut pentru valoarea mea! Aveam să urmăresc, să prind şi să arestez criminali periculoşi. O, da!

Nici nu bănuiam cât de curând urma să mi se împlinească visul, cât de curând aveam să-mi amintesc de zicala cu „ai grijă ce-ţi doreşti…”

O tânără animatoare de la Şpiţ Fire fusese găsită în parc. Se părea că petrecuse noaptea pe bancă, în agonie. Legiştii spuneau că a fost otrăvită cu o substanţă puternică şi destul de rară. Cu siguranţă era o răzbunare. Cum ajunsese în parc? Cum luase otrava? De ce nu chemase pe nimeni?

Ancheta nu înainta deloc.

Apoi mai era cazul unei femei, dintr-o altă categorie socială, ceva mai cuminte. O vânzăzoare de la mall. Foarte drăguţă. Fusese drogată şi apoi ucigaşul îi retezase venele. Exclus suicidul, deşi asta voia să pară.

Am încercat să inventez scenarii, să mă pun în pielea victimelor, am citit dosarele, am reluat la cercetare toate probele cu acceptul special al şefului de la departamentul criminalistic. Îmi doream cu ardoare să rezolv măcar unul din cazuri! Întârziam până seara târziu la birou, umblam aiurit, devenisem morocănos.

— Tu ai o prietenă! mă diagnostică nevastă-mea într-o noapte pe când încercam să mă strecor neobservat în dormitor. Aprinse brusc veioza de pe noptiera ei şi mă scrută cu ochi reci.

Am tresărit speriat ca un spector adormit la teatru.

— Nici pomeneală, dragă, e doar o cunoştinţă veche!

— Vii târziu acasă, eşti aiurit, nu mă asculţi când îţi vorbesc, ţi-ai cumpărat două costume noi şi ai început dintr-odată să te parfumezi. Prezinţi aproape toate simptomele preliminare…

Oh, doamne sfinte, oare auzise? Eram un tâmpit, un iepure laş tremurând în izmene! Gata să mă dau de gol la cea dintâi acuzaţie… Nevestele aruncă astfel de nade din când în când tocmai spre verificare…

Am liniştit-o, am râs de bănuielile ei, am alintat-o, am…

Însă din clipa aceea trebuia să fiu foarte, foarte atent. Kayra mă ţinea în colimator.

Nebunia avea să înceapă chiar în zilele următoare.

— Ştiai că una din victime era prietenă cu nevastă-ta? îmi aruncă Paul pe când survola nişte pagini de socializare.

— Nnnuu… Care din ele?

— Animatoarea… hi hi… râse Paul fără să înţeleg de ce.

I-am spus pe un ton autoritar să plece la secţie să vadă dacă am primit aprobarea pentru studiul unor probe de la departamentul de Genetică şi am intrat pe net în locul lui. Tare mi-ar fi plăcut să sparg contul Kayrei! Îmi doream asta cu ardoare de mai mult timp, dar era, din păcate, o infracţiune. Cu toate acestea, era afişat la lumina zilei că ea şi Eva Aioanei erau „friends”. Dar cu cine nu era „friends” Eva, draga de ea şi dumnezeu s-o ierte? Că avea câteva mii de followeri… În mod normal, poliţia ar fi trebuit să-i interogheze pe toţi. Trebuia găsit un filtru pentru a reduce lista. Eva murise otrăvită cu o substanţă rară, da? M-am gândit cam cine ar putea obţine aşa ceva cu mare uşurinţă. Un chimist, un farmacist, un cadru medical? Am aplicat filtrul de căutare şi am descoperit o chestie interesantă. Eva cunoştea mulţi chimişti, o droaie de farmacişti şi nenumăraţi medici, dar numai unul singur, numai unul era un prieten comun cu cealaltă victimă, Crista, vânzătoarea!

Hm, simţisem de la început că există o legătură între cele două crime, instinctul meu nu putea să dea greş! În cazul Evei fusese otravă, în cazul Cristei morfină… Iar acest personaj dubios, acest doctoraş pe

nume Silviu Constantinescu le cunoştea pe amândouă…

Le-am studiat atent profilurile afişate pe site-ul de socializare, deşi eram conştient că acolo fiecare se înfăţişează nu aşa cum este în realitate, ci aşa cum ar vrea să fie perceput de către ceilalţi. Eva, animatoarea, dorea din toată inima să pară o intelectuală: posta cărţi, evenimente teatrale, muzică clasică, mă rog, chestii total opuse cu ceea ce ai fi putut găsi în cuşca aurită în care dansa ea sumar îmbrăcată seară de seară.

Doctoraşul se dădea drept vindecătorul dedicat chemării sacre: anunţuri despre simpozioane, referate pe care cică le citise în aule cu public somnoros, noutăţi în cercetarea medicală.

Până la urmă, cred că sărăcuţa Crista era cea mai sinceră dintre toţi: nu era decât o vrăbiuţă. Pe pagina ei găseai reţete paşnice pentru masa de duminică, poze duioase cu animăluţe, niscai haine la care ar fi putut doar să viseze şi, desigur, nelipsitele citate de dragoste cu îngeraşi şi inimioare de genul „Am pus suflet, cu toate că ştiam că voi fi rănită!” etc…

M-am dus din nou pe pagina nevesti-mii. Prea seacă, prea liniştită ca să poată fi reală! Nici măcar nu avea o poză de profil… Oare era Kayra atât de lipsită de imaginaţie? Oh, setările de confidenţialitate! Precis avea acolo chestii la care le era permis accesul doar unor anumite persoane…

Exact atunci mi-a căzut cerul în cap! Silviu Constantinescu era prieten şi cu nevasta mea! Imbecilul! Oare chiar se cunoşteau? Sau era doar o amiciţie virtuală?

Mă pregăteam să le întocmesc profilul psihologic, când Paul reveni cu un aer victorios:

— Am primit aprobarea pentru secţia de Genetică. Mi-a comunicat comisarul Pandelescu în persoană, deşi zicea că aşteaptă de la noi mai degrabă muncă pe teren, că şoareci de laborator are destui, ca să-l citez precis… I-am spus că în opinia mea aceste două cazuri sunt legate şi a declarat că sunt băiat deştept, a părut interesat de firul meu. făcu el plin de încântare, iar mie îmi veni să-i sparg nasul. Cine dracu’ îi ceruse lui Paulică să-şi exprime opinia?

Dar, conform unei legi vechi de când lumea, dacă lucrurile puteau merge prost, atunci aveau să meargă, iar chestiile nasoale au continuat pentru mine. Timp de câteva zile am tot încercat s-o întreb pe Kayra despre amicul ei Silviu Constantinescu aşa încât abordarea

mea să n-o enerveze şi să stric tot. Însă până să-mi fac curaj, aproape c-am dat peste ei. Orice soţ inteligent îşi anunţă venirea acasă dacă vine inopinat. Eu am încălcat regula şi am plecat într-o zi de la serviciu cu vreo două ore mai repede fără s-o previn pe Kayra. Am tras maşina în garaj, am oprit motorul, mi-am adunat hârtiile care mi se răspândiseră pe banchetă şi mă pregăteam să ies când am auzit maşina Kayrei în garajul de alături. Tocmai voiam s-o strig, să-i fac o surpriză, poate aveam să luăm prânzul în oraş dacă era în toane bune, când o aud vorbind cu cineva. Vorbind… mai precis gângurind. Se alintă aşa cum o ştiam şi conversa cu un „puiuţ", cu „îngeraşul ei mititel", căruia – zicea ea – stetoscopul îi dădea un aer grozav de sexy!

O presimţire sumbră îşi împrăştie fumul negru prin toate cotloanele minţii mele. Era cu el! Cu doctoraşul! CU CRIMINALUL!

Dar faptul că era cu un posibil criminal mă speria mai puţin decât ideea că era cu un alt bărbat, cu un bărbat pe care ea îl găsea sexy din cauza unui maţ atârnat la gât! Kayra mea! Nu se putea să-mi facă una ca asta.

Am tăcut mâlc, am sperat că nu va observa că maşina mea e în garaj, ceea ce s-a şi întâmplat. Cei doi au coborât, au luat liftul şi am presupus că au urcat în apartamentul meu. I-am lăsat zece minute şi am urcat după ei. Voiam un flagrant! Voiam scandal! Voiam să-i pot prinde ca să-i spun după aceea, pe când îmi va cere iertare în genunchi, iar el va fi arestat: „Ai preferat un infractor! Ai preferat un criminal!" Şi aveam s-o părăsesc, s-o fac s-o doară, să mă regrete şi aveam s-o iert când se va întoarce la mine plină de pocăinţă…

Savuram gustul acestor imagini şi am intrat în apartament dând uşa de perete. Dormitorul era pustiu, la fel celelalte camere, chiar şi terasa… Deci plecaseră undeva… Din garaj plecaseră în altă parte. Atunci de ce mai veniseră până aici?

Pe când îmi puneam aceste întrebări şi mă simţeam oarecum dezamăgit, mă apelă Leona. Ca de obicei, avea nevoie de bani. Eram suficient de nervos ca să-i spun să-şi vadă de treabă, iar ea m-a ameninţat că răbdarea să le la limită (răbdarea ei, auzi, domnule!) şi că va avea o mică discuţie cu nevasta mea, aşa ca între fete. În clipa aceea am hotărât că trebuie să pun capăt şantajului cu orice preţ.

Am ieşit la o terasă unde l-am întâlnit pe Sabin, fost coleg de liceu, şi el m-a învăţat că fetele se sperie de cuterul de oase.

Am planificat totul pentru sâmbăta cu meciul. Era momentul

potrivit să închei afacerea cu Leona, trebuia să fiu fără pată şi fără prihană pentru ca infidela Kayra să vadă ce-a pierdut.

*

La sfârşitul meciului eram mai transpirat decât oricare dintre cele paisprezece jucătoare. În ciuda lupingurilor spectaculoase şi a scorului care fusese răsturnat de câteva ori, în mintea mea nu era decât imaginea Leonei cum zăcea moartă în dosul canapelei. Oare câte obiecte atinsesem? Că m-am dus fără mănuşi, nu voiam să fac nimic, decât s-o sperii. Mi-am amintit de-o povestire în care criminalul era obsedat că a lăsat amprente şi să apucă să şteargă obiectele pe care presupune că le-a atins. Şi şterge şi tot şterge până este găsit la locul faptei. Ce îngrozitor! Să mă duc să şterg măsuţa de cafea? Să adun cioburile? Dar clanţa uşii? Pusesem mâna pe ea? Şi apoi, poate mi-a căzut un fir de păr din cap… Ha, ha! M-a apucat râsul. Chiar o luasem razna. Păi în casa Leonei erau urmele mele peste tot… La câte ore dulci petrecusem acolo…

M-am târât cu maşina spre casă, neştiind ce să fac. Era mai bine să mă ţin de cuvânt, cel puţin Kayra va putea spune că am fost acasă, aşa cum amicii mei vor spune că am fost la meci. Poate că lucrurile nu stăteau atât de rău… Mai puţin partea cu dezvăluirea relaţiei mele ilicite. Ce va spune nevastă-mea? Desigur, voi putea să-i arunc în faţă aventura sa cu Silviu-Cel-Cu-Stetoscopul-Lung…

Cred că aveam o faţă de cal după cursă de la Ploieşti când ea mi-a deschis uşa toată numai zâmbet.

— Pui mic, a fost frumos meciul?

Puiul mic, adică eu, a căzut literalmente într-un fotoliu, fără să ştie ce interpretare să dea acestei atitudini expansive care de mult timp nu-i mai era aplicată lui.

Kayra se întoarse cu o sticlă de şampanie şi două cupe. Sticla transpiră instantaneu, îmi făcea concurenţă.

— Hai, spune, a bătut Chimia, nu-i aşa? pufni Kayra abia stăpânindu-şi hohotul de râs.

— Da… îngăimai cu voce pierdută. Mi-e cam rău, scumpa mea, eu cred că m-aş culca…

— Vai de mine! Dar nu sărbătorim?

— Ei, ce să zic… Nu sunt eu mare fan…

— Dragule, nu vorbesc de meci. Sărbătorim intrarea ta în breaslă.

— Kayra, chiar mi-e rău, nu putem lăsa pe altă dată?

— Arăta nasol sărăcuţa, nu-i aşa?

De la vârsta de şapte ani, în clipa aceea a fost a doua oară în viaţa mea când mi-a ieşit şampania pe nas.

— Ce? Cine? încercai să mă arăt mirat cu ochii cât cepele şi tuşind cu disperare.

— Leona!

Îi jucau ochii în cap, se vedea că se distrează de minune. Ne-am privit câteva clipe, ea încercând să pară serioasă, eu tremurând.

— Ce dracu' se întâmplă, Kayra?

— Iubiţel, ce-i al meu, e numai al meu. Pricepi?

Pe undeva printr-un colţ îndepărtat al minţii mele înfierbântate începu să se facă lumină.

— Tu? Tu ai…

— Da, îngeraş. Eu am… Ai grijă de acum înainte. Eşti numai al meu. Iar dacă nu te cuminţeşti, voi duce domnilor poliţişti cutia neagră a Leonei. Unde se vede bine de tot cum ai intrat în apartamentul ei. Ce nu îmi convenea din înregistrare am şters. Fii liniştit, mă pricep să şterg banda aşa încât să nu poată recupera nimic nici măcar băieţii isteţi de la criminalistică. Ce zici? Te faci copilaş cuminte?

— Tu, tu vorbeşti? Ce naiba faci cu doctorul acela criminal? Te-ai molipsit de la el! Ştii că a ucis două femei?

— Ce texte! Ce melodramatic sună! Nu te jenezi să spui fraze atât de jalnice?

— Şi tu te vei face cuminte! ţipai amenin ţând-o cu arătătorul ceea ce o făcu din nou să moară de râs. Promite-mi acum pe loc că încetezi relaţia cu doctorul. E un criminal şi am să-l arestez! supralicitai eu viitorul meu ca detectiv.

Kayra mă privea pe sub gene şi săruta buza paharului. Merită o bătaie…

— Îţi promit soţiorul meu drag că am pus punct relaţiei cu doctorul. În momentul acesta zace mort în propria casă cu un bilet de adio lângă el. Scrie că îşi regretă faptele. Ce fapte? Asta rămâne ca tu să dovedeşti, vei fi un erou, vei fi găsit criminalul. Adevărul e că tipele alea două mă scoteau din sărite, iar el le tot făcea curte… Ce-i al meu, e numai al meu… Acum, eu cred că unde a omorât două, merge şi a treia, i-o poţi pune în cârcă şi pe Leona, mai ales că stetoscopul lui e aruncat pe undeva prin dormitorul ei, hi, hi…

Stăteam în fotoliu cu respiraţia tăiată. Oare chiar spusese ceea ce mi se păruse mie că înţeleg?

— Vom fi un tandem grozav, puiule! ciripi nevastă-mea. Dacă ţii neapărat, poţi să rămâi detectiv, dar se plăteşte bine pentru eliminarea persoanelor indezirabile. De-asta spun, bine-ai venit în branşă!

Am sorbit din şampanie şi m-am gândit că ar fi lipsit de tact să o contrazic. Era foarte probabil să aibă dreptate… Mă simţeam de parcă aş fi fost afară, în ger, înfăşurat într-un cearşaf ud, însă am zâmbit timid şi am luat hotărârea să n-o mai supăr niciodată pe Kayra.

Articol XXI. SOŢIA MEA DRAGĂ

Publicat Ian, 2013

Trebuia să-i sape un mormânt Lidiei, chiar şi cu unghiile! Nu putea s-o dea în bară tocmai atunci. Era o crimă perfectă. Nu exista crimă perfectă? O, ba da! Era aceea pe care n-o comisese. Exact. Cea care nu se petrecuse. Dacă persoana respectivă trăia, putea cineva dovedi actul criminal? Nu, bineînţeles!

Marius scurma cu îndârjire în solul argilos. Palmele îl furnicau, precis avea bătături! îi transpiraseră mâinile? Nu, era sânge; mânerul cuţitului de vânătoare îi rănise palmele. Ce ghinion stupid să se rupă coada hârleţului! îl cumpărase cu o zi înainte; nimic nu se mai făcea ca lumea.

Biata Lidia! Nu suporta spaţiile închise, iar acum… De fapt, erau o groază de lucruri pe care ea nu le suporta. „Nu mai umbla desculţ prin casă! Porţi microbii de acolo-colo! Iar ai uitat să plăteşti telefoanele? Cu ce ţi-ai mai pătat şi cămaşa asta?”

Marius reuşi să zâmbească în situaţia disperată în care se afla: acestea erau câteva din şicanele mărunte… Când voia să fie cu adevărat urâcioasă îl punea să facă socoteala la bani, până la ultimul leu, urlă că vin cumnaţii în vizită la sfârşitul săptămânii, punea întrebări incisive despre colega lui de birou…

Un val de căldură îl străbătu întocmai ca pe un licean îndrăgostit: Gina! Era de ajuns să pronunţe numele ei ca s-o dorească cu toate fibrele trupului. Să ajungi la patruşcinci de ani ca să descoperi dragostea! Şi totuşi, ce noroc! Putea să n-o găsească niciodată; să rămână ancorat lângă Lidia până la adânci bătrâneţi… Ar fi ţinut-o paşnic într-o rutină ucigătoare: serviciu, concedii la Sovata şi Herculane, achiziţii mărunte, dispute zilnice, amor din obligaţie. Slavă Domnului! Se terminase.

Din ziua în care Gina apăruse în birou, ştiuse că între ei se va înfiripa ceva, chiar împotriva oricărui principiu, ascultând numai de dorinţă. Bine, probabil că nu doar el gândea aşa: dom director scurtase concursul de ocupare a postului cât putuse de mult, că nu cumva blonda gen Marilyn să se răzgândească, nu cumva inginerul acela rigid să răspundă mai bine, iar fata bătrână cu ochelari să dea o impresie de competenţă comisiei de examinare… De altfel, toţi bărbaţii se înroşeau puţin când vorbeau cu Gina, încă de la început… Iar ea, ea era un înger, domnule! Avea o privire inocentă, puţin neajutorată, ce trezea în orice mascul dorinţa virtuoasă de-a o ajuta să se acomodeze la noul loc de muncă, de-a fugi la barul din colţ după o cafea şi-un croissant pentru domnişoara, de-a o iniţia în tainele vânzărilor imobiliare…

În scurt timp visau alt gen de iniţieri; vânzările imobiliare erau specialitatea Ginei. A depăşit planul fixat de sucursală încă din prima lună.

— Domnişoara Gina, felicitări! începu directorul cu acea roşeaţă la tâmple. Dar cum faceţi, ce secret aveţi? Daţi nişte lecţii colegilor.

Colegii se adunară imediat, îndreptându-şi nodul cravatei. Colegele se retraseră în alt birou, pentru o cafea…

— Dar nu-i niciun secret, protestară moale buzele cărnoase de care curiozitatea lor profesională stătea atârnată. Pur şi simplu le spun clienţilor cum aş mobila eu casă, apartamentul, vila… ce aş face într-o cameră sau alta…

— Aţi auzit, domnilor? Ce idee subtilă de a deschide apetitul de cumpărare al clienţilor?

Râseseră toţi, aprobară pe şef, dar nu credea nimeni sincer că în cazul lor ar fi ţinut ideea. Nu aveau dotările Ginei… Marius nu fusese cu nimic mai bun: râsese şi el când se amuzase dom director, se încruntă când li se vorbise sobru despre necesitatea îndeplinirii planului pe agenţie, se destinse când şeful îi trimise la treabă c-o vorbă amicală bine dozată. Dar ştia că Gina pe el îl privise tot timpul, lui i se adresase, de parcă doar ei doi s-ar fi aflat în birou…

De la el cerea întotdeauna un sfat despre cum ar arăta mai bine o ofertă de vânzare, el o aproviziona cu agrafe pentru borderouri… Ea îi făcea cafea sau îi aducea de acasă un fruct pe care i-l lăsa modest lângă tastatură. Apoi a venit şi acea seară ploioasă când Gina nu ştia ce-a făcut cu umbrela pe care o adusese de dimineaţă… Firesc, a condus-o cu maşina. Parfumul ei fin aproape că-l zăpăcise cu acea

ocazie, iar apropierea nesperată a făpturii ei fragile era un privilegiu. Cum avea să scape de euforie în pragul casei, aşa încât Lidia să nu-l simtă? Şi despărţirea la scara blocului ei, despărţirea care i-a deschis în sfârşit ochii! Fata asta era îndrăgostită de el, oricât de imposibil i s-ar fi părut! Avea o foame în adâncul ochilor fumurii, o chemare…

— Mulţumesc, Marius. şoptise simplu. Eşti un coleg bun, de fapt eşti un bărbat minunat, tot ce şi-ar putea dori o femeie…

El? El era un bărbat minunat? Avea şi calităţi? În cincisprezece ani de căsătorie Lidia reuşise să-l convingă de contrariu.

Şi după seara aceea n-a mai fost scăpare, mai ales că niciunul din ei nu dorea să scape. Au plecat pentru două zile la Moeciu, la un curs de vânzări, dar el a spus acasă că e un curs de cinci zile… Când s-a terminat, au plecat şi ei ca toată lumea, doar că s-au întâlnit în Braşov, la hotelul Carpaţi. A fost o revelaţie. Marius îşi spunea că abia din clipa aceea a început să trăiască.

Ar fi continuat fără părere de rău această viaţă duplicitară, fiindcă în general nu se încurca în meandrele preceptelor morale. Dar Gina făcuse ochişorii mari auzind că el are o consoartă. Deveni reţinută ca o frunză de mimoză plesnită cu palma.

Mititica de ea! Era o fire cinstită şi, din păcate, avea principii. Marius se aprinse şi mai tare. Ce era de făcut?

Ar fi divorţat cu imensă plăcere, i-ar fi priit să-i arunce de la obraz Lidiei tot ce credea despre ea; însă nu prea-i dădea mâna s-o facă. Însemna să rămână sărac lipit. Iar lui îi plăcea confortul. Casă spaţioasă din centrul oraşului, cabana de la munte, depozitul de la bancă, toate, da, toate erau ale Lidiei. Aceştia erau nurii nevesti-sii, şi cândva îl fericiseră toate aceste „calităţi”. La partaj ar fi împărţit doar covorul din sufragerie, canapeaua de pe hol şi plasma din living.

După-amiezile venind de la serviciu deveniseră triste. Iarăşi acasă! Când urca prin grădină pe aleea plină de flori spre casa impozantă, îşi spunea ce perfect putea fi totul dacă din bucătărie i-ar fi răspuns glasul Ginei…

Atunci îi sclipi în minte Ideea! Lidia şi Gina. Gina şi Lidia. Erau permutabile. Semănau foarte mult. Blonde, înăltuţe. La faţă, aceeaşi ochii deschişi. Doar că… ochii, nasul şi gura Ginei erau armonios aşezate, iar per ansamblu, Lidia intrase oarecum în declin… Ceea ce le diferenţia major era caracterul. Blândă, tăcută, pasională – Gina. Arţăgoasă, suspicioasă, cicălitoare – Lidia. Numai că într-o fotografie

asta nu se putea vedea!

Şi din acel moment Marius simţi rotiţele minţii învârtindu-i-se…

I se rupsese o unghie adânc în carne! Lidia asta! Putea să jure că printr-o sinistră magie râdea de el. Îl privea batjocoritor ca mai înainte, în momentul groaznic când fusese silit s-o strângă de gât. Se îneca, dar lui i se păruse că râde. Femeia dracului, cu sufletul ei negru! Nici măcar moartea pe care i-o plănuise amănunţit nu ieşise cum scontase, fiindcă ea îl contrazicea mereu.

O luase la plimbare, sub pretextul unei surprize.

Ce surpriză îi putea face el? pufnise ea în zeflemea. El nu mai era în stare de nimic nou de cinşpe ani de zile. Marius tuşi ca să-şi înghită furia. Doamne, Dumnezeule! Era bine că-l enerva, ca să poată s-o facă. Murea păsărica pe limba ei…

Dar îi explică pe un ton prevenitor că a găsit o oportunitate, un teren extraordinar de ieftin, la marginea pădurii de lângă oraş, acolo unde se zvonea că va cumpăra dezvoltatorul acela din Bucureşti… Cum îl chema?

Măi, măi, domnul ei avea de gând să facă afaceri! Ei, avea s-o vadă şi pe-asta! Da' să nu vină la ea după bani… Şi râse gâlgâit.

Încă un pic, dragă, scăpase el printre dinţi, iar Lidia începu ca de obicei să-i dea indicaţii: nu era acela drumul cel mai scurt. O luase aiurea! De ce naiba-şi pierdea vremea cu el?!

Nu era ideea că au plecat la plimbare? Nu ieşiseră să se recreeze? Ce era grabă asta?

Nu era vorba de grabă, ci de a fi eficient. De ce să baţi hârtoapele cu maşina ca prostu? îl puse ea la punct cu promptitudine.

Marius se gândi la ciocanul greu pe care îl luase în portbagaj. Drăguţa de ea, cât îl ajuta. Conlucrau pentru prima oară…

A, dacă n-o va lua pe unde zicea ea, să oprească, fiindcă are de gând să coboare. Aici mai poate găsi un taximetru.

Marius scrâşnise din dinţi. Nu era capabilă ca măcar o dată, o dată în viaţa ei să facă aşa cum spune el?

Nu, categoric nu! Nu intenţiona chiar deloc să meargă brambura prin locuri neumblate. Oricum, nu va cumpăra aici niciun teren.

Nici măcar nu-l văzuse! Încercă el, dar întoarse maşina pe aleea indicată de ea. Era ca dracu'! Acum nu mai putea ajunge în zonă pustie pe care o alesese pentru micul „accident"…

Din cauza asta se afla acum în situaţia nenorocită de-a săpa cu

mâinile. Colina unde opriseră era din cea mai lipicioasă humă! Avusese norocul să descopere o pădurice absolut izolată, la liziera căreia era un mic platou, pe care i-l arătă nevesti-sii. N-ar fi fost cochetă acolo o căsuţă de vacanţă?

Hai, crezuse că vorbeşte serios când o luase de acasă, dar trebuia să fi intuit că pe el nu-l duce capul mai mult. Ce căsuţă de vacanţă le-ar mai fi trebuit când aveau cabana magnifică de la munte?

El tăcu o clipă, apoi constată cu glas tare că un capac de la o roată stă să cadă. Era motivul firesc pentru care putea deschide trusa de scule, putea înşfăca ciocanul.

Păi n-avusese ea dreptate? Era bine că hârbuise maşina până acolo pentru o prostie?

Marius era cu ciocanul în mână. Ar fi fost cazul să se grăbească; soarele scăpătase după deal…

Oho! Nici nu-i arătase izvorul. Iubiţica lui nu dorea să vadă cea mai cristalină apă din lume?

Nu, chiar deloc. Ea voia acasă, că începea serialu'. Şi ce naiba era cu purtarea asta libidinoasă la el?

Nimic, pur şi simplu îşi amintea de tinereţe. Când fusese aici cu câteva zile în urmă ca să vadă terenul cu un client, îşi dădu seama cât se potriveşte peisajul cu Lidia sa cea romantică…

— Ce-ai dragă, ai căpiat?! se oţărî femeia.

Totuşi îl urmă printre copaci.

— Vezi izvorul acolo jos?

— Unde?

— Mai fă doi paşi, eu bat capacul, să nu-l pierdem…

În sfârşit, Lidia era în faţa lui, cu spatele. Ridică ciocanul fără să se mai gândească la nimic. Apoi mâna îi căzu; din nefericire lovitura nu fusese suficient de puternică. Lidia se mişcase vrând să se întoarcă, iar ciocanul de-abia îi răzui tâmpla.

Marius simţise că se scufundă. Parcă ar fi fost într-o apă întunecată şi caldă. Şi amară. Se făcuse linişte; auzise înfundat ţipătul de mirare indignată al nevesti-sii. Şi mişcările erau lente, ca în apă.

Încet, Lidia duse mâna şi pipăi sângele. Foarte încet, ridică privirea spre el. Zâmbea! De parcă ar fi spus: „Ştiam eu!"

Apoi gura ei se deschise, iar el anticipă că avea să ţipe. Se repezi cu toată forţa asupra ei, o apucă de gât. Şi strânse.

Ea încercă să-i scoată ochii. Iar el, orbit, strânse cât putu de tare.

Ea râdea. A râs până s-a învineţit. Şi pe-urmă n-a mai încercat să-l lovească. A alunecat lin la pământ.

Marius se încumetă să-i dea drumul. Nu mai mişca. Dar el nu putea să scape de senzaţia de vată în urechi. Şi ar fi fost bine să aibă simţurile ascuţite… Să fie pe fază. Dacă venea cineva?

Hotărâse că nu mai trebuia să piardă timpul. Hârleţul şi la treabă! Săpă cinci minute lângă un stejar. Pământul era tare şi plin de rădăcini. Renunţă. Se duse mai încolo. Încercă din nou, dar dădu de argilă umedă. Se lipea de lama hârleţului exasperant.

Se mută încă o dată. Iarăşi rădăcini – subţiri, elastice, viguroase. Hârleţul nu le tăia; nu era ascuţit. Apoi i se rupse coada. Îl trânti plin de nervi. Atunci realiză că stătea cu spatele la Lidia. Se întoarse ca muşcat. Probabil râdea de el: „De nimic nu eşti în stare. Ai făcut ceva ca lumea la viaţa ta?" Îşi aminti de cuţitul de vânătoare pe care îl ţinea în torpedou, aşa, pentru orice eventualitate… Doamne, să sape un mormânt cu cuţitul! Se surprinse gândind că pedeapsa lui deja începuse…

I se părea că scurmă în pământ de ani de zile. Plecase de acasă în costumul bun, că aşa insistase dumneaei! Acum va trebui să-l arunce. Stătea în genunchi pe fundul gropii şi adună bulgării umezi în palme; încercase să se mai ajute cu capătul hârleţului, dar de fapt i-ar fi fost utilă o lopată. Din când în când arunca priviri furişe spre Lidia. Avea grijă să nu-i mai întoarcă spatele. Neplăcuta senzaţie că moartă avea puteri misterioase nu-i mai dădea pace. Era atât de întuneric printre copaci! Niciodată nu ştiuse că într-o pădure, noaptea are cu totul alte dimensiuni… La un moment dat, crezu că va leşina în groapă: auzise clar paşi prin stratul de frunze… foarte aproape. Probabil fusese un câine. Cămaşa i se lipi udă de spate. Nu se mai putea baza pe propriile simţuri. Se simţea defazat, reacţiona cu întârziere, fiindcă nu reuşise să iasă din apa aceea…

Şi săpa… N-avea cum să croiască un mormânt normal. Avea să-i îndoaie genunchii. Lidia avea să stea pentru eternitate în genunchi în faţa lui, ha, ha. Când malul îi ajunse în dreptul şoldului îşi spuse că e destul. Se temea că va răsări soarele. Se săltă deasupra. Acum urmă treabă naşpa: s-o tragă înăuntru. Îşi aminti că în portbagaj avea o pereche de mănuşi de protecţie. Ar fi fost bune mai devreme… Şi le puse. O apucă de-o mână şi de-un picior şi începu s-o târască. Era groaznic de grea! În sfârşit, o rostogoli înăuntru! Pierduse un pantof.

Se întoarse şi îl dibui pe pipăite. Îl aruncă în mormânt. Îi căzu Lidiei peste obraz. Na, să stea şi ea sub papuc!

Apoi începu s-o acopere. Pământul trebuia tasat. Se străduí să-l apese cu palmele, însă era ineficient. Urcă cu picioarele. Se cutremură simţind-o pe Lidia moale dedesubt.

Era doar trei noaptea când ajunse acasă. Lăsase maşina pe stradă de alături, deşi avea răspunsul pregătit pentru eterna vecină curioasă: o condusese pe Lidia până la Bucureşti, la aeroport…

Despre pantofii glazuraţi cu noroi şi pantalonii sfâşiaţi n-ar mai fi ştiut ce să spună. Nu le prevăzuse. Intră direct la baie. Puse încălţămintea şi hainele distruse într-un sac de gunoi. Va cugeta cum să procedeze cu ele. Deschise apa; sub duşul fierbinte visă la Gina. Numai gândul la ea îl susţinuse. Merita toate astea, da merita. Şi numai pentru privirea de căprioară speriată cu care se ascundea la pieptul lui, merita. Dar ce greu o convinsese să accepte planul său! Nu şi nu, că nu puteau să facă una ca asta! Se ţinuse tare preţ de-o săptămână, draga de ea. Apoi admise c-a fost învinsă de iubire. A fost de acord să plece la Madrid cu toate actele Lidiei. „Unde e Lidia?” Vor întreba unul şi altul. „La cumpărături, în străinătate; merg după ea şi ne întoarcem împreună”. Gina l-a şi lăudat pentru ingeniozitatea sa! Printr-o subtilă permutare, aveau să devină soţi peste noapte. În străinătate, după ce el o va fi urmat, aveau să declare actele pierdute şi să scoată altele, cu fotografia ei. Aveau să fie fericiţi.

Cam câţi bani putea să aibă Lidia în cont? suspinase Gina.

Destui, cât să stea liniştiţi. Însă nu se vor mai întoarce niciodată…

Marius tresări violent. În dormitor suna ceasul. Când se făcuse şase? Cu regret, închise apa. Se privi în oglindă. Trebuia să se bărbierească. Îi crescuse o barbă de doliu! Mâinile tot îi mai tremurau de oboseală. Se tăie cu lama în câteva locuri. Încercă să-şi cârpească obrazul cu hârtie igienică. Şi unghiile, pentru Dumnezeu! Erau murdare, rupte, iar palmele umflate aveau băşici sparte suculente. Nu putea să poarte mănuşi la birou! Măcar să se spele ca lumea… Frecă unghiile cu periuţa, dar mai erau pete persistente de noroi. Ce făcea Lidia după ce grădinărea? Cu ce se spăla? Turnă în lighean un pic de clor, îl diluă cu apă. Îşi scufundă degetele în soluţie. Aaa! Pişca înfiorător! Încă nemulţumit, plecă să caute o cămaşă. Unde dracu’ le ţinea? Lidia obişnuia să-i pună dimineaţa pe pat toate cele necesare. Va

fi nevoit să încalţe ghetele. Pantofii negri erau total compromişi. Pantofii!

Dumnezeule! Oare băgase pantofii Lidiei în mormânt? Pierduse pantofii. Sau pierduse doar unul? În cazul unei anchete… Îl trecură fiorii. Se hotărî să rămână calm. Nimeni nu va observa lipsa Lidiei din prima zi. Nu lucra nicăieri. Avea o firmă de transport de care se ocupă un administrator, că el fusese prea mândru pentru asta. Pe coclaurile pe unde o îngropase el, un pantof aruncat nu avea cui să trezească suspiciuni. Totuşi, va face un drum până acolo ca să verifice. Aruncă o privire spre ceas. Dacă mai dorea să ajungă cu maşina la spălătoria auto înainte de-a se lumina complet, era cazul s-o ia din loc.

Încă două zile, îşi promise solemn, cu spatele la colegi. Paul, în absenţa directorului, le ţinuse o şedinţă de dimineaţă. Îi făcu pe toţi aeroplane: incapabili de gândire flexibilă pe timp de criză, impotenţi intelectuali, fără spirit de competiţie şi iniţiativă, dacă nu fac planul îi va zbura din firmă!!

El, Marius, slavă Domnului, mai avea de stat fix două zile.

— Hai, Mariuse, ce dracu' faci? Ai terminat oferta pentru complexul din nord? Staţi pe voi, aşteptaţi să vină baba Leana să vă facă vânzările… Ce arăţi aşa nedormit? Inspiri neîncredere.

— Am condus toată noaptea, Şefu'… Am dus-o pe nevastă-mea la aeroport, la Bucureşti…

O ocazie nesperată pusă pe tavă de idiotul de Paul. Acum ştia toată lumea. Avea alibi.

Bineînţeles, tot alibi se numea şi sms-ul de la Gina, din Spania, „am ajuns, iubi!", dat de pe telefonul Lidiei. Le brodise el, ce naiba!

Se apucă să învârtă nişte hârtii, să caute prin sertare. Era indicat să nu lase acolo vreun document nedorit… La unsprezece apăru un vechi amic, Paraschiv, de la Finanţe. Se lăuda de mult că vrea o casă, dar găsea defecte imaginare oricărei propuneri. Hă, hă, acum nici că-l mai interesa. Să-şi facă planul alt fraier cu vânzarea asta.

— Salve, Mariusică, tată! Ai ceva nou pentru mine?

— Na… Nimic. Dacă nu ţi-a plăcut strada cu vile… Ce să-ţi fac? Acu' s-a vândut.

— Lasă, mă, că nici vilă… Casă cu grădină, nu chiar în centru, mai liniştit, aşa… Şi? Putorel nu e la serviciu?

— Cine?

— Gina blondina, cum cine? Putorel… paraşuta…

— Nu știu… tuși Marius dezinteresat. Parcă o fi în concediu… Da' de ce o spurci?

— De ce? Păi asta bifează bărbații, domnule. Ultima victimă e directoru de la Drumuri și Poduri. Om în etate, cu familie, copiii la casele lor, cu stare, îți dai seama… L-a despărțit de nevastă, l-a pus să-i cumpere apartament pe numele ei… Săracu' i-a făcut pe plac, că murea după ea. Când s-a văzut aranjată, i-a dat papucii fraierului… Înainte de el se zice c-ar fi fost Sârbu, procurorul, ăla de și-a tăiat gâtul, Doamne iartă-mă! Primea mită de la infractori ca să aibă cu ce-o mulțumi pe dumneaei… Și-ăștia numai la noi, că-n Moldova, de unde e Putorel, ar fi mai mulți, ehe! Mă, tată, Mariuse, te simți rău?

— N-am nimic, am dus-o pe Lidia la aeroport și sunt obosit mort. Mai vorbim noi, bine? Te sun eu dacă găsesc ceva mișto, numai că nu săptămâna viitoare, că plec după nevastă-mea…

Doamne, ce pisălog! îi stă urât unei femei să bârfească, dar bărbații bârfitori sunt odioși! Cât se mai făcuse ceasu? Doispe? Pauza de masă. Păi, ar fi putut să dea o fugă chiar atunci până… până acolo… să vadă dacă e pantoful… Oricum nu ar fi fost în stare să mănânce la nervii pe care-i avea. Auzi! Gina lui, spărgătoarea de case! Pierzania bărbaților… Ce rușine pe Paraschiv să ducă minciuna așa!

Ajuns la marginea orașului se opri în intersecție: parcă la stânga… sau la dreapta? El voia la stânga, dar Lidia nu și nu, că la dreapta… Deci la dreapta. Porni zorit de claxoane. Aha! Uite: comună Păușă; aici era. Probabil aceea din față era pădurea. Opri automobilul la umbră. Nu era bine să fie văzut, dar nici nu bătea la ochi: în fond se ocupa de case și terenuri. Urcă pantă cu nerăbdare. Simțea un amestec exploziv de curiozitate și oroare încolăcindu-se în stomacul lui. În sfârșit, poiană. Nu părea deranjată. Privi avid. Niciun pantof. Dar unde erau gropile?… încercase cu hârlețul încă de două ori până să nimerească locul potrivit… Le mascase așa de bine? Se vede că mintea lui lucrase și când i se păruse că visează. Într-adevăr, presărase frunze și nisip, dar nu se aștepta să nu mai fie nici el în stare să indice locul… locul Lidiei… Grozav. Se vede că nu-i scăpase nimic. A! Ce lucea în iarbă? Cutii de Cola. Ieri nu erau. A fost cineva aici de ieri până azi… Asta nu era bine deloc. Probabil niște derbedei.

Se întoarse la mașină tremurând. Soarele lucea mai fierbinte decât la venire. Se uită peste umăr. I se păru că… Nu, era o prostie. Trebuia să se întoarcă la birou.

La sfârşitul programului constată că s-ar fi dus oriunde, numai acasă nu. Dar nu avea de ales. Casa era nefiresc de răcoroasă şi de tăcută. Îi încreţea carnea pe el. Luă o cutie de bere. În frigider ceva mirosea a stricat. Desfăcu berea pe terasă, acolo unde putea auzi vocile din vecini; se pătă pe cravată. Păi da, nu se schimbase. Ce i-ar mai fi făcut Lidia! începu să sune telefonul. Gina! Se repezi să răspundă subit înviorat, dar vocea de bărbat de la capătul firului căuta o firmă… De ce nu suna Gina aşa cum stabiliseră? Nu era cazul să se alarmeze, poate a uitat, dar ea care-l iubeşte ar trebui să-şi imagineze că el stă ca pe ace… Că simte nevoia unui sprijin acum că… gata, totul devenise ireversibil. El îi trimisese semnul convenit, acela de „după”… ca ea să înţeleagă că piedica a fost înlăturată… Ea… Ar putea s-o sune el, până la urmă… Şi sună. Sună iar. Şi iar. Gina era în afara zonei de acoperire. Unde putea să fie, pentru Dumnezeu?

Oricât de lungă ar fi fost, ziua de vară se reduse la umbre. Deschise televizorul şi se înfipse pe canapeaua din living. Simţea o hoardă de şopârle alergându-i pe sub piele. N-ar fi intrat în dormitor pentru nimic în lume!

Se trezi cuprins de răcoare în toiul nopţii, cu un gând înfipt în creier: ce făcuse cu hârleţul? Nu-şi amintea să-l fi băgat în portbagaj… Şi astăzi, când a fost acolo, s-a mulţumit să arunce priviri fugitive, fără să cerceteze cu atenţie! Avu certitudinea că lăsase blestemata aia de unealtă acolo, ca pe-o semnătură. De necaz, făcu frisoane. Avea dreptate Lidia când îi reproşa că nu e în stare să facă un lucru temeinic? Adormi din nou şi se trezi terorizat că se certa cu nevastă-sa care se întorsese din pădure nervoasă că i-a pierdut pantoful. Afară se lumină şi păsările din parc începuseră să cânte. Se simţi uşurat că trecuse peste noapte şi plânse puţin. Se întrebă dacă ar fi putut cineva pe lumea asta să-l înţeleagă. Să fie de acord cu dorinţa lui, atât de firească şi naturală, de a fi iubit şi apreciat. Când lumina crescu suficient, închise televizorul. Îşi percepea sufletul epuizat, subţiat, gata să plesnească. Îi era imposibil să meargă la serviciu. O să dea un telefon să le spună că e bolnav. De mâine începea concediul. Avea bilet la avion, dar unde să meargă dacă nu luaseră legătura? Trebuia să admită că vorbele lui Paraschiv îl scoseseră din minţi. Poate că dacă nu l-ar fi întâlnit, Gina l-ar fi sunat şi totul ar fi fost în regulă. Poate s-a stricat un echilibru misterios pe undeva…

Abia la nouă se mobiliză; îşi puse un pantalon curat şi necălcat,

un tricou şi urcă în maşină. Avea de lămurit treaba cu hârleţul. La ieşirea din oraş se văzu din nou în dificultate: la dreapta sau la stânga? La dreapta, ca ieri. După câţiva kilometri intră în Păuşă, dar pădurea era de negăsit. Comună se întindea de la un capăt la altul pe-o câmpie plană, cultivată cu porumb. Fără copaci. O livadă de pruni închisă cu gard spre sud. Atât. După ce înconjură aşezarea de trei ori se opri cu capul pe volan. Greşise undeva o stradă… Porni înapoi încet, cu gândul că va vedea dealul pe care creştea pădurea. Se trezi lângă mall, la intrarea în oraş, fără să vadă măcar un dâmb. Da! Ştia! La stânga, desigur. Când faci ceva rău, o iei la stânga. Şi iată pădurea, în sfârşit. Între timp se făcuse amiază târzie, iar soarele căpătase reflexe argintii fluide. Se frecă la ochi. Lăsă maşina şi porni pe coasta dealului. Era orbit, totuşi constată curând că nimerise în altă pădure. Era locul unde nu voise Lidia să vină… Ciudat loc, fără culoare, doar alb şi negru, ca negativul unei fotografii…

Se rezemă de-un trunchi; era ca beat. Ba nu, era strivit.

A doua zi se trezi după o noapte mai calmă. Dormise în maşină. Oricum, era mai bine. Era firesc să fie tulburat. Dar azi va găsi pădurea, va verifica încă o dată locul, apoi o s-o sune pe Gina. Să n-o trezească prea devreme. Va fi totul bine. Era atât de convins, încât intră în bucătărie şi-şi făcu o omletă. Mâncă cu poftă. Apoi vomită.

La zece era pe pasajul ce ieşea din oraş. La dreapta! A mers liniştit cale de câţiva kilometri, aşteptând să vadă indicatorul „Păuşă”. Comună Păuşă dispăruse. Opri şi întrebă un biciclist. N-auzise de asemenea localitate. Marius se încăpăţână: căută comună până la căderea serii.

I-a fost necesară o lună şi jumătate ca să accepte că fusese înşelat. Gina era o putoare! Măcar scăpase de scorpia de Lidia. Mintea lui era ca un vas spart şi lipit: mereu în pericol de a se face iarăşi ţăndări… Dar va fi bine! Măcar scăpase… Prietenii îl compătimeau că-l părăsise nevasta, dar el zâmbea în sine: realizase şi el ceva desăvârşit: o crimă!

Marţi dimineaţa cineva sună la uşă:

— Bună ziua, sunt Dan Corodea de la firma de avocatură Corodea şi asociaţii. Putem intra?

— Poftiţi.

— Am o veste mai neplăcută… Dar probabil că bănuiţi. Soţia dumneavoastră, doamna Lidia Muşat a intentat acţiune de divorţ. Eu o

reprezint. A spus că aţi discutat şi că veţi fi de acord. De asemenea, în privinţa partajului, dumneaei susţine cu probe că este unica proprietară a acestui imobil, ca şi a unei cabane în Buşteni. Insistă să vă luaţi lucrurile personale cât mai curând din aceste locaţii şi să le eliberaţi, întrucât doreşte să le înstrăineze, dumneaei nedorind să revină în ţară.

— Domnule, dar…

— Înţeleg că vă este foarte neplăcut, dar vă recomand o rezolvare amiabilă. Doamnă are acte…

Marius se simţi răscolit de o furie devastatoare. Putorel! Soţia lui dragă! Pete albe îi acoperiră câmpul vizual şi începu să audă estompat vocea avocatului, de parcă ar fi avut vată în urechi. Şi totuşi, unde greşise, nu fusese o crimă perfectă?…

Articol XXII.

LIBER ARBITRU

Publicat lui, 2010

— Doamnă, vă rog să mă ascultaţi cu atenţie, este în interesul dumneavoastră. Dacă închideţi telefonul, nu veţi mai fi contactaţi niciodată. Dacă puneţi întrebări, discuţia noastră a luat sfârşit.

— …

— Vă fac o ofertă pe care o puteţi accepta sau refuză. Fiul dumneavoastră a murit acum un an. Doriţi să-l primiţi înapoi cu tot ceea ce implică asta? Noi vi-l putem restitui. Nu este vorba de clonare sau de sosii. Îl vom aduce chiar pe el, pe Victor… Victoraş… doamnă. Trebuie să-mi daţi un răspuns acum pe loc.

— …Oh! Da! Sigur că vreau! Da.

Legătura telefonică se întrerupse. Femeia căzu pe scaunul de alături tremurând. Victoraş! O, doamne! Victoraş. Numele suna mai dulce decât orice pe lume. Nu mai îndrăznise nici să-l rostească de-atunci, fiindcă începea să plângă nestăpânit. Cum ar fi să-l audă tropăind pe hol, venind în fugă la bucătărie ca să-i arate ce-a desenat? Să-i zică „Mami” cu glasul acela suav… Bineînţeles că-l dorea înapoi. Nu pentru asta se rugase chiar şi-n somn?

— Dragă, cine-a fost? Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. A spus… a spus că pot… nu-mi vine să cred!

Anton împături ziarul. Elvira iarăşi plângea! Privi umerii mici ai femeii zguduindu-se. Şi el se simţea sfârşit, dar se cuvenea să fie tare ca s-o susţină pe ea. Obosise.

— Am crezut că am reuşit să trecem de ce-a fost mai greu.

— Să trecem? Vom trece vreodată? hohoti Elvira.

— Nu, sigur că nu. Dar ştii că am stabilit că viaţa merge mai departe indiferent de durerea noastră… Putem avea alt copil, Elvira…

— Crezi că-l pot înlocui pe Victoraş? E o piesă de schimb?

— Pentru Dumnezeu! N-am vrut să spun asta! De ce eşti rea? Cine era la telefon?

— Chiar nu ştiu. Dar au spus… că-l pot aduce pe Victor înapoi…

— Ce porcărie! Nesimţiţii dracului! Să-şi bată joc de suferinţa oamenilor!

Elvira tăcea într-un fel anume. Ştia el tăcerea asta! se gândea la ceva. Parcă vedea cum în capul ei germinează o idee.

— Tu i-ai crezut! izbucni exasperat.

— Dacă nu speri nesperatul, nu-l vei întâlni.

— Mai lasă-mă cu citatele din cărţi! Asta e realitatea. Crudă. Nu vise şi prostii.

— Deci tu n-ai vrea… Nu l-ai vrea înapoi pe băieţelul meu… Adu-ţi aminte cum te prindea cu mânuţele de după gât şi zicea: „Tati, tati al meu!" Ţii minte c-a făcut febră când ai plecat patru zile la perfecţionare? Şi când te-ai întors ţi-a prins picioarele în braţe, la uşă… Mai ştii?

Anton simţi iar gheara aceea în gât. Sufocându-l.

— Taci! gemu cu gura uscată. Taci!

— Vezi? şi-n glasul ei răzbătu o uşoară undă de triumf. Nici tu nu poţi îndura.

Anton îşi dădu drumul pe canapea. Se simţea vinovat. Era vinovat că nu-şi putuse ajuta fiul. Boala subţiase trupuşorul drăgălaş până devenise transparent; până durerea se vedea pulsând prin oasele de sticlă, până nu mai putuseră îndura suferinţa lui. De ce? îi venea să urle la Dumnezeu, să-l scuture, să-i arate: vezi ce-ai făcut?! La ce ţi-a folosit suferinţa unui copil fără vină? Ţi-a adus satisfacţie, te-a mulţumit?

Fiinţa aceea fioroasă, ca orice înger, va consimţi să le dea înapoi ceea ce înghiţise?

Anton îşi închise ochii fierbinţi de lacrimi. Cum să fie cu putinţă? Aşa ceva nu se văzuse niciodată. Iisus înviase? Din toată inima spera că da. Ar fi creat un precedent. Era conştient că felul cum înţelegea el religia era mult prea personalizat. Duhovnicul la care merseseră

după… după ce Victor s-a stins… i-a spus că nu pot face târguri cu Dumnezeu; să se încline şi să creadă, să spere.

Să spere ce? se întrebase în maşină la întoarcere cu Elvira mută şi distantă pe locul din dreapta lui. Şi iată! Dacă ASTA era ceea ce trebuise să spere? Se întâmplă minuni! Se întâmplă minuni?

Suspină răguşit cu faţa în palme. Dumnezeule! se trezi rugându-se Aceluia care îi luase fiul.

— Elvira… Şi ce ţi-au spus? Ai acceptat, da? Ce răspuns ţi-au dat?

— S-a întrerupt.

— Bineînţeles.

Elvira se ridică palidă că nevasta lui Lot când se transformase în stâlp de sare:

— Mă duc să-ţi calc o cămaşă pe mâine.

Anton ştia că se duce în celălalt capăt al casei doar ca să bocească netulburată. Avea să mai fie vreodată femeia veselă şi plină de viaţă de care se îndrăgostise?

Se îndreptă şi el spre micul bar din mijlocul servantei. Nu mai era nimic de băut decât gin. Îşi turnă un pahar. Ea avea să devină neglijentă, cenuşie, tristă, şleampătă. El va începe aşa, uşor, să bea câte-un păhărel. Să întârzie acasă; să se uite după alte femei. Chiar să aibă aventuri ocazionale. Ea va fi arţăgoasă şi bănuitoare. Se vor certa tot mai des, neputându-se ierta unul pe altul şi fiecare pe sine însuşi. După aia, nici nu va mai conta dacă vor rămâne împreună sau se vor despărţi… Viaţa lor fusese terciuită, călcată în picioare de toanele sorţii. Amin!

Dădu paharul pe gât. Atunci se auzi soneria de la intrare.

— Toni, răspunzi tu?

Descuie, trase lanţul şi deschise uşa larg. Pe scările verandei, printre plantele Elvirei aştepta o domniţă blondă, în ţinută business, dar cu mii de draci jucându-i pe sub piele… Anton se încruntă ca să fie sigur că nu i se poate citi în ochi impresia de adineauri:

— Da?

— În legătură cu înţelegerea telefonică de mai înainte… Este necesar să semnaţi. Pot intra?

— Desigur, dar…

— Vă rog să nu puneţi întrebări, vă avertizez. Riscaţi să pierdeţi oferta. Doamna? E nevoie şi de semnătura sa…

— Elvira! Vii puţin? Uite, dumneaei… aţi vorbit la telefon despre… zice că trebuie să semnezi.

Îl şocă felul în care arăta nevastă-sa: părea bătută, timorată şi groaznic de contrastantă pe lângă cuconiţa atât de sigură pe ea, cu unghiile lăcuite şi tocurile ei de zece centimetri, cu taiorul cambrat pe sub care precis nu avea decât un sutien de dantelă!

— Gata! S-a făcut! exclamă dama zâmbind profesional. Mă duc să-l aduc.

— Pe cine? îngăimă Anton scuturat fără voie de un fior.

— Pe Victoraş. Aşteaptă în maşină. Felicitările mele! Vă doresc multă fericire!

Elvira căzu pe fotoliu. Un colţ al gurii îi zvâcnea şi avea pete albe în jurul ochilor holbaţi neverosimil. Anton făcu câţiva paşi în urma blondei:

— Aşteptaţi aici, vă rog!

Apucă să vadă pe fereastra sufrageriei un automobil negru ca o limuzină, cu geamuri fumurii. Întoarse capul de la imaginea asta când i s-a spus să rămână în casă, dar ceva îi arse parcă retina. Ar fi vrut să-i spună Elvirei… nu ştia ce… că poate visează amândoi… sau că guvernul a făcut probabil nişte descoperiri… Dar auzi pe terasă tocurile şi un pas micuţ, tropăit, inconfundabil.

Îi tremura carnea pe braţe şi-i clănţăneau dinţii în gură. Se întoarse spre uşă exact când se deschise. Fiul lui, Victor, era adus de îngerul blond în deux-pièces.

— Tati!

Elvira răcni şi se repezi spre copil. Îl strângea în braţe, îl pipăia, îi săruta fiecare bucăţică de piele.

* * *

— E foarte ciudat că nu ne-au spus nimic… cum să ne comportăm, ce să spunem…

Trecuseră trei zile de când Victoraş era din nou acasă. Nu-l lăsau singur nicio clipă şi erau dispuşi să-i facă toate poftele. Mai întâi Elvira îl cercetase cu de-amănuntul:

— Uite, are semnul din naştere pe genunchi. Şi aluniţa de sub păr, din creştetul capului. Dacă nu e o clonă, e sigur copilul nostru.

Noaptea târziu, Anton răscolea pe net. Bazaconii erau, de toate felurile, însă nu se pomenea de învierea din morţi. Nu scria nicăieri de vreun program de recuperare a celor dragi din lumea cealaltă…

Trebuie că era la mare secret. Clasificat.

— Ce bine că n-avem rude! concluzionă Elvira peste umărul său.

— Tot trebuie să găsim o soluţie. Ce vor spune cunoscuţii, vecinii, toţi care ştiu… Uite, noi lipsim de trei zile de la serviciu. Şi actele! Avem un certificat de deces…

— Doamne, Toni, nu ştiu cum am supravieţuit să scot certificat de moarte copilului meu… Poate că simţeam c-o să se întâmple minunea asta. Am păstrat certificatul de naştere. Ăla pe care-l credeam pierdut, de-am cerut duplicat.

— Mă mir că după ce ne-au prins în program, nu ne urmăresc, nu ne dau instrucţiuni, ceva… Poate aşteaptă să-i contactăm noi.

— Cum?

— Numărul de la care te-a sunat tipa, a rămas înregistrat în memoria telefonului.

— La telefon am vorbit cu domnul care l-a adus, cred… făcu Elvira.

— Care domn?

— Care a venit cu Victor. Cel care ne-a pus să semnăm.

— Tu ai fost în stare de şoc. Păi n-a fost o femeie? O tipesă blondă?

— Tu vezi fuste peste tot! Era un bărbat solid, rasat, în costum de firmă. Am sesizat c-ai zis „dumneaei”; am crezut că te-ai fâstâcit. Apropo, ce-am semnat noi atunci?

— N-am stat să citesc. Probabil ne-am dat acordul. Da’ acum am impresia c-am făcut o prostie…

— Că ne-am luat fiul înapoi? Nu! Aş face la fel. stabili Elvira categoric.

Anton închise monitorul. Se duse la fereastră şi privi în noapte.

— Ştii, am vrut să-ţi spun… Când l-au adus pe Victoraş, mi s-a părut că văd ceva ciudat.

— Ce?

— Au venit c-o limuzină neagră. Când s-a deschis portiera, din interior au ţâşnit flăcări parcă; în tot cazu’ o lumină puternică roşie… M-au durut ochii.

— Nu înţeleg ce-ai văzut şi nici nu-mi pasă. Mi-au adus copilu’.

— Elvira, cine poate să învie morţii? O fi o sectă, un grup de savanţi, extratereştri? Nu te îngrijorează aspectu’ ăsta?

— Bine, da’ ce mai contează? Eu mă gândeam azi-noapte când

nu puteam adormi că poate Victor nici n-a murit. Pe-urmă am visat că ne-am dus la cimitir toţi trei şi mormântul nu mai era… Chiar, du-te mâine dimineaţă până la cimitir şi vezi dacă e umblat… Că doar trebuiau să-l ia de acolo… Doamne, ce groaznic!

Anton înghiţi nodul din gât. Dialogul era neverosimil. Ultimele zile erau neverosimile.

— Copilul are consistenţă, e real… şopti.

— Toni, dacă moartea nu e aşa cum ni s-a spus? Dacă e totuşi reversibilă? Toate cărţile sacre vorbesc de viaţă după moarte. Hai să fim realişti, e posibil!

— Chiar aşa, Elvira, hai să fim realişti! Tu te auzi ce spui?

— Ce spun, domnule Anton Horvat? Copilul nostru a fost bolnav şi a murit, iar acum doarme în camera cealaltă. Asta spun. Dacă a fost milă divină, norocul său nişte savanţi cu un experiment, mi-e tot una. Le mulţumesc!

— Dar dacă a fost Altceva? Altcineva?

— Anton, am impresia foarte neplăcută că regreţi… Sau ţi-e ciudă că mă vezi fericită. Te-ai obişnuit fără Victoraş. Zi! Aşa-i?

— Evi, spui cuvinte urâte. Dacă mă poţi acuza că nu mi-am iubit băiatu'… Interpretezi greşit. Vreau să previn orice rău ni s-ar mai putea întâmpla. Suntem tulburaţi amândoi, e normal. Aşa ceva… nu s-a mai văzut.

— Suferi de boala despicării firului în patru, Anton. Avem lucruri mai importante de stabilit. Nu crezi c-ar trebui să ne mutăm? Să facem ceva, că doar n-o să putem sta închişi în casă pe vecie! Mă duc să caut numărul de telefon.

Bărbatul deschise uşa camerei mici. Victoraş dormea ghemuit, în poziţia lui caracteristică, aşa cum nu-l mai văzuse dormind de-o eternitate, de dinainte de-a se îmbolnăvi. Era atâta inocenţă pe faţa băieţelului, încât se căii pentru ce gândise. Nici nu îi spusese Elvirei ce îi trecuse prin cap, fiindcă era cumplit: că li se returnase un mic demon…

— Toni! Vii puţin?

— Da? Ai găsit?

— Numărul nu există. Ce chestie, chiar şi când sună cineva cu număr la secret, se afişează nişte steluţe… Acum nimic, uită-te şi tu!

* * *

Trecuse un an de când se mutaseră la Sibiu. Anton se văzu silit

să recunoască în sinea sa că lucrurile luaseră o întorsătură absolut fericită; parcă se aranjau de la sine. Doar în unele seri când afară era înnorat şi burniţa monoton ca şi cum cerul s-ar fi destrămat fâşii-fâşii, îşi mai amintea vag de vechile lui temeri. Şi oftă.

Cumpăraseră o căsuţă nu prea mare spre Dumbravă, cu o livadă de o mie de metri în faţă, exact cât să alerge Victor şi căţelul cu blană aurie pe care i-l dăruiseră când împlinise cinci ani. Elvira găsise post la o şcoală în cartierul învecinat; cu autobuzul făcea şapte minute. Astă-vară se titularizase. El lucra IT-ist la un patron cumsecade. Victoraş frecventa grupa pregătitoare la grădiniţa din colţul străzii. La prânz, când ieşea de la cursuri, Elvira îl lua acasă. La ora patru şi un sfert îl aştepta zâmbitoare la poartă, iar el intră întâmpinat de chiotele fiului şi lătrăturile fericite ale căţelandrului.

Uneori se oprea şi lăsa acel gând să ciocănească în ţeasta lui: „Copilul meu a fost mort. A fost mort timp de un an. Trei sute şaizeci şi cinci de zile am trăit fără el, timp în care Victor a locuit sub pământ". Încercase o dată să-l întrebe ce-şi amintea când fusese departe de mami şi de taţi, dar băiatul nu ştiuse ce să-i răspundă. Când l-a mai întrebat o dată a izbucnit în plâns şi Elvira s-a supărat. De ce necăjea copilul? Ce-i venise să-l întrebe aşa ceva? Dacă ar fi fost după ea, nu s-ar mai fi gândit niciodată la asta!

Seninul acelor zile era atât de perfect, încât Anton îşi făcu reproşuri în sinea lui. Ce-i venise, nu era totul ca-n cele mai frumoase vise? De ce ispitea soarta?

Şi totul a fost frumos până pe întâi mai. Era într-o vineri şi plănuiau să iasă la plimbare, nu prea departe, întrucât nu cumpăraseră încă maşina.

Anton se trezi în acea dimineaţă din cauza unei cumplite dureri de cap şi a unui coşmar: visase ziua când Victoraş fusese adus înapoi. Şocul acelor clipe când i se părea că locuieşte printre imaginile îngheţate din creierul unui nebun, când aerul devenise greoi ca apa şi apăsa pe umerii lui, şocul acela avea un gust de neuitat. I se grefase pe suprafaţa tuturor neuronilor, îl simţea cu toţi porii pielii. Deschisese ochii chiar în clipa când era pe punctul de a se îneca în trecutul vâscos al acelei zile. Era transpirat, sugrumat şi îngrozit. Sări în picioare: în faţa ochilor minţii îi stăruia albul foii de hârtie pe care o semnase. Un alb întinat de un scris prea mărunt pentru a fi lizibil… Un geamăt îi atrase atenţia. Elvira plângea în somn. O trezi:

— Toni, am visat că semnam hârtiile aduse atunci… când cu Victor… ce naiba scria pe hârtiile alea? Atâta m-am chinuit să văd ce e pe ele, c-au început să-mi curgă lacrimi de sânge din ochi… Doamne, a fost groaznic!

— Şi ce scria, ai văzut până la urmă?

— Nu.

După masă, pe când se aflau la plimbare pe sub copacii umbroşi, uriaşi ai Dumbrăvii, Anton avea să-şi amintească teroarea visului cu câteva clipe înainte ca Victoraş să se prăbuşească.

* * *

— Tati, mă doare capul rău de tot! Dă-mi o pastilă să-mi treacă!

Anton îşi măcina măselele în gură. Aşa începuse şi data trecută.

Elvira încercă să-şi menţină calmul: Răcise! Încă nu era atât de cald afară şi copilul alergase cu capul descoperit.

Dar durerea nu voise să se stingă. Urca tot mai sus, mai sus, până Victoraş începu să plângă, să se zvârcolească. Atunci se stinse ceva în ochii Elvirei. Soţii se priviră; acum ştiau. Anton o lăsă la urgenţe. Nu intenţiona să audă iarăşi verdictul acela. De data asta va face ceva.

Porni pe străzi aiurit şi cu gust de cenuşă pe limbă. Constată că pomii înfloriţi îşi scuturau podoaba dintr-odată. Se înnorase; avea să plouă. Dădu peste o biserică. Avea poarta închisă. Anton bătu cu pumnul. Strigă Celui dinăuntru:

— Când ai program cu publicu?

O fi dormind, îşi spuse cu sarcasm. Sau o fi murit, cum citise într-un curs de filosofie la facultate, acum câteva secole.

Se opri pe o bancă, deşi începuse să picure. O pasăre, probabil o mierlă, fluiera tare undeva într-un tufiş. Oh, de-ar fi tăcut! Dacă s-ar concentra, poate ar reuşi să dibuie în capul fiului viermele acela roşu care-l chinuia. L-ar fi vizualizat bine de tot, ar fi tras de el să-l scoată, să-l ciugulească aşa cum ciugulea mierla râmele. Fiindcă dacă nu, viermele se va transforma în tumoare. Doctorii aveau să le spună peste o lună că e inoperabilă. Şi-n acest timp micul Victor va plânge de durere şi se va ruga de ei să-i dea ceva, să-l scape. După aceea vor aştepta încă trei luni până copilul se va dezintegra, se va subţia de chin, implorându-i să-l ajute. Iar ei nu vor face nimic. Se va termina abia în pragul toamnei, când Victoraş va fi de nerecunoscut: un trup vitrificat la miile de grade ale suferinţei. Ei, morţi vii.

De ce? Cui îi folosea, cine se simţea satisfăcut de moartea urâtă a unui copilaş? auzi paşi apropiindu-se, dar rămase cu fruntea în palme. Apoi desluşi ceva cunoscut: tocurile lovind sonor asfaltul. Duduiţa aceea trecea pe lângă el. Parfumată, elegantă şi fâşneaţă. Ţâşni spre ea abia după ce se îndepărtase pe aleea spre biserică.

— Tu! Stai! strigă gâfâind.

Domniţa se întoarse numai zâmbet:

— A, domnul cu băieţelul. Dar ce faceţi?

Anton se opri năucit. Era ceva cu femeia asta. Ceva neclar, ambiguu în ţinuta ei, în felul cum zâmbea mieros, dar transmitea, cu toate acestea, pericol, ca un peşte electric, viu colorat.

— Victor se simte rău! rosti dintr-o suflare.

— Oh! făcu duduiţa. Aţi ajuns la scadenţă?

Şi adăugă imediat cu solicitudine:

— Dacă insistaţi pot să intervin pentru o prelungire.

— Scadenţă?!

Nu-l observase pe preotul ce se apropiase de poarta bisericii. Nici măcar nu era conştient că se ţinea de gardul de fier cu un aer pierdut.

— Fiule, vrei să te spovedeşti?

Se întoarse spre cel care-l interpelă. Omul în negru făcuse un gest cu mâna. Duduia nu mai era. Dispăruse după colţ?

— Aţi văzut femeia aceea? se agăţă de unicul martor posibil.

— Era un diavol, nu femeie.

— Ai speriat-o! Trebuia să-mi spună de Victor…

— Eşti liber să alegi. Vrei să-l faci să treacă încă o dată prin durere? Şi încă o dată? Alege!

— Dar nu vreau să aleg! Nu pot să aleg. Nu-mi trebuie această libertate! Îmi vreau copilul! Vreau să fiu fericit cu familia mea.

— Acceptă că nu poţi înţelege tot, aşa cum de aici nu poţi vedea până departe. Dar dacă te urci sus pe deal, sau în clopotniţă, la alt nivel, vei putea zări imaginea întregului.

— Tu cine eşti?

Anton îşi trecu palma aspră peste pleoape. Plânsese, plângea în faţa unui necunoscut. Clipi: străinul dispăruse.

Porni spre spital pe străzile pustii şi umede…

Articol XXIII. FOTOGRAFII

Publicat Apr, 2010

Lorena Kalamara n-a dispărut şi din memoria mea. A căzut printre degetele răsfirate ale acestei lumi, dar din sufletul meu, care e o altă lume, nimic n-o va smulge vreodată. Nici nu este nevoie să mai privesc sutele de fotografii pe care i le-am făcut, clipe salvate; ea trăieşte dincolo de ele. Mi-o amintesc aşa cum era, stranie şi dulce, cu părul ei greu, arămiu, cu ochii căprui şi umezi. Şi nu sunt trist, deşi ar fi normal să fiu. Dar gândul că am fost cu ea e suficient ca să-mi ajungă toată viaţa.

Ciudat, ne-am petrecut copilăria în localităţi foarte apropiate fără să ne cunoaştem, de parcă destinul ne-ar fi pregătit pentru marea întâlnire de mai târziu. E foarte probabil că am trecut unul pe lângă altul în port, unde acostau navele, sau la marile Sărbători ale Toamnei. Mi-o imaginez cum era atunci, o fetiţă în veşminte albastre, cu cristalul de recunoaştere fixat pe tâmplă, lunecând prin mulţimea pestriţă, prin haosul vesel al festivităţilor. Poate am stat umăr la umăr privind spectacolul de holograme, poate ne-am înghesuit amândoi să prindem un loc pe naveta de agrement, dornici să plutim pentru câteva clipe în imponderabilitate…

Dar am cunoscut-o abia peste mulţi ani, pe când făceam fotografii pe malul mării. În lumina soarelui incandescent pielea ei prinsese luciri aurii, eşarfa îi flutura atât de nostalgic la gât, încât m-am încumetat s-o rog să se lase fotografiată.

— Sigur, dacă doreşti, n-o să mă opun slujitorului unei arte străvechi…

I-am mulţumit, dar n-aş fi îndrăznit să-i mai vorbesc. Însă ea râse:

— Ştii ce ţii în mână? Da, chiar ăla!

— Un aparat de fotografiat. E o marcă…

— Nu, este un aparat de tăiat timp. Şi râse iar.

Am zâmbit nedumerit.

— Vino deseară la conferinţa fizicienilor, la Casa Ştiinţei, o să-ţi arăt ce e timpul.

— Vin, dar de ce spui că am tăiat… timpul?

— Nu asta ai făcut? Ai extras din uitare o felie de timp, o clipă anume; ai scos-o din timp, pe hârtia aceea, pe fotografie.

Şi înclină capul şăgalnic, iar vâltoarea aurie a soarelui scăpătând i se răsfrânse în ochi.

Păstrez imaginea aceea; a avut dreptate. E o clipă salvată din

curgerea timpului…

— Dragul meu, este o contradicţie ceea ce spui! Timpul nu curge. Curgere înseamnă mişcare. Ţi-am explicat de atâtea ori… Relativ la ce să se mişte? Există un singur peisaj temporal, absolut întins, ca şi cel spaţial. Orice moment este asemenea prezentului.

Lorena programa maşina de gătit. Locuiam împreună de un an. Pământul fugise în jurul soarelui până ajunsese de unde a plecat, iar dragostea noastră supravieţuise.

— Atunci de ce nu ne putem aminti viitorul?

— Din motive de cauzalitate.

— E cam obscură teoria ta! Ce mâncăm azi?

— Nu ştiu. Rezultatul aparţine încă viitorului. Maşina dă rateuri când programez reţete vechi.

— Ce-ar fi să mâncăm în oraş, mai târziu, iar acum să mergem dincolo, să stai lângă mine şi să-mi explici pe-ndelete încă o dată ce este timpul?

— Nu pot, ştii că nu pot. Trebuie să finalizez lucrarea. Gordon mă exclude din echipă dacă întârzii!

— Am impresia că Gordon stă la masă cu noi, sau, mai rău, că vine şi în pat!

— Nu, dragule, dar ia uite câte mesaje am primit pe aparatul meu. Trebuia să stau la institut toată perioada. Peste un an acceleratorul trebuie să pornească.

— N-am înţeles niciodată ce cauţi tu acolo. O femeie se ocupă de latura creativă, artistică, nu de ciocnirea particulelor. Pune-mi o cafea, te rog!

— Dar este cât se poate de creativ, să ştii. Îmi place să combin lucrurile pornind de la zero.

— Bănuiesc că asta te face să te simţi divină…

— Nu râde! Uite cafeaua. E ca şi cum aş găti: iau un ingredient de aici, altul de acolo, le combin şi din unirea lor obţin ceva… Dar trebuie să-mi imaginez ce să folosesc, cum să combin, aşa încât, atunci când e gata, universul să-şi păstreze coerenţa.

— Da, grozav, plăcinta universală! Aveţi grijă să nu o coaceţi prea tare, hm!

— După ce-au păţit cei de la acceleratorul din Geneva la începutul mileniului, vom fi prudenţi. Toată lumea e cu ochii pe noi. De la Război încoace nu s-a mai făcut nimic în direcţia asta.

— În afară de faptul c-au sărit puţin în aer, s-a mai întâmplat ceva ce nu s-a spus?

— Cred că da, însă e mai mult folclor. S-au pierdut sursele, bazele de date au dispărut, probabil furate de Roşi.

— Roşii sunt vinovaţi de tot! mai pune-mi o cafea. Da' ce se încerca atunci la Geneva?

— Codrin, iubitule, să ştii că observ cum mă ţii de vorbă. Norocul tău că aş bea şi eu o cafea. Păi ce să încerce? Încercau să obţină particula fundamentală. De-o sută cincizeci de ani tot taie materia în căutarea particulei elementare; întâi s-a crezut că e atomul; l-au spart. Nu, că e protonul. Apoi au găsit mai multe feluri de particule subatomice. În anii două mii erau convinşi că quarcii sunt fundamentul materiei. S-a demonstrat că aceştia nu sunt identici. Cel care părea să corespundă cel mai bine descrierii de „particulă elementară" era bosonul Higgs; mai trebuia găsit.

— Adică nu aveau decât portretul robot, ha, ha.

— Întocmai.

— Şi?

— Şi mi se pare că l-au găsit, la naiba!

— De ce „la naiba"?

— Circulă în folclorul fizicienilor poveşti înfiorătoare despre ce s-a întâmplat acolo…

— Oh, vreau să ştiu! Le-a făcut Dumnezeu „na, na" cu degetul?

— Poţi să spui şi aşa. Nici nu ştiu cum să exprim… au trecut de partea cealaltă… au… au fabricat antimaterie?… sau ce era aia… Pe-o rază de două sute de kilometri pătraţi totul a dispărut, de fapt nu, a fost comprimat la dimensiunea de câţiva centimetri cubi. Geneva de azi nu e cea de atunci. Lumea a uitat odată cu războiul. Dar acum o sută de ani a fost bulversată toată comunitatea ştiinţifică.

— Cum e posibil aşa ceva?

— Au gâdilat temeliile realităţii, înţelegi? Nimeni nu putea să prevadă proprietăţile stranii ce vor decurge de aici. Codrin, am să-ţi spun un secret. Îmi stă pe inimă şi nu ştie nimeni. Promite-mi că nu te amuzi.

— Depinde.

— Fii serios. Pe mine cercetările mă duc spre o concluzie… absurdă. Sau revoluţionară? Nu ştiu. Tot căutând particulă elementară, teoretic, am demonstrat că la nivel cuantic există un prag unde materia

pare să dispară cu desăvârşire. Nu se mai poate vorbi de particule. Există însă o energie care construieşte bucle. Realitatea e făcută din bucle care interacţionează şi se combină pentru a forma reţele de spin. Ele poartă pe margini unităţi discrete de arie şi volum dând naştere spaţiului cuantic tridimensional… Uneori am impresia că aceste reţele construiesc însăşi reţeaua de spaţiutimp… fiecare spin al reţelei seamănă cu o fotografie, o clipă îngheţată a universului…

— Uşurel, că m-ai pierdut pe drum.

— Scuză-mă. Rezumând, aş spune că fundamentul universului este o energie.

— E grav?

— Ha, ha! Da, domnule Ignoranţă, e foarte grav! N-a mai spus-o nimeni până acum. Decât filosofii idealişti…

— Să sper că te paşte un Nobel?

— Sau hohotele de râs ale savanţilor. Mă gândesc că orice astfel de reţea de spin are potenţialul de a evolua în infinite noi reţele, fără să lase o vagă urmă a cauzalităţii… Pe-urmă mi-am dat seama că trebuie să ataşez teoriei mele noţiunea conurilor de lumină a lui Einstein, adică să introduc noţiunea de cauzalitate. Dar o reţea de spin reprezintă universul; în mecanica cuantică lucrurile rămân doar probabile până când apare un observator care să le perceapă… Cine se poate situa în aşa fel încât să fie dincolo de marginea universului şi să privească peste umăr? Cum poate Universul să existe dacă nu este văzut?

— Păpuşa mea, cu părere de rău, nu pricep!

— Codrin, eu pot demonstra ştiinţific faptul că Dumnezeu Există. El vede Universul.

— Bun. Ai reuşit să-mi dai fiori. Nu prea sunt fiorii pe care-i aşteptam de la tine. A sunat clopoţelul, e gata mâncarea.

— De fapt ce ai vrut să găteşti?

— Aproape chiar ce se vede. Cât despre felul trei, ar fi trebuit să fie o surpriză… E o reţetă din cartea bunicii tale; se numeşte „Scrisoare de dragoste” şi este o prăjitură cu albuş de ou şi nucă prăjită şi măcinată. Dar cum spuneam, reţetele vechi, rareori arată prezentabil.

— Poate că e bună, ce contează cum arată? Pot să încep cu ea?

— Nu.

— Săraca bunica! Ce vremuri au trăit cu războiul, criza care nu se mai termina, dictatura, revolta şi restauraţia. Nu mai ştiau cine cu

cine se bate şi pentru ce. Mâncare puţină, apă potabilă un lux, dezastre ecologice, clima destabilizată. Mă întreb ce anume le-a dat forţa să meargă mai departe.

— Ai mei aveau o vorbă pe care o tot repetau ridicând un deget: „Să nu-i dea Dumnezeu omului cât poate duce".

— Supa este foarte gustoasă.

— Mă bucur. În ciuda a ceea ce se spune, dictatura a fost necesară, Codrin. Altfel Pământul ar fi ajuns Ţara Bandelor şi Găştilor. E ciudat ce putere are încă asupra noastră creierul reptilian.

— Da. Reptilă din mine mă face să doresc atât de tare o bucată din prăjitura aia.

— Poftim, nu te dezlănţui!

— Oh, e grozavă! Gustă şi tu. Dacă stau să mă gândesc, cum să n-o ia oamenii razna când natura însăşi înnebunise? Lorena, iubito, mai vreau!

— Serveşte-te singur. Crezi că dacă provoci anarhie, dai jos guvernele, omori necunoscuţi pe stradă şi vandalizezi magazinele se vor potoli uraganele? Au să înceteze revărsările de ape, ploile sau cutremurele?

— Ei, nu asta am vrut să spun. În tot răul şi-un bine: acum se gândesc de două ori când proiectează ceva dăunător vieţii simple şi naturale. Nu-mi dau seama cum de jucăria aia a voastră are voie să zbârnâie acolo sub pământ.

— N-avem încotro.

— Hop şi noi! Ne trebuie un accelerator de particule, fiindcă ne chinuieşte întrebarea abisală „a fi sau a nu fi".

— E mult mai mult decât „o întrebare abisală", domnule. Chiar nu pricepeţi că trebuie să găsim o modalitate de a părăsi Terra? Nu vedeţi că e totul compromis?

— Ce-are acceleratoru cu naveta spaţială? Uite, na! Marte este exploatat, coloniile miniere îşi fac treaba. Troienii lui Jupiter sunt bine merçi călăriţi de antreprenorii economici cu viziune. Am ascultat la ştiri că în doi ani minele de acolo ne vor trimite metale rare şi uraniu.

— Înh, iar între timp băieţii de la Naşa vor terraforma planetele sistemului solar, vom avea şi spaţiu suficient şi vom trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi, nu-i aşa scumpule? Din păcate, multă lume gândeşte ca tine, fie pentru că aşa li se spune, fie pentru că nu se interesează…

— Luminează-mă, om de ştiinţă, zeiţă a particulei primordiale!

— Ai mâncat suficientă prăjitură. Păi hai să-ţi explic: cine crede că vom putea coloniza spaţiul cu amărâtele astea de navete care se târăsc prin sistemul solar, e un copilaş naiv. Cine crede că vom cuceri galaxia cu mult visatele fregate galactice care vor zbura cu zece la sută din viteza luminii, habar nu are de distanţele spaţiale. Soluţia este în plierea spaţiului. Iar asta, fizicienii ăştia cu întrebările lor abisale o vor face. Ai înţeles?

— Da, iubire, cum să nu, te rog rămâi puţin nemişcată să iau aparatul. Tu, prăjitura şi cu maşina de gătit formaţi o imagine devastatoare.

Trebuie să-mi iubesc subiectul pentru ca să pot realiza o fotografie bună, fiindcă fotografia comunică ceva despre mine, nu doar despre realitatea din jur: vorbeşte despre pasiunile mele, despre felul în care eu văd lumea, adică o felie din acest Univers. Şi eu sunt reflector, un dumnezeu mai mic, mai limitat; prin faptul că văd, fixez o mică porţiune din lumea instabilă şi în continuă vălurire în care trăiesc.

Lorena m-a ajutat să mă înţeleg. De asta o iubesc.

În general, fotografiez ceea ce îmi stârneşte surprinderea sau curiozitatea, spontan, fiindcă o fotografie bună se face cu sufletul. Încerc să transmit celor care nu sunt aici sau celor care nu ştiu să vadă, emoţia ce mi-a trezit-o o imagine.

Imortalizez. Lorena spunea că „salvez" clipe, că le „decupez" din textura timpului. Cred că e acelaşi lucru.

Mă gândesc uneori la Joseph Niepce, fizicianul care a fixat o imagine pe o placă metalică. Se considera pictor; un pictor ce picta cu lumină. Pentru ca să se impresioneze, plăcuţele trebuia să fie lovite de lumină câteva ore într-o zi senină. Dar din soarele acelei zile nu pare să fi rămas nimic. Imaginea lui Niepce e o poartă temporală spre un capăt de stradă de acum trei secole. Se pot observa în aerul ceţos clădiri fantomatice, clădiri construite din vânt, aşa cum le vezi într-un vis sau scufundate pe fundul oceanului după o calamitate… Zidurile par buretoase, cu pori ca de cretă, cu ferestre adânci şi acoperişuri strâmbe, unduitoare. Dincolo de ele se deschide larg orizontul, ca un braţ al neantului gata să te cuprindă.

Puterea imaginii este atât de mare, încât trăiesc impresia că sunt acolo, chiar acolo. Poate că Niepce a reuşit ceea ce îmi propun şi eu de fiecare dată: să fotografiez nu doar ce se vede, ci şi ceea ce îmi

imaginez eu despre un subiect. Vreau să transpun în imagine ceva din sinele meu profund. Vreau să mă imortalizez. Asta m-a făcut să mă gândesc la dorinţa noastră reptiliană de-a supravieţui cu orice preţ, indiferent de sacrificiu. Pentru că instinctiv, asta suntem înclinaţi să facem; abia după câteva clipe intervine gândirea raţională şi schimbă câte ceva… Când fac poze încerc să nemuresc o parte din mine. Ştiu că voi muri, dar măcar o bucăţică să fie salvată.

Lorena spunea că Cineva ne priveşte. Poate că Cineva face poze, iar lumea, mediul nostru este doar un material sensibil pe care noi, lumina, ne înscriem urmele, îl impresionăm.

Până nu suntem văzuţi, nu rămânem fixaţi.

Spre seară, briza avea culoarea ambrei. Lorena însăşi părea o plăsmuire de soare şi miere lichidă. Plajă îngustă şerpuia până departe, între peretele de beton şi apă verde, cristalină, fără odihnă, a mării. Cartea din care ea citea era o pată de alb imaculat ce-i răsfrângea lumină pe obraz. Lumina curgea din carte, în sus, imponderabilă ca gândul.

— Ce citeşti?

— E un mare poet din tinereţea străbunicii. Nici nu-ţi vine să crezi că pe vremea aceea oamenii erau capabili să simtă aşa… Ascultă: „Fiecare secundă nouă este un jaf al amintirii…” Asta e fizică pură!

— Iubito, poate că Einstein avea dreptate când spunea că „imaginaţia e mai importantă decât cunoaşterea”.

— A mai spus cineva că nimic nu s-a materializat fără a fi mai întâi imaginat…

— Atunci care este momentul când lucrurile încep să existe? Când le gândim, sau când le dăm consistenţă materială?

— Hai, Codrin, nu mă abate pe teritoriul filosofiei. Eu nu ştiu decât fizică, dar nu pot să nu constat că există un punct în care toate ştiinţele par să conveargă, un punct ce le atrage ca o gaură neagră. Mă întreb dacă viitorul într-adevăr erodează trecutul…

— Aşa cum marea a erodat plaja asta în ultimii o sută cincizeci de ani. Ştiai că sub apă sunt hotelurile staţiunilor de atunci? Se spune că Fluviul avea la nord o deltă bogată unde se ramifica în trei braţe principale şi zeci de canale.

— Păcat!

— Parcă erai o adeptă a Roşilor; ziceai că fără ei rămâneam o lume a dezordinii… Dar fără demersurile Verzilor azi nu se mai putea

respira pe Pământ…

— Demersuri? Vrei să spui terorism. Terorism ecologic, da, dar tot cu violenţă.

— Fetiţo, nu se mai putea altfel.

— Minunat! Acum dezvoltarea tehnologică s-a dat înapoi cu o mie de ani. Uită-te la orizont; ce vezi? E o corabie cu pânze, da? Mulţumesc, preferam un vapor. Aş fi stat acasă încă o săptămână, dar trebuie să plec poimâine, ca să am timp să ajung cu trenul la institut. Avionul este o excentricitate acceptată doar în cazuri extreme.

— Mie mi s-au părut destul de echilibrate deciziile lor. Orice-ai spune, acceleratorul tău iubit există.

— Fiindcă au mare nevoie de el. Verzii nu pricep că nu se poate dezvoltare fără sacrificiu. Nu se poate dezvoltare fără consum. Este trist, dar firesc să se ajungă în timp la o secătuire a planetei…

— Acum s-a rezolvat într-un fel. Şi mineritul spaţial e doar la începuturi. Pune cartea jos, mai bine lasă-mă pe mine să stau cu capul în poala ta. Uite aşa! Poţi să-mi mai spui o dată povestea exodului? Te-aş asculta o veşnicie.

— Profitorule! Păi, ziceai că mineritul spaţial este la începuturi… În cincizeci de ani vom fi total dependenţi de resursele provenite din spaţiu. Vor exploata asteroizii din centura Kuiper; sunt munţi întregi de fier, aur şi platină. Cometele conţin apă. Avem şi materie organică în asteroizii de tip C. Vor înhăţa bolovanii spaţiali cu lasouri gravitaţionale. Pe-urmă se vor muta cu mineri cu tot pe asteroizi. O să vedem mici colonii ca petele de mucegai presărate pe spinarea asteroizilor mai arătoşi. Nu vor renunţa la ideea cu terraformarea planetelor şi vor începe cu Marte, desigur.

— Asta când o să fie?

— Vrei date exacte, ha, ha! Stai să mă concentrez… Prin 2213.

— Peste mai mult de-o sută de ani?!

— Mda. Aşa cum am învăţat din istorie, coloniile îşi vor cere independenţa. Cu alte cuvinte va fi iar un război, specia umană nu poate trăi prea mult fără asta… Când se vor linişti apele, îşi vor aminti că de fapt doreau să colonizeze spaţiul. Atunci, după încă o sută de ani, au să trimită misiuni spaţiale pe exoplanete. În cârcă un secol vor pune stăpânire pe alt sistem solar.

— Am pierdut şirul. În ce an am ajuns?

— Anno Domini 2400 la final.

— Oh!

— Întocmai. După ambiţia satisfăcută a cuceririlor spaţiale, cum este de aşteptat, va fi un…

— Război.

— Ai ghicit! Coloniştii de pe exoplaneta X, îşi vor declara independenţa faţă de pământeni. Dar iată, avem un Imperiu Galactic incipient…

— Ce urmează?

— Mă gândesc serios la un nou Mesia. Cel vechi a întârziat prea mult cu a doua venire.

— Devine palpitant!

— Pe o mică planetă neînsemnată se va naşte un copil ce va schimba cursul istoriei. Cuvintele sale vor trezi în inimile semenilor dorinţa de a-şi provoca destinul, de a-şi cunoaşte fraţii galactici întru inteligenţă. Una după alta lumile vor cădea cucerite de forţa charismatică a îndemnului său. Toţi vor ridica braţele invocând fraţii mai mari să se arate din cotloanele Universului.

— Hm…

— Două sute de ani se vor înregistra noi şi noi adepţi. Nouă Biserică Universală va înflori. Apoi însă, inevitabil, vor apărea schisme religioase, mai ales că acest Prim Copil Mesianic, plecat el însuşi în căutarea inteligenţei de natură non-umană, nu se va mai întoarce în veci. Dar credincioşii vor continua să prorocească apropiata sa revenire şi îl vor aştepta câteva mii de ani…

— Ce plictiseală!

— Nicidecum! Oamenii vor renunţa la terraformarea planetelor, va fi mai eficient să ocupe altele bune-gata, descoperite în lungile călătorii după fraţii galactici. Coloniile umane se vor înmulţi atât de mult, încât Imperiul îşi va pierde coerenţa şi se va dezintegra. Pe la anul 4123 regatele, republicile, micile imperii vor pluti în cosmos că sporii împrăştiaţi ai mugegaiului.

— Data trecută când mi-ai povestit, ziceai ceva şi de roboţi.

— Uite, acum! La sfârşitului anului 5.000 vor înţelege cu toţii că oamenii nu vor mai putea trăi uniţi sub acelaşi sistem politic. Distanţele vor fi prea mari. În unele lumi vor izbucni conflicte religioase îndreptate împotriva inteligenţei artificiale, o adevărată ofensă adusă Copilului Mesianic. Au să apară mici lumi cu idei radicale, unde tehnologia de orice fel va fi renegată şi distrusă ca manifestare

satanică. Orice asemănare cu ceea ce au făcut Verzii tăi, e pur întâmplătoare…

— Fără aluzii! Zii mai departe.

— Fizicienii, Mari Maeştri ai întrebărilor Abisale, vor descoperi gaura de vierme. Abia de acum încolo vor putea să străbată distanţe cu adevărat galactice. Au să existe voci care vor spune că Portalul este darul făcut de la mare depărtare chiar de Copilul Mesianic. Apar noi teorii cu privire la formarea universului, a spaţiilor paralele, a spaţiilor cu mai mult de patru dimensiuni… Ştiinţa face progrese inimaginabile. Oamenii seamănă tot mai puţin cu ei înşişi. Pe iubitul nostru Pământ începe o nouă epocă glaciară. Ultimii rezidenţi fug în locuri mai bune. Şi se împrăştie tot mai departe şi mai departe, iar timpul se lăţeşte odată cu fuga lor.

După cincisprezece, douăzeci de mii de ani, glaciaţiunea ia sfârşit. O navă cercetaş independentă regăseşte Planeta Mamă. Călătorii sunt cuprinşi de mirare când, dintre ruinele oraşelor, scot la iveală vestigii umane. Internetul universal de mare viteză îi lămureşte. Dăm Prior, comandantul micii nave, descoperă o bazilică imensă în care se practică un cult străvechi, total necunoscut. Deasupra altarului somptuos se înalţă o cruce imensă de marmură cu un om ţintuit pe ea. Nu ştie nimeni cine este.

Dăm Prior se încoronează rege al Terrei.

Explozia unei supernove sau ciocnirea cu o altă galaxie sau o gaură neagră ce se deplasează vor pune mari probleme de supravieţuire unei părţi a civilizaţiei umane. Vor fi momente când totul va părea pierdut. Apoi se vor ridica iar din propria lor cenuşă, ca pasărea Phoenix. După sute de mii de ani vor atinge centrul galaxiei. Vor stăpâni Calea Lactee şi se vor pregăti să zboare mai departe. Nu vor mai şti de poetul din care ţi-am citit azi, nu vor mai vorbi niciuna din limbile de care noi să fi auzit, poate nici nu vor mai iubi sau urî cum o facem noi. Poate vor supravieţui contactului cu alte inteligenţe, cu Fraţii întru Inteligenţă pe care i-au căutat şi invocat atât de mult cândva. Sau poate Aceia, obişnuiţi să se afle în vârful lanţului trofic, îi vor devora pur şi simplu pe bieţii oameni naivi.

Indiferent ce va fi, cine va triumfa, după alte miliarde de ani îşi vor da seama că universul e tot mai rece şi mai mare, prea mare. Luminile stelelor se vor stinge una câte una. Şi vor agoniza cu toţii mult timp. Sau, dacă de fapt ne aflăm într-un multivers format din o

mulţime de universuri, ar putea migra… Eu însă cred că tot ce are un început, trebuie să aibă şi un sfârşit. Oamenii vor dispărea ca specie. Tot ce-au visat, tot ce-au sperat, tot ce-au construit se va nărui. Doar ceea ce e dincolo de atingerea timpului poate fi veşnic.

— Data trecută n-ai avut un final atât de pesimist.

— Probabil am fost într-o dispoziţie mai romantică… Dar acesta este adevărul.

— E dezarmant! Deci toată această „struggle for life" a fost inutilă…

— Poate că nu… Poate că totuşi există o bancă de date…

— O ce?

— O memorie a materiei. Mă gândeam acum ceva timp la un fizician care încă din secolul trecut a demonstrat că dispar bucăţi din Univers, înghiţite de găurile negre.

— Găurile negre m-au fascinat şi pe mine…

— Le zice „negre", dar cred că înăuntru sunt de fapt foarte luminoase… Conţin comprimată toată lumina pe care au absorbit-o şi care, odată ce-a atins orizontul evenimentelor, nu mai are scăpare…

— Ce orizont?

— Aşa se numeşte graniţa de la marginea singularităţii, cea dincolo de care nu există întoarcere.

— Singularitate?

— Cum să spun… e chiar centrul găurii negre. Imaginează-ţi un punct cu volum ce tinde spre zero şi masă ce tinde spre infinit. Absoarbe nu doar materia din preajmă, ci şi reţeaua spaţiu-timp.

— Pare să fie Iadul!

— Sau baza de date a lui Dumnezeu. Hawking! Aşa îl chema pe fizician. El a demonstrat că ceva totuşi scapă din gaura neagră, un fel de radiaţie care conţine informaţii referitoare la tot ce conţine ea, tot ce-a înghiţit… Deci informaţia rămâne într-un fel de memorie a materiei. Mda… existau speculaţii… că Universul ar fi un calculator cuantic…

— Gata! M-ai omorât! Admiră apusul.

Cum ar fi să ştim când este pentru ultima oară că facem un lucru? Cum ar fi fost să fi ştiut că acea după amiază avea să fie ultima petrecută cu Lorena?

A doua zi în zori a mormăit în aşternut că are poftă de fructe. Lumina jucăuşă a dimineţii filigrana perdelele. M-am ridicat încet să

n-o trezesc de tot. Piaţa era aproape. Grădinarii mediteraneeni probabil că tocmai îşi deschideau tarabele.

N-am stat prea mult. Am mai târguit peşte proaspăt, ulei de măsline, brânză de capră, un vin alb. Mă gândeam să-i gătesc ceva cu mâna mea, fără maşină, aşa cum făcea mama pe vremuri.

Când m-am întors, soarele învăpăiase deja toate ferestrele vilei albe. Am rămas pe alee orbit: ceva subtil se modificase de când plecasem. Atunci am auzit înăuntru ţipătul şi am trăit un presentiment îngrozitor. Am alergat pe scări.

În uşa biroului Lorena tremura şi plângea. Mi-a arătat ieşirea din spate:

— Mi-a luat aparatul personal! Am pierdut toată munca…

Am ţâşnit în urma hoţului. I-am văzut tricoul negru alergând printre pomii din livadă. Fără să stau pe gânduri, am tras. Da, am o armă. Pentru că sunt un Verde, dar asta nu are nicio relevanţă raportat la mine şi Lorena.

N-am mai făcut niciodată aşa ceva; să omor un om, vreau să spun. Sunt paşnic, chiar dacă sunt Verde. Dar în memoria aparatului era tot ce gândise femeia pe care o iubesc, erau toate visele ei despre particula primordială, despre plierea spaţiului şi memoria Universului. Era sufletul ei acolo. Cum să fi lăsat să i-l fure?

Am recuperat aparatul, am calmat-o pe Lorena. Apoi am preparat un ceai chinezesc original, am servit-o şi am aşteptat să-şi revină.

— Astăzi pleci la institut. am rostit cuvintele necesare, dar care mă dureau aşa de rău.

— Da, e cel mai bine aşa. a fost de acord.

— Aseară, pe canalul de ştiri… au vorbit despre testul de la accelerator. Au prezentat echipa lui Gordon; erai şi tu, cred că aşa te-a găsit. Era un Verde fanatic.

Lorena m-a cuprins cu braţele şi-am simţit-o încă tremurând, pe pieptul meu. Am strâns-o tare, tare de tot, deşi nu ştiam că e pentru ultima oară.

În aceeaşi seară, după ce ne-am despărţit pe peronul gării centrale, m-am întors acasă şi am îmbrăcat hainele pe care le port când mă ocup de grădină. Am luat vâslele şi le-am dus la barcă. Apoi m-am întors după cadavru. L-am înfăşurat într-o velă învechită şi decolorată ce zăcea de ceva vreme în magazie. L-am urcat şi pe el în barcă şi am

vâslit spre larg.

Acel Verde ar fi putut fi viaţa mea liniştită alături de Lorena, dar eu am ales să-l ucid. Am fixat faptele în această matrice.

După două săptămâni, foarte de dimineaţă, între orele trei şi patru, Pământul s-a mişcat. Locuitorii din Vest relatează că au fost văzute aurore boreale jucând pe cer. Apoi s-a simţit o vibraţie profundă. Unii povestesc că rude moarte de mult au fost zărite prin preajmă, ca într-o transmisie de televiziune de proastă calitate.

Eu n-am remarcat nimic din toate acestea; ştiu doar că am sărit la fereastră şi-am strigat-o pe Lorena dintr-o pornire iraţională… Cum am putut s-o las să plece?! Dacă pierdea aparatul, ar fi rămas cu mine.

A doua zi, canalul de ştiri era ocupat în întregime cu veşti halucinante despre experimentul de la accelerator. Se spunea despre radiaţii periculoase, despre micro găuri negre ce deja devorează zone ale Europei, despre schimbarea polilor magnetici… S-au dovedit a fi doar zvonuri, dar aria în care fusese acceleratorul a dispărut.

Am ştiut atunci că Lorena nu se va mai întoarce. Am înţeles că într-un fel inexplicabil teroarea din imaginea lui Niepce a ajuns la mine, cu lumina ei cenuşie, unduitoare şi rece.

Şi mă tot gândesc la ce mi-a spus unul din cei mai mari fizicieni ai timpului nostru, Lorena Kalamara, că poate există o bancă de date universală, că nimic nu se pierde de fapt… Că există un Loc unde Totul este salvat, fiindcă Universul este un calculator cuantic sau pentru că există Dumnezeu care ne vede şi ne fixează…

Articol XXIV. IZA

Publicat Oct, 2009

Alex se aşeză pe treptele terasei. După cinci ani simţea prima oară nevoia stringentă de-a fuma. În schimb, scoase o gumă de mestecat din pachetul început. Numai că molfăind guma n-avea să se liniştească, aşa cum l-ar fi alinat o ţigară. Şi Domnul ştia câtă nevoie de calm era necesară în acest moment!

Privi nucul zdrenţuit din colţul curţii. Promisese Laurei că va culege nucile, că va mătura frunzele. Promisese că are să bată ţăruşi ca să lege tufele de crizanteme… Şi că va repara coteţul puilor… Tocmai de asta se apucase mai întâi… De coteţ. Şi atunci, pe când meşterea sperând să nu-şi zdrobească prea tare degetele cu ciocanul, atunci se întâmplase.

Scena oribilă îi reveni în minte făcându-l să se cutremure.

Scuipă guma şi se rezemă de stâlp. Mai erau trei ore până avea să se întoarcă fiică-sa de la grădiniţă. Până atunci… trebuia să găsească o explicaţie.

Deci nu dihorul sau nevăstuica sau alt animal necunoscut le decimase puii nopţile trecute! Nu! Era Iza. Mieluşeaua blândă, albă şi creaţă pe care o mângâiau cu toţii şi-o hrăneau din palmă. Îl fascina botul ei pătat de sânge; până mai ieri, botul acela căuta felii de pâine sau drugi de porumb în buzunarele lor… Botul sensibil ce smulgea smocuri de iarbă pe care le rumega lateral era de dimineaţă roşu tot. Rupea, rupea carnea de pe burta unui pui, trăgea de maţe, fulgii i se lipiseră de nări, iar el rămăsese blocat privind-o.

Oiţa behăise stins când îl simţise, aşa că de salut, apoi puse o copită să ţină puiul care tresărea cu un ultim spasm.

Turbare? N-auzise de oi turbate, dar ce altceva ar fi putut să fie? În fond era tot mamifer, nu? Dumnezeule! Daniela se jucase cu oaia, Laura o mângâiase, el sigur o atinsese când a băgat-o în ţarc, seara trecută.

Veterinarul! Ştia cu siguranţă că-i notase numărul de mobil pe-o hârtiuţă de lângă telefon. El îi va da soluţia. Se repezi în living, la telefon, însă hârtiuţa nu mai era acolo. Răscoli în sertarul de alături, se puse pe burtă şi privi sub canapea…

Până la urmă o descoperi miraculos pe măsuţa Danielei; desenase pe ea ceva ce aducea vag cu un animal preistoric sau o oaie extraterestră, dar pentru a înlătura orice suspiciune mâzgălise dedesubt cu litere stângace: Iza.

Îl sună pe veterinar. Probabil nu-şi băuse cafeaua în dimineaţa aceea, fiindcă avea o voce mototolită.

Nu, nu era cazul să se alerteze. Dacă crescuseră mielul ca pe-un animal de companie era firesc să devină omnivor. Ucisese pui? Mda, curios, dar el cunoscuse o familie care avea tot aşa, două oi – de frumuseţe – prin livadă, pe care le hrăneau cu mâncare pentru câini şi care mâncau cu plăcere salam. Văzuse cu ochii lui! Bine, dacă domnul insista, avea să vină într-una din zile să ia o probă de sânge. Puteau să izoleze animalul şi să-i urmărească reacţiile. Nu era mai simplu?

Trânti receptorul în furcă. Nemulţumit, luă o felie de pâine din coşuleţul de la bucătărie; are s-o închidă în ţarc. Poate că Daniela va înţelege dacă-i vor explica pe-ndelete că oiţa este bolnavă şi nu se mai pot juca împreună până n-o vede nenea doctorul…

Să sperăm că nenea doctorul va avea chef să vină cât mai curând, mormăi printre dinţi, încă surprins de seninătatea cu care acesta îl amânase.

În curtea din spate constată că se întorsese fix la timp ca s-o surprindă pe mieluşeaua blândă zburătăcind găinile. Una din ele se spânzurase în gard încercând disperată să se salveze.

Puii lor, crescuţi cu atâta dragoste şi nepricepere, de el, analist de pieţe financiare, şi uneori şi de nevastă-sa, filologă! Ajunseseră bătaia de joc a acestei creaturi fără minte! Avea s-o altoiască, să rupă părul ăsta gros pe spinarea ei!

Se aplecă să apuce băţul promiţător de răzbunare, când primi o lovitură straşnică în fese, ce avu darul de a-i aminti subit jocurile de rugby ale tinereţii şi care-l proiectă cale de doi metri în ţărâna murdară a curţii. Înjură din tot sufletul. Precis îşi julise palmele şi genunchii, după usturimea ascuţită pe care o simţea! Apucase părul, dar părea inutil într-o luptă la nivelul solului: oaia venise în faţa sa, aplecase capul privindu-l cu ochi răi, ba chiar scobea pământul cu copita ca taurii în arenă. Voia să-l împungă, nenorocita! Eschivă în ultima clipă, printr-o răsucire de care van Dame ar fi fost mândru, însă nu avu timp să savureze momentul, fiindcă primi o lovitură foarte serioasă în capul pieptului. Îşi pierdu suflul şi se trezi horcăind; realiză instantaneu că nu e de glumă, că e pe viaţă şi pe moarte. Simţi gust sărat în gură şi-şi şterse buzele cu dosul palmei. Sânge!

Privi animalul. Îi întâlni privirea şi avu certitudinea unei alte inteligenţe – vii, ascuţite, răutăcioase. Nu teamă, firească, îi inundă cugetul, cât o mirare vecină cu uluială şi cu o curiozitate avidă. Ce naiba?! Ce era ASTA, pentru Dumnezeu?

Apoi scânteia dispăru din ochii creaturii şi redeveni, aparent, îşi zise, paşnică. Se ridică încet şi-i azvârli bucata de pâine. Oaia intră docilă în ţarc. Behăi gingaş şi apucă cu buzele ofrandă.

Închise portiţa şi puse piedica. Trebuia omorâtă, ştia el de ce! Ştiuse undeva într-un cotlon al minţii încă de mai mult timp, de când poştaşul se plânsese tuturor c-a fost fugărit şi muşcat de oaia lor. Pe fondul anchetei poliţieneşti pe care şeful de post a condus-o stricându-se de râs, el ştiuse. Tot aşa, în corul hohotelor întregii comunităţi, care se întreba cât a băut Girlică de-a visat că-l papă oaia, el intuise un adevăr sumbru… Toate se petrecuseră după. După incidentul din iunie. Bunul simţ îi dicta ce are de făcut. Îi părea rău, dar

nu vedea altă soluţie. Oaia terminase de molfăit pâinea şi privi în sus la el. Cum s-o omoare de vreme ce nu era doar o oaie? Dacă ar fi surprins-o într-un moment când era oiţa lor, Iza, era uşor, oricâtă milă ar fi resimţit… pe când invers…

— Bee, he, he, hehe! făcu oaia, dar sunetul semăna cu un râs drăcesc. Ochii ei mari, cu irisul imens şi negru oglindeau un rău fără limite. Se repezi şi împunse poarta. Alex se feri ca de muşcătura unui şarpe. Trebuia omorâtă! N-avea nici cea mai vagă idee despre cum era cel mai potrivit s-o facă.

Se duse la bucătărie cu gând să-şi toarne o cafea mare. Cuţit? Toporul? Nu, barosul! Se trânti pe un scaun. Dacă l-ar vedea Laura cu pantalonii atât de murdari în bucătărie, i-ar ţine o morală lungă, lungă ce-ar include idei pornind de la pericolele microbilor până la iresponsabilitatea lui de părinte ce nu are grijă ca în jurul fiicei lor să domnească un mediu sigur. El i-ar spune că… Nu, nu se va lăsa antrenat în jocul acesta fantasmagoric de-a se certa imaginar cu nevastă-sa, în loc să caute soluţia. Era opt şi douăzeci. La doişpe şi un sfert, Daniela va deschide poarta de la drum şi va veni fugind spre el strigând: tati! tati! cum făcea de obicei… Iar până atunci, el va trebui să fi terminat. O să-i zâmbească fiică-sii, o s-o îmbrăţişeze, n-o să-i scape o vorbă despre cum i-a masacrat animalul favorit, apoi vor sta la masă. Dar o să mănânce numai ea, astăzi. El, orăşeanul, intelectualul, nu putea să taie nici pui. Chemă un vecin pentru asta. Dar oaia, o s-o… Bău o gură mare din ceaşcă. Lichidul era rece şi amar. Şi negru.

Era primăvara, în aprilie, când Daniela se întorsese de la grădi cu un ghem de lână creaţă în braţe.

— Tati, uite ce-am primit!

Alex privise mielul cu deznădejde. „Ne-a făcut-o!” îşi zise, dar nu avea poftă să strice veselia radiantă a fetiţei.

— Cine ţi l-a dat, scumpete?

Măcar să ştie cine-şi râsese de ei. Un miel nou-născut! Probabil oaia fătase doi. Sau nu l-a mai recunoscut… Nu l-a primit… Indiferent de aceste amănunte irelevante, ei aveau de lucru de aici înainte. Unde îl vor ţine? Nopţile erau încă reci. Trebuia alăptat!

— Un nene. ciripi fiică-sa. Păştea caprele pe marginea drumului.

— Oile. rectificase el didactic.

— Nu! se înverşună Daniela. Capre.

— Uite ce-o să facem: mielul acesta e un copil ca şi tine. O să-l

ducem înapoi la mama lui, altfel va plânge după ea şi va fi foarte trist. Mai ţii minte unde era domnul acela?

Fetiţa strânse ghemul de lână la piept şi încruntă sprâncenele. Buziţa de jos se arcui peste cea de sus în semn de hotărâre definitivă. Doamne, cât semăna în asemenea momente cu Laura! îi venea s-o mănânce, atât îi era de dragă. Buclele şatene şi privirea albastră o transformau în icoana unui înger supărat. El, Alex, nu era croit să reziste la tertipul feminin al lacrimilor, drept care următorul lucru pe care l-a rostit nu mai avea nicio energie. Iar hoţoaica mititică din faţa lui intuia tot:

— Dar sufleţelule, nu ne pricepem să avem grijă de el! O să-i fie dor de mămica lui!

— Eu sunt mămica lui! decretă guriţa bosumflată.

Iar cu decretele nu mai e nimic de făcut. Aşa intră Iza în familia lor.

Crescuse în baie, hrănită cu biberonul, făcând pipişor pe un prosop imens pe care Alex îl spăla zilnic afară la robinet. Constatară că-i lipseşte o anumită parte a corpului, de unde s-a tras concluzia că e de sex feminin. Atunci nu i s-a mai spus „Bebi" şi a fost botezată Iza. Firește că Daniela şi Iza au pozat în sute de ipostaze adorabile afară în livadă sau chiar în living, imagini ce-au împânzit internetul. Casa lor devenise un loc al veseliei perpetue.

Alex suspină. I se păruse şi lui cea mai frumoasă perioadă de când se mutaseră la ţară. Fusese ideea Laurei. Să renunţe la apartamentul din bloc ca s-o poată creşte pe Daniela în natură, sănătos. El n-a fost entuziasmat, ca unul ce deschisese ochii într-o cutie de beton, trăise în respectiva cutie până la însurătoare, ca după aceea s-o schimbe pe-o cutie niţel mai largă… Blocul îi convenea de minune. Confort. Asfalt. Bancă la care lucra era la cinci minute. De ce aceste lucruri i-ar fi dăunat fetiţei? Nu înţelegea. Dar, pus faţă în faţă cu sindromul de îmbufnare cronică al Laurei, cedă. Aşa cum cedase micul dejun compus din ochiuri cu şuncă pentru cerealele fade – ca să nu mai fie discuţii. Singura condiţie: să cumpere o casă dotată cu toate utilităţile – şi aici Laura fusese întru totul de acord – şi care să fie situată într-una din comunele pitoreşti ce gravitau în apropierea oraşului.

Oferta apăru imediat. În câteva luni au ocupat noul cămin. Până la urmă, Alex se împăcase; era la patru kilometri de centrul oraşului,

un fleac pentru maşina sa! Şi chiar era frumos la ţară! În faţa casei aveau o livadă cu pomi fructiferi şi o alee plină de flori. Sâmbăta el cosea iarba cu motocoasa, pe când Laura făcea fripturi şi prăjitură. Era idilic. Tocmai de aceea nu avea cum să dureze prea mult. Când i s-a terminat concediul de maternitate, Laura l-a anunţat că n-are de gând să devină casnică. În faţa perplexităţii lui, ea a venit cu citate din drepturile femeilor, împotriva discriminării etc. El îi explică timid că-şi închipuise rămânerea ei acasă ca o condiţie sine qua non a mutării la ţară… Nu, ea nu făcuse astfel de afirmaţii nici în vis; el confunda dorinţa lui egoistă, masculină, cu ceea ce se spusese de fapt între ei… Ea n-avea să sfârşească la aragaz sau cu andrelele în mână… călcându-i lui cămăşi pentru a doua zi!

Bine, dar atunci cum rămânea cu principiile creşterii Danielei la ţară? Ha! Tonul pe care el punea această întrebare o lămurea definitiv asupra intenţiilor sale! Ce intenţii, ce tot inventa, că acum chiar îşi pierdea cumpătul… El se întreba doar de ce ea nu era consecventă cu ea însăşi? Faptul că dorea să lucreze era firesc, era natural, silabisea ea ca pentru unul greu de cap, iar el n-o va împiedica. Va fi o mamă bună, are să i-o demonstreze!

Alex suspină din nou. Nevastă-sa deveni bibliotecară la căminul cultural al comunei. Da, Laura era o mamă bună. O ducea pe Daniela dimineaţa la grădiniţă. El venea în pauza de prânz de la bancă, tot într-o goană, ca să o primească la doisprezece cu masa. Laura ajungea acasă abia la unu. Atunci el zbura înapoi în oraş. Laura se întorcea la bibliotecă la ora patru, dar o lua pe Dani cu ea. Seara, el se întorcea cu cumpărăturile, frânt de oboseală. Până să vină fetele, punea masa, mai făcea ceva treabă…

Era o modă, ştia; era la modă „femeia bărbătuşă”; femeia de carieră. Dacă putea câştiga mai mult decât bărbatul, era minunat! Atunci chiar era o femeie împlinită, la naiba! Din fericire, nu existau şanse. Salariul lui era suficient să stea acasă liniştită, cu fetiţa. Fusese mai greu până a fost Daniela mică. Pe-urmă, parcă s-au mai desfăcut şi ei… Se resemnase cu programul infernal. În fond, niciun sacrificiu nu era prea mare ca să fie pace în casă. Să le vadă fericite pe amândouă… Râsul ălei a mici alunga cu putere suverană orice nor. Alex ar fi fost în stare de orice pentru fiică-sa. De orice! Mare brânză să crească o oaie! La bancă toţi se topeau după poza Danielei cu oaia pe canapea, privind desene! Da, era adevărat, un animal de companie făcea copilul mai

responsabil, mai sensibil la problemele altora. Şi Dani avea nevoie de aşa ceva! Fiind singură la părinţi putea deveni o mică teroristă…

Doar că într-o zi, pe înserat, Iza n-a mai venit behăind când a fost strigată. Au căutat-o peste tot, dar nu era şi gata! Daniela începu să plângă zdravăn. Laura se posomorî. Nici nu se mai punea problema să urmărească meciul de fotbal. Trebuia să caute şi să găsească oiţa de companie. Altfel… Nu, nu exista altă variantă. Dani plângea absolut imperativ. Se gândise şi el şi chiar şi Laura, că ataşamentul fetiţei pentru Iza era exagerat. Încercaseră cu iepuraşi, dar au sfârşit toţi la cuptor, întrucât Dani îi găsea stupid de proşti. Atunci au adus două pisici. Erau drăgălaşe, însă nu alergau pe pajişte şi în plus nu se lăsau scărmănate. Un câine le trebuia, trase Alex concluzia firească, în timp ce scotocea viroaga pârâului. Se lăsa întunericul chiar şi în acea zi de iunie ce părea fără final. Gândul că se va întoarce singur îl împinse mai departe spre izvoare, unde se aflau puţurile de acumulare pentru apa menajeră. Noroc că fusese prevăzător şi luase lanterna! „Iza! Iza!" strigă din când în când, deşi nu spera sincer că behăitul tremurat îi va răspunde. Curând, întunericul era deplin. Aprinse lanterna. Spotul de lumină căzu pe pereţii unuia din puţuri. De ce nu avea capac? Cine furase capacul? Putea să cadă acolo un copil! Se aplecă peste margine cuprins de un acut sentiment de fatalitate. Fireşte! Iza, sărmana de ea, zăcea moartă pe fundul plin de pietre şi mâl. O strigă încetişor. Nicio tresărire. Avea capul sucit spre spate. După o cădere de patru metri, cel mai probabil îşi frânsese gâtul. Zgarda cu ţinte şi clopoţel o împodobea zadarnic, ca o mângâiere prea târzie…

Era exclus să încerce s-o scoată atunci. Mâine… Se uită la ceas. Zece şi un sfert. Se putea duce acasă. Daniela dormea de-o oră.

Noaptea se sfătui cu Laura ce era de făcut. Căzuseră de acord că nu e cazul ca Dani să sufere inutil. Iza se întâlnise cu mama ei. Turma trecuse iarăşi prin sat. Iza o să vină înapoi la toamnă. Până atunci o să cumpere un căţel. Amin!

A doua zi în zori el ieşise să dea drumul la păsări, în timp ce Laura pregătea lapte cald pentru cerealele integrale. Ce-i drept, nu mai avea burtă de când cu regimul ăsta! Pe alee păştea florile o pată albă. Alex se opri brusc. „Iza!" o strigă, dar nu era decât o şoaptă. Oiţa veni să-l controleze în buzunare: unde era coltucul de pâine? Sau un morcov? Alex o cercetă pe toate părţile. Ea era; avea zgărdiţa şi toate semnele distinctive: pete de negru după urechea dreaptă şi pe pulpa

stângă, o copită trandafirie… Şi nu era murdară deloc! Bătu în geamul bucătăriei. Laura se minună plină de încântare. Apoi duse un deget la tâmplă: Alex visase ieri seară!

Pe toţi sfinţii, nu visase! S-a deschis uşa şi tabloul mut a prins culoarea ţipetelor de extaz ale Danielei.

O vreme s-a tot gândit la ce s-ar fi putut întâmpla. A căutat o explicaţie. Dar eşua regretabil în concluzia Laurei: visase. El visase că oaia zăcea moartă în puţul atât de adânc; visase că avea gâtul rupt, întors în unghi aproape drept; visase că o studiase cel puţin un sfert de oră în care ea nu mişcase, nu respirase. Cine a scos-o de acolo? Cine a coborât pe scară noaptea sau, mă rog, în zori foarte devreme, ca să scoată un cadavru dintr-un puţ părăsit?

Cum nu găsea niciun răspuns, puse întrebările la spate. Mai încercă o anchetă prin vecini, dar nimeni nu ştia, nu auzise nimic. Visase, dom'le!

Iulie se scurse calm şi fierbinte. Laura îşi luase concediu ca să fie cu fetiţa. El se plictisea la bancă.

Apoi episodul cu poştaşul! Omul avea o privire îngrozită la barul din centru unde povestea în hazul general cum l-a împuns oaia, cum i-a trântit geanta doldora de scrisori şi mandate, cum l-a urcat în pom, iar el, victima bestiei, se uita cum zboară hârtii şi cupoane duse de vânt… La faza asta zâmbise şi Alex… Apoi îşi ceru scuze de la bietul Girlică, ce ajunsese la întrebări profunde despre riscurile meseriei de poştaş. Avea să… lege oaia. Să pună inscripţii de avertizare: Atenţie! Oaie Rea! Oaia Muşcă! Ţăranii de la mese râdeau bogat, dar Girlică nu părea să guste gluma. Chiar îl muşcase! Uite! Le arătă un picior păros. Nea Titel îl trimise la culcare: dacă băuse şi atunci cât a băut acum, era şi normal să ia un dulău mai lăţos drept oaie. Lui Alex însă, amprenta aceea îngustă de dinţi teşiţi îi stăruia în minte.

În august au apărut primii pui morţi. Tocmai îi scăpaseră de toate bolile posibile: pestă, căscat, variolă, păduchi. Aveau un kil jumate. Alex era tare mândru. Până au început să dispară zilnic câte unul. Au aflat de la vecini despre posibilii duşmani naturali ai puiului: uliul, vulpea, dihorul, nevăstuica sau câinele nărăvit. Închişi într-o curte acoperită sau în coteţ, cine putea să-i răpună? Ajunsese să citească pe net articole despre ciupacabra.

Şi iată că azi se lămurise misterul: era Iza. Sau ceea ce devenise Iza. Alex constată indignat că petrecuse o oră bună în faţa ceştii de

cafea. Exact când nu avea timp de pierdut! Trebuia să omoare oaia! Pentru că nu visase atunci. Nu visase! Halal concediu! Ar fi fost bună nişte otravă…

Pe deplin determinat, ieşi în curte. Uşa ţarcului era larg deschisă. Iza, nicăieri. Se răsuci pe călcâie şi intră în magazie după topor. Sau baros, sau ce-o fi. Coasa cea veche a bunicului îi trecu prin faţă şi căzu la pământ. Cine o sprijinise de uşă? Cine umblase cu ea? O privi mai atent. Era ideală!

Ieşi pe alee şi-şi închipui ce ridicol arăta ca întruchipare a Îngerului Morţii. Iza stătea încremenită în mijlocul livezii. Când îl văzu, slobozi iar acel behăit ca râsul unei legiuni întunecate. Alex se opri. Atunci porni ea spre el. Nu mai behăia; acum necheza, mieuna, lătra, sughiţa ca un păun în rut. Şi rânjea la el, rânjea cu dinţii ei teşiţi ce muşcaseră din pulpa nespălată a poştaşului. Alex ridică tăişul coasei pentru o lovitură în plin. Spera să nu încremenească sub vraja privirii demonice. Aproape că-i venea să vorbească oii. S-o întrebe cine este…

Instinctul de supravieţuire învinse: când a ajuns la un metru şi jumătate de el, Alex lăsă să-i cadă braţul ca-ntr-o mişcare de pendul. Chiar neascuţită recent, coasa reteză capul Izei. Alex se întoarse cu spatele. Tremura ca un prunc şi se simţea lac de sudoare. Când o privi, murise; dintr-o venă încă se scurgea un sânge negricios. Se gândise: are s-o târască în groapa nouă de gunoi, peste paiele de la cuiburile găinilor. Va turna motorină din belşug. Îi va da foc. Va trage pământ deasupra. Se va termina.

La doişpe dispăruse orice urmă. Se spălă pe mâini. Îşi trase alţi pantaloni. Se aşeză pe terasă în aşteptarea Danielei. Îi va povesti că Iza…

Trei zile a jelit fiică-sa. Dar apoi au mers la „magazinul de căţeluşi”. I-a promis că va alege ce căţel va dori. N-a vrut pechinezi, teckeli, şorecari. N-a impresionat-o puiul de lup alsacian, nici ciobănescul mioritic flocos şi jucăuş. Ea a poftit căţeluşa golden retriever care costă o avere. Căţeluşă! Alex regretă uşurinţa cu care făcuse promisiuni. Dar nu putea face compromisuri în faţa puştoaicei. Şi nu în magazin unde clienţii şi vânzătorii urmăreau cu interes finalul disputei. Aşa că duse mâna la buzunar şi extrase cardul de urgenţă afişând un rictus pe post de zâmbet.

Dolly căţeluşa a fost fericită la ei o săptămână încheiată. Apoi au găsit-o înecată în butoiul cu apă de ploaie. Alex o pescui cu grebla. Îl

durea inima de amărâta aia de căţea! Se ataşase deja de pacheţelul scâncitor, în ciuda surprizelor pe care le mai lăsa pe covoare… Cum se urcase pe butoi? El cu Laura deliberaseră îndelung asupra periculozităţii recipientului respectiv, dar numai din perspectiva Danielei. Un butoi de un metru şi jumătate, un butoi de două sute de litri, în general gol, sau cu câteva palme de apă pe fund. Cum putea să se înece în el un căţel care ridicat în două lăbuţe măsura treizeci de centimetri? Alex privi suspicios spre curţile vecinilor. Era unica explicaţie.

Daniela se mai călise sufleteşte, fiindcă n-a mai bocit, ci a fost tristă preţ de-o zi. Din fericire, Missy, pisica, avea trei pisoci frumoşi ce mergeau cu codiţe tremurânde prin magazia natală. Daniela a binevoit să-şi aleagă unul pentru ea. Dacă pretindea un alt căţel, însemna ruina bugetului lor!

În semn de recunoştinţă, i-a adus de la petshop un şoricel mecanic şi câteva mingiuţe. Se jucau straşnic împreună, fetiţă şi pisic!

Din concediul lui Alex mai rămăseseră fix patru zile. Dar le va petrece liniştit: televizor, plimbări, munci uşoare, Daniela. Laura nu-l va cicăli tocmai acum cu nu ştiu ce proiecte. Sau dacă are să încerce, îi va spune că se ocupă de fată.

Săptămâna trecută meşterise împreună cu ea o colivie de porumbei suprarealistă. Lui i se păruse drăguţă. Laura o numise aşa. Acum Dani picta colivia. De ieri n-o mai puteau scoate din magazie, iar tricoul şi fustiţa deveniseră inutilizabile. Laura închise gura când el argumentă că dezvoltă instinctul creator al copilei. Bine, în sinea lui era convins că niciun porumbel n-o să dorească să adopte căsuţa. Nu, cu albastrul acela, cu verdele strident şi movul ce te lovea dintr-o parte. Dar se uitase liniştit la televizor, pe alte canale decât cele de desene.

Acum domnişoara se întrecea cu creaţia! N-o mai auzise de-o juma de ceas! Era pauza meciului, să meargă să vadă ce curcubeu de culori mai suportase colivia…

Din magazie răzbăteau miorlăituri de pisică în agonie. Se grăbi să intre.

— Dani, tată, ce faci?

Întâi crezu că pictase cu roşu. La picioarele ei se zbăteau doi pisoi. Pisica mamă, cu coada vâlvoi, nu ştia ce să facă, o scuipă pe Daniela.

Fiica lui ţinea în mână foarfeca de vie. Retezase labele din faţă ale pisoilor.

— Daniela! ţipătul ţâşni pe gâtul lui fără voie. Fetiţa îl privi cu ochi albaştri, mari ce răsfrângeau un rău nemărginit şi cunoscut.

Articol XXV.

ZIUA ÎN CARE A DISPĂRUT MIRCEA

Publicat Apr, 2009

Îmi amintesc de ziua aceea. Eram în vacanţa de vară, după ce trecusem de examenul de treaptă. Pe-acasă situaţia se prezenta bine, nu mi se mai ţineau predici despre învăţătură său viitor, despre profesia potrivită şi necesitatea de-a munci susţinut. Mă trezeam dimineaţa când aveam chef şi îmi stabileam singur programul. Desigur, mai intra la socoteală şi frate-meu, dar el nu era, în general, un impediment, cu toate că scria versuri sau mai picta când îl apucau pandaliile, uitând de obligaţiile ce îi reveneau faţă de mine.

În dimineaţa acelei zile m-am trezit cu gândul la Zoe. Era cea mai tare gagică din liceu, arăta trăsnet şi se îmbrăca la modă. Mergea la toate aniversările şi părinţii îi promiseseră o maşină la majorat. Toţi băieţii mureau după ea, dar ei îi plăcea de mine. Îmi făcusem o mulţime de duşmani, ba chiar Biţă a zis că sunt prost în atac. La fotbal. Că în echipa de rugby eram de departe cel mai bun. Zoe spusese că vine la meciul din şanţurile cetăţii, dacă reuşeşte să mai convingă câteva fete, că doar nu putea veni singură… De-asta simţeam un curent electric în stomac în acea dimineaţă. Zoe avea să mă vadă. Jucăm un fotbal cu băieţii de la Liceul Militar. De obicei, asemenea dispute se încheiau cu bătaie, iar eu ziceam că e o bună şansă de-a arăta ce pot.

M-am ridicat din pat agale şi-am ascultat zgomotele casei. Doamne, ce bună ar fi fost o ţigară! Aveam câteva dosite în magazia de unelte pentru grădină şi mă gândeam ce pretext aş fi putut invoca să merg acolo aşa, din zori. Bunică-mea măcina cafeaua venită la pachet de la rudele din America, bunicul plecase deja să vadă ce se mai dă pe la alimentări, iar babacii erau la serviciu. Difuzorul cânta pe coridor melodia mea preferată: floricele de porumb. Mi-am tras un tricou şi-o pereche de pantaloni scurţi şi-am ieşit tiptil.

— Mihai, vino să mănânci!

— Mulţumesc, bunico, prefer mai târziu. Mă duc să-mi repar lanţul de la bicicletă.

Noroc că bătrâna era sedusă de aromă cafelei, altfel nu scăpam

uşor! M-am strecurat printre aracii de fasole şi straturile de zarzavaturi până în fundul grădinii; am intrat în cămăruţa plină de unelte; într-un colţ, cu roţile în sus, bicicleta aştepta de vreo două luni să fie reparată. Era o chestie de câteva minute, dar îmi furniza un pretext credibil. Am luat o ţigară din cutia veche de metal şi-am constatat că lipseau două; să le fi tras şi am uitat? Am căutat chibriturile în colţul pervazului. Dispăruseră. Care dracu' o fi umblat cu ele? N-aveam decât să mai fac un drum sau să iau ţigara cu mine şi s-o pip în budă. După aia trebuia să aerisesc o juma de ceas, că bătrânii aveau nas de copoi. Că pătrunjel, oricum trebuia să mestec… În curte am dat peste Daniel. Se şi instalase la umbră, în şezlong, cu Cireşarii în mână.

— Mi-ai spălat echipamentul? l-am întrebat puţin suspicios din cauza dispariţiei ţigărilor.

— Ce, bă Mihai, te zic la mama!

— Ciocu' mic şi joc de gleznă, că dacă mă supăr…

— Nu sunt eu sluga ta!

— Da, băieţaş? Bineee.

De câte ori foloseam tonul ăsta avea efect.

— Ai meci astăzi? mă întrebă împăciuitor. Eu nu ziceam că nu-ţi spăl tricoul, dar am rămas fără bani şi vreau să merg la film cu Mircea.

— Mircea vine la meci. Dacă te-a băgat în seamă o dată, acuma crezi că are chef mereu să meargă la filme cu grupa mică… Şi chiar nu văd care este legătura între spălatul echipamentului şi faptul c-ai rămas fără bani.

— Vrei să-ţi spăl şi tenişii? Nu cred c-o să se usuce…

M-am gândit că avea să vină Zoe:

— Spală-i. I-auzi: ce ştii despre chibriturile din magazie?

— Care?

Dialogul cobora pe panta cunoscută. Probabil nu ştia nici măcar la ce magazie mă refer. Dar după grabă cu care a venit să-mi adune lucrurile din cameră, am dedus cine subtilizase trusa mea de fumat.

De fapt, dacă-mi aduc bine aminte, nici n-am apucat să mai fumez în dimineaţa aia. Se întorsese bunicul de la piaţă şi m-a rugat să-i car apă să ude florile. N-am zis nu, fiindcă aveam la rândul meu nevoie de o mică finanţare… După ce se termină meciul, poate mergeam cu Zoe la un suc.

Tot cărând la stropitori pline, mă bucuram că nu plouă; atunci

s-ar fi amânat totul. Pe la doişpe, când era căldură la maxim, Mircea a ieşit la plajă pe terasă. În curtea lor locuiau mai multe familii şi ştiam că face ăsta special ca s-o enerveze pe domnişoara Florica. Ea era o tipă de patruşcinci de ani, virgină şi foarte mimoză. Nu suferea să vadă corpuri goale. Nu suferea să stăm la taclale pe scările ei, că le murdărim. Nu suferea să jucăm badminton în curte, că stârnim praful etc., lista era nesfârşită, pentru că tot ce-o înconjura pe domnişoara Florica trebuia să fie moral şi antiseptic. Nu se mai gândea însă la morală când otrăvea câinii şi pisicile din cartier: erau purtătoare de microbi, pe care dânsa îi vedea chiar şi cu ochiul liber.

Atunci, probabil că trebuia să se întoarcă de la serviciu, (era asistentă medicală la oftalmologie, lucra cu organe cât se poate de cuviincioase), de aceea o aştepta Mirciulică aşa de expus:

— Mirceo! Te zice, mă, baba la maică-ta!

— Hi, hi, hi! Să vadă şi ea cum arată un bărbat.

— Vii după masă la meci?

— Păi cum? Eu să lipsesc? Bine că nu plouă!

Da, bine că nu plouă, mi-am zis din nou, turnând apa la rădăcinile unei tufe de trandafiri în timp ce priveam cu nerăbdare spre gara mică.

Peste drum de casa noastră, de cealaltă parte a şoselei, începeau şanţurile cetăţii, locul unde din copilărie nu aveam voie să ne jucăm. În ciuda tuturor interdicţiilor, acolo îşi făcea veacul toată băieţimea din cartier. În spatele gării unde oprea mocăniţa, începea un teritoriu de vis. Terenul mare, acoperit cu iarbă şi înconjurat de sălcii imense, era locul unde se disputau meciuri. În dreapta „stadionului" era pârtia naturală de pe care ne avântam iarna cu săniile. (Eu, nu, că depăşisem vârsta.) În stânga, în peretele de apărare al cetăţii, erau cele trei intrări în subterane. Catacombele erau straşnice! făcusem o regulă cu băieţii în privinţa lor: cea din dreapta, pentru pipi; cea de la mijloc, pentru explorări, cea din stânga dacă venim cu vreo gagică… Primele două îşi arătaseră utilitatea; a treia, nu. M-am gândit că în acea zi, lucrurile vor sta altfel… Şi totuşi, nu se cade! mi-am zis hotărât, nu mi-o puteam închipui pe Zoe în catacombă, era prea infect pentru ea. Pereţii din cărămidă roşie păreau căptuşiţi cu imense plase de păianjeni peste care se aşternuse praful; praf gros era şi pe sub tălpi, iar lumina de la intrare se estompa treptat, cedând întunericului. Dinspre adâncurile catacombelor venea un aer călduţ şi stătut ca respiraţia înceată a unui

animal adormit. Se organizaseră câteva misiuni de explorare a acestor tuneluri, dar toţi se lăsaseră păgubaşi, mai devreme sau mai târziu. Curiozitatea, dorinţa de-a găsi comori aduseseră mai multe echipe în decursul timpului. N-au descoperit niciunii nimic. Kilometrii întregi de tuneluri fără ieşire. Fuseseră atribuite romanilor, dacilor, călugărilor franciscani şi, mai nou, extratereştrilor. S-a încercat desenarea unor hărţi, dar imposibilitatea celor de jos de-a comunica în vreun fel cu cei de deasupra, n-a dus decât la nişte mâzgălituri fără sens.

Fără sens păreau şi tunelurile, mi-am continuat gândul adăpând stratul de crini imperiali. Unde duceau? Cine intra, trebuia să iasă prin acelaşi loc. Era un adevărat labirint! Nu se găsise vreo cale de comunicare între tunelurile de la noi de la stadion şi gurile de intrare de la crama cetăţii, asta ca să nu mai pomenesc despre celebra catacombă din pădurea de pe Mamut, de la Fântâna Hoţilor. Se auziseră zvonuri că ar exista intrări şi din curtea catedralei catolice, ba chiar Ianesi ne şoptise cum a văzut el preotul coborând nişte scări ciudate după ce ridicase o trapă din spatele confesionalului… Păi, da! Poate de aceea ni s-a părut că auzim sunet de orgă când am înaintat cu lanternele aprinse în catacomba cu numărul doi… Doamne! Ce ne-am mai distrat şi atunci! Tibi luase un ghem de sfoară să-l deşire ca să nu ne rătăcim, c-aşa citise el despre o tipă, Ariadna, probabil era greşeală de tipar, normal că era Adriana. Ideea nu era rea, doar că după o sută de metri sfoara s-a terminat şi ne-am întors. După modesta mea părere, nu doar catedrala catolică avea de-a face cu treaba asta. Fratele Arsenie de la catedrala ortodoxă a Reîntregirii zâmbea subţire când se vorbea de subterane… Sau cel puţin aşa susţinea o colegă de clasă care avea mult curaj şi mai intra să se închine.

Eu însă ştiam despre tuneluri ceva în plus. Bine, ştia şi Daniel… Într-o vară ne alergam prin curte ca să ne stropim cu furtunul, iar frate-meu şi-a căutat scăpare în pivniţă. L-am urmărit şi l-am prins, evident. Apoi ne-am făcut de lucru pe acolo. Trebuie să spun că pivniţa era foarte mare, altfel compartimentată decât casa. Mi-am adus aminte că aveam nevoie de o cheie la bicicletă şi-am căutat-o pe bancul de scule. Daniel, că nu ştiu ce aude în camera alăturată. Ne-am dus să vedem. De după un raft se auzeau voci, dar foarte îndepărtat. Ni s-a părut ciudat, pentru că până la beciurile vecinilor erau cel puţin treizeci de metri. Probabil vocile veneau de sus, din sufragerie, ne-am zis. Atunci am observat arcada din spatele raftului. Când ne uităm mai

bine, era o trecere închisă cu scânduri. Am dat totul la o parte, am smuls bariera, şi-am descoperit un tunel. Tare mult doream să-l explorăm! Am făcut câţiva paşi: parcă zăream o lumină. Tunelul cotea brusc, iar după colţ, surpriză! Lumina creştea treptat, terenul cobora spre adânc. Vocile se desluşeau, dar fără să sporească în intensitate şi se mai auzeau, foarte straniu, valuri. Ne-am întors înfioraţi. Bunicul ştia despre catacomba din pivniţă, dar a râs de noi şi-a spus că ducea direct în conducta magistrală de canalizare a oraşului. Am stabilit că ăsta era doar un pretext şi ne-am amintit de zvonul înfiorător că unele capete de tunel ies în Tăuşor, lacul fără fund de la marginea urbei.

Acum îmi dau seama ce ciudat este că tocmai în ziua aceea m-am gândit la tuneluri…

Cu mintea dusă la adâncimile Tăuşorului am constatat că apa de ploaie strânsă în butoiul de la colţul casei s-a terminat. Terminată era şi munca mea pe ziua respectivă! M-am dus pe lângă bunicul care îi citea bunică-mii ştirile din ziar. I-am anunţat că terminasem şi-am început să laud frumuseţea florilor şi a grădinii în general, până când bătrânii, înduioşaţi, mi-au dat douăzeci de lei. Bani de film şi de cofetărie! Zoe avea să fie tratată ca o regină, aşa cum merită de altfel, viitoarea mea soţie. Da, pe vremea aceea eram sigur c-aveam să mă însor cu Zoe. Îmi şi făcusem planuri în cap despre cum aveau să decurgă lucrurile: terminăm liceul, intrăm la facultate şi ne căsătorim imediat, că ar fi fost mai rentabil să luăm o cameră în căminul de familişti… cel puţin auzisem asta de la nişte băieţi mai mari.

Restul timpului până la meci mi l-am petrecut supraveghindu-l pe Daniel care îmi călca echipamentul şi nu s-a ars decât de două ori… Apoi s-au întors ai mei de la muncă şi-am mâncat, iar eu le-am dat de înţeles că voi lipsi restul zilei. Mama mi-a zâmbit şi mi-a strecurat zece lei, tata a făcut câteva referiri generale la iresponsabilitatea tinerilor, dar m-a chemat în dormitor şi mi-a dat şi el un pol, aşa, fără să ştie mama… Supergeneroşi babacii, mi-am zis şi chiar atunci am auzit ţipătul indignat al domnişoarei Florica ce dăduse cu ochii de slipul lui Mircea. Îmi părea rău că ratasem fază, dar când mi-am numărat fondurile am constatat că pot s-o duc pe Zoe la Roşu şi Negru, cea mai mişto cofetărie din oraş. Se făcuse patru şi-am tulit-o în viteză spre gara mică. Daniel îmi căra o sacoşă cu haine de schimb, că doar nu se făcea să plec cu Zoe în echipamentul transpirat!

Acolo, băieţii se adunaseră deja. Erau Ţică, Dorin, Ianesi, Mircea

şi Csobi; restul echipei ajungea mai târziu, că locuiau toţi în cetate. Priveam în jur cu speranţă: când avea să apară Zoe? N-am aşteptat prea mult. Şi-a făcut apariţia într-un grup de cinci fete, spre deliciul băieţilor care le-au primit cu aplauze. Meciul începea să aibă miză! Imediat au început să coboare în şanţuri, venind în şir indian, malacii de la Militar, adică militaurii.

Dorin, fiind căpitanul nostru, a dat mâna cu al lor; au inventariat formaţiile: eram toţi în păr. S-au fixat porţile, s-a dat cu banu', am picat bine, că lor le venea soarele în ochi, când, deodată, pe poteca abruptă, coborând şontâc, îşi face apariţia bunica lui Mircea.

Era de groază baba! La ora cinci, în mod invariabil, Mirciulică trebuia să soarbă o ceaşcă de cafea cu lapte, la gustare, ca să-şi asigure necesarul de calciu. De câţiva ani bietul Mircea protesta împotriva acestei măsuri, dar bunica se arăta a fi de nestăvilit, mai ceva ca Ana lui Manole. Îl găsea pe Mircea peste tot, iar când acesta ieşea din raza ei de acţiune, îi punea „biberonul" la pachet şi îl sună pe la prieteni ca să-i amintească de gustărică. Noroc că buni era cam surdă, altfel l-ar fi auzit pe Mircea exclamând cu năduf: „Băga-mi-aş bani la CEC! ziceţi, bă, că nu-s aici!" după care a roit-o pe bune să se salveze într-una din gurile de tunel. Am început meciul cu o rezervă în locul său, că ce era să facem? Baba a înconjurat terenul de mai multe ori holbându-se prin sticla groasă a ochelarilor şi, înţelegând că nu e chip să dea de Mirciulică, a plecat bosumflată. Noi am terminat partida în formaţia respectivă, pentru că rezervă tocmai ne marcase un gol. La pauză l-am strigat pe titular, dar, cum n-am primit niciun răspuns, am tras concluzia că renunţase la meci şi plecase.

Am intrat în „vestiar" să mă schimb de haine, l-am recompensat pe Daniel cu zece lei pentru osteneală şi-am ieşit afară fercheş încercând să-mi netezesc părul transpirat. Nu vedeam în faţa ochilor decât pe Zoe… Dilema era următoarea: aveam sau nu s-o iau de mână? Ocazia s-a ivit atât de firesc, încât am zâmbit plin de încredere: trebuia s-o ajut să urce poteca (pe care bunica lui Mircea o urcase fără probleme), dar Zoe a acceptat mâna mea întinsă ca pe ceva natural. Pe-urmă, nu i-am mai dat drumul. Se făcuse o căldură leşioasă, deşi cred că trecuse de şase. Soarele, scăpătând dincolo de dealul înalt al cetăţii, arunca umbre piezişe şi lungi, colorând aerul în violet. Palma îmi transpira rău de tot, dar nici nu mă gândeam să-i dau drumul mâinii micuţe pe care o ţinea prizonieră. Am băgat de seamă cu coada

ochiului că Zoiei i se lipise bluză albă de piept, dezvăluind ceva ce nu mai văzusem. Mi s-a uscat gâtul şi mi s-a părut că ne mişcăm plutind ca prin apă, turnul palatului Ghizela unduia, iar cadranul ceasului din vâri se lichefiase scurgându-se pe zid ca într-o poză pe care am văzut-o într-un almanah. Atunci am avut un sentiment inexplicabil de bine, de fericire: eram victorioşi la fotbal, Zoe mă iubea şi, plutind prin lumina colorată ne îndreptam spre Roşu şi Negru eu cu viitoarea mea soţie…

Am ajuns acasă seara, destul de târziu, fiindcă după ce o condusesem pe Zoe m-am abătut prin centru, pe la magazine, ca să mai privesc a nu ştiu câta oară ghetele cu crampoane de la „Foto, Muzică şi Sport". Ziua mea trecuse şi nu le primisem; poate la Crăciun… Mama a ridicat din sprâncene văzându-mă, apoi mi-a pus în faţă o farfurie cu chiftele. Grozave chiftele făcea mama! Deşi se mai simţea gustul de salam ieftin şi de soia, reuşea să le dea o savoare anume cu usturoi, cartofi şi morcov, cu ceapă prăjită şi pâine înmuiată în lapte, ca să iasă mai multe. Am suspinat din adâncul inimii şi mă pregăteam să-i povestesc rezumatul zilei, pentru că îi plăcea teribil să-mi asculte aventurile. Atunci am auzit soneria de la poartă.

— Doamne, Mihai! Cine să fie la ora asta? Vino cu mine că mi-e urât pe alee până la stradă.

Am însoţit-o muşcând dintr-o chiftea. În poartă era doamna Jula, mama lui Mircea, şi bunică-sa, foarte îngrijorate amândouă că băiatul nu venise acasă nici măcar la acea oră înaintată.

— Şi el nu face din astea! tot repeta maică-sa frângându-şi mâinile.

— Astăzi nu şi-a băut cafeluţa. preciză bunică-sa amănuntul relevant.

Le-am dat asigurări că nu ştiu nimic de Mircea. Venise la meci, dar plecase până să înceapă. Nu, nu ştiam de ce, minţii cu seninătate. Doamna Jula se mai sfătui cu mama despre momentul cel mai potrivit de-a anunţa miliţia, apoi plecară. Într-adevăr, mi-am zis în sinea mea, Mircea nu făcea chestii nasoale.

— Mihai, mă luă mama în primire, mie ştii că poţi să-mi spui. Ce-i cu Mircea?

I-am povestit cum fugise de cafeaua cu lapte, după care nu-mi mai aminteam decât de victoria la fotbal şi de Zoe. În ciuda protestelor mele, a sunat-o imediat pe doamna Jula. Bineînţeles că mărturisirea mea n-a fost de mare ajutor nici în seara aceea, nici în zilele următoare,

repetată în faţa părinţilor, curioşilor, organelor de miliţie şi de secu. Casa familiei Jula a fost percheziţionată de mai multe ori, domnul şi doamna au fost chemaţi să dea declaraţii peste declaraţii. Concluzia organelor de anchetă a fost că Mircea fugise peste graniţă. Ai mei discutau indignaţi despre această aberaţie când credeau că noi nu-i auzim. Daniel recunoscu cu glas tare ceea ce bănuiam şi eu fără să spun: Mircea ori s-a rătăcit în catacombe, ori l-au răpit ăia de fac parizer din copii şi hârtie igienică.

— Ce prostii! l-am apostrofat pe un ton superior, dar în gând i-am dat dreptate; circula de ceva vreme zvonul cu răpirea copiilor…

După o jumătate de an a murit bunica lui Mircea. După alţi doi ani, maică-sa a băgat divorţ, deşi nu prea dădea bine la partid, după cum susţinea tata.

Între timp, intrasem la facultatea de construcţii, mă pregăteam s-o cer pe Zoe, cu toate că mama spunea că ne pripim, iar tata nici nu ştia, cu alte cuvinte am uitat de Mircea.

Iar scurgerea timpului nu făcea decât să estompeze şi mai mult orice fel de amintire. Am trecut de prima sesiune fără să pic niciun examen; asta era condiţia pe care mi-o impusesem ca să trec la fapte cu iubita mea. N-o mai lungesc acum, treaba e că Zoe a preferat un medicinist, cu o uşurinţă care m-a făcut să deduc că prietenia de câţiva ani cu mine nu avea nicio valoare pentru ea. Ca să nu par rănit, (am şi eu orgoliu, nu?), am agăţat-o pe Liliana care părea dispusă pentru orice. M-am însurat că venea barza şi nu mai aveam încotro, apoi s-a născut fiu-meu şi mi-am zis că mi-am aflat rostul. M-am lăsat de facultate, că nevastă-mea era geloasă că plec la Cluj şi ea rămâne cu copilul. Mama n-o putea suferi şi-o înţepa amintindu-i că cel mai bun remediu ar fi fost să intre şi ea la facultate, că oricum, cu liceul teoretic, nu-i întrevedea vreun viitor. Am venit acasă, m-am angajat pe-un şantier, partidu' ne-a dat un apartament, iar Lili vindea la tonetă. Era un fel de tihnă în toate astea, dar şi un fel de regret. Ei, m-am cam întins cu vorba, acum să spun de Mircea.

La un an după revoluţie, într-o după-amiază pe când îmi exercitam talentul la bucătărie în acord cu noua democraţie şi egalitate dintre femei şi bărbaţi, pe sinuoasele valuri ale Lambadei ce se revărsa din Radio în blue jeans, mă sună mama. Eu, cum am zis, stăteam în cetate, la apartament.

— Mihai, zise cu o voce sugrumată, ai auzit? L-au găsit pe

Mircea!

— Care Mircea?

— Cum, care? Mircea Jula.

— Unde-a fost? Cred că maică-sa…

— Da, să vezi ce mai plânge maică-sa!

— Şi unde-a fost? A fugit cum ziceau securiştii? S-a călugărit sau ce?

— Păi, el zice c-a fost în tuneluri…

— În catacombele cetăţii?

— Da.

— Bine. Hai, că trec după masă pe la voi şi poate-l văd şi eu.

Săraca mamă! Începuse cam repede să fie derutată de valul de schimbări şi nu pricepea exact totul.

— Ştii, Mihai, e un aspect… eu l-am văzut pe Mircea după ce-a venit acasă. L-au găsit când au săpat în faţa catedralei ca să instaleze arteziana aia de vorbesc toţi de ea… Au dat de o cameră subterană şi înăuntru… Mircea; stătea pe-un cufăr putrezit. S-au crucit muncitorii şi trecătorii, ba au ieşit şi popii din cele două biserici să vadă minunea, după ce le-a spus poliţiştilor cine este şi-au priceput că e dispărut de atâta vreme.

— Ei, tu, mamă, făcea şi el mişto de autorităţi, a zis să-şi facă intrarea… aşa…

Mama părea să nu ia în seamă întreruperea şi nici tonul superior al vocii mele.

— Îţi dai seama că s-au luat de el că ce face acolo şi-aşa mai departe. El era fericit că l-au auzit şi l-au salvat, fiindcă zicea că-şi pierduse speranţele, de când aşteaptă.

— Mamă, da' au trecut şapte-opt ani… Nu-ţi dai seama ce spui? Să fim rezonabili…

— Mircea povestea că a trecut o zi şi-o noapte.

— Mămico, fără supărare, cred că e ceva ce ţi-a scăpat; trec pe la voi. Acum mă duc să termin papricaşul şi dau puţin cu aspiratorul până să vină Lili. Te pup, sărut-mâna!

Şi m-am dus să-l văd pe Mircea. Aveau casa plină de rude şi curioşi. Nişte reporteri de la televiziunea locală tot încercau să facă transmisii, una de se recomanda clarvăzătoare îşi dădea ochii peste cap prin antreu, un gazetar lua notiţe şi se ştergea într-una de transpiraţie. Doamna Jula m-a poftit să intru cu obrajii muiaţi de

lacrimi.

— Mirciulică, mamă, e Mihai.

Mi-am zis că mai lipseşte bunicuţa cu cafeluţa. Ce-l tot cocoloşeau atâta? Nu-i de mirare că-şi luase omul lumea în cap! Am intrat în camera unde, liceeni fiind, ascultam la magnetofon Rolling Stones, unde ne copiam temele la mate şi unde încingeam aprige partide de poker sâmbătă noaptea.

Mircea stătea în fotoliul lui de la fereastră. Văzându-l, am înţeles. Am priceput ce nu putea mama să rostească, m-am lămurit ce căutau acolo reporterii, televiziunea, clarvăzătoarea şi curioşii: Mircea avea tot şaişpe ani.

Ne-am simţit amândoi grozav de stânjeniţi fără să ştim de ce. O ţinea pe a lui: se rătăcise fugind de buni şi stătuse în tunel până au venit salvatorii. Ce se întâmplase cu noi? Iar noi îl întrebam ce se întâmplase cu el…

Am plecat înciudat şi, nu ştiu de ce, furios. Mă grăbeam să-l scot pe Adi de la cămin, că Lili mereu se plângea dac-o lăsam singură cu copilul. Urcam dealul cetăţii pieptiş, călcând cu necaz pe drumul pavat cu piatră cubică, ştiind că undeva dedesubt, în adânc, acel Ceva ce-l păstrase pe Mircea tânăr era încă acolo, misterios şi de neatins ca timpul ce nu se mai poate întoarce.

Articol XXVI.

ÎN BECI

Publicat Aug, 2009

Ducu îi aşează pe reporteri la masa de sub nuc. Nici nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el!

— Domnu' Robert, eu în dumneavoastră am încredere, că vă ştiu de la televizor. Sunteţi sigur că băiatu' ăsta îmi dă o sută de euro dacă-i povestesc?

— Da, nici nu se pune problema, stai liniştit. Uite, dacă vrei, ia cinzeci înainte. E de la Scientific American, nu se joacă.

— Să-i spuneţi clar că nu vreau să dea numele meu, că moşu a avut destule necazuri cu ăia. N-am chef să treacă şi pe la mine.

— Bine, ne-am înţeles, da' dă-i drumu' şi spune, că la ăştia timpul e bani.

— Păi eu eram în curte şi numa ce-aud…

— Stai un pic! Prezintă-te, spune-ţi vârsta, profesia, hai că merge bandă în gol.

— Şi lui cine-i traduce?

— N-avea grijă. Chiar dacă nu înţelege acum pe loc, o să-i traduc la redacţie. Zi!

— Mă numesc Grigore Ducu, am douăzeci şi opt de ani şi sunt învăţător aici în localitate.

— Da, poţi să continui.

— Cum ziceam, eram în curte că reparam un gard, după orele de la şcoală, când îl aud pe vecinu Gigică.

— A ţipat?

— Nu, m-a strigat pe mine, că vedeţi, nu mai există case prin apropiere. Până-n vale la a lu' Piaucă, e ceva distanţă.

— Asta de alături e casa individului?

— Da, e a copiilor, lucrează de ani de zile la căpşuni, vedeţi ce palat şi-au făcut. Însă pe bătrân l-au lăsat singur, de!

— În ce zi era?

— Era prin iunie, că se terminase cursurile, însă eu trebuia să merg la program, ştiţi cum e în învăţământ… Şi îl aud: „Mă taicule, mă! Ia fă-te-ncoa, că dădui de necuratu". M-am dus. Moşu ciocănea cu ciomagu o piatră de lângă gard, semn că era tare supărat.

„Ce te supără, nea Gigică? Te-am văzut oţărât de câteva zile". Moşu îşi mestecă fălcile fără dinţi, da' până la urmă se uită la mine cu nişte ochi neguroşi: „Mă Ducule, tu mă ştii de om serios, nu-i aşa?"

Eu am dat să râd mânzeşte, ca şi cum aş fi zis, da ce, mai încape vorbă? Nea Gigică s-a încruntat şi mai rău: „M-or ajuns blestemele muierii, auzi tu? Că toată viaţa ei o fost bisericoasă, iar eu râdeam de ea. Ba, dacă voiam numaidecât să-mi facă pe voie, o ameninţam că zic cu sufletu' şi pe loc se pleoştea săraca, nu-mi mai ieşea din cuvânt".

„Da' ce s-a-ntâmplat?" am scurtat-o eu, că începea serialu.

„De, taică, se vede că trebuia să mai sfinţesc şi eu casă, că omu'… Acu cred că nici şapte popi nu l-or mai scoate de-acolo!"

„Ce să scoată, tataie?"

„Că-ntr-o seară, la amurgit, am auzit nişte zgrepţăneli sub duşumea. Tu ştii că eu mă culc odată cu găinile; unde era să mai plec în izmene? Am afurisit motanu, că mereu se furişa în beci, apăi m-am culcat cu gând că l-oi cotonogi a doua zi. Dimineaţa m-am luat cu una cu alta, până ce aud iar ca nişte miorlăituri. Fi-ţi-ar maţele fripte de pisoc! l-am sictirit, că mă punea să scobor trepţile până jos în fundu' beciului. Cum călcam eu atent treaptă cu treaptă, mi se părea că urât

mai face cotoiu cela. Parcă se tânguia cu glas de om. Vrea să mă-mbuneze fir-ar al morţii! m-am gândit, da' nu mi-o plăcut. Taman în faţa uşii m-o lovit o duhoare de latrină. Acuma, n-oi mai fi văzând eu bine, da' am miros de copoi. De-aia pot spune drept, era miros de om. De! mă gândeam în sine-mi, cine să-mi spurce casa? Care-o fi duşmanu? Şi-atunci aud limpede de după uşă voce de bărbat, ca-n filme, zicea el ceva în altă limbă. Hoţii! Mi-am făcut socoteala: pe cine să chem? Mobilu era descărcat că se luase curentu, până la Piaucă nu mă ţineau picioarele, iar tu erai la şcoală. Apoi, mi-am ridicat ciomagu deasupra capului şi-am dat un brânci la uşă, măcar să-i altoiesc eu primu' dacă tot o să mă omoare".

„Şi?"

„Nu se afla nimeni acolo. Nici cotocu, batăr. Am făcut ochii roată, nimic. Când să zic că mi s-o părut, aud după uşă vocea aia. M-aşteptam să mă strângă de gât, să-mi bage cuţâtu-n coaste, cum auzi pe la ştiri. Mă-ntorc, da' nu mierea frică. Însă nici nu credeam c-oi zări priveliştea ceea de groază".

„Ce era, nene, că mă ţii pe jar?"

„Nu-ţi spusăi? Necuratu! C-am auzit eu muierile că intră ăla în casă… d-apoi chiar aşa… sălăşluieşte în zidirile oamenilor? M-am închinat, auzi! Apăi am luat crucea din cuiu de la răsărit unde-o pusese Onela mea, Dumnezeu s-o ierte, şi l-am croit între ochi. Da' n-o dispărut. Se vede treaba că l-o slăbănogit puterea sfântă, că se văicărea pe limba lui. Ziceaectenia de-a-ndoaselea, ducă-se pe pustii!"

„Mă tăticule, mata ştii că noi am fost ca uncheşu cu nepotu. Îmi pare rău să văd că ai intrat la superstiţii!"

„Nu e năzărire, măi băiete! M-am urcat în casă, am luat psaltirea şi i-am citit de mi s-o uscat limba-n gură, el tot acolo; l-am stropit cu agheazmă mare, nimic. Da' nu-i făcea bine".

„Şi cum stă acolo, că nu pricep şi pace!"

„Vină de-l vezi! Că asta voiam să te rog. E turnat în beton de parc-ar fi fost în cofrag de la bun început".

„Tălică gustaşi ceva, tataie… Mai este acolo?"

„De n-o dispărut în ultimu sfert de ceas, da! Cel puţin nu mi-or spurcat casa duşmanii; el era, săracu'. Că de cât s-a văitat am ajuns să mă întreb de n-o fi totuşi om".

Ducu îi privi pe cei doi căutând să prindă efectul celor povestite asupra lor.

— Şi l-ai văzut?

— Da, domnu' Robert! Cum te văd şi cum mă vezi. Nu minţise Gigică; era prins în peretele de beton într-un mod inexplicabil. De-aia a zis moşu că e dracu'. Om să fii, n-aveai cum să faci asta.

— Descrie-l un pic.

— Păi ce să vă spun? Era faţa vizibilă pe jumătate, îi ieşea un cot, nişte haine trenţuite, palma unei mâini şi un picior de la genunchi în jos… Nu putea să mişte deloc. Nici gura nu era destupată de tot, însă nu vorbea românește, asta-i sigur.

— În ce limbă vorbea?

— Engleză, cred, deşi nu pricepeam, ori eu o mai rup pe englezeşte, de la filme…

— Nu te-ndepărta! Încearcă să-ţi aduci aminte exact. Ce aţi făcut după aceea?

— Cred că m-am închinat şi eu… reflex. Nea Gigică l-a tămâiat oleacă fără efect, tuşea săracu', dar nu dispărea. Îi curgeau lacrimi, de la fum cred. Vedeţi, paranormalu ăsta…

— Nu. Te rog nu interpreta. Te plătim să povesteşti, nu ca să-ţi spui părerea. Ce aţi făcut mai departe?

— I-am cerut o ţuică lu' moşu. A tras din butoiaş cu ţoiu şi-am băut pe rând.

— El vă putea observa?

— A, da! C-am şi râs! Că i-am dat şi lui aşa, în glumă, i-am turnat pe gură ţuică şi i-a plăcut; pe-ormă a tuşit până s-a învineţit.

— Şi?

— Un singur cuvânt am înţeles din tot ce bălmăjea… zicea într-una „pliz" şi bocea.

Apăi i-am zis uncheşului că aicea-i treabă de poliţie, să chemăm 112. Ne-am mai ciondănit un pic, iar eu i-am explicat că-i dau telefonul meu, da' pe mine să nu mă bage, că nu vreau să fiu implicat, că nu dă bine la şcoală…

— Până să apară poliţia nu s-a mai întâmplat nimic?

— Nu, ce să se mai întâmple?

— Încearcă să-ţi aduci aminte; mai adăugăm cincizeci de euro la sumă…

Ducu clipi des şi un zâmbet îi lumină faţa…

— Vai, da, uite, dacă mă gândesc bine ar mai fi un amănunt, poate fără importanţă, că de-aia nici n-am mai spus la nimeni… Cât a

vorbit nea Gigică la telefon, am văzut că ăla săracu' avea în palmă ceva… un aparat mic. I l-am luat, ştiu că n-o fost frumos, da' la ce i-ar mai fi putut folosi? Cred că era un mobil… Nu voia să-l lase, însă i-am explicat că răspund eu dacă sună şi i-l ţin la ureche să vorbească…

— Şi mai ai… telefonul?

Roşind, Ducu băgă mâna în buzunar apoi depuse pe masă un apărat cât o cutie de chibrituri, dotat doar cu două butoane. Reporterul întinse mâna să-l ia. Atunci Ducu se coloră şi mai tare şi bălmăji ceva despre criză, salariul său mic, rate. Reporterul îl privi tăios:

— Cât vrei pe el?

— La preţul pieţei…

— Da? Telefoanele sunt gratuite dacă faci abonament… Cinci euro. Deci a venit poliţia…

— Eu am plecat să nu mă găsească acolo. După ce-o ajuns şefu' de post, m-am făcut că mă apropii din curiozitate, că mai trecuse pe uliţă şi Niţă cu Dorel şi intrase şi ei când au văzut Loganu' lu' dom Şef…

— Poliţistul a venit singur?

— Nu, era cu ăl tânăr, subalternu… Se cruceau în beci cu ochii la perete, cu chipiile date pe ceafă. Şefu', nea Jean, înjura şi de nervi se făcuse ca sfecla: „Paştele mamii voastre, că numa de prostii vă ţineţi! Ce dracu' fac eu acum? Cât m-aş feri să n-am evenimente, în comună asta de căcat se tot petrece câte ceva! Cristi, ia maşina şi fugi la primar, că i-am văzut pe ăia de la canalizare… o avea dracu' careva un picamăr!"

— Ce făcea omul din perete? Asta ne interesează pe noi.

— Ehe, dăduse ochii peste cap, da' nu murise. Am ieşit afară toţi că era aeru greu acolo. Nea Jean ne-a trimis în treaba noastră pe fiecare şi-a rămas să se certe cu Gigică dacă sparge sau nu peretele, că moşu nu prea voia, vă daţi seama…

— Nici pentru o viaţă de om!

— Om sau ce-o fi fost, da' cât s-a muncit la casa aia, nu vă gândiţi? Peste vreo jumătate de oră au adus picamăru şi-au coborât în beci.

— Au reuşit să-l scoată?

— Nu, dom'le, dispăruse, după ce-o stat acolo trei zile, o dispărut aşa dintr-odată!

— Am înţeles.

— A rămas gol în perete după forma lui…

— Ajunge, nu ne mai interesează. Uite restul de bani, dar să ştii că ai făcut foarte rău că i-ai luat telefonul…

Ducu se supără brusc:

— Ce telefon cu două taste? E o jucărie, nu e telefon! Şi oricum, nu l-a sunat nimeni.

Privi cu necaz la reporterii care coborau uliţa. O sută cincizeci şi cinci de euro. Meritase.

Reporterii nu păreau însă prea satisfăcuţi. Conversau într-o limbă pe care Ducu ar fi identificat-o imediat ca fiind foarte asemănătoare sau chiar aceeaşi cu cea vorbită de omul din perete, ceva cam… ca engleza…

— Fără trasor nu-i mai putem calcula poziţia.

— Ce ghinion, să-i ia trasorul! A avut coordonatele greşite…

— Uneori se întâmplă şi când ai coordonatele corecte; ecuaţiile au prea multe variabile. Dar asta ne e meseria, ce să facem? Tu te întorci. Ai trecut cu bine de prima misiune. Dă-i înregistrarea directorului. Fereşte-te de Selma; e mai bine să-i spună altcineva…

— Când vă întoarceţi?

— Hm, două-trei zile. Duc un Obiect în 1945.

— Aveţi grijă! Am auzit că Obiectele fac să crească mult procentul de risc.

— Poveşti, măi băiete. Ce-ai văzut azi se întâmplă foarte rar. Hai, drum bun, intrarea mea e aici.

Articol XXVII. TALENT

Publicat Mart, 2009

Prima oară s-a întâmplat anul trecut prin aprilie. Veneam de la şcoală cu maşina, într-o zi călduţă, plină de zumzet de albine şi nori leneşi. Îmi spuneam că aş putea parcurge şi pe jos distanţa de doi kilometri, mai ales că vremea se îndreptase şi era atât de frumos. Ştiam totuşi că n-o voi face. Mergeam cu maşina, aşa eram scutită să dau ochii cu lumea… Întotdeauna am fost puţin sălbatică, puţin prea sensibilă la opinia celor din jur… nu că mi-ar fi păsat efectiv de părerea ţăranilor de aici, dar… mă sâcâiau. De când murise tata şi rămăsesem singură în casa dintre dealuri, am simţit multe priviri atârnând prelung de umerii mei. Ce mă făceam singurică, sărăcuţa de mine? Şi de ce nu mă căsătoream? Astea erau întrebări pe care nu le îndrăznea oricine, e drept. Dar îmi fuseseră puse măcar o dată…

Cabina strălucitoare a fordului era ca o capsulă protectoare ce

mă ajuta să glisez nestingherită de acasă la serviciu şi înapoi.

În acea zi, aproape ajunsesem şi mai aveam de urcat doar drumeagul ce se termina în curte la mine. Brusc, am frânat, întâmpinând un obstacol perfid: un lanţ întins de-a curmezişul, barând trecerea. Iar la capătul lanţului, un cal. Cine priponise animalul pe carosabil? Şi mai ales pe pământul meu? Ştiind că voi trece pe acolo cu maşina la întoarcere? Eram blocată. Ori coborâm şi abandonam maşina pornind pe jos, ori aşteptam ca posesorul celuilalt mijloc de locomoţie să vină să-l recupereze pe al lui. La prima variantă am renunţat de la bun început: mi-era frică de cal. Am preferat să dau automobilul în spate, ieşind din zona de acţiune a copitelor, după care mi-am fixat palma apăsat pe claxon. Iar şi iar şi iar. Voiam să ajung acasă.

După zece minute tensiunea mea arterială era foarte mare. Furie neputincioasă. Asta simţeam clocotind în toţi neuronii mei sau în alte organe responsabile cu propagarea nervilor. La cotitură uliţei şi-a făcut apariţia mergând agale un moş din zonă; mi-era vag cunoscut sub numele de Finu Gheorghe. Apropiindu-se, a început să-şi exprime din plin indignarea pentru atitudinea mea ofensatoare:

— Ce-ai, taică, de şcoli şi morţii? De la tălică aşteaptă lumea o ţâră de bun simţ.

— Bine, nea Gheorghe, dar ce caută calu-n drum? Eu cum să trec cu maşina?

— Ei, domnişoară, o luai uşor pe lângă el.

— Calul se sperie, îmi putea sări pe capotă. Aveai bani dumneata să-mi plăteşti reparaţiile? Şi plus de asta, eşti cu cal cu tot pe pământul meu!

— Iacă, ce-ţi făcu că păscu o ţârică iarbă? Neagră mai eşti la inimă, cuconiţo!

— Ia-ţi animalul şi pleacă sau chem poliţistul.

— Cu doi pumni de pământ se astupă orice gură, să ştii, domnişorico! Hai, că nu-ţi luai pământu-n picioare, ho, că plec!

Am ambalat motorul şi-am demarat scrâşnind. Acasă, am încercat să mă calmez: masa de prânz, o cafea, cartea începută de două zile. Dar seara, înainte să adorm, scena mi-a revenit în minte. M-am enervat din nou.

Dimineaţa uitasem totul, de aceea am fost uimită când am văzut la răscruce un cal mort. Semăna foarte bine cu calul de ieri, putea fi

chiar acelaşi. Abia când m-am întors de la şcoală, o vecină mi-a confirmat: era calul lui nea Gheorghe.

Mi-a părut rău. Bietul animal, nu se făcuse vinovat de nimic… Stăpânul însă…

În ziua următoare, fiind sâmbătă, am stat acasă. Spre seară, aud goarna. E obiceiul satului ca atunci când moare cineva, clopotarul să meargă pe uliţe suflând în trompetă. Mă rog, e treaba lor dacă nu sesizează cât de grotesc e acel sunet… Duminică, pe la amiază, mă strigă la poartă tanti Ioana:

— Domnişoară, auziraţi?

— Ce să aud?

— Muri Finu Gheorghe.

— Ce-a păţit?

— Ei, Dumnezeu să-l ierte, nu trebe să puneţi la inimă ce vorbeşte oamenii…

— Tanti, nu înţeleg. Ziceţi odată care-i problema!

— De, maică, zice nevastă-sa că-l inervaşi tălică, muri de inimă rea.

Grozav! Nu eram sigură cine enervase pe cine. Şi, trebuie să recunosc, am simţit o satisfacţie. Nu, n-a fost bucurie! Însă mi-am amintit de enunţul acela cu cei doi pumni de ţărână.

Nici măcar atunci nu mi-am dat seama.

N-am priceput nici când, rămasă fără benzină, m-am dus pe jos la şcoală şi era să fiu muşcată de un câine. Care n-a mai apucat să-mi sfâşie pulpa, fiindcă a căzut la pământ zbătându-se.

Am înţeles cum stau lucrurile, în noaptea când cineva a încercat să intre peste mine în casă. Ştiau toţi că locuiesc singură de aproape un an. Îmi era frică, dar n-o mărturisisem, aveam oroare să fiu compătimită. Undeva, în sufletul meu, prevăzusem că până la noaptea fatidică nu era decât o simplă problemă de timp.

Întâi am auzit paşi în curte. Am stins toate luminile şi-am dibuit în sertarul de la bucătărie toporişca de spart oase. Telefonul mobil n-avea semnal din casă, din păcate. Ar fi fost o variantă care nu mi-ar fi murdărit mâinile…

Aşteptam după uşa dormitorului cu respiraţia şuierătoare şi inima bătând să-mi sară din piept. M-am gândit c-o va auzi. Mi s-a părut că broasca uşii de la intrare scârţâie. Am strâns pleoapele. Începuse să mă doară capul rău de tot, cu pulsaţii de intensitate.

Respirăm şuierând. Mă va auzi, mi-am spus. Dar era linişte. Mă rugam să nu intre. Am aşteptat. Timpul părea că nu se mai termină. Linişte. Tremuram. M-a acoperit o transpiraţie rece. Poate că totuşi nu fusese decât un hoţ. A luat ceva şi-a plecat. M-am sprijinit de perete. Am aşteptat şi-am aşteptat strângând în palmă coada de metal a toporiştii. Se-auzeau doar greierii. O pasăre nocturnă scotea un ţipăt ascuţit. Încet, am reuşit să-mi domolesc inima. Dacă intrase şi era în casă, aşteptând la fel ca mine? Un nou junghi prin tâmple. Am ascultat. Întunericul pălea. Afară au început să cânte zeci de păsări de pădure. Aerul din cameră devenise cenuşiu. Se lumina de ziuă. Am întors capul, am privit. Nimeni. Am cutezat să mă mişc. Nu eram decât eu în casă. Uşa era încuiată. Abia în acea clipă m-a năpădit oboseala. Cămaşa de noapte îmi atârna udă pe spate. Am plâns. Am plâns până am hotărât că trebuia să-mi fac o cafea, să-mi revin. Nu mai puteam trăi aşa. Locul pustiu unde mă aflam nu era bun pentru o femeie singură. Dar eram puternică, şi acest fapt m-a umplut de mândrie. Nu ţipasem, că oricum nu m-ar fi auzit nimeni, ci apucasem toporul. Dar oare aş fi reuşit să-l lovesc? Sau, mai probabil, m-ar fi lovit el primul?

Şi dacă mi s-a părut? m-am întrebat în timp ce mă îmbrăcam să plec. Dacă am devenit isterică şi totul n-a fost decât o închipuire? Atunci era şi mai grav, am stabilit; însemna că înnebuneam.

Eram gata de plecare şi am descuiat uşa să ies. Ceva greu se sprijinea în ea şi, spre oroarea mea, s-a prăvălit peste mine în casă: un om, un bărbat. Aparent mort.

Am fugit afară, de data asta chiar pe punctul de a face o criză; m-am împleticit până la stâlp şi-am format numărul poliţistului. Era o dimineaţă strălucitoare…

După-amiaza târziu, stând pe banca din grădină, am dedus că e ceva cu mine. Am încercat să omor cu puterea gândului o muscă. N-a mers. Nu mi-a ieşit nici cu porcul nu ştiu cui, care se plimbă nestingherit pe uliţă. Da. Probabil funcţiona altfel. Aveam nevoie de exerciţiu.

Peste trei săptămâni ne-am trezit la şcoală cu o inspecţie neanunţată. Un inspector de teren între două vârste, copleşit de propria-i personalitate şi convins din start că va găsi abateri. A pus ochii pe mine. Nu l-a impresionat dosarul meu doldora de toate documentele posibile, nici revista şcolară la al zecelea număr, nici lecţia de română despre gradele de comparaţie ale adjectivului. Nu

utilizasem cretă colorată la tablă. Pe elevul de etnie minoritară din ultima bancă îl ascultasem mai puţin. Avea să noteze aceste abateri în dosarul meu. Aveam să fiu sancţionată. M-a discutat şi în consiliul profesoral. Dar înainte de vot, domnul inspector a suferit o intensă hemoragie nazală. Care nu se mai oprea. A trebuit să plece la dispensar, de unde nu s-a mai întors în ziua respectivă.

Apoi am aflat că inspectorul venise în urma unei reclamaţii: o colegă mă iubea atât de mult, încât dorea să mă zboare de pe post. Ea era educatoare, dar îi plăcea mult specialitatea mea, m-ar fi putut suplini cu succes. La pilele pe care le avea, ar fi reuşit să mă înlăture până la urmă, doar că a avut un accident bizar: ţipând la un elev, i s-au rupt coardele vocale. Nu mai poate vorbi decât în şoaptă. Şi şi-a pierdut şi pofta de-a preda materia mea. Pentru că e destul de greu să fiu înlocuită. Am talent…

Articol XXVIII.

LICURICIOAIA

Publicat Mart, 2009

— Înc-un pic şi-am ajuns, doamna Irina. Văz că v-a fost greu să urcaţi pân-aici.

— Nu, mă gândeam că sunt caraghioasă; ce-aştept eu să-mi spună o babă?

— Poate n-a avea nimic a vă spune, da' dacă are? apoi nu vreţi s-aflaţi?

— Ba da, Mărioară. Cum trăieşte bătrâna asta aici în mijlocul pustietăţii? Cine are grijă de ea?

— Domnu' Dumnezeu o are în pază, că ai ei au murit toţi. Mai urcăm şi noi, Onela şi cu mine, da' mai rar. Vine mai des Maria lu' Nae. Ne e urât, ce să facem? Că n-o fi uşor de cea care-a găsi-o ţapănă.

— Bine, dar are nevoie de mâncare, de-un spălat, de-o curăţenie…

— Mitra trăieşte cu poame şi apă. N-a mai băgat în gura ei carne de zeci de ani. O duce tot într-un post şi-o rugăciune. O cămaşă curată îi aduce Maria şi-o primeneşte sâmbătă seara, duminica după leturghie vine părintele s-o cuminece, că i-a intrat babii în cap să nu moară neîmpărtăşită. O mai boscorodeşte părintele că-l pune să urce coasta în loc să plece la masă la doamna preuteasă, da' n-are ce-i face, că de-o află moartea nepregătită, de la el va cere Domnu' preţul sufletului. Şi-apoi vin cei ce au nevoie de-un cuvânt de la ea. Ietă casa!

— Acolo…

— Vă miraţi, doamna Irina? Vi se pare mică, ai? S-a mai dărăpănat în atâţia ani, ce-i drept, da’ să ştiţi că aşa trăiau moşii noştri: o cameră şi-o tindă, în care erau toţi de-a valma. Vara dormeau afară, iarna se înghesuiau să scape de ger. Hai înuntru, cu curaj!

— Bună ziua, lele Mitră! Ietă, pe cine ţi-adusăi! Dânsa e doamna noastră, care e patroană.

— Bună ziua, tanti Mitra.

— Mulţămim dumneavoastră, da şedeţi. Tu iaşti, Mărioară, ai?

— Eu, eu. O adusăi pe doamna Irina că are un necaz mare.

— Îmi zăceam io că a-ţi vinitără icişi degeaba.

— Tanti, ţi-am adus nişte lapte.

— Mulţam, da’ be-l tălică, poate ţ-o topi verinu’ ce-l ai la irimă.

— Ce zice?

— Lasă, n-o luaţi în seamă, că mai le şi ea scorţoasă câteodată. Lele Mitră, doamnă are casă la Linia Hanului, ştii mata. Are loc de primire pentru oaspeţi, pricepi? Acu’ e supărată că i-a dispărut băietu’. Ziceam că poate deschizi psaltirea pentru dumneaei să afle ce are de făcut.

— Desluşesc năcazu în ochii muierii, maică. Irina te cheamă?

— Da, mamae. Trăieşte copilu’ meu? Unde e? Plătesc oricât ca să aflu ceva.

— Leapădă-te de Satan!

— Hai, Mărioaro, că-i nebună, bate câmpii…

— Ascultaţi ce vă zice, fără supărare.

— Văzuşi, fata mea, că tălică te îngreunezi la suflet aflând adevărul? Satan sălăşluieşte-n irima tălică, Irino. Văz mândrie, şicană şi pizmă în adâncu sufletului. Şi n-o fi icişi tata-l minciunii? Leapădă-l!

— Ce să fac, ce vrea?

— Zi că te lepezi.

— Bine, mă lepăd, mamae, dar…

— Geaba agrăieşti din limbă, fata mea. Deştidă-ţi irima de vreai a pricepere ce ţi-oi spune.

— Tanti Mitra, trec printr-o nenorocire. Mărioara crede că mă poţi ajuta să-mi găsesc copilul. Andrei al meu trăieşte?

— Şazi şi m-ascultă. Nu vrusăi a te ocărî. Doar a-ţi încropi început bun în cuget pentru ce-ai afla. Văz că veni vremea ce-o aştept, vremea să deslușăsc taina cucarea trăii în cuget de prin tinereţă… Că

vreme iaste să ţeşi şi vreme să deşiri, vreme iaste să taci şi vreme să grăieşti…

— Nu te întinde, mamae, că doamna e nerăbdătoare să afle.

— D-apoi icişi prin părţile noastre o fost loc de popas la care şi cruciş de drumuri. Că picilea trecea tot omu' când apuca spre târg la Vărzaru, ori cari vineau dinspre răsărit scurtau pe la noi ca s-ajungă la mănăstiri la Surpatele, Govora şi Dintr-un Lemn… S-o fost ridicat on han pentru drumeţi, unde să cinstească on pahar şi s-adape dobitoacele. Şi s-o dus buhu locului, şi tati zicea că fac popas la Linia Hanului, de-o rămas numele şi până azi. Şopteau ăi bătrâni că şi haiducii lu' Jianu s-or fost perindat pe la han, da' asta-i altă vorbă.

Destul că-n timpul când coptilăream io, ierea stăpână peste han o femeie tineră şi frumoasă de i se dusese vestea. Mulţi ogoiau goana cailor şi intrau a da bineţe cerând on urcior de vin anume ca s-o vază. Îi zicea Ileana iei şi pe drept se minuna lumea, că ierea tare frumoasă. Poci a spune şi io, carea o zăream des, cum aveam bordeiu o ţârică mai la deal. Aprigă muiere o fost Ileana. Niminea nu-i sta-n cale şi mâna slugile cu gârbaciu şi cu mână de fier. Zicea babele că strânsesă mult bănet, da' ce folos dacă n-avea om lângă ea s-o-ncălzască? Io ieream coptilă, nu mai ştiu cum s-a ivit Ileana la noi, sau cum s-a făcut de-avea ia on prunc făr' s-aibă bărbat… S-a fi săturat muierili s-o tat ocărască, ori că le nu le punea la irimă… Ş-o crescut măricel băietu iei şierea leat cu mine. Ionuţ îi zicea. Mă mai jucăm cu iel când mergeam cu vacile la imaş; mi-aducea subt cămeşuţă colăcel cu brânză dulce furat din cămările mă-sii… „Na, Dumitră, zicea, că io mi-s sătul de-ăstea. Da' mi-i cânta un cântecel sau mi-i spune o poveste cu vântoasele". Mânam vitele la umbră să pască la răcoare, iar noi ne aşezam sub sălciile cele pletoase de pe prundu Topologului. Îi cântam şi povesteam cu drag, iar seara nu ne-nduram a plecare.

Toate până-ntr-o zi când s-o auzit că Ileana de la han ş-a găsi on drăguţ. Venisă la conac, la boieri on neamţ să dreagă otomobilu. Boier Mândrea l-o fost oprit să mai zăbovească, de teamă să nu se strice maşinăria din nou. Avea nume ciudat, săracu', pocit, că noi nu-l puteam rosti, dară iel ierea tare mândru bărbat: nalt, cu păr ca paiu, cu boiu chipeş, lat în umere. Înturnau capu' după iel fetili de măritat şi chiar şi nevestili. Neamţu' n-avea ochi decât pentru Ileana. Ierea de-ajuns să-i vezi laolaltă şi simţeai în aer scântei, atâta foc mocnea în irimile totuşi. Patima din iei o cântau lăutarii sâmbătă seara când se încingea joc la

han, de sărea arcuşu' pe cordile viorii şi zbârnâiau cobzili, iar ţambalu' n-avea hodihnă…

He, he ce veselie, ce voie bună! Şi mustăcea lăutaru ăl bătrân când Ileana mai turnă o cană de vin la oaspeţi… Se cugetau muierili că-l împământenim pe neamţ şi-l facem de-al nost, i-om spune Gheorghe.

Păsemne aşa cugeta şi Ileanacarea se cutremura întâiaşi dată de fioru dragostei. Dară n-o fost scris a fi învoială curată între cei doi. Că neamţu, în loc a o cere de nevastă după lege, se mulţămea s-o strângă-n braţă la horă, încalte că vedea că moare muierea de dor. Aşa o deprins Ileana drumu' sus în deal la Licuricioaia, care sălăşluia colea, lângă on păru bătrân, într-o n bordei de chirpici. Vestită fermecătoare ierea ţiganca, de vineau la le oameni de la depărtări să-şi spuie oful. Ierea meşteră la ghicit, că-ţi afla ursita în bobi, în cărţi sau în palmă. Tat le scotea argintu viu, blestema doru' de măsele şi vindecă arsurili. Pe-nserat se iţeau în pragul iei fetili fără noroc la măritiş să le facă de dragoste. Aduceau neapărat o găină neagră pe care o tăia ţiganca sub păru din bătătură şi lăsa sângili să se scurgă în timpul ce mormăia on descântec vechi. Apăi făcea on benghi în fruntea fetii cu ţină pe care se lăţise sângili jertfei. Negreşit, la câşlegi, fata se mărita, că ierea săracă, sau de ierea slută, îşi găsea soarta iei.

S-o fi socotit în sineşi Ileana ăst feliu să facă şi le. Ce-o fi fost, ce nu, o întorcea mereu ţiganca, vezi ierea vrajă grea, că Ileana vrea de soţ on bărbat anume, nu pe oareşcine. O scos hangiţa taleri de supt saltea, o dus mai multe găini negre, dară focu ce-o mistuia pinăuntru n-avea astâmpăr şi fermecătoarea nu-i găsea leac. Ce s-or fi vorovit, ce lucru groaznic i-a fi strecurat ţiganca Ilenii, nimini nu poate a ştire. Drăcuşoru de-mplinea poruncile fermecătoarei cerea preţ mare.

Galbină la faţă o îmblat Ileana câteva săptămâni şi cu muta-n gură. Nu-i mai intra niminea-n voie. Apăi s-o zvonit că pleacă neamţu, după boieri, la capitală. Atunci o trecut on trăsnet prin sufletu' Ilenii şi s-o zbuciumat fără somn o noapte întreagă. A doua zi or aflat-o zorilli cu hotărârea luată şi cu toate fereştile hanului înnegrite ca de fum.

Seara ceea mă trimisă maică să târguiesc gaz de doi bani, că nu se mai afla nimic pe fundu' lămpii. Se făcuse târziu, da' nu mierea urât, că vă spusăi, aveam bordeiu la o zvârlitură de băţ de han. La han, închis. Obloanele lăsate, zăvoru tras. Io, fiind de-a casii, am luat-o pe potecuţă la deal, unde ştiam că mai are coana Ileana neşte ostreţe cu

orătănii. Aveam să-i zic frumos seară bună şi s-o rog să deştidă să mi-i dea gaz, că nu se cădea să stăm făr' de feştilă.

Pe când m-apropiam de păru din deal, auz aşa, on bocet plin de deznădejde. Mi se făcu irima cât on purice, da' mă dădui în lături din cărare să nu fiu ginită la lumina lunii. Plângea on coptil, on glas cunoscut, apoi mă dumirii în sinemi că tre' să fie Ionuţ, băietu Ilenii. M-am adunat niţel cu firea şi am mai făcut doi-tri paşi. De după on rug des videam bine de tot ce se petrecea. Faptă groaznică şi urâciune înaintea lui Dumnezeu! Şi azi mă căiesc că n-am dat glas să vină sătenii să le descopere pe nelegiuite! Dară îngheţasem stană că-mi părea că s-o fost deştis borta iadului înainte-mi. Licuricioaia şi Ileana legaseră fedeleş băietu, pă Ionuţ, şi se luptau să-l înghiză într-o ladă ca cele de zestre. Plângea sărăcuţu şi zicea:

„Măicuţă, măicuţă, aibi milă, c-oi fi cuminte, nu te-oi mai amărî, da' numa nu mă băga colea!" Ileana tăcea şi nici nu privi ultima oară chipu băietului când ţiganca trânti capacu' deasupra. Atunci desluşi io că pată întunecată de la picelili totuşi nu ierea o umbră, ci o groapă săpată pe măsura cufărului, încarea şi sloboziră lada cu funii. Nu puteam să-mi cred ochilor o atare mârşăvie şi aşteptam din clipită-n clipită să scoaţă băietu. Da' iele apucară douauă lopeţi şi porniră cu nădejde s-acopere borta. Glasul lu' Ionuţ s-auzea tot mai înfundat. Mă îmbărbătam a strigare, când am văst aievea în spatele celor muieri o măgăoaie neagră cu ochii roşi ca făcliile. Rânjea şi ţopăia şi făcea tat felu' de semne deşuchete. M-a fi vrăjit Satan, că nu am mai mişcat de teamă, iar limba mi s-a-ncleiat în ceriu gurii. Le-am văst cum or tras pământu' pă loc, cum or presărat frunză şi năsip să nu să cunoască şi-or plecat care-n cotro. Abia atunci, m-am ţinut după paşii Ilenii la vale să nu rămâi singură-n cel loc lângă părul blestemat. Am ajuns acasă fără gaz şi tremurând din toate mădularili, de biata maică o fost crezut că m-or luată frigurili.

A doua zi s-o vestit c-o dispărut băietu Ilenii. Hangiţa cea spurcată povestea cui vrea s-o auză c-a plecat ficiorașu la scăldat şi n-a mai vinit. Jăndaru l-o căutat pe prundiş la Topolog, da' neaflându-l, o zis să se facă slujbe s-aducă apele trupu la mal. Aistea mi le-o povestit maică, că io zăceam beteagă. După şase săptămâni i-o făcut lu' Ionuţ slujbă de îngropăciune şi-o bocit mă-sa cu trei rânduri de lacrami. S-o muiet irima neamţului de atâta suferinţă şi n-o mai plecat cu boierii; o mas la han, iar după alte patruzeci de zile o cerut-o de soaţă pe Ileana.

S-or luat şi-or trăit unu cu altu' până la moarte. Or avut on coptil cam negricios ce le-o scos sufletu' de neastâmpărat ce ierea. Cum ieream măricică pe vremea ceea, or dorit a mă plătire să am grijă de iel, da' io nici n-am vrut să auz, de m-o făcut maică în feliu şi chip, ocărându-mă că nu muncesc pentru on ban câştigat lesne.

Urmaşii băietului ăla, de-i ziseseră Sebi, trăiesc şi azi la Linia Hanului. Unul din iei a murit de vreo şase-şapte ai, Nelu îl chema, ierea tâmplar, îl ştii, Mărioară… Licuricioaia se povesteşte că şi-a aflat sfârşitu înecată în făcu de pe dealul celălalt, de-i zice Lacu Dracului. Io însă crez că ia îi tat p-icişi, cătând să prinză şi alte suflete vinovate în năvodu lu' Satan al iei.

Aiasta o fost taina ce mi-o întunecat viaţa şi căinţa c-am tăcut mă urmării pân-acu.

Iar tălică, doamna Irina, dă-ţi drumu' şi spală-ţi irima cu lacrămi, deprinzând bunătatea şi răbdarea. Băietu matale nu li-i mai vedea între hotarele ăstei lumi. Mângâie-te cu gându că iel n-a suferit, că nu e în loc rău şi că dincolo de viaţa d-icişi l-ai afla cum l-ai pierdut. Unde-i iel amu, i s-a părea c-a trecut o zi sau două fără tălică, că se joacă cu Ionuţ. Că pentru cei nevinovaţi rânduieşte Domnu' căi de scăpare, iară pe cei mânjiţi într-ale răului i-a arde în foc.

Atât avusăi a vă spune şi tălică Mărioaro, potriveşte să vină părintele vineri să-mi facă maslu şi să mă cuminece, c-am să moriu şi mai mult n-am a-l supăra.

Secţiune 28.01 EPILOG

— Iubitule, stai mai încet, uite ce frumos e pe-aici! Mie mi se pare superb locul, la Vlădeşti, după ce că s-au înghesuit casă lângă casă, mai este şi scump terenul.

— A! Mia cara, eu spus la tine nu e bani de caza…

— Ba da, vreau o căsuţă pitorească de vacanţă, unde să putem veni doar noi doi. Să ne giugiulim departe de ochii scorpiei de nevastă-ta. Uite! Sus pe deal! Vezi căsuţa albă?

Articol XXIX.

HORA IELELOR, PENSIUNE

Publicat Feb-Mar, 2009

Secţiune 29.01 UNU

— E minunat, e cu adevărat magnific locul acesta!

Veneau cu maşina mică, era ultimul drum de la oraş la ţară; de-aici înainte, aveau să locuiască în acest peisaj de-o frumuseţe

sălbatică.

— Auzi, Claudiu, asta e casa morţii mele.

— Ei, na! Ce vrei să spui?

— Că nu mai plec de-aici niciodată. Nu vreau să ne mai mutăm.

— Nu cred c-o să se mai ivească astfel de ocazii. Am băgat toţi banii în pensiunea asta, plus nişte fonduri europene.

— Am emoţii în privinţa clienţilor. Oare vor veni? Nu se vor speria văzând pagina de internet?

— Tocmai pe sperietură am mizat, aminteşte-ţi. Sunt oameni care simt nevoia să se sperie. Senzaţii tari, brrr!

— Oare s-a auzit în România de pensiuni tematice?

— Hai, dragă, îţi faci prea multe griji. Bineînţeles că se ştie. Tu gândeşte-te la nişte meniuri adecvate. Va trebui să pui la bătaie toată măiestria ta, ca să avem succes.

— Mamă, mi-i foame.

— Te-ai trezit, Andreiaş?

— Ăsta e feciorul tatii, face ochi când aude de mâncare.

— Mai avem mult de mers?

— Nu, puişorul meu, acum ajungem. Vezi ce frumos e pe aici? Ia uită-te în dreapta! Ai văzut mânzul?

— Mamă, o să avem şi noi un cal?

— Nu m-am gândit la asta, nu ştiu. Priveşte sus, pe deal. Aceea e pensiunea; îţi place?

— Seamănă cu un castel. Acolo o să stăm?

— Nu. Noi vom locui în casa de alături. O vezi? Căsuţa albă cu ferestre…

Aseară se culcase cu un nod în gât, dar astăzi se vor certa. De-abia se aşezaseră lucrurile, de-abia intraseră în normal, trecuseră doar două zile de la plecarea primului grup de turişti, iar Claudiu a şi început să aducă vorba de fiică-sa. Nu era suficient că i-a plătit cincisprezece ani pensie alimentară? Că i-a lăsat fostei neveste apartamentul din centru cu tot ce era în el, fără să ceară partajul? Cât timp considera că mai e nevoie s-o ducă de mână? Fata avea nouăsprezece ani, terminase liceul şi n-avea chef să mai înveţe. Nu ştia să facă nimic, singurul lucru la care părea să se priceapă cu adevărat, era cheltuitul banilor. Maică-sa se recăsătorise în Germania şi îi trimitea bani, desigur, însă nu-i ajungeau. Claudiu contribuia şi el, deşi se jura că nu, dar ştia ea mai bine!

Fătuţei nu-i plăcea niciun serviciu. Mami şi tati, daţi-mi bani. Ăsta era refrenul zilnic. Slavă Domnului, după îndelungi şi descurajante încercări, acum opt ani se născuse Andrei, altfel ar fi fost posibil ca bărbatu-se să dorească să-şi crească fiica. Dar cum de ce ţi-e frică nu scapi, aseară, înainte de culcare, când ea se plângea de oboseală, el zise cu seninătate:

— Ce-ar fi s-o luăm pe Miruna la noi ca să te ajute? În felul acesta nu mi-aş mai face griji că stă singură în apartament, ar avea şi ea de lucru, iar tu te-ai descurca mult mai uşor.

Cuvintele lui îi urcară la cap ca o maree cu ardei iute. Venise momentul să pună capăt acestei situaţii enervante, să taie monstruosul cordon ombilical care încă o mai ţinea pe Miruna în preajma lor, gravitând la oarecare distanţă, dar suficient de aproape încât să fie vizibilă tot timpul…

Dar, în loc să izbucnească, trase adânc aer în piept, numără în gând de mai multe ori până la zece şi mormăi ceva neînţeles, amânând răspunsul. Nu voia să se certe. Învăţase din experienţă că certurile pe această temă îl făceau pe Claudiu să fie rece şi distant mai mult timp. Dar el se părea că nu înţelege jocul: mai las şi eu, mai lasă şi tu, până cădem la un acord. Depăşise limita. Ea n-avea deloc intenţia s-o includă pe fiică-sa în familia lor.

Asta a fost aseară; acum trebuia să apuce taurul de coarne.

— Andrei, scumpule, n-ai ce căuta în pijama la masă. Hai, du-te şi îmbracă-te. Vrei ochiuri sau crenvurşti?

— Şi şi.

— Super! Un mic dejun sănătos. Chiar nu vrei nici măcar să încerci cerealele cu lapte?

— Mamă, alea-s pentru slăbănoage.

— Mi-am făcut datoria. Dacă-s pentru slăbănoage, am să mănânc eu. Încet, încet, trebuie să mă învăţ să renunţ la plăcerile vieţii.

— Cu cine te cerţi, iubito?

— Cu inventatorii cerealelor şi probabil în curând şi cu tine.

— Cronica unei morţi anunţate, nu? Ce te supără?

— Nu acum, că ne aude Andrei.

— E la baie, n-aude nimic. Ce-i?

— Claudiu, ai vorbit serios când ai spus că vrei s-o aduci pe Miruna?

— Eşti de acord, iubire?

— Nu cred că e cel mai potrivit lucru.

— De ce nu? Ne ajută. Te ajută pe tine. Să nu vă prind că sunteţi geloase una pe alta!

Aşa se întâmpla întotdeauna cu Claudiu. Se prefăcea că nu pricepe aluziile; sau chiar nu le pricepea?! Avea de ales între a fi bădăran de tranşantă, ori a accepta ceea ce dorea el. Asta era o manipulare lipsită de delicateţe din partea lui.

— Claudiu, fă cum vrei. Dar s-ar putea ca două femei în aceeaşi casă să scoată scântei. Şi din capul locului vreau să reţii că mamă-sa n-are ce căuta la noi… Să-ţi iasă din cap imaginile idilice din filmele americane în care soţii divorţaţi se vizitează sau asistă prietenoşi la recăsătorirea celuilalt. La mine nu merge aşa.

— O, ce dragă-mi eşti! Stai liniştită, o să fie bine. Mă duc chiar azi să-i spun Mirunei.

Nu mai suferea amânare! Doamne! Cum de acceptase?

— Claudiu, încă ceva. Dacă treaba nu merge, dacă nu ne înţelegem, cade tot.

— Va fi totul perfect.

Optimismul ăsta al lui era enervant. Nu putea să admită c-ar fi posibile şi neînţelegeri?

Până după-amiază terminase cu ştersul prafului şi împrospătarea florilor din camerele pensiunii; putea în sfârşit să se ocupe de grădină, cu toate că o cam durea spatele. Ce bine ar fi fost să-şi poată permite un angajat permanent! N-ar mai fi stat ea aplecată peste straturile de flori, aleile ar fi fost impecabile tot timpul… Claudiu mai avea o jumătate de normă la serviciu, o ajuta cu aprovizionarea, cu contabilitatea, nu-i putea cere mai mult.

— Mamă, hai c-a venit tata cu o fată.

— Asta-i prea de tot!

Nu fusese vorba nicio clipă s-o aducă taman azi. Mai erau multe lucruri de stabilit. În primul rând, ce-i vor spune lui Andrei; nu ştia că are o soră. Soră vitregă, e altceva. E posibil să aibă un şoc când va descoperi că tatăl său nu e doar al lui, aşa cum crezuse, că a mai avut o nevastă înainte ca mama să-i fie soţie… ba chiar că mai are un copil. Claudiu trecea în mod repetat peste voinţa ei. Ar fi fost normal să discute mai întâi împreună toate aceste detalii, să cadă de acord în privinţa unor aspecte, să stabilească ce vor răspunde la anumite întrebări. Ce-i va spune lui Andrei, că-n mai bine de zece ani nu dorise

s-o cunoască pe fiica soţului ei?! Ah, cum reuşea Claudiu să le încurce întotdeauna!

— Bună ziua, doamna Irina!

— Bună, Miruna, nu credeam c-o să vii chiar azi. Ce idee pe tine, Claudiu!

— Să nu vă supăraţi pe taţi, eu am insistat să vin imediat. Mi se pare extraordinar ceea ce faceţi aici şi sunt gata să mă implic.

— Nu e nimic fantastic, e doar o pensiune.

— Dar e plină de fantome, aşa am citit pe net.

— Miruna, asta e publicitate. Haideţi să intrăm; Andrei, tu du-te puţin să te joci.

— Vai, dar lăsaţi-mă să-l cunosc! Andrei, noi suntem fraţi, ştiai? Hai, ajută-mă să despachetez şi prezintă-mă fantomelor de serviciu.

— Ha! Ia uite-i ce bine se înţeleg, Irina!

— Nu cred că există posibilităţii de comunicare între o domnişoară de nouăsprezece ani şi un băieţel de clasa a cincea… Plus de asta consider că mai erau de clarificat nişte lucruri…

După masă, pe când pregătea cafeaua, inspiră adânc şi încercă să facă ordine în propria-i minte. Trebuia să admită că nu Andrei, ci ea era cea derutată. Ia uite-i cum se plimbă fericiţi prin livadă! Parcă s-ar cunoaşte de când lumea! După cum dă din mâini, Andrei se pare că-i explică Mirunei ultima lui invenţie, iar ea reuşeşte să pară foarte interesată. Cât despre Claudiu, se vede de la o poştă că este în pragul euforiei. Nu, din păcate, nu avea cum s-o placă pe Miruna. Tânăra asta era mult prea sigură pe ea, iar această siguranţă friza impertinenţa. Fusese impertinentă de când venise şi până în acel moment? Ei, nu chiar, ca să fie sinceră cu ea însăşi, dar nici nu va mai trece mult timp până să se confirme opinia sa. Apoi, felul cum se purta cu Claudiu o scotea efectiv din sărite. La vârsta ei se mai alinta ca… o pisică sau… ca o iubită, oricum ea personal nu vorbise niciodată pe nota aceea cu bărbat – se Ca o femeie fatală căreia nu-i poţi refuza nimic! Păi dacă pe tonul acela îi cerea bani, nici nu-l vedea capabil pe bietul om s-o refuze. Şi uite-o cum e îmbrăcată. Rochie neagră pe căldura asta, rimel şi tuş negru din belşug, cât despre colierul cu capete de mort de la gât, exista un singur cuvânt: dezgustător. O fi emo? Claudiu n-o vede, ce dracu', e fie-sa.

— Mami, mami, I-am arătat Mirunei capcana mea. A zis că-i marfă!

— Vai, doamna Irina, Andrei a construit o capcană de prins particule… Cum ziceai că se numesc, Andrei?

— Tahioni.

— Ca să construiască o maşină a timpului. N-am crezut că un băiat de vârsta lui ştie asemenea noţiuni…

— A văzut filmul de curând şi de atunci nu i-a mai ieşit din cap chestia asta. Claudiu, ce facem? Te uiţi acum peste registrul de cheltuieli, sau mai târziu? Vreţi să bem o cafea?

— Da, uite aici, pe terasă.

— Doamna Irina, pot să-mi aduc şi eu şevaletul? Tati, dacă vrei, te las şi pe tine să mai pictezi. Ţii minte că pictai când eram mică?

— Da, te murdăreai toată cu vopselele mele…

— Şi mama ne certa, dar o convingeai tu să ne ierte… Ea mi-a trimis şevaletul din Germania. Mă duc să-l aduc!

— Claudiu, e mai rău decât am sperat. Acum evocaţi figura luminoasă a mamei…

— Hai lasă şi tu. E maică-sa. Pentru mine nu mai înseamnă nimic.

— Mamă, vreau şi eu să desenez maşina timpului!

— Aşa, dragă, apucaţi-vă toţi.

— Doamna Irina, pot să pun şevaletul aici? Se vede perfect, lumina e cea mai potrivită acum.

— Poţi, dar stai cu spatele spre peisaj; ce vrei să pictezi?

— Părul din centrul curţii. E foarte expresiv. Aţi observat ce furnici mari ies de sub rădăcinile lui? Cred că-i foarte bătrân; are un aer ciudat. Ce zici, tăticule?

— Să fii atentă la gros-plan. Direcţia din care îl priveşti nu mi se pare cea mai indicată.

— Andrei, te rog să te speli pe mâini. Nu pune mâna pe prăjituri. Hai, fuga la baie!

— Auziţi, doamna Irina, tata e de părere să pictez pensiunea în spatele părului. Pomul îi dă un aer aşa… medieval.

— Mamă! Mamă!

— Ce e dragă, ce-ai mai făcut?

— În baie a ieşit o apă neagră de sub vană.

— Nu se poate!

Secţiune 29.02 DOI

— Te rog, nu-i mai ţine partea! Nu încerca s-o scuzi. Uită-te

puţin în jur: se vede clar c-a fost ea.

— Eu nu ştiu de unde se vede aşa de bine; vrei să dai vina pe Miruna, fiindcă n-o suporţi. De când a venit îi cauţi nod în papură.

— Eram sigură c-aşa o să zici. Când e vorba de fie-ta tu nu vezi nici ce-ţi atârnă la un metru în faţă. Păi la baie, ea a înfundat toaleta.

— Cum naiba poţi să faci asemenea afirmaţii? Cu ce să înfunde ea canalizarea?

— Ei, bravo! Cu ce-aruncă fetele, inocentule!

— Dragă, e înfundat sifonul de scurgere de sub chiuvetă, nu veceul. Aşa că revizuieşte-ţi acuzaţiile.

— Da? Şi praful acesta de cărbune de pe tavan şi pereţi e de origine cosmică, desigur; nici vorbă c-ar fi din trusa ei de desen. Ai tăcut?

— Probabil nu l-am observat până acum.

— Bună încercare. N-am observat nici aceste simpatice urme de pisică pe care ni le-a pictat cu trei degete unite.

— O fi intrat mâţa din vecini, mare scofală.

— Întocmai! Şi s-a plimbat cu capul în jos pe tavan din pur amuzament.

— Ştii ce? Gata. Mă duc să-l sun pe Dinu să vedem dacă ne poate trimite un instalator.

Cum se face că întotdeauna când îşi spune că problemele s-au terminat, se iveşte ceva care să-i dea de lucru? Ce simplu e pentru Claudiu! Cheamă un instalator; cine o să facă ordine şi curăţenie după aceea, se ştie.

Ei, acum era momentul să vadă dacă Miruna este dispusă să ajute cu ceva; că în afară de nenumărate talente nu le-a arătat nimic până acum.

Unde putea fi fata asta? Uite cum şi-a lăsat şevaletul în soare! N-a strâns şi ea o ceaşcă, a lăsat vraişte totul. Şi unde-o fi Andrei?

— Irina! Am rezolvat. Dinu a spus că trimite doi băieţi mâine la prima oră. Ştii ce mă bucură?

— Sunt foarte curioasă.

— Dincolo, în pensiune n-a ieşit nimic; fosa fiind comună, ne puteam aştepta şi la asta. Aşa! Verifică-ţi mesajele; am auzit când a intrat unul nou. Mă uit şi eu un pic la meci, te superi?

— Doamne fereşte! Cum aş putea să fac una ca asta? Care a intrat încălţat la mine în birou?

— Eu, nu; sunt în papuci, mă vezi… mă duc, c-a marcat Argeşu.

— Claudiu! Uite ce zice mailul ăsta: Avem o rezervare! Trei familii, zece persoane, de joi până luni.

— Poftim, ziceai că n-o să vină. Trebuie să ne mişcăm rapid, să terminăm cu baia în patru zile. Aoleu, cât am de lucru!

— Da, iar eu am şi mai mult de atât. În consecinţă, te rog demonstrează-mi că Miruna e aici ca să ne ajute.

— Stai liniştită, că-i spun. N-ai decât s-o transformi în Cenuşăreasa, dacă vrei. Unde-or fi copiii ăştia? Că eu nu mai apuc să văd niciun meci…

— Miruna, tu eşti?

— Ce faci aici, Andrei?

— Nimic.

— De ce plângi? Ai păţit ceva?

— Mi-a murit iepuraşul.

— De ce?

— Nu ştiu. Poate a mâncat lucernă udă.

— I-ai spus lui tata?

— Da, s-a dus să-l îngroape.

— Şi nu te-ai dus cu el?

— Nu.

— Trebuie să te obişnuieşti cu moartea, Andrei. Nu te întrista când cineva moare. Sufletul său intră în Sinele Universal.

— În ce?

— Eşti prea mic, nu pricepi. Am să-ţi spun altfel. Moartea nu e rea. Ai crezut că e rău să mori, dar nu e adevărat; sau ţi s-a spus că moartea e ca somnul. Nici asta nu e adevărat. Moartea e o altă parte a vieţii, e împlinirea ei. Prin moarte accedem la adevărata cunoaştere prin sufletul zeiței.

— Ce zeiţă?

— Zeiţa Mamă.

— N-am auzit de ea.

— Când mori, te duci în braţele ei ca un copil în braţele mamei. Îţi mai este teamă de moarte acum? Ţi-e frică să mori?

— Eu n-o să mor. Când vine la mine, îi dau una!

— Toţi murim, Andrei. Chiar şi tu, doar că nu poţi înţelege deocamdată. Dacă ai şti ce bine e în braţele Zeiţei, ai vrea să mori.

— Mi-ar plăcea să văd cum e pe acolo, adică să explorez,

înţelegi, dar să mă întorc înapoi.

— E posibil şi acest lucru, dar numai pentru iniţiaţi.

— Ce sunt ăia?

— Nişte oameni deosebiţi care ştiu lucruri deosebite.

— Tu eşti aşa?

— Aproape.

— Mă înveţi şi pe mine?

— Vrei? Să nu spui la nimeni, auzi? Sst! Vine tata.

— Hai, copii, hai s-o ajutăm pe mama. Joi ne vin musafiri. Miruna, fă-te şi tu utilă.

— Iar s-a luat nevastă-ta de mine?

— Ai grijă la exprimare, domnişoară. Să păstrăm relaţiile amiabile, da? Implică-te şi tu puţin pe la bucătărie sau la curăţenie; oricum nu e mulţumită decât de ceea ce face ea însăşi şi te va da la o parte în scurt timp, aşa că n-o să ai ocazia să te speteşti.

— Claudiu! Claudiu!

— Ne-a reperat.

— Haideţi acasă!

— Mami, a murit iepuraşul!

— Vai, sărăcuţul, ce-o fi avut? auzi, Andrei, am o treabă pentru tine.

— Stai, mami, să văd şi eu scorurile.

— Of, că şi tu eşti sămânţă de microb ca taică-tău. Dă-le-ncolo de meciuri şi du-te cu bicicleta până la tanti Lenuţa.

— Mă laşi cu bicicleta?

— Da. Du-te şi spune-i să păstreze ăia doi curcani, că-i cumpărăm noi, că ne vin turişti. Are baba telefon mobil şi pleacă cu el la sapă, da' nu-l aude când îi sună în buzunar, „din cauza zgomotului de fond".

— Mamă, pot să-mi iau o îngheţată?

— Da, mai ai bani?

— Are, că m-a bătut la ultima partidă de şah. Tu Irina, ce-o fi avut iepurele? Nu cumva e gripă aviară?

— Gripă aviară la iepuri?

— De ce nu? I se înnegriseră ochii complet. Nici nu l-am lăsat pe Andrei să-l vadă.

— Doamna Irina, pot să vă ajut cu ceva?

— Acum nu mai ai cu ce, că am strâns eu masa, am făcut curat în

baia pe care a vizitat-o pisica imponderabilă, iar cina e deja gata.

— V-aţi gândit la un meniu pentru musafiri?

— Păi… ştiu şi eu… ciorbă de burtă, că mai am un pachet în congelator, fripturi, trebuie să fac nişte prăjituri de casă… apetitive multe…

— N-ar fi bine să gătiţi ceva în ton cu tema pensiunii? Ceva… mai special. De exemplu măduvioară prăjită cu sos roşu… ca sângele, fructe de mare cu pepene roşu, supă din ochi, limbi de gâscă cu sos tartar…

— Păianjeni pane şi greieri traşi în ciocolată. Foarte amuzant, Miruna, ce să-ţi spun. Doar că eu vreau ca vizitatorii să revină.

— Mamă! Nu-mi găsesc bicicleta!

— Cum aşa? Am văzut-o ieri lângă fântână. Claudiu! Doamne! Iarăşi e la meci. N-au mai trecut ălea nouăzeci de minute?

— Ce e?

— Unde-i bicicleta lui Andrei?

— Trebuie să fie în şopru.

— Tati, acolo m-am dus de prima oară.

— Bine. Hai s-o căutăm. O să aflu rezultatele la jurnal deseară.

— Ştiţi, doamna Irina, eu cred că cei care vin aici, o fac tocmai pentru că vor ceva inedit. Dacă-i primiţi cu ciorbă de burtă ca la toate motelurile din drum, se vor simţi frustraţi, îşi vor zice c-au dat banii degeaba.

— Şi ce-ai vrea, Miruna? Să mă îmbrac în negru ca tine, să-mi machiez nişte cearcăne emo şi să le gătesc sepie cu ananas? O să avem succes atunci? Sau poate ar fi interesant să-l deghizăm pe Claudiu în stafie?

— Eu nu sunt emo, dacă asta aţi vrut să sugeraţi. Eu port stilul gothic.

— O.K. Mâine să vii să mă ajuţi la sarmale. Apoi să vedem ce mai este de făcut prin pensiune.

— Dragă, nu găsesc bicicleta băiatului.

— Cine putea să o ia de ieri până azi? Ieri am văzut-o eu la poartă, lângă fântână.

— Nu-mi amintesc să fii venit cineva la noi de ieri până azi.

— Ba da. Poştaşul.

— Mamă, poştaşul mi-a luat bicicleta?

— Nu ştiu, dragă. Te-ai jucat ieri cu vreun băiat? Eram în balcon

şi te-am auzit vorbind cu cineva.

— A! Daa, era un băieţel… nu l-am mai întâlnit până acum. M-a întrebat dacă am văzut-o pe maică-sa. Cred că n-a avut ocazia să se dea vreodată pe o bicicletă, că se uită foarte curios la a mea.

— Păi el o fi luat-o. Nu te mai duce nicăieri, încerc iar la telefon.

— Doamna Irina, era să uit! Am adus de la vecină din vale nişte tuberoze. Le-am scos cu mult pământ, sunt în roabă; pot să le plantez în grădină?

— Ce repede te-ai împrietenit cu vecinii! Pune-le la umbră şi nu pe gazon. Găseşti hârleţul în magazie. Claudiu! Iar ai dispărut?

— Fii liniştită, că nu stau degeaba! Am vorbit cu Stelică a lu' Speriatu să aducă încă doi lăutari pentru vineri. Pentru sâmbătă dimineaţa am tocmit şareta ca să plimbe oamenii pe la muzeu, măcar că nu ştiu cum îi înghesuie pe toţi…

— Bine, dragule, văd că funcţionezi. Ar fi frumos şi-un foc de tabără. Eu mă duc la bucătărie să încep. Poţi să-i comunici Mirunei că aceste momente nu sunt cele mai potrivite pentru grădinărit şi că i-aş fi recunoscătoare dacă s-ar ocupa cu alesul frunzelor de viţă pentru sărmăluţe?

— Sigur, iubito.

Nimic nu se compara cu o dimineaţă de iunie la ţară. Ea, Irina, era născută şi educată la oraş; iubea asfaltul, sesiunile de shopping şi animaţia. Nu crezuse niciodată că se va îndrăgosti atât de repede şi de iremediabil de natură.

Iată ce răsărit măreţ! Ce aer curat! Mii de păsări cântătoare s-au trezit în pădure.

Iar ea trebuia să intre în bucătărie. Îşi va face o cafea mare, pentru curaj. Astăzi veneau instalatorii; apoi Claudiu va merge în oraş pentru aprovizionare (să nu uite de sucul de fructe!); va merge la oraş fără Miruna… mai avea de copt două tăvi de prăjituri, timp în care fata va şterge praful în camerele pensiunii. Să vedem, o să facă şi treaba asta tot în rochie neagră?

— Claudiu, hai, sus! Că imediat apar băieţii. În caz că e nevoie, tu mai ai ceva soluţie de lipit ţevile?

— Poxilină. Este cafea făcută? Copiii s-au trezit?

— Andrei se uită la televizor, dar nu ştiu nimic despre Miruna. Poate e prea devreme pentru ea.

— Tati! Pe Discovery am văzut un ligru. Ştii ce e ăla?

— Nici nu vreau să aflu, Andrei.

— Mamă, azi-noapte mieuna o pisică în baie.

— E pisica din imaginaţia lui taică-tău.

— Mami, da' ce face Miruna pe pajişte?

— Claudiu, vino un pic s-o vezi pe fiică-ta; instalatorii ar putea intra la idei dac-ar vedea-o în cămaşă de noapte practicând yoga.

— Miruna, vino, tată, în casă! Ce faci acolo dezbrăcată?

— Nu te-aude, tati.

— E-n transă, Claudiu, las-o. Dac-o vede, poate se hotărăşte vecina Mărioara să se mute la bloc.

— Miruna, vino sus, n-auzi?!

— Uu! Acum cred c-ai supărat-o. Vine. Sper să nu trântească uşa la intrare.

— Ce e, tată? M-ai întrerupt exact când rosteam cele nouă mantre ale marii invocări.

— Miruna, cred că ţi-am explicat ce înseamnă pericolul sectelor.

— Nu e nicio sectă, eu sunt adeptă a religiei wicca.

— A! În cazul ăsta, m-am liniştit! maică-ta ştie?

— Ea a trecut prima la wicca, convertită de Hans. Apoi m-au iluminat şi pe mine.

— Hans…

— E soţul lui mama.

— Practicaţi sacrificii umane?

— Nu fi absurd! Noi suntem protectorii Pământului.

— Iertaţi-mă că întrerup o discuţie de asemenea profunzime spirituală, dar n-aţi vrea să trăim aceste revelaţii mai târziu, că tocmai au intrat instalatorii pe poartă…

Poate că în sfârşit Claudiu va deschide ochii! Atâta încredere avea în fetiţa asta a lui! Cine ştie ce alte secretuţe bine păzite mai are…

A! oare chiar era necesar să mai intre muncitorii în baie? Ea făcuse curat. Cum pot muncitorii să găsească noroi când n-a mai plouat de-o săptămână? Mai exista o lege a lui Murphy neînregistrată: cei cărora nu le poţi cere să se descalţe, au întotdeauna încălţămintea plină de noroi. E axiomă. A trebuit să vină să constate singur ceea ce oricum i se spusese: şi anume că cea mai timidă picătură de apă face sifonul să se reverse. O fi mulţumit acum? Bineînţeles că la căminul de jos trebuie săpat, dar nu puteau începe fără să facă puţină mizerie şi aici, nu?

— Miruna, azi mizez pe ajutorul tău. Dacă mantrele pot să aştepte, aş vrea să verifici în pensiune cameră cu cameră, să fie totul perfect, băile să strălucească, să fie flori în camere, să funcţioneze toate televizoarele, să…

— Irina, ne mai trebuie un târnăcop. Pământul e tare ca piatra.

— Şefule! Cereţi şi o bere la doamna! Că ne-am uscat aici.

— Berea la sfârşit, că nici n-a dat căldura ca lumea. Şi săpaţi mai cu nădejde.

— Aoleo! Cucoană, e tare ca sarcofagu de la Cernobîl, zău!

— Daţi-ne o bere să ne întărim, că dacă nu, eu nu mai pot, aşa pe uscat.

— Cred că Dinu ne-a trimis două lehuze din concediu de maternitate, nu doi bărbaţi. Săpaţi de jumătate de oră şi nu se cunoaşte.

— Auzi, doamnă, dacă nevastă-mea m-ar canoni atâta până să beau o bere…

— Claudiu, am spus nu.

— Lasă dragă! Hai băieţi dintr-o sorbitură, că e bere scumpă. Şi arătaţi-mi ce puteţi, că dacă se face cald…

— Ce trosni aşa, măi frate-mio? Parcă se lovi târnăcopu în ceva.

— Claudiu, dacă ăştia sparg ţeava…

— Ştiu care sunt consecinţele. Vezi, Ionele, peste ce ai dat.

— Pfui! Da ce pute!

— E ţeava, bă, că iote ce mâzgă neagră curge.

— Ce-ai, bre, că tu dăduşi în partea aia.

— Staţi, nu vă certaţi, măi băieţi. Luaţi lopeţile acum şi daţi uşor…

— Ţeava e şefule, ietă capătu.

— Bă, Vasile, eşti prost. Îndoitura aia n-are cum să fie ţeava de scurgere.

— E o ţeavă de metal, dar e prea mică. Trageţi-o afară dacă se poate, că vă încurcă. Bine că nu e ţeava!

— Ce noroi negru iasă! Ne facem ca porcii, şefule. Să ne lase şi pe noi doamnă la baie să ne spălăm la urmă.

— Ce naiba e asta? Ce e aşa de mare?

— Bă, Ioane, să n-am noroc! Găsişi o bicicletă!

— Şefule, ce gaură e acolo de încăpu troleu ăsta în ea?

— O bicicletă?

Articol XXX.

Secţiune 30.01 TREI

— Ruginitura asta vreţi să spuneţi că e o bicicletă?

— Ietă, şefule ghidonu cu sonericiu… era o bicicletă mică, fără bară, da' are lanţ, ietă, bă! Are şi pompă, fir-aş al năibii!

— Nu-mi vine să cred. De câţi ani o fi în pământ de s-a construit casa pe ea? Da acolo, în groapă ce mai e?

— Ălea e spiţele, să mor io!

— Claudiu! A pornit apa! S-a desfundat!

— Irina, băieţii ar vrea să se spele…

— Doamne sfinte! Ce s-a întâmplat aici? Aţi găsit petrol? Şi ce e mizeria aia pe care aţi scos-o afară?

— O bicicletă veche. Zici că s-a desfundat canalu? Foarte curios! Noi n-am găsit racordurile. Auzi, se pot spăla şi ei puţin la baie?

— Nu. Dă drumul la furtun şi curăţaţi şi aleea, dar mai înainte sper că astupaţi la loc, da?

— Doamnă, ce-aveţi aicea? Groapa asta-i mai adâncă de doi metri!

— Nu ştiu şi nu-mi place. Astupaţi-o la loc. Aici ni s-a spus că este căminul de apă.

— Andrei, tată, desfăşoară furtunul şi dă drumul la robinet când îţi zic eu.

— Gata, tati!

— Poţi să deschizi apa. Hai să vedem ce-am descoperit aici. O fi bicicleta lui Hamurabi.

— Bine, Claudiu, astea sunt priorităţile tale; stai să cureţi mizeria aia în loc să faci ordine pe alee!

— Lasă-mă, dragă. Până nu astupă băieţii gaură, n-are rost să fac curat. Chestia asta e interesantă. Cum a ajuns sub casă? Îţi dai seama ce veche trebuie să fie?

— Tăticule, ce e ăsta?

— Nu mai pune mâna, Andrei. Mai bine vino cu mine la bucătărie să vedem dacă s-a copt prăjitura.

— Mama are dreptate, nu pune mâna, e murdar. E un cauciuc. Vezi ce tocit este?

— E o bicicletă la fel cu a mea.

— Seamănă, dar pe vremea când a fost asta îngropată aici, nu prea cred că exista marca ta de bicicletă.

— Uite că are şi buzunăraş pentru scule în spatele şeii, vezi tati?

— Şefule, or fi cocoşei de aur acolo, ia caută!

— Da, parcă e ceva. Fantastic! O cheie şi… cred că-s nişte acte. Nu înţeleg… e numele meu.

— Of, Claudiu, dă-mi să văd eu! Ăsta e permisul tău de pescuit. Ce naiba!

— Tată, asta-i bicicleta mea! Tu ai pus permisu acolo când am fost la Topolog, mai ştii?

— E imposibil. Cum să ajungă aici?

— Vrei să spui că asta-i bicicleta copilului după ce am dat atâţia bani pe ea?

— Irina, în ce fel putea să ajungă sub pământ? E bicicleta lui Andrei, acum o recunosc. Zici c-ai văzut-o ieri. De ieri până azi a fost îngropată şi-a ruginit cât în cincizeci de ani!

— Şi cineva s-a dat cu ea, până i-a tocit cauciucurile, da' de ce i-a rupt lanţul? Mamă, îmi cumperi altă bicicletă?

— Măi băieţaş, dă furtunu ăla încoace să ne spălăm, că pierdem autobuzu.

— Irina, mai adu câte o bere. Ioane, Vasile cât vă datorez?

— Andrei, vino imediat la bucătărie! Lasă-l pe taică-tău să se minuneze, că ştiu eu mai bine! Stai aici şi mă ajuţi, iar pe Miruna te rog s-o ocoleşti.

Ia uite! Era să ardă ultima tavă de blat pentru glumele prostovanei ăleia. Dacă astea se mai puteau numi „glume". Auzi tu! Să îngroape bicicleta băiatului. Nu, acum să nu îndrăznească să-i mai ţină partea, că iasă urât. Cel mai bine ar fi s-o trimită acasă.

— Irina! Unde sunteţi?

— La cratiţă, acolo-i locul femeii!

— Ce s-a mai întâmplat? De ce nu eşti şi tu mai bine dispusă?

— Bine dispusă, ce să-ţi spun! Aş avea toate motivele, aşa-i? Ce dacă s-a dus pe apa sâmbetei o bicicletă nou-nouţă şi cam scumpă…

— Sincer, chestia cu bicicleta am încercat s-o dau la spate, simt că mă apucă piticii când mă gândesc! Este inexplicabil cum s-a putut să ajungă acolo… iar groapa aia de sub casă îmi dă fiori.

— Ştii ceva? Mie-mi dă fiori fiică-ta.

— Nu văd că legătură are Miruna cu…

— Nici nu speram să vezi. Pentru cultura ta generală, ţin să te informez că ieri s-a ocupat de grădinărit; îţi aminteşti?

— Bine, şi?

— Şi! E destul de clar c-a mai făcut una din micile ei glume.

— Fata mea, tu crezi că Miruna ar fi fost în stare să spargă pământul acela bătătorit, să facă o groapă atât de adâncă încât să încapă bicicletă, iar apoi să cureţe totul fără ca cineva dintre noi să observe? Zău, Irina, mă dezamăgeşti!

— Te dezamăgesc sau nu, e singura explicaţie logică. Şi mă bucur că fiică-ta nu te poate dezamăgi niciodată.

— Miruna. O cheamă Miruna; încearcă măcar să-i spui pe nume.

— Ops! Mi se pare că am nimerit într-o discuţie conjugală. Era vorba de mine sau mi s-a părut?

— Miruna, tatăl tău îţi subestimează simţul umorului şi contestă faptul că tu ai fi îngropat bicicleta.

— Ce să fac?

— Hai, că n-aveai cum să uiţi de ieri până azi! Ai îngropat bicicleta lui Andrei. Constat că ai şi talente de actriţă…

— Dacă aş deveni vreodată actriţă, sper să am un public mai inteligent.

— O! Dăm şi replici spontane. Auzi, Claudiu?

— Miruna, tată, spune frumos, ştii ce s-a întâmplat de-a ajuns bicicleta în groapă?

— Nu, tată, ai cuvântul meu, nu am habar. Nici nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Doamna Irinaaa! Doamna Irinaaa!

— Vezi c-a venit tanti Lenuţa cu păsările, Claudiu. Adu-mi nişte bani din dulap şi pleacă şi tu odată să cumperi ce mai trebuie, că te-apucă noaptea. Poftiţi, tanti, intraţi!

— Bună ziua la toată lumea. Ce faceţi, vin musafiri?

— Sâmbătă avem un grup, ne pregătim. Serviţi o prăjitură să-mi spuneţi dacă sunt bune.

— Mamă, asta puteam să-ţi zic şi eu…

— Tu primeşti după prânz, Andrei.

— Mersi, maică. Păi, de vin sâmbăta, se cheamă că munciţi şi de sărbători.

— Ce sărbătoare mai e?

— E Sânzienele. Da’ nu ştiam că aveţi aşa fată mare. Că n-am văzut-o pe la discotecă…

— Îmi pare bine. Mă numesc Miruna. Mergeţi la discotecă?

— Mă duc să am grijă de nepoate, maică… E tinere şi nu ştiu că nu tot ce zboară se mănâncă. Bună cocă aţi frământat. Merge cu un vin, chiar şi cu o tărie.

— Vă dau un păhărel?

— Nu, că s-au dus zilele tinereţii când puteam să mă întăresc de dimineaţă cu o bere pân-a pleca la sapă, la ceape… Acu' junghiu, tusea şi tensiunea, iar mai târziu, pardesiu de scânduri.

— Lasă, tanti, că mai e până la aia cu coasă. Uite banii şi mulţumesc că aţi adus curcanii gata jumuliţi.

— Maică, sfârşitu niminea nu şi-l poate şti. Când vine moartea, ia prunc sau unchiaş sau fată ca bobocu de floare, făr' s-aleagă, aşa zice la psaltire. Gata, plecai, că se pune vipia. Hai, pa!

— La revedere!

— Doamna Irina, ştiţi că mi-a dat o idee bătrâna asta?

— De ce simt că mă tem de ideile tale?

— Am aflat de la bunici că pe 24 iunie se aprind focuri pe comori; am putea să organizăm o surpriză pentru oaspeţi, hm?

— Avem program artistic, dacă la asta te referi; vin nişte lăutari, Stelică Speriatu îi plimbă cu şareta, iar dacă au copii cuminţi, doamna Mărioara, vecină din vale, le spune poveşti până pleacă la culcare.

— Am putea obţine ceva de efect fără niciun ban, bănuiesc că nimeni nu vă ajută gratis… Gândiţi-vă că numele pensiunii e tocmai Hora Ielelor… Ielele sunt nişte spirite câmpeneşti, un soi de zâne puţin mai rele puse pe şotii care se leagă de oamenii prea curioşi… Oho! Sâmbătă e chiar 24 iunie, Sânzienele! îi putem plimba noaptea prin pădure, până găsesc un rotocol de iarbă pârjolită unde au jucat ielele…

— Miruna, mi-ai făcut capul calendar. Păstrează-ţi fanteziile pentru tine. Şi nu cred că zânele astea acceptă să ne facă reclamă lăsând prin apropiere rotocoale de iarbă arsă… Da' ştiu că ai închipuiri, nu glumă!

— Vreau să mă implic, să ajut pensiunea asta a noastră să prospere, însă…

— Cum ai spus? A noastră? În ce fel eşti tu coproprietară aici?

— Tata a spus că e a lui Andrei şi-a mea…

— Claudiu face afirmaţii deplasate, pe care insist să nu le iei în considerare. Nu mai doresc ajutorul tău, poţi să faci ce pofteşti, du-te şi pictează.

— Am terminat tabloul, îmi pare rău că…

— Auzi motorul? E Claudiu. Din acest moment am încheiat orice discuţie.

— Irina! Veniţi să mă ajutaţi la sacoşe. Am portbagajul plin.

— Andrei, mamă, vezi că sună telefonul! Răspunde tu, vrei? Claudiu, iubirea mea, mai sunt ceva bani pe card?

— Mamă, vino repede! E un nene de la Bucureşti, vrea cu tine.

— Numai cu ea vrea să vorbească, i-auzi. Ce faci tu, Miruna, tată?

— Nu reuşesc să intru în graţiile lui nevastă-ta; a rămas la părerea că eu sunt inamicul public.

— Până se obişnuieşte şi ea cu tine, că nu e rea, da' n-o mai lua şi tu de sus. Vezi că-n aia sunt sticle de vin, să nu se spargă!

— Pe loc repaus. Au contramandat venirea. Toţi. Măcar să fi avut bunul simţ s-o facă mai din timp! Ce dracu' facem cu atâta mâncare? O să se strice tot.

— Ţi-am spus, măi femeie, că nu merge aşa? Trebuia să mă asculţi, să cerem un acont.

— Tată, am eu o propunere.

Secţiune 30.02 PATRU

— Nu te răţoii la mine, Claudiu, că nu sunt eu vinovată pentru proasta creştere a unor şmecheraşi de Bucureşti!

— Dar ţi-am spus că nu se procedează aşa. De la cei care vor rezervări se iau bani în avans, tocmai pentru a se evita astfel de situaţii. Însă că de obicei, tu eşti mai deşteaptă şi faci cum te taie capu'; zi tu ce facem acum? Avem o tonă de mâncare, iar bani, ioc!

— Tată…

— Lasă-mă, Miruna! Încă n-am întâlnit o femeie cu simţ practic măcar la fel de dezvoltat cât al unei găini. Cum mai recuperăm cheltuielile? O să mă duc la muzeu să înjunghii toate patru roţile unui autocar, poate le va da prin minte excursioniştilor să se cazeze la noi…

— Tată, doamna Irina, am o soluţie.

— Ce e, dragă?

— Foştii mei colegi de liceu, de când au auzit că am o pensiune, doresc foarte mult să o viziteze, să facem un fel de întâlnire cu toată clasa, mai ales că e vorba de o pensiune horror…

— O auzi, Claudiu? Ea susţine că are o pensiune. De ce i-ai băgat în cap…

— Mă fata tatii, copiii de care spui, crezi că pot veni înainte să se strice sarmalele?

— Sigur. Dau nişte telefoane, trimit mail-uri, se rezolvă. Chiar dacă nu vin toţi douăzeci şi şapte, vor fi suficienţi ca să ne scoatem investiţia.

Ce mai putea să-i facă Mirunei? De ieri seară de când Claudiu îi dăduse mână liberă, preluase frâiele întregii afaceri: dădea telefoane şi aştepta confirmări, hotăra că la desert e nevoie neapărat de o salată de fructe cu frişcă, nu, muzică ambientală nu se potrivea atmosferei generale sau că trebuia o lumină mai intimă pe terasă în timpul nopţii…

A! Cum era să uite! Colegii ei nici măcar nu aveau să stea în camerele pensiunii, doreau terapie cu fân! Era fânarul măturat? Există suficient fân? Ce i-ar mai fi spus ea despre colegii ăştia ai ei care au poftă de dormit în fân… Dar ce poţi să zici? Nu e Miruna salvatoarea tuturor? Claudiu leagă coceni de porumb sub formă de… păpuşi?… momâi?… nu, n-au nicio formă, dar par nişte arătări după ce Andrei le înveleşte în cearşafuri albe. Sunt amplasate din loc în loc prin pădure, pe ea s-o scutească, e doar o prostie adolescentină!

Aveau gaz lampant? La ce era necesar? Ca să ardă un cerc de iarbă unde au jucat ielele… Până la urmă, mai ştii? Tinerii ăştia infantili din ziua de azi, s-ar putea să guste toate farafastâcurile astea…

— Doamna Irina, am văzut că aveţi levănţică… Înveliţi câteva bucheţele în tifon ca să le ducă tati în fânar, ştiţi, pentru parfum. Eu dau o fugă până la biserică…

— E nevoie de ajutor divin?

— Întotdeauna este. Acum însă vreau lumânări. Ne trebuie multe lumânări. Aţi putea vorbi cu lăutarii să vină un piculeţ mai târziu? La început vom asculta altceva; băieţilor încă le mai place heavy-metal. Totuşi, la recepţie îi primim cu November Rain… sau… Where the wild roses grow?

— O să te rog să fii atentă cu lumânările, mai ales după ce băieţii mai beau ceva. Iar cu muzică, heavy-metal o să-mi pară o simfonie, nu mă sperie nimic în afară de manele.

Uite-o cum zboară pe drum în jos cu rochia neagră fluturând. Punctele info din sat erau cu siguranţă deja la curent în legătură cu apariţia în zonă a acestei domnişoare mereu în negru, cu ochii învineţiţi şi cu zdrăngănele la gât. Doar trecuseră douăzeci şi patru de ore de când o cunoscuse tanti Lenuţa… Timp suficient pentru ca ştirea să rezoneze. Ce zi era azi? Vineri? Precis erau câteva babe pioase la

biserică; Domnul să le apere, că subiectele fierbinţi nu aveau să le lipsească. Levănţică. Aha! Vinul trebuia pus la rece. Ce mai era? Ce mai era?

— Andrei, puiule, vrei tu s-o ajuţi pe mami?

— Tata a terminat de ascuns ielele prin pădure! Ce-o să mai râd când o să se sperie musafirii!

— Nu. N-o să râzi, pentru că nu vei fi acolo. După părerea mea, treaba asta e o tâmpenie. Ne vom trezi că avem de plătit daune vreunei babe care face infarct.

— E o glumă, mamă, de ce nu poţi şi tu să te distrezi?

— De-aia. Vreau să cobori în pivniţă; vei găsi pe masă mai multe sticle de vin; le iei cu grijă şi le bagi în frigiderul pentru băuturi. Ai înţeles? Pot avea încredere în tine?

— O.K.

— Irina! Eu sunt gata. Miruna zicea că s-ar putea să nu mai fie nevoie de Stelică. Ce e, de ce nu vorbeşti cu mine?

— Miruna în sus, Miruna în jos, m-am săturat. Când pleacă seria asta de turişti, o să avem o discuţie în urma căreia va trebui să te decizi.

— M-am întors! Doamna Irina, nu ştiam că aveţi aşa biserică mare în sat.

— Eu nu sunt de aici, deci nu mă simt măgulită.

— M-a sunat Darius, zice c-au plecat din Vâlcea de zece minute. Tată, nu ne-am gândit unde îşi lasă maşinile, unii vin pe motociclete.

— Am presentimentul unei invazii barbare… Darius! Ce zici, Claudiu, de ce numele ăsta îmi evocă tancuri?

— Era bine să le fi spus să lase vehiculele trase pe dreapta de-a lungul aleii, aici e loc doar pentru patru maşini şi dacă urcă nu mai pot întoarce…

— Mamă!

— Ai terminat?

— Vino, că băiatul ăla care se uita la bicicleta mea e în pivniţă.

— Bravo! Ce să caute acolo? Cum a intrat?

— Ce zici, fecioraş?

— Andrei, nu mai coborî şi tu pe scările astea. Du-te, Claudiu şi vezi despre ce este vorba. O fi intrat la furat.

— Doamna Irina, pivniţa asta îmi dă un sentiment ciudat. Am coborât într-o zi după o sticlă de apă minerală şi am avut înăuntru un

sentiment apăsător, era ca un urlet înghețat.

— Nu e nimeni jos. Ce zici, Andrei, c-ai văzut?

— Un copil. Un băiat un pic mai mic decât mine, cu părul galben, îmbrăcat în ceva murdar… Era speriat.

— Păi cum să nu vadă bietul de el bazaconii, după ce ascultă descrieri atât de plastice ca cea de adineauri… urlet înghețat…

— Se aud claxoane afară!

— Tot urlete înghețate. Înseamnă c-au sosit. Haideți.

— Vă rog, lăsați-mă pe mine! Eu voi fi gazda, sunt prietenii mei.

— Irina, încă patru porții de fleică și trei cârnăciori.

— Claudiu, le-ai explicat că aceste consumații se plătesc separat, da?

— Stai liniștită, că ăștia au venit să spargă sume mari.

— Copii de bani gata, fir-ar mama lor!

— Nu neapărat. Uită-te bine la ei: asta-i toată floarea hackerilor din Vâlcea. Ce i-ar mai culege acum!

— Du-te nu mai sta că se sleiește carnea. Andrei, fugi în cămară și mai adu-mi un borcan de castraveciori.

— Doamna Irina, câtă șampanie avem?

— Vor șampanie deja?

— E ziua Indirei, face douăzeci de ani.

— Avem destulă, da' o să-i coste. Care-i Indira?

— Fata înaltă cu păr șaten, lung.

— Aia nu e prietena băiatului blond?

— Da, e logodnica lui Lucian. Sunt drăguți, nu-i așa?

— Ea-i mai înaltă cu un cap decât el, nu se simt jenați?

— E la modă. Indira e fericită oricum, pentru că Lucian, care seamănă atât de bine cu Leonardo di Caprio, i-a acordat atenție.

— Di Caprio? Cu nasul ăla borcănat?! S-avem pardon! Dar cine este lunganul brunet și tălâmb?

— Oho! Cristi. Bunică-său e fost colonel de securitate. Nici eu nu-l suport, e un sadic, a vrut să dea cu mașina peste o pisică.

— Pui de nemernic… Iar cel drăguț? Cel cu tricou verde?

— Acela este Vicențiu. Vi se pare simpatic? Să știți că el este adevăratul hacker, el i-a învățat pe ceilalți cum să procedeze, iar pentru asta, primește un procent… Îi plătesc inteligența; el nu se riscă.

— Mi se pare că-ți place.

— A, nu! Dar îl comparam cu prostuții aceștia care se cred cine

ştie ce…

— Aşa se cred toţi bărbaţii, fii sigură, chiar dacă n-o mărturisesc sau nu se vede… secretul e să le cultivi acest orgoliu şi atunci ei vor face tot ce pofteşti…

— Irina, haideţi dragă cu şampania, e ziua feţii!

— Doamna Irina, caviar?

— Era să zic ceva! Suntem pensiune, nu restaurant. Daţi-le nişte pişcoturi, că merg cu şampanie. Andrei, ţi-am spus să-i laşi în pace pe invitaţi, nu-i deranja. Plus de asta au un vocabular… că-mi vine să fac biip, biip.

— Mamă, domnul acela bătrân, cu pălărie, a întrebat de ciuperci.

— Care domn? Claudiu, a mai venit cineva?

— Nu. N-am văzut pe nimeni. O fi cineva din sat.

— Nu, tată, era îmbrăcat frumos, nu că ţăranii; şi vorbea altfel. A mai zis ceva de-un conac, nu mai ştiu… Zicea că e cu una Mioara…

— Du-te Claudiu, o fi vreun turist care a venit la muzeu şi s-a rătăcit. Miruna! Cupele de şampanie!

— Miruna! Hai, fată, să ciocneşti cu mine! Las-o pe maică-ta că se descurcă, o ajută şi-ăla micu'.

— Ţi-am spus că nu e mama.

— Care-i diferenţa? Nişte babaci cu ochelari de cal. Ţi-am zis ce mi-a povestit Andra? Oau! Trebuie să-i dai în cărţile de tarot.

— Indira, la mulţi ani! Eu nu mă ocup cu tarotul.

— Ce-ai dragă, nu te lăudai că eşti vrăjitoare?

— Bodi, să declari tu de faţă cu toată lumea, care din noi a reuşit mişcarea cea mai tare pe luna asta!

— Dă-te, bă-n puii mei şi mai slăbeşte-mă.

— Indira, ia-l pe Lucian deoparte că până la urmă se bate cu Adi.

— Băi, gealaţilor, potoliţi-vă că vă babardesc!

— Lucian, vino cu mine, e ziua mea şi nu-mi dai nicio atenţie.

— Liviu, nu mai încinge şi tu spiritele, te rog.

— Miruna, domniţa inimii mele, de ce nu vrei tu deloc să mă iubeşti?

— Deci Bodi şi cu ceilalţi care nu recunoaşteţi asul să vă păziţi. Vă sparg, vă-ndoi, auziţi, mă?

— Vicenţiu, te rog mult, vrei să-l duci tu pe Adi la culcare? De tine ascultă întotdeauna. Gata, prieteni! Dacă vreţi să ştiţi ceva despre locurile unde sunteţi acum, veniţi lângă foc. Nea Florea ne va spune

nişte întâmplări ciudate petrecute pe-aici.

— Miruna, sper că nu ţine mult programu' moşului, că am alergie la chestii naşparlii.

— Lili, dacă eşti dornică exclusiv de mondenităţi, îţi garantez c-o să te plictisească.

— Fato! Nu mai fi aşa ţepoasă, ce naiba! Ţie-ţi place chestiile astea de groază, da ştii că eu mă sperii… şi dacă mă sperii, fac urât, da?

— Lili, n-o mai freca pe Miruna. Dacă nu-ţi place, du-te la Adi sus şi vezi de ce mai e în stare.

— Hop şi tu! E ziua ta şi trebuie să mă port frumos cu tine, da' mâine…

— Hei, maimuţelor, linişte că n-aud prelegerea.

— Zi, nea Floreo!

— De, taică, e multe de zis cu ziua de azi. Că Sânzienele e sărbătoare mare, naşterea Botezătorului; numa că tot la data de azi se petrec lucrături sataniceşti. Întâi că lucesc flăcări pe comori. Unde e aur, joacă văpaia s-atragă lăcomia din om. Cine se duce cu dorinţa să să-nbogăţască, îi ia necuratu' sufletu'. Ş-apăi se zice că pe-acilea pe la noi zace scufundată o comoară veche. Bănet mult, galbini blestemaţi că cine i-o căutat, şi-o râs ăl cu coarne de el.

Bătrânii povesteau că-n locurile noastre, pe-unde e acu lunca era mlaştini înşelătoare şi numa însoţiţi de călăuză se putea trece din splai în splai. Drumu' târgoveţilor şerpuia mai pe la deal o ţârică şi o ţinea până la Vărzaru, de unde la dreapta apucai spre Curtea de Argeş şi la stânga spre Râmnic.

— Miruna, sunt aşa de speriat că-mi tremură chiloţii!

— Nea Floreo, zi-ne de comoară.

— De, cu comoara povesteau bătrânii pe la clăci cum că un boier ar fi aruncat-o în mlaştină ca să n-o apuce turcii… Veniseră năvălitorii pe văi în sus, da' ai noştri aflaseră de la iscoade şi-au apucat să aburce sipetele în rădvane; au luat pământu' în copitele cailor, însă turcu nu-i slăbea. Au ajuns pe aci prin părţile nostre şi simţeau răsuflarea păgânilor în ceafă. Erau răi ca hienile, taică, că erau ai lui paşa Pazvante, poate aţi auzit de iel. Ş-atunci, boier Negoescu o aruncat în mlaştină greutatea, tot bănetu, toate giuvaiericalile, cu gând că le-o scoate când s-o ogoi năpasta… N-avea a le mai găsi vreodată… Şalvaragiii, când or ginit că auru o rămas pe loc, s-au aruncat în ape să-l scape. Nu ştiau că sunt smârcuri adânci şi flămânde… Au pierit

înghiţiţi cu cai cu tot.

Multă lume o încercat să afle comoara ani la rând; or vinit domni de la capitală şi-or secat mlaştinile, da' o fost degeaba. Doi muncitori au dat ortu' popii atunci, unu înecat, altul strivit de-o maşinărie.

În tinereţile mele, unu Petre s-o lăudat la cârciumă c-a găsit aur şi-a descoperit unde-i locu de taină. Nu l-o luat nimini în seamă, da' nebunu' o scos de la brâu câţiva galbini, ştiţi dumneavoastră, scuzi împărăteşti, taleri vechi. Pă loc s-or holbat ochii la tati şi parcă s-or trezit din beţie. S-au rugat de Petre cu ceru şi pământu' să le spuie unde e locu ieczact unde i-o aflat, de iel s-o ţinut tare. Până nu l-or îmbătat bine, n-o zis. Apăi şi-o dat drumul la limbă. Au plecat, taică, beţivanii cu hârleţe şi sape la râu. Ce să facă pe-ntunericimea aia? Or aşteptat să s-arate zorile, numai că la lumina zilei l-or văzut pe Niţă înecat mai la vale, căzuse în bulboană, iară Petre amuţise, nu mai putea agrăi neam. De-atunci îi rămase numele Mutu.

— Miruna, dă-l forward pe moş, că astea-s poveşti de-adormit copiii.

— Nea Florea, care-i treaba cu ielele?

— Ehe, drăguţa mea, ielile pocesc bărbaţii de se uită la ele. Sunt arătări cu trup de muiere tineră şi cam goluţă, să mă iertaţi. Zboară prin văzduh şi cântă, de-aia le mai zice împărătesele văzduhului; le place să joace hora prin grădini, şi lasă iarba pârjolită, că aia-i hora morţii. Beau apă din fântâni şi zboară pe poieni. Zicea unu Culaie al popii c-a zburat cu ielele, că l-au purtat prin păduri nevăzute de om, da' asta-i minciună, că nu scapă nimeni întreg din mâinile lor dac-apucă a le zări.

— Dacă spunea poveşti de-astea, probabil nici nu era întreg…

— Darius!

— Ielelor le place aci, în locurile noastre, că tare-i adânc codru Gruilor; şi Ceauşescu venea aci la vânătore, eram mândri că oprea la noi… Da' au o uşă care dă p-ailaltă lume şi dacă trece careva prin ea făr' să vreie, nu se mai întoarce în veci. Era o muiere, una Leana, care doar c-o văst uşa deschisă ş-o rămas surdo-mută pentru tat restu' vieţii; Leana aia de i-o dat cu sapa în cap lu' Anişoara lu' Vasile, poate c-o ştiţi domnişoara Miruna…

— Nea Florea, mulţumim pentru poveste, serviţi o cupă de şampanie…

— Taică, un vinişor de-mi-i da, l-oi bea, da' nu şampanie, că-mi face dureri de cap. Hai, sănătate la tata lumea!

— M-am plictisit de moarte!

— Mihăiţă, Dariuse, ia-ncălziţi, mă, damele că s-au plictisit, auzi?

— Miruna, daţi drumul la muzică, mai dansăm.

— Dragilor, nu preferaţi să ascultaţi cântecul ielelor? Ce-aţi zice de o mică drumeţie pe întuneric, prin pădure? Hm? apoi ne întoarcem şi tăiem tortul.

— Super extratare!

— Tu fată, vrei să fac infarct, tu?

— Lili, n-ai decât să stai aici.

— Haideţi, despărţiţi-vă pe perechi, că e mai palpitant, măi fraţilor!

— Mama mea, ce beznă!

— Miruna, tu nu vii?

— Nu, rămân cu Lili; vreau să văd dacă mai au nevoie de mine la bucătărie.

— Miruna, mai este apă caldă la ora asta? Aş face un duş…

— Nu e decât unu noaptea, de ce n-ar fi? Du-te liniştită. Andrei, nu te-ai culcat?

— Taci, că mama nu ştie, am sărit pe fereastră.

— Vai de mine, eşti tare năzdrăvan!

— Îi auzi cum ţipă? Se sperie de ielele făcute de noi…

— Se joacă, nu sunt speriaţi cu adevărat, Andrei. Fuga la culcare! Doamna Irina o să se supere pe mine dacă află că ţi-am ţinut partea.

— Hâi! Acum chiar s-a speriat o fată. Şi-au dat seama şi ceilalţi. Auzi cum o caută?

— Andrei, te rog du-te sus. Eu iau o lanternă să le ies înainte. Ţipătul ăsta sigur l-a auzit şi maică-ta. Vrei să te găsească aici?

— Miruna! Aici, Miruna!

— Ce s-a întâmplat? Indira, de ce plângi?

— Vreau să plec de aici. Nu mi-a plăcut de la bun început locul acesta.

— Termină, dragă, ne strici cheful la toţi.

— Nu mai stau aici. Lucian, vreau să mă duci acasă.

— Ce-ai, fă, ai căpiat? Am venit să ne distrăm şi tu te isterizezi? A fost o joacă, ce dracu'!

— Nu pricepeţi că am văzut…

— Ce-ai putut să vezi? Nişte coceni înveliţi în pânză albă. Foarte mişto, Miruna.

— Nu! Am văzut ceva rău, foarte rău.

— Ai văzut-o pe mă-ta.

— Lucian, nu vorbi aşa cu ea, este îngrozită, e clar.

— Ce, bă Dariuse, crezi că e prima oară când se isterizează? Asta are sindromu ăla… ştii tu.

— De ce plânge domnişoara?

— S-a speriat. Doamna Irina, nouă ne-a plăcut, a fost distractiv, dar ea… să nu fi băut un pic mai mult…

— Aşa, deşteptule, acum mă faci şi beţivă.

— Indira, stai jos aici pe şezlong. Îţi aduc un ceai de tei.

— Nu doamna Irina, nu vă deranjaţi. Eu plec acasă. Lucian, vreau acum.

— Bă, vede c-am deschis o bere, nu că acum pe loc.

— Ce, ce e pe mine? Ia-le de pe mine!

— Ho, şezi blând, nebuno! Sunt furnici. Te-ai aşezat fix într-un muşuroi, ce naiba.

— Fiţi atenţi ce de furnici! Sunt enorme!

— Ia-le de pe mine!

— S-au urcat pe tine de pe tulpina părului.

— Lucian, e ziua ei, nu-i vorbi urât.

Dă-o, mă-ncolo, că prea e nu ştiu cum! Mor când văd atâtea fiţe!

— Luaţi-le de pe mine odată!

— Gata, fato, le omor, uite. În loc să beau o bere liniştit, le-o dau lor. Na, beţi fir-aţi ale dracu'! Le calc şi-n picioare, eşti mulţumită?

— Vreau să plec acasă!

— Te duc, da' e ultima dată când mai dai ochii cu mine. Miruna, pe unde o iau să ajung mai repede la oraş?

— Stai să-l întreb pe tata.

— Cine pleacă atât de curând? Nu v-a plăcut la noi?

— Domnu' Claudiu, îmi pare rău, trebuie s-o duc acasă pe Indira, ea e o fată mai specială şi îi place să se afle în centrul atenţiei…

— Păi… bine. Sunteţi cu motocicleta? Atunci o puteţi lua peste deal, pe la Gâltofani, treceţi prin pădure şi ieşiţi direct la Budeşti, la doi kilometri de oraş. Da' să plecaţi aşa, noaptea… Domnişoara Indira, sunteţi sigură că n-aţi prefera să vă culcaţi acum?

— Vreau acasă şi-ar fi bine să plecaţi toţi cât mai puteţi.

Secţiune 30.03 CINCI

În sfârşit, linişte! Deşi fuseseră doar trei zile la mijloc, ajunsese să creadă că n-o să mai scape niciodată de „încă trei porţii, te rog", hard rock şi fiţe. E adevărat că încasările erau şi ele pe măsura efortului, însă acum urma curăţenia; n-avea rost să mai comenteze despre ceea ce găsise prin fânar… sau că în camerele pensiunii se fumase, iar dozele goale de bere îşi aflaseră un loc discret după un dulap… Bine că maşinile plecaseră, motocicletele cu motoare ca de avion nu mai împrăştiau aşchii de sunete iritante şi pacea coborâse din nou peste sat.

— Hei! Răspundeţi careva la telefon! Claudiu! Miruna! Nu e nimeni pe aici? Sunteţi fantastici! Trebuie să mă cobor eu de sus ca să răspund. Vin, uite că vin! Alo! Da, pensiunea Hora Ielelor suntem. Bună ziua. Da, sigur, doar eu sunt gazda. Indira? Mi se pare că a plecat un pic mai devreme… de fapt, a plecat din prima seară… era ziua ei de naştere, ştiu. Da, cu un băiat pe nume Lucian. Spuneau că vor să ajungă la oraş… eu am zis că pleacă, pentru că se ciondăniseră aşa, în glumă, nu, nu era nimic serios! Şi ei ca tinerii, doamnă, se ceartă ca să se împace după aceea. Probabil s-au oprit undeva. Dacă aflu ceva vă sunăm, da mi-am notat numărul. Numai bine vă doresc!

— Doamna Irina, m-aţi chemat?

— Da. Era mama Indirei la telefon. Fata aia şi cu Lucian n-au ajuns încă acasă, iar biata maică-sa îşi face griji. Poate tu ai fi ştiut să-i spui mai bine decât mine ce e cu ei…

— Habar nu am ce poate fi cu ei! Ştiu cât ştiţi şi dumneavoastră. Dacă stau să mă gândesc, Indira s-a purtat ciudat în seara aceea. Vreau să spun că dacă Lili ar fi avut asemenea toane, n-ar fi mirat pe nimeni, dar Indira e serioasă… nu ştiu ce să zic. Voiam de mai mult timp să vă întreb: cum v-a venit ideea asta cu pensiunea horror?

— Foarte simplu: ne-am gândit la bani.

— Adică aţi prins-o efectiv din aer?

— Când am vrut să cumpărăm casă, nişte vecine binevoitoare ne-au ţinut calea ca să ne informeze că nu e bine să ne investim banii aici; că e loc blestemat, că s-au petrecut nişte lucruri urâte, chestii băbeşti, înţelegi. Lor le convenea să rămână locul pustiu ca să-şi pască vacile în voie. Claudiu a mirosit ce potenţial are zona, a tot făcut la calcule, după care am hotărât să profităm de fondurile europene şi să dezvoltăm o afacere de familie. Şi cum n-aveam de gând să creştem

animale, am ales o pensiune. Muzeul memorial Nicolae Bălcescu mai atrage turişti în comună, locurile sunt frumoase, te-ai convins singură, deci nu ne rămânea decât să exploatăm filonul.

— Nu v-aţi închipuit că babele acelea ar fi putut avea dreptate?

— Sigur că da! Frankenstein doarme în fânar când nu e plin cu turişti, vampirul Lestat mai ia uneori masa cu noi, iar fantoma unui preot voo-doo e văzută adesea în nopţile fără lună. Ce zici, Miruna, nu ţi-e dor de mămica ta? Nu vrei să mai mergi puţin şi prin Germania? Că eu una m-am săturat de poveştile tale!

— Ba da. Văd că nu sunt dorită aici, cu toate că am visat să fim o familie.

— De ce n-ai vrea să formezi o familie fericită cu mămicuţa ta şi soţiorul ei? De ce neapărat cu noi?

— Nu ştiu. Îmi semănaţi mai mult.

— Îţi închipui că-ţi semănăm. Noi suntem oameni normali, Miruna. N-avem niciun chef de incursiunile tale în paranormal. Ori pe tine tocmai asta te atrage aici.

Te-ai înşelat însă.

— Da. Am să mă întorc la Vâlcea. Să nu uitaţi ce vă spun acum: în locul acesta este un puternic curent energetic negativ. Poate poveştile lui nea Florea nu sunt simple invenţii…

— Hai, lasă-mă. Iarăşi sună telefonul! Du-te tu şi răspunde. Sper să nu fie alţi turişti, că înnebunesc!

Doamne, ce insistentă putea fi fata asta! Se ţinea ca scaiul de ei, nu mai pomenise aşa ceva! Voia cu orice preţ să moştenească pensiunea! Claudiu, el îi băgase în cap toate prostiile. Chiar! Unde era scumpul ei soţ? Se transmitea vreun meci astăzi?

— Cine era la telefon?

— Părinţii lui Lucian. Sunt foarte supăraţi, l-au dat dispărut. Au trecut mai mult de patruzeci şi opt de ore, poliţia îi caută.

— Eh, îşi fac de cap într-un motel, pe-undeva, asta-i tot. Mă duc să-l caut pe Claudiu. Am certitudinea că scumpul de el se eschivează de la curăţenie…

— Miruna, a plecat mama?

— Unde eşti, Andrei?

— Aici!

— Aoleu, dac-ar şti maică-ta că-i mototoleşti hainele prin dulap…

— M-am ascuns să văd ce se întâmplă în cameră când nu e nimeni; pe-urmă o intrat mami şi n-am mai putut ieşi.

— Cum adică ce se întâmplă în cameră când nu e nimeni?

— Ştii, am auzit de mai multe ori un zgomot aici.

— Aici, în camera ta?

— Da.

— Ce fel de zgomot?

— Nu ştiu cum să-ţi zic… ca şi cum cineva ar fi vorbit singur, în şoaptă. Într-o noapte, maşinuţa albastră se plimba pe parchet. De parcă s-ar fi jucat un copil cu ea.

— Copilul! Dacă băieţelul pe care zici că l-ai observat privindu-ţi bicicleta e de fapt…

— Ce?

— Hai să ieşim afară, Andrei. Mă tem că aici ne depistează maică-ta.

— Mergem la stejarul cel gros din pădure?

— Nu. Tata e în pădure, adună ielele. Nu stă degeaba săracu', aşa cum credea nevastă-sa. Mai bine hai în livadă. Ia zi, Andrei, ce e cu băiatul pe care l-ai văzut în pivniţă?

— Nu ştiu. Ce să fie?

— Ţi se pare real?

— Vrei să spui că este extraterestru?

— Nu. Încearcă să-mi răspunzi la ce te întreb. Deci acest copil, are consistenţă, arată normal?

— Da. Însă eu simt că e speriat.

— Cum simţi?

— Am încercat să vorbesc cu el şi de fiecare dată pleacă. Dar înţeleg cumva în capul meu că el ar vrea să ne jucăm împreună. Atunci, în pivniţă, l-am întrebat ce face, iar el s-a retras într-un colţ întunecat. Mie mi s-a făcut urât şi-am urcat sus.

— L-ai atins vreodată? Ţi-a răspuns?

— Nu. Auzi, Miruna, povesteşte-mi şi mie despre uşile de care a pomenit nea Florea.

— De aceste uşi mă tem. Nu cumva copilul să fi venit pe acolo…

— Ce uşi pot fi astea?

— Uşi care se deschid spre alte dimensiuni. Spre alte lumi. Sau poate tot spre lumea noastră, dar în alt timp… Sunt portaluri…

— Oau! Călătorie în timp! Cum am putea găsi o uşă, Miruna?

— Nu cred că are un loc fix. Eu aş zice că se mută… Este o singură uşă. E prinsă în amprenta acestui loc şi nu se pot deplasa prea mult. S-ar putea ca toate anomaliile de aici să provină.

— Explică-mi.

— De când am venit am simţit în curte un fel de energie.

— În curtea noastră?

— Da. Venea dinspre păr. Ai văzut ce furnici mari se plimbă pe tulpina lui? Apoi, ceea ce s-a întâmplat în baie şi cu bicicleta…

— Mama spune că tu ai făcut…

— Nu, Andrei, n-am fost eu.

— Te cred. Hai să căutăm uşa! Crezi că este periculos?

— Nu, dacă ne luăm nişte măsuri de prevedere. Trebuie să mă gândesc. Doar că nu mai am timp. Maică-ta vrea să plec.

— Eu vreau să stai!

— Uite-l pe tata!

— Miruna, haideţi acasă!

— Tată, ce s-a întâmplat?

— A sunat un coleg de-al tău, nu te prindea pe mobil. Indira şi Lucian au fost găsiţi. Au avut un accident de circulaţie la Gâltofani, în pădure. Au murit amândoi, nu-mi vine să cred! Le-am spus să nu plece, de ce nu m-au ascultat?

— Doamne! Ce s-a putut întâmpla? îl sun pe Vicenţiu, poate ştie mai mult; tată mă iei şi pe mine la Vâlcea? Simt că ceva nu e în regulă.

Secţiune 30.04 ŞASE

— Mamă, s-a întors Miruna!

— Da, a venit să-şi ia lucrurile…

— Şi să-mi iau rămas bun de la tine, Andrei. Doamna Irina, pot să împrumut până la Vâlcea o valiză de-a dumneavoastră?

— Cea cu care ai venit unde este?

— A luat-o mămica în excursie. Înainte să plec, m-a sunat să mă întrebe de ea şi a trebuit să i-o duc.

— A venit mămica?

— Da, s-a dus cu Hans în deltă.

— Şi la înmormântare cum a fost?

— Dacă vă interesează elementele de senzaţional, v-am adus ziarul de Vâlcea.

— Ia te uită! „Moarte misterioasă la Gâltofani”. I-auzi, Claudiu:

„Satul cunoscut până acum numai din cauza alunecărilor de

teren, devine cadrul sumbru al unei tragedii încă neelucidate.

În dimineaţa zilei de 26 iunie, anul curent, Zamfirescu Daniel, domiciliat în localitate, a anunţat la numărul de urgenţă 112, că pe drumul judeţean 6, la kilometrul 8, în mijlocul pădurii Grui, se află două cadavre întinse în afara părţii carosabile, la lizieră. Echipajul Poliţiei Rurale sosit la faţa locului a constatat adevărul celor relatate, iar medicii de pe ambulanţă au confirmat decesul celor doi tineri, care, după verificări, s-au dovedit a fi Indira M., studentă, şi Lucian D., fără ocupaţie.

Vehiculul cu care se deplasau tinerii, o motocicletă Harley-Davidson, se afla parcată alături, ceea ce exclude ideea unui jaf. De asemenea, nu existau urmele unei posibile coliziuni, cele două corpuri neprezentând traume vizibile.

În speranţa că organele în drept îşi vor face datoria şi vor dezlega misterul, pedepsind pe eventualii vinovaţi, ne exprimăm regretul pentru cele întâmplate şi transmitem pe această cale condoleanţe îndoliatelor familii".

— Ei, Dumnezeu să-i ierte! Miruna, tată, cred c-a fost jale mare la cimitir.

— Nu se poate spune în cuvinte.

— Şi asta-i tot? Nu s-a aflat care a fost cauza decesului?

— Doamna Irina, dacă încep să povestesc ce-am aflat, mă veţi învinui iarăşi de elucubraţii.

— Zi, dragă, ce ştii? Vrem să auzim, în fond bieţii copii au fost la noi în casă, i-am cunoscut…

— Autopsia a descoperit cauza decesului: Indira şi Lucian au murit înecaţi.

— Înecaţi? Mâncau pe motocicletă, s-au oprit să mănânce?!

— Nu. Înecaţi cu apă. Aveau plămânii plini cu apă.

— Cum e posibil? Cu cine erau ei certaţi? Asta e o reglare de conturi!

— Irina, baţi câmpii rău de tot!

— Ce, crezi că nu e posibil? Am văzut într-un film.

— Excluzând amănuntul că nu văd niciun criminal autohton să meargă cu imaginaţia până într-acolo, notează că au plecat inopinat; cu o oră mai devreme nu ştiau nici ei înşişi că vor pleca. Cine să stea pe marginea drumului să-i aştepte ca să-i oprească şi să-i înece.

— Irina, Lucian nu e cumva cel care a înecat cu bere furnicile de

la rădăcina părului?

— Ba da, tată, n-am încercat eu să vă spun că locul acesta nu e bun?

— Miruna, îmi pare bine că pleci! Du-te şi fă-ţi bagajele.

— Am dispărut.

— Irina, te-ai gândit vreodată că eu aş dori s-o am pe Miruna lângă mine? Ţi-ai pus, măcar în treacăt, problema că deciziile tale unilaterale sunt de-un egoism feroce?

— Nu fi patetic, dragă. Din păcate, o poţi vedea la orice oră. Cât despre egoism, am altă părere: de ce ai avea tu dreptate cerându-mi mie să accept prezenţa unui copil al tău dintr-o căsnicie ratată?

— Bun, încă o discuţie încheiată ca de obicei.

— Ştii ce, Claudiu? Te rog să nu mă stresezi! Se ocupă turiştii cu asta, fii liniştit! Că dacă erai bărbat, ai fi avut un serviciu suficient de bănos ca să-ţi permiţi să mă ţii pe mine acasă, nu să mă faci sluga oricărui prost cu ceva bani. Tu însă nu mă mai iubeşti!

— Era o replică frumoasă într-o piesă de teatru: te iubesc şi lasă-mă dracului în pace!

— Sigur că da. Mă duc să pregătesc masa pentru domnii istorici. Tu relaxează-te.

Aşa stăteau lucrurile cu Claudiu: dacă făceai un singur compromis mititel, imediat el se pregătea de pasul următor, până te trezeai acceptând lucruri la care nici nu te gândiseşi; de la un simplu „ce-ar fi s-o luăm pe Miruna la noi ca să te ajute?", ajunseseră la probleme de succesiune şi coabitare! Fir-ar să fie! În bucătăria asta era mereu aer închis! De câte ori nu-i spusese lui Claudiu de-un ventilator… Degeaba. Iar ideea de a-i vedea în jurul mesei pe cei şase turişti îi evoca scoaterea unei măsele. Era vară şi până la urmă era firesc că pensiunea să fie plină, dar sperase măcar la câteva zile de respiro după plecarea rockerilor. Bătrâneii aceştia pensionaţi, a căror medie de vârstă depăşea sută, erau liniştiţi, nimic de zis, dar la masă aveau tot felul de pretenţii. Ar fi fost indicat să mănânce Andrei înainte, că până mestecau centenarii, murea de foame copilul.

— Andrei! Andreei!!

Treaba lui. Dacă umbla brambura prin livadă, n-avea decât să aştepte. Spera să mai aibă o faţă de masă călcată…

— Doamna Irina, am venit să vă spun la revedere.

— Miruna, în ciuda părerii pe care presupun că ţi-ai format-o, să

ştii că poţi să mai vii pe aici, chiar dacă nu vei sta prea mult.

— Am înţeles. Mi-am luat tabloul de pe hol. Deşi aş fi preferat să n-o faceţi, până la urmă îmi place băieţelul pe care l-aţi adăugat sub păr.

— Ce-am făcut?

— Tata a spus că dumneavoastră…

— Eu nu pictez. N-am asemenea talente.

— Tata nu, dumneavoastră nu, atunci cine?

— Pe Andrei l-ai întrebat?

— Nu ştiu unde este Andrei; l-am chemat să-mi iau rămas bun, dar nu e de găsit. Oricum, asta nu poate fi mâna lui. E pictat cu mare fineţe, aproape ca un colaj… Voiam să vă întreb ce vopsele aţi folosit de au efectul acesta.

— Miruna, te rog să mă scuzi, îmi vin bătrâneii la masă şi eu nu sunt gata. Dacă nu e totul perfect, comentează ca ieri, când un şniţel li s-a părut cam tare şi m-au întrebat dacă vaca respectivă nu cumva păscuse pe păşunile Indiei pe vremea când se scria Mahābhārata… Sunt istorici, ţi-am spus?

— Atunci rămâneţi cu bine, aveţi grijă…

— La revedere, Miruna.

Doamne, ce zi plină! Istoricii nu au măsura timpului. Au stat la masă două ore şi jumătate ţinând-o pe ea în stand-by fără milă. Şi pe deasupra, le-a plăcut atât de mult, încât şi-au mai făcut o programare pentru un weekend peste o lună. Dacă pensiunea lor avea să intre în circuitul turistic al caselor de ajutor reciproc ale pensionarilor, ea, Irina, era gata să declare cu mâna pe inimă că se va lăsa de meserie. Ce pretenţii poţi avea de la oameni ale căror diviziuni temporale erau evul, era, secolul?

Da' unde putea fi băiatul acela? Şi-a făcut prostul obicei de-a hoinări fără rost. Şi se plimba cu burta goală… A! Se făcuse cinci după-amiază. Întrecuse orice măsură! De data asta, avea să vadă el! I-auzi! S-a întors şi Claudiu de la oraş. Pune-te masă din nou!

— Irina, vezi că am mai luat două torturi de îngheţată. Pune-le repede în congelator. Am o ladă de bere; o duc în pivniţă toată sau îţi mai las şi sus câteva?

— Du-le jos, că domnii mei n-au liber de la neveste pentru băuturi… Cum pun mâna pe-o sticlă, ele încep un necrolog.

— Mda. Andrei?

— Sunt foarte supărată pe el! A plecat de dimineaţă şi nu s-a mai întors. N-a mâncat nimic pe ziua de azi. Va trebui să ai o discuţie serioasă cu el. Sper să nu mă contrazici când îl voi pedepsi.

— De pe partea mea, îl poţi pedepsi, dar explică-i şi de ce. Mă duc să-l strig din spatele casei; precis se joacă în pădure.

— Irina, băiatul nu este în pădure. Am găsit însă şepcuţa de soare şi săndăluţele lui la tulpina unui stejar. Sun-o pe tanti Lenuţa să vezi dacă nu cumva s-o fi dus pe la ea… Eu mă duc în grădină de vale să-l caut prin vecini. S-o fi jucat cu vreun copil şi-a uitat să mai vină.

— Andrei! Andrei!

De ce simţea un junghi rece în dreptul inimii? Sună la toate numerele de telefon pe care le ştia prin sat, deşi avea sentimentul indefinibil că o face în zadar. Apoi formă numărul de telefon al şefului de post. Somnoros, acesta îi promise că va trece pe la ei mai târziu, că nu trebuia să se alarmeze inutil, că probabil băiatul era la scăldat, la râu… Acolo dispăreau copiii din zonă vara… Puse receptorul în furcă exact în momentul când intră Claudiu.

— Irina, telefonează la poliţie!

— Tocmai cu şeful de post am vorbit. Zice să stăm liniştiţi, că precis e la baie, la Topolog. Atunci de ce simt eu că mi-e rău?

— Lasă-l dracu’ de tâmpit! Sun la 112.

— Ce ţi-au spus?

— Au luat notă.

— Claudiu, mi-e atât de frică! El n-a făcut niciodată aşa ceva. Ştii că ţi-am şi spus că-mi place pentru că era responsabil?

— Mă mai duc o dată în pădure. Poate s-o fi dus înspre Grui, pe la fântâniţă…

— Doamne! Vreau să vin şi eu, dar n-are cine le da de mâncare boşorogilor. Bine că pleacă mâine!

— A venit o maşină!

— Poate l-a adus cineva.

— Bună seara, la dumneavoastră! Şi? A apărut boţogaşul ăla de băiat?

— Domnu’ şef, mă bucur că, în sfârşit, v-aţi hotărât să veniţi.

— Haideţi, doamnă, că nu ierea căzu să daţi alarmă la 112… Eu ziceam să mai aşteptăm să vedem dacă n-o apărea… ştiţi cum sunt băieţii… pe căldura asta s-o fi dus la râu cu alţi hăndrălăi.

— Domnu’ Ghiorsilă, poate nu ştiţi, dar în cazul dispariţiei

copiilor, primele ore sunt hotărâtoare; nu se aşteaptă ca în situaţia adulţilor.

— Gata, păi eu ce ziceam? Ietă, chemai nişte voluntari de la bar să-ncepem căutările. Da, dacă se întunericeşte prea tare, lăsăm pe mâine dimineaţă, că e meci şi oamenii se duce pe la casele cui le are… he, he.

— Domnule, dumitale îţi arde de râs? Duhneşti a bere în timpul programului şi…

— Ascultă, doamnă, măsoară-ţi vorbele, că de nu îţi dau un advertisment, auzi? Nu le căzu să-nveţi dumneata organele ce tre' să facă. Imediat vă scriu un proces verbal dă constatare… un mi-o fi picsu?

— Dă-te-ncolo de beţiv ordinar cu pixu mamii tale! Mie mi-a dispărut băiatul şi tu îţi cauţi pixu!

— Ascultă, dom'le… pentru injurie…

— Irina, am plecat. Uite că mai vin nişte băieţi. Periem toată pădurea cât mai avem lumină.

— Nici nu-mi vine să vă dau ziua bună, doamna Irina, când vă văz aşa de amărâtă. Că numa ăl de Sus o şti câte lacrimi vărsaraţi până amu de-aţi albit şi la păr!

— Ce să fac, Mărioaro, nu mă pot împăca fără Andrei.

— Cât să fie de când a dispărut?

— Au trecut două săptămâni.

— Tare greu vă este! C-o venit răul aşa neaşteptat, întocmai ca la noi când o murit maica mea, Dumnezeu s-o pomenească. De-o omorât-o Leana surdo-mută.

— E greu, Mărioară, atât de greu, că eu nu mai pot îndura. Îmi amintesc cum vorbea cu mine, cum zicea c-o să se facă om de ştiinţă când va fi mare… Îi cumpărasem un microscop… îl ţineam ascuns ca să i-l dau de ziua lui… Acum cine ştie cine mi-l chinuieşte, cine-şi bate joc de sufleţelul lui… Că de l-aş găsi pe omul care mi l-a luat, i-aş scoate ochii cu un cui înroşit în foc; i-aş…

— Irinucă, fata mea, nu vorbi, mamă, cu păcat. Poate e voia Domnului.

— Dacă Dumnezeu vrea să sufere copilul meu nevinovat, atunci…

— Taci! Taci! Nu huli, că Dumnezeu e singura ta nădejde. Da' unde e domnu' Claudiu?

— S-a dus la oraş să lipească afişe pe stâlpi. Poate l-a văzut cineva pe puiul meu.

— Nu mai plânge, că mori. Zici c-aţi căutat peste tot?

— Peste tot. E dat în urmărire.

— De, mamă, vi s-a spus că nu e bun locu', n-aţi vrut să ascultaţi.

— Nu începe şi dumneata Mărioaro, cu poveştile nebunei ăleia de Miruna. C-a venit şi-şi dădea ochii peste cap pe aicea ca să-l impresioneze pe bărbatu-meu că vezi Doamne, ce mult îşi iubeşte ea frăţiorul! Am dat-o afară în şuturi pe mătrăguna naibii, că am auzit-o eu odată când îi spunea lui Andrei tot felul de prostii despre un ştiu ce zeiţă. Acum venise că e dracu' ştie ce lângă părul din curte, că acolo a simţit ea o energie, că de-aia a apărut imaginea lui Andrei în tablou…

— Gata, gata, doamnă dragă. Nu vă mai inervaţi. Eu ziceam să vă spui ceva, da' nu ştiu de nu vă fac mai mult rău…

— Zi!

— De ce nu încercaţi să vorbiţi cu baba Mitra?

— Cu ce mă poate ajuta o babă?

— A uitat-o Dumnezeu, doamna Irina. E afară din timpul iei, că aşa mai glumeşte ăl de Sus. Da' e văzătoare cu duhu, află lucrurile cele pierdute şi ştie înainte ce-a să fie.

— Prostii.

— O fi cum zici dumneata, da' ea l-o găsi pe Ionuţ al Oacăi mort în puţ şi ştie gându omului măcar că n-o mai ieşit din curte de cincizeci de ani. Poate te îndrumă încotro s-o iei după copilu' matale. Sau poate nu crezi… Noi aici ştim de farmece şi descântece şi ştim a ne feri de rău, cât de cât, că puterea răului e mare, iar noi fiinţe slabe… Ehe! Dac-ai fi auzit tălică de Licuricioaia! Fermecătoare ca ea nu mai găseai.

— Merg, Mărioaro, merg şi-n iad pentru băiatul meu. Du-mă la babă.

Articol XXXI.

PROPRIETATE CU CASĂ ŞI PĂDURE

Publicat Oct, 2008

Ia să vedem: era totul în regulă? Masa aranjată cu două tacâmuri, vază de flori amplasată pe pata de vin care n-a ieşit la spălat, farfuriile din setul de zestre al nevestei – Dumnezeu s-o ierte – sfeşnicul de argint lustruit cu lumânarea aprinsă, numai de n-ar mai întârzia Mioara că se arde toată, şerveţelele, da, şerveţelele şi sub şerveţelul ei… casetuţa de pluş roşu în care îi oferă cerceii cu

diamante.

Violeta va face scandal, desigur, dar îşi asumase orice riscuri. Unde scrie că trebuie să laşi totul copiilor? îi va spune că i-a amanetat astă-iarnă ca să plătească întreţinerea şi n-a mai avut bani la timp ca să-i recupereze. Erau cerceii defunctei, ca şi celelalte bijuterii, dar asta nu presupune că Adrian şi Violetă le moştenesc pur şi simplu. În fond, el se chinuise cu nevastă-sa şapte ani de zile cât a stat paralizată. Acum vrea şi el să se bucure de viaţă. Îi vor face scandal şi cu apartamentul. Numai că s-au trezit prea târziu. Nu doar că e vândut bine-merci, dar banii obţinuţi şi-au şi găsit destinaţia. Poate aşa va reuşi s-o înduplece pe Mioara… Mititica de ea, era o mamă devotată, dorea să-şi ajute fata măritată cu un individ cam băutor de spirtoase şi băiatul care trebuia să-şi plătească restanţele, că-n ziua de azi te pică la examen doar ca să mai plăteşti o dată. Ei, dacă-i oferă el sumele necesare… Poate va accepta în sfârşit să se mărite cu el. Fostul ei soţ s-a recăsătorit, nu mai are ce aştepta de la el. O va face doamna Mandrea! Oho, dac-ar şti ea ce rezonanţă istorică are numele ăsta… Şi când o s-o ducă şi la ţară… Aoleu! Apa de gură! Şi şampania! Uitase să bage şampania la frigider. Nu putea să creadă că are asemenea emoţii!

Parc-ar fi de douăzeci de ani! Hm, dar dacă se uită bine, nu arată rău deloc! E un bărbat încă verde, cu spatele drept, înalt şi falnic. Nu se cunoaşte că asta-i o proteză; dinţii strălucesc. Cine poate spune cu mâna pe inimă că-i dă şaptezeci de ani? Se vede, bineînţeles, că e mai în vârstă decât Mioara, aşa cât să se simtă ea protejată, dar nicidecum nu sunt ridicoli, Adrian, când a spus treaba aia, era plin de venin.

Bun, şampania e la rece, fripturica e la cald, în cuptor, de ce întârzie Mioriţa lui?

Ha! Ăştia sunt paşii ei, îi cunoaşte picioruşul micuţ dintr-o mie.

— Intră, păsărelu' meu, bine-ai venit!

— Ia uite la el, ce s-a mai împopoţonat! Cu ce ocazie?

— Nu mă săruţi, mieluşeaua mea?

— Hai, vino să te pup, că mi-a fost dor de tine, măcar că nu meriţi.

— Ba da, merit. Nu mai am răbdare, îţi spun vestea cea bună. He, he, ai făcut ochii mari!

— Păi cine ştie ce ţi-a mai trecut prin cap! Ca atunci când ai luat bilete la băi cu toţi boşorogii, de parcă eu am chef să mă întind pe prosop lângă babele alea descărnate!

— Nu, scumpa mea, nu. E o veste mare.

— Atunci zi odată că-mi dai palpitaţii la inimă!

— Am vândut apartamentu'!

— Vai de mine, Iulică, te-o fi păcălit careva!

— Măi Mioaro, asta e părerea ta de mine?

— Nu, da' Violetă şi Adrian de mult timp au de gând să-ţi ceară partea lor de moştenire după mamă şi mi-e să nu te fi silit să vinzi în pierdere.

— Stai liniştită, păsărico, eu sunt mai deştept ca ei. Nici nu ştiu că am vândut. Nici nu visează că am cumpăr…

— Ce-ai făcut?

— Nu aşa am vrut să-ţi comunic. Hai să desfacem şampania, mai am o surpriză. Rămâi aici peste noapte, da?

— Nu ştiu. I-am promis fie-mii că stau cu a mică.

— A! A pocnit ca la sărbătoare! Ţine cupa repede!

— Fii atent, Iulică! Mi-ai pătat fusta nouă.

— Şampania nu pătează!

— Dă şervetu. Ce naiba ai pus aici? Vezi c-a căzut ceva pe jos.

— Mioara, te rog să primeşti din partea mea, odată cu sentimentele mele cele mai profunde şi pe deplin sincere, această mică atenţie.

— Mama mia, da' mult vorbeşti şi nici n-ai apucat să bei! Ce-i în cutie?

— Deschide-o.

— A, sunt nişte cercei. Aur, nu?

— Vai de mine, n-aş îndrăzni să-ţi ofer tinichele. Sunt cercei de aur cu diamante; priveşte montura, azi nu se mai lucrează aşa.

— Ai, mă! Sunt faini, l-am rugat şi eu pe Nini să-mi aducă o pereche din Turcia… Şi mai ai şi alte lucruşoare de-astea?

— Dacă regina inimii mele doreşte sunt gata să-i aduc orice.

— M-ai dat cu roţile-n sus, ce să spun! Regina inimii!

— Da Mioara, sufleţelul meu, tu eşti tot ce mai am pe lume şi de aceea doresc să…

— Da' nu mai pui nimic pe lângă beutură? O sărăţea, ceva?

— Cum să nu! Am uitat, iartă-mă. Aduc friptura. Trebuia să bem şampania la sfârşit, cu pişcoturi, numai că am dorit să fie un moment festiv…

— Lasă, că tai eu carnea, cine ştie ce boacănă mai faci.

— Mioara, înainte să ne aşezăm, vreau să-mi spui dacă te-ai mai gândit şi ai luat o hotărâre, dat fiind că sentimentele mele pentru tine…

— Vrei să mă mărit cu tine, hm? Păi e nevoie de bani pentru asta, scumpule. Eu am greutăţi cu copiii, că ştii şi tu… aşa că deocamdată…

— Nu pomeni de bani! N-am să las un lucru derizoriu să stea în calea fericirii noastre. Cu banii se rezolvă.

— Da, dar nu e vorba doar de bani de nuntă. Lili a mea nu face faţă cu nebunu' ei, că bea de stinge, găsi-l-ar boalele; Bebiţă vrea să-şi ia şi el permisu'…

— Încă n-are maşină.

— Lasă, că maşina vine şi ea că e băiat de băiat şi face bani. Apoi datoria mea este să-l ajut; că nu pot fi fericită până nu-l ştiu şi pe el căpătuit…

— Da, dar trebuie să te mai gândeşti şi la tine.

— Tu poţi să te gândeşti numai la tine că copiii tăi e sănătoşi la casele lor fiecare, aranjaţi şi cu de toate. Bebiţă al meu se luptă să termine şi el anu' întâi de doi ani, c-a prins ciudă pe el un profesor şi-l pică mereu, ba l-a vorbit de rău şi la alţii, de l-au luat la ochi şi-i dă numa note mici. Din cauza asta n-a putut să înveţe nici pentru permis de l-a picat de patru ori; cum să nu-l lase moralu pe bietu' băiat? Da' am auzit eu de unii din Piteşti care-ţi dă permis într-o săptămână. Ăia-s oameni corecţi, da trebuie şi tu să fii finuţ, mă înţelegi… Aşa că dacă fac socoteală cu restanţele şi cu permisu, mă apucă ameţeala! De nuntă-mi arde mie? Eu sunt femeie amărâtă, nu-mi vine să visez.

— Păi dacă problemele de care spui s-ar rezolva, ai vrea să te căsătoreşti cu mine?

— Sigur că da, iubiricelu meu! Da' cum să facem?

— Mioara, te rog să n-o iei ca pe un afront, ca pe o jignire adusă virtuţii tale. Uite ce îţi propun: dă-mi voie să te ajut eu cu sumele de care ai nevoie.

— Vai, crezi că poţi? Cât ai luat pe apartament?

— Am primit suficient ca să rezolvăm totul.

— Stai! Tu unde vei locui? Cât te mai lasă aici?

— Noi. Noi vom locui… surpriză!

— Zi odată, că mă inervezi!

— Ţi-am povestit că ai mei se trag din neamu' lui Mândrea, boierul. M-am dus în comună şi am cerut să mi se retrocedeze

proprietăţile preluate în mod abuziv de statul comunist. Din păcate, actele cele mai multe s-au pierdut. N-am putut să fac dovada pentru tot pământul, martorii care îşi aduceau aminte au cam murit între timp. Dar primarul a fost cumsecade şi mi-a dat la schimb teren în suprafaţă de douăzeci şi cinci de hectare. Conacul n-aveam cum să-l mai obţin, că e muzeu şi s-a investit mult în el. Însă mi s-a propus o variantă pe care am acceptat-o: primăria ne cedează o casă nouă, situată la marginea pădurii.

— Nu-nţeleg de ce nu ceri conacul. E mare?

— Scumpa mea, asta ar însemna procese peste procese, iar afacerea ar trena ani de zile; lasă cum zic eu şi-o să vezi că vei fi mulţumită. Am văzut casa. Are trei camere, baie, bucătărie şi un balcon închis. E suficient pentru noi. Şi gândeşte-te că-n felul ăsta ne rămân banii.

— Ştiu şi eu… E locuinţă socială? Cum de are primăria aşa fleoşc! o casă?

— Habar n-am. A zis ceva primarul… că au cumpărat-o de la moştenitorul ultimului proprietar ca să facă în ea casă de oaspeţi… n-am înţeles prea bine, dar nu mai e locuită de doi ani.

— Deci nu e nouă.

— Ştii ce? Ai s-o vezi. Te vei simţi o adevărată cucoană când vei locui pe dealul acela care domină tot satul, înconjurată de grădină, livadă şi pădure, toate ale tale.

— Bine, bine, aşa să fie.

— A! Înseamnă că ai răspuns cu „da” cererii mele? Vrei să fii soţia mea?

— Da, vreau, mai ales că tu eşti deosebit de toţi bărbaţii şi eşti generos că mă ajuţi şi pe mine.

— Nu, nu e ajutor. Efectiv doresc să te fac fericită. Uite ce bine-ţi stau cerceii!

— Draga mea, vino şi stai pe bancheta din spate cu mine; aici e locul de onoare.

— Lasă-mă Iulică, că văd mai bine din faţă şi mai schimb şi eu o vorbă cu Genu că nu ne-am mai văzut de mult.

N-avea ce face. La insistenţele Mioarei cumpărase un Ford; până la urmă era mulţumit de asta, dar ar fi fost şi mai fericit dacă l-ar fi putut conduce chiar el. Mioara însă nici nu vrusese să audă. Ce! La vârsta lui să conducă! Să pună în pericol viaţa lor… Era ceva nou şi nu

prea măgulitor în tonul ei. Niciodată nu-i mai spusese că e bătrân; dimpotrivă. Şi în loc să-şi ia şi ea carnetu la Piteşti împreună cu Bebiţă, că tot se deplasaseră până acolo, preferase să angajeze „un vechi prieten" care acceptase rolul de şofer. Nu prea înţelegea de ce trebuie plătit, dacă e un vechi prieten. În fine. Omul părea de bună credinţă, fiindcă se ocupa şi de partea mecanică. Una peste alta, maşina cheltuia destul de mult. Consumul era departe de a fi atât de mic pe cât se spunea în cartea tehnică…

Toate astea păleau însă pe lângă bucuria şi împlinirea pe care o simţea ducând-o acasă pe Mioara. Doamna Mandrea! Satul avea s-o respecte şi s-o preţuiască, iar el o va impune ca pe continuatoarea spiţei lor de boieri.

— I-auzi, mă Iulică, ce zice şoferu' nostru: că pe drumurile astea desfundate ne trebuia un jep.

— Vrei să spui o maşină de teren? Da, n-ar fi fost rău, numai că sunt scumpe tare.

Priveşte, draga mea, în dreapta este biserica, iar un pic mai sus e vechiul conac.

Apare imediat şi casa noastră, e pe prima uliţă ce urcă în sus de la troiţă.

— Aoleu, domnu' Iulică, în ce fundătură aţi adus-o pe doamna!

— Nu-ţi face griji, domnu' Eugen, că aducem cu noi confortul şi civilizaţia, iar Mioara va fi mai doamnă decât multe de la oraş. N-are decât să se plimbe pe moşie şi să supravegheze muncitorii, asta când vom fi acasă, că-n rest vom petrece mai mult prin staţiuni.

— Ştii ce Iulică? Nu-mi face tu mie programu, te rog adu-ţi aminte ce ne-am înţeles. Că acuma, nu-nseamnă că dacă sunt nevastă-ta, fac tot ce zici. E clar?

— Stai, scumpa mea, nu te ambală. Vei face ce vrei, bineînţeles, eu doar credeam…

— E, nu mai crede nimic. Aia-i casa?

— Da. Îţi place, sufleţelule?

— Pe din afară n-arată rău, da' ce-o fi înuntru?

— E bine, e curat, că mi-a promis domnu' primar că trimite nişte ziliere s-o mături. Tu, Mioriţa mea, mai trebuie să decizi ce mobilă cumpărăm.

— Văd că nu mai sunt alte case în jur. M-aş plictisi să stau aici toată ziua. Hai, Genule, trage maşina mai aproape, că ne murdărim pe

pantofi. Scoate cheile, Iulică!

— Doamnă Mândrea, binevoiţi să vă luaţi în stăpânire proprietatea. Iubita mea, ar trebui să te trec pragul în braţe…

— Măi omule, lasă şi tu măcar odată gargara. Râde Genu de noi.

— Am spus ceva rău? De ce nu eşti mai blajină, Mioara?

— Intră, dragă, şi mai scuteşte-mă. Am venit să vedem casă, iar tu te porţi ca un motan în călduri. Fă bine şi nu te mai bosumfla. Uite, în colţul acela mi se pare că e tencuiala un pic căzută. Ce zici, Genule, ce părere ai?

— Nu e rău. Se vede că e casă nouă. Nici foarte mare, da' nici mică.

— Gata, Iulică? Ai reuşit să găseşti cheia? Hai să intrăm. Pfui! Ce aer închis!

— Doamna Mioara, casa n-arată rău, numa că e-n pustietatea asta… Holu' e mare, e cu gresie, prin camere văd că e parchet, pe balcon e termopane… merge.

— Bine că-ţi place dumitale, domnu' Eugen, că stăpâna e nemulţumită.

— Grozavă curăţenie au făcut zilierele primăriei! Uită-te şi tu: parchetu are pete, nu e văruit, iar asta… cred că e baia, nu? Mucegai în floare! Mi se pare mie Iulică mamă, că desfacem patu de campanie din portbagaj şi rămâi aicea să faci curat până viu eu cu mobilă.

— Scumpita mea, dar n-am de nici unele.

— Noroc că m-am gândit eu din timp. Genule, adu ălea două sacoşe din spate.

Ţi-am pus pijamale, haine de lucru, o pătură şi nişte mâncare. Ia uite, ai şi două beri. În sacoşa astălaltă e cârpe, detergenţi, perii şi terpinol. Aia e soluţia de spălat geamuri. În pungă e văr, vezi să nu se verse! Genule, ai uitat găleata şi trafaletele.

— Da' văd că te-ai gândit la toate.

— Vezi ce nevestică bună ţi-ai luat? Hai, dezbracă-te şi instalează-te să văd că e totul bine ca să pot pleca liniştită.

— Păi tu te descurci singură la oraş cu mobilă?

— Mă ajută Bebiţă, e şi Eugen, nu-mi purta mie de grijă.

— Nici n-ai văzut toată casa.

— Chiar aşa! Unde-i bucătăria? Şi uşile astea închise…

— Bucătăria e la parter, către livadă. Uşa aceea dă spre dormitorul mare, iar cealaltă spre sufragerie.

— Da' ce naiba are de nu se deschide? Haide, Genule, pune umăru, că e-nţepenită. Aoleu! Mama mea, ce e aicea, vino Iulică să vezi pe necuratu.

— Sper că nu chiar pe… extraordinar… de când sunt n-am văzut atâţia fluturi la un loc.

— Nu sunt fluturi, dragă, e molii, uită-te bine. Cum dracu' scăpăm de ele? Deschideţi un geam, să se aerisească. Iulică, când mă întorc să nu le mai găsesc. Faci ce-oi şti, le afumi, ceri naftalină prin vecini, e treaba ta. Eu nu şed în casă cu insecte. Hai să vedem şi bucătăria, că cine ştie ce-o mai fi şi acolo.

— Uite cheia de jos.

— Doamna Mioara, e cam naşpa cu bucătăria la parter; păi trebuie să ocoliţi pe afară de câte ori vreţi să staţi la masă. Dacă plouă, aproape că te lipseşti!

— Ei, asta da! Bucătăria îmi place. Mă auzi, Iulică? E mare, nu ca la bloc. Are gresie, faianţă şi geamu ăsta imens bagă lumină, nu glumă. Da-n colţul ăla o fi fost sobă sau ce naiba, de n-au pus gresie?

— Ietă, doamna Mioara, e trapa de la beci.

— Beci? Primarul nu mi-a spus că ar fi şi beci la casă.

— Să vedem. Genule, coboară tu primu'. De unde s-o fi aprinzând lumina? A! Bravo, Iulică, fii şi tu folositor. Ai ars becu. Şi nici măcar nu e ăla întrerupătoru. De-aci se-aprinde jos, vezi? Putem coborî, Genule?

— Haide, cucoană! Grijă la scăriţă că e cam abruptă. E loc de depozitare aicea, să luaţi marfă câtă vreţi, că ziceaţi că n-aveţi unde…

— Ia uite dom'le ce pivniţă şi-au tras ăştia! Ce de rafturi! Ce zici, Iulică, cramă sau ce-o fi fost aci?

— Nu ştiu ce puteau ţine, că e peste mână să vii până jos. Despre ce mărfuri ziceaţi?

— Ei, ce! ziceam să iau marfă de la Metro şi s-o vând la piaţă, să mai câştig şi eu… Mă mai ajută şi Genu, că nici el n-are serviciu.

— Dar dragă mea, n-o să te mai pretezi la astfel de activităţi… Acum ai şi tu alt statut social… Vei fi în fruntea comunei…

— Lasă-mă omule, că nu e ruşine să munceşti! Boierii ăia au fost nişte putori, nu făcea nimica, aveau sclavi, c-am citit şi eu. Munca nobilează pe om, deci nu te opune pornirilor mele.

— Doamnă, ştii la ce mă gândii? În beciu ăsta ar merge grozav o ciupercărie; e cald, nu e nevoie de lumină, da' trebuie investiţie, că

ăla… cum îi zice… na! Sămânţa din care creşte ciupercile…

— Spori, domnu' Eugen, dar mai degrabă în crescătorie se foloseşte micelium.

— Aşa, tataie! Scuzaţi, vreau să zic domnu' Mândrea, aşa îi zice. Micelumu e scump, că ştiu de la cineva care se ocupă. Da' se câştigă bani buni; să mergeţi la supermarket să vedeţi cât costă un kil de ciuperci.

— E muncă multă, sunt şi riscuri, nu ne ocupăm noi cu afaceri de acestea.

— Ba de ce nu? Măi Iulică, aşa se face banii în ziua de azi, he, he, ce ştii tu! Da, o să mai discutăm, Genule, e interesant. Gata! Am văzut tot, noi plecăm, Iulică. Vezi ai grijă să termini, că-n două, trei zile vin cu mobilă. De la tine din apartament iau numa ce-mi place, iar restul o duc la Lili să-şi mai completeze şi ea, că are o cameră goală… Nu spuneai că ai şi tu nevoie, Genule?

— Mioara, îngeraşul meu, în casă mai sunt şi lucruri de valoare, altele cu încărcătură sentimentală, totuşi n-ar fi mai bine să vin şi eu să te ajut să le selectezi?

— Ştiu c-ai vrea să scapi de-acilea, da' n-am ce-ţi face. Rămâi la cureţenie dacă n-ai fost în stare să te impui în faţa primarului. Atenţie la scări! Genule, întoarce maşina. Iulică, dacă e probleme, mă suni pe mobil. Da' nu fără motiv.

— O să-mi fie dor de tine.

— Şi mie. Hai pa!

— La revedere, sărut-mâna, iubita mea!

Ce femeie voluntară! Şi descurcăreaţă… necazurile au învăţat-o, că poliţistu' de bărbatu-său dădea prea rar pe acasă; pe-urmă, a părăsit-o pentru alta. Cum a putut să lase o astfel de femeie? Eh, dac-ar fi fost şi el mai tânăr, ce avere ar fi strâns cu ea! Şi ce s-ar mai fi distrat! Acum, despre morţi numai de bine, dar defuncta, nevastă-sa, era prea sobră; cultă, nimic de zis, de familie, adevărat, însă prea părea nefericită tot timpul. Iar ultimii ani, cu ea paralizată la pat, au fost un coşmar! Din ce s-o fi supărat aşa de rău, încât să facă un atac cerebral?

Fiu-său, Adrian, suferea de complexul lui Oedip: dintotdeauna vrusese să-şi omoare tatăl; sau, cel puţin, să-l minimalizeze. De-aceea a fost în stare să susţină că maică-sa suferise atacul când a auzit că el a lipsit trei zile de acasă nu pentru că ar fi fost în delegaţie, ci pentru că era la o petrecere organizată de subalterni de ziua lui… Acesta nu era

un motiv ca să paralizezi. Fusese la petrecerea aceea, da, a fost şi secretara directorului adjunct… însă nu se întâmplase nimic. Astea erau legături pasagere. Biata Eliza! N-avusese niciodată prea multă imaginaţie. Pe când Mioara… O adevărată leoaică, domnule, ceva de speriat!

Aşa… acum era gata echipat, se putea apuca de lucru. Întâi trebuia să scape de molii. Într-adevăr, mai ieşiseră din ele pe geam. Dar tot mai erau foarte multe. O lumânare aprinsă? N-avea lumânare. Să-nceapă din altă cameră. Na! S-a ars şi becul din sufragerie. Mai bine spală geamurile mâine de dimineaţă. De fapt, nu ar fi mai indicat să văruiască întâi? Poftim! Ceva tot îi scăpase şi Mioarei. O scară; de unde ia el o scară? I se păruse sau a văzut un scaun în dormitor? Aha! Iată scaunul. Dar ce atârnă aici? Nu se poate! O pereche de cătuşe! Hai că asta-i bună. Când o să-i povestească primarului… Cine să le fi uitat?

— Domnu' Mândrea! Alo! E cineva?

— Da, poftește înăuntru care eşti acolo.

— Domnu' Mândrea, vă rog eu, veniţi un pic.

— Ia uite comedie! Care eşti şi nu vrei să intri?

— Bună ziua! Vă salut cu tot respectul. Vă mai amintiţi de mine?

— He, he, tu trebuie să fii Vasile!

— Eu sunt, boierule. Da' ce vă aduce la noi?

— M-am mutat în satul meu de suflet, vatra spirituală a neamului meu.

— Să trăiţi, să vă bucuraţi, da' eu ziceam ce faceţi în casa asta?

— Am donat conacul strămoşesc primăriei, ca să-şi păstreze destinaţia de muzeu, iar eu am luat în schimb această căsuţă.

— De, conaşule, taman pe-asta?

— E mai mică, evident, însă uneori trebuie să mai sacrificăm interesul personal pentru binele comunităţii. Măi Vasile, aş avea nevoie de-o scară.

— Se face! V-o aduc imediat! La ce vă trebuie?

— Trebuie văruite camerele, e cam prăfuit.

— Şi zugravu de ce n-a venit cu scara lui?

— Eu zugrăvesc, Vasile; puţină mişcare nu strică.

— Cum doriţi, eu mă gândeam să vă ajut.

— Asta-i altceva! Mi-ar plăcea să mai vorbesc cu cineva.

— Ehe, domnu' Mândrea, e grea singurătatea şi văduvia e grea. Că acuma ştiu şi eu cum îi să n-ai muiere.

— Cum aşa? Parcă o ţineai pe Ana a lui Tarcău.

— Anişoara, c-aşa-i ziceam. Până anu' trecut, conaşule, până anu' trecut. O fi ruşine, dă-mi tot vine să plâng. Noroc cu Mărioara, fie-mea, că are grijă de mine şi nu mă lasă.

— Să nu te încrezi prea mult în copii. Sunt mânaţi de interese materiale, uită cât ne-am chinuit să-i creştem. Şi ce-a păţit Anişoara? Că sunteţi mai tineri ca mine.

— O lovit-o Leana cu sapa în cap.

— Care Leana?

— A lu' Broscaru, surdo-mută, hai c-o ştiţi. Erau la sapă la Melente mai multe muieri şi dracu' le ştie ce vorbeau, că numa odată sare nebuna şi-i dă femeii mele cu latu sapii în moalele capului. O murit pe loc. Acuma ce să-i faci? Prinde orbu, scoate-i ochii! Că Leana e nebună cu dungă pe buletin.

— Condoleanţele mele, Vasile. O regret din tot sufletul. Dar dă-mi voie să-ţi spun ceva aşa că de la inimă la inimă: refă-ţi viaţa. Nu te chinui. Uite, eu m-am recăsătorit şi sunt foarte fericit. Parcă-aş fi mai tânăr cu treizeci de ani. Nu lua în seamă opinia lumii şi mai ales a odraslelor, care ar vrea să scape de noi ca să ne moştenească.

— Să vă fie de bine, să trăiţi mulţi ani! Şi unde e doamna?

— A, doamna mea e femeie de afaceri. Scoate bani din piatră seacă. Noi n-o ducem prost, îţi dai seama, dar ea o face din pasiune. A rămas la oraş să încheie nişte angajamente. Va veni peste câteva zile şi atunci te voi prezenta.

— Păi să mă iertaţi că îndrăznesc, da' la vârsta dumneaei mai poate învârti afaceri?

— Ce vârstă, Vasile, ce vârstă? Doamna Mioara are patruzeci şi cinci de ani.

— Aoleo! Da' ştiu că sunteţi curajos, boierule!

— Ce vrei să spui? Hai, fugi după scară, că se face târziu.

Fenomenal! Chiar dispăruseră toate moliile? E miraculos ce poate să facă un geam deschis! Nu şi pentru el, însă. Îl cam trăsese curentul. Sau junghiul se datora nopţilor petrecute pe patul de campanie? Ar fi fost minunată o cafea, dar Mioara uitase să-i pună. Va începe ziua ca un băiat rău, cu o duşcă de ţuică din sticla adusă de Vasile. Noroc cu Vasile! Se dovedise un ajutor nepreţuit. Datorită lui putea s-o sune pe mieluţa lui, să-i comunice că a terminat. Ferestrele păreau cam înceţoşate, însă fără oţet, n-avea cum să le limpezească. Şi

cu toate acestea, ce peisaj minunat oferea valea Topologului! În luncă, jos, casele aveau dimensiunea unor cutii de chibrituri, iar un atelaj trezit de dimineaţă nu era mai mare decât o jucărioară de copil. Până la urmă această frumuseţe o va cuceri şi pe Mioara. Dar ce vede? Camionul acela urcă pe drumeagul ce duce spre casa lor. Ce coincidenţă! Tocmai când se gândea la ea… Vine! Iubita lui vine acasă. Repede! Să strângă patul şi să dosească ţuica. Deja maşina e în curte.

— Mioara, păpuşa mea, bine-ai venit!

— Calmează-te, dragă, că ne vede oamenii. Te guduri ca un căţel.

— Nu mă săruţi? Mi-a fost aşa de dor de tine!

— Mai spală-te pe dinţi dacă vrei de-astea. Hei, băieţi, începem cum v-am spus; întâi mobilă de bucătărie, pe care o căraţi acolo jos. Genule, du-te tu înainte, că ştii locu'.

— Mioară, să iei trusa de scule din cabină. Vezi să nu deşerţi sacii de rumeguş, că se sprijineau pe uşă.

— Iubito, de ce-i permiţi să te tutuiască?

— Ei, asta-i! Suntem de-o vârstă, ce-ai vrea? Toată ziua doamnă-n sus şi doamnă-n jos? Nu e toţi demodaţi ca tine, cu pălărie, cravată şi politeţuri fără rost.

— Dacă nu te deranjează, eu n-am nimic împotrivă. Dar aceasta nu e mobilă veche?

— Nu e veche, are numa trei ani. E mobila lui Lili, na. Nu te umfla. Că ei sunt tineri şi au nevoie de schimbări.

— Nu pricep. Ea a rămas cu casa goală?

— Mă, da' prost eşti! I-am cumpărat altă mobilă; cum era s-o las cu casa goală.

— Din banii mei?

— Banii mei! Banii noştri. Nu mai fi aşa de egoist, mai gândeşte-te şi la copii.

— Bine, bine îngeraşule! Întrebam şi eu numai într-o doară. Mă bucur c-o ajuţi pe Lili. Când am văzut cu ce camion vii, mi-am zis că eşti o foarte bună organizatoare; în ce alt vehicul ar fi încăput toate cărţile din biblioteca noastră?

— Pe dracu' cărţi! Crezi că mai aduceam terfeloagele alea încoace?

— Mioara…

— Nu-mi face scene, că n-am chef acum. Ai zis că mă laşi să aranjez casa cum îmi place. Ei, mie nu-mi place cu hârţogăria aia plină

de praf în casă. Punct.

— Atunci aş putea să le duc la Violeta, ca să nu te mai încurce…

— Nu mai duci nimica. E la Lili în beciul blocului, iar Bebiţă încarcă un portbagaj de cărţi în fiecare marţi şi le vinde la târg. Ţi-am spus că e băiat descurcăreţ. Le întinde pe botul fordului şi le dă după mărime: alea mai groase cincizeci de mii, iar alea mai subţirele treizeci de mii. Că se plimbă destui nebuni prin târg care să le cumpere. A zis: „Mămico, îmi plătesc singur restanţele".

— Mioara, nu înţelegi. Erau cărţi de mare valoare. Erau şi ediţii princeps. Cărţi rare, valorează o avere.

— Valorează pe naiba! Zgârcitule! Ţi-e ciudă că face şi Bebiţă un ban. Aşa, dă-i drumu' şi boceşte, fă-te de râs faţă de muncitori.

— Tablourile le-ai luat, da?

— Tablourile sunt la Lili în bucătărie. Erau prea întunecate pentru gusturile mele. Da' ea a zis să i le dau ei că se asortează cu mobilă maro pe care i-am cumpărat-o. Ăla cu strămoaşă-ta, Zoe, l-a pus gineri-miu în dormitor, deşi nu mă duce capu' ce-o văzut la ea, că era ca o paţachină.

— Tablourile cele mici sunt un Piliuţă şi un Baba. Costă cât o viaţă de om.

— Las că are Lili grijă. Ţie la ce-ţi mai trebuiau? Şi nu te mai ţine de inimă că nu impresionezi pe nimeni!

— Mioară! Hai, fată, cu trusa aia de scule, că trebe să scoatem uşa!

— Alo! Ilie, tu eşti? Bună. Aici tata socru. Poţi să mi-o dai pe Violeta la aparat? Să trăieşti, fata mea. Ei, nu, că nu te-am uitat nicio clipă… doar că am fost teribil de ocupat… Da, da. Nu te supăra, eu nu mai puteam plăti întreţinerea la bloc şi plus de asta mi-era dor să locuiesc la ţară, ca în copilărie. Banii? N-au fost chiar aşa de mulţi cum crezi. Piaţa imobiliară a scăzut… Ştiu, tată, ştiu, dar am şi eu nevoi… eu din ce să trăiesc? Să merg la colţul străzii să cer milă? Nu exagerez, pensia mea nu era enormă cum spui… Ce mai faci azi cu douăzeci de milioane? Doream să vă invit pe la mine… Mioara nu e o femeie atât de rea pe cât insinuezi… E adevărat că se omoară cu munca, e gospodină, ştii… dar nu o laud… poftim? Ai cumpărat-o din piaţă? Hm… Cred că era alt exemplar… Nu vrea nimeni să mă jupoaie, stai liniştită. Tablourile sunt într-o consignaţie la Bucureşti, sigur că voi împărţi beneficiul… Violeta, latră câinele, cred c-a venit cineva. Mă scuzi, da?

Te mai sun eu. Cu bine!

Dragă Adrian.

Îţi scriu în loc să-ţi dau un simplu telefon, deoarece mă tem că vei reacţiona şi tu ca sora ta Violeta, iar eu nu voi reuşi să spun ce doresc.

Cred că ţi-a spus Violeta că am vândut apartamentul şi m-am mutat la ţară. După cum probabil c-ai aflat, m-am recăsătorit şi, ca la orice nou început, e nevoie de bani. Acesta este motivul pentru care am păstrat suma integral, fără să vă dau ţie şi Violetei partea care consideraţi că aveaţi dreptul s-o moşteniţi. Plus de asta, dacă eşti corect, trebuie să admiţi că eu am fost cel care a avut grijă de maică-ta când a fost bolnavă, mi-am sacrificat cu ea şapte ani, drept urmare consider că e normal să încerc să-mi refac viaţa.

Poate acum, că eşti mai matur, sau poate mai târziu, vei înţelege punctul meu de vedere şi aşa-zisul meu egoism. Regret că lucrurile au luat o turnură dramatică între noi şi aş dori să revenim la sentimente mai bune. După cum vezi, nu sunt mândru şi sper că vei renunţa şi tu la cerbicia ce te caracterizează.

Ceea ce doream să-ţi comunic ţine de o sferă foarte intimă, de aceea te-aş ruga să nu divulgi cele ce-ţi voi scrie.

Am o problemă cu soţia mea, cu Mioara. Adevărul, cu toate că-mi displace s-o recunosc, este că trăiesc cu senzaţia că ea nu mă mai suportă. După căsătorie, relaţia noastră s-a depreciat cu fiecare zi. M-am străduit să mă port ca un gentleman, am scuzat-o în sinea mea de nenumărate ori, socotind că nu e obişnuită cu blândeţea din cauza traiului chinuit alături de fostul ei soţ. Cu toate acestea, o coardă dură a sufletului ei vibrează întruna. Mai ales de când ne-am mutat aici la ţară, parcă lucrurile au scăpat de sub control. Se petrec lucruri ciudate, pe care mă tem să le mărturisesc; ce-ar zice Mioara? Ce-ar zice lumea? Că sunt nebun, că m-am senilizat. E ceva în neregulă cu locul acesta; când vine aici, Mioara e alt om. Şi nu e doar atât. Tu ce vei crede despre mine dacă-ţi voi spune că-mi dispar obiecte banale de pe masă? La început mi-am zis că intră un om în casă şi le fură, deşi era puţin probabil să dorească cineva cana de apă, lanterna sau mosorul de sfoară. Apoi am găsit toate lucruşoarele încâlcite într-un ghem compact sub cadă, în baie. De atunci stau mereu cu uşa încuiată, dar fenomenul se repetă din când în când. Se întâmplă în unele dimineţi să-mi găsesc cămaşa ori pantalonii aşezaţi pe speteaza scaunului, unde

i-am lăsat de cu seară, dar sfâşiaţi şofile-şofile. Asta însă a fost doar de două ori. Seara se ard becurile. Cu predilecţie seara. Nu-mi place să rămân pe întuneric aici, nu e ca la oraş unde luminile din stradă compensează. Ce zici, mă crezi sau mă pui sub interdicţie, Adrian? Cât despre Mioara, cred că e influenţată de un individ cu care face tot felul de afaceri. Îţi mărturisesc cu toată sinceritatea, Adrian, plânge sufletul în mine, dar am acceptat inclusiv ipoteza că acest Eugen îi este mai mult decât un asociat. Nu pot să zic nimic, pentru că mi-e teamă să nu mă părăsească. M-a ameninţat de câteva ori. Aş prefera să-mi dea în cap, aşa cum a promis, decât să divorţeze. O iubesc, Adrian. O iubesc cu toată disperarea vârstei mele de care-mi place să uit, cu conştiinţa faptului că e ultima rază de lumină a vieţii mele.

În ciuda acestui sentiment puternic, instinctul de conservare mă avertizează că trebuie cumva să mă salvez. Eugen a făcut o ciupercărie în pivniţă şi a hotărât împreună cu Mioara că eu trebuie să mă ocup de creşterea, întreţinerea şi recoltarea ciupercilor, iar ei le livrează. Mi-am dat toată silinţa, dar nu mai fac faţă. Mi-e tare greu să cobor scările acelea de atâtea ori, să verific în permanenţă temperatura, umiditatea, să tai ciupercile, miile de ciuperci cu cuţitaşul, să le ambalez, apoi să duc sus pungile după ce le-am cântărit. E o muncă nesfârşită. Iar pivniţa… e copilăresc ce-ţi spun… îmi inspiră groază, pare un loc rupt de tot ce e real. Mereu am senzaţia că mai e cineva cu mine acolo.

Ei vor să se extindă. Le-am spus că nu mai pot şi s-au supărat. Mioara nu ştie, dar Eugen m-a înghiontit de câteva ori.

În concluzie, Adrian, te rog din suflet, vino şi ia-mă de aici măcar pentru o vreme. Cred că Mioarei îi va părea rău şi, când o să vadă cum e fără mine, îşi va da seama că a greşit. Vreau să-mi salvez căsnicia. Te rog, ajută-mă. Te aştept cu nerăbdare.

— Poliţia, deschideţi!

— Să trăiţi, dom comisar!

— Cizmaru Eugen?

— Da, să trăiţi!

— Avem informaţii că ţineţi în spaţiu pe numita Mandrea Mioara. Este aici?

— Mioară! Vină, fato, că te cheamă şefu'! Da' poftiţi înăuntru. Aoleo, şefule, de ce-aţi adus mascaţii?

— Dumneavoastră sunteţi Mândrea Mioara?

— Da, domnule. Ce s-a întâmplat?

— Ştiţi unde se află soţul dumneavoastră?

— E acasă, avem o casă la ţară.

— De când nu l-aţi mai văzut?

— Cred că s-a făcut o săptămână… Eu am afaceri aici în oraş. Da' de ce? A păţit ceva, vai de mine!

— Doamnă, va trebui să ne urmaţi la secţie.

— Vin eu mai târziu, acum avem o negociere…

— Doamnă, sunteţi arestată sub acuzaţia de omor.

— Ce tot spuneţi acolo? Pe cine-am omorât eu? Trebuie să fie o greşeală.

— Domnul Mândrea Adrian a reclamat dispariţia de la domiciliu a tatălui său.

— Şi-o fi luat lumea-n cap, că era cam zurliu moşu'.

— Doamnă, vă rog să înţelegeţi că sunteţi arestată, ca principal suspect. Există o scrisoare a soţului dumneavoastră către fiul său, prin care vă incriminează. Vă rog să vă calmaţi. Băieţi, cătuşele.

Articol XXXII. CASA DE LA MARGINEA PĂDURII

Publicat Sept, 2008

Se mutaseră de-o săptămână şi nu reuşise să pună ordine în lucruri. E adevărat că avea spaţiu mai mult decât la bloc, dar în unele momente asta părea s-o încurce. Cele trei camere mari erau de-a dreptul goale, covoarele erau ridicol de mici şi nici nu lăsau la vedere parchet laminat, ci o banală duşumea de stejar. Foştii proprietari închiseseră balconul în termopan, dar se limitaseră la atât şi uşile din interior arătau vechi. Bineînţeles că ar fi fost normal să înceapă cu zugrăvitul, dar Roni a zis că n-are chef de tămbălău şi că e mult mai important să se mute cât mai repede. De ce grabă asta?

Ha, ha! Bănuia ea ceva, dar mergea pe nisipuri mişcătoare. Roni era un tip impulsiv şi nu ar fi dat dovadă de înţelepciune dacă-l zgândărea; avea să prindă ea clipa favorabilă şi va descoperi tot adevărul. Oricum, ştia cu siguranţă că banii lui nu proveneau din surse ortodoxe. Până una, alta, bine că era dispus să-i cheltuiască cu ea. Nu erau căsătoriţi, însă pentru el acesta era un amănunt lipsit de importanţă; dacă afacerile ar cere-o, ar părăsi-o fără să pregete, fie că ar fi existat acte, fie că nu.

„Şi eu atunci ce m-aş face?" se întrebă ea aruncând nişte prosoape în fundul dulapului. Ar ajunge din nou pe internet la

vânătoare de bărbaţi dispuşi s-o întreţină. Iar timpul curgea în defavoarea ei. Avea 32 de ani, ce naiba! Venise momentul unei chestii stabile. Nu mai erau rude sau părinţi să-i poarte de grijă, trebuia să facă singură acest lucru; şi-l va face cât poate ea de bine. Roni, cu sumele ameţitoare de bani pe care le învârtea, era desigur un dar de la Dumnezeu. Se cunoşteau de mult timp, dar numai de doi ani o luase el cu adevărat în seamă. Da, chiar aşa, dintr-odată! Prea târziu ca să mai poată spune că ar fi fost un „coup de foudre". El s-a justificat dând vina pe timiditatea născută din dragoste. Era plăcut să audă asta, dar nu credea o iotă! Aşa s-au cuplat, după care ea s-a întors în ţară, la cererea lui. „Pregăteşte cuibul nostru" a spus el. Dar când să-l pregătească, nu i-a mai dat voie. Nu, că e mai bine să fie împreună când cumpără casa visurilor. Ea să pună toţi banii care vin în bancă, într-un cont. L-a ascultat. Nici la telefon nu-i dădea voie să vorbească despre bani. Ştia ea de ce! Erau sume ce n-ar fi putut fi câştigate prin muncă cinstită, că a fost şi ea pe-afară şi ştie. Iar el nu era vreun doctor ori vreun inginer. Astea erau şmecherii ce făcea el. Ba mai mult; infracţiuni. Dar ce-i păsa? Va profita cât poate. Şi nu era floare la ureche, dat fiind că Roni o ţinea din scurt cu orice sumă cheltuită. Nu mai departe decât casa asta; nu fusese alegerea ei. Ea visase o casă mai mare, în oraş sau, cel puţin, mai aproape de oraş, cu toate facilităţile. Iar el a cumpărat această gospodărie ţărănească într-un sat la treizeci de km. de oraş, fără drum asfaltat şi dosită la marginea unei păduri bătrâne. Îi dau fiori stejarii aceia înalţi şi foşnitori care menţin o umbră deasă şi în cele mai luminoase zile! Era cât se poate de clar: Roni a vrut să se dea la fund! L-a întrebat o dată; nu i-a răspuns. Nu avea rost să-l mai descoase; ce nu dorea el să-i spună trebuia să afle singură.

Doamne! O îmbolnăveau pereţii aceştia albi şi goi pe care se deslușea urma unde fuseseră tablouri. Ce mare lucru ar fi fost să dea cu var? Şi baia! Cum putuseră trăi oamenii aceia într-un asemenea hal de mizerie? Igrasia acoperise tavanul complet şi până şi rosturile dintre plăcile de faianţă erau înnegrite de mucegai gros. O să stea o sută de ani să le frece. Măcar bine că exista faianţă. De la ţăranii ăştia proşti te puteai aştepta la orice! Noroc că venea apă la robinet, că veceul era funcţional. Cada trebuia schimbată chiar şi cu riscul unei despărţiri.

Şi, în ciuda uşii deschise în permanenţă, aerul din baie era mai rece şi avea un miros nedefinit.

— Doamna Angelică!

„Baba Anişoara cu laptele".

— Da, tanti, sunt aici. Intraţi!

— Bună ziua, bună ziua! Ce frumos v-aţi aranjat!

— Vai, tanti Anişoara, e o mizerie că nu ştiu ce să mai fac. Nu putem găsi o fată să mă ajute şi pe mine?

— Găsim, mamă, cum să nu? Ce-aţi vrea să facă?

— Păi şi pe-afară bălăriile astea din jurul casei…

— Lasă, fata mea, că aicea, dacă vrei, intru eu cu vaca, nu mai da banii. Uite, ţi-adusei lapte.

— O, mulţumesc! Hai să beţi o cafea.

— De-mi dai o cafea îţi zic săru' mâna, că am prins şi eu năravu'. Şi ce să mai muncească fata de vreţi s-o luaţi?

— Aici în casă… ştiu şi eu… aş fi dat cu var măcar jos în bucătărie, da' numai când nu e bărbatu-meu acasă, că nu suportă deranjul… Şi să mă ajute la curăţenie în baie; e mult de frecat.

— De, mamă, ce să zic… ca să lucreze aici în casă, mai ales în baie, nu prea cred c-or vrea.

— De ce? Că plătesc!

— E proaste, maică. Că ce-a fost a trecut, o făcut şi popa agheazmă de-o stropit… s-o dus răul.

— Ce rău? La ce vă referiţi?

Baba Anişoara sorbi din cafeaua fierbinte strângând din pleoape:

— Eu ziceam că ştiţi.

— Ce să ştiu?

— Poate ştie domnu'. Da' nu trebe să luaţi în seamă…

— Hai că sunt curioasă! ziceţi, tanti, de ce e vorba?

— De stăpânii dintâi ai casei.

— Ce-i cu ei?

— Cum au găsit-o pe doamna moartă în baie.

— A murit cineva în baie? Atunci cine era femeia de la care am cumpărat casa?

— Aia era nepoata doamnei. Nepoată de frate. A înmormântat ce-au mai găsit poliţaii, a luat câteva lucruri şi-a dat la vânzare.

— Stai puţin, că nu pricep. Ia-o de la început. Cine a făcut casa? Că pare destul de nouă.

— Moartă. Taică-său se trăgea de prin părţile noastre; au avut

aici, chiar sub poala pădurii, o casă bătrânească, da' au dărâmat-o când au făcut-o pe-asta. Au venit de la oraş că nu mai puteau plăti la bloc, ştiţi dumneavoastră…

— Bine, şi?

— Ăl bătrân, de era profesor o murit după trei ani. Domnişoara o rămas singurică şi până la urmă s-o măritat cu un domn de la oraş, bun băiat, săracu', numa că l-o înnebunit nevastă-sa. Că şi ea era profesoară…

— Tanti, nu mai înţeleg. Nu-mi povesti toată viaţa lor, zi cum a murit femeia.

— Nu ştie nimeni, mamă. Se căsătorise de câţiva ani, patru sau cinci să fi fost. Au drişcuit casă, or pus ferestre de-astea de se poartă acum, au adus apa în casă… Mergeau înainte, că nu aveau copii.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Păi am venit eu cu laptele de vreo două ori şi nu mi-a răspuns nimeni. Atunci l-am trimis pe Vasilică îl văzurăţisă intre în casă, să vadă ce-i. A găsit uşa deschisă, da' n-a avut curaj să se bage în casa omului. Că ştii cum e lumea… A zis că s-a uitat aşa, hoţeşte prin gaura cheii şi-a văzut că ardea o lumină în baie. A strigat, a bătut la uşă, n-a răspuns nimeni, deşi se auzea cineva parcă umblând prinnăuntru.

— Şi ce-aţi făcut?

— După câteva zile ne-am dus la poliţai şi i-am povestit. A zis c-or fi plecaţi în concediu. A promis că trece pe la ei când are treabă prin sat pe la noi. După o săptămână, ne-a chemat să fim martori când intră în casă. Io n-am vrut, da' Vasilică s-o dus. Şi numa ce l-am auzit odată răcnind. Doamne, Maica Domnului, că şi acum mi încreţeşte pielea pe mine, doamnă dragă!

— De ce? Ce era?

— Or ieşit afară amândoi val vârtej, şi Vasilică şi dom poliţai. Io, cu gura pă ei, că ce-or văzut? N-aveam cu cine mă-nţălege, că poliţaiu' vorbea la mobil, iar Vasilică al meu îşi vomita maţele, scuzaţi de expresie… Aşa că m-am uitat un pic din uşă, de la intrare şi mi-o fost de-ajuns! Doamnă dragă, cu mâna pă inimă vă spui, era numa sânge şi bucăţi de carne. Şi-o duhoare…

— Unde?

— Cum unde, ia acilea în baie.

— Şi ce s-a mai întâmplat?

— O vinit poliţaii de la oraş, or încercuit tat locu' cu o bandă

galbină şi n-o mai dat voie la nimini să treacă. Ştii cum e oamenii: se-adunaseră ciopor.

— Şi?

— Pe-urmă or apărut nişte domni îmbrăcaţi în costume de hârtie şi tot adunau în plicuri fel de fel de lucruşoare; după ei o sosit o dubă de la morgă şi-o băgat-o pă doamna în cutie şi-or dus-o.

— Doamne fereşte!

— Da, mamă, da. Să ferească ăl de sus, că dacă-şi bagă necuratu' coada… Că şi pe noi ne-o canonit poliţaii, măiculiţa mea! Pe toţi ne-o luat la cercetări. Că cum de n-am auzit nimic, că de ce n-am anunţat mai devreme, unde eram în ziua aia şi ce-am făcut la un ştiu ce oră. Păi zi şi dumneata, doamnă, că eşti femeie cu carte, poci eu la anii mei să mai am aşa ţinere de minte? De! Întreabă-mă ce mâncai azi dimineaţă şi nu mai mi-aduc aminte, apăi acu' o lună!

— Şi-au găsit vinovatul?

— E cu cântec, maică. După ce-or purtat jumate din sat pe la post pentru diclaraţii, s-o auzit că domnu' ar fi cremenalu'.

— Bărbatul moartei?

— Da, da. Da' io am altă părere şi, de n-o fi ca mine, capu' mi-l pui! Ei or zis că domnu' o fugit după ce-o săvârşit fapta. Îl caută încă, da' n-o să-l găsească. Domnu' era şi el fărâme fărâmiţe lângă nevastă-sa.

— Tati Anişoara, criminaliştii fac tot felul de analize complexe. Îşi dădeau seama dacă erau două cadavre; în primul rând ar fi trebuit să găsească două capete, patru mână, patru…

— Aoleo, domniţa mea, taci, mamă că mă ia cu friguri, numa când mă gândesc! Io zisăi că pricepuşi cuvintele mele: fărâme, fărâmiţe! Ce mâini, ce picele… Poliţaiu' o zis în bar la Titircă unde-şi trag sufletu' bărbaţii noştrică nici nu s-o găsit vreo căpăţână.

— Vai de mine!

— De-aia spun: era şi domnu' acolo, Dumnezeu să-l ierte!

— E groaznic!

— Crezui că ştiţi.

— De-unde era să ştiu?

— Amu' să nu vă supăraţi cu domnu'… Cum îl chamă? Că uitai.

— Roni.

— Aşa. Nu vă faceţi păreri, că doamna Loredana o făcut sfeştanie şi-o pus cântăreţu' de-o citit şi din psaltire. O trecut ce-o fost,

aveţi încredere.

— Lasă tanti, că nu credem noi în de-astea, nu suntem superstiţioşi, dar este neplăcut să afli că…

— Ştiu, mamă, ştiu. Săru'mâna de cafea. Foarte bună! Noi o bem că ţăranii din căni mari, să ne-ajungă, da' nu e bună ca asta de-o serviră ţi dumneavoastră. Când să mai viu cu lapte?

— Tanti, când aveţi. Uite banii.

— Fără bani, dacă mă primiţi cu vaca.

— Bine, atunci.

— Hai pa! Şi spor la lucru, să nu vă fie urât, că unde ceteşte Mitică al nostru piere necuratu'.

E înfiorător ce limbute pot fi babele astea de la ţară! auzi! Încă mai bodogăneşte pe lângă gard despre virtuţile preotului. Rele, bârfitoare şi superstiţioase. Oricum, asta era prea de tot! Asta a fost picătura care a revărsat paharul. Anişoara poate că le-a mai înflorit, dar e destul de sigur că în mare aşa s-au petrecut faptele. Iar Roni a tăcut. Deşi, această casă probabil că se bucură acum de o anumită publicitate… nu, Roni n-a ştiut nici el, altfel n-o alegea. A picat ca prostu'. Să vezi când o să-i spună! În sfârşit, un motiv ca să plece de aici. Pentru că de plecat trebuia să plece. Cum să locuiască în asemenea condiţii? Totul are impregnat un soi de… voinţă; uşile se deschid cu greutate, geamurile rămân pe jumătate opace în ciuda celor mai grozavi detergenţi, pragurile îţi pun piedică… iar baia, dumnezeule! Baia! îi fusese scârbă de la bun început, dar acum era imposibil să frece pereţii, faianţa şi gresia. Mucegaiul acela gras s-a hrănit din foştii locatari.

Ce se mai auzea? A! Maşina lui Roni. S-a şi întors, iar ea nu gătise nimic. A uitat; ei nu-i trebuia mereu mâncare, numai el voia să mănânce ciorbă de trei ori pe zi că ţăranii. Şi plus de asta îi era urât, abia acum a realizat, îi era urât să întoarcă spatele unei camere şi să iasă, la fel cum nu-i plăcea să deschidă o uşă şi să intre în altă încăpere. Bine că l-au adus pe Pichi! E un căţeluş viteaz şi-o să aibă grijă de mămica lui!

— Angelă, unde eşti, fată? Hai, vino de ia plasa, că ţi-am luat nişte cumpărături; dacă e ceva ce nu-ţi place, să te duci tu altă dată.

— L-ai adus pe Pichişor?

— E la maşină, fi-ţi-ar javra a dracu'. A lătrat toate cotarlele de pe drumuri. Nu pui şi tu să mâncăm?

— O pun pe mama! Ce să pun? Că toată ziua am făcut la curăţenie. Mâncăm nişte salam, uite, văd c-ai luat şi brânză…

— O să mă îmbolnăvesc de stomac cu tine.

— Te-a îmbolnăvit nevastă-ta cu cartofi prăjiţi. Am auzit una…

— Lasă, nu te mai lua tu de nevastă-mea, că nu eşti mai vrednică.

— Eşti sigur că ştii tot în legătură cu casa asta? Pichi! Pichişor! Hai la mama, pui mic! Cine e inima de leu a lui mami? Ce faci puişorul meu, de ce nu vrei să intri?

— A făcut jigodie, ce să aibă!

— Roni, uită-te la el, nu vrea să intre în casă. Fii atent ce poate să facă. Cred că are legătură cu… Pichi! Pichi! Vino înapoi!

— Lasă-l morţii şi hai să mâncăm, că n-are unde se duce. Parc-ai fi aia cu căţelu' din tren de ne tot punea profa de română s-o citim. O isterică cu un câine ca al tău.

— Gata, gata. Stai să-ţi spăl şi câteva roşii.

— Bagă şi-o manea să-mi meargă la inimă. Dă drumul la aparat.

— Roni, a fost aicea Anişoara să ne-aducă lapte.

— Las-o să cotizeze!

— Ni-l dă fără bani, dac-o primesc cu vaca pe-aicea. Eu am zis da, că mai toacă bălăriile.

— Aşa. Bine. Ia auzi Angelico! „De-aş fi bunul Dumnezeu, Numai pentru oră eu, Aş da bani la toţi săracii, Să se bucure fârtaţii!" Ce suflet are omu' ăsta! Cum le cântă el de-ţi merg fix la inimă! Dă mai tare.

— Roni, Anişoara a zis că tu ştii. Că ştiai de casă.

— Ce să ştiu, mă?

— Că fostu' proprietar a omorât-o pe nevastă-sa în baie.

— I-auzi! Şi l-or prins pe amărât?

— Nu. Da' Anişoara zice c-o fost urât de tot, cu sânge pe toţi pereţii.

— O fi fost gelos, săracu'.

— Roni, în baia noastră, înţelegi?

— Atunci nu era baia noastră. Lasă prostiile, măi femeie. Mai e ceva de mâncare?

Era ceva tipic pentru Roni. Fapte care ar fi cutremurat pe oricine, pe el îl făceau să chicotească. Când toţi erau scuturaţi de fiori, el se scărpina în cap. Încă nu ajunsese la o concluzie clară în ce-l priveşte: era prea prost sau era nesimţit? Până şi căţeluşul se dovedise

mai receptiv. N-a intrat în casă şi pace bună! S-a aşezat în fund la zece metri şi-a început să urle. Deci era adevărat ce-i povestise Anişoara. Instinctul câinelui nu putea să mintă.

Ar fi trebuit să se gândească mai mult la acest aspect, chiar şi după ce Pichi, ademenit cu o felie de salam, a acceptat să treacă pragul locuinţei. A mâncat-o mârâind înfundat, mai-mai să se înece, cu ochişorii bulbucaţi de pechinez rostogolidu-i-se în orbite, după care a început o temeinică examinare a incintei. Era ceva ce-l indigna încontinuu, astfel că lătra printre dinţi. În mijlocul sufrageriei, pe cel mai bun covor, a marcat km. zero printr-o discretă ridicare a piciorului din spate. Din fericire, Roni era deja în dormitor, cu telecomanda în mână, încercând să descopere pe ce canal e Taraful. Aşa că a reuşit ea să muşamalizeze incidentul cu multă hârtie igienică. Pichi părea să nu recunoască niciun obiect adus din apartamentul de la oraş. A refuzat să ocupe locul din fotoliul care-i fusese consacrat, a pufnit dezgustat sub pat şi, în final, de parcă anume ar fi lăsat-o la urmă, s-a aşezat în faţa băii. Mârâitul gutural a devenit brusc un urlet lugubru.

— Angelă! aruncă potaia că dacă mă scol eu, e ca şi mort. Cântă Guta, n-auzi?!

Auzea, auzea. Roni era genul de om căruia nu-i plăcea să fie deranjat în tabieturile lui; plus de asta se arăta gata în orice clipă să asculte „muzică”, să petreacă, să joace, să se distreze. Oricine se împotrivea acestei tendinţe naturale, devenea duşmanul său. Acesta era numai unul din motivele pentru care ea îl bănuia de origini rrome.

N-avea decât să plece puţin cu Pichi afară, până se mai calmă bietul sufleţel.

— Hai, îngeraşul mamii. Uite, stăm aici, pe buturuga asta, iar tu o să-mi spui ce te necăjeşte în casă.

Cel puţin Pichi, dac-ar fi vrut, avea cui să se plângă. Ea trebuia să tacă întotdeauna. Încă o dată, era cazul să-şi mărturisească, Roni se dovedea sub aşteptări. Nu mai visa ea de mult la Făt-Frumos pe cal alb; renunţase să mai ia în considerare aspectul fizic la bărbaţi; nu mai conta nici vârsta. Apoi şi-a zis că nu e neapărat să fie om cu şcoală, că ajunge să fie Om. Ei, Roni nu era nici măcar atât. N-o iubea, n-o respecta, se pare că nici nu intenţiona să se însoare cu ea. Dar avea bani, dumnezeule! O sută cincizeci de mii de euro, atâta avea în cont. Aşa o sumă ar fi putut-o scăpa de griji. S-ar fi angajat din nou asistentă la spital, pentru că o astfel de zestre ar fi convins un doctor să observe

că e drăguță, în ciuda celor treizeci și doi de ani și că e citită, chiar dacă n-are facultate. S-ar fi îndrăgostit de ea și ar fi trăit fericiți. Fiindcă ea avea multă, foarte multă dragoste de dăruit. Păcat că acum o primea numai acest cățel.

— Tu ești leul cel viteaz al lui mami. Dar ar fi grozav dacă n-ai mai lătra în casă.

„Pentru că-l superi pe nenea cel rău".

Chiar și ea învățase să se ferească de nenea cel rău. De când se întorsese din străinătate, Roni nu mai era bărbatul necioplit, dar tandru, cu care se obișnuise.

Violența lui trăda ceva de fiară încolțită, iar ea știa ce era: banii. Banii aceia nu erau de drept ai lui. Acum se simțea un băiat de băiat. Aspirațiile lui nu erau înalte, de aceea se mulțumea cu asemenea casă. Încă nu se considera în siguranță, altfel primul lucru pe care l-ar fi cumpărat, ar fi fost o mașină cu care să rupă gura târgului, nu ca Nova asta ruginită, chiar dacă noaptea s-ar fi dus să doarmă într-un boschet.

S-a mulțumit cu un lanț gros de aur pe care îl asortează la maiourile colorate și la pantalonii încheiați sub burtă. A uitat că-i promisese și ei un inel. De fapt a început să uite de ea așa, în general. Ea e bună la gătit, la curățenie și pe post de amantă.

Nu, lucrurile nu pot continua în acest mod. Se va gândi la posibilității de schimbare. Până la urmă, era păcat să furi de la un hoț?

— Ia zi tu, Pichi, o fi voie cu căței în avion?

Țârâitul lăcustelor amuți pentru o clipă. Cel puțin așa i se păru. Ideea ca un fulger luminos îi aprinse imaginația. Chiar… de ce nu? Era în stare să facă asta! Roni nu va fi așa deștept încât s-o găsească.

În ziua următoare se trezi mai bine dispusă. Roni plecase ca întotdeauna, fără nicio explicație, dar astăzi faptul o făcu să zâmbească. De ieri mintea ei nu încetase să întoarcă pe toate fețele gândul că ar putea cu adevărat să-și ia viața în mâini. Succesul e al celor care au curaj să riște, să lupte, să-și croiască singuri destinul. De câte ori nu auzise acest slogan și-l considerase o simplă figură de stil! Acum avea o hotărâre luată. În fond era o ocazie ce n-avea să se mai ivească a doua oară. Știa ce are de făcut. Important era să n-o cuprindă mila.

— Ce zici, Pichi, mergem să uzi copacii din Hyde Park?

Va fi o doamnă ce călătorește singură, discretă, dar nu săracă; fără extravaganțe, însă cu dare de mână. Are să vadă Egiptul și, de ce nu? America! își va găsi un soț, iar problemele de acum vor fi uitate.

Ca-n melodia aceea din Abba: „fiind me a wealthy man”.

— Money, money, money!

Perspectivă aceasta îi dădea curaj, o făcea să prindă aripi. Nici nu-şi dăduse seama ce nefericită fusese lângă ţiganul de Roni! maică-sa, Dumnezeu s-o ierte, probabil că se răsucea în groapă văzând ce mezalianţă era să facă. Numai că…

— Doamna Angelică!

Iarăşi! Baba asta era insistentă nu glumă. Dacă-i va vizita în fiecare zi, avea să devină în scurt timp o problemă.

— Da tanti.

— Hai bună ziua!

— Bună.

— Venii cu vaca cum vorbirăm. Iacă pe cine ţi-o adusăi.

— …

— E Leana lu’ Ionică Broscaru. Surdo-mută, săraca… ziceaţi că vreţi ajutor…

— A, da.

— E surdă, ea n-a auzit poveştile de le spunea lumea cu casa matale. Face curat unde-o pui tălică.

— Atunci să mergem în baie.

— Ce bine miroase a cafea!

— Poftiţi, hai să beţi şi dumneavoastră.

— Vai, nu vrem să facem deranj, da’ dacă ne invitaţi aşa frumos…

— Şi doamna Leana… e surdă de tot, de tot?

— E surdo-mută de când a trăsnit-o la Gherghina, în deal.

— A trăsnit-o?

— E poveste lungă, ţi-oi spune-o într-o zi. He, he, omu’ ia ce merită…

— Cum o să mă înţeleg cu ea?

— Las pe mine, maică! Hai, Leană, gata cu cafelile, că te domneşti prea rău. Ietă baia lu’ doamna: o faci lună-bec, ai priceput? Daţi-i o cârpă ceva, neşte prafuri să cureţe ca lumea… Auzi, Leano, ăi căpăta o ţuică de la doamna când termini, dacă nu faci de mântuială… Aşa, doamna Angelică, noi hai înapoi la cafea, că ea îşi vede de treabă.

— Şi cum s-a-ntâmplat necazul doamnei Leana?

— A bătut-o Dumnezeu că n-a vrut să crează minunea ce se petrecea la geamu’ preutesii.

— Minunea…

— Apărea sfântu' Nicolae, mamă, se uita fix în ochii tăi!

— Iar ea nu l-a văzut.

— Cine nu-l vedea, zicea popa că are păcate ascunse… iar ăi de-l vedeau, ierau binecuvântaţi şi-i învăţa numai de bine, să dea bani la biserică, să ajute… Începuse să vie oamenii de prin prejurimi. Pe-ormă moş Miluţă o vorbit cu Domnu' Dumnezeu, mare minune!

— Cu Dumnezeu în persoană…

— Da, pe când era la praşilă, la porumbi, o ieşit o pală de foc din pământ, de-o căzut moşu cu obrazu-n ţărână. Da' era foc de-al de nu arde… Porumbii ăia o făcut câte şase ştiuleţi şi-or rămas verzi trei ani de zile; iar moş Miluţă o căpătat daru' tămăduirii şi-apăi o-nceput să vie lumea puhoi, pe toţi îi blagoslovea moşu, de-i aduceau de toate: mâncare, bani, păsări, iar el se rugă pentru ei. Numa că s-o supărat dom părinte, de…

— Părintele de care îmi spuneaţi ieri c-a citit?

— Nu, mamă, nu! Ăsta-i popa ăl tânăr, eu zic de cel ce-o murit…

— A murit preotul?

— Şi popa şi moş Miluţă, da' se zice că de vină ar fi fost părintele, că prea se înverşunase. Aoleo! Ce făcuşi, Leană, ce-ai spart?

— Vai de mine, tanti, haideţi că îi este rău!

— A! Vai de sufletu' ei, sărăcuţa de ea, are şi boala copiilor, vedeţi? Ia s-o apucăm să nu se mai zbată. Da' a făcut curat repide! Lună-bec, c-aşa i-am zis.

Într-adevăr, Roni avusese dreptate şi el măcar o dată: la ţară nu avea cum să se plictisească. La bloc putea să nu interacţioneze cu vecinii luni întregi; aici nu era posibil să evite vizitele Anişoarei, privirile furişate ale femeilor ce-şi făceau de lucru pe uliţa din vale sau caprele ce urcau îndrăzneţe prin livadă până la uşa bucătăriei.

Iar dimineţi ca cea de azi, mai rar! După povestirea exasperantă de la cafea, criza de epilepsie a Leanei garnisită cu urlete, mârâieli şi scheunături din toată gama, marca Pichi. Bietul de el, nu i-a ajuns stresul mutării, trebuia să mai vadă şi pe Leana… Nici acum n-a ieşit de sub pat. Mai scapă câte-un lătrat însoţit de suspine, mai mârâie, se mai scarpină sonor în clipele de linişte. Baia îl enervează la culme. Femeile au plecat de mult, tanti Anişoara probabil că a croşetat deja doi metri de dantelă stând la coada vacii. Baia e problema lui Pichişor, cu toate că mămica lui i-a explicat de mai multe ori că e totul în regulă. Plus de

asta, acum e curat, nu mai arată că înainte. Foarte eficientă Leana! Pichi ar face bine să inspecteze, eventual să marcheze un colţ, până nu vine Roni.

I-auzi, maşina!

— Angelă, treci fă să iei plasele!

— Ai venit devreme.

— Erai cu amantu'?

— De obicei am un singur amant.

— Vezi că poate păţeşti ca aia din baie… ţi-oi crăpa capu'.

— Cred că e mai simplu pentru tine decât să mă iei de nevastă.

— Pune masa, că la patru mă duc înapoi.

— Stai să pun ceva la prăjit, e de-abia unşpe jumate, n-am ştiut că vii.

— Când ţi-oi arde-un dos de palmă, te dau cu roţile-n sus! Ce mama mă-tii ai făcut toată ziua? Iar pierzi vremea cu babele? Mă duc să ascult caseta asta. Dacă n-ai nimic de mâncare când e gata, te scot în şuturi pe poartă să te duci dracu' unde ştii. Vezi că ţi-am spus cu frumosu. Şi dă javra aia afară.

— Hai, Pichi, vino cu mama!

— Angelă! Vin putoareo şi zi ce-i în patu' ăsta!

Dacă n-ar fi fost pata aceea mare şi mişcătoare întinsă pe toată suprafaţa dormezei şi pe o parte din perete, n-ar mai fi putut să tacă şi ar fi răspuns şi ea urât lui Roni. Cu riscul unei palme grele, că tot nu era prima, l-ar fi împuns în legătură cu diferenţa socială dintre ei doi, că asta îl enerva cel mai tare. Dar având în faţa ochilor acele mii de miliarde de furnici cârcâind, călcându-se în picioare cu un sunet terifiant, se simţi cuprinsă de friguri.

— Când scuturaşi, fă, ultima oară aşternuturile?

— Roni, doar am dormit aici astă-noapte şi nu era nimic!

— Te-am întrebat altceva: când ai scuturat patu'? Toată ziua stai degeaba, vin acasă şi nu e de mâncare, ceşti de cafea peste tot şi muierea cu gust de harţă.

— Dă-mi drumu'! Furnicile astea vin de undeva, n-aveam cum să le opresc chiar dacă scuturam patul. Roni, Roni, te rog! Au! Mă doare!

— Numa jigodia aia de câine mă inervează mai rău ca tine. Ori scapi de el, ori dispari cu el. La ce latră fir-ar al dracu' cu mă-sa! Marş, potaie, nu te stropşi la mine că-ţi dau una de zbori până-n Sicilia. Na! Acu' ai adus şi-o mâţă şi-a trântit toate sprayurile de pe etajeră din

baie. Ia-ţi, fă, animalele că asta-i casă de om, nu coteţ. Ce tot stai cu fereastra asta deschisă, faci pe fiţoasa, îţi pute, ai?

— Bună, Roni. Stai liniştit, e abia doispe fără un sfert. Noaptea. Ştii, trebuie să plec devreme de tot, că avionul decolează la nouă. Cu rabla ta de maşină fac mai mult de două ore până la Bucureşti. Ai vrut să zici ceva? Da, am biletele rezervate, gândeşte-te la o destinaţie exotică… Nu, nu te agita. Va trebui să mă asculţi, doream să-ţi spun nişte lucruri… În primul rând, să te lămuresc: plasturele ăsta de pe gură e pentru că ai înjurat-o pe mama; cătuşele de la mâini, nu se desfac, ai încredere în mine, sunt pentru toate palmele încasate de la tine. Cătuşele de la picioare sunt pentru şutul cu care l-ai schilodit pe bietul Pichi. Acum că am stabilit o egalitate de forţe, îţi spun ultimele cuvinte din viaţă. Cum adică de unde am cătuşele? Ar fi cazul să ştii mai bine. Hm? Lăcrămioara? Ce-ţi spune acest nume? Fetişcana pe care ai tot vizitat-o în ultimul timp, pentru care erai mereu grăbit. Hai, nu mai face pe inocentu, că ştiu. Lucrează la sex-shop, în Lenin-Sud.

Vezi că-ţi aminteşti? Păi cum de unde am aflat? Uite-aşa bine: probabil i-ai spus că n-ai pe nimeni, i-ai spus şi numele exact şi-a sunat acasă, mititica. M-am dat drept soră-ta. I-am spus ce mult mă bucur că Roni a cunoscut o fată cuminte ca ea. Şi bineînţeles că mi-a povestit tot ce-am dorit. O scumpă! zicea c-ai cerut-o.

Oh, nebunaticule! Ce repede a mers! De-asta începuse să te agaseze prezenţa mea. Acum, gândeşte-te şi tu: mie ce-mi mai rămânea de făcut? Am o vârstă, Roni. Trebuie să-mi iau viaţa în mâini; tu n-ai avut niciodată intenţii serioase. O, nu protestă, e prea târziu. Vezi tu, eu am priceput imediat că banii tăi sunt furaţi; aşa mi-a venit ideea. Care mafiot italian te-o fi căutând? Ha, ha! Te-ngălbeneşti! Duşmanul tău cel mai mare e nivelul de inteligenţă, dragule. Şi faptul că mereu m-ai subapreciat. Dac-ai văzut că poţi să scoţi bani din bancă, n-ai mai verificat cine e titularul contului. O greşeală e-le-men-tară. Acestea fiind zise, trebuie să ne despărţim. A! Era să uit. Acum poţi vedea cât ţine la tine Lăcrămioara, după timpul care va trece până se va interesa serios despre dispariţia ta. Anişoarei i-am spus că sunt plecată la nişte rude, iar tu te-ai întors în străinătate. Ştiu, ştiu c-o să fie un pic greu. Uite îţi aprind televizorul pe canalul acesta pentru adulţi, ca să se asorteze cu cătuşele. Deşi nu ai cum să ajungi la ea, pe capul patului e o farfurie cu frişcă şi căpşuni, c-aşa se face; sunt convinsă: şi după mult timp criminaliştii vor stabili la analiză ce era acolo. Ai înţeles! O seară

romantică. Ultimele apeluri de pe mobilul tău sunt spre Lăcrămioara, e perfect. Deşi nu cred că se va merge atât de departe. Şi ştii de ce? Pentru că furnicilor le place dulcele. Dar mai mult decât dulcele, le place carnea; am testat. De frica ta, tot scuturând şi încercând să le stârpesc, am reuşit să le studiez temeinic.

Crede-mă, am găsit exemplare de doi centimetri! Şi pişcă rău. În ciuda tuturor prafurilor, revin în două ore. Prizează furnitel şi se simt bine. Acum ai să te convingi că vin dracu' ştie de unde şi nu e neglijenţa mea, aşa cum cu fineţe ai sugerat. Dacă stai liniştit s-ar putea să te elibereze din cătuşe. Bine, vor fi şi unele pierderi… Nu, nu mă privi aşa, Roni. Mi se rupe inima! Dacă te purtai frumos, îţi organizam o sinucidere liniştită, în cadă, cu lumânări, cu muzică în surdină. Ai uitat că sunt asistentă medicală. Sau te lăsam cu butelia deschisă… Dar ai fost execrabil. Degeaba clipeşti în felul ăsta disperat, nu mai pot da înapoi… Ce-i? Ce truc ieftin, crezi că dacă mă uit în spate, ai să te poţi elibera? Na! Ce e?

Dar Angela n-a mai avut timp să înţeleagă ce se petrece, fiindcă Întunericul s-a rostogolit peste ei.

Articol XXXIII. FEREASTRA DIN SPATE

Publicat Sept, 2008

— Andu, trebuie schimbată fereastra asta, e atât de stricată, încât o să ne cadă în cap!

Îşi amintea perfect, aşa începuse totul. Acestea au fost cuvintele care au produs acea modificare infimă, dar care, din aproape în aproape, i-a adus unde se aflau acum. Sorbi din cafea şi-şi prinse tâmplele în palme; era ceva ce ar fi fost interesant de ascultat în legătură cu alţii, dar niciodată cu tine şi ai tăi. Totul pornise de la o chestie atât de banală, un fleac! Fereastra băii fusese prost montată; echipa aceea de muncitori merita să fie arsă pe rug pentru toate dezastrele comise când au construit casa… În fine, era de domeniul trecutului.

Canatul din lemn vopsit se desprinsese de zidărie la două luni după ce s-au mutat. L-au suportat mult timp în starea aceea incertă, nici fix, nici cu totul căzut. Ba uitau, ba nu aveau timp de el. Până în ziua când ea se enervase cu adevărat: bucăţi mari de tencuială i-au căzut în chiuvetă când a vrut să deschidă geamul. Atunci a rostit acele cuvinte ultimative care l-au determinat pe el să ia problema în mână.

Câteva zile la rând a căutat un canat potrivit cu dimensiunea de

acasă, dar nu l-a găsit. La târg, un tâmplar s-a oferit să i-l facă pe comandă, dacă plătește în avans. Era și scump și nici nu putea să aibă încredere că săptămâna viitoare îl va mai găsi pe meseriaș. Îi expuse dilema nevestei, riscând s-o vadă iarăși dând ochii peste cap în semn de exasperare față de „neputința" lui.

— Păi, îl avem pe Nelu. Își aminti ea.

— Care Nelu?

— Vecinul de dincolo de pădurice, băiatul lui Titel pe care mi-ai povestit că l-ai luat la ocazie… E tâmplar de meserie. Cum de-am uitat? E drept că am auzit că lucrează cam scump, dar ne rezolvă.

— Și cum îl găsim?

— Facem o plimbare până acolo, ca-n reclamă. „Plimbare! Plimbare!" maimuțări ea vocea cățelului de la televizor.

Nelu s-a arătat dispus să execute comanda, deși se vedea de la poartă cât are de lucru. Andu îl consideră generos, dar ea pufni:

— S-o crezi tu! E atât de lacom, încât nu refuză pe nimeni. N-ai observat cum pâlpâie seara toate becurile?

Nu, el nu băgase de seamă, se mutase aici doar de-un an, de când se căsătoriseră și iar își aminti că stă în casa nevestei și se indispuse.

— Și care-i treaba cu becurile? întrebă pe un ton superior, ca un om căruia nu-i place să pălăvrăgească fără rost.

— Pune abrigul în funcțiune, ce să fie?

— Și-l folosește numai seara?

— Ei, na! Lucrează toată ziua, dar seara observăm noi, când aprindem luminile. Câteodată, noaptea, se și aude.

— N-are serviciu? De ce muncește noaptea?

— Cred c-a renunțat la serviciu, lucra la un patron. Câștigă mai mult așa. Nu vezi ce casă și ce mașină are?

Ba da, văzuse. Și simțise și aluzia. Femeile astea! Bani, bani și iar bani. O să câștige și el atâția bani, încât va transforma complet amărâta aia de casă și va schimba mașina hârbuită și o să-i cumpere haine și bijuterii și…

— He! La ce te gândești?

— Ai spus ceva?

— Cu cât îți face fereastra?

— Unde erai când m-am tocmit cu el?

— Maică-sa m-a dus în magazie să-mi arate ce mobilă de bucătărie face Nelu.

„Şi mobilă". continuă el lista de realizări pe care şi-o propusese.

După două zile, Nelu a adus canatul, cu geamul gata fixat; era un bonus. Andu ar fi vrut să li-l şi monteze, dar vecinul n-a dorit nici măcar o cafea: era prea grăbit, avea de lucru.

— Aş fi fost foarte încântat dacă nu l-ai fi privit aşa de fascinată.

— Ei, bravo! Am copilărit împreună, la ce te gândeşti?

— Îmi închipui că atunci încep marile pasiuni.

— Decât să te prosteşti, mai bine ai pune fereastra.

— N-am făcut facultatea împreună cu Nelu, aşa că nu mă pricep să pun ferestre; trebuie adus un meseriaş. replică el ofuscat.

— O.K. Găseşte un exemplar din specia asta şi termină treaba; până aici am cam făcut-o eu.

Nu era bine să intre în dispute verbale cu Mia; niciodată nu ieşea învingător în faţa logicii ei alunecoase, a cuvintelor cu mai multe şi neaşteptate înţelesuri pe care ea le stăpânea cu perfecţiunea caracteristică femeilor. În consecinţă, va căuta un zidar? Sau cine montează ferestre? În fine, un muncitor, nu putea fi mare lucru să pui o fereastră; ar încerca şi singur dacă nu s-ar teme de ironiile ei drăgăstoase şi totuşi înţepătoare. „Eşti tu prea sensibil!" se îmbufna ea, dar el gândea că puţină indulgenţă din partea ei l-ar fi ajutat să înveţe mai repede anumite chestii.

O săptămână, atât i-a trebuit să convingă un tip de la oraş să se lase adus până în sătucul lor şi să le facă imensul serviciu de a le fixa fereastra; pentru asta l-a plătit regeşte, l-au ospătat şi l-au dus cu maşina înapoi în centrul oraşului, după cum s-au înţeles. Bine că reuşise! Săptămâna aceea fără geam la baie părea s-o fi îmbolnăvit pe Mia, care prezenta o simptomatologie O.R.L. de speriat, plus nişte junghiuri ciudate în regiunea inimii şi la şale; el o rugase să renunţe la băile zilnice, dat fiind că era atât de fragilă, dar nu avusese cu cine să se înţeleagă. Bătuse – în gaura mustrătoare unde ar fi trebuit să fie fereastra – o pătură groasă şi absolut opacă, deşi nu aveau vecini care să-i fi putut vedea, şi-şi luă băiţa de fiecare seară, după care se plângea de dureri şi bineînţeles că nu mai puteau face nimic toată seara, decât el s-o compătimească şi să-şi pună cenuşă în cap pentru incapacitatea evidentă de a rezolva o problemă minoră, iar ea să se victimizeze… Dar iată că s-a terminat! S-a terminat! Acum rămânea de văzut ce altă sarcină îi va găsi nevasta, probabil se va inspira din muncile lui Hercule, fără să ţină cont că el nu era decât un biet expert IT.

Au trecut câteva zile fără să se întâmple nimic. Sau aproape nimic; o pană pe spate dreapta, tocmai în dimineaţa când era de serviciu şi se grăbea; pisica rămasă într-o stare de cvasi-imponderabilitate în vârful teiului şi nevrând să mai coboare; (s-a urcat el, a convins-o pe Mia, deşi isterizată, să nu cheme pompierii creând astfel un precedent periculos în sat); butelia goală fix când trebuia introdusă în cuptor „prăjitura pe care o făcea mama"…adică flecuşteţe. Prima problemă curioasă s-a ivit tot din zona băii. Nu putea pricepe cum simţise imediat că va fi „o problemă". Fapt e că în seara când a auzit-o pe Mia ţipând uşor la duş, s-a alarmat inexplicabil.

— Eşti bine, dragă? întrebă îndatoritor cu obrazul lipit de uşă.

— M-am speriat groaznic, stai că ies acum. Mia întotdeauna se sperie „groaznic", nu acesta a fost elementul care l-a alertat. Dar atunci ce? se strădui el să-şi amintească. Poate că avusese şi ea puţină dreptate, poate că fusese ceva… nu, nu găsea cuvântul potrivit. În clipa următoare Mia ieşise în capot, cu prosopul înfăşurat în jurul capului cum îi stătea ei atât de bine, înmiresmată şi ispititoare, încât nu mai prea ascultă atent povestea despre „cineva care s-a uitat la mine pe fereastră". La etajul întâi, fără pomi în jur, cine te-ar putea privi pe fereastră? Eventual un ins izgonit de tehnologia în dezvoltare tocmai pe satelit. Dar oricât de simţitoare ar fi femeile şi Mia în special, nu credea că ar fi fost capabile să simtă o privire din satelit, indiferent cât de pofticioasă ar fi fost! Iar el nu se afla pe satelit, era aşa de aproape de ea, încât nu va lăsa nicio poveste stupidă să-l încurce în seara asta!

Exact în ziua următoare, da, îşi amintea perfect, Mia îl aştepta în prag când s-a întors de la serviciu; aşa îl aştepta când nu era supărată pe el sau când era foarte nerăbdătoare să-i spună ori să-l întrebe ceva. Îşi tot propusese să-i găsească o ocupaţie nevesti-sii, că nu-i făcea bine să stea atâta vreme acasă fără altă treabă decât să clocească o sumedenie de gânduri năstruşnice; din orele acelea de singurătate se năşteau acute crize de gelozie, idei de genul „hai s-o luăm pe mama la noi şi să vindem casa de la Arad", sau lacrimi pentru garderoba prea săracă… În ziua aceea însă, Mia avea obrazul cu adevărat răvăşit! se întrebă ce-o mai fi de data asta, pe când aduna pachetele de cumpărături de prin portbagaj şi încerca totodată să-şi compună o mină senină. Ea nu mai avu răbdare:

— Auzi, dragă!

— S-a întâmplat ceva? se interesă cu politicoasă îngrijorare.

— A murit Nelu!

— Nelu? Care Nelu?

— Vecinul – cu fereastra.

— Păi, cum aşa? Era tânăr. A avut un accident?

— Da. Un accident cerebral. mormăi ea începând să plângă. Îţi dai seama? Avea vârsta mea! Am copilărit împreună!

— Da' era bolnav? Avea tensiune?

— Nu ştiu toate amănuntele, mi-a spus tanti Anişoara când a venit cu laptele; a murit de ieri de la prânz.

— Dumnezeu să-l ierte, ce să zic. Şi mie mi-a murit un coleg în liceu şi-am fost foarte afectat, te înţeleg.

— E groaznic! Groaznic! şi Mia începu să suspine din nou.

S-au dus într-o seară la priveghi, doar erau vecini şi, plus de asta, Mia „copilărise" cu defunctul. Ba a pretins că el să-şi ia liber ca să poată participa şi la înmormântare, dar a refuzat-o în termeni foarte clari: era la sfârşit de lună şi trebuia să-şi termine lucrările, oricum era în urmă din cauza alergăturii după meseriaşul specializat în ferestre. Nu, se bosumflă ea, singură nu putea să se ducă, fiindcă era prea deprimată, avea nevoie de un suport moral, dar, dacă el nu putea face atâta lucru, va renunţa; vecinii n-aveau decât să bârfească!

Abia weekend-ul următor s-au topit de tot tensiunile; avusese el grijă să vină acasă cu un Recaş demidulce pe care-l savurară în tihnă, iar ea se arătă conciliantă; a început chiar să schiţeze vag unele dintre ideile ei despre viaţă şi moarte, despre vremelnicia omului în lume… Tocmai se pregătea să se întrebe a nu ştiu câta oară dacă există sau nu reîncarnare, când Andu se făcu vinovat din nou de acel grav păcat: lipsa de sensibilitate! îndrăznise să se intereseze la ce oră începe meciul. Când înţelese că ea nu era dispusă să meargă cu îngăduinţa chiar până acolo, declară cu seninătate că el nu e interesat de meci, c-a întrebat doar aşa, într-o doară, că-şi va petrece seară cum vrea iubiţica lui, însă fără supărare, îi era cam foame. Mia se potoli şi începu să pună masa, deşi pe undeva încă îl mai suspecta că nu fusese dornic să asculte părerile ei despre migraţia sufletelor. Dar, din fericire, grătarul de mânzat cu garnitură de legume şi tortul de îngheţată (vanilie şi caramel) au aplanat toate animozităţile. Nici măcar la baia din acea seară nu s-a mai petrecut nimic. Abia marţi s-a declanşat într-adevăr furtuna…

De data asta nu s-au auzit ţipete, dar Mia a venit cu prosopul în

jurul capului şi capotul descheiat, până în dreptul fotoliului din care Andu se străduia să se uite la televizor fără să adoarmă (nu era frumos să-şi aştepte nevasta sforăind); zise pe un ton alb, total descumpănit:

— Andu, dincolo de fereastra băii nu mai este nimic!

— Ce-i drept, la banii pe care i-am plătit ca să ne-o pună, ar fi trebuit să ne asigure şi peisajul. mormăi el, dar privi îndată spre nevastă-sa, mirat că ea tace. Mia avea un tremur.

— Iubito, ţie ţi-e frig! încercă el să se indigneze; de fapt nu era sigur că înţelesese ce-a vrut ea să spună.

— Andu, ai auzit ce ţi-am spus?

— Ceva de fereastră; nu se închide bine?

Mia se aplecă spre el şi-i repetă privindu-l în ochi:

— Dincolo de fereastra băii nu mai este nimic.

— Păi ce să fie? Nu înţeleg ce vrei să spui. Mai bine ne-am culca; e târziu şi mâine… Mia îi întoarse spatele tăcută şi cercetă cu privirea holul dinspre camera de baie. Andu izbucni exasperat:

— Doamne, când te văd aşa, îmi vine să-mi iau câmpii! Ce s-a mai întâmplat, ce-are blestemata aia de fereastră?

În loc să dea drumul bogatului ei repertoriu de reproşuri, Mia sări să-l apuce de mânecă:

— Fii atent, nu intra aşa!

— Ei pe naiba, o să am grijă să nu mă pape bau-bau.

În baie era într-adevăr foarte cald; poate de aceea deschisese ea geamul… Pe geam se contura dreptunghiul de întuneric corespunzător – doar era noapte – ceea ce dovedea clar că Mia nu dorea decât puţină atenţie.

— Uite, dragă, o chemă el înăuntru, e totul în regulă, nu ştiu ce-ai văzut.

Mia îi arătă fereastră:

— Tu nu vezi că ăla nu e întunericul normal, obişnuit?

— O să dau comanda să ne furnizeze nuanţa clasică, O.K?

— Andu, te rog uită-te atent, lasă circul.

Cu o expresie de imens plictis, Andu se apropie de fereastră. Se înălţă pe vârfurile picioarelor ca să vadă mai bine. Era întuneric, probabil era şi ceaţă, nu se vedea nimic afară. Tocmai deschidea gura să emită un raţionament logic, dar Mia îl trase de mână la fereastra bucătăriei. Dădu perdeaua la o parte şi îi arătă curtea scăldată în clarul de lună:

— Cum îţi explici asta?

— Simplu: în partea cealaltă cade umbra casei, asta-i tot.

— Ai văzut ceva când te-ai uitat pe fereastră? Ai auzit vreun greier, vreun sunet oarecare?

— Hai, vino afară, chiar cu riscul de-a răci după băile tale permanente. Am să-ţi demonstrez că toate sunt la locul lor.

Afară era totul în regulă, desigur, ba chestia cu umbra era perfect valabilă. Mia nu mai zise nimic şi se întinse în pat înfrigurată. Andu se culcă alături cu gesturi precise, de om conştient de dreptatea pe care o are. Mia începea să devină iritantă, te pomeneşti că va face o depresie, după cum a mai ameninţat… Asta îi mai lipsea: halucinaţii! El mâine mergea la lucru şi-şi pierduse un sfert din noapte bâjbâind prin curte. Femeia are nevoie de-o ocupaţie; sau de-un copil. El era fraier că se lăsa înduioşat…

Andu adormi şi sforăi toată noaptea pe un ton declamativ-retoric, dar dimineaţa se trezi uimit când Mia îl scutură de umăr:

— Andu, vino puţin.

— E devreme, mai stau un pic. E gata cafeaua?

— Vino când îţi spun!

— Nu se poate! Iar te-a apucat.

Se ridică somnoros şi se opri în balcon. Se anunţa o zi splendidă, soarele deja răsărise şi inunda valea râului cu o lumină aurie.

— Vii odată?

Mia era în pragul băii. Îi arătă spre fereastră. Privi docil în direcţia indicată. Atunci îl luă ameţeala: dreptunghiul ferestrei era tot întunecat.

— Nu se poate! Tu ai vopsit geamul, dar e o glumă proastă, să ştii.

Ar fi vrut ca ea să fi vopsit geamul, dar ştia că n-o făcuse. Bine, dar ce altă explicaţie raţională ar fi putut exista? Se apropie să privească mai bine; Mia îl opri cu un ţipăt ascuţit

— Nu! Nu-ţi dau voie să te apropii!

— Păi atunci cum dracu’ vrei să înţeleg ce se întâmplă?

Văzu după uşă mopul; băţul cu pământuf umed i se păru tocmai bun pentru o încercare; era suficient de lung ca să-i asigure o operaţiune în deplină siguranţă. Întâi îndepărtă foraibărul care închidea fereastra, apoi propti băţul în perete şi împinse în canat ca să

se deschidă. Era atât de concentrat la ceea ce făcea, încât nu mai auzi ţipătul nevesti-sii în spate. Fereastra se deschise lin şi dureros: sticla geamului era transparentă, dar dreptunghiul negru persista. Simţi un junghi trecându-i din inimă până în stomac; privea absolut fascinat acea oază de haos căscată în geamul băii lor… Întunericul acela morbid părea să fi căpătat o tentă cumva cenuşie prin care se putea desluşi la distanţă siluetă a ceva ce semăna cu nişte copaci. Mia îl atinse trecând pe lângă el; o apucă de mână:

— Era vorba că nu ne apropiem.

— Tu nu vezi? E magazia noastră pe care am dărâmat-o anul trecut. Vreau să mă uit!

— Unde?

— Se vede acolo.

— Hopa! Mia, fii atentă! Când un lucru te atrage atât de mult, încât curiozitatea îţi învinge teama, trebuie să te smulgi de acolo şi să fugi, fiindcă înseamnă că e foarte periculos.

— De unde ştii că e periculos?

— După reacţia pe care amândoi am avut-o: am vrut să ne apropiem în ciuda…

— Hai să vedem ce se întâmplă! Scoate mopul pe fereastră.

Da, la asta nu se gândise. Probabil că i-a părut ridicol cu teoriile lui, când ea avea la îndemână o soluţie practică.

Scoase prudent capătul mopului în întunericul sinistru şi-şi spuse că nu şi-ar dori cu niciun preţ să fie acum în locul vreunui acarian amărât atârnat de şireturile umede şi scos brusc undeva în afara existenţei… Deodată percepu o vibraţie în palme şi trase băţul înapoi: capătul cu şireturi lipsea cu desăvârşire.

— Pentru Dumnezeu! îi scăpă printre dinţii pe care oricum şi-i simţea dârdâindu-i într-un mod destul de lipsit de demnitate.

— Închide! Închide repede! articulă Mia cu greutate de undeva din spatele lui. Ar fi vrut să se întoarcă s-o privească, să vadă de ce are vocea aceea moartă, dar înţelese şi el imediat: printr-un colţ al ferestrei, probabil mai înclinat din construcţie, întunericul începea să se prelingă în baie. Cu capătul ciuntit al mopului trânti fereastra peste ceea ce părea să se afle dincolo. Scursură neagră se retrase subit şi el avu senzaţia că o făcuse cumva cu indignare răutăcioasă. Răsuflară fără să fie cu adevărat uşuraţi; se întoarseră în bucătărie. Mia se sprijini de bufet strângându-şi capotul la piept; el se încăpăţâna să

privească undeva în podea, ca şi cum acolo ar fi găsit ceva ce-i absorbea toată atenţia. Îşi aprinse cu gesturi mecanice o ţigară. Mia îi puse o cană cu cafea în faţă. Îi era recunoscător că putea să tacă, să-l lase câteva minute să rumege în tăcere ceea ce văzuse în baie. Toată viaţa avusese probleme, constatase că persoana lui avea un inexplicabil magnetism faţă de ghinioane, neşanse şi pierderea ocaziilor favorabile. Niciodată nu trecuse însă prin aşa ceva. Astea erau chestii de citit în revistele de paranormal ale nevestei, sau de ascultat în legătură cu alţii, dar nu cu tine şi ai tăi. Sorbi din cafea şi-şi prinse tâmplele în palme. Se simţea atras de gaura aceea neagră, îi venea să meargă din nou acolo s-o privească. Brusc înţelese că viaţa i s-a schimbat iremediabil şi definitiv din dimineaţa asta.

— Astăzi vii cu mine. N-ai cum să rămâi aici.

— Trebuie să mă duc la toaletă; cum să fac?

— În pădure, doar n-ai de gând să mai intri în baie.

— Da' nu m-am spălat pe dinţi.

— Atunci intră şi spală-te, la naiba. Îţi lipseşte chiar de tot instinctul de conservare?

Abia în maşină, la doi kilometri de casă, ea îl întrebă ce aveau să facă.

— Ştiu exact ce-o să facem. Vindem tot şi ne mutăm cât mai curând posibil.

— Fii serios, nu plec din casa mea pentru o porcărie pe care nu mi-o pot explica. Nu mă dau bătută aşa uşor.

— Eşti proastă. Nu-ţi dai seama că e ceva ce ne depăşeşte?

— Tu eşti laş! De fapt cred că abia aşteptai să găseşti un motiv ca să plecăm din casa făcută de mine. Orgoliul tău masculin sângera.

— Tacă-ţi gura aia spurcată; n-am văzut femeie mai proastă ca tine! Du-te şi stai în casa ta cu toţi drăcii pe care i-ai înmagazinat în pereţi la construcţie.

— Nu intra în depăşire acum! Andu, te rog, stai că-mi vine rău!

Maşina depăşi tirul ce mergea cu viteză exact în ultima secundă rămasă înainte de-a se ciocni de un alt camion ce venea din sens opus.

— Gata, gata, nu mai fac! Am luat-o la mustaţă, recunosc.

— Fii atent, câinele!

Andu nu mai putu evita impactul şi maidanezul a fost aruncat ca o treanţă dincolo de şanţul de pe marginea drumului. Preţ de câteva clipe îl auziră schelălăind.

— Ai lovit câinele, idiotule! Te-am rugat să mergi încet, unde dracu' goneşti? Ce e cu tine? Ţi-e frică să nu te ajungă din urmă?

— Termină sau te dau jos chiar aici!

Era atât de nervos, încât îi venea s-o strângă de gât. Se săturase de istericale. Câţiva şoferi care veneau din faţă îi făcură semne concludente cu un deget îndreptat spre tâmple, spre obraz, sau ridicat vertical în sus. Cretini. Bineînţeles că nu vrusese să lovească bietul câine Acum Mia începuse să plângă! Se abţinu de la orice comentariu şi în oraş se despărţiră cu câteva cuvinte vagi în legătură cu ora şi locul de întâlnire.

A urmat o zi ciudată: la birou totul era că întotdeauna – muncă şi un şef cicălitor – doar că în plus, îşi mai amintea din când în când, ca prin vis, de camera de baie în care clipea un ochi al iadului…

În pauza de masă s-au întâlnit la Pizza O.K.; ea părea gânditoare şi mult mai liniştită, ceea ce îl calmă şi pe el. Tăcură. Apoi el întinse mâna peste masă şi îi mângâie umărul. Ea îi zâmbi:

— Am fost la biserică. Mă simt mult mai bine, cred că până la urmă n-ar fi rău să vorbim cu un preot.

— Dacă simţi că te ajută, n-am nimic împotrivă. declară el sec. Înghiţi ultima picătură din sticla de Schlossgold şi zise pe un ton alb:

— Dar insist în continuare să te gândeşti serios la un compromis; cel mai bine ar fi să ne mutăm.

— Bineînţeles că ne vom muta, dacă nu se poate altfel. admise ea împăciuitoare. Însă trebuie să fim convinşi că nu există altă soluţie.

— Sunt sigur că plănuieşti niscai exorcisme; eşti însetată de senzaţii tari, nu? E un bun prilej de-a simţi că trăieşti.

— O, nu! Efectiv n-aş vrea să capitulez fără luptă, e casa noastră…

— Te-ai gândit cu ce te lupţi?

— Chiar aşa, cu CE mă lupt? Tu ce crezi că este?

Privi pe lângă ea spre strada animată, la oamenii care treceau în sus şi-n jos fiecare cu grijile lor, cu vieţile lor în spate, sub forma unei nevăzute poveşti pe care o purtau în propria aură. Ce era negreaţa din baie? Poate era un reziduu de viaţă, de trăire, un fel de gaze nearse; lucruri pe care ar fi putut, ar fi trebuit să le facă şi nu le-a făcut. Un fel de…

— Nu ştiu ce este. declară el învins. Şi nu vreau să aflu.

— Efectiv nu te înţeleg! Nu eşti dornic să cunoşti? Credeam că

eşti altfel…

Întoarse capul spre ea şi-o privi adânc, încât Mia se intimidă.

— Tot timpul eşti nemulţumită de ceva; niciodată eu n-am fost suficient de bun pentru tine. Acum nu pricep ce doreşti. Ai vrea să fiu un fel de Indiana Jones şi să te târăsc într-o fantastică aventură pe tărâmuri necunoscute în ţara umbrelor? Hai, zi! Nu eşti capabilă să apreciezi faptul că sunt responsabil şi am grijă să nu păţim ceva?

— Ce-am putea să păţim? oftă Mia cu nedisimulat dispreţ. Spune tu de ce ţi-e teamă că ar putea să ţi se întâmple?

— Atunci ne-am înţeles! Mergem acasă şi ne comportăm ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat

— Nu vreau aventuri şi nici nu cred că sunt iresponsabilă dacă încerc să descopăr ce se petrece.

— E-n regulă. Dă-i drumul, baby, apucă-te de descoperiri ştiinţifice. Fă un contract de colaborare cu revista de paranormal, vezi ce scoţi din subiectul ăsta.

— Andu, ce e cu noi de nu ne mai înţelegem?

— Ţi s-a părut că ne înţelegem; de fapt am cedat eu mereu.

— Oh, martirule!

Nu o mai asculta; îşi adună ţigările de pe masă şi strigă chelnerul.

Când au ajuns acasă, toate păreau la locul lor prin curte. Înăuntru era un uşor iz de aer închis, dar de dimineaţă nu aerisise nimeni, deci era normal. Au înaintat prudent, Mia păşind în spatele soţului şi privind în toate părţile. Nimic. În bucătărie au lăsat pungile de cumpărături nedesfăcute şi s-au îndreptat spre baie. La uşă, s-au postat de-o parte şi de alta, cum văzuseră prin filme că fac agenţii FBI. Pe Mia o umflă râsul:

— Intră, că te acopăr eu. Îi şuieră bărbatului palid care stătea cu mâna pe clanţă fără s-o apese

Andu deschise uşa, care scârţâi exact cum era de aşteptat într-un astfel de moment, şi cercetă cu prudenţă, din prag, interiorul camerei de baie. Mia observă înaintea lui:

— Fereastra e deschisă! Ai lăsat-o tu deschisă?

Nu, n-o lăsase deschisă, îşi amintea perfect; era ultimul lucru pe care l-ar fi făcut! Mia însă deja începuse să-i bage de vină că nu e atent, că el e întotdeauna cu capul în nori, că de când îl ştie nu închide geamuri sau uşi în urma lui…

Şi, ca să fie treaba treabă, deodată s-a auzit un mieunat jalnic.

— Missi! Asta e Missi! Unde eşti iubire mică? se îngrijoră Mia.

Din păcate, iubirea mică părea să miaune de dincolo de fereastră, din întunericul cel fără de întoarcere. Cu o remarcabilă intuiţie maternă, Mia detectă direcţia şi începu să se agite.

— Ai lăsat geamul deschis şi-a ieşit pisica! Ştii cât de mult o iubesc şi-ai făcut-o înadins! De ce nu poţi şi tu o dată să fii atent? Nici în astfel de împrejurări limită nu ţi-a dat în minte să închizi fereastra? Acum să-mi spui cum o recuperăm?

Andu încercă să se gândească la o soluţie, deşi se simţea răscolit de o furie neagră: nu era vinovat, iar femeia de lângă el nu mai tăcea! Cum să ajute pisica? Cu mopul? După uşă. Acolo însă nu era mopul, ci toporul cu care se străduia uneori să spargă lemne pentru încălzirea cazanului de la baie. Ce naiba căuta acolo? Niciodată nu-l aducea în baie, locul lui era în magazia de lemne; în plus, putea să jure că azi dimineaţă nu era acolo.

— Fii atent unde-ai lăsat toporul! îl surprinse Mia din nou. Şi mai spui că ştii ce faci!

Andu apucă obiectul acela de uz gospodăresc, un obiect paşnic. Paşnic? apoi îl privi cu mirare în propriile mâini. Pisica, sărmana de ea, încă se auzea mieunând, dar parcă tot mai îndepărtat, iar Mia întreba ţipând pe un ton din ce în ce mai înalt şi mai îngrozit ce are de gând cu toporul?

CUPRINS

TRONSON PERICULOS 3
PELERINA 3
O DUPĂ-AMIAZĂ PE DUNGĂ 3
CĂLĂTOR ÎN BEZNĂ 3
TESTER 3
ARBORE SECANT 3
FERMA 3
MICROBUZUL 3
PRAF MINUNE I 3
TROVANTUL 3
PÂCLA 3
K.O. ULTIMA REPRIZĂ 3
UŞA 3
INFESTAT 3

CREŞA 3
PRAF SCÂNTEIETOR ŞI FILAMENTE 3
FLASH 3
CREDIT RESTANT 3
VIRUS 3
DEMONUL DIN CUTIA NEAGRĂ 3
SOŢIA MEA DRAGĂ 3
LIBER ARBITRU 3
FOTOGRAFII 3
IZA 3
ZIUA ÎN CARE A DISPĂRUT MIRCEA 3
ÎN BECI 3
TALENT 3
LICURICIOAIA 3
HORA IELELOR, PENSIUNE 3
PROPRIETATE CU CASĂ ŞI PĂDURE 3
CASA DE LA MARGINEA PĂDURII 3
FEREASTRA DIN SPATE 3